

- TÔ ÁNG -

Xúng
Lúa

天
天
回
天

Vừa
Đôi

Xứng Lừa Vừa Đòi

Tác giả: Tô Áng

Editor: Mèo lang thang, Tặc Gia, Địa Đản

Nguồn: thuvienngontinh

Type: Minh Phượng Trịnh, Lãnh Cơ, Ngọc Hjp, Ljnk Xù, Gia Ngân, Hoàng Anh

Dịch: Vy An

Làm ebook: lehongtho120589

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục Lục

Chương 1: Cha đẻ bò từ trong quan tài ra

Chương 2: “Đạo tặc” uất ức nhất

Chương 3: Xảy ra đại sự

Chương 4: Thiên Tuế rất bận

Chương 5: Ấn đường biến thành màu đen

Chương 6: Đầu trâu mắt ngựa trên thực tế

Chương 7: Vương gia, ta không làm được

Chương 8: Công tử như ngọc

Chương 9: Lừa cha

Chương 10: Siêu đô cho người

Chương 11: Kỳ phùng địch thủ

Chương 12: So ra thì bên trên không đủ, bên dưới cũng chẳng có

Chương 13: Phu nhân không phải ở đó

Chương 14: Cái gọi là coi tiền như rác

Chương 15: Cô dùng cái chén của ta

Chương 16: Hoa vô đơn chí

Chương 17: Trầm đại cô nương và Tô tiểu nương tử.

Chương 18: Ăn tằm tam.

Chương 19: Tống tiền

Chương 20: Sắc đẹp của Thẩm cô nương

Chương 21: Thê không bằng thiệp

Chương 22: “Các con cháu” được bảo vệ

Chương 23: Ta khách khí đấy

Chương 24: Sắc đẹp của Tô Văn Tuế

Chương 25: Tay chân luống cuống ôm ôm ấp ấp

Chương 26: Cha đẻ cũng không nhận ra

Chương 27: Đi dạo một vòng trong nhà giam

Chương 28: Thăng đường

Chương 29: Hoa mi chi thú

Chương 30: Hoa tiền nguyệt hạ

Chương 31: Bé gái mệnh thủy ngư ban

Chương 32: Đại khí chính thất phu nhân

Chương 33: Tâm tư nữ nhân

Chương 34: “Vợ cả” giả vờ

Chương 35: Bàn luận xem mắt dựa vào giới thiệu

Chương 36: Cái gọi là “người trong phòng”

Chương 37: Ngọc cũng có khí phách

Chương 38: Vương gia muốn “Thỏ”

Chương 39: Cây muốn lặng, gió chẳng ngừng

Chương 40: Vốn chẳng phải “Thiên nam tín nữ”

Chương 41: Từng là hai đứa trẻ vô tư

Chương 42: Phủ thêm giá y

Chương 43: Ngài là phần thưởng hậu hĩnh trời ban

Chương 44: Ăn cơm rau dưa

Chương 45: Ta muốn cưới Thẩm Hành

Chương 46: Ném thử trước

Chương 47: Quế Viên công công uy vũ

Chương 48: Ngồi trong lòng mà vẫn không lo?

Chương 49: Hoàng hậu nương nương giá lâm

Chương 50: Cái gọi là khuê trung mật hữu

Chương 51: Gọi, thì sẽ làm sao?

Chương 52: Nói tiếng người

Chương 53: Vi thuốc

Chương 54: Đâm chồi nảy lộc

Chương 55: Tiểu nhân nhiều thi phi

Chương 56: Phiền phức tìm tới cửa.

Chương 57: Mí mắt nháy liên tục

Chương 58: Bi Đại Lý tư bắt giữ.

Chương 59: Cái gọi là hiếu thuận

Chương 60: Thăng hệ nhảy múa

Chương 61: Xem ai nào nhiệt

Chương 62: Đừng lo, có ta đây rồi.

Chương 63: Nhớ nàng chứ sao

Chương 64: Đứa bé là của ta.

Chương 65: Mãi đình li tử*

Chương 66: Chúng ta đều là kẻ ngốc.

Chương 67: Vương Gia, ngài đúng là thần nhân.

Chương 68: Tình người ấm lạnh.

Chương 69: Người báo ứng

Chương 70: Có gì trai già sinh ngọc.

Chương 71: Phiên ngoại: Tình yêu của cha ngốc

Chương 72: Đại Lý Tư mở phiên phúc thăm.

Chương 73: Đừng có chọc chủ thăm đại nhân

Chương 74: Gọi cơm

Chương 75: Đối lập

Chương 76: Vương gia minh giám.

Chương 77: Bao giờ gả?

Chương 78: Dù sao cũng phải tứ hôn.

Chương 79: Ngày kia, cưới gả.

Chương 80: Ngày thứ nhất sau đám cưới.

Chương 81: Ái tình

Chương 82: Nhất yển thành danh

Chương 83: Người xem đó mà làm thôi

Chương 84: Quế Viên công công có nước tương sáng rồi.

Chương 85: Dạng tiểu chủ trở về.

Chương 86: Cùi trở không hương ra ngoài.

Chương 87: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Chương 88: Muốn có con.

Chương 89: Ngực nát tan

Chương 90: Thư cùng cách (thư li hôn)

Chương 91: Đại kết cục: Cử án kỳ môi

Chương 92: Phiên ngoại: Mối tình đầu của Tô thiên tuế.

Chương 93. Phiên ngoại: Thẩm đại tiểu thư đại hỷ

Chương 94. Phiên ngoại: Áu thơ của Tô Toàn

Chương 95. Phiên ngoại: Đây là cha đẻ

Chương 96. Phiên ngoại: Tâm sự của Cố tiểu Hầu gia

Chương 97: Phiên ngoại: Nhiều cô nương mắt đờ

Chương 98: Phiên ngoại: Chấp thủ tịch dương.

Văn án

Nàng là tiểu thư nhà quan gia ở thượng kinh có cuộc sống bình dị nhất, không có gì ngoài diện mạo, người duy nhất thấy ngứa mắt chính là con trai trưởng của Thừa tướng “công đức vĩ đại” đã từ hôn.

Giấc mộng mười dặm hồng trang của nữ nhân vỡ rồi không cách nào gắn lại, nàng thề rằng, cuộc đời này không gả cho quyền quý nữa.

Nhưng mà, không ngờ khi chàng nam tử thu phong tễ nguyệt này tới, nàng lại mơ màng.

Hắn ôm lấy con thỏ nhỏ, sườn mặt tuấn tú áp vào lưng nó, vẻ mặt hiền hòa.

“Thịt kho tàu hay là hấp”.

Nàng chớp mắt hai cái, còn đáp lại:

“Nướng đi, không thì mỡ quá”.

Không muốn trêu chọc Vương gia phúc hắc, nào ngờ tình cảm càng lúc càng lún sâu, hóa ra cao không với tới, không phải là thân phận hay địa vị, mà chính là lòng người mà thôi.

Ngọc nghêch gặp thâm hiểm, sờ cào lộn đá, mới có thể cử án tề mi.

Thiên Tuế gia không thích ứng mao(1), chuyện này tất cả văn võ bá quan trong triều ai cũng biết.

Trước khi thành gia, hắn lấy cớ qua loa tặc trách là thân thể không được tốt, người yếu nhiều bệnh.

(1) Ngày xưa trong triều đến giờ mao hàng ngày – từ 5 giờ đến 7 giờ sáng – sẽ điểm danh quan viên, ai đến thì lên tiếng đáp, gọi là ứng mao.

Sau khi thành gia lập thất, hắn lại lấy cớ khai chi tán diệp, kéo dài dòng dõi.

Sau khi cùng cách(2), hắn cũng chẳng muốn tìm cớ nữa rồi, gửi thẳng tấu chương, viết vài chữ to.

(2) Ly hôn

Nhàn thê đang trốn, không rảnh vào triều.

Thâm Hành rung rung nhìn bức ảnh trên lệnh truy nã ở Hoàng Thành,
thâm nghĩ.

Cùng cách cũng đã cùng cách rồi, hấn không thể vẽ nàng đẹp một chút
được sao?

Ngốc nghếch gặp thâm hiểm, sờ cào lộn đá, mới có thể cử án tề mi.

Chương 1: Cha đẻ bò từ trong quan tài ra

Dưới chân núi Thái Sơn, trong Vũ Thành dịch quán.

Cờ trắng treo cao, bốn vách tường không một vết bẩn, nam tử hơn bốn mươi tuổi mặc triều phục màu xanh đen, nằm trong quan tài lạnh lẽo. Trong phòng, bốn gã tôi tớ đứng cách đó không xa, xếp thành một hàng cúi đầu mặc niệm, bên chiếc bàn con cạnh giường, một nha hoàn mặc váy trắng thuần đang cắt từng chữ điện màu đen (奠 – hay được dán trong đám tang).

Cách bố trí này đã được sắp xếp xong từ nửa canh giờ trước, tuy có chút vôi vàng nhưng cái gì cần cũng đều có cả. Nếu có thiếu thứ gì, chắc chỉ thiếu người trong quan tài chưa tắt thở mà thôi.

“Mọi người nhớ cho kỹ, lúc nhập liệm phải đòi quan tài thành loại gỗ trầm hương tốt nhất, chạm khắc hoa ngọc lan, mấy loại gỗ khác không được bàn tới đâu đấy”.

Người sắp chết nằm trong quan tài dặn dò tiếp: “Lúc đưa tang thì không nên làm nghi thức rườm rà, khoảng trăm người tham gia là được rồi. Đồ chôn cùng thì nhất định phải có tranh chữ của Trương Viễn Chí, bình sứ cao chân Nhữ Diêu, nghiên bút Lâm Chi...”

“Lão gia.” Rốt cục lão quản gia cũng không nhịn được lên tiếng: “Từ năm ngoái Lâm Chi đã không làm nghiên bút nữa rồi, đồ bên ngoài bán đều là loại vô giá cả, ngài xem...”

“Không làm nghiên bút nữa?” Người trong quan tài bỗng nhiên ngồi dậy: “Trong học thứ ba trên đầu giường của ta có một cái hấn làm từ năm trước đó, ông lấy ra đây, là của Du quý phi đưa tới, chờ khi ta chết hấn bà cũng sẽ chăm sóc cho quý của chúng ta”.

Thấy người kia lo lắng như thế, lão quản gia vội vã gạt đầu.

Ông theo Thẩm Quát đã nhiều năm, nhìn lão gia từ Điện nghi lục phẩm lên đến quan tứ phẩm, lễ vật được cho có khi bao đủ ba vòng ngoài thành. Bây giờ theo Đoan Thân vương bá tể Thái Sơn, vốn tưởng là một việc béo bở dễ dàng phong quan tiến chức, ai ngờ lúc lão gia ở nhờ dịch quán thì tể sơn linh thạch trên đỉnh núi lại biến mất không thấy tăm hơi.

Mất di vật của thánh tổ là tội rơi đầu, ông sợ tới mức không dám đi trình

báo, đành phải lén lút chôn mình để được “toàn thân”.

Nhất thời, căn phòng càng trở nên lạnh lẽo, cánh cửa kẽo kẹt vang lên.

Ánh chiều tà ửng đỏ xuyên qua khe hở rơi trên gương mặt nữ tử vừa bước vào, xoa dịu chút âm u.

Trên mặt nàng không bôi son trát phấn, ngay cả búi tóc trên đầu cũng chỉ dùng một chiếc trâm bích thùy làm trang sức, khuôn mặt tươi cười sạch sẽ mà trong vắt. Mắt hạnh yêu kiều lại không hề phô trương, nhìn qua lại thấy thêm mấy phần thanh tú. Một bộ váy áo thủy sắc thêu điểm vài cánh hoa xanh nhạt, cánh hoa nhỏ xíu lung lay theo làn váy, vô cùng dễ chịu.

Thẩm Quát thấy nàng đi vào thì vung tay vung chân bỏ dẫy, miệng nói ồ ào: “Hành Hành tới đây.”

Khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ cứng đờ trong phút chốc.

Dù sao, giữa ban ngày ban mặt mà nhìn thấy cha mình bỏ ra khỏi quan tài, không phải ai cũng có thể duy trì bình tĩnh.

Nhưng Thẩm Hành lại là một cô nương có khả năng thích ứng vô cùng mạnh mẽ, không đợi Thẩm Quát bước ra khỏi nửa chân, nàng đã tự nhiên đi tới, nhét ông về lại quan tài rồi dịu dàng nói: “Cha ở lại nằm một lúc đi, chàng vạng là phải mang trả quan tài rồi, dì Hai chết còn đang chờ sáng mai chôn cất đấy.” Hiếm có ai “chưa chết mà đã mua quan tài” vậy đâu, cái bằng gỗ sam này thuê một ngày cũng mất ba mươi lượng bạc đó.

Thẩm Quát nghe vậy thì vội vàng nằm xuống, nắm lấy tám ván quan tài cảm thán: “Vẫn là con hiếu thuận, chạy đi xa như vậy tìm quan tài cho cha, mấy người khác đâu có làm được thế”.

Thẩm Hành yên lặng gật đầu, chuyện đã nói đến mức này rồi, chắc tiền thuê quan tài cũng không thể đòi ông được.

Lấy khăn lau cái đầu đầy nhờn mấy ngày chưa gội của ông, nàng hỏi: “Tảng đá tể trên núi cha thả ở chỗ nào rồi, có lẽ nào thất lạc giữa đường không?” Nàng chưa từng nhìn thấy vật này, chỉ biết cha mình ôm nó không khác gì bài vị tổ tông. Nếu không phải mất ở dịch quán, thì chắc chắn trên đường vận chuyển xảy ra vấn đề.

“Không thể nào”. Thẩm Quát lắc đầu: “Lúc đưa linh thạch đến dịch quán thì vẫn còn. Trước khi mặt trời lặn ngày hôm đó, cha còn lau nó sạch sẽ một

lúc mà, để trong viện nửa canh giờ mới không thấy tăm hơi. Bốn phía dịch quán được nghiêm phòng tử thủ, trong sân ngoại trừ thị vệ tuần tra thì chỉ có người trong phủ chúng ta. Một nơi nhỏ như thế, nếu có thể tìm thì cũng tìm ra lâu rồi”.

Ông uất ức nói, không phát hiện lúc Thẩm Hành nghe đến bốn chữ trong viện dịch quán thì biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

“Tảng đá té đó hình dạng thế nào?”

“Là một khối đá to bằng lòng bàn tay, vuông vức, lâu rồi nên có màu xanh xanh. Ngoại trừ hoa văn đầu rồng ở phía trên thì không khác tảng đá đặt trên chum tương ở nông thôn là mấy. Thế nào, con đã từng thấy chưa?”

“Loảng xoảng!” Nha hoàn đứng cắt giấy bên cạnh làm rơi cây kéo trên mặt đất, nhìn chăm chăm về phía Thẩm Hành.

“Chưa từng thấy.” Thẩm đại tiểu thư vẫn hết sức thản nhiên, còn đoan trang mỉm cười: “Con thuận miệng hỏi một chút thôi, không còn sớm nữa, con với Đạo Đạo đi xem xem thạch tín cha đặt đã tới chưa, nếu cha không ngủ được thì nói Phúc bá kể chuyện nghe cho dễ ngủ”.

Kéo nha hoàn đang đứng ngậy ngốc bên cạnh đi ra ngoài, Thẩm Hành bước từng bước liên tục mà mềm mại, chỉ là nếu như người quen biết nhìn thấy, ai cũng sẽ nhận ra, những bước đi này cứng nhắc hơn so với bình thường.

Thẩm Quát nhìn chăm chăm bóng lưng nàng rời đi rồi suy tư một lúc, sau đó ông nhỏ giọng dặn dò quản gia bên cạnh: “Hài của khuê nữ nhà ta hình như không vừa chân, ông đi mua đôi mới cho nó đi.”

Liễu rử phát phơ, Lạc Hà đục đục, phong cảnh dịu dàng phơi phới khiến lòng người thêm vui vẻ.

Thế nhưng, không phải tất cả mọi người đều có tâm tình thưởng thức nó, tỷ như Đạo Đạo vừa mới bước ra từ dịch quán kia.

“Tiểu thư à, tảng đá té mà lão gia nói đó có phải là tảng mà tiểu thư nhặt được không?”

Hôm đó ở Tương Bắc vẫn còn đổ mưa, lúc đi đến Vũ Thành trời lại bắt đầu hửng nắng, Thẩm Hành buồn buồn nên quyết định xuống núi kiếm hạch đào ăn, lúc đi ngang giữa đường lại nhặt được một tảng đá. Phía trên có khắc

hoa văn kì lạ, giống y hệt lời miêu tả của lão gia vừa rồi.

“Tiểu thư ném nó vào núi rồi sao! !”

Thẩm Hành xoa xoa lỗ tai đau nhức vì chấn động, vô tội nói: “Không có, tảng đá kia dùng rất được, lúc đi xuống núi, ta có mang theo mà.”

“Sao tiểu thư không lấy nó ra đi? !” Lão gia gấp đến mức sắp “đưa tang” rồi kìa.

“A.” Khuôn mặt trở nên nhăn nhó, nàng cúi đầu nhìn xuống đôi hài của mình nửa buổi mới từ từ há mồm nói: “Chỉ là vật đó giờ không có ở chỗ này, muốn lấy cũng phải chờ tới buổi tối.”

“Buổi tối. . .” Đột nhiên Đạo Đạo có một dự cảm rất là không tốt: “Tiểu thư vật nó ở đâu rồi?”

Nàng khẽ thở dài, chuyển tầm mắt về phía ánh tà dương cuối cùng ở chân trời: “Ta nhét vào lỗ chó ở tường viện nhà nọ rồi, em đừng nói gì hết, độ to nhỏ vô cùng vừa vặn.”

Khóe miệng Đạo Đạo co giật liên hồi.

Thẩm Hành có những đam mê vô cùng kì lạ, tỷ như hơn nửa đêm sẽ đi phá cửa miếu để dán lại cửa sổ bị rách, tỷ như hay sửa chữa vài viên ngói bể, hoặc là đánh ngát ăn mày rồi may vá lại áo quần rách nát cho hắn.

Tuy rằng có lúc rất nhiều người bị hù dọa, nhưng chắc chắn rằng, nàng là một cô nương muốn giúp đỡ người khác làm niềm vui. Cho nên khi nàng nói “lỗ chó ở tường viện nhà nọ” thì Đạo Đạo ngầm hiểu đó là sân tường của một ngôi nhà cũ nát.

Nhưng mà đến lúc tối đêm đứng ở ven đường chờ chủ tử, nhìn về phía gạch hồng ngói lục tường cao kia, nàng biết nàng đã sai rồi.

Nàng thực sự không nên nói với Thẩm Hành rằng, giúp người làm niềm vui thì không được phân biệt giàu nghèo, gia đình giàu có cũng cần giúp đỡ.

Phạm vi của Thẩm Hành đúng là đã mở rộng rồi, cực rộng luôn rồi. Bởi vì lần này lỗ chó mà nàng nhét, không phải nhà của viên ngoại, không phải nhà địa chủ cường hào, mà là hành cung ngự dụng của Hoàng thượng ở Vũ Thành, Lăng Khôn Điện.

Nhìn Thẩm Hành nhảy vọt mấy bước nhanh nhẹn bay qua tường, nàng chỉ

có thể chắp hai tay thành hình chữ thập, yên lặng cầu khẩn một lần thành công.

Nhà thủy tạ mái cao, ngọc thạch hình vòm.

Quả nhiên Thẩm đại tiểu thư không để cho nha hoàn thất vọng.

Bởi vì nàng không chỉ tìm được tảng đá kia mà còn đi dạo bên trong đó một vòng, nghỉ ngơi một hồi rồi thuận tiện lấy bùn trong ao đắp vào “lỗ chó”.

“Tốt xấu gì cũng là Thiên gia phủ đệ, phá nhiều lỗ thủng như thế sao không ai nhìn thấy chứ?” Đây là Hành cung ngự dụng của Hoàng gia mà, nàng không hiểu nổi sao cứ nửa mét lại xuất hiện một cái lỗ là vì có gì.

“Dù có người nhìn thấy cũng không ai đi lấp mấy lỗ nước đó đâu.” Một giọng nam dịu dàng thình lình vang lên từ phía sau, giữa đêm khuya thanh tĩnh càng có phần đường đột. Tâm tư của Thẩm đại tiểu thư nào có ở nơi đây, nàng buột miệng hỏi tiếp:

“Lỗ nước? Đó là cái gì thế?”

“Tương Bắc nhiều mưa, trong Hành cung dễ bị nước đọng, cho nên tường vây bốn phía đều phải làm lỗ nước để để thoát nước. Chứ như cô, lấp hết lại là định trời mưa vào đây nuôi cá à?”

Hỏi đáp xong, dù cho thần kinh của Thẩm Hành có thô to đến mức nào cũng nhận ra có gì không ổn.

Nàng thẳng lưng đáp: “Nuôi, nuôi cá thì trong chậu là đủ rồi. Nơi này là chỗ của thiên tử, ta đâu dám mượn dùng chứ.”

Chương 2: “Đạo tặc” uất ức nhất

“Không biết vị này ăn sinh lương hay thực lương mà quan tâm đến chuyện người khác như vậy, đúng là cực khổ.” Sinh lương và thực lương là tiếng lóng mà nàng học được của mấy người hành khất.

Sinh lương là chỉ đồ ăn của những người nghèo, người không có gạo, phải tìm “sinh gạo” về nấu.

Còn thực lương chỉ quan gia mới được ăn. Trong tiềm thức nàng hi vọng người “ngẫu nhiên gặp được” này là “đồng hành của mình”.

Thế nhưng đối phương rất nhanh đánh bay ảo tưởng kia, bởi vì hắn là...

“Ăn công lương.”

“Tại hạ đến để trộm đồ.”

Đưa hai bàn tay đầy bùn nhão ra, Thảm đại tiểu thư thừa nhận vô cùng thẳng thắn, lại còn thành khẩn bàn giao bao tải trong tay: “Trộm không thành công, đồ đều ở đây cả, chưa kịp chuyển đi. Nếu ngài thấy chướng mắt thì tôi sẽ trả lại cho ngài ngay”.

Ở trong này là tảng đá tể núi và mấy cây nấm “câu niệu đài” mọc sau mưa, nhưng mà nàng chỉ đào ở góc tường của hoàng đế thôi, hắn không phải là chuyện gì lớn chứ.

Tuy hành động như vậy rất không có tiền đồ, nhưng phía sau bức tường này không phải là đường lớn, nếu có động thủ thì chắc chắn vẫn chịu nhiều thua thiệt.

Đúng lúc đó xương cổ tay tê rần, chiếc túi không lớn rơi xuống đất.

“Mấy người sao lại làm cái nghề này, túng quẫn đến mức đó sao? Ta cũng không biết, tảng đá trong cung bán cũng được tiền đấy.” Giọng nói của hắn rất êm tai, hơi trầm thấp, không nhanh không chậm.

Thảm Hành nghe xong lại vô cùng hồ thẹn, không duyên không có tự nhiên vì mình mà thanh danh của đạo tặc lại bị bôi nhọ như vậy, cho nên nàng bèn nhắm mắt giải thích: “Có thể, có thể bán a. Đại nhân ở chốn thâm cung chắc không biết giá cả bên ngoài thị trường. Đồ vật trong cung, cái gì cũng bán được giá hết. Tảng đá ở góc tường này, nó. . . nó hấp thu linh khí

thiên địa trường kỳ, tinh hoa của nhật nguyệt, trăm năm luân hồi, dính cả long khí nữa. Mấy gia đình giàu có thích cung phụng dưới bài vị tổ tông, chính là vì hai chữ điền lành đó”. Nói hết câu, nàng tự nhận khả năng ăn nói của mình khá là lưu loát, còn có phần cảnh đẹp ý vui.

“Giá thị trường của vật này bao nhiêu?”

“Hình như là ba trăm hai.” Nàng ước đoán, hình như ngọc tử cũng bằng giá đó.

Đối phương lại có vẻ không đồng ý: “Chỉ ba trăm? Hồi trước không phải ba ngàn sao?”

“Ba ngàn mua tảng đá?! Ta nói này, có người bị lừa đá mới mua ấy.” Nàng buột miệng cảm thán, đợi đến lúc giật mình ngẫm lại thì choáng váng cả người.

Lăng Khôn điện ngọc quý nhiều không đếm xuể, riêng viên cẩm thạch dưới chân cũng có giá một ngàn tám trăm lượng bạc rồi. Liều chết vào hành cung một chuyến, sao không vợ một món trên ngàn lượng ấy?

Nàng mới là đứa bị lừa đá.

Thật lâu sau không nghe tiếng hồi âm, cứ trầm mặc yên tĩnh như thế càng khiến Thẩm Hành chột dạ.

Nàng nghĩ, thôi thì cứ ra sao thì ra, đúng lúc đó hẳn lại ung dung thông thả trả lời.

“Hóa ra cô cũng biết tảng đá này không đáng giá. Về đọc thêm sách đi, đến lúc nói dối còn biết đường mà dùng tới”.

Nghe vậy, rốt cục Thẩm Hành cũng ngộ ra. Từ nãy đến giờ hẳn đã biết tảng đá này không đáng giá, thái độ thành khẩn chuyên chú đó chẳng qua là đùa nàng mà thôi.

Nhìn, hình như nàng thấy hơi uất ức rồi? Nàng suy nghĩ một chút, đúng, uất ức.

“Đa tạ Đại nhân chỉ dạy. Có điều, từ năm ba tuổi tiểu nữ đã thuộc lòng Tam tự kinh.” Nàng vừa nói vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, xoay người một cái quét ngang một chiếc lá đang rơi.

Cuộc nói chuyện vừa rồi chẳng qua để kiểm tra xem còn có người nào bên

cạnh. Nếu chỉ có một mình hắn thì đương nhiên là nàng sẽ đánh.

Cứ coi như được ăn cả ngã về không, lưỡi kiếm vung ra lóe lên ánh bạc.

Nhưng mà một đòn mau lẹ như thế lại chém trúng khoảng không, nửa mảnh áo của người ta cũng không đánh trúng.

Dưới ánh trăng trắng nhạt, trên mặt đất có vết bánh xe lướt qua.

Thẩm Hành sững sờ tại chỗ.

Dung mạo người ngồi ở xe lăn đôi diện kia vô cùng tinh xảo. Đó là một công tử cực kì tuấn tú, sơ mục lãng mi, mặt mày thanh thoát. Thậm chí hắn còn không vấn tóc, mái tóc đen như mực xõa dài, vừa thanh nhàn vừa lười nhác. Một tay đưa lên chống cằm, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng có mấy phần lười biếng, lại mang theo khí chất không màng thế sự, thanh liêm hữnghờ.

Người có phong thái như thiên nhân như vậy lại là một người bị tật.

Trên mặt Thẩm Hành có vẻ bất ngờ, vừa cảm khái ông trời đố kị “hồng nhan”, vừa cảm thấy bây giờ mình xấu quá.

Bởi vì hôm nay nàng cố ý chọn một tấm mặt nạ da người xấu nhất. Tấm mặt nạ của một người phụ nữ bốn mươi tuổi, tàn nhang che kín, nếp nhăn đầy mặt.

Nàng âm thầm thề thốt, chờ lát nữa dù là thắng hay bại, chuyện đầu tiên nàng phải làm khi ra ngoài là vứt cái “mặt” này đi.

Kiểm lướt nhẹ nhàng, tung người nhảy lên, ra tay không hề do dự.

Xâm nhập vấp hành cung không phải là việc nhỏ, nàng không thể mang tính mạng của cha ra đùa giỡn.

Xoay người, vung kiếm, bộ Vân Kiếm pháp vũ chưa bao giờ được đánh tàn nhẫn đến vậy. Nhưng mà dù chiêu thức vô cùng xảo quyết, hắn lại ứng phó như thể không tốn chút sức lực nào, thậm chí ngay cả ghé đầu không rời khỏi mộng, có mấy lần mũi kiếm sát bên, hắn chỉ đưa đầu ngón tay búng một cái, kiếm văng xa.

Lâu rồi Thẩm Hành chưa từng gặp thất bại như thế, nhưng nàng cũng biết thực lực của mình và đối phương quá sức chênh lệch, không buồn nghĩ tới giang hồ diễn xuất các loại gì nữa, mỗi một chiêu trên tay đều cốt tấn công

đến gần hẳn hơn. Bàn tay lướt qua, trong nháy mắt, bên trong ống tay trái phóng ra một lưỡi dao găm, lưỡi kiếm công kích hai bên khiến hắn không thể không nhảy lên né tránh.

Thấy hắn bay lên không, Thẩm Hành không theo sát mà trở tay đánh về phía xe đẩy.

Đối phương không đi đứng được, lúc rơi xuống đất tất nhiên phải tìm một nơi để chống, nàng muốn cầm chân hắn thêm một lúc.

Lưỡi kiếm chém vào ghế gỗ, giữa đêm khuya yên tĩnh như tiếng rên rỉ vang lên. Chiếc xe đẩy vỡ nát tan tành. Quả thật làm việc này có chút tiểu nhân, nhưng đa số những người làm việc lớn thình thoảng đều phải tiểu nhân như vậy.

Sau khi vung một chiêu này ra, nàng không ham chiến nữa, vội nhún chân định nhảy lên bức tường. Nào ngờ chân mới bước được nửa bước, phần lưng bất ngờ bị điểm, mấy đại huyết đều bị đối phương phong kín.

“Tam tự kinh còn cần phải học à?” Hắn nói bên tai nàng như thế, phản ứng đầu tiên của Thẩm Hành chính là: hắn sĩ nhục trí thông minh của mình kìa.

Nhìn người nào đó chậm rãi đi dạo đến trước mặt, Thẩm đại tiểu thư muốn điên rồi, nàng tức giận nói: “Ngài- không – bị – què – chân – à? ! !”

“Ta nói chân ta què lúc nào?” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng.

Như thế việc Thẩm Hành bực mình hoàn toàn không liên quan gì tới mình cả.

“Vậy sao ngài lại ngồi xe đẩy? !” Đúng là hắn chưa từng nói, nhưng mà có ai đi lại linh hoạt lại ngồi xe đẩy không?

“Sân lớn quá, lười đi.”

Câu trả lời hết sức thản nhiên, hắn yên lặng chuyển mắt sang bộ hài cốt xe đẩy giờ đã vỡ năm tan bảy.

Sau đó, không vui.

“Dù có thẹn quá giận cũng không nên phá đồ bậy bạ chứ.” Không có ghế, hắn phải đi lại rất xa đó.

Gió đêm vù vù thổi mái tóc dài của hắn rối tung, phác họa gò má tuấn tú không chút nào che giấu. Dung mạo tinh xảo gần trong gang tấc như thế, dù Thẩm Hành ít khi chú ý đến người khác cũng giật mình hoảng hốt.

Nàng thật sự rất muốn nói một câu: đáng đời.

Thế nhưng, ai bảo bây giờ nàng đang bị người ta không chế? Bao nhiêu lời đến miệng lại thôi, cuối cùng mới rặn ra được câu khác:

“Người tập võ hoạt động gân cốt thường xuyên mới là chuyện tốt, buổi tối mỗi ngày ta đều đi ra ngoài tản bộ đó.”

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn phải uất ức thế này, nhưng nàng càng không muốn để cha gánh chiếc quan tài vào thiên lao cùng mình mà thôi.

Lông mày của hắn nhíu lại càng chặt, không hề trả lời câu nói của nàng mà chỉ vươn ngón tay phủ lên khuôn mặt “tàn nhan phủ kín” kia.

Đây là hành vi của một kẻ cực kì xấu xa, thế mà hắn lại làm tự nhiên đến vậy. Ngón tay man mát nhẹ lướt qua, như có như không chạm vào gò má, lưu lại một cảm giác tê dại khó có thể quên.

“Nét mặt già nua” của Thẩm Hành ửng đỏ, tầm mắt nhìn hắn càng thêm mấy phần kính nể, cảm khái cho cái sự “bụng đói ăn quàng” của người này.

Lòng lại bất giác nhảy lên nửa nhịp.

Người ta vẫn nói nam sắc mê người, mấy thoại bản mà các lão tổ tông để lại quả nhiên không hề dối gạt người ta.

Nàng cứ nghĩ, không đề phòng bàn tay của đối phương đã lướt theo “đường vân nhỏ” nơi khoe mắt kéo sang một bên, lướt qua cổ áo nửa mở rồi hướng về phía xương quai xanh.

Nàng sợ đến kinh hoàng, cơ thể cũng bất giác run run. Không chỉ bởi vì sự ám muội khi cánh tay thon dài kia vuốt ve mà đa phần là vì, đó là nơi nàng gắn mặt nạ!!

“Đại, đại nhân. Tuy dung mạo của tiểu phụ nhân không được đẹp mắt, nhưng ta cũng có khí tiết nữ tử. Ngài đùa giỡn một nữ tử có chồng như vậy, tốt xấu gì cũng nên chọn chỗ rừng rậm âm u chứ?” Nàng cố ý trêu chọc, giọng nói cũng run rẩy theo.

Hắn thu tay lại: “Hóa ra là làm bằng da heo.”

Đó là chất liệu của chiếc mặt nạ này.

Chương 3: Xảy ra đại sự

Thẩm Hành bi phẫn, trong số các mặt nạ mà nàng có, chỉ có tấm này làm bằng da heo thôi đó.

Biết thế có chết nàng cũng không chọn khuôn mặt này! !

Thẩm tiểu thư đoan trang chìm đắm toàn bộ tâm tình trong “khuôn mặt” của chính mình, cũng mất hết hứng thú với động tĩnh từ bốn phía.

Cho tới khi tỉnh táo lại thì trước mắt chỉ còn một bóng lưng mờ ảo trong đêm.

Hắn không bắt mình sao? Nàng sững sờ.

Rồi lại nhớ ra, hắn cũng không giải huyết cho mình! !

“Này, vị đại nhân kia, ngài đi gọi người bắt ta hay là về nghỉ ngơi thế, có thể thả ta ra trước được không.” Nàng thành khẩn hô to.

“Nhà chúng ta thực ra rất giàu có, hôm nay ngài thả ta ra, ngày khác tất có hậu tạ! ! !”

“Ta sẽ cầu cho ngài một đời bình an, lập thêm mấy cái bài vị trường sinh nữa được không?”

“Đại nhân? Đại nhân! !” Đột! Đại nhân đã đi xa.

Thẩm Hành nhìn trời đến khi tảng sáng mới có thể tự mình bỏ ra khỏi tường vây, nghênh đón nàng ngoài ánh dương chói mắt còn có Đạo Đạo đang đói meo đến sắp tắt thở.

Nàng ta nói với nàng: “Tiểu thư, ngài có nhớ trước khi vào hành cung đã dặn nô tỳ không được ăn cơm tối, chờ sau khi đi ra sẽ đưa em đi ăn khuya không?”

Hai chân Thẩm Hành run rẩy đến mức phải vịn tường mà đứng: “Ta nghĩ dù sao trước hết em cũng nên quan tâm đến thân thể ta đã chứ”.

“Há, thân thể của tiểu thư bị sao?” Ai kia rất biết nghe lời hỏi thử.

“Em thấy thế nào?”

Nàng ta gãi gãi đầu, rất thẳng thắn nói: “Nô tỳ thấy, đi bộ đến sớm một

chút, ăn hai vỉ bánh bao thịt chắc là không thành vấn đề.”

Thẩm Hành: “. . .”

Bên trong cửa hàng bánh bao Hồng Ký, Vũ Thành.

“Tiểu thư, tiểu thư đứng suốt một buổi tối mà không bị thị vệ phát hiện sao?” Đạo Đạo nhét một miếng đầy bánh bao ngòm ngòm hỏi.

Thẩm Hành vừa né tránh mấy miếng thịt do nàng ta phun ra, vừa lắc đầu: “Không có, trong viện kia rất yên tĩnh, đèn lồng cũng được vài chiếc thôi.”

Cái này cũng là do nàng nhìn ngắm suốt một buổi đêm gió lạnh mới phát hiện ra. Lăng Khôn Điện được xây dựng từ rất lâu về trước, Vũ Thành nhỏ nhỏ mà tòa cung điện này chiếm đến một phần ba thành trì. Rất khó tương tượng, cung điện nguy nga là thế lại là nơi hẻo lánh đến vậy.

“Trong hành cung không ai tuần tra? Đúng là chuyện lạ.” Đạo Đạo lắc đầu: “Nhưng mà nói tới chuyện không thắp đèn lồng.” Trên mặt nàng ấy đột nhiên chuyển sang vẻ kỳ quái: “Không phải là tiểu thư đi nhầm vào tiểu viện nào đó không sạch sẽ chứ?”

“Không sạch sẽ, tiểu viện?”

Nàng ấy thấp giọng nói: “Nô tỳ nghe nói, nơi thâm cung tường cao, những chuyện oan khuất cũng xảy ra không ít, có tiểu viện vì oán khí quá nặng mà không thể khóa cửa lại. Tiểu thư nói xem, vị công tử kia đi tới không hề có một tiếng động nào, hay là. . .” Nàng trợn trắng hai mắt rồi duỗi thẳng đầu lưỡi ra.

Thẩm Hành hiểu ý gật đầu, vô cùng tán thưởng nữ tử mới mười chín tuổi đầu lại có biểu cảm ngây thơ đến vậy.

“Nghe nói ở hẻm nhỏ cạnh cổng Đông Trục trong kinh có một thư sinh viết thạo bản một năm kiếm lời hơn trăm lượng, Em có giác ngộ như vậy cho thấy từ lúc sinh ra đã có sẵn thiên phú rồi. Không bằng sau khi về nhà thì đến đó tìm hấn thử, giúp việc lật vật, coi như cũng có kế sinh nhai cho nửa đời sau”.

Khuôn mặt to tròn của Đạo Đạo run rẩy một hồi, nàng chùi khóe miệng bóng loáng dầu, nghiêm mặt nói: “Tiểu thư, nô tỳ đại triệt đại ngộ rồi, mấy chuyện thần quỷ này đúng là rất hoang đường, chờ lát nữa em giúp tiểu thư tìm xem bên cạnh đại nhân có ai võ công cao cường không. Tranh thủ để tiểu

thư luyện tập, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Thẩm Hành nghe vậy thì tâm tình rất tốt, vội gật gù, câu thành ngữ đại triết đại ngộ này đúng là vi diệu.

Sau khi ăn đồ ăn sáng xong, nàng đi ngủ bù một lúc rồi dậy lục lợi dưới đáy hòm bình khí một lượt.

Do dự nhìn cây đại đao Cửu Hoàn gỉ rét, lần đầu tiên nàng bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc một việc, giá sắt vụn ở Vũ Thành thế nào nhỉ, có thấp hơn ở trên kinh nhiều không.

Hiếm khi suy nghĩ mấy “chuyện đứng đắn”, thế nhưng ông trời có vẻ không chịu nổi “chuyện chính sự” của nàng, đang lúc trầm tư suy nghĩ đột nhiên khuôn mặt giàn giụa nước mắt của cha chình ình trước mặt.

Thẩm Hành nhìn mấy hàng lệ rơi không ngừng kia thì sững sốt một lúc, lúc này mới nhớ tới chuyện cha nàng còn đang chờ “tắt thở”.

Nàng đau lòng vượt đầu Thẩm Quát, hết lòng động viên nói: “Cha, ông chủ tiệm thuốc nói rồi, hiện nay thạch tín khan hàng, phải đến mùa đông mới có. Hôm qua con có đặt cho cha nửa cân thuốc chuột, còn đang chế, sốt ruột đến mấy cũng phải trưa hôm kia mới uống được”.

Thẩm Quát khóc càng lớn hơn, không nói hai lời cứ thế kéo nàng đi.

Thẩm Hành nhìn phương hướng, hình như đang đi về phía chợ, tâm trạng nhanh chóng chùng xuống, nàng vội vàng chặn lại: “Ông chủ quầy thuốc đã quá tám mươi rồi, cha mặc quan phục đi tới đó phá biển hiệu của họ không được đâu. Huống hồ, ông ấy còn là nhi tử của nhị thúc của dì ba của huyện lệnh Vũ Thành, cũng có quan hệ đó.”

“Con dọa cha.” Thẩm Quát nắm mắt trừng nàng: “Nhi tử của nhị thúc của dì ba mà tám mươi à? Con tưởng cha là kẻ ngu đần hử.”

“Dì Ba tuổi cũng không nhỏ mà.” Nàng yếu ớt nói.

Thẩm Quát nhìn vẻ mệt mỏi của con gái, trong lòng cũng thấy đau đớn. Vì đỡ dành ông, khuê nữ đã dùng hết đầu óc rồi.

“Không phải đi tiệm thuốc.”

Ông kéo nàng xuyên qua một hẻm nhỏ giữa chợ, đi một vòng rồi rẽ vào đường lớn rộng rãi.

Thẩm Hành biết cha nàng quật cường đến mức mười con trâu cũng không kéo lại được, giờ thấy ông đi lướt qua tiệm thuốc nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi

Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy cung tường quen thuộc kia, cộng thêm ba chữ Lăng Khôn điện uy nghi to lớn, nàng cảm thấy, nàng vẫn nên đưa ông tới đập bảng hiệu tiệm thuốc đi.

“Hành Hành, người ta nói chết có thể nhẹ tựa lông hồng, cũng có thể nặng tựa Thái sơn, tuy cha không tính là kiên cường gì, nhưng cha muốn chọn về sau. Bởi vì mấy ngày qua ở Vũ Thành mưa dầm liên tục, cho nên có lẽ ngày mai nghi trượng sẽ khởi hành lên núi. Tuy cha không có tiền đồ gì, nhưng cũng không thể vì toàn thân mà liên lụy đến con, lần này cha đưa con đến tạ tội với Thụy Vương, cũng xin ngài khoan hồng cho chúng ta.”

Ông đứng trước tấm biển thiếp vàng nói như thế, trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm khi có được.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, quân không cho chết, ai dám chết? Không cho Hoàng đế mặt mũi, nghĩ cũng biết kết cục sẽ là gì.

Thẩm Hành không ngờ cha mình cũng có lúc nghĩa khí như vậy, bỗng chốc nàng cảm giác khóe mắt ông không còn nếp nhăn như trước.

Tiến lên một bước nắm chặt tay ông: “Con gái khâm phục khí phách của cha, nhưng mà dù sao cũng không phải đến mức không thể vãn hồi, viên linh thạch kia. . . .”

“Vi phụ tâm ý đã quyết, không cần khuyên nữa”.Thẩm Quát vẫy vẫy ông tay áo, hào khí cam vân nói: “Đại trượng phu phải biết cảm tác cảm vi*, nếu làm hỏng việc, thì phải biết can đảm nhận tội, sao có thể sợ đầu sợ đuôi thế được.”

* dũng cảm.

Thẩm Hành nhìn cha mình chua xót, tâm can tỳ phổi cũng sắp va hết vào nhau.

Linh thạch còn chưa tìm được, nếu như Vương gia nổi giận, tống hai cha con nhà họ vào thiên lao thì biết làm sao bây giờ.

“Cha! !” Thẩm Hành vội dậm chân. “Mình cha vào thôi nhé, nhớ đồ ăn trong thiên lao không ngon thì còn có con ở ngoài đưa cơm cho cha”.

Chuyện đến nước này nhưng vẫn không chịu nói ra sự thật, không phải nàng không muốn nhưng mà một khi nói ra, không khéo cha nàng còn chui vào đó nhanh hơn.

Làm mất thánh vật so với việc nhét nó vào “lỗ chó” đều là tội chết. Tội đầu tiên có lẽ là chặt đầu, nhưng mà tội phía sau thì phải phân thân.

“Không được, có thể không cần đưa cơm.” Thâm Quát nắm chặt bàn tay run rẩy của nàng.”Nhưng mà con đi rồi, ai cho cha dừng khí.”

Thế mới biết hào khí vừa rồi là cố gắng tỏ vẻ mà thôi.

“Dừng khí cha phải vào miếu xin Bồ Tát chứ, con chưa từng khai quang, đi vào đó cũng không làm gì được”.

“Cha biết tông lòng con rồi, đừng dông dài nữa, nhanh theo cha đi vào.”

Cha và con gái chỉ lo kéo nhau xoay vòng vòng một chỗ, bất cẩn va vào người vừa từ trong phủ bước ra.

Người đến mặc một bộ triều phục ám kim cực kỳ phong lưu tuấn tú, sau khi bị va vào cũng không hề tỏ vẻ không bắt mắt gì, mặt mày còn toát lên ý cười nhàn nhạt.

“Thâm đại nhân đứng đây nháo chuyện gì vậy, dưới mặt trời không sợ cảm nắng sao”.

Thâm Hành không tiếp xúc nhiều với các cấp triều phục, nhưng nàng cũng biết, Kỳ lân bốn trảo trên y phục kia không phải chức quan gì cũng có.

Quả nhiên nàng thấy cha mình hành đại lễ, mặt mày sợ đến mức tái mét: “Hầu gia thứ tội, hạ quan nhất thời nóng ruột xông tới đây, xin ngài thứ tội cho.”

“Việc đại sự thì đương nhiên phải vậy.” Hấn đưa tay kéo ông: “Thường ngày ông quan tâm nhất là những lễ nghi phiền phức này mà, sao hôm nay lại hoang mang hoảng loạn đến vậy, không biết xảy ra đại sự gì?”

Chương 4: Thiên Tuế rất bận

Thẩm Quát nghe xong cả vành mắt cũng đỏ lên, vẻ mặt như nói, sao ngài hiểu ta quá vậy: “Hầu gia anh minh, hạ quan, đúng là đã phạm vào một sai lầm lớn không thể tha thứ. Lần này đến hành cung là muốn thỉnh tội với Thụy vương Thiên Tuế”.

Nói xong, như nghĩ tới điều gì, ông kéo ống tay áo hấn vội vàng nói: “Không biết Thiên Tuế gia giờ có ở bên trong không, nếu cứ tùy tiện đi vào, không biết có quấy rầy ngài không.”

Vị Cố Tiểu Hầu gia này là nhi tử của Hộ quốc công Cố Yên, ngày thường có quan hệ tốt với Đoan Thân vương, hỏi hấn mới là đúng đắn.

Cố Duẫn Chi không để ý tới việc ông đã phạm vào sai lầm gì, ôn hòa nhìn chằm chằm ống tay áo đang bị người ta kéo chặt, nói:

“Thẩm đại nhân, chất liệu này mới được Cung kim cầm đưa lên, ông nhẹ nhẹ chút”.

Nhắc tới chuyện Thụy vương Thiên Tuế, hấn lại thoáng bật cười: “Nguyệt Cẩm chắc đang bận chính sự. Có điều giờ ông vào cũng không phải không được, lúc hấn bận rộn tâm tình đều không tệ”.

Thẩm Hành thấy hấn dứt lời thì lờm một cái.

Động tác này của nàng ngụ ý rất đơn thuần, chính là ai thán vì nhân sinh xui xẻo đến cực điểm của mình mà thôi. Cái “liếc mắt nhìn sang” lại tình cờ chạm vào ánh mắt vô cùng “thân thiết” của hai người đàn ông nhìn lại.

Nàng nghe thấy cha mình ghét bỏ giới thiệu: “Khụ, đây, đây là tiểu nữ Thẩm Hành. Ngày thường hiếm khi ra phố, để đại nhân cười chê rồi.” Nói xong còn yên lặng cách xa nàng một chút.

Tình thân “mỏng như giấy” vậy đó, Thẩm Hành thấy lòng mình chua xót. Nhưng vẫn phải đoan trang cúi người, thành thật chào hỏi: “Thỉnh an Hầu gia, ngôi nhà không có mái che này có lẽ.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Thẩm Quát suýt chút nữa bị chọc cho bất tỉnh, ông co rúm khóe miệng nói: “Là ... là tự xưng của ông ngoại ta.”

Thẩm Hành ngượng ngùng . . .

Cũng may Cố Tiểu Hầu gia tốt tính, vô cùng nể tình cười nói: “Thẩm tiểu thư tính khí thật vui vẻ, Thẩm đại nhân rất biết dạy con gái đó. Hôm nay bản hầu còn có chuyện quan trọng, ngày khác có thời gian lại cùng nói chuyện với đại nhân.”

Lời nói này rất có hàm dưỡng, Thẩm Quát không thể không muốn khách sáo một phen, Thẩm Hành lại nhú chặt mày.

Ngay khi vị Cố Hầu gia này và cha mình cùng nhau cáo biệt, nàng nhìn thấy khoe môi hấn cong lên rõ ràng, và một câu nói không hề vang thành tiếng.

Ôn Uyển, đã lâu không gặp.

Đó là tên tự của nàng.

Hấn biết nàng sao?

Khuôn mặt của Thẩm đại tiểu thư khá thông minh, nhưng đầu óc lại không được nhanh nhẹn cho lắm.

Đầu óc này cũng không phải quá ngốc, nhưng mà thuộc loại khá thẳng thắn, lúc nghĩ chuyện này sẽ không thể chú ý đến chuyện khác được.

Khi cha lặng lẽ kéo nàng vào hành cung, nàng còn đang nghĩ rốt cục mình đã gặp vị Cố tiểu Hầu gia kia ở chỗ nào.

Nàng không phải loại quan gia tiểu thư không hề bước chân ra khỏi cửa, ban ngày thường ở nhà giữ mặt mũi cho cha, hơn nửa đêm mới ra ngoài đi bộ.

Trước khi làm mất linh thạch, nàng hay đi dán mấy cửa sổ trong hẻm nhỏ. Ít khi tiếp xúc với mấy người “quyền quý”, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai lần.

Một lần là khi sư muội Hồng Diêu của nàng đến nhà, vì hành tẩu giang hồ không có lộ phí, cho nên mới tìm nàng cứu tế.

Lúc đó nàng lục tung từng phèo mới lượm được mấy lượng bạc, còn bị nàng ấy ghét bỏ gần chết.

“Sư tỷ đùa à? Cha tỷ dù sao cũng là quan kinh thành, sao tỷ lại thành như vậy?” Ba năm làm tri phủ, cũng có mười vạn bạc trắng, bắt nạt nàng chưa

từng đọc sách đầy chắc.

Thẩm Hành cau mày nhìn nàng, thật lòng phân tích: “Tham quan mới có bạc, cha ta không tham.” Rồi ném bạc vào tay người kia: “Muội có lấy không, không cần thì ta cầm mua đường đậu ăn.”

Năm đó nàng mười hai tuổi, Hồng Diêu mười một. Đều là những cô bé tâm tư đơn thuần, sư muội nàng nhiều lần ra phố, cho nên kéo nàng đi cướp sạch nhà riêng của một vị tham quan.

Mỗi khi nhớ lại những câu chuyện cũ kia, Thẩm Hành đều thấy lòng kinh sợ, bởi vì lúc đó nàng không có nhiều kinh nghiệm lắm, sợ đến mức chân run lẩy bẩy.

Ngày đó nàng cố gắng khuyên nhủ vị thiếp thị bị bao dưỡng trong phủ đó, rằng mình chỉ lấy một thỏi vàng rồi đi thôi, cuối cùng lại bị nàng ta gào khóc đến kinh thiên động địa.

Lúc gia đình cầm đèn đuốc âm âm xông tới, nàng còn đang sửng sờ tại chỗ lau nước mắt cho tiểu thiếp, sư muội nàng lại tàn nhẫn bỏ chạy trước tiên.

Hai người bị truy đuổi đến mức không còn đường trốn chạy, cuối cùng phải chui vào trong nhà riêng của một tên tôi tớ mới giữ được một mạng.

Nàng không nhớ rõ tướng mạo người kia, chỉ biết hẳn có một đôi mắt rất dễ nhìn, óng a óng ánh, trong đêm tối lấp lánh như sao, nàng nghĩ, trên đời này cũng chỉ có đèn mới có thể sáng được như thế.

Hai mắt nàng đăm lẹ, nói, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, chờ ta tích góp đủ bạc rồi sẽ đưa ca ra khỏi chỗ này.

Nhưng tiếc là không được mấy ngày, trong kinh thành có tin vị quan nhất phẩm kia tham ô hối lộ, bị trảm đầu, nhà riêng sung công.

Thẩm Hành cũng vì thế đau lòng thật lâu, hiếm khi có cơ hội được làm người tốt, thế mà ông trời lại không cho nàng làm.

Cố Duẩn Chi là vị tiểu ca từng giúp đỡ nàng sao?

Nàng nghĩ vậy, nhưng cũng tự thấy ý tưởng này của mình quá mức kinh người.

Trước tiên không nói tới chuyện hẳn là con của Hộ quốc công cao quý, dù

là vì tra án cũng không thể ở trong nhà tôi tớ của tham quan ở được.

Chuyện lúc đó tình thế lại khá cấp bách, đôi phương không biết thân phận của nàng thì làm sao lại biết tên tự được.

Lẽ nào là do nàng từng vá lỗ chó cho nhà Cố Duẩn Chi?

Nàng lắc đầu, theo thói quen bước tới chân tường hai bước rồi dừng lại.

Chân tường? Hành cung! !

“Thảm đại nhân, nô tài chỉ đưa ngài đến đây thôi, Vương gia đang ở bên trong, đi theo đường mòn vào trong rừng trúc là có thể nhìn thấy.”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở, người đang nói là một vị công công hàng thật giá thật.

Nhìn vị công công xinh đẹp rời đi, Thảm Hành cứng ngắc, đến lúc này mới phát hiện ra mình đã bị cha kéo vào chung một đường.

Mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, hay là nàng cứ lăn đùng xuống đất cho rồi nhỉ.

Thảm Quát nhìn thẳng nói: “Hành Hành, làm người không thể không coi trọng nghĩa khí, dù con có hôn mê, cha cũng kéo con theo vào.”

Nàng xúc động đến quay cuồng, tự mình cảm khái, đời này có thể có một vị cha đẻ như người, thật là phụ phục vô cầu! !

Chủ điện cách cánh rừng một đoạn rất gần, đập vào mắt là một màu ngọc bích xanh biếc.

Đi trên con đường mòn ngọc thạch, hai người nhìn thấy mấy tên tôi tớ đứng sừng sững hai bên.

Lư hương to lớn khắc điêu thụ có đặt huân hương ở trong, từng làn khói xanh lượn lờ lan tỏa, từng tia từng tia như thế, vô cùng ý cảnh.

Thảm Hành ngửi một hơi, không phải hoàng gia thường dùng Long Tiên Hương sao, cũng không phải đàn hương lễ Phật, mùi hương này như mộc hương của cây lan cây trúc, không quá nồng nặc, nhưng lại thấm ruột thấm gan.

Chiếc bàn hoa lê bằng đá khảm ngọc trai đặt một bên, phía trên là âm chèo thơm chưa động đến.

Bên cạnh là rừng trúc um tùm, tuy tầng tầng rậm rạp nhưng chỉ cần chú ý một chút là có thể nhìn thấy một bóng người gầy gò trên mặt đất.

Hắn mặc một bộ cẩm bào nguyệt sắc thêu viền bằng chỉ bạc, ống tay áo rất rộng, cứ thế phủ trên mặt đất.

Mặt mày như họa hơi cúi xuống, chăm chú nhìn đồ vật trong tay.

Nếu đúng như Cố Tiểu Hầu gia đã nói, Thiên Tuế gia đúng là rất bận.

Bởi vì hắn đang rất chăm chú, gỡ một cây măng.

Nghe có tiếng người bước lại cũng không dừng lại động tác trên tay, chỉ hững hờ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Đôi mắt kia rất trong suốt, không có sự ngạo mạn lộ liễu của con cháu trong hoàng thất, nó sạch sẽ, mờ ảo như không dính chút khói bụi trần gian.

Thẩm Hành bất giác cúi đầu, cả người như bị sét đánh.

Bởi vì Đoan Vương gia tuần tú tuyệt trần này chính là đại nhân “xe đẩy” đêm qua đã bắt nàng hứng một tối gió sương! !

Dưới chân cũng thoáng lùi về sau một bước, tránh né sau lưng cha mình. Thẩm Quát rầm một tiếng quỳ xuống đất, bắt đầu than thở rồi khóc lóc kêu gào.

“Vương gia, thần có tội a.”

Thẩm Hành nghe tiếng xương bánh chè va chạm trên mặt đất, nàng khẳng định chắc chắn một điều, quá nửa nước mắt của cha là do đau đớn mà ra.

Đoan Tiểu Thân vương “vô cùng bận bịu bên trong” liếc ông một cái, ân cần hỏi: “Khanh giết người à?”

“Hạ quan không dám”. Thẩm Quát sợ đến run lẩy bẩy.

“Tham ô?”

“Hạ, hạ quan lại không dám.”

“Thế thì đứng lên nói chuyện đi.”

Thẩm Quát lúc này đúng là khóc thật: “Vương gia nhân từ, nhưng tội thân thực sự không còn mặt mũi để đối diện với ngài. Ngày đó Nghi trượng đến

Vũ Thành, thần đã làm mất viên đá tế di vật của thánh tổ rồi. Vật ấy tương truyền là đồ của Tờng Thụy đã trăm năm, thần tự biết rõ mình nghiệp chớng nặng nề, cho nên mới đến đây thỉnh tội với Thiên Tuế gia, tùy ngài xử lý.”

Chương 5: Ân đường biến thành màu đen

Tô Nguyệt Cẩm đặt tay lên đùi nhìn ông, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng vẻ hờ hững nhìn qua đó mới khiến người ta cảm thấy uy nghiêm.

Tướng mạo của hắn có nét lạnh lùng, lúc không nói chuyện càng trở nên lạnh lẽo. Thẩm Quát không đoán được ý nghĩ của hắn, sợ hãi đến mức run thêm vài cái.

Mà trên thực tế, vị Thiên Tuế gia cao thâm khó dò này chỉ là đang suy tư mà thôi, đá tể núi rớt cục là cái thứ gì nhỉ.

Sau một hồi lâu, hắn “Ồ” một tiếng: “Hóa ra là cái tảng đá dài mọc râu kia à.”

Thẩm Quát suyt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, ông nhỏ giọng đáp: “Thiên Tuế, đó là màu sắc của linh thạch, không phải mọc râu.”

“Ừm.” Hắn rất biết nghe lời, gật gật đầu: “Khanh làm mất tảng đá màu xanh lục đó.”

Sau đó không nói thêm gì nữa.

Thẩm Quát lên triều làm quan cũng đã được ba mươi năm có lẽ, tuy không có thành tựu gì đáng nói, nhưng tự nhận bản lĩnh nghe lời đoán ý của mình không hề tệ. Thế mà hôm nay ông lại không biết phải nói thế nào, phải làm gì tiếp theo, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Thẩm Hành đang ngồi quỳ bên cạnh.

Khuê nữ này của ông tuy có phần hơi ngốc nghếch nhưng cũng được cái nhanh mồm. Không biết sao hôm nay nó lại quỳ đàng hoàng ở đó như người câm không biết.

Thẩm Quát cảm thấy hết sức thương tâm, ám hiệu hết lần này tới lần khác nó cũng không thèm đáp lại.

Cuối cùng ông cuống lên, vì khuê nữ bất nhân, cha đẻ bất nghĩa buộc lòng phải nói trước:

“Hành Hành, không phải con có lời muốn nói với Vương gia sao? Nhanh nói đi, Thiên Tuế nhân hậu, sẽ không trách tội con.”

Người ta vẫn nói hồ dữ không ăn thịt con, khóe miệng Thẩm Hành co giật liên hồi, cha của nàng đúng là vô cùng sáng khoái rồi đó.

Tuy mình vẫn biết “tình thân thật là lạnh bạc”, nhưng mà đến mức này thì có phải quá mỏng manh không?

Nhìn vị Đao Tiểu Thân vương quét mắt nhìn sang, toàn bộ da đầu của nàng đều mất hết cảm giác.

Sau khi hoảng loạn xong, nàng sắp xếp thành một câu không đầu không đuôi gì sất: “Vương gia à, đợt măng này ngài chọn không chuẩn rồi, màu xanh quá đậm, xào lên ăn cũng không ngon đâu”.

Lúc nói nàng đã cố gắng hạ thấp âm sắc của mình, cho nên nghe qua có phần dịu dàng lập dị, khiến cha đẻ cũng phải rùng mình.

Đao Tiểu Thiên Tuế cũng không để ý lắm, sắc mặt như thường nói:

“Vậy cô tới chọn một đợt đi, rồi mang vào bếp xào qua, thêm ít dầu.”

Một câu nói của hắn khiến Thẩm Quát và Thẩm Hành cùng sững sốt.

Nàng vốn chỉ nói lung tung, cũng tính trước là sẽ chọc cho người này bất mãn, nhiều nhất là chọn măng giúp hắn, không ngờ tới vị gia này còn muốn được ăn.

Thẩm Quát lết lết hai bước, vội vàng nói: “Vương gia, vạn lần không được. Tiểu nữ Thẩm Hành từ nhỏ đã ngu si, chuyện nấu nướng vô cùng kém thông suốt, nào dám làm dơ miệng Thiên Tuế gia”.

Hiểu con gái không ai bằng cha, trù nghệ của Thẩm Hành thực sự rất không ra gì.

Tô Nguyệt Cẩm lại không nhìn ông, hắn nghiêng đầu hỏi Thẩm Hành:

“Cơm cô làm rất khó ăn sao?”

Thẩm đại tiểu thư gật đầu như đảo tỏi.

Hắn gật đầu, dáng vẻ vô cùng thông cảm: “Đi thử xem.”

Thẩm Hành bị hai tên hộ vệ mời tới nhà bếp nhỏ, một tên hỗ trợ rửa rau, một tên phụ trách cắt nhỏ, hưởng thụ đãi ngộ của đầu bếp hoàng gia.

Qua một phen điều chỉnh, tâm tình của nàng vốn đã bình tĩnh lại.

Nhưng khi cầm cái muôi lớn đứng trước bếp lò, bình tĩnh vừa rồi cũng tự nhiên sụp đổ: cho dầu, đảo đảo, thêm nguyên liệu vô tội vạ, cuối cùng là đổ ra nồi.

Thành công chuẩn bị một bữa mănng xào giòn tươi mới nhưng mùi vị thì hơi bị quá lửa.

Sau khi bày lên bàn xong, các nha hoàn lẳng lẳng chờ một bên đều tái hết mặt mày, có lòng tốt ám chỉ với nàng nên xào lại mâm khác.

Nàng mạnh mẽ phát tay, lời ít mà ý nhiều nói: “Không cần.”

Xào lại cũng chỉ một kết quả, có khi còn không bằng mâm này nữa.

Lúc đĩa “mănng xào giòn” được bung ra, toàn bộ khu rừng đều phảng phất một mùi hương kì dị.

Hương thơm lộ liễu mà nồng nàn như thế còn át cả mùi khói huân hương.

Đồ ăn của vương tử được chú ý hết sức nghiêm ngặt, trước khi dùng phải được nô tài thử qua.

Vị công công cầm trâm bạc trong tay, tiếng hàm răng nhai kẹo kẹt chấn động toàn thể mọi người.

Thẩm Hành thấy hấn nhai, nghiền ngẫm rồi nuốt xuống, trong lòng đột nhiên thấy vui mừng làm sao, chỉ ít cơm nàng làm vẫn có thể ăn a.

Thế nhưng nàng nhanh chóng hiểu ra, ăn và có thể ăn là hai khái niệm hoàn toàn đối lập.

Bởi vì, vị công công kia ói hết.

Hấn vọt tới một cây thanh trúc bên cạnh, cố gắng bịt miệng mình lại, khuôn mặt vắn vẹo như thể một giây sau sẽ cười hạc về tây.

Nàng choáng váng, nhìn hấn xụi lơ trên đất nhưng vẫn không quên chức trách của mình, thì thào giải thích: “Nô tài không ăn được, nhưng không phải vì trúng độc, mà vì quá khó ăn... Món ăn này ngài không được ăn.”

Thẩm Quát đứng một bên cũng khóc lóc, “án đường biến thành màu đen”, vừa ai thán hôm nay mình ra ngoài sao không chịu xem hoàng lịch, vừa nói: “Tội thân không biết dạy con, làm ra món ăn này, mong Vương gia thứ tội.”

Thẩm Hành không thể không thừa nhận, hình ảnh đó quá sức thê lương,

dù nàng có là loại người không có tâm can cũng không thể nào nhìn được.

Đoan Vương gia vẫn ngồi vững chãi như lúc trước, chăm chú lấy chiếc đũa đâm đâm vào cái thứ đen thùi lùì kia rồi nói với Thẩm Quát:

“Không sao, ta chỉ muốn xem xem, rốt cục có thể khó ăn đến mức nào.”

Công công bên cạnh co giật càng thêm nghiêm trọng.

Dù sao cũng là người của mình, Tô Nguyệt Cẩm nhìn dáng vẻ như bị “đâm thủng dạ dày” của hắn cũng thấy có chút không đành lòng.

Cuối cùng hắn thương cảm một câu: “Quế Viên, đừng đi nữa, ông thích miếng ngọc bội bát bảo này thì thưởng cho ông là được”.

Quả nhiên, vị công công mập mạp một giây trước đó còn đang giãy dụa giờ đã nhanh chóng đứng lên, quỳ xuống đất vui vẻ nói: “Nô tài tạ ơn vương gia ban thưởng. Nhưng mà, cũng không phải là điếc đâu, trù nghệ của vị Thẩm cô nương này, đúng là. . .”

Người nào còn chưa miêu tả xong đã lao tới gốc trúc xanh ói tiếp.

Thẩm Hành vỗ về đau đớn trong lòng, chỉ muốn hỏi một câu: Vị công công này, ông có nghĩ tới cảm nhận của cây trúc đó không?

Quả nhiên thủ hạ của Đoan Vương đều là kẻ có tài chịu đựng, trong rừng trúc lại trở về yên tĩnh như lúc đầu.

Thẩm Quát nhìn bầu không khí lặng lẽ trên, phỏng chừng bây giờ là muốn xử lý mình rồi đó, ông nghĩ muốn xin một lần ân điển, để khuê nữ đưa mình đưa đi thay bộ quần áo mới rồi đi.

Vừa mới mở miệng ra đã nghe tiếng Thiên Tuế gia ung dung thông thả nói:

“Tặng đá tể núi kia ta sẽ tìm giúp khanh, ân tình ông nợ ta, dùng Thẩm Hành để trả”.

Thẩm Quát nằm mơ cũng không ngờ kết quả ngày hôm nay lại là như thế, miệng mồm cứ há hốc ra tại chỗ.

Đương nhiên Thẩm Hành còn khiếp sợ hơn cả ông.

Từ khi bắt đầu nhìn thấy vị Thiên Tuế gia này, nàng đã thấy bất an lo sợ rồi, lo hắn sẽ nhận ra mình.

Không phải chỉ lo vì lần thâm nhập hành cung đó, mà chủ yếu là do nữ quyền văn thân không được tập võ, năng lại có một thân võ nghệ, chắc chắn sẽ gặp đại họa không ngờ.

Nhưng mà xem tư thế kia lại có vẻ không giống.

Thậm chí hẳn còn chưa từng nhìn thẳng nàng, cũng không có thăm dò gì hết.

Rốt cục hẳn muốn làm gì?

So với những gì nàng tính toán, ý nghĩ của Thẩm Quát đơn thuần hơn rất nhiều, bởi thế ông “mờ mịt” hỏi thẳng hỏi một câu: “Vương gia nói từ ‘dùng’, là chỉ ngoại thất, hay nội thất?”

“Nội thất?” Tô Nguyệt Cẩm mở to một đôi mắt đen trong suốt nhìn Thẩm Hành một cái rồi quả quyết lắc đầu: “Không cần.”

Điều này khiến cho nàng nghĩ đến một đoạn văn trong thoại bản.

Nếu như một nam một nữ cùng ở chung một phòng, dù có phát sinh chuyện gì hay không, đều là chuyện khiến nữ tử thấy nhục nhã, trước là xấu hổ, sau là hổ thẹn.

Cảm giác của nàng lúc này chính là như vậy.

“Tạ vương gia ân điển.” Cha nàng còn vui sướng tạ ân.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu, từ từ đứng dậy: “Ta đói rồi, không giữ hai người ăn cơm.” Rồi trực tiếp rời khỏi.

Thẩm Hành nhìn bóng lưng kia vừa tiếp tục suy nghĩ, chẳng trách nàng chưa bao giờ nghĩ tới người đêm qua là Đoan Vương, bởi vì từ đầu đến cuối hẳn đều tự xưng là “ta” mà không phải là “bản vương”.

Gió thổi dưới rừng trúc có phần khô nóng, nàng đứng nhìn một vùng rậm rạp tươi xanh, nghĩ lui nghĩ tới cũng thấy đây là việc lớn.

“Cha.” Nàng nghiêm nghị nhìn Thẩm đại nhân đang tươi cười hơn hờ, trịnh trọng nói: “Trả tiền thuê quan tài lần trước cho con.”

Vũ Thành bị giới nghiêm, Ngự lâm quân của hoàng gia phong tỏa thành trì, mọi người trong trấn nhỏ hẻo lánh không mấy phồn vinh nhanh chóng cảm thấy bất an.

Huyện lệnh Trương Thanh Hiền sợ đến mức không kịp mặc triều phục, vội vàng sai người dò hỏi rốt cục đã xảy ra chuyện đại sự gì.

Trong Hành cung không lộ ra chút tin tức nào, chỉ nghe nói là khẩu lệnh của Thiên Tuế gia, phong tỏa cửa thành, không cho ra ngoài.

Nhưng mà ròng rã ba ngày, trên đường phố cũng không thấy cảnh quan binh bắt người hay dán cáo thị, bầu không khí căng thẳng càng khiến người ta không tìm ra manh mối.

Thẩm Quát ngồi trong phòng cũng thấy xao động bất an, ông vẫn cho rằng viên đá tể núi kia bị thất lạc trong dịch quán. Lần trước ở rừng trúc, sau khi tử mi miêu tả lại quá trình làm mất, dù muốn tra án cũng nên bắt đầu từ dịch quán này chứ, đúng là không hiểu nổi vì sao Đoan Vương phải giống trống khua chiêng kinh động toàn thành như vậy.

Chương 6: Đầu trâu mặt ngựa trên thực tế

Ngồi ở một gian khác, Thẩm Hành cũng không hề nhàn rỗi, nàng vừa cắn hạt dưa vừa mài đao.

Ba ngày rồi, nàng đứng bên ngoài hành cung đến nửa cục gạch cũng không sờ được. Chỉ trong một đêm, Lăng Khôn điện như có tường vây, thay đổi dị thường.

Lẽ nào hắn phát hiện ra cái gì? Thẩm Hành vốn không nghĩ vị Vương gia kia là một người lương thiện, lần trước nàng đột nhập hành cung, sau đó cha nàng nhận tội, hai chuyện xen kẽ tự nhiên lại khiến người ta nghi ngờ.

Hay là hắn cũng không biết người mặc áo đen ngày đó chính là nàng, nhưng từ túi đá kia cũng sinh ra nhiều dự đoán.

Vậy thì vì sao phải phong tỏa thành trì? Phô trương thanh thế? Biểu lộ hoàng quyền?

Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh hắn ngồi trên xe lăn ngày ấy, lạnh lùng tùy tiện.

Thẩm Hành cảm thấy, hắn không phải loại người sẽ làm ra những chuyện vô duyên. Bởi vì một người mà ngay cả đi bộ cũng lười thì sao có thể đi “đường vòng” được.

“Tiểu thư, nếu như nô tỳ có phạm lỗi gì, tiểu thư sẽ đánh đuổi nô tỳ đi sao?”

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt béo ụ khổng lồ, cây đao trên tay Thẩm Hành suýt chút nữa rơi xuống trên đất.

Dù sao vừa mới liên tưởng đến một người có phong thái thiên nhân, lại bị kéo về nhìn cái đầu trâu mặt ngựa ở hiện tại, quả không phải là chuyện dễ tiếp thu gì.

Xoa phần thái dương hơi đau nhức, nàng hỏi: “Em lại làm chuyện gì rồi?” Khổ nhục kế mỗi tháng lại diễn một lần, đúng là không có gì mới mẻ.

Đạo Đạo xoa đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư nói trước đi đã, có đánh đuổi nô tì không?”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ tội nghiệp của nàng ta, thở dài: “Đạo Đạo, từ năm tám tuổi em đã bắt đầu ăn khẩu phần lương thực của ba người, được phát hai phần tiền công, mà chuyện được giao thì chỉ làm một nửa. Ta mà muốn đánh đuổi em đi thì không có nhà nào dám dùng em đâu. Nói đi, lần này làm vỡ chén trà hay là làm mất tranh chữ rồi.”

Nàng ấy lắc đầu: “Không có, nô tỳ, chỉ hơi lấm mòm chút thôi.”

Lấm mòm? Thẩm Hành cúi đầu tiếp tục mài đao: “Bình thường em ít mòm chắc? Đừng nghịch nữa, đi chơi đi. Ta còn có chuyện đứng đắn đây.”

Thế mà Đạo Đạo vẫn không chịu đi ra, nàng di chuyển về phía trước vài bước, nhát gan nói: “Lần này, chuyện có hơi nghiêm trọng. Bởi vì. . . Em kể chuyện tiểu thư lấy đá tể núi đi lấp lỗ chó cho lão gia nghe rồi”.

Thật sự không phải nàng cố tình nói ra đâu, chỉ vì vừa nãy lúc tán gẫu, nàng vô tình buột miệng.

Cử Hoàn đao rơi bịch xuống đất, Thẩm đại tiểu thư sững sờ nhìn “phụ tá trung thành” trước mặt, gằn từng chữ: “Cha ta giờ thế nào rồi?”

Đáp lời nàng là một tiếng gào thét thình lình giữa sân.

“Mau tới đây, lão gia thất cổ rồi! !”

Lúc Thẩm Hành chạy tới chính sảnh, Thẩm Quát đang cầm sợi dây thừng đang đưa trước cổ.

Sau khi thấy nàng, vẻ mặt ông kích động dị thường, rung rung hô hét: “Giờ cha không chết không xong rồi, thay ta chăm sóc cho mẹ con nhé.”

Dứt lời, ông nhảy lên tung dây qua xà nhà, đáng tiếc chiều cao có hạn, thử nhiều lần mà vẫn không thể thành công.

Thẩm Hành nhìn mấy người làm vận chuyển hết bàn ghế trong phòng ra ngoài không cho lão gia nhảy lên thì ra chiều tán thưởng, sau đó nàng ngồi xếp bằng dưới đất, chuyên tâm nhìn cha mình dẫn vật.

Nàng quá rõ tính ông rồi, gặp chuyện gì cũng náo động cho mọi người đều biết. Nói thẳng ra là thích làm màu.

Nhưng mà nàng không ngờ là, hôm nay Thẩm Quát lại vô cùng lợi hại.

Sau khi thấy mình không thất cổ được, ông quay người lại xông thẳng vào

tường.

Thẩm Hành bị dọa cho phát hoảng, vội vàng nhảy tới ôm chặt cha lại, nhanh chóng khuyên can:

“Cha thật là, chuyện này đâu có sao, tôi con lại tới hành cung đi bộ một chuyến là được mà”.

“Đâu có sao? ! ! Đó là đồ vật do thánh tổ để lại, là thánh vật con có hiểu không? Con còn cầm, cầm. . . Ai nha, cha chết quách đi cho rồi.”

Ông vừa nói vừa giẫy dựa mạnh hơn, Thẩm Hành gọi vài tên tôi tớ tới cùng nhau ngăn cản.

Đang lúc náo loạn đến mức không thể tách ra, một giọng nói thông thả ung dung từ ngoài cửa vang lên. Âm thanh không phải là lớn, nghe qua như thể đang làm bầm, nhưng lại đủ khiến nhóm người trong phòng bình tĩnh lại.

“Hình như đến không phải lúc rồi.”

Hắn chưa vào cửa, chỉ nghiêng người dựa vào bên cạnh vén rèm nhìn xem. Dưới tấm màn trúc là gò má tinh xảo tuấn tú xuất trần, khiến cho nhóm tôi tớ bên trong đều bần loạn.

Thẩm Quát nhìn thấy cũng phải ngẩn ra, sau một lúc mới vội vàng chạy ra mời người kia vào phòng: “Không biết Thiên Tuế đến đây, không nghênh đón được từ xa, mong ngài thứ tội.”

Nhưng sau khi đi vào ông cũng giật mình choáng váng.

Toàn bộ chính sảnh đến một cái ghế cũng không còn, phải mời người ta ngồi chỗ nào đây?

“Xin mời, xin mời Vương gia di giá tới thư phòng, chính sảnh, chính sảnh đang tu sửa, vì lẽ đó. . .”

Ồ nhờ dịch quán mấy hôm mà cũng giúp đỡ tu sửa dịch quán nữa à? Đúng là mới mẻ.

Tô Nguyệt Cẩm đánh giá bốn phía một lúc rồi nói: “Không phải đến tìm ông đâu.”

Ý là không đi thư phòng.

Câu tiếp theo là: “Thẩm Hành có ở đây không?”

Sau khi hấn vào cửa, Thẩm đại tiểu thư cũng đã lặng yên không tiếng động di chuyển về cửa sau, nghe đến câu nói kia thì lại càng bước đi nhanh chóng.

Lúc một chân đã bước ra khỏi cửa, nàng lại bị Đạo Đạo từ sau kéo lại.

“Tiểu thư, vị Vương gia tuần tú kia đến tìm tiểu thư đó. Hai người có gì gì đó phải không? Tốt quá rồi, nô tỳ có được làm nha hoàn hồi môn không?”.

Một câu nói kia như sấm sét đánh thẳng vào chính sảnh, đánh cho Thẩm Hành một thân cháy khét, mùi bay tứ phía.

Nàng cứng nhắc xoay người, nhỏ giọng nói với Đạo Đạo: “So với của hồi môn, em không nghĩ là em thích hợp mang đi chôn cùng hơn à?”

Sau đó nàng vô cùng đoan trang nhận lấy hàng loạt ánh mắt hâm mộ quay trở lại, ỏn à ỏn ẻn nói: “Tham kiến Đao Vương Thiên Tuế.”

Nàng cảm giác đôi mắt thanh thuần kia nhìn sang, ánh mắt đó không hẳn là đánh giá, chỉ nhìn qua một cái rồi nhả ra ba chữ:

“Quá nhọt nhọt rồi.”

Nhọt? Nàng cúi đầu liếc nhìn bộ váy màu lam nhạt thêu cây hoa mộc lan trên người, đẹp lắm mà.

Ngược lại cách ăn mặc của hấn hôm nay mới khiến nàng có phần bất ngờ.

Sau hai lần gặp mặt, hấn luôn mặc đồ khá tùy tiện. Áo bào buộc hờ, trường bào rộng rãi, như thể thêm một chuỗi ngọc bội thôi cũng cảm thấy trói buộc, hôm nay hấn lại mặc một bộ hoa phục cầm tú, viền bằng chỉ bạc thêu quanh, lúc cất bước đi lại càng phong lưu quý khí.

Nàng thấy hấn cau mày hỏi: “Phòng của cô ở đâu?”

Thẩm Hành biết khuê phòng của nữ tử chưa chồng đương nhiên không được để nam tử tùy tiện đi vào, ấy thế mà người cha kia lại tự mình mời người ta tới.

Nàng đứng trong góc nhỏ há mồm mấy lần muốn nói: “Chuyện này e là ảnh hưởng đến danh dự của con”.

Nhưng rồi lại nghĩ, ở kinh thành hình như từ lâu mình đã không còn thứ này nữa nên cũng ngại ngùng không thèm nhắc lại.

Nhìn nam tử ngồi trước bàn lựa đồ trang sức kia, nàng không thể không thừa nhận, cảnh tượng này sao lại mang đến một cảm giác bình thường không có gì sai trái hết.

Bởi vì trong nhận thức của nàng, dù có thấy vị Thiên Tuế gia này ngồi xếp bằng trước cửa hoàng cung ăn hạt dưa thì cũng là chuyện quá sức bình thường.

Trên thực tế, một ngày nào đó không lâu sau, nàng được chứng kiến tận mắt, hơn nữa người cung cấp hạt dưa kia lại chính là nàng.

Chuyện này đương nhiên là phải nói sau.

Hiện tại, trong lòng nàng tràn đầy suy nghĩ, làm sao có thể mời vị gia này ra ngoài được đây.

“Thẩm Hành, cô tới đây.”

Hình như tên này rất thích gọi tên họ nàng thì phải, không quá quen thuộc, lại có phần xa cách.

Nàng tò mò đi tới, đứng cách đó hơi xa, hần lại tiến lên một bước.

Thiên Tuế gia cao hơn nàng cả nửa cái đầu, khuôn mặt như tranh hơi cúi xuống, hơi thở trong trẻo phủ lên ngựa ngựa, khiến cho nàng nhớ tới đầu ngón tay tê dài vuốt ve mặt mình đêm kia.

Cảm giác đó khiến nàng không dễ chịu là bao, bất giác muốn lùi ra sau một bước, đột nhiên búi tóc trên đầu hơi chùng xuống.

Cây trâm lưu ly màu vàng đựng dưa nhắc nhở nàng rằng, món đồ không rẻ lại cực kì tục tũn mà trước đây không lâu cha nàng mới đưa đã được cắm trên đầu mình.

Không biết sao, đột nhiên nàng lại có dự cảm bất thường.

Quả nhiên, không lâu sau, tóc của nàng không chỉ chùng xuống, mà là biến đổi hoàn toàn, quá nặng.

Nhìn ánh mắt trong suốt như đang thưởng thức của Vương gia, nàng thật sự rất muốn hỏi một câu: Mỗi lần ngài chinh người ta đều nghiêm túc như vậy à?

Đương nhiên hần không biết suy nghĩ trong lòng nàng lúc này, còn hết

sức ân cần hỏi han: “Đầu của cô có nhức nổi không?”

Nàng rung rung gật đầu, nghe hắn nói khá là thoả mãn: “Vậy chúng ta đi ra ngoài đi.”

Chương 7: Vương gia, ta không làm được

Thẩm Hành mang một cái đầu châu ngọc bóng loáng như thể đi ra phố, lúc xuyên qua đường lớn ngoài dịch quán, nàng nghe thấy mấy tên thị vệ ở bên thì thầm to nhỏ:

Thị vệ giáp: “Vừa nãy, hình như ta nhìn thấy một hộp trang sức đi qua”.

Thị vệ ất: “Ta cũng nhìn thấy, sáng loáng luôn, mắt ta sắp mù mất rồi.”

Thị vệ giáp: “Quý à?”

Thị vệ ất: “Chắc thế.”

Lúc đó nàng chỉ có thể yên lặng tự nhắc nhở mình, may phải bình tĩnh, nếu không còn chưa tới phố lớn, may sẽ không chịu nổi áp lực dư luận mà xấu hổ giận dữ tới chết đó.

Thế nhưng khi nàng nhìn thấy mấy ăn may chen chúc xin đồ và đóng lời bình phẩm từ đầu tới chân của hàng xóm láng giềng trên phố, nàng vẫn kích động đến mức muốn bỏ chạy.

Nâng cái cổ lên giải thích với từng người một: “Nhà chúng ta rất nghèo, những đồ trang sức này đều là mạ vàng cả đấy.” Vẫn có nhiều người khinh thường không tin.

Hơn hai mươi năm qua nàng cũng chưa từng chịu uất ức như vậy, ánh mắt bất giác liếc kẻ đang đi phía trước kia.

Bóng người chi lan ngọc thụ phiêu phiêu dật dật này, khuôn mặt thư sinh tuấn tú sắc nét kia, xem mấy đại cô nương tấp nập ngó nhìn kia, ai mà biết được, bản chất hần kinh khủng biết bao nhiêu!!!

“Ô Nguyệt Cẩm.” Nàng hung tợn trừng hần, giọng điệu đã hết lòng khống chế nhưng vẫn cao hơn ngày thường mấy bậc.

Nàng nghĩ, vò đã mê thì cứ sút, giờ đang ở bên ngoài, dù không gọi là Tiểu Vương gia cũng không phải lỗi của nàng nhỉ.

Nhìn ánh mắt kia bình tĩnh nhìn sang, hần đứng lại một chỗ không đi nữa.

Nàng thừa nhận, nàng muốn chọc giận hần nên mới hờn dỗi một câu: “Ta không làm được đâu.” Sau đó quay đầu lại.

Tính tình của hắn tốt hơn so với nàng tưởng, tay lắc lắc cái bánh hoa lê rồi nói: “A Hành, cô nếm thử xem, ăn ngon thật”.

Thời gian này hoa phù dung vừa nở, khuôn mặt anh tuần lộc giữa vùng hoa, khóe mắt hơi cong mang theo ý cười, vô hại khiến cho người ta không đành lòng từ chối.

Hình ảnh đó quá đẹp mắt, mãi đến tận rất nhiều năm sau, trong hồi ức của Thẩm Hành vẫn tái hiện lại nó rất nhiều lần, ngày khuôn mặt tươi cười đó đột nhiên rơi vào tầm mắt, nhịp tim cũng bất giác tăng nhanh.

Thế nhưng ngày hôm đó, nàng lại không hiểu thứ cảm giác đó là gì, chỉ thấy mình hơi khó chịu, vắn vắn góc áo, chậm rì rì nói:

“Bánh hoa lê có gì mà ngon, cung. . Trong nhà có mà”.

“Ngon hơn trong nhà làm.” Hắn nhận lấy phần điểm tâm được gói kỹ bằng giấy gói dầu mà cô bán hàng sững sờ đưa tới, vẫy tay với nàng: “Lại đây.”

Thẩm Hành chép miệng, đúng là nàng cũng hơi đói bụng.

“Làm gì thế?” Nàng đã cố gắng không chế giọng điệu rồi, nhưng mà vẫn có phần cứng nhắc.

Hắn rất bao dung nhìn nàng, rồi từ từ nhả chữ: “Đưa bạc.”

Nhìn bóng lưng kia thoải mái rời đi, trời mới biết nàng đã muốn xông lên trước gào vào mặt hắn bao nhiêu: “Lão nương không có tiền, ai ăn người đó trả.”

Đương nhiên chuyện này không thể thành hiện thực, và kết quả cuối cùng là, nàng gian khổ quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Bà chủ, bao nhiêu tiền, có thể giảm chút được không?”

Không hề bất ngờ, thu hoạch thứ hai của nàng là bị lừa một cái.

Vũ Thành không phải trấn thành quá giàu có, trước khi xây hành cung hoàng gia ở đây, thậm chí có thể nói đó là một vùng cằn cỗi. Thổ phi trong núi hoành hành, bao nhiêu thương lữ đi qua đều phải gắng né sang đường vòng.

Bốn bề trấn thành toàn là núi, ngoại trừ nghề nung gốm sứ, đồ cổ để sống ra, có rất ít đất đai thích hợp cho người dân khai khẩn. Mấy năm gần đây,

Khánh Nguyên triều càng ngày càng vững chắc, việc quản lý Vũ Thành cũng càng thêm coi trọng, sau khi phái binh tiêu diệt thổ phỉ chiếm núi, triều đình còn xây một con đường lớn, thuận lợi cho việc vận chuyển đồ gốm sứ sang các tỉnh bên ngoài.

Lâu dần, gốm sứ Vũ Thành trở thành thương hiệu nổi tiếng, phàm là người có thân phận địa vị đều muốn có vài món đồ sứ Vũ Thành làm vui.

Nhờ vào điều đó, bách tính ở đây giàu lên không ít. Nhưng một khi bắt đầu có lợi nhuận phong phú, số người lừa bịp cũng dần tăng lên.

Người dân bản xứ đều biết, Vũ Thành có một phố đồ cổ chuyên bán các món trân phẩm và đồ gốm sứ thượng đẳng. Hàng năm các lão gia quan lại ở kinh thành sẽ đến đây một lần, cũng dạo một vòng ở đây.

Nhưng trong số những trân phẩm này, cái nào là chính phẩm, e rằng chỉ có người trong ngành và người đem bán mới phân biệt được.

Thẩm Hành không biết Tô Tiểu Vương gia am hiểu đồ gốm bao nhiêu, nàng chỉ biết là, cha nàng đã nói, cái nơi được gọi là phố đồ cổ đó còn có một tên gọi khác là ngư long hỗn tạp. Thậm chí rất nhiều thổ phỉ “hoàn lương” cũng đều ở đó.

Nàng cũng không lo lắng Tô Nguyệt Cẩm sẽ xảy ra chuyện gì nguy hiểm, chỉ đơn thuần hi vọng mình đừng bị cướp trắng mà thôi. Tiếng mấy cây trâm đung đưa leng keng trên đầu buộc nàng phải mạnh dạn khuyên bảo: “Ngài không cảm thấy ta đeo như vậy tới chỗ này có phần quá chói mắt sao? Ta nhớ ở phố đông bắc cũng có một cửa hàng âm thực nổi tiếng, không bằng đi sang chỗ đó dạo đi”.

Hắn chăm chú nhìn nàng một phen: “Cô vốn đã không gầy, ăn nhiều như thế có chịu nổi không?”

Nói xong, không đợi nàng phát tác, hắn đã bước chân vào một cửa hàng đồ cổ.

Gần đây toàn thành giới nghiêm, chuyện làm ăn ở cả con đường này đều tiêu điều không ít. Trên quây, ông chủ cửa hàng còn đang ngủ gà ngủ gật, đột nhiên nhìn thấy hai miếng “thịt mỡ” đi tới cửa, vui mừng đến mức không nhìn thấy mặt trời, ông cúi đầu khom lưng chào mấy người mới tới.

“Sáng nay nhìn thấy phía đông nam mặt trời sáng loáng, hóa ra là có quý nhân tới cửa, hai vị nhanh vào trong đi nào, trời hè nóng bức, uống ly trà

lạnh giải nóng nhé.”

Ông ta nhanh chóng tự tay bưng một ấm trà ngon ra.

Thẩm Hành nhìn ngắm về phía đông nam, trên đó treo một cái gương đồng bát bảo chiếu tài, vừa vặn chiếu ổ đầu dây châu ngọc của nàng vào trong, quả nhiên sáng loáng.

Vị Vương chương quỹ này làm ăn đã nhiều năm, vừa nhìn thấy hai người vào đã biết thuộc loại không tầm thường. Chỉ là vị công tử lạnh lùng kia có vẻ không dễ gì lường gạt cho nên ông xoay người nói với Thẩm Hành: “Không biết hai vị quý nhân muốn mua gì, đồ cổ, tranh chữ, gốm sứ, đồ dùng cái gì cũng có. Không phải lão khoác lác đâu, toàn bộ số này đều là sứ hạng, vô cùng quý hiếm.”

Thẩm đại tiểu thư cúi đầu nhấp một ngụm trà, sao cứ có cảm giác mình như đũa ngọc bị đưa tới đây làm thịt vậy nhỉ.

Liếc nhìn Tô Nguyệt Cẩm một bên, nàng hăng giọng: “Dem mấy đồ sứ ngọc thạch quý hiếm ra đây, không cần câu nệ, chỉ cần đồ thật là được”.

Từ lúc đi ra khỏi dịch quán, nàng đã suy nghĩ dụng ý của người kia, cũng biết mục đích chuyến đi lần này của Tô Nguyệt Cẩm không phải chỉ là dạo phố đơn thuần như vậy, nếu hấn bắt nàng phải mặc đồ như kiểu nhà giàu mới nổi, chắc chắn phải có lý do của hấn.

Làm chủ quán đã quen, Vương chương quỹ nhanh chóng bưng mấy đồ thượng đẳng ra, chỉ vào một miếng ngọc bội rồi nói với Thẩm Hành.

“Cô nương nhìn xem, phía trên là hình phượng gáy kỳ sơn điêu khắc giống y như thật, đích thị là tay nghề của đại sư thời Ngụy Tấn, những người khác làm sao có bản lĩnh đến vậy. Ngọc thạch này cũng là loại thượng đẳng, nghìn vàng khó có. Nếu không phải thấy ngài có duyên ta sẽ không tùy tiện lấy ra đâu.”

Thẩm Hành chớp mắt, có duyên? Chắc là một đầu vàng ròng của nàng có duyên với hấn nhỉ.

Nàng chưa từng mua đồ cổ nhưng cũng có nghe Thẩm Quát nhắc qua. Người ở cửa hàng đồ cổ đều ruột gan méo mó, lúc đầu bưng lên cái gì, đều là đồ nửa thật nửa giả. Người trong nghề gọi là treo đầu dê bán thịt chó, miệng lưỡi công phu chẳng qua là để thăm dò đối phương có hiểu giá thị trường hay không.

Nếu như nhìn ra, hẳn sẽ lấy các đồ giầu kĩ mang tới, còn nếu không... Vậy thì chờ bị làm thịt đi.

Thẩm Hành liếc mắt nhìn miếng ngọc bội kia một chút, cười nói: “Nhà mới xây qua tay người còn có thể thành cũ kĩ, huống hồ là ngọc thạch.”

Câu này cũng là cách nói của người trong nghề, nhưng dù là người thiếu hiểu biết cũng có thể tùy tiện nói hai câu.

Chỉ là trên mặt Thẩm đại tiểu thư như cười như không dẫn đo nhìn lại, Vương chương quỹ có phần không hiểu rõ.

Ông nghiêm mặt nói: “Tiểu lão thừa nhận trong cửa hàng có mấy món đã được làm cũ đi, nhưng mấy ló hàng đó sao lấy ra cho quý nhân xem được. Nếu quý nhân thấy ngọc bội này là đồ mới vậy không ngại phân tích thử cho lão mở mang tầm mắt”.

Người lâu lâu mới gạt đụng phải người lừa gạt ngày ngày. Thẩm Hành tự nhận trình độ của mình đúng là không đến nơi đến chốn.

“Là một khối ngọc cổ.”

Một giọng nói ôn hòa thỉnh thoảng vang lên giải vây cho nàng.

Tô Nguyệt Cẩm đưa tay cầm khối ngọc bội kia, nhìn xuyên qua ánh sáng le lói từ ô cửa nửa mở: “Phẩm chất đồng nhất, đánh bóng trơn láng, đúng là thượng đẳng hiếm thấy”.

Vương chương quỹ vừa nghe xong đã kích động hẳn lên: “Công tử đúng là người biết nhìn hàng, vật này tìm khắp Vũ Thành cũng khó lòng có được”.

Hắn gật đầu: “Hàng nhái tinh tế như vậy đúng là hiếm thấy.”

Chương 8: Công tử như ngọc

Chương quỹ ban đầu còn vui vẻ ra mặt đáp lời, nghe thấy câu kia xong liền đổi ngay sắc mặt: “Công tử nói lời này là sao, tiểu lão cả đời bán ngọc thạch đồ cổ, lấy hai chữ uy tín làm đầu, sao có thể bán đồ nhái để đập đổ bằng hiệu của mình được chứ. Ngài cẩn thận nhìn xem, tính chất và cảm giác của ngọc thạch này đều là thượng đẳng”.

Vương chương quỹ nói chắc như đinh đóng cột, Tô tiểu Thiên Tuế cũng tùy tiện thưởng thức đồ vật trong tay một lúc rồi nói: “Tính chất của dương chi bạch ngọc khác với điền ngọc, kết cấu không chặt bằng, khi cầm cũng nhẹ hơn, độ trong suốt không như bích tỳ, cảm giác lúc chạm vào lại vô cùng mềm mại, đông không lạnh, hạ không khô, đó mới là ngọc trung thượng phẩm”.

Thời Ngụy Tấn cầm thạch rất thịnh hành, nhiều văn nhân mặc khách đều lấy ngọc là vui thú, nhưng ít người biết được, thời đó “dương chi bạch ngọc” không hề trong suốt như ngọc bích thời nay. Bởi vì thuở đó kỹ xảo chưa phát triển, ngọc thạch không được đánh bóng sáng loáng như bây giờ, cho nên đồ cổ được lưu truyền, dù không thô ráp nhưng chắc chắn không thể trơn bóng như miếng ngọc bội này được”.

Hắn nhấp một ngụm trà, một tay đặt trên bàn rồi nói: “Dù khối cầm thạch này được tạo hình hơi quá nhưng cũng xem như món đồ hiếm có, một vạn tám ngàn lượng bạc cũng không ngoa. Người ta vẫn nói, ngọc không mài không đẹp, nhưng mài quá mức lại không còn ý vị, có khi ngọc thô chưa giữa còn thu hút hơn nhiều”.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hành nghe hắn đường hoàng nói về một điều gì đó, vẻ mặt vẫn biếng nhác như ngày thường, người hơi nghiêng tựa vào ghế gỗ, giọng điệu bất cần như một tên công tử bột. Tuy là hờ hững nhưng thái độ bình phẩm lại hết sức chân thành, có thể thấy đây cũng là một người yêu ngọc. Vốn đã quen với một tên Vương gia tùy tính khó chiều, nhìn hắn lúc này đây nàng lại thấy gần gũi hơn bình thường biết bao.

Vương chương quỹ bên cạnh cũng bị khiếp sợ không nhỏ.

Ông cứ tưởng mấy công tử thời nay làm sao biết cái gì là ngọc thạch bích tỳ. Bất trúc bất nhã, bất ngọc bất nhuận, đa số đều là học đòi văn vẻ cả.

Người biết ngọc chưa chắc đã bình phẩm được. Người bình phẩm cũng không chắc hiểu được bao nhiêu. Ngọc cổ đáng giá ở chỗ không chỉ là năm tháng nó đã đi qua, mà bởi vì những điển cố gắn liền với nó. Người có thể hiểu rõ thấu triệt như vị công tử trước mặt này đúng là hiếm thấy. Ông cũng không muốn lừa dối nữa, chấp tay nói thẳng: “Là tiểu lão vụng về, không phân biệt được ngọc thật ngọc giả. Vừa rồi nếu có lời nào đắc tội, mong công tử rộng lòng tha thứ”.

Tô tiểu Vương gia cũng hào phóng nhận lời, vô cùng thông cảm nhìn Vương chương quỹ một cái: “Chuyên gia cũng có lúc nhìn nhầm, mắt ông vừa dài lại nhỏ, nhìn nhầm cũng là chuyện không trách được”.

Thâm Hành vẫn biết Tô Nguyệt Cẩm là hài tử uống “hạc đỉnh hồng” lớn lên, nói chuyện từ tốn nhỏ nhẹ nhưng từng chữ lại ý ngọc lời ngà. Mấy lời vừa nói quả nhiên rất hợp lòng nàng.

Ở Vũ Thành thương nhân qua lại không hề ít, nghĩ cũng biết những người không am hiểu đã bị ông chủ tâm địa đen tối này lừa gạt biết bao là bạc.

Ông chủ không muốn mất mỗi làm ăn lần này, khuôn mặt vẫn cười tươi roi rói dò hỏi: “Nếu công tử đã đến đây rồi thì chắc đang cần tìm vật chi, nếu không ngại thì cứ nói lão nghe, dù quán nhỏ không có nhưng cũng có thể giúp công tử tìm kiếm thử. Tuy cửa hàng ở Vũ Thành rất nhiều nhưng cứ tìm từng nhà một rồi cũng ra, không bằng để tiểu nhân chạy giúp”.

Đây là một kẻ hết sức già đời, một câu nói lại mang hai tầng ý nghĩa, vừa nhận làm giúp, lại bán ân tình.

Tô Nguyệt Cẩm hơi nghiêng đầu qua, hỏi thử: “Lưu Thần Phương Nghiễn thạch ông có không?”

Gương mặt tươi cười của ông chủ quán cứng đờ. Không phải vì vật này không đáng giá, mà quan trọng là số người biết đến nó vô cùng ít. Nghiễn Thạch không thể so với ngọc thạch, tìm được đã khó mà bán đi lại càng khó hơn, giả sử có người mua thì cũng không ai đến một trấn hẻo lánh này để bán.

Mở miệng ra đã đòi một món trân phẩm như vậy... Con mắt lão đảo quanh: “Vật mà công tử muốn là đồ cổ từ thời Minh Yển. Chúng ta đều biết, mấy món đồ từ sau Đại Yển đều rất khó tìm ra. Dù có cũng sợ không phải là chính phẩm.”

Ông chà xát hai tay: “Hiếm khi công tử gia đến quán, tiểu lão đương nhiên phải cố gắng đi tìm, chỉ là nếu như không tìm được, ngài xem. . .”

Tìm không được cũng muốn đòi tiền? Thảm Hành cúi đầu vuốt ve mấy bông hoa trên ống tay áo, không buồn nhìn người kia một chút.

Tô Nguyệt Cẩm tiện tay rút trên đầu nàng bốn năm cây trâm rồi ném lên bàn.

“Đây là tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công sẽ trả thêm gấp ba. Nếu không tìm được cũng xem như là tiền ông vất vả.”

Thảm Hành không biết tảng đá đó trị giá bao nhiêu, nàng chỉ biết, mấy cây trâm trên bàn chỉ ít cũng ba ngàn lượng.

Ba ngàn lượng đòi lấy tin tức của tảng đá? Nàng sững sờ, trong đầu nhớ tới đoạn đối thoại với Tô Nguyệt Cẩm trong hành cung đêm đó, lại suy tư.

Lúc trở về trăng đã lên đến đỉnh đầu, Thảm Hành ngẩng cổ, cả người vô cùng uể oải. Bởi vì bây giờ trên hai tay là hai chiếc bình sứ cao chân được mua bằng mấy chiếc trâm vàng khác, Tô Tiểu Thiên Tuế nói, hai chiếc lọ này đều là của hắn.

“Ta rất vinh hạnh có thể đưa Vương gia đi chơi một ngày, bán hoa lê xem như là hiếu kính ngài đi, số bạc còn lại, không tính số lẻ là hơn năm ngàn lượng bạc, Vương gia rảnh rồi thì nói người tới trả lại cho ta. Gia phụ còn đang cần bạc để sửa phòng và may đồ mới, gia đình không hề dư dả gì đâu”.

Là hoàng tử được sủng ái nhất triều Khánh Nguyên, nàng cũng biết số bạc kia hắn không nhìn vào mắt, nhưng nàng đâu thể ngậm bồ hòn làm ngọt được.

Những đồ trang sức kia hơn một nửa là đồ cưới của nàng, tuy có món không thích nhưng vẫn phải giữ lại lấy chồng.

Khuôn mặt tuần tú của Tô Nguyệt Cẩm thoáng nét suy tư, sau một hồi lâu hắn mới sáng khoái gật đầu: “Là 5,870 lượng bạc, cứ tính là sáu ngàn lượng bạc đi.”

Không ngờ hắn lại hào phóng như thế, Thảm Hành ngại ngừng xoa tay: “Thảm gia tuy không phải nhà giàu, nhưng cũng không thể đòi Vương gia nhiều bạc thế được, chỉ cần 5000 lượng bạc là được rồi.”

“Năm ngàn sao?” Hắn nhìn nàng: “Vậy cô còn nợ ta 17600 lượng nữa, ta

cũng không vội đòi, chờ nhà mấy người sửa xong thì trả cũng được”.

“Ta nợ ngài bạc? ! !” Thẩm Hành mở to hai mắt, thậm chí ngay cả dáng vẻ kịch cỡm cũng quên chỉnh đốn.”Ta, ta nợ ngài lúc nào?”

Dưới ánh trăng, người nào đó cau mày nhìn: “Lần trước cô đánh nát xe đẩy bằng gỗ lim khảm vàng của ta, là tay nghề của Mục Thanh Hà đó, phía trên còn được Phu Mộc khắc phù dung, làm lại cái khác cũng không phải bằng giá đó đâu”.

Thẩm Hành không lường trước được chuyện này, gương mặt trở nên trắng bệch: “Ta, không hiểu ý của Thiên Tuế gia.”

Dường như hấn có vẻ hiểu được hoàn cảnh khó khăn của nàng, cho nên rẽ sang hướng dịch quán rồi đi tiếp: “Ta tìm cha cô đòi cũng được”.

Thẩm Hành choáng váng hoàn toàn, trong đầu lại mừng tưng ra hình ảnh cha mình vắt dây thừng lên xà nhà, vừa la vừa hét, Vương gia, đúng là chuyện này đã xảy ra.

Nàng bỏ hết mấy câu trả lời qua loa lấy lệ kia, chạy nhanh tới trước rồi nói: “Ngài, ngài biết từ lúc nào?”

Đêm đó, rõ ràng nàng có mang mặt nạ, lẽ nào hấn chỉ cần vượt qua là đoán được dáng dấp phía sau lớp mặt nạ là gì?

Nàng nhìn hấn xoay người lại, đôi mắt thoáng ý cười: “Hóa ra đúng là cô.” Vốn còn đang nghĩ phải kiếm ai đền tiền xe đẩy nữa kìa.

Thẩm Hành: “. . .”

Chợ cách dịch quán không xa, Thẩm Hành lại bước đi cực kì chậm rãi. Trong khoảng thời gian này, mấy lần nàng muốn nói, lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Sau khi thân phận bị vạch trần, Tô tiểu Thân vương cũng không có biểu hiện gì kì lạ, thậm chí còn không hỏi một thiên kim tiểu thư vì sao lại biết võ, vẻ mặt vẫn như thường đi về phía trước.

Nhưng mà càng trầm mặc yên tĩnh như thế, trong lòng nàng lại càng hoang mang. Cũng giống như một tên trộm, sau khi bị bắt ngay tại chỗ lại không bị nhốt vào đại lao mà cùng quan sai đi dạo trên đường.

Gõ vào đầu một phát, Thẩm Hành ép mình khoan để cập đến chuyện nợ

bạc, dẫn đo một lúc rồi nói: “Vương gia à, nếu như ngài đã biết đó là ta thì cũng có thể đoán được ngày đó ta đi hành cung để tìm viên đá tể núi. Thực sự không dám giấu giếm ngài, viên linh thạch đó là cái ta mang nhét vào lỗ nước. Ta cũng biết hành vi này là khinh nhờn linh thạch, Thẩm Hành cam nguyện lĩnh tội, chỉ hy vọng không liên lụy đến gia phụ của mình, từ đầu đến cuối ông đều không biết chút gì cả.”

Nàng không dám nhắc đến hai chữ lỗ chó, cố gắng giảm nhẹ tội ác của mình, hẩn nghe xong thì thông thả nói: “Với thân thể của Thẩm Quát đúng là không thể bò qua tường được”.

Chương 9: Lừa cha

Tư duy người này nằm ở một quỹ đạo không hề giống người bình thường chút nào, Thẩm Hành oán thầm, nhưng vẫn phải cẩn thận từng li từng tí một, hỏi.

“Gần đây hành cung không giống như trước kia. Không biết có phải Vương gia đang phái người tìm không, đã có kết quả chưa?”

Hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, mà còn hỏi ngược lại: “Cô có biết trong hành cung có bao nhiêu lỗ nước không?”

Nàng lắc lắc đầu.

“Tính cả tường ngoài tổng cộng có hơn một ngàn sáu trăm bốn mươi lỗ, mỗi khi trời mưa to còn có nô tài chuyên phụ trách kiểm tra có thoát nước hay không”. Ý tứ câu này là, cô tìm nơi vật đá hay ghê nhỉ.

Mâu chốt nhất chính là: “Trong điện đều là nô tài từ kinh thành mang tới, số người còn lại là quan nô ở Vũ Thành. Giờ không biết tung tích của linh thạch, cô thấy, khả năng nào là lớn nhất?”

Thẩm Hành sừng sốt, linh thạch bị người ta lấy đi rồi! !

Người trong cung mang ra chắc chắn đều rất có chừng mực, đồ trân phẩm đến đâu cũng đã thấy rất nhiều lần, huống chi nếu được chủ nhân khen thưởng còn có thể nhận thêm nửa tháng bổng lộc, cho nên họ không thể lén lút lấy một tảng đá được. Mà quan nô thì không như thế, họ quét tước ngoài hành cung một thời gian dài, cũng sẽ là những người đầu tiên thấy viên đá tế núi kia, họ không biết giá thị trường, nhưng đồ trong cung thì thể nào cũng đổi được bạc, đây là chuyện rất có khả năng xảy ra.

Trộm di vật của thánh tổ là tội lớn, dù bán đi hay cất ở nhà đều không tránh được. Nếu giống trống khua chiêng hỏi từng người, chỉ sợ dù cẩn rắng liều chết cũng không ai dám giao vật đó ra.

Hành cung giới nghiêm là để những cung nhân này không thể bán linh thạch đi. Phong tỏa cửa thành là để đảm bảo linh thạch vẫn nằm trong phạm vi tìm kiếm trong thành.

Vũ Thành không lớn, nơi có thể buôn bán đồ trong cung cũng không nhiều. Tảng đá tế núi chỉ to bằng bàn tay, màu xanh lục, vừa nhìn đã biết là

đồ cổ trăm năm, khả năng lớn nhất chính là bán cho các thương gia đồ cổ.

Mà hiệu buôn Lưu Phương cư là tiệm có sức ảnh hưởng lớn nhất, hôm nay đến đó một lần, Vương chường quý kia sẽ dò hỏi mấy nơi, dù không tìm được cũng sẽ đánh tiếng cho nhiều người biết là đang có một người ra giá cao mua bích tiên nghiễn thạch.

Lưu Thần Phương là thợ thủ công ngự dụng dưới triều Minh Yển, nghiễn thạch ông làm chủ yếu sử dụng hoa văn Bàn Long là chính, hình thức cũng gần giống với tảng đá tể núi kia.

“Đây gọi là tiền đẩy người đi, dù không tìm được tung tích của nó cũng sẽ có người mang mấy tảng tương tự đến thử vận may. Nghe nói Vũ Thành còn có một chợ đêm đồ cổ, chỉ có người trong nghề mới biết nơi mở chợ, mấy tên chuyên đầu cơ cũng đến tìm đồ ở đây. Mà linh thạch này rất có khả năng đang trộn lẫn ở đó”.

Thẩm Hành nói xong thì âm thầm tặc lưỡi, chiêu ‘dẫn xà xuất động’ này đúng là tâm tư kín đáo.

Tô Tiểu Thiên Tuế nhìn nàng một cách khá là tán thưởng: “Chưa ngốc đến mức không có thuốc chữa. Chỉ là có điểm cô đoán sai rồi”.

“Sai cái gì?” Nàng khiêm tốn muốn nghe thỉnh giáo, hấn lại phiến muộn thờ dài một hơn:”Ta thật sự muốn tìm khối nghiễn thạch của Lưu Thần Phương.”

Không biết ông lão đàn độn kia có giúp hấn tìm ra không nữa.

Thẩm Hành: “. . .”

Tin Vũ Thành xuất hiện một tên nhà giàu mới nổi đang được đồn thổi đến mức mọi người ai ai cũng biết, ngoài một vị công tử chi lan ngọc thụ ra giá cực cao để mua nghiễn thạch của Lưu Thần Phương, còn có một cô nương kì dị trên đầu đầy châu ngọc, câu chuyện này đã trở thành đề tài lúc trà dư tửu hậu của mọi người. Rất nhiều người suy đoán, nữ tử này có khả năng là thiên kim của một ông chủ tiệm vàng hoặc một vị đại nhân nào đó. Mà vị đại nhân này không chỉ là quan lớn mà còn phải quyền khuynh triều chính, tiền vào như nước.

Lúc Thẩm Hành nghe được tin đồn này, ‘cha đẻ phú khả địch quốc*’ trong truyền thuyết đang mặc một bộ nho bào cũ nát chạy tới trước mặt cô lau nước mắt.

*giàu ngang cả nước

Ông vừa xoa mấy nếp nhăn trên mặt vừa hỏi nàng: “Đoan Vương gia có phát hiện ra cái gì hay có ý định chặt đầu chúng ta không. Nếu không cứ đưa thêm chút lễ, được chết toàn thân cũng tốt”.

Nàng nhìn dòng nước mũi chưa lau sạch kia, bên tai như vang vọng tiếng nương mình vẫn hay cường điệu: “Cha con lúc còn trẻ rất đẹp, một thiếu niên tóc nước hoa râm, nho nhã bồng bênh.” Đáng tiếng năm tháng sắc bén như con dao mổ lợn, so với mấy chuyện đồn đại trên phố còn nhảm nhí hơn nhiều lần.

Sau khi lừa gạt dụ dỗ lừa ông đi, Đạo Đạo đứng bên cạnh nàng chần chừ một chút rồi nói: “Tiểu thư, thực sự nô tì không hiểu nổi phu nhân coi trọng lão gia ở điểm nào?”

Nàng chớp mắt, rất có học vấn đáp trả: “Chắc là khí chất nhỉ. Những thứ bên trong ấy, người bên ngoài không nhìn thấy được.”

Đạo Đạo sùng bái ngợi khen: “Tiểu thư nghĩ thật thoáng.”

Nàng cười cười, mang theo một vẻ hờ hững siêu thoát ngoài trần thế.

Nàng chỉ không muốn nói rằng, rất nhiều năm về trước, nàng cũng từng hỏi nương mình một vấn đề như vậy. Có điều cách nói vô cùng trực tiếp: “Nương, nương mù à?”

Khi đó nàng chỉ mới chín tuổi, lần đầu tiên theo nương rời khỏi Văn Hà Trang tìm cha.

Nương nàng là trang chủ Văn Hà trang, mười lăm tuổi đã xông xáo giang hồ, mười bảy tuổi nổi danh khắp chốn, một thanh kiếm hai lưỡi và một bộ áo quần đỏ rực, không ai không biết. Bà có một mắt tuyệt trần, khóe mắt lông mày đều mang nét phong tình xuất chúng. Khi đó nàng vẫn nghĩ, nam tử xứng với mẫu thân, chắc phải là một nhân vật oai hùng nhất thế gian.

Nhưng mà, ngay khi nhìn thấy Thẩm Quát, ảo tưởng niên thiếu của nàng đều bị vỡ nát tan tành. Ông gầy yếu như thế, cầm thêm một cây quạt giấy mà giữa đông vẫn còn phẩy phẩy, gió lạnh vù vù khiến Thẩm Hành muốn rút đoản kiếm bên hông ra đâm chết.

Nhưng nương nói, đây là cha của nàng, dù nàng có thích hay không, sau này họ vẫn phải ở cùng nhau.

Mẫu thân thả nàng xuống rồi bỏ đi. Nàng nhảy vọt mấy bước lên xà nhà, từ trên cao nhìn xuống nhìn nam tử kia, trong lòng vẫn âm thầm hi vọng, ông có thể là một đại hiệp thâm tàng bất lộ sẽ nhún chân bay lên hiên đưa mình xuống.

Quả thật ông đã tới, nhưng mà là bò tới, trước ngực còn ôm chặt một cây thang to chắc, run rẩy nói: “Hành Nhi, xuống với cha đi, chỗ này cao quá, cha sợ”.

Ông đúng là nam nhân nhất gan nhất mà nàng biết, lúc đó nàng còn lén lút treo ông vào dây thừng rồi buộc lên xà nhà.

Đó cũng là nam nhân tính khí tốt nhất trong số những người nàng đã gặp, bởi vì dù có phạm sai lầm gì, ông cũng có thể mỉm cười đầy bao dung.

Còn nhớ lúc mới tới kinh thành, nàng gây ra không ít tai họa. Nghiêm trọng nhất là lần nọ đánh đập một nhi tử của vị quan to trong triều, lúc đó cha vừa vuốt đầu nàng vừa nói, đừng lo, chuyện gì cũng sẽ có cha.

Nhưng sau khi nàng ngủ, ông lại tự mình mang một đồng lớn quà cáp đến nhà người ta thỉnh tội.

Lúc đó nàng không hề biết chuyện, chỉ biết mỗi lần ông về nhà trên mặt đều đầy thương tích.

Khi nàng hỏi có chuyện gì, ông chỉ nhe răng nhếch miệng nói, lúc vào triều không nhìn đường, nên mới rơi xuống hố.

Ngày đó Thảm Hành cũng không nói gì, ngày kế tiếp nàng lại lặng lẽ đi theo sau ông, nhìn bóng lưng thẳng tắp quỳ xuống bồi tội với vị đại nhân kia.

Khi đó ông chỉ là một lục phẩm điện nghi, trong hoàng thành to lớn mình chỉ là một người nhỏ bé, nhưng vẫn có thứ kiêu ngạo ít ỏi của một người đọc sách cả đời.

Áy vậ mà vì đưa con gái bất hiếu này, ông phải quỳ gôi hết lần này đến lần khác.

Khi đó nàng không hề xông lên, chỉ cố gắng che miệng mình thật chặt, không để mình khóc lên thành tiếng. Lúc ấy nàng đã nói, phải nhớ, đó là cha nàng, là người phải chịu nhục vì nàng, bảo vệ nàng hết lòng hết sức, cũng vì nàng mà bỏ hết tôn nghiêm của nam nhân. Ông không mạnh mẽ, nhưng dù có nhỏ bé cũng vẫn vô cùng vĩ đại.

Cũng bắt đầu từ khi ấy, Thẩm Hành bắt đầu học đoan trang, học ngoan ngoãn, học cách dỗ dành ông.

Hồi ức đó khiến cả người trở nên nhẹ nhõm, nàng nói với Đạo Đạo rằng, “Ta thấy, tính tình của mình đúng là càng ngày càng điềm đạm, dịu dàng hiền lành, lại hiếm khi nổi giận.” Thình lình một tiếng gào thét kinh hoàng vang lên.

“Thẩm Hành! Đồ nữ nhân xấu xa không biết liêm sỉ mau lặn ra đây cho ta.”

Đạo Đạo nhìn kiều nữ đang chống nạnh đứng sừng sững giữa sân, cau mày nói: “Tiểu thư, là thiên kim của Hộ bộ Thị Lang, phỏng chừng nghe nói tiểu thư đi chơi với Đoan Vương gia nên mới chạy tới gây chuyện đó”.

Thẩm đại tiểu thư cong môi mỉm cười, sau đó từ tốn nhả ra bốn chữ: “Con bà nó chứ.”

Chương 10: Siêu độ cho người

Nói đến Thâm Hành và vị thiên kim nhà Hộ bộ Thị Lang này đúng là một mối thù vô cùng sâu nặng. Một người chưa từng chịu thiệt thòi, một người lại không muốn chịu thiệt thòi, cho nên hai người mới không thể cùng hòa bình tồn tại.

Lần đầu tiên gặp Lưu Nhã Quân là trong tiệc mừng thọ của lão mẫu Đô Ngự Sử, lão phu nhân xuất thân từ tướng môn cho nên không để ý quá nhiều tới danh môn dòng dõi, gặp ai cũng có thể ngồi bắt chuyện. Lúc đó Lưu Nhã Quân ngồi bên cạnh nàng, vừa mới gặp đã thay phiên lườm nguýt. Nguyên nhân là vì chức quan của cha nàng quá nhỏ, ngồi chung một bàn Lưu thiên kim cảm thấy rất bần người.

Khi đó Thâm đại tiểu thư mới học được đoan trang, vô cùng hào phóng tùy người kia chiếm hơn một ghế, cứ mặc kệ vui đầu ăn cơm. Nhưng mà có người trời sinh đã kiêu căng thành tính, vừa xem thường hừ lạnh vừa giáo dục nha hoàn của mình: “Ngày thường ta vẫn nói người tướng ăn không tốt, phải chỉnh sửa nếu không ra ngoài đường lại làm ta mất mặt. Giờ người nhìn mà xem điệu bộ của mấy đứa tiểu môn tiểu hộ này, thấy ta nói đã đúng chưa”.

Lúc Lưu Nhã Quân nói mấy lời này cũng không buồn nhỏ giọng, không riêng gì Thâm Hành, mà ngay cả mấy quan gia tiểu thư ngồi bên cũng xì xào bàn tán.

Khuê môn tụ hội vốn là nơi tụ tập một đống cô nương con ông to bà lớn. Người trên phố vẫn nói, có chút quyền thế là mắt đã cao hơn đầu, có khi mấy gia quyền dưới ‘lâu son’ kia đều là mắt trời cả đấy.

Trước mũ miện lông công, sau quần là áo lượt, cái gọi là nhân phẩm đức hạnh dù nàng có có người ta cũng chẳng buồn quan tâm.

Đạo Đạo đứng một bên tức đến mức vành mắt đỏ ửng, Thâm Hành vẫn ngoảnh mặt làm ngơ như cũ. Hành xử khiêm nhường này lại bị Lưu thiên kim phán là do sợ quá, nàng ta mới xoay mặt đi thảo luận chuyện son phấn với mấy người ngoài kia.

Yến hội quá nửa, lão phu nhân bảo tôn nữ nhà mình đi xuống chiêu đãi khách quan, Lưu Nhã Quân tươi cười với thiên kim Đô Ngự Sử, nói: “Trước

đây không lâu có nghe tử tử mới sinh được một vị thiên kim, sao hôm nay lại không mang tới, không biết khi nào định làm đầy tháng nhỉ, để muội muội đến xin chút không khí vui mừng.”

Vốn là đang nịnh bợ, không ngờ đôi phương vẫn lạnh mặt như tiền, không mặn không nhạt đáp: “Luu gia cô nương còn chưa thành hôn mà, gì mà không khí vui mừng chứ, không lẽ chưa gả đã mong dính thai khí sao?” Sau đó nàng xoay người đi thẳng.

Muội muội Trương Đô Úy cạnh bên vội vã kéo Luu Nhã Quân một cái, nhỏ giọng nói: “Sao lại nói chuyện không biết nặng nhẹ thế, vị thiên kim Ngự Sử này vì sinh con gái cho nên nhà chồng mới không mấy hài lòng, người biết chuyện không ai dám nhắc tới, cho nên lần sau đừng nói như vậy nữa”.

Luu Nhã Quân nghe xong thì mặt mày trắng bệch, không những không nhận lại còn há mồm mắng trả: “Cô biết sao không nói với ta, vô duyên vô cớ bị bêu riếu làm xấu mặt, chứng tỏ cô cũng không phải loại tốt lành gì”.

Muội muội của Trương Đô Úy ngày thường vẫn dịu dàng hiền hậu, có lòng nhắc nhở còn bị người ta mắng mỏ, mặt mày cũng tức đến đỏ bừng. Người kia còn muốn lao thẳng tới đây nàng, suýt chút nữa thì đụng phải góc bàn, may mà có người kéo lại vững vàng. Nàng ngược mắt nhìn, là một khuôn mặt thanh tú tươi cười.

Luu Nhã Quân không nghĩ tới Thẩm Hành lại dám giúp nàng ta, tức giận cứ thế bùng phát mạnh hơn.

“Họ Thẩm kia, ta giáo huấn người khác liên can gì tới cô mà chạy đi quản bậy hả, coi chừng ta điên lên thì cô cũng chịu chết luôn đi”.

Thẩm Hành lại không buồn nhìn nàng ta, vừa nhét mấy quả trái cây vào tay Đạo Đạo vừa thật lòng nói: “Ta hay nói với em đó, lúc ăn được thì mau ăn đi, ở bên ngoài thì ít nói chuyện gây gổ với người khác, bây giờ thì đã hiểu ý chưa”.

Giọng điệu cũng không phải quá lớn, nhưng lại dễ lọt tai người, mọi người yên lặng cười trộm.

Chuyện đến đây đã chính thức mở màn cuộc chiến ‘trạch đấu’ giữa hai người trong mười năm qua. Thực ra theo suy nghĩ của Thẩm Hành, việc này cũng chẳng có gì to tát, chỉ là một hai câu nói qua lại mà thôi. Nhưng mà trí

nhớ của Lưu thiên kim lại vô cùng tốt, lúc gặp nhau là cứ muốn nhảy vào gây phiền phức.

Lúc mới bắt đầu, Thẩm đại tiểu thư luôn ở trong tâm thế bao dung từ ái với chúng sinh, đoán rằng vị kia gặp khó thì sẽ từ bỏ thôi.

Cho nên lúc trò chuyện sẽ cố gắng hài hòa đi một chút.

“Sáng nay nhìn thấy chim khách đầu cành líu ra líu ríu, ta còn nghĩ không biết có chuyện gì tốt đây, hóa ra thiên kim Lưu đại nhân tới nhà, cũng xem như chuyện vui, mời tiểu thư nhanh vào nhà ngồi chơi”. Thẩm Hành mặt mày hớn hờ vui vẻ ra ngoài tiếp đón, lời nói đầy vẻ thân ái dịu dàng.

Lưu Nhã Quân đứng giữa sân mặt càng lúc càng đen.

Nàng đứng ở đây đã mấy khắc trôi qua, gọi đến khô hơi rất cổ mới thấy Thẩm Hành tứ tón đi ra, đây rõ ràng là cố ý hong nàng.

Lưu Nhã Quân nói: “Cô không cần xài chiêu này với ta, bỏ cô nương đứng dưới mặt trời bao lâu rồi mà không thấy cô ra. Ta không thèm cãi cọ với đồ khẩu xà tâm Phật như cô, ta chỉ hỏi một câu, vì sao ta chưa cho phép mà cô dám lén tới cảm dỗ Đoan Vương Thiên Tuế”.

Lúc vừa nghe được tin này, nàng tức đến gần chết, thực sự không hiểu nổi vì sao mà con gái nhà tứ phẩm điển nghi lại dám chiếm tiên cơ.

Mọi người đều biết, đây là vị Vương tước hoàng tử trẻ tuổi nhất Khánh Nguyên triều mười sáu năm qua. Bao nhiêu tiểu thư quan gia muốn tìm cơ hội nịnh bợ mà không có, nhân chuyến hành trình đến Thái sơn này, cha nàng phải gắng ngã gãy mất cả chân mới có lý do danh chính ngôn thuận đưa nàng cùng đi.

Quan nhị phẩm trở nên sẽ được ở lại hành cung, nàng đi bộ trong cung đến rồi cả chân lại không thể ‘ngẫu nhiên gặp gỡ’ vị Vương gia này. Nào biết được không bao lâu sau trên phố có tin đồn Thiên Tuế gia đi cùng con gái của Thẩm Quát, làm sao nàng nuốt trôi cơn giận này được.

Bên này nàng đang lửa giận bùng bùng, bên kia Thẩm Hành cũng tìm một nơi mát mẻ để ngồi xuống, vừa uống nước mơ vừa vẩy tay với mình.

“Cẩn thận cảm nắng, lại đây ngồi đi.”

Cảm giác đánh vào cục bông còn uất ức hơn bị đánh gấp nhiều lần, Lưu Nhã Quân nổi điên lên la hét: “Ta nhất định phải làm tiểu thiếp của Vương

gia, thân phận của cô như thế mà muốn trèo cao à, đừng tưởng Vương gia đưa cô ra ngoài một lần đã nghĩ mình ghê gớm, có khi ngài lấy cô ra làm trò đấy. Đại gia khuê tú ở kinh thành biết bao nhiêu, cô không có thủ đoạn mà muốn lay động Vương gia chắc”.

Giữa trời hè uống nước ô mai đúng là cách giải khát tốt nhất, Thẩm Hành mím mím khóe môi, lại uống thêm một hớp.

Lưu Nhã Quân bị mặt trời hong khô, nhưng vẫn kiên quyết không muốn đứng cùng bóng râm với Thẩm Hành, giờ nhìn thấy nàng thanh thoi bên đó thì trừng lớn mắt giận dữ: “Làm sao, thủ đoạn mê hoặc không có nên mới không có mặt mũi trả lời sao? Nhắc cũng phải, gia phong nhà cô thì làm sao mà dạy dỗ con gái được, toàn làm mấy chuyện hạ lưu trộm gà bắt chó là được thôi”.

“Mấy chuyện mê hoặc như thế đúng là ta không đủ tư cách. Như mà người như Lưu thiên kim cũng tham gia vào mấy loại chuyện này, đúng là hiếm thấy”. Thẩm Hành thay đổi một tư thế thoải mái hơn, tựa người vào chiếc ghế tre bên cây nho rồi nói.

“Nghe nói trước đó vài ngày cô mặc một bộ lụa mỏng ngồi lắc lư bên bờ hồ chốn hành cung, bị thị vệ tưởng là ma nữ nên sai người bắt. Lúc Lưu đại nhân chạy tới đại lao, đạo sĩ còn đang làm phép siêu độ cho cô nữa mà. Ta nghe xong lại thấy vô cùng kính nể, nhiều lần muốn đi hành cung thăm cô, nhưng nghĩ rồi lại thôi, sợ cô tưởng tôi muốn học trộm ‘độc môn tài nghệ’ thì biết làm sao bây giờ.

Bây giờ xem ra, chuyện như vậy vẫn nên thẳng thắn thì tốt hơn, vì Lưu thiên kim quá thanh cao nên mới mất danh dự vậy đó.”

Từ trước đến nay Thẩm đại tiểu thư vẫn nghĩ, bị bôi đen không bằng tự mình làm đen. Dù sao cũng phải chịu oan ức, không hôm nay thì ngày mai cũng có khác gì nhau.

Mỗi lần Lưu Nhã Quân tìm Thẩm Hành cãi vã đều luôn luôn bại trận. Cô nói chuyện nghiêm chỉnh, nàng ta còn nghiêm chỉnh hơn, cô nói chuyện thấp hèn, nàng ta lại càng thấp hèn hơn. So da mặt thì nàng ta không có, so trình tiết thì phải so kiểu gì?

Người ta vẫn nói quan lớn hơn một cấp cũng có thể đè chết người ta, thế mà sao nàng không ép được. Từ sau khi trở mặt với Thẩm Hành, nàng vẫn luôn nói cha phải tìm cơ hội chính tên Thẩm Quát kia. Thế nhưng hấn một

không nịnh vãn thân, hai không sợ đỡ võ tướng, ba không thu hồi lộ, bốn không dám tham ô, cho nên không tìm ra chỗ nào mà chính.

Lưu Nhã Quân tức giận chân, há mồm la hét: “Cô đừng quên thân phận của mình là gì, chưa nói tới chức quan của cha cô, ngay cả làm thị thiếp cho Đoan Vương cũng không đến lượt cô đâu. Không chỉ chuyện năm đó bị tù hôn, bị người ta trả về đã vốn không phải điều bí mật. Sao không nhìn dòng dõi của mình lại thử, con trai trưởng của thừa tướng mà cô cũng dám ngó nghiêng?”

Chương 11: Kỳ phùng địch thủ

Việc này đã ba năm rồi chưa từng có người nào nhắc tới. Không phải là đề ý tới mặt mũi của Thẩm gia mà là quan tâm tới mặt mày Thừa tướng. Thanh danh của một cô gái, nói cho cùng cũng không bằng quyền thế hiển hách.

Thẩm Hành cười cười, nàng ngẩng đầu đối diện với Lưu Nhã Quân nói: “Cô không nhắc ta còn quên mất chuyện năm mình hai mươi tám tuổi còn được gả đó. Dù kết quả có ra sao cũng coi như đã từng được ngồi kiệu tám người khiêng. Ta thấy cô cũng không nên kén chọn quá làm gì, còn khỏe mạnh mà cửa chính không vào lại cứ muốn leo lên làm tiểu thiếp”.

Lưu Nhã Quân không ngờ Thẩm Hành lại có thể nhìn thoáng như thế, nhất thời không biết nói lại làm sao, liếc thấy nàng ta nói xong còn định đi, nàng vội kéo ống tay áo người kia lại nói:

“Ta đi vào bằng cửa nào có liên quan gì tới cô, có khi cô nằm mơ còn không vào được nữa là. Còn có chuyện chắc cô không biết, sau khi Lâm Hi được cưới vào nhà đã nhanh chóng mang thai rồi, lúc trước còn nói cái gì mà thanh mai trúc mã, người ngoài cuộc không thể nào hiểu được, có thể thấy trong lòng Lâm đại công tử cũng chưa từng có cô.”

Bàn tay nắm ống tay áo kia đột nhiên đau nhức, khi Lưu Nhã Quân phản ứng lại, thì Thẩm Hành đã vuốt vuốt y phục nhăn nheo.

“Lưu Nhã Quân.” Nàng ung dung nói, trên mặt là vẻ nghiêm nghị hiem khi thấy được.

So với vẻ tươi cười thì kiêu lạnh lùng này còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi hơn, nàng bắt giắc lùi về sau một bước: “Làm, làm cái gì?”

“Không có gì.” Nàng liếc nhìn nàng ta: “Ta chỉ muốn nói cho cô biết, nốt ruồi đen trên khóe miệng cô sao giống với miếng gi mỡ moi ra quá, hôm nay lại càng đen hơn”.

“Cô – nói – cái – gì? ! !” Lưu Nhã Quân không thể tin nổi vào tai mình.

Thẩm đại tiểu thư không lập lại thêm lần nào nữa, nghiêng người tiếp tục đi về phía trước. Nàng thừa nhận, cái tên đó đã lâu không xuất hiện, đột nhiên lại khiến mình cảm thấy hơi phiền lòng, cho nên cũng không còn hứng

thú đi trêu chọc người khác nữa.

Lưu thiên kim tức giận, gương nanh múa vuốt định nhào tới.

“Thẩm Hành! Cô đứng lại đó cho ta, nói rõ ràng lại ta xem.”

Bên cạnh cũng có mang theo hai bà tử đến để gây sự, thấy thế cũng cùng nhau lao về phía trước.

Tình huống còn ác liệt hơn so với những gì mình tưởng. Thẩm Hành nhìn mấy cánh tay đang quần lấy nàng thì có phần hối hận. Bởi vì từ phí chân trị cho một người lại thành ba, nàng đâu có nhiều bạc như thế, máu chót nhất vẫn là, nàng còn nợ Tô Nguyệt Cẩm tiền ‘xe đẩy’ chưa trả xong nữa đây này.

Nên đánh mấy người này một trận, hay là để họ đánh mình đây?

Thẩm Hành chăm chú suy nghĩ, đột nhiên lại thấy một người từ cổng bước vào.

Hắn mặc trường sam màu tím nhạt thêu hoa văn hình đám mây, trên đỉnh đầu là kim ngọc quan, rực rỡ chói mắt hơn cả những lần gặp trước đó.

Thấy bên này đang náo loạn thành một đồng, người này vẫn cười dịu dàng ôn hòa như ngày trước.

“Sao lại náo nhiệt vậy, đang làm gì đấy?”

Lúc trước Lưu Nhã Quân còn đang làm tư thế vọt tới, nghe thấy tiếng người kia thì bước chân lạng lẽ quẹo nhanh sang bên cạnh.

Cúi người hành lễ nói: “Hầu gia vạn an, đã lâu không gặp, ngài vẫn phong thần tuấn lãng như xưa.”

Thẩm Hành ngạc nhiên nhìn người kia, ‘thân thủ’ gọn gàng như thế mà không tập võ thì quả là đáng tiếc.

“Hóa ra là thiên kim nhà Đình Viễn, đã lâu không gặp, đúng là càng ngày càng đoan trang.”

Cố Dẫn Chi thuận miệng đáp lại một câu đầy khách khí, khuôn mặt của Lưu Nhã Quân cũng nhanh chóng ửng hồng lên, vừa mới định e thẹn một phen đã thấy Cố Hầu gia đi tới bên cạnh Thẩm Hành.

“Thời gian này khá bề bộn, đã đồng ý tìm cô chơi cờ rồi lại không có phút rảnh rang, hôm nay ta tự mình tới bồi tội, không biết bây giờ có thể chơi hai

ván được không?”

Thẩm Hành chớp mắt, tuy có hơi dờ dẫm, nhưng cũng hiểu được đôi phương muốn giải vây giúp mình, nàng vội nói: “Không ngờ ngài vẫn còn nhớ, nếu hôm nay Hầu gia có hứng thú, đương nhiên ta sẽ đồng ý tiếp đón.”

Đôi mắt đào hoa của Cố Duẫn Chi hơi cong lên, hắn xoay người nói với Lưu thiên kim: “Đã dùng ngộ thiện chưa?” Một câu nói không đầu không đuôi, ý mời rõ rệt.

Lưu Nhã Quân vẫn hay nghe nói vị Tiểu Hầu gia này cực kì phong lưu, tuy mình không muốn ngồi chung với Thẩm Hành nhưng cũng không thể bỏ qua cơ hội giao lưu với Cố Duẫn Chi được, cho nên nàng ta xấu hổ cười: “Ta chưa dùng, Hầu gia cũng chưa ăn sao?”

Đáng tiếc lại là: “Lúc bản Hầu vừa đến đã ăn rồi, nếu Lưu cô nương còn chưa dùng cơm trưa thì nhanh về ăn đi, cẩn thận bị đói .”

Dứt lời, hắn trực tiếp lôi thẳng Thẩm Hành đi chơi cờ.

Lần này, một cơ hội giao lưu cũng không có cửa.

Bà tử bên cạnh ngơ ngẩn nói với Lưu Nhã Quân: “Tiểu thư, không phải tiểu thư đã dùng cơm xong rồi mà, sao lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy chứ.”

Đôi mắt Lưu thiên kim mở to như chảy ra hai dòng máu đỏ: “Bà không nhìn thấy à, ta ăn no rủng mỡ đầy.”

Thẩm Hành và Cố Duẫn Chi cũng không tính là quen thuộc, trong ấn tượng của nàng, nàng và cha cũng ít khi lui tới gì với hắn. Từ lần gặp vội vã lúc trước, ngoại trừ một câu nói không hề vang lên thành tiếng kia: Ôn Uyển đã lâu không gặp. Thì nàng có gắng cũng không nhớ được hai người đã gặp nhau khi nào.

Cố Duẫn Chi nho nhã nhẹ nhàng, tuy rằng không giống với vẻ đẹp không dính chút bụi trần của Tô Nguyệt Cẩm, nhưng chắc chắn không phải ai gặp cũng có thể bỏ qua. Nhìn khắp triều Khánh Nguyên này, dung mạo đó cũng xem như số một số hai.

Mặc dù trong lòng nàng đầy nghi hoặc, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười thản nhiên, nàng rót một chén trà thơm định khách sáo một phen.

Không ngờ sau khi vào chính sảnh, hắn còn nói nha hoàn cầm một bộ cờ

vây vào, dịu dàng nhã nhặn nói:

“Tiểu thư cầm quân đen nhé?”

Thẩm Hành thoáng sững sờ nhìn bàn cờ trước mặt: “Hầu gia, tìm ta chơi cờ thật sao?”

“Không thế thì sao?” Hấn cười hết sức ôn hòa ôn hòa, đẩy lọ cờ màu đen tới: “Bắt đầu đi.”

Thẩm Hành vốn nổi danh là người chơi cờ dở tệ, từ xưa đến nay không dám nói mình biết chơi cờ, nhìn thấy thịnh tình của đối phương khó lòng từ chối, nàng càng thêm chột dạ.

Chỉ là Cố Hầu gia vừa mới giúp nàng giải vây, giờ phải giữ mặt mũi cho người ta nữa chứ, nàng bèn xoa xoa tay ngồi xuống.

“Người ta vẫn nói cầm kỳ thư họa chú trọng nhất chính là hứng thú, lúc chơi cờ ta cũng luôn tâm niệm như thế, chữ ‘hứng’ thì đúng là không hiểu được bao nhiêu, còn chữ ‘thú’ thì khiến Hầu gia vui cười là được”.

Cố Duẫn Chi cầm một quân trắng trong tay, nghe nàng nói vậy thì khẽ cười, ngược mắt lên nhìn Thẩm Hành nói: “Lúc tiểu thư xung ta lại khiến ta nhớ tới ngày đó nàng ngây ngô trước cửa hành cung”.

Vốn dung mạo hấn đã cực kì tuấn tú, lúc nói mấy lời này đôi mắt đó lại hiện lên vẻ dâm tà như trêu đùa nàng vậy, không tính là ngả nón, nhưng chính xác là một loại phong lưu.

Thẩm Hành cúi đầu nhìn bàn cờ trước mặt, mình ‘cao tuổi’ như vậy mà còn được nhận hai chữ ngây ngô, đúng là sự đáng mừng.

Cách chơi cờ vậy nàng không am hiểu nhiều, ưu điểm lớn nhất là biết đường giấu dốt, chỉ thủ chứ không công. Phải chăm chú bảo vệ mấy đường ra, đối phương để trống thì nhanh chân theo sát.

Đây là kĩ xảo mà sư phụ cờ vậy nàng từng theo học truyền dạy, nhớ lúc đó ông lão kia còn rung đùi đắc ý: Tuy con ngu dốt, nhưng bản lĩnh thì vẫn có, thắng thì không sao, nhưng thua cũng không đến mức quá tệ.

Bây giờ nghĩ lại, nàng mới thấy cực kì lợi hại, nhưng mà bây giờ nhìn bàn cờ nàng lại thấy chỗ trống đối phương để lại có hơi nhiều.

Sau khi ăn mấy quân trắng đi, nàng lén lút liếc nhìn Cố Duẫn Chi một cái,

muôn nói, ngài đừng nhường ta, tuy rằng chơi cờ thì ta rất tệ, nhưng mà phẩm cờ lại khá lắm đó

Ấy mà đối phương vẫn tiếp tục chăm chú quan sát thế cuộc trên bàn cờ, đôi mày dài hơi nhíu lại, yên yên tĩnh tĩnh, dáng vẻ cao thâm đó khiến người ta không hiểu nổi.

Không cần phải chăm chú đến vậy chứ? Thâm Hành ngẫm nghĩ, nhưng mà xét về mối quan hệ của hắn và vị Thiên Tuế gia kia, nàng lại thấy có thể giải thích được, có lẽ là cùng chung một ham mê kì quặc nào đó.

Chỉ là, sau ba ván cờ, nàng nghi hoặc .

Theo như lời giải thích của sư phụ nhà nàng, người có bản lĩnh chơi cờ, cũng sẽ có khả năng giấu nước. Cách chơi của mỗi người thì không giống nhau, thế cuộc cũng biến đổi khôn lường. Thế nhưng nước cờ của vị tiểu Hầu gia này có phần rõ ràng quá thể, cho nên đến một người mù mờ như Thâm Hành cũng đoán được bước tiếp theo.

“Hầu gia, nếu mà đặt xuống đó, ta không có mặt mũi mà thắng ngài đâu”. Nàng có thể hiểu được hắn muốn khiêm nhường, nhưng mà không hiểu nổi vẻ tán thưởng trong mắt hắn là chi.

Khuôn mặt Cố Duẫn Chi ửng đỏ, thành thật nói: “Vẫn biết kì nghệ của mình không cao, không ngờ hôm nay lại gặp cao thủ. Tiểu thư chớ chê cười, chúng ta chơi tiếp một ván nữa đi”.

Người này, là do Tô Nguyệt Cẩm gọi tới trêu chọc nàng sao?

Chương 12: So ra thì bên trên không đủ, bên dưới cũng chẳng có

Nhìn khuôn mặt tuần tú đầy áy náy trước mắt, Thẩm Hành hoang mang triệt để, nàng thăm dò hỏi: “Bình thường Hầu gia chơi cờ với ai?”

Hắn mím môi cười nói “Thường ngày chỉ đấu với Nguyệt Cẩm thôi, đa số vẫn là thế hoà, không ngờ hôm nay gặp tiểu thư lại thua thảm hại như thế.”

Ý là không phân cao thấp sao? Nghĩa là đối phương nói kỳ nghệ của Tô Tiểu vương gia còn thấp hơn cả nàng sao?

“Ngài chưa từng đánh với ai khác sao?”

“Nguyệt Cẩm nói, nước cờ của ta quá chuyển lẹch, chơi cùng người khác sẽ không thấy thú vị. Cho nên từ khi biết chơi cờ ta cũng chỉ chơi với hắn.

Hắn đang bảo vệ ngài đó.

Thẩm Hành lệ nóng dâng trào, nhưng lại nghĩ có phải Cố Hầu gia lấy nàng ra làm trò cười không, đảo miệng một vòng lại đổi thành câu: “Nếu không, chúng ta chơi thêm hai ván nữa đi.”

Cố Duẫn Chi trở thành khách quen trong dịch quán, mấy ngày liên tục đều chạy tới chơi cờ cùng với Thẩm Hành, điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó mà tin nổi, bởi vì ngoại trừ Tô tiểu Thân vương ra, vị Tiểu Hầu Gia này chưa từng chơi cờ với người nào khác.

Càng khó hiểu là, trong lòng mọi người, Cố Duẫn Chi và Tô Nguyệt Cẩm chơi cờ với nhau chứng tỏ hai người này là kì phùng địch thủ hiếm có khó tìm. Mà giờ Cố tiểu Hầu gia lại chịu tìm Thẩm Hành chơi cờ, cho thấy kì nghệ của Thẩm gia Đại tiểu thư cũng phải vô cùng tinh xảo, nếu không sẽ phụ sự kì vọng của Hầu gia.

Trên thực tế, Thẩm Hành đúng là có phần thích thú, người hơn mình thì không kể hết, người dưới mình lại chẳng có ai, chớp mắt lại có thêm người nữa. Mà người này lại được người ngoài xưng tụng như châu ngọc, nghĩ sao cũng thấy đầy kiêu ngạo.

Lúc chơi cờ, cha nàng có đến xem qua mấy lần, ánh mắt từ nghi hoặc chuyển thành ngạc nhiên, vẻ mặt từ ngạc nhiên biến thành ngơ ngẩn, cuối cùng là yên lặng mang theo chân tường đi ra ngoài.

Nếu nói còn một người đáng được nhắc tới nữa chính là Lưu gia thiên kim Lưu Nhã Quân. Từ khi phát hiện nàng không chỉ ‘quyền rũ’ Đoan vương mà còn tiện thể ‘trêu chọc’ Cố Duẫn Chi nữa, ánh mắt nàng ta nhìn nàng từ căm ghét nâng lên thành cực kì tức giận.

Nhưng lần này nàng ta lại khá là ngoan, bởi vì nàng ấy phát hiện ra, phong cách áo quần mà Thẩm Hành vẫn mặc khá là mộc mạc. Trước kia nàng gọi đó là keo kiệt, nhưng giờ nàng lại thấy, đây chính là một thủ đoạn quyền rũ không ngờ tới.

Nhìn khắp kinh thành mà xem, tiểu thư quan gia nào mà chẳng mặc đồ sắc sỡ, mang đồ vàng bạc, nàng ta lại cứ ngược mặt lên trời, giản dị khác biệt như thế, chứng tỏ trong chuyện này cực kì thâm sâu.

Vì lẽ đó, nàng cũng bắt đầu mộc mạc, bắt đầu thanh lịch, nàng cũng. . . ngược mặt lên trời thì nàng không dám. Thôi thì cứ cố gắng mang áo quần màu nhạt là được rồi. Phàm là khi Cố tiểu Hầu gia ở đây, nàng nhất định phải khoác một bộ trắng thuần tới tham gia trò vui, dù phải ngượng ngùng lên tiếng chào hỏi trước cũng được.

Thẩm Hành không ngờ con mắt của ai kia lại nhìn xa tới vậy, giăng lưới đây trời, phàm là kim quy thì không bỏ sót. Hai ngày trước còn nói mình đoạt Thiên Tuế gia, hai ngày sau đã đổi thành mình đoạt tiểu Hầu gia, không khéo thanh niên anh tuấn hai triệu văn võ đều của nhà nàng hết, động tới ai cũng đau như lột da rút gân vậy.

Một bộ trường y trắng muốt, hôm nay thêu điểm vài bông lúa nhỏ, ngày mai đổi thành dây leo, không biết dạo này thay đổi phong cách gì, còn lấy chỉ đen thêu thành một bài thơ dài trên váy.

Thẩm Hành vừa nhìn thấy nàng ta đã sợ hết hồn: “Nhã Quân, cha cô mất rồi à? Sao không nghe phát tang?” Đối phương suýt chút nữa đã tính liều mạng với nàng.

Mùa hè ở Vũ Thành cực kì khô nóng, nhưng may nhờ địa thế dựa núi, cạnh sông, sau giờ Ngọ mỗi ngày khí trời cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Cố tiểu Hầu gia tới giờ lại đến, trong tay cầm một quyển kỳ phổ hôm qua Thẩm Hành đưa, mặt mày vui cười hơn hở. Sau khi khiêm tốn dò hỏi về xuất xứ của ‘Bản đơn lẻ’ này, Thẩm Hành cũng không ngại nói, quyển này trên chợ sách bán một lượng ba quyển, còn tặng kèm lá trúc làm phiếu đề tên, chẳng qua thấy vui nên mua về, xong rồi cũng quên.

Mấy ngày nay ở cạnh nàng cũng phát hiện ra, Cố Duẫn Chi đúng là một người vô cùng tốt, không có mấy tật vênh váo hung hăng như con cháu vương hầu, cũng không phải chú ý nhiều thứ. Có lúc tới giờ cơm, dù không phải sơn hào hải vị hẳn cũng có thể ăn uống ngon lành.

“Hôm qua nghe Đạo Đạo nói, thường ngày cô hay đi quán trà nghe chuyện hả, tuy Vũ Thành không sánh được với chốn kinh thành phồn hoa, nhưng có mấy tiên sinh kể chuyện cũng rất hay. Trà lâu Nghiễm Lăng hiên được lắm, người kể chuyện ở đó có khiếu hài hước, dùng từ thú vị, nếu tiểu thư thích náo nhiệt thì lát nữa chúng ta cùng đi nghe”. Hắn vừa đặt một quân trắng xuống vừa nói.

Bây giờ lúc hai người gặp mặt, trong tay không thể không có quân cờ, nhưng nam nữ ngồi cùng một phòng lại không hợp lễ, cho nên mới đem bàn cờ ra dưới dàn nho mát mẽ ngoài sân.

Thẩm Hành cầm một quân cờ trong tay: “Kể chuyện? Xưa giờ ta cũng hay nghe, nhưng mà hơi thiếu khiên nhẫn nghe mấy điển tịch cổ, chuyện bịa đặt là được nhất”.

Vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh vang lên: “Chuyện bịa đặt chẳng qua là nói xằng nói bậy, chính sử đã sử mới nên nghe nhiều, Thẩm cô nương dù sao cũng là tiểu thư quan gia, sao lại thích mấy chuyện tầm phào như thế”.

Thẩm Hành nhìn người trắng toàn thân bên cạnh một cái, mỉm cười nói: “Cái gọi là bịa đặt, đều là do người viết truyện viết lại. Chính sử mà chúng ta xem, phần nhiều cũng từ tay ngự sử mà ra. Ta không phủ nhận trong chính sử đa số đều là chuyện thật, nhưng cũng có nhiều việc hẳn chưa từng chứng kiến, hoặc là truyện miệng, hoặc là tự mình phỏng đoán, nếu nói chính sử không có nửa phần bịa đặt thì ta cũng không tin.”

“Dù có là bịa đặt cũng tốt hơn nhiều mấy chuyện không đâu kia, Toàn chuyện tình trong chốn khuê các, nào có cô nương đảng hoàng nào lại vui vẻ nghe mấy thứ chuyện đó”.

Thẩm Hành từ từ đặt một quân cờ xuống, đầy hứng thú nhìn đám trắng thuần kia.

“Tại sao cô biết đã sử đều là chuyện tình yêu?”

Lưu Nhã Quân vốn định chế nhạo Thẩm Hành trước mặt Cố Duẫn Chi, không ngờ lại bị nàng ta quật lại, gương mặt đỏ bừng tại chỗ: “Đương nhiên,

đương nhiên là đoán được. Mấy tên khua môi múa mép phường chợ này còn mảnh lối nào hơn nữa chứ”.

Thẩm Hành và Cố Duẫn Chi nghe xong thì cùng cười mỉm, không nói nữa

Sau giờ ngộ gió thổi man mát, quét hết khô nóng trong người, thấy ván cờ trước mặt đã được đối phương khống chế, nàng sáng khóa đặt thêm một quân đen xuống, nghiêm mặt nói: “Hầu gia quả nhiên tiến bộ thần tốc, ván này là ta thua.”

Cố Duẫn Chi ngược mắt nhìn nữ tử tươi cười trước mặt, thoáng thất thần. Không thể nghi ngờ, Thẩm Hành là một cô nương cực kì xinh đẹp, nhưng đẹp dễ mà lại không hề kiêu căng, đôi mắt sáng nhìn qua, mắt hạnh như hoa. Trong mắt lại không hề pha trộn mà đơn thuần trong vắt, trong nữ tử ở kinh thành bây giờ, người như nàng đúng là cực kì hiếm có.

Lần đầu gặp gỡ, đôi mắt đó cũng trong suốt như thể, loáng một cái vài năm trôi qua, nó cũng chưa bao giờ thay đổi.

“Tiểu thư lại nhường rồi.” Một lúc lâu, hắn mới nhẹ giọng nói, có phần rầu rĩ, một chút khó chịu.

Nàng không nhớ hắn.

Thẩm Hành không rõ, chỉ nghĩ tính hắn khá trẻ con, nên bật cười nhìn nam tử nho nhã như ngọc ngời đối diện.

“Nào có nhường, là tài nghệ không bằng ngài thật.”

Lời này đúng là thật, nàng không hề nhường hắn, mặc dù biết tài đánh cờ của hắn thật sự không bằng mình, nhưng nàng cũng chưa từng có ý nghĩ như thế. Lúc chơi cờ thái độ của hắn rất chăm chú, nếu nhường hắn thật, đó lại là làm nhục hắn.

Cố Duẫn Chi nghe xong, trên mặt thoáng ý cười, như có một chút đắc ý lướt qua, hắn nghiêng đầu hỏi: “Buổi tối cùng đi nghe kể chuyện nhé?”

Thẩm Hành trừng mắt, tuy nàng không giống như những nữ tử khuê các khác, nhưng ra ngoài với nam tử cũng không phải là chuyện nên làm, vừa định mở miệng từ chối đã thấy cánh cửa trong sân bị mở ra .

Cha nàng mặc một nhu bào màu tím, tóc còn chưa kịp buộc đã xông thẳng vào đây, đủ để thấy ông cũng hốt hoảng thế nào, người có thể ‘làm bừa’ đến

vậy, Thâm Hành chỉ có thể nghĩ đến người kia.

Trường bào dài rộng, dây buộc thêu chỉ bạc, nam tử như ‘trích tiên’ đi vào phía sau, không phải Tô Nguyệt Cẩm, Tô Tiểu Thiên Tuế thì còn có thể là ai?

Chương 13: Phu nhân không phải ở đó

Cố Duẫn Chi nhìn thấy vẻ tùy ý của hắn cũng thấy sững sờ, ánh mắt lướt nhìn chén trà trên tay người kia cũng hơi sững lại, rồi mới cười nói: “Đúng là hiếm khi thấy huynh đồng ý ra ngoài, hôm nay không ‘bận bịu’ gì sao?”

“Ừm.” Hắn thuận miệng đáp lời, nhấp một hớp trà: “Huynh đang làm gì thế?”

“Chơi cờ. Kỳ nghệ của Ôn Uyển rất tốt, mấy ngày gần đây ta đều tới đây lĩnh giáo.” Trước giờ hắn không hề gọi tên tự của nàng, hôm nay đột nhiên lại nói càng khiến Thẩm Hành cảm thấy có phần lúng túng.

“Hầu gia quá khen.”

Tô Tiểu Thiên Tuế nắm chặt cái chén trong tay, ánh mắt đầy phức tạp liếc nhìn Thẩm Hành một cái: “Cô chơi cờ với Duẫn Chi ai thắng?”

Nghĩ đến kỳ nghệ của hai người này, Thẩm Hành ngoan ngoãn cúi đầu: “Vâng, ngang ngang thôi.”

Tô Nguyệt Cẩm hiểu ra, cũng không truy hỏi tiếp, hắn quay mặt sang hỏi nàng: “Ta muốn đi tiệm đồ sứ, cô có đi không?”

Có tin tức của linh thạch rồi ? ! ! Thẩm Hành vội vàng đứng lên, bước được hai bước lại dừng: “Giờ đi liền sao, có cần ta vào nhà mang thêm trang sức không?”

Bình thường chỉ quanh quẩn trong dịch quán, cho nên bình thường trang phục của nàng khá đơn giản, trên đầu cũng chỉ dùng một cây trâm ngân thụy.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì đánh giá nàng một cách vô cùng kì quái: “Không cần, hôm nay ta mang theo bạc rồi.” Ý tứ là, lần trước cầm đầy đầu trang sức cho nàng không phải để khoa trương mà chỉ là lúc ra đường quên mang tiền mà thôi.

Thẩm Hành lặng lẽ, quyết định buổi tối trở về phải thắp thêm mấy cây hương trên bàn thờ tổ tông, cầu khẩn thành tâm một chút, có thể ‘xách’ Tô Nguyệt Cẩm đi đi cho rồi.

Từ đầu tới cuối, Cố Duẫn Chi chỉ vuốt nhẹ quân cờ trong tay, nhếch miệng lên, nhưng ý cười trong đáy mắt thì không được bao nhiêu. Người ta

vẫn nói duyệt kỹ giả dung, trước mặt hẳn, Thảm Hành chưa bao giờ chú trọng tới những thứ này. Lưu Nhã Quân bên cạnh lại cuống hết cả lên, vội vàng chạy tới chỗ hai người: “Ta cũng rất thích đồ cổ và châu ngọc, nếu Vương gia và Thảm tử tử đi, không biết có thể đưa nô tì đi cùng không?”

Tô tiểu Thân vương không thèm nhìn sang nửa con mắt, nhanh chóng dịch người về phía trước rồi đi.

Lưu thiên kim hiếm khi mới gặp được vị này, đó lại là nhân vật tuần tú đến vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này như vậy được, nàng không buồn quan tâm mặt mũi gì gì đó nữa, kéo Thảm Hành cầu khẩn nói: “Tỷ tử nói với Vương gia đi, cho ta cùng đi với, thường ngày muội muội không hiểu chuyện, có đắc tội địa với tỷ tử thì cho muội xin lỗi nhé.”

Nếu là bình thường nhất định Thảm Hành sẽ sẵn sàng đồng ý, dù cho Tô Nguyệt Cẩm có không đồng ý đi nữa, thì nàng cũng sẽ nói một hai câu cho hai bên vừa lòng.

Chỉ là chuyện về viên đá tể núi bị thất lạc này không thể để nhiều người biết được, đây là chuyện liên quan đến tính mạng cha mình, cho nên nàng chỉ có thể xin lỗi mà thôi: “Nhã Quân, việc này ta không làm được, ý của Vương gia làm sao ta dám chi phối chứ.”

Lưu Nhã Quân vừa nghe xong liền đổi mặt, nhưng vẫn cố kìm nén trả lời: “Cô không nói thì sao biết Vương gia không cho ta đi cùng. Tỷ tử tốt, cô giúp ta lần này đi mà, có được không.”

Tô Nguyệt Cẩm phía trước đã đi được một đoạn xa, thấy nàng không bước tới bèn dừng lại chờ đợi. Có điều khuôn mặt nhú chặt kia như đang bực bội nói: “Trời nóng, cô còn dài dòng nữa thì tự mà đi đi”.

“Lần này không được thật, lần sau Thiên Tuế có tới lại, ta sẽ xin mang cô theo cùng”.

Nàng nói xong thì ba chân bốn cẳng chạy qua.

Lần đầu tiên Lưu Nhã Quân bị ăn quả đắng đến thế, hơn nữa người cho mình ăn lại là người nàng cực kì không ưa. Rõ ràng Thảm Hành sợ nàng đoạt mất danh tiếng, cho nên mới cố ý không chịu đưa theo cùng.

Thế là ai kia cố ý cất cao âm điệu nói: “Thảm tử tử thật có bản lĩnh xem thơ phẩm ngọc nhỉ, bởi thế ngày trước mới được Lâm Hi và Lâm đại công tử ưu ái, nếu không phải bị hủy hôn, có khi bây giờ cũng đã con đàn cháu đống

rồi, đúng là tiếc thật!” Nàng muốn cho Đoan Vương Thiên Thuế biết, Thẩm Hành là một nữ nhân đã từng gả đi rồi, lại còn lên kiệu mà không gả được cho người nữa.

Bước chân Thẩm Hành hơi ngừng lại, khuôn mặt thoáng trầm hơn.

Lưu Nhã Quân cứ liên tục cắn không nhả điếm này, là bài học mà nàng dùng hơn nửa thanh xuân của mình đổi lấy, vết sẹo đó nàng vẫn giấu chặt trong lòng, giờ đã kết vảy không còn chảy máu, nhưng giờ lại bị người ta giày xéo nó ra, máu thịt đầm đìa. Nàng không thích chê trách gì ai, không có nghĩa là nàng chịu để cho người ta cười nhạo hết lần này đến lần khác.

“A Hành.”

Lúc nàng chuẩn bị xoay người thì nghe thấy tiếng Tô Nguyệt Cẩm gọi lại, giữa hai lông mày không bộc lộ chút tâm tình nào, chỉ nói thẳng với nàng: “Lần sau chọn tỳ nữ thì đừng tìm mấy người ồn ào như thế, nghe phiền quá.”

“Ta là trưởng nữ của Lưu Đình Viễn, không phải. . .” Lưu Nhã Quân xám xịt mặt mày đứng đờ tại chỗ, Tô Tiểu Thiên Tuế vẫn chỉ liếc mắt nhìn Thẩm Hành mà thôi.

Đây là cách giải vây của hấn sao? Nàng nhìn đôi mắt có phần lạnh lẽo, rất biết nghe lời mỉm cười đáp lại:

“Ừm, về ta sẽ đổi.” Tâm tình tự nhiên chuyển biến rồi.

Tiệm đồ sứ cách dịch quán không xa, hai người đi bộ không bao lâu đã đến Lưu Phương cư, chưởng quỹ thấy họ vào thì vội vàng chiêu đãi một bình trà ngon như ngày trước. Chỉ là khi Thẩm Hành không còn một đầu châu ngọc nữa, Vương chưởng quỹ lại không hề nhận ra, ông châm trà cho Tô Nguyệt Cẩm rồi hỏi: “Sao hôm nay không thấy phu nhân?”

Người dân dưới thời Khánh Nguyên khá cởi mở, nhưng nữ tử chưa kết hôn khi ra đường mà không mang khăn che mặt cũng là hiếm có. Lần trước Vương chưởng quỹ xưng là cô nương, vì không biết rõ thân phận của đối phương, sau đó ông thấy Tô Nguyệt Cẩm giúp nàng vuốt tóc, cho nên mới đoán đây hấn là nội thất của người kia.

Ông nào biết được, Tô Tiểu Thiên Tuế vuốt tóc là để xem mấy cái trâm của Thẩm Hành cái nào tốt hơn, nên dùng cái nào.

Thẩm đại tiểu thư không biết suy nghĩ trong lòng Vương chưởng quỹ, vừa

đi vào đã đến xem mấy hạt ngọc lưu ly trên gương đồng bát bảo, bàn chân nhón lên đếm đếm, có nét trẻ con.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng đầu nhìn một lúc, chỉ về phía Thẩm Hành rồi nói: “Không phải phu nhân đang đứng đó đó sao, hôm nay thay đổi phong cách thôi mà. Mang nghiên thạch ra đây, ta xem một chút”.

Về mặt Vương chương quý thoáng cứng đờ, ông cúi đầu khom lưng trả lời một tiếng rồi xoay người đi về phía quầy hàng lấy đồ mang sang.

Bên trong chiếc hộp gắm bằng gỗ đàn hương là một nghiên mực có dấu ấn nhỏ của thời hậu Minh Yển. Đây đúng là một món đồ cổ, màu hơi ngả về sắc xanh, màu xanh trên đá chính là vết tích của năm tháng mài mòn, có thể tìm được đúng là đã bỏ ra nhiều công sức.

Chỉ tiếc là không phải do Lưu Thần Phương làm ra, cũng không thấy linh thạch họ muốn tìm.

“Đồ Tô gia muốn tìm đúng là quá khó, lão đã tìm khắp thị trường đồ cổ ở thành mà chỉ được mấy món này. Nghiên mực màu xanh này tuy không phải là tay nghề của Lưu Thần Phương nhưng người thợ điêu khắc cũng vô cùng khéo léo, ngài nhìn xem, có thấy được không?”

Tô Nguyệt Cẩm ngấm nhìn hai khối đá rồi tiện tay đặt xuống: “Chỉ nhiều đây thôi?”

Vương chương quý lén nhìn về mặt của hắn rồi cẩn thận hỏi: “Nghiên thạch vốn đã khó tìm, đồ lưu truyền tới nay đã ít lại càng ít hơn.”

“Ừm.” Hắn gật đầu, tỏ ý đã hiểu nhưng lại định nhắc chân đi thẳng, Vương chương quý vội vàng xông tới giữ người: “Công tử chờ chút, nếu muốn thì cũng không phải không có cách, chỉ là không biết công tử có thể đưa thêm bạc hay không?”

Tô tiểu gia đang chờ câu này đây.

Thẩm Hành nghe xong thì hừ lạnh: “Gấp ba giá tiền còn chê không đủ, khẩu vị của Vương chương quý đúng là khá lớn đấy.”

“Phu nhân đừng giận, đây không phải là lão nói, mà là. . .” Ông nhìn quanh bốn phía: “Là ý của Ngũ gia trong chợ đêm nói, mấy ngày trước tiểu nhân có tìm tới hỏi, hắn nói có người vừa đào được một viên, chỉ là với giá này họ muốn tăng gấp đôi”.

Khẩu khí thật là lớn! Thảm Hành tức giận bất bình, cho nên cũng quên để ý đến xung hô của người đó với nàng.

Vương chương quý thấy nàng không thích, bèn cười vội làm lành nói: “Tiểu nhân chỉ truyền lời mà thôi, mua hay không mua đều tùy ngài cả, vật đó đúng là hiếm thấy, giờ bỏ qua chỉ sợ khi cần cũng không có được”.

Chỉ truyền lời? Rất nhiều cửa hàng đồ cổ đều tới làm ăn ở chợ đêm này, người mua không tìm được đồ họ cần nên mới nhờ họ làm trung gian, giá tiền chênh lệch này cũng chỉ có họ mới biết.

Sau khi đi ra khỏi Lưu Phương, ánh tà dương phía chân trời còn chưa buông xuống, Thảm Hành đứng nhìn một vùng trời hoa phù dung đỏ rực, không biết vì sao hôm nay nàng lại thấy, giữa mùi hoa lại nồng nàn thêm mùi ngân phiêu.

Chương 14: Cái gọi là coi tiền như rác

Như thế giá tiền đã tăng lên gấp sáu, tức là 54 ngàn lượng bạc, bọn họ thấy mình có tiền mới dám giở công phu sư tử ngoạn như thế.

Cái này không gọi là coi tiền như rác thì còn cái gì nữa?

“Ta muốn tới Bích Hải Nhã các mua điểm tâm”. Tên ‘coi tiền như rác’ bên cạnh thỉnh linh mở miệng. Gò má tuấn tú nhìn thẳng về phía lầu các cách đó không xa, dáng vẻ như lòng không hề loạn.

Khóe miệng Thẩm Hành giật giật, đột nhiên nàng lại thấy lòng của người này không phải lớn bình thường thôi đâu.

Hơn nữa, ngài khí chất như thế mà lại thích ăn đồ ngọt, xem có được mắt không? Trong lòng nàng tiếp tục oán thầm, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn đi theo.

Bích Hải Nhã các là tòa nhà đã xây nhiều năm, trúc lâu cao ba tầng, lại không phải đứng ngay bên đường lớn. Sau khi đi qua chợ thì còn phải xuyên qua mấy hẻm nhỏ, người dân sống trong hẻm rất đông, lúc chạng vạng đều thích cầm quạt hương bồ ra cổng hóng mát, làm cho con hẻm vốn đã không rộng lớn lại càng trở nên chật hẹp.

Ông tay bị võ nhẹ, Thẩm Hành tưởng là người phía sau sót ruột quá nên chỉ hơi nghiêng người qua. Nào ngờ người kia nhân lúc nàng không đề phòng thì giật túi tiền bên hông rồi cắm đầu chạy.

Sống hơn hai mươi năm qua, tuy rằng cuộc đời không quá nhiều yên ổn nhưng Thẩm đại tiểu thư dám khẳng định, mình chưa bao giờ để mất bạc ngoài đường chứ đừng nói là bị cướp.

Sau phút sững sờ, nàng nhắc váy lên đuổi theo.

“Tưởng cô nãi nãi này ngồi không chắc? ! !”

Đôi phương hiển nhiên rất quen thuộc các con hẻm này, rẽ trái lượn phải làm nàng không xác định được phương hướng. Thẩm Hành kích động hẳn lên, vừa vào nơi không có ai, thì lập tức tung người nhảy lên trên mái hiên.

Câu châm ngôn ở trên cao nhìn thấy xa trước giờ luôn luôn đúng, sau khi bước lên vài viên ngói nàng đã thấy bóng đen lẩn trốn trong hẻm nhỏ đằng

kia.

Trên túi tiền có thêu mấy đóa hoa đào xiêu vẹo, là tay nghề của Đạo Đạo nhà nàng, Thảm Hành thấy người kia ghét bỏ ném đi thì càng thêm nổi máu.

“Đồ của ta không phải dễ cầm như thế đâu.” Nhún chân, nàng nhảy xuống, tự nhận là tướng roi xuống đất của mình vô cùng phiêu dật.

Đối phương bị dọa đến mức sợ run bần bật.

“Vị tiểu ca này, ta có bóng mà.” Có thể dùng ánh mắt như nhìn thấy ma để nhìn nàng được không?

Chỗ này là ngõ cụt, bức tường cũ nát vốn là chỗ ẩn thân bí mật, giờ lại thành cản trở đường lui.

Nghe thấy tiếng nàng, phản ứng đầu tiên của đối phương là chăm chú nắm lấy mấy đồng bạc vụn trong tay.

“Cô, cô đừng tới đây. Đồ bên trong ta chưa động tới, có đưa đi quan phủ cũng không được gì đâu.” Không ngờ tiếng run rẩy kia lại là giọng trẻ con, vẫn còn vẻ ngây ngô non nớt.

Thảm Hành cau mày bước lại, đưa tay giật miếng vải đen trên mặt hấn ra thì thất thần.

Là con nít đây.

Vừa nãy lúc đuổi theo thì không chú ý, bây giờ nhìn lại, gầy yếu như vậy, vóc người chỉ mới bảy, tám tuổi, xương gò má rõ rệt càng khiến người ta đau lòng.

“Sao lại làm chuyện này, người lớn trong nhà đâu?” Nàng vuốt đầu cậu, nhẹ giọng hỏi.

Cậu bé quật cường hất tay nàng ra: “Đều chết hết rồi, xưa nay vẫn là trời nuôi, không phiền mấy người có tiền như cô làm bộ làm tịch giả từ bi.”

Lần đầu được gọi là ‘người có tiền’, Thảm Hành trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vô cùng khiêm tốn hỏi: “Sao cậu biết ta có tiền?”

Đứa bé nghe xong thì hừ lạnh :”Trong túi mà không có một vạn tám ngàn lượng bạc, sao dám ra vào Lưu Phương cư chú? Lúc mấy người đi ra ta đã thấy rồi, còn được Vương chương quỹ đưa đi. Tên đó mắt vẫn cao hơn đầu,

không phải người có tiền, thì làm sao nhìn thấy được đỉnh đầu của hắn.”

Thẩm Hành chăm chú gật đầu, càng nghi hoặc hơn: “Sao không cướp túi của vị công tử ấy mà lại cướp của ta? Lẽ nào nàng nhìn có tiền hơn hắn à?”

“Ta không có thói quen mang theo túi tiền.” Một giọng nói ôn hòa đã giải quyết câu hỏi của nàng.

Thẩm Hành nhìn Tô tiểu công tử đang từ từ tốn tốn đi tới, mặt mày co giật. Vốn đang định giải thích: ‘Ta đâu có nói cậu ta cướp của ngài đâu’. Nhưng nhìn thấy miếng bánh điểm tâm trong tay hắn, thì chuyển thành:

“Ngài vừa mới đi tới Bích Hải Nhã các à?” Ngay lúc nàng truy bắt ‘trộm’?

“Ừm.” Hắn gật đầu, trên mặt không có gì mất tự nhiên, còn hào phóng chia đôi miếng bánh cho hai người đã gần như hóa đá.

Nhìn tình hình trước mặt, không cần giải thích cũng biết là có chuyện gì, Thẩm Hành nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm đi tới bên cạnh đứa bé kia, thoáng cúi người, tầm mắt vừa lúc nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Cậu có muốn làm việc cho ta không?” Nói vô cùng trực tiếp, không hề có thái độ bề trên.

Mái tóc dài bị gió thổi tung, có sợi rơi lên khóe môi của hắn, hờ hững, lại thêm mấy phần tuấn tú.

Cậu bé chưa từng thấy một công tử nào xinh đẹp mà hiền lành như vậy, nhất thời đờ đẫn một lúc.

Trầm mặc một hồi cậu ta mới nơm nớp lo sợ hỏi: “Ý của ngài là muốn dùng ta?”

Trong nhận thức của cậu, những thiếu gia có tiền như vậy luôn thích đánh người, cũng cực kì khinh ghét những người như cậu. Có thể ném cho mấy đồng tiền, như kiểu ban ơn làm phước. Vậy mà người đối diện này, lại muốn cho cậu một bát cơm no.

“Tại sao không muốn?” Hắn giơ tay, dùng ống tay áo trắng như tuyết nhẹ nhàng lau chùi vết lem luốc trên mặt cậu: “Cậu có bằng lòng không? Thực ra cũng không phải ta khó hầu hạ lắm đâu.”

Thẩm Hành nhìn hắn nói câu cuối cùng thì không nhịn được bật cười.

Hóa ra người nào đó cũng biết tính tình của mình kì quặc đó.

Cậu bé bên cạnh nước mắt đầy mặt, vừa gật đầu vừa nghẹn ngào nói: “Công tử cho phép tất nhiên là phải đồng ý chứ. Tiểu Nhị là đứa trẻ bị bỏ rơi, từ lúc sinh ra đến nay còn chưa được nhìn thấy cha mẹ lần nào. Tuy rằng Tiểu Nhị thấp hèn nhưng chưa bao giờ thiệt tình quý lạy một vị quý nhân nào cả, có lẽ đầu gối này không hề đáng giá nhưng ta thành tâm lạy ngài”.

Cậu nói xong liền muốn quỳ xuống ngay, lại bị Tô Nguyệt Cẩm đưa tay kéo lại.

“Mạng của ta không tốt, cậu đừng quỳ mà làm hỏng phúc khí của ta.”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ đàng hoàng trịnh trọng của người kia, muốn khóc cũng không khóc được. Mệnh của hoàng tử Khánh Nguyên triều mà lại không tốt, lời này cũng chỉ có hần mới nghĩ ra.

Nhưng người ta vẫn nói, vô tình nhất chính là đế vương, sinh ra trong hoàng thất có khi cũng không phải là phúc phận.

“Tiểu Nhị là tên của một vị ân công đã cứu ta, tuy không hay nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt, không biết công tử có thể để Tiểu Nhị giữ tên này lại được không?”

Tô Nguyệt Cẩm trầm ngâm “Nhị là số chẵn, phạm là chuyện tốt đều là thành đôi, cái tên này rất tốt, thêm một cái họ nữa là được.”

Thẩm Hành thấy hần liếc mắt nhìn sang, tâm hồn đang mềm mại hần ra lại thành linh nhảy lên một cái, quả nhiên, người nào đó ung dung thong thả nói: “Gọi là Thẩm Tiểu Nhị đi, nghe cũng thuận miệng.”

Quyết định vô cùng dứt khoát, hai bên đều mỉm cười thoả mãn.

Còn lại một mình Thẩm Hành đứng chờ tại chỗ, gió thu tiêu điều cuốn theo mấy chiếc lá vàng bay bay, nàng vẫn sững sờ trong gió.

Thẩm Tiểu Nhị nhìn còn khá nhỏ những đã quá mười hai, sở dĩ vóc người không cao là vì ăn không được mấy bữa no. Lúc cậu biết người trước mặt mình là hoàng tử đương triều, khỏi phải nói Tiểu Nhị sợ tới mức nào.

Cũng may Quế Viên công công trong hành cung rất thích pha trò, có khi thì làm mặt quỷ, lúc thì lại giả trang làm Quan công, cũng chưa từng la mắng cậu.

Thẩm Hành đứng xem cũng thấy kính phục không ngớt, quả nhiên những người bên cạnh Tô Tiểu Thiên Tuế đều rất giỏi, dù có chán cũng có thể làm xiếc mưu sinh.

Tiểu Nhị là người lớn lên ở Vũ Thành, tuy rằng tuổi không lớn nhưng góc gác ngõ hẻm nào ở Vũ Thành cậu biết không hề ít.

Hắn nói cho họ biết, chợ đêm là hang ổ của những kẻ ăn thịt người, rất nhiều tên xuất thân là thổ phi. Lúc triều đình diệt cướp, người chạy thì cứ chạy, người chết thì cứ chết, số còn lại lén lút ẩn nấu trên núi, sau thời gian đó mới lục đục mò ra.

Huyện lệnh Trương Thanh Hiền chỉ biết bo bo giữ mình, mặc dù chuyện xảy ra dưới mắt nhưng cũng lười dính vào chuyện thị phi. Hơn nữa hàng năm Trương Ngũ đều đưa thêm “tiền hiệu kính”, chỉ cần không quá ồn ào, hẳn đều mở một mắt, nhắm một mắt cho qua.

Chợ đêm là một nơi vô cùng bí mật, chỉ có những người trong nghề mới biết, trong đó có Vương chương quý Lưu Phương cư và mấy người ông ta hay lui tới mật thiết, vì lẽ đó nếu ngày mai đi thì nhất định phải cẩn thận đề phòng.

Chương 15: Cô dùng cái chén của ta

Tiểu Nhị nói xong, vành mắt lại đỏ cả lên.

“Vương gia, nhiều người chạy việc bán trong chợ đêm đều là những đứa trẻ không có cơm ăn trong thành, họ và Tiểu Nhị không cha không mẹ, vì phải sống mới phải giúp Trương Ngũ làm mấy chuyện trộm gà trộm chó như thế. Van cầu Vương gia khai ân, cho họ một con đường sống.”

Khuôn mặt thẳng bé vẫn còn non nớt, mặc bộ đồ nhỏ lên người nhưng cũng rộng thùng thình. Thân thể gầy đến trơ xương, như thể chỉ dư lại một miếng da phủ trên người, còn bao nhiêu đứa bé cũng như cậu nữa, phải chịu khổ sở đến thế.

Thẩm Hành bất giác nắm chặt chén trà trong tay.

Chợ đồ cổ tên là Đào Lãng, là nơi tìm kiếm những mặt hàng đáng giá để giao dịch. Người muốn đến chợ đêm Đào Lãng này đều phải là người tiền dặt đầy đai. Nếu âm thầm móc được thì tất nhiên là tuyệt, nhưng nếu đụng phải ai lợi hại, dù bị đánh cho tàn phế cũng là chuyện bình thường.

Bọn họ nhẫn tâm thế nào mà lại bắt nạt những đứa bé không có cha mẹ như thế!

Người cửa son rượu thịt, người đông lạnh bên đường.

Dù vương triều có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể xóa hết mọi dơ bẩn trong cuộc sống.

Luôn có những người như vậy, là tầng lớp thấp nhất trên thế giới này, bọn họ mò mẫm trong những góc nhỏ tối tăm chật hẹp nhất, thậm chí chỉ cần ăn một bữa cơm no cũng là hạnh phúc lắm rồi. Sống thấp kém như thế, cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Nàng cúi đầu nhìn chiếc chén trà thanh hoa đế trắng, giai cấp luôn là thứ khó vượt qua nhất trên thế gian này.

Chén trà trong tay đột nhiên bị một bàn tay rõ từng khớp xương cầm đi, nàng nghe Tô Nguyệt Cẩm đứng bên cạnh nói: “Có bao nhiêu người thì nuôi bấy nhiêu, mấy triệu quan chết đói cũng phải để cho dân chúng ăn no”.

Thẩm Hành ngỡ ngàng nhìn hấn, gò má vẫn tuấn tú hững hờ như ngày đó

giữa rừng trúc rậm, nhưng trong mắt lại là sự kiên định nàng chưa từng nhìn thấy.

Hắn quay qua nhìn nàng, từ tốn nói ra từng chữ: “A Hành, cô đang dùng cái chén của ta đây.”

Những gì không thấy được lúc trời sáng thì sẽ được thực hiện vào ban đêm, buổi gặp gỡ Vương chương quỹ tiếp theo cũng được sắp xếp vào buổi tối.

Lúc hai người đi tới Lưu Phương cư, ngay cả chó hoang trên đường cũng ngủ hết.

Thẩm Hành ngáp dài nhìn ông già tinh thần phấn chấn đằng kia, nàng nghĩ có lẽ ông ta nên suy nghĩ tới nghề ‘đánh mõ cầm canh’ mới phải, so với nghề lừa bịp thì thích hợp với lão biết bao nhiêu.

“Thật khổ cho hai vị quý nhân quá, chúng ta giờ phải đi xuống mật đạo này, không xa lắm đâu, nói chuyện một lúc sẽ tới”. Vương chương quỹ đẩy đồng cỏ đại chông chắt trước tấm bia mộ rồi nói.

Ở nơi này, không riêng gì cỗ vật mà những “người có nghề” còn đem bán cả những thành phẩm đã được “đánh bóng” thành đồ cũ, nơi thuận lợi nhất chính là khu vực sau mấy tấm bia mộ này đây.

Sự thực chứng minh, suy đoán này vô cùng chính xác.

Nhưng mà bọn họ không ngờ rằng, tấm bia mộ kia chỉ là lối vào, còn chợ đêm thực sự lại ở phía ngoài thành.

Thẩm Hành vượt mắt, thích ứng với vẻ mông lung trước mặt.

“Chỉ đi mua một khối nghiễn thạch, người không biết còn tưởng chúng ta đang tìm bảo tàng gì nữa”. Nàng thuận miệng nói, nhưng thực ra là để nhìn rõ xem trên tấm bia đá kia khắc tên người nào.

Trên đường đi, bọn họ bị một miếng vải đen dày bịt mắt. Nếu không tranh thủ nhớ một số đặc điểm lúc này, chỉ sợ nếu có tới tìm lại cũng sẽ gặp khó khăn.

Vương chương quỹ tất nhiên không phải dạng vừa, ông vừa bước vừa cười nói: “Đây là quy định của chợ đêm, nếu có đắc tội với hai vị cũng mong được hai người tha thứ”. Nếu không thể loại bỏ nghi ngờ thì ông phải tìm ra lý do lấp liếm.

“Cái gì mà quy với định, giờ hơn nửa đêm rồi Diêm vương cũng không thèm quản chỗ này, vậy mà nhiều người lại kiêng kị thế”. Nàng nói tiếp. “Ta thấy chỗ này hình như là mồ mới, nếu mà có người đi qua thì ai cũng phải cúi đầu bái lạy mà”.

“Ngài không sống ở Vũ Thành nên không biết được quy củ của nơi này đâu.” Ông lão cười cười, lần thứ hai đứng che phía trước nàng, “Nếu là mồ mới không được người ta bái tế thì sẽ ngủ không yên. Còn nếu mồ yên mà đẹp, chỉ đi ngang qua thì lại không nên kinh động mới đúng, ngài nói phải không?”

Thẩm Hành không muốn khiến hắn nghi ngờ, nàng hơi dừng bước rồi cười nói: “Cái miệng của Vương chương quỹ sao mà nói hay thế”.

Người này tên là Vương Đức Thắng, trên phố còn có một biệt hiệu khác là Tiểu Diện Hồ, có quan hệ thân thiết với Trương Ngũ gia ở chợ đêm, có người nói con gái của ông là Vương Tuệ Vân được gả cho cháu trai của Trương Ngũ.

Bây giờ ông chỉ mới quá năm mươi, cả nhà già trẻ chưa từng xuất hiện ở Vũ Thành, nếu có ai hỏi thì chỉ nói quê ở Lộc Thành mà thôi.

Lộc Thành cách nơi này hơn hai đường núi dài, mỗi khi tết nhất, thê tử con cái của ông sẽ có mặt nhưng không lại không hề mệt mỏi vì quãng đường xa. Điều này có thấy, gia quyến của ông ta có thể đang sống trong chợ đêm này.

Bất ông ta lại không bằng tìm hiểu nguồn gốc, nếu Vương Đức Thắng vào đại lao rồi lại không chịu dẫn đường tìm chợ có khi lại phí công một hồi .

Đường mật đạo có vẻ rất rộng, đã qua nhiều năm, tuy lối vào chật hẹp nhưng vẫn cho thấy dấu vết ra vào rất nhiều lần. Đây lại là nơi hẻo lánh, ẩn giấu bí mật, nhìn từ xa thì chẳng thể tìm ra dấu vết gì.

“Mấy người phía trước kia, làm gì thế? !”

Giữa mùi đất bùn nồng nặc, vừa ra khỏi cửa hầm đột nhiên có tiếng người gọi lại.

Một nhóm người cầm đuốc từ từ đi tới, có lẽ là thủ vệ tuần tra ban đêm.

Vương chương quỹ thảm than một tiếng, vội vàng che giấu cửa mật đạo, vừa nhanh chóng lôi họ sang hướng khác. Ba người chạy rất nhanh, nhưng

cỏ dại dưới chân lại làm chậm tốc độ đi không ít, cuối cùng vẫn bị nhóm người kia bắt lại.

“Tôi rồi không ngủ còn ra đây làm gì?” Một tham tướng mang đao lớn đến gần, áo bào màu lam đen, là trang phục của Ngự lâm quân.

Thẩm Hành lén lút liếc nhìn Tô tiểu Vương gia cạnh bên, dùng ánh mắt ra hiệu, sao ngài không nói họ đêm nay đừng đi tuần chỗ này chứ? Lần này không dễ xử lí rồi.

Lính tuần tra ngoại vi tuy nằm trong tam quân nhưng lại không phải biên chế của đại nội, cho nên chưa từng nhìn thấy chủ nhân của mình cũng là điều dễ hiểu. Thẩm Hành không sợ điều này, chỉ lo tên Vương Đức Thắng bị dọa sợ mất mật, lần sau không dám dẫn họ tới nữa thôi.

Trả lời nàng vẫn là một ánh mắt cực kì bình thản của người nào đó.

Hắn quên.

Wương Đức Thắng bị dọa đến mức mồ hôi lạnh đầy người, nét mặt già nua trắng bệnh cười nói: “Không, không làm gì hết, ta nhớ cha nên mới cùng người nhà đi thăm mộ ông một lúc”.

“Nhớ cha?” Tham tướng hừ lạnh, cầm cây đuốc rọi sang tấm bia mộ gần nhất: “Cha ông tên là Lưu Xuân Hoa à?” Đây rõ là mộ của một cô gái.

Wương chương quỹ ở Vũ Thành đã nhiều năm, nhưng gặp phải lính tuần đêm thì đây đúng là lần đầu tiên, bên thái dương rỉ ra từng giọt mồ hôi lớn: “Tiểu nhân đến thăm rồi, giờ tiện đường sang xem nương ta”.

Vừa mới nói xong, khóe mắt liếc sang mấy chữ màu đen chói mắt trên tấm bia mộ. Đây rõ ràng là mồ mới của một nữ tử chưa cập kê, mới hai mươi lăm tuổi, ‘nhi tử’ như ông làm sao đã ra đời. Làm trộm gặp qua, khéo đưa khéo đẩy cũng có lúc sai lầm, hướng chi lần này lại là cấm vệ hoàng gia.

“Đây là mẹ kế, chưa kịp xuất giá đã tắt thở rồi.”

Tô tiểu vương gia đứng bên cạnh thông thả giải thích, qua loa mà lại vô cùng thành khẩn.

Có lẽ là chưa từng thấy ai dám lừa gạt thị vệ hoàng gia như thế, người vây bốn phía đều cứng đờ ra. Hắn nghênh ngang đi về phía trước, ‘thức thời’ nhét vào tay tham tướng ngân phiếu một trăm lượng.

“Cầm uống rượu.”

Hỏi lộ thì có thể lén lút một chút được không?

Tên tham tướng kia đứng đờ tại chỗ, mắt trừng càng lúc càng to, Thẩm Hành thấy thế thì vội kéo ống tay áo của Tô Nguyệt Cầm lại.

Hắn có vẻ không vui, nhưng lại rất biết nghe lời rút ra thêm hai tờ nữa.

“Cho nhiều đó thôi, số bạc còn lại ta còn muốn mua đồ.”

Phản ứng của tham tướng kia đúng là hết sức gọn gàng.

“Người chết đã chết rồi, người sống còn có thể tận hiếu đến vậy đúng là không dễ.” Nói xong, hắn cất ngân phiếu vào rồi trực tiếp mang người đi, bước chân lão đảo, nhưng biến đi lại cực kì nhanh chóng.

Thẩm Hành và Vương Đức Thắng liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy, quả nhiên có tiền có thể sai ma gọi quỷ, câu châm ngôn này lúc nào cũng là đạo lí.

Trong nhóm người vừa rời đi.

Một tiểu thị vệ chính trực lo lắng nói: “Đại nhân, vừa rồi nam tử kia nói bậy mà, chúng ta phải nói ông lão đó dẫn tới mộ phần cha hắn mới đúng”.

Tham tướng nghe vậy cũng không hề dừng bước chân, hắn gõ lên đầu tên này một cái: “Xem mộ phần cha ngươi ấy! Đi nhanh lên.”

Nam tử như mây như gió vừa rời chính là Thiên Tuế gia đó, Thiên Tuế nói đó là mẹ kế của ông lão kia, chứ có nói là mẹ ruột thì cũng đúng là mẹ ruột.

Yên lặng giữ chặt ngân phiếu trong tay, trong mắt hắn ngập tràn nước mắt: Vương gia a, ngài lớn như vậy rồi còn dọa người của mình lúc nửa đêm, sao mà nhìn cho được?

Chương 16: Họa vô đơn chí

Ngự lâm quân đi rồi, Vương Đức Thắng càng cẩn thận hơn, ông dẫn họ đi vòng quanh mấy vòng rồi mới chuyển tới một chỗ khác trong rừng rậm.

Thẩm Hành nhìn mật đạo bí mật kia, không khỏi than thở về trình độ đào hầm độc đáo của họ.

Vừa đi ra khỏi đó là cả một vùng đèn đuốc sáng choang, một tên hán tử ở trần, dáng người cao lớn vạm vỡ đi lên phía trước, chấp tay nói: “Khiến quý khách đợi đã lâu, mau mời vào trong”.

Vương chưởng quỹ bên cạnh cũng tha thiết giới thiệu: “Đây chính là Trương Ngũ gia ở chợ đêm”.

Thẩm Hành cười cười không chút biến sắc, trong lòng lại thầm than thở, nơi này còn chặt chẽ hơn tưởng tượng của nàng, dễ thủ khó công.

Sau khi ngồi xuống, Trương Ngũ sai người mang lên hai tách chè xanh, tuy không phải loại trà cụ thượng đẳng gì nhưng cũng là loại nổi danh, tâm tư bỏ ra không hề ít.

“Chỗ của chúng tôi tuy hẻo lánh, trên đường đi tới không tránh khỏi khô nóng, trước mời hai vị uống ngụm giải khát đi.”

Thẩm Hành đưa chén trà lên ngửi một hơi, thuốc mê trong này không đúng liều rồi.

“Vẫn nghe người ta nói, đi đường có đen ăn đen, Trương Ngũ gia mang trà quý ra như vậy đúng là khách khí quá”.

Nàng nói, đẩy chén trà sang một bên.

“Pha đặc quá.”

Làm nghề buôn bán này, có lúc so với giết người cướp cũng không khác là bao, Trương Ngũ muốn thăm dò hai vị này, cho nên mới đưa chén trà này lên thử.

Giờ nghe thấy Thẩm Hành nói vậy, cũng không biết là do nàng quá mức cẩn thận hay đã nhận ra điều gì, trên mặt hắn vẫn cười vui vẻ nói:

“Trương Ngũ là kẻ thô lỗ, người làm cũng không biết đường hầu hạ. Nếu

quý nhân không quen dùng trà này thì sẽ đổi cho ngài ly khác nhạt hơn.”

Thẩm Hành tiếp tục khước từ: “Trà thì miễn, nếu là đến để nói chuyện làm ăn thì nên đem nghiên thạch ra đi”.

Ánh mắt Trương Ngũ lõe lên vẻ gian tà, hắc cười mở lời: “Quý nhân nói rất có lý.”

Long văn điêu súc, thanh tiền thạch văn, tuy không thích kiểu diễn xuất ở chợ đêm này là mấy nhưng hàng này đúng là đồ thật hàng thật.

Tô Tiêu Thiên Tuế ngồi trên ghế, một tay thưởng thức đồ vật trong tay, tuy không lên tiếng, nhưng tâm tình quả nhiên rất tốt.

“Biết quý nhân thích loại đồ này, đây tứ của ta còn tìm thêm hai cái, ngài nhìn xem có ưng ý không, giá tiền có thể thương lượng lại”.

Trương Ngũ nói rồi cầm hai khối nữa tới.

Thẩm Hành nhìn thấy mỗm đá đầu rồng trong số đó, suýt chút nữa là rơi lệ.

“Ta muốn khối này.” Nàng xoa xoa tảng đá đầu rồng run run nói.

Đá tể núi quả nhiên là ở đây, cha nàng rốt cục cũng không cần mua quan tài nữa rồi.

Trương Ngũ không ngờ ‘hàng tạp nham’ mới thu được mấy ngày trước đó lại được người này vừa ý, hắc liền nhìn Vương Đức Thắng đối diện một lúc.

“Quý nhân yêu thích là mừng rồi, vật này cũng đã nhiều năm, tuy không quý giá như nghiên thạch của Lưu Thần Phương nhưng dù sao cũng là đồ cổ. Buôn bán quan trọng nhất là khách hàng quen, ngài chỉ đưa 15,000 lượng bạc là được rồi.”

Không ngờ nói xong một lúc cũng không thấy ai nói tiếp, mỗi người đều lo nhìn ngắm đồ vật đang cầm trên tay

Trương Ngũ cho là đối phương chê đắt, liền xuống thêm một bước nói: “Tảng đá này 10 ngàn lượng bạc là được rồi, coi như cùng hai vị kết giao bằng hữu .”

“Mấy chuyện này tới nói với gia nhà ta đi, ta mặc kệ.” Thẩm đại tiểu thư nhanh chóng đáp lại.

Mà “Gia” của nàng đến mí mắt cũng không thèm nhắc lên một cái.

Tuy Trương Ngũ ở suốt trong chợ đêm, nhưng người bên ngoài ai ai cũng phải nhìn mặt hắn mà nói chuyện, giờ lại bị thất lễ như thế, hắn liền lạnh mặt.

“Chợ đêm có quy củ của chợ đêm, ta nghĩ hai vị trước khi đến đây cũng đã biết, từ trước tới nay đều phải có bạc mới nói chuyện, nếu hai vị đùa thì đừng trách Trương Ngũ này làm theo quy củ”.

Hắn nói xong đã gác một con dao lên cổ Thẩm Hành.

“Nói thiệt cho các người biết, vào chợ đêm này của ta này rồi không có mấy người có thể bình an ra ngoài. Lão tử thấy bạc sẽ vui, nhưng nếu là há mồm chờ sung rụng, thì tới mà nhật xác con mụ này đi”.

Câu này của hắn dĩ nhiên là nói với Tô Nguyệt Cẩm, chỉ là đối phương vẫn ngồi yên không mẫn không nhạt như trước, không hề bị ‘uy hiếp’ nửa phần.

“Thực ra đâu phải tới tay không.” Một lúc lâu sau, Tô vương gia mới trả lời một câu “Khi đến đây ta còn mang theo hơn một ngàn lượng bạc.”

Chỉ có điều giờ chỉ còn bảy trăm, ba trăm đã dùng để ‘Hồi lộ’ người mình rồi.

Trương Ngũ nghe xong thì giận tím mặt, đao trong tay bất giác siết chặt hơn, thành linh bên sườn ngực bị khuỷu tay người nào đó đánh vào, sau lúc đau nhức thấu xương là một vết kiếm sáng vụt qua.

Trương Ngũ không đề phòng nữ tử trước mặt lại là người luyện võ, suýt chút nữa bị lưỡi kiếm của nàng cắt ngang qua cổ.

“Rốt cục các người là ai? !” Hắn sợ hãi hét lên.

Thẩm đại tiểu thư không có hứng thú với những gì tên kia xả ra, chân trước quét qua, xoay người lại tung tiếp thêm đòn khác.

Vương Đức Thắng bên cạnh đã sớm sợ đến vỡ mật, vội vàng gọi người tới hỗ trợ, vừa dáo dác tìm chỗ trốn mình.

Người ở chợ đêm đa số đều sống qua gươm đao, tuy Trương Ngũ không phải học từ danh sư nào nhưng lưu vong nhiều năm cũng không thể bị một đòn mà ngã gục, bây giờ thấy người của mình chạy tới, đao kiếm càng múa

nhANH hơn.

Kỳ thực theo ThẨM Hành tính toán, nàng cũng không nghĩ là sẽ động thủ vào lúc này. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của họ, dù muốn vây quét, cũng chỉ hại tới mình mà thôi.

Ai mà ngờ Tô Nguyệt Cẩm lại không có ý định đưa bạc cho người ta? ! !

ThẨM đại tiểu thư hai quyền khó địch bốn tay, vừa vung kiếm chống trả vừa nhìn sang tên Thiên Tuế nào đó đang hứng thú nhìn đồ cổ, tức đến mức muốn nổ phổi: “Còn không sang giúp đỡ đi, chỜ ta chết ở đây chắc?”

Vừa mới nói xong, nàng nghe được một tiếng cười khẽ: “HẮn biết ta ở đây, cho nên mới yên tâm thế đấy”.

ThẨM Hành nhìn Cố Duẫn Chi đột nhiên từ đâu xuất hiện, phía sau là một đồng cảm vệ hoàng gia được nguy trang đầy người.

“A Hành thích la hét thế thôi, chứ thực ra nàng có thể tự vệ được mà.”

Tô tiểu vương gia chậm rãi đứng lên: “Nơi này giao cho huynh, tìm mấy hài tử kia rồi đưa tới hành cung trước, ta đi xem vị Trương huyện lệnh kia thử.” Người mặc một thân quan phục như hẮn, có lẽ đã ‘cướp đoạt’ được không ít mỡ nHĩ.

Người nào đó ra vẻ công vụ bọn bề, cứ thế lôi kéo ThẨM Hành cùng đi.

Tiếng đao kiếm va nhau vẫn còn ở phía sau, mãi đến khi ThẨM đại tiểu thư chui vào trong mật đạo vẫn không hiểu được rõ ràng, Cố Duẫn Chi sao tìm được bọn họ chứ.

“Lẽ nào Cố HẬu gia vẫn bám theo chúng ta à?” Tại sao nàng không hề nhận ra nội tức của đối phương.

Tô Nguyệt Cẩm không trả lời nàng mà đưa ống tay áo lên hỏi lại: “CÔ có thấy thơm không?”

ThẨM Hành cứng ngắc, tuy nam tử cũng sẽ huân hương, nhưng hỏi người khác mình thơm không như thế đúng là chuyện lần đầu tiên gặp được.

Thấy đối phương “thịnh tình không thể chối từ”, nàng cũng cúi đầu ngửi một cái, chỉ là. . .

“Hương này không giống với mùi hẶng ngày ngài vẫn dùng.” Mùi này hơi

ngọt, như là vị của hoa long trạch.

“Ừ.” Hấn gật đầu, phẩy phẩy xiêm y của mình như ghét bỏ: “Duẫn Chi có một con rắn hương ba, chỉ nhận ra mùi hoa long trạch.”

Hóa ra là con rắn kia dẫn người tới! !

Thẩm Hành lại hiểu biết về Cổ tiểu Hầu gia thêm một chút.

Tô tiểu vương gia bên cạnh có vẻ rất phiền chán về mùi hương đó, thỉnh thoảng dùng tay phát phát góc áo một cái.

Thẩm Hành cực kì bất đắc dĩ, cười nhìn hấn nói: “Về ngài xông hương lại là được rồi mà”. Hương hoa long trạch vốn cực kì nhạt mùi.

Tô Nguyệt Cẩm nghe xong lại kỳ quái nhìn nàng một cái, nghiêm mặt nói: “Trên người ta là mùi thơm cơ thể, không phải dùng huân hương.”

Thẩm Hành: “. . .”

Châm ngôn luôn nói, phúc không cùng đến, họa vô đơn chí. Hai người vừa đi vừa tâm tình, không ngờ rằng một đội quân áo đen từ đâu nhảy ra bao quanh. Thẩm Hành không buồn nói mấy câu đạo đầu, trực tiếp rút đao ra đối mặt với Tô Nguyệt Cẩm nói: “Gần đây ngài đắc tội người nào ?”

Tô tiểu vương gia bậm ngón tay tính toán một lúc: “Quá nhiều, không nhớ rõ .”

“. . .”

Chương 17: Trầm đại cô nương và Tô tiểu nương tử.

Đường kiếm của đôi phương rất lệch, chiêu nào chiêu nấy chí mạng, nhưng mỗi chiêu vẫn cực kì nhuần nhuyễn. Một nhóm nhỏ người ngựa gồm khoảng ba mươi người, sắp xếp bố trí chặt chẽ như vậy, có thể thấy, họ đã biết được tin, nên mới chuẩn bị mai phục ở đây từ sớm.

Mặc dù Thẩm Hành rất ít khi tham gia vào chuyện trong giang hồ, nhưng nàng cũng có thể nhận ra môn phái, nếu không nhầm, những người này là của Điem mặc Thủy các.

Điem Mặc Thủy các không tính là môn phái lớn trong giang hồ nhưng cũng có một nhóm sát thủ cực kì tinh luyện, người trong này chỉ cần tiền là bàn chuyện, nếu giá tiền nâng lên, dù đạo nghĩa giang hồ cũng sẽ làm theo yêu cầu cố chủ.

Nhưng chỉ trong một lần mà xuất hiện nhiều cao thủ như vậy cũng là chuyện hiếm khi nhìn thấy, Thẩm Hành lách người tránh được một kiếm, nàng quay đầu thì thầm với Tô Nguyệt Cẩm: “Nếu đến thêm nhóm nữa ngài có đánh thắng được không?”

Nàng đã nghe thấy tiếng bước chân từ phía lùm lá cây cách đó không xa rồi. Tô Nguyệt Cẩm vung tay giải quyết thêm một tên bên cạnh, nói thẳng: “Đánh không lại”. Công phu dù có tốt thế nào thì một thời gian sau rồi cũng mệt.

“Vậy ngài nhanh nghĩ biện pháp triệu tập người của ngài lại đây đi.” Người có thân phận như hắn, trên người lúc nào cũng phải mang theo mấy thứ đạn hiệu cái loại chứ.

A? Ánh sáng màu đỏ lóe lên, vệ binh sẽ biết đường mà đến.

Tô tiểu vương gia tranh thủ liếc nàng một cái “A Hành, cô xem quá nhiều thoại bản rồi đó.”

Mấy thứ pháo hiệu kia mà mang theo bên người được? Rất nguy hiểm đấy.

“Vậy- làm- sao- bây- giờ ?” Khóe miệng Thẩm Hành run rẩy, nhìn đám người xông tới càng lúc càng như thủy triều. “Vậy chạy đi”.

“.....”

Trầm Hành cảm thấy, Lão thiên tuế quả là một hào kiệt hết sức thức thời. Với tư cách là một hoàng tử, hẳn lại có thể thân nhiên đối mặt với hai chuyện “đánh không lại” và “chúng ta chạy trốn đi” như thế, còn vô cùng thuận lý thành chương., không hề có nửa phần dằn vặt, khiến cho nàng từng làm tưởng anh hùng đều sẽ cắn răng liều chết chống cự tới cùng cũng có phần xấu hổ.

Tình thế không hề lạc quan, nhóm người phía sau còn khó chơi hơn nhóm trước, mặc dù Tô vương gia không có đạn hiệu, nhưng cũng mang theo một ít độc phân, tay áo vung lên, cuối cùng cũng kéo dài được thêm khoảng cách.

Nhưng mà...trước mắt là vách núi sừng sững, Trầm Hành hoang mang: “Ta nhớ đường này là ngài dẫn đi mà?”

Bãi tha ma trông trái, bao nhiêu ngã ba đường rẽ, cả đoạn đường vừa rồi đều do Tô công tử chỉ huy. Nhưng mà ai nói cho nàng biết được không, vì sao cuối cùng lại là đường chết?

Tô tiểu vương gia đưa mắt nhìn về phía ngọn núi xa xa, cực kì nghiêm túc nói: “A Hành, làm người ai cũng sẽ phạm sai lầm, cô đừng quá ỷ lại vào ta.”

“Ta ỷ lại sao?” Rõ ràng là hấn bình tĩnh nói với, chúng ta đi về hướng đông nam, nơi đó có vẻ nhiều điềm tốt. Nhưng mà bây giờ điềm tốt nó ở đâu? Trầm Hành nhắm mắt, nàng cũng biết bây giờ không phải là lúc so đo chuyện này, nhóm hắc y nhân phía sau đuổi theo càng sát, nàng chỉ còn cách thăm dò khu vực phía trước này.

Giữa bóng đêm dày đặc, phía trước lơ mờ là một vách núi cheo leo. Nàng nhặt một hòn đá lên ném thử, quả nhiên có tiếng rơi xuống đất vọng lên. Cũng may, tình hình không quá tệ, họ đang đứng giữa hai vách đá, tuy đánh bậy đánh bạ nhưng cuối cùng cũng có một chỗ để dừng chân.

“Bay qua đi”. Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng với khả năng của hấn có lẽ sẽ không thành vấn đề. Nàng vừa nói xong thì đưa tay kéo hấn nhún người nhảy qua. Khi tung người lên, bên tai nàng loáng thoáng nghe thấy đối phương còn nói gì đó nữa, nhưng tình hình quá cấp bách, nàng cũng không chăm chú nghe rõ ràng.

Mãi đến khi cơ thể đang bay giữa không trung đột nhiên sà xuống, nàng mới hiểu câu nói kia của Tô Nguyệt Cẩm quan trọng đến thế nào. Hấn nói: “Không qua được, ta không biết khinh công”.

Người biết võ mà không biết khinh công là cái loại gì? Cái này giống như làm đầu bếp mà không biết nêm, bán tranh chữ mà không rành mài mực, làm huyện thái gia mà không biết mấy chữ vậy đó, không cách nào tưởng tượng nổi.

Thân thủ của Tô Nguyệt Cẩm nàng đã từng thử qua, không chỉ trong triều đình, cho dù sánh với giang hồ cũng là số một số hai. Người như vậy mà không biết khinh công? Chuyện này sao có thể? Nhưng đôi khi sự thật lại là vậy đó.

Bưng chén thuốc đã sắc xong vào phòng, nàng hỏi người nào đó đang nằm trên giường loay hoay với cái nghiên mực kia: “Hôm nay thấy sao?”

“Cũng được” Thấy chén thuốc trong tay nàng, hắn kéo rèm che lên.

“Để xuống trước đi, lạnh rồi uống”

Lạnh rồi thì để tưới hoa chắc? Tiếp xúc với hắn một thời gian dài, Trầm Hành càng phát hiện ra đây là một người tùy hứng bốc đồng thế nào, cảm xúc cũng tùy tính như thế.

Nhìn chậu cây thủy tiên cách đó không xa đã không còn sức sống, nàng chân thành nói: “Ngài không thấy mấy bông hoa này nở ra cũng có mùi vị thuốc bắc à?”. Dù sao thì trong phòng cũng chỉ có một chậu hoa duy nhất này, đừng chà đạp nó như vậy chứ.

Tô tiểu vương gia không nói gì, hắn im lặng kéo chăn lên một chút, dáng vẻ cực kì không phối hợp.

“Hôm nay không cho nhiều Hoàng Liên, không đáng lắm đâu”. Trầm Hành tận tình khuyên bảo. Mặt hắn có vẻ ngại ngùng, lạnh lùng nói: “Ta không sợ uống thuốc, chẳng qua là không thích hình dạng cái chén đó thôi”.

“Chén nào mà chẳng tròn như vậy.” Trầm Hành im lặng lấy một cái chén sứ men xanh trong người ra, san đầy sang rồi nói:

“Có thể uống rồi.”

Đôi khi, “đa tài đa nghệ” cũng là bị ép ra như thế đó. Nhìn căn nhà gỗ có phần chật hẹp, người ta vẫn nói gặp được đường sống trong cõi chết, nếu như không có thôn trang này và mấy cây cỏ thụ che trời dưới vách đá núi kia, có lẽ họ sẽ không sống đến được bây giờ.

Vách núi rất cao, dù không đến vạn trượng nhưng cũng không kém cạnh

bao nhiêu.

Tô tiểu thiên tuế té gãy chân, tuy rằng Trầm Hành một mực không hề muốn thừa nhận rằng đó là do mình đề lên, nhưng rõ ràng khi tỉnh lại đúng là hấn đã che chắn hết cho nàng.

Nhớ lúc đó nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của hấn, nàng sợ tới mức nước mắt cứ tuôn ra, nằm trên người hấn cuống quýt hỏi: “Có phải ngài sắp chết rồi không?”

Hấn đưa tay vuốt đầu nàng rồi nhẹ giọng trấn an: “Đã bảo cô ăn ít một chút rồi mà không chịu nghe.”

Thầy thuốc trong thôn là một vị lão nhân cao tuổi, dáng vẻ không được tốt lắm nhưng cũng may y thuật lại không tồi. Tô thiên tuế hôn mê suốt ba ngày ba đêm, nhờ từng bát từng bát thuốc đó mà cứu được. Xương cốt tuy đã nối lại nhưng dù gì cũng bị tổn thương gân cốt, hơn nữa khắp người đều bị trầy da, phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian dài.

Không biết người ngoài kia lo lắng đến mức nào rồi.

“Tô gia nương tử, chúng tôi đi thu hoạch bắp đây, nàng muốn đi chung không?”

Từ phía cửa thình lình vang lên tiếng gọi đã cắt đứt suy nghĩ của nàng, có điều một tiếng Tô gia nương tử kia cũng đủ làm mặt nàng đỏ bừng lên.

Vừa mới vào thôn, “kẻ gây họa” Tô Nguyệt Cẩm này đã trêu chọc không biết bao nhiêu cô nương và tiểu tức phụ, lúc mới đầu là vì lo lắng cho sức khỏe của hấn, cho nên cũng không thấy có gì không tiện.

Nhưng mà dần dần, số người cầu hôn lại càng ngày càng nhiều, mỗi ngày đều phải đối phó với bảy cô tám tím nhiệt tình hết mức như vậy cũng vô cùng mệt mỏi. Cuối cùng cãi nhau khiến cho Tô vương gia phiền chán, hấn thẳng thừng nói: “Tô mỗ đã có hiền thê ở đây, làm phiền các vị hao tâm tổn trí rồi.” Cứ thế đuổi đi.

Nhưng từ đó, Trầm Hành từ Trầm đại cô nương đã biến thành Tô gia nương tử.

“A Hành, các nàng gọi cô đấy”. Bàn tay đặt trên chân bị vỗ nhẹ.

“Trầm đại cô nương” hít sâu một hơi, trên mặt người nào đó hiện rõ mấy chữ “vui đùa độc ác” rồi kia. Thôn làng này tên là Bác Cổ thôn, mặc dù

không ai biết vì sao nó lại có một cái tên tao nhã lịch thiệp như thế, nhưng quả thực người trong thôn đều biết đọc biết viết.

Hai ba phần người trong thôn đều mang họ Vu.

Đây cũng không phải là thế gia vọng tộc, ở triều Khánh Nguyên, nàng cũng từng gặp mấy người mang họ này. Thâm Hành cũng từng hỏi họ có phải thị tộc trong nhà phát hiện ra nơi này rồi chuyển tới không. Câu trả lời nhận được chỉ là sự lập lờ, có vẻ không muốn đáp.

Khác với Vũ thành trên vách núi kia, tuy rằng nơi này núi non vây quanh, nhưng lại là vùng đất thích hợp để trồng trọt, thôn dân bên trong đều có thể tự cung tự cấp.

“Nhìn da dẻ của Tô gia nương tử mềm mại như vậy nhưng mà làm việc nhà nông cũng rất nhanh nhẹn đó.”

Một đại tử đứng bên cạnh Thâm Hành đang hái bắp ngô cười vui nói.

Thâm Hành thân thiện vừa cười vừa nói:”Ở nhà cha muội cũng thường xuyên làm mấy việc này, cho nên muội cũng có biết một chút.”

Lời này là thật, chẳng qua nguyên nhân mà cha nàng làm việc là do nô tài trong thôn trang nhà nàng chê tiền công quá ít nên bỏ đi hết rồi, bổng lộc của ông mỗi tháng lại phải đi tặng quà, cuối cùng mình phải tự ôm đồm hết cả.

“Người ta vẫn nói tuần lang lấy hiền thê, đại cô nương hiền lành như vậy, chắc chắn là một người có phúc đấy”.

Thâm Hành then thùng, trong lòng lại đem “tuần lang” của mình ra mắng chửi mười phần.

Chương 18: Ăn tạm tạm.

“Chúng ta ở thôn trên, ở đây không có người ngoài ra ngoài à?” Nàng như vô tình hỏi.

“Không có. Bốn phía quanh đây đều là núi lớn, từ thời tổ tiên chúng ta đã cắm rễ ở đây rồi, không ai từng đi ra ngoài cả. Nếu Tô tiểu nương tử đã đến đây rồi, không bằng cứ an tâm ở lại nơi đây, Bác Cổ thôn chúng ta tuy không phồn hoa như bên ngoài, nhưng ăn mặc chi phí trước nay không phải lo toan gì cả.”

Thẩm Hành nghe thế thì hơi gật đầu, tâm trạng nghi ngờ càng nặng hơn.

Quả thật người ở đây rất tốt, đêm không cần đóng cửa, ruộng đất cùng chung, nhà ai già cả lớn tuổi thì khỏi phải nói, mấy tráng hán trẻ tuổi sẽ tới nhà giúp đỡ.

Chỉ là, nếu nói ở đây không ai đi ra ngoài cả, nàng không tin.

Trước đây không lâu nàng đã nhìn thấy tấm vải gấm sa tanh thêu tuyến trên người thê tử của một gia đình nọ, tuy trang phục đó đã lưu hành ở bên ngoài khoảng năm năm trước, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh hai vấn đề.

Hoặc là, trong thôn này sau một quãng thời gian sẽ có người ra ngoài mua vài món đồ cần thiết. Hoặc là, ở đây thỉnh thoảng cũng sẽ có người như bọn họ, không biết vì sao lại rớt vào đây.

Nàng và Tô Nguyệt Cẩm đều là người có công phu, cho nên dù có rơi từ vách núi xuống chỉ cần điều dưỡng một thời gian là ổn. Nếu là thôn dân bình thường, té từ trên kia xuống mà lông tóc không tổn hại thì đúng là không thể, chứ chưa nói đến chuyện không phải ai cũng có thể ngã trúng cây cỏ thụ che trời đó.

Nói cách khác, trong thôn Bác Cổ này tất nhiên sẽ có người ra ngoài được, hoặc là nói, có con đường thông từ ngoài vào đây.

Sau khi hái bắp trở về, bầu trời đỏ rực ánh tà dương. Khói bếp bay lên từ ngôi nhà gỗ khắp bốn phía, mùi cơm phảng phất. Thẩm Hành hít mũi một cái, mùi vị củi lửa bếp núc này sống ở kinh thành đã lâu nàng chưa từng ngửi được .

Suốt một con đường đi qua, nàng cố tình thả chậm lại bước chân.

Người ta vẫn nói người khói dầu nhiều có thể lấp đầy bụng, nàng định ăn trước ‘lưng dạ’ đã, rồi trở về làm cơm nhà mình.

Mỗi khi đến giờ cơm cũng là lúc nàng và Tô Nguyệt Cẩm khôn khổ nhất. Một người không chịu làm cơm, một người lại không biết làm cơm, cho nên hai người rất hay ngồi quanh bàn cơm mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ta về rồi.” Nàng vừa vào cửa đã lên tiếng chào hỏi, xoay mặt sang lại bắt đầu tính toán chuyện nấu cơm hôm nay.

Vừa rời ra ruộng, nàng hái được mấy quả ngô, đậu nành, và cải bắp, trên xà nhà còn ít thịt khô Nhị tẩu tới đưa. Nàng suy nghĩ thật kỹ, nhiều đây có làm được bốn món xào không nhỉ.

“Ngô hầm cải trắng, hay là đậu nành hầm cải trắng đây?”

Tô tiểu vương gia chống gậy đi ra, vừa lúc nghe thấy nàng làm bầm như thế.

Hắn cúi đầu nhìn sang nguyên liệu rồi đưa cho nàng gợi ý: “Ngô hầm cải trắng được à? Cô phải luộc đậu nành với ngô, hai món này phải ăn như thế.”

Thẩm Hành lúc trước còn có chút nghi ngờ, nhưng sau nàng lại nghĩ, vị gia trước mặt đây mỗi ngày ăn không biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, chủ ý của hắn đương nhiên là sẽ chuẩn.

Rồi, quyết định thế.

Dựa trên ‘ý chỉ’ của Tô vương gia và sự sáng tạo của mình, canh đậu nành ngô, cải bắp xào thịt khô được ra lò.

“Ném thử không?”

Sau khi bày món ăn lên, Thẩm Hành cẩn sát nhìn hắn.

Tô tiểu vương gia rất biết nghe lời phải cầm đũa lên đâm hai cái, kiên định lắc đầu “Có vẻ không ăn được.”

Có món gì mà không ăn được chứ, quen là được hết thôi.

“Ăn trước thử xem, không được thì nhỏ.” Nàng dụ dỗ.

“Vậy cô ăn trước đi.” Hắn đưa tay nâng đũa, nhất quyết không chịu ‘làm

gương cho binh sĩ’ .

Hai người cứ giăng co trên bàn cơm như thế, cuối cùng vẫn là Thẩm đại tiểu thư xung phong cầm thìa.

“Thôi đi.”

Cái thìa lại bị thả vào nồi nước.

Nàng thừa nhận, nàng không có dũng khí để ngày nào cũng thử nghiệm một đồng thứ buồn nôn như thế.

Lúc đầu Tô Nguyệt Cẩm còn bệnh thì mỗi ngày nàng đều có thể ăn cơm no, bởi vì hàng xóm nhiệt tình đưa ít cơm ít nước.

Nhưng rồi ăn mãi của người ta cũng không tiện lắm, mà dù mình không biết gì, cũng phải bắt tay đi vào bếp.

“Chúng ta ăn tạm đi.” Sau một lúc lâu, nàng ngượng ngừng đề nghị.

Ba ngày rồi, ngoại trừ đói bụng vợ khan hai chén cơm trắng, và hai quả dưa chuột ra, trong bụng gần như rỗng tuếch.

Tô Tiểu Thiên Tuế nghiêng đầu nhìn nàng một lúc, ghét bỏ nói: “Có thể ăn, cũng có thể tạm.”

Ý nghĩa là, cái này không ăn được, mà cũng không có cách nào ăn tạm.

“Không ăn thì thôi.”

Bình thường hai người cũng sẽ đấu võ mồm, nhưng hôm nay Thẩm Hành đúng là lên máu.

Người trong thôn không ít lần chăm sóc bọn họ, cho ít đồ trang sức lại thấy mình không phải phép, cho nên mỗi ngày nàng đều đi ra ruộng giúp người ta.

Lúc về nhà đến bữa cơm cũng không ăn nổi, đã khổ cực làm cơm rồi còn bị hấn chế nhạo như thế, đương nhiên nàng sẽ không thoải mái.

“Canh hôm nay không ăn được còn không phải vì phối nguyên liệu à?” Nếu như hàm ngô với cải trắng, nhất định sẽ ngon hơn cái này.

“Như nhau thôi, người khác nấu mới khác được.” Tô vương gia nhất quyết không thừa nhận “chiến lược” trên của mình là sai lầm.

“Thế ngài đi nấu đi.”

Người ta vẫn nói giận là vì tức tối dồn nén, ác là từ trong lòng sinh ra. Hôm nay Thẩm Hành hiềm khi xả hết một lần, nói xong còn trừng Tô Vạn một lúc.

“A Hành, giận dữ không phải là thói quen tốt đâu.” Hấn nói xong thì chậm rãi chống gậy đi ra ngoài.

Thẩm Hành rất ít khi bộc lộ như thế, giờ nhìn thấy hấn khập khễnh ra ngoài, trong lòng nàng lại thấy cực kì khó chịu.

Chân của hấn gãy cũng vì nàng, tuy giờ đã khá hơn một chút, nhưng gân đây còn chẳng ăn được vài miếng cơm.

Tốt xấu gì cũng là hoàng tử, bây giờ chán nản đến mức suốt ngày ăn mấy thứ ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, oán giận hai câu đương nhiên cũng khó tránh khỏi.

Nàng ngồi trước bàn thờ dài, quyết định thôi cứ tìm người về rồi hẵng nói.

Không ngờ rằng vừa mới đẩy cửa ra, nàng đã nhìn thấy bóng hấn đằng xa.

“Tam nương, tay nương tử nhà ta bị bỏng nước sôi nên không làm được cơm, nhà bà có còn gì không, cho chúng ta một ít là được rồi.”

Hấn đứng trước hàng mộc lan cách đó hai nhà, áy náy hỏi người kia.

Vu tam nương vốn đang thu dọn đồ lật vắn trong sân mình, nghe thấy hấn gọi thì tươi cười ra mở cửa.

“Tô tướng công nói gì vậy, chỗ chúng ta cái khác không có, chứ nhiều nhất là đồ ăn mà, chờ một chút nhé, ta vào nhà lấy cho.”

“Đa tạ bà.”

Lúc hấn nói lời này, hai gò má có phần nhợt nhạt, mặc dù cách đó không phải quá gần, Thẩm Hành vẫn có thể cảm nhận được, khi nói như vậy hấn không dễ chịu chút nào.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hấn phải mở miệng cầu xin người khác.

Là vì để hai người có một bữa cơm no.

Lúc Tô Nguyệt Cẩm ôm hộp cơm trở về, Thẩm Hành vẫn tựa cửa ngây

ngốc nhìn sang, cả vành mắt đều ửng hồng như thỏ.

Hắn cũng không giục nàng vào, mà cứ tùy tiện kéo nàng cùng ngồi xuống bục cửa.

“Cơm nhà Tam nương rất thơm.”

Nàng im lặng gật đầu.

“Ngon hơn cơm cô làm.”

Nàng lại tiếp tục gật đầu, trong lòng vẫn còn tự trách.

“Chút nữa nhớ làm bỏng tay mình nặng vào, chúng ta có thể ăn nhờ thêm mấy ngày đấy.”

Nàng sững sờ, trở mắt ngoác mồm nhìn hắn, trông cực kì ngốc nghếch.

Tô Nguyệt Cẩm khẽ cười, đưa ngón tay nhéo mũi nàng một cái: “Sao lại ngốc thế.”

Dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt tuần tú kia vẫn đẹp đẽ như ngày trước, trong đáy mắt là vẻ chiều chuộng không nói thành lời. Đầu ngón tay man mát lướt qua, lạnh lạnh như ngày đầu hai người gặp gỡ, cũng không biết vì sao, nó lại khiến Thẩm Hành đỏ mặt.

Chương 19: Tổng tiền

Triều Khánh Nguyên xưa nay vẫn có tập tục “Tổng tiền”, mỗi khi hạ đi thu đến, vào ngày lập thu khắp nơi sẽ lại diễn ra hoạt động này.

Thuở ban đầu, tập tục là do Thánh tổ Vũ Thành đề đề ra.

Khi đó triều Khánh Nguyên vẫn chưa được sung túc thịnh vượng như bây giờ, hạn hán xảy ra liên miên, ruộng vườn hầu như không thu hoạch được chút gì, các nông hộ phải trải qua những tháng ngày hết sức gian nan.

Vị đế vương này thực sự rất có bản lĩnh, ông thấy bách tính không có gạo bỏ nồi thì đập bàn soạn ngay một tập chiếu thư.

Vào ngày lập thu đó, hết thầy bách tính có thể mang theo vợ con già trẻ đến nhà quan lại tổng tiền, mà nhất định phải bảo đảm được ăn no.

Ai ngốc đến đâu cũng hiểu ra rằng, quốc khố của Vũ Thành để lúc bấy giờ đang trong tình trạng trống rỗng, cho nên ngài mới phải nghĩ ra hạ sách đó. Hành động này của ngài rất cuộc cũng yên ổn được lòng dân, thời kì đầu lập quốc đã có rất nhiều bách tính đồng lòng ủng hộ.

Bởi vậy mới nói, các hoàng tử hoàng tôn của triều Khánh Nguyên từ khi lập quốc đến nay vẫn làm theo những điều từ thời tổ tông để lại.

Mà tập tục tổng tiền này được xem như điển cố tiếp tục kéo dài đến tận bây giờ.

Cho đến ngày nay, cuộc sống của bách tính Khánh Nguyên đã đầy đủ hơn ngày trước, ngoại trừ một số ít môn hộ không đủ cơm ăn mới chạy tới nhà quan chiếm chút gì. Còn phần lớn dân chúng chỉ muốn được tham gia náo nhiệt, mỗi khi vào tiết lập thu, họ sẽ cùng nhau nấu cơm nấu nước, trên phố vẫn có câu đùa: Ngày tổng tiền, giúp nhau càng thêm giàu có.

Thôn Bác Cổ tuy chỉ có một góc rất nhỏ, nhưng tập tục này vẫn là ngày quan trọng ở đây, đến ngày hôm đó khói bếp từng nhà bay lên từ rất sớm, trời mới rạng bắt đầu bận rộn, cũng là cái thú lán giềng gần gũi nhau

Nhưng châm ngôn cũng có một câu thế này, dù là ngày lễ hay ngày tết, luôn có nhà buồn nhà vui, thời xưa là vì không có gạo nhét vào nồi, còn bây giờ người ta sầu là vì có gạo mà không biết nấu làm sao.

“A Hành, không có thiên phú thì không cần phải miễn cưỡng đâu.” Tô tiểu vương gia nghiêng người dựa vào kệ bếp nhàn nhã nói.

Đã rờng rã hai canh giờ, ngoài cái mâm cháy đen một đồng kia ra, hấn chưa thấy thứ gì có thể ăn được cả.

“Quân tử xa nhà bếp, ngài vào trong phòng đi.” Tay Thảm Hành nắm chặt cây muôi lớn, nhìn có vẻ như định xào nấu thêm cái gì.

Nàng không tin, với ngộ tính của mình mà một món cũng không xào được chấc?

Tô Nguyệt Cẩm giơ tay áo bào lên phẩy phẩy làn khói đen.

“Trong phòng cũng không ở nổi, thôi ta ra sân ngồi một lúc.”

Căn nhà gỗ này vốn không lớn, nhà bếp và phòng trong cũng chỉ cách nhau một cánh cửa gỗ, đi tới đâu cũng ngửi thấy một mùi hương kì dị.

Thảm Hành nghe vậy thì bàn tay mới định vung muôi lên đã uể oải hơn vài phần: “Sắp tới trưa rồi, nếu có người đến nhà mình ăn cơm thì sao mà chiêu đãi họ được.”

Trước khi đến thôn Bác Cổ, nàng chưa từng cảm thấy chuyện không biết làm cơm lại là một việc thua kém người ta đến thế. Trong giới tiểu thư quan gia mười ngón tay không được dính nước kia, ‘tài nghệ’ này chẳng qua có thể sánh với “thông đồng làm bậy”.

Nhưng bây giờ nó lại trở thành “chỗ đau” khó mở miệng nhất của nàng.

Tô tiểu vương gia nhìn dáng vẻ chẳng có chút tiền đồ nào của ai kia, ngấm một lúc lại không đành lòng.

“Việc này thực ra cũng không khó như thế.” Hấn nói xong thì quay lại vẫy tay gọi nàng.

“Cô đi theo ta.”

Buổi trưa ở Bác cổ thôn cực kì náo nhiệt, điểm tâm là trái cây, mấy món xào nóng, mùi hương phảng phất và tình thân nhiệt thành càng khiến người ta thêm yêu mến.

Thảm Hành ngồi trong đám người, cúi đầu nhìn hai cái “bánh bao” tròn tròn trên tay, không nhìn được muốn oán thầm tay nghề của Tô Vạn tuế gia

một phen.

Dù có muốn nguy trang nàng bị bỏng nước sôi cũng không cần thiết phải băng bó một cục y như cụt tay vậy chứ.

“Có lúc mặt mũi và bụng dạ phải ném đi một cái, làm người không được quá tham lam.”

Đây là kết luận của Tô tiểu vương gia sau khi ngắm nhìn thành quả của bản thân mình. Thế nhưng với thói quen đâm thọc của hắn thường ngày, Thẩm Hành vẫn muốn tin tưởng đây là một trong những lạc thú cực kì tế nhị của hắn.

“Tô gia nương tử, ném thử xem canh xương sườn của ta đi.” Vu tam nương nhiệt tình đi tới bên cạnh nàng, vừa gấp lấy một miếng sườn non đặt vào bát nàng vừa nói: “Thật tội nghiệp cho cô bé này quá, ngày nắng to như vậy mà liên tục hai lần chịu tội, lần sau nấu nước phải chú ý một chút. Có đi gặp đại phu chưa?”

“Gặp, gặp rồi. Không có gì đáng ngại cả, đắp thảo dược thêm mấy ngày là ổn, chỉ là mấy ngày qua khó phiền tam nương phải để lại nhiều thức ăn, đúng là ngại quá.” Nàng nói như vậy xong, cả khuôn mặt cũng đỏ ửng hẳn lên.

Lần này “bị phỏng” cách lần trước mới được hai ngày, sao có thể ăn uống chùa như này mãi được.

“Sao mà khách sao thế. Nàng và Tô tướng công vừa tới, có nhiều chuyện chắc chắn sẽ không quen. Hai nhà láng giềng với nhau, dù sao cũng nên quan tâm đôi chút, chứ mấy bữa cơm này có tính là gì, dù có chạy tới nhà ta ăn hằng ngày ta cũng giang tay chào đón ấy”.

Nghe con dâu Vu gia nói vậy, Thẩm Hành càng thấy hổ thẹn về hành vi tiểu nhân của mình, chỉ biết xoa xoa “bàn tay to mọng” mà cười đáp.

Vừa nhắc mắt lên, nàng thấy người này đang mặc một chiếc quần dài màu lam thêu hoa nhỏ.

“Bộ đồ này của tam tẩu đẹp thật, sao ngày thường không thấy tẩu mặc bao giờ.”

Vu tam nương không nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Thẩm Hành, bà lấp lửng đáp: “Cao tuổi rồi, mặc cái gì cũng không đẹp, nhưng mà thấy hôm nay náo nhiệt như vậy, ta mới mặc bừa.”

Nàng nói xong cũng nhìn Thảm Hành một lượt, thấy nàng vẫn mặc bộ đồ vải thô hôm đó mình đưa cho, đột nhiên giật mình vỗ tay một cái.

“Đúng là ta sơ sẩy, đồ trên người cô nương cũng nên thay rồi. Người trong thôn chúng ta quen thấy gì mặc nấy, mặc quần áo cũng không để ý nhiều, Phùng cô nương ở phía đông có kiến thức lắm, trong hòm quần áo chắc còn hai ba bộ đấy, không bằng chờ lát nữa nương tử sang nhà nàng hỏi thử”.

“Phùng cô nương ở phía đông à?” Thảm Hành nhìn Vu tam nương “Là vị tiểu thư ở cùng huynh trưởng kia sao?”

“Đúng là nàng đấy. Tính tình nàng ấy hơi lạ nhưng cũng khá ôn hòa. Quần áo của ta và tấc phụ Vương gia thôn tây cũng là nàng cho cả.” Vu tam nương nói xong thì như nghĩ đến điều gì, đột nhiên ngừng nói: “Nhưng mà nếu nương tử không thích người này thì không mặc cũng được, nàng xinh như thế mặc cái gì cũng đẹp hết.”

Thấy bà nói xong thì tiếp tục khách sáo vài câu, sau đó lại đi bắt chuyện với mấy khách mời khác, để Thảm Hành tiếp tục suy tư.

Thảm Hành nhìn bà đã đi xa, trong lòng lại thấy buồn cười.

Người đó là cô nương đầu tiên nàng quen biết từ lúc vừa đến thôn. Hai người ở chung mới một khoảng thời gian, nhưng vì vị Phùng đại cô nương này vừa ý Tô tiểu vương gia của chúng ta, sau khi nghe nói Thảm Hành là ‘thê’ của hắn thì nhìn nàng kiêu gì cũng thấy không vừa mắt, mỗi khi gặp lại khinh thường dè bieu, thỉnh thoảng còn tỏ ý chê cười.

Làm Thảm đại tiểu thư không ít lần muốn hỏi thử, đôi phương có phải là biểu muội thất lạc nhiều năm của Lưu Nhã Quân không, sao cứ chỉ diễn xuất gì cũng giống nhau đến vậy.

Trong thôn này vải vóc kiêu đó cũng khá là hiếm thấy, đa số mọi người vẫn mặc áo quần loại bình thường, cho nên từ lúc mới đến nàng vẫn thử tìm hiểu xuất xứ của những món đồ kia.

Không ngờ rằng, nó lại từ tay của vị tiểu thư ‘khinh thường’ nọ, đột nhiên nàng lại thấy đau đầu làm sao, cũng không biết phải mở miệng hỏi thế nào.

“Xương sườn này không tề đâu, cô không ném thử à?” Tô Nguyệt Cẩm bên cạnh xoay mặt sang hỏi nàng.

Hai người cách nhau gần như vậy, mùi hương nhàn nhạt trên người hẳn thoang thoảng sang nàng đều ngửi được rõ ràng.

Thẩm Hành nghe thế thì khẽ gật đầu, cũng thấy đói bụng thật. Nhưng mà đĩa vừa cầm đến tay mới phát hiện cả bàn tay đã được bao viên chắc chắn, bây giờ cũng không cầm nổi vật gì được nữa.

Đói bụng mà không thể ăn, và có ăn mà không ăn được đúng là hai khái niệm bất đồng.

Tha thiết mong chờ nhìn món ăn trước mặt, nàng nuốt một ngụm nước miếng: “Lúc ngài băng bó cho ta đã định chờ tới lúc ta ăn cơm sẽ cười có phải không?”

Tô Nguyệt Cẩm mở to đôi mắt thanh thuần nhìn nàng: “Cô nghĩ ta là người như vậy sao?”

Đương nhiên là thế! ! !

Thẩm Hành yên lặng quay đầu sang chỗ khác, cố gắng không nhìn tới đĩa thức ăn trước mặt. Nhưng mà hương vị như mọc chân dài ra vậy, cứ cố gắng chui tọt vào mũi nàng.

Mấy ngón tay lắc lư định thử vài lần mà không được, nàng từ bỏ.

“Há mồm ra.”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một miếng thịt mềm bóng.

Thẩm Hành thoáng sững sờ nhìn sang nam tử thu phong tế nguyệt bên cạnh.

“Không ăn sao?” Tô Nguyệt Cẩm thấy nàng bất động thì lại nhích nhích chiếc đĩa tới bên mép nàng.

Chương 20: Sắc đẹp của Thảm cô nương

Tuy thường ngày Thảm Hành không quá để ý đến cách biệt nam nữ, nhưng dù gì vẫn là một khuê nữ cô nương, nàng đỏ mặt khước từ: “Không, không cần đâu, chờ mang về rồi chút nữa ăn cũng được.”

“Tiệc tùng này tan muộn lắm mà?” Trên mặt hấn vẫn hết sức thản nhiên, không có chút nào nhăn nhó.

Thảm Hành đưa mắt nhìn miếng thịt mềm mọng ngon lành rồi đành mím miệng: “Không sao, ta chờ một chút cũng được, cũng không phải quá đói.”

Vừa mới nói xong đã thấy Vu tam nương bung một bầu rượu tới đây. Bà nhìn dáng vẻ của “hai vợ chồng son” thì bật cười vui vẻ.

“Ô gia nương tử thẹn thùng gì thế, đều là người một nhà cả mà, nếu tay bị thương không tiện, thì để phu quân nàng dứt, có gì mà e lệ.”

Giọng Tam nương vốn rất lớn, giờ vừa nói xong tất cả thôn dân đang uống rượu gần bên đều đặt đĩa xuống nhìn sang.

“Người trong thôn chúng ta không để ý nhiều thế đâu, lúc phu nhân ta không thoải mái ta cũng dứt cho mà, tiểu nương tử không cần ngại làm gì.”

“Đúng thế, chỉ dứt com thôi mà, toàn người nông thôn cả, không ai cười nàng đâu.”

Tức phụ Vu Thiện Viễn cũng đứng lên gào to: “Hay là muốn chúng ta xoay mặt qua chỗ khác nương tử mới bằng lòng ăn nhỉ?”

Vừa nói xong cả thôn đều cười lớn.

Thảm Hành vừa “e thẹn” nghiêng đầu, vừa rất muốn đáp lại một câu: Các hương thân à, lão nương không phải người lập dị thế đâu.

Nhưng đã âm ỹ như vậy rồi, nếu nàng vẫn không ăn thì cũng không hợp lẽ.

Một tay khác của Tô Tiểu Thiên Tuế chống dưới cằm, nghiêm nghị nói: “A Hành, tay ta mỏi.”

Ý là, nếu nàng không ăn, ta không hầu hạ nữa.

“Ăn.” Nội tâm Thâm Hành chảy ra hai dòng lệ, nàng há mồm cắn một miếng thịt ngon.

Đáy mắt Tô Nguyệt Cẩm ánh lên nét cười, lại gấp một miếng củ sen nộn cho nàng.

Rụt rè ấy mà, có lúc lại như mây cuối chân trời, sau khi bị gió thổi đi rồi, thì không biết lúc nào mới bay trở lại.

Thâm đại tiểu thư ăn cực kì ngon miệng, thỉnh thoảng còn đưa bàn tay bánh bao trắng toát vung vẩy: “Ta muốn ăn thịt vụn.”

Hôm nay hẳn có vẻ cực kì dễ nói chuyện, mấy đĩa thức ăn trước mặt phần lớn đều chui vào bụng Thâm Hành hết, thỉnh thoảng mới tự mình ăn vài miếng.

“Ngài cũng ăn chút đi.” Cái bụng lép đầy hơn phân nửa, rụt rè đã bay xa của Thâm tiểu thư mới chậm rãi bò về, nàng ngượng ngùng nói.

Không nói thì thôi, ngày thường vị này vẫn được người ta hầu hạ, thế mà giờ múc cơm cho nàng cũng thành thạo đến thế, hay là khi thánh thượng ốm đau hẳn từng hầu hạ người nhi?

Như muốn trả lời nghi vấn của nàng, hẳn uống một hớp rượu hoa đào rồi tán thưởng:

“Cô còn ăn nhiều hơn cả Bạch Thánh Huyền, cũng không kén ăn nữa.”

Thâm Hành sững sốt một lúc rồi khiêm tốn thỉnh giáo: “Không biết vị này là tôn giá trong triều sao?”

Nghe tục danh này thì có lẽ không phải dòng họ hoàng gia nhi. Nhưng có thể được Thiên Tuế gia này hầu hạ, thân phận chắc chắn không hề thấp.

Hình như hẳn rất ngạc nhiên khi nàng dùng từ “Tôn giá” này, nhìn nàng bằng một ánh mắt cực kì quái dị: “Bạch Thánh Huyền là con chồn tuyết mắt đỏ ta nuôi, ngày thường chỉ thích ăn thịt, chưa bao giờ ăn rau hết.” Ngay cả lúc hẳn tự mình cho ăn cũng rất khó khăn.

Thâm Hành cứng ngắc cả người, vậy là vừa rồi Tô Nguyệt Cẩm cho nàng ăn như nuôi con vật đó.

Nhưng mà, chỉ là một con sủng vật thôi cũng được đặt tên à? ! ! Nó biết là đang gọi nó chắc?

Cái nàng không ngờ tới là, vị Bạch Thánh Huyền không chỉ biết tên nó mà còn biết phân biệt đôi xử nữa.

Chẳng hạn như người mới vừa gặp sẽ phải gọi hắn là Bạch đại nhân, hơi quen thì phải gọi là Bạch tiểu chủ, quen thuộc rồi mới được gọi nó Thánh Huyền, hoặc là Huyền Huyền.

Lần đầu tiên gặp mặt Thẩm Hành đã bị nó khinh bỉ, cũng bởi vì khi đó nàng gọi một tiếng: “A Bạch.”

Tiểu tử lập tức trở mặt, suýt chút nữa còn nhào lên cắn chết nàng.

Đương nhiên chuyện này cũng là chuyện về sau.

Lúc tiệc tùng tan cuộc thì trăng đã lên giữa trời, hai người chậm rãi đi bộ về nhà, nhưng rồi cũng không vội vào nhà mà lại chuyển cái bàn ra sân ngồi ngắm sao trăng.

Không biết có phải ở nơi đây rời xa náo nhiệt, đêm đen trong thôn núi cũng sạch sẽ hơn nhiều.

Nếu như có thể, cả đời có thể ở lại thôn nhỏ này cũng không gì không tốt.

Nàng nhìn ánh trăng mờ ảo phía xa xăm, nhẹ giọng nói: “Tam nương nói vài vóc trên người là do Phùng Tư Trân đưa, ta định ngày mai sẽ tới hỏi một chút. Có điều nàng ấy vốn không thích ta, nếu lúc về có bị đánh, bực gọi đại phu phải trừ nợ đấy nhé.”

Sớm muộn cũng phải rời đi, nhưng mà không tìm được nàng bao lâu, không biết cha có đi mua bài vị đặt vào từ đường tổ tông chưa nữa.

Hắn nghe xong thì nhìn nàng một cái, có vẻ không hiểu: “Vì sao nàng ấy lại muốn đánh cô?”

Thẩm Hành thiếu chút nữa đã thốt lên, còn không phải vì ngài họa thủy à. Lời chưa kịp ra khỏi miệng đã thấy mình không có cái gan tày trời ấy, đành phải uyển chuyển đáp lời: “Phùng cô nương vẫn để ý ngài. Cho nên nàng ấy không thích nhìn ta, ca ca của nàng thì không hề tệ, mỗi khi gặp đều tới đánh tiếng bắt chuyện đấy.”

Nàng nói như xong bỗng nhiên lại ngộ ra.

Cần gì phải đi lấy lòng Phùng Tư Trân, việc này có thể đi hỏi đại ca nhà

Phùng gia mà.

Hai người là anh em ruột, chắc chắn họ phải cùng nhau tới đó, Phùng Tư Trân biết chuyện, thì ca cca của nàng cũng biết.

“Nếu không ta hi sinh sắc đẹp, làm quen với anh trai nàng ta đi.” Nàng mặt mày hớn hờ nói, nhìn kỹ còn có mấy phần đắc ý.

Tô Vạn tuế gia vốn đã trôi hồn vào cõi thần tiên, một lúc lâu mới định thần.

“Cô mới nói, cái gì mà sắc đấy?”

“Tư – sắc! !” Nàng tuy chẳng có tài hoa, nhưng tướng mạo vẫn tính là xem được.

Nhưng vẻ không tin nhiệm trong đáy mắt đối phương lại đả kích nàng ghê gớm, nàng thoáng cúi đầu đáp:

“Thực ra, ta cũng không xấu đến thế mà.”

Hắn nghiêng đầu sang thật thà nói: “Ngẩng đầu lên ta xem thử.”

Thẩm đại tiểu thư cũng lười so đo với thói quen dê xòm của gã này.

Nàng giương nanh múa vuốt về phía hắn rồi cười đáp: “Ta vốn không xấu mà.”

Hắn khẽ cười: “Ừ, không xấu.”

Tiếng hừ nhẹ kia còn có chút khàn khàn, không giống như lười biếng, Thẩm Hành nghe xong lại thấy có mùi trêu tức mình hơn.

Hắn đẹp như thế thì sao mà thấy nàng đẹp được chứ.

Thẩm Hành tự mình an ủi xong thì xoay mặt kéo lớp vải trắng trên tay ra. Bọc rỗng rã một buổi chiều, không chừng đã mọc nấm lên rồi.

“Có muốn ta giúp không?”

Hắn hơi hướng sang bên cạnh, hào phóng hỏi thăm.

Thẩm Hành vốn muốn nói là, vậy ngài có thể giúp sao.

Nhưng vừa mới ngẩng đầu đã đối diện với đôi mắt trong suốt như nước đó.

Hôm nay hẳn có uống chút rượu, hô hấp còn phảng phất hương rượu nhẹ.

Nàng bất giác lui về sau một chút: “Ta, tự ta có thể làm được.” Chỉ sợ hẳn nghe được nhịp tim của mình tăng nhanh.

Hình như Tô Nguyệt Cẩm cũng không nghe thấy, hẳn đưa tay qua giúp nàng gỡ ra.

Hai người ngồi rất gần nhau, gần đến mức gió thổi làm tóc hẳn quăn quanh tóc nàng cùng một chỗ.

Thẩm Hành nhìn hai sợi tóc quăn quýt bên nhau kia, thấp giọng: “Tóc của ngài, chăm sóc tốt thật.”

Nếu không phá hủy bầu không khí này đi, nàng thật sự sợ mình sẽ bị mỹ nam này mê hoặc mất.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì vuốt mái tóc dài của nàng một lúc, ôn hòa nói: “So với cô thì đúng là tốt hơn nhiều”.

Nửa cân đối đầu tám lạng, cảm giác ám muội quét một cái sạch sành sanh, sao có thể phá hủy không khí đến mức này chứ? !

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hành dậy thật sớm, tuy không phải trang điểm lộng lẫy như trước, nhưng cũng cần chỉnh chu một chút.

Quét nhẹ qua mi, búi tóc buộc lên, giữa tóc mai còn cài thêm mấy chiếc trâm, nàng tự nhận là nhìn cũng khá.

Tô Tiểu Thiên Tuế vẫn ngồi bên cạnh ngắm nhìn, mãi đến khi nàng ra cửa mới rì rầm một câu:

“A Hành, cô đi vụng trộm đây hả?”

Hắn nói cực kỳ tự nhiên, ánh mắt còn có vài phần u oán, Thẩm Hành suýt nữa đã té ngã ngay trước cửa nhà mình, cứng đờ nhìn hắn nói: “Trộm, vụng trộm mà đi ban ngày chắc?”

Vừa mới dứt lời lại cảm thấy có gì không đúng.

Nàng là một cô nương chưa gả mà, dù có gặp gỡ nam tử cũng có làm sao. . . Nói thế không phải tự mình thừa nhận nàng và Tô Nguyệt Cẩm là phu thê à?

Mặt nàng ửng ửng nét hồng, Tô tiểu vương gia có vẻ cực kỳ hưởng thụ, tâm tình vu vơ xua tay: “Lúc về nhớ tới nhà Tam nương xin cơm đấy.”

Thẩm Hành gật đầu, chạy trôi chết.

Chương 21: Thê không bằng thiếp

Nhà của Phùng Tư Trân ở thôn Bác Cổ nằm khuất trong một vùng sơn nước, số hộ gia đình bên đó cũng không nhiều, nhưng Thâm Hành chỉ cần phóng tầm mắt tới đã có thể nhìn thấy nhà nàng ngay.

Bởi vì nằm giữa một khu dân cư mộc mạc, chỉ có nhà người này tường viện mọc đầy hoa đăng tử, sắc hoa đỏ hồng, cùng với những chiếc lá môn mơn xanh non, đúng là danh ngôn phong nhã.

Dọc theo hàng rào gỗ đi vào trong viện, còn chưa kịp vào đến cửa đã nghe tiếng cãi vã trong phòng.

“Huynh có đi không hả? Sao ta lại có một ca ca như vậy chứ, ở lì trong cái nơi chim không thềm ị này, hành hạ ta vất vả thì thôi đi, chẳng lẽ còn muốn để ta cô độc suốt đời nữa chắc?”

Đúng vào lúc này là thời gian thôn dân ra ruộng làm đồng, Phùng gia đại ca chân đi không tiện, cho nên Thâm Hành cứ nghĩ lúc này chỉ có mình hấn ở nhà mà thôi, không ngờ Phùng Tư Trân cũng có mặt, giờ lại không tiện đi vào .

“Huynh nói xem, rốt cục có chịu đi không?”

Phùng Dụ Lăng thở dài một tiếng: “Làm sao mà đi được? Tô công tử cũng là người đã có vợ rồi, tội gì muội cứ muốn làm mấy chuyện không đâu như thế. Bây giờ ở thôn trên cũng không làm thế được, tuy ca ca không có tài cán gì, không thể đưa muội ra khỏi nơi này được, nhưng cũng không thể để muội làm thiếp cho người khác.”

Hấn nói thẳng thắn như vậy, Phùng Tư Trân cũng không thể phản đối, nàng nổi giận đùng đùng nói: “Cái gì mà thiếp với không thiếp, chỉ cần có thể ở cùng Tô công tử, ta chết cũng cam lòng. Huống hồ Thâm Hành kia nhìn mặt mũi khác chồng như thế, đâu có xứng với người trượng phu thần tiên vậy được.”

Thâm đại tiểu thư vốn không muốn nghe chuyện ở góc tường nhà người ta, đang nhắc chân chuẩn bị đi. Nhưng rồi lại thấy đối phương đánh giá mình như vậy, bàn tay bất giác cầm lấy chiếc gương đồng bên hông soi soi.

Vàng trán cao đầy thế này mà, khắc chỗ nào chứ.

Hiếm khi thấy Phùng gia đại ca giảng giải đạo lý: “Tuy tướng mạo của Thẩm tiểu thư không sánh bằng Tô công tử, nhưng mà nàng ấy cũng là người rất hiền lành. Sau lưng người khác mà nói thế không phải là điều mà một tiểu thư nên làm đâu”.

“Cái gì hiền lành với không hiền lành hả, đó chỉ là giả bộ ngoài thôi. Nếu Tô công tử mà thích nàng thật thì sao hai người đó đến giờ vẫn chưa có con cái gì. Nếu ta gả sang, sinh ra một nam một nữ, vị trí chính thất kia còn ai ngồi vào được nữa.” Phùng Tư Trân vừa nói vừa đưa tay lôi kéo ống tay áo của hắn ra ngoài cửa.

“Huynh giúp ta đi hỏi ý của Tô công tử đi, có khi mọi chuyện dễ giải quyết lắm đây.”

Nam nhân mà, có mới nói cũ là chuyện thường tình, nàng không tin mình không thắng nổi Thẩm Hành kia.

“Tư Trân! Sao muội lại hồ đồ vậy chứ. Hôm qua ăn tiệc muội còn chưa thấy à, tay Tô cô nương bị phỏng thì tướng công nàng còn tự giác dứt com, thường ngày tuy hai người họ ít ra ngoài cửa nhưng đa số thời gian vẫn như hình với bóng, tình cảm tốt là thế. Dòng dõi chỉ là chuyện sớm hay muộn, muội sao cứ phải chen ngang làm gì?”

“Huynh thì biết cái gì, người ta vẫn nói thê không bằng thiếp, giờ hắn thích nàng, nhưng lâu dài thì sẽ chán. Ta trẻ hơn Thẩm Hành, chờ tới khi nàng hoa tàn ít bướm, còn sợ Tô công tử không thích ta sao?”

Thẩm Hành đứng đưa chân trên đồng đất, Phùng tiểu thư này có vẻ hiểu rõ từ ‘Thiếp thị’ nhỉ, một “Chính thất” như nàng đúng là không theo kịp.

Cân nhắc xong, dưới chân cũng bước thêm một bước, Phùng Tư Trân kéo đại ca của nàng nhanh chân lao ra cửa, hai bên trùng hợp bốn mắt nhìn nhau.

Quả là lúng túng.

Thẩm đại tiểu thư theo bản năng ngược mắt lên nhìn trời, đưa tay lên ôm ngực cảm thán: “Hôm nay trời đẹp quá a.” Nói xong thì quay người sang bên tiếp tục tản bộ.

Theo như nàng thấy, tâm sự lần này của Phùng Tư Trân vốn chỉ muốn nói cho mình huynh trưởng mà thôi, cửa còn đóng kín. Bây giờ tình hình bất gặp đương sự của “Gia quyến” ở đây, tất nhiên sẽ thấy không thoải mái.

Cho nên nàng mới hiểu ý rời đi.

Chỉ là nàng đã nguyện ý giả ngu như thế, không có nghĩa người khác cũng muốn làm vậy theo.

Sau khi Phùng Tư Trân nhìn thấy Thẩm Hành, không những nàng ta không tiết chế lại mà còn hất hàm lên sai khiến: “Họ Thẩm kia, cô đứng lại đó cho ta.”

Quen với việc mọi người gọi mình là Tô gia nương tử rồi, đột nhiên lại bị hét tên họ Thẩm, ít nhiều cũng khiến Thẩm Hành bót u rầu.

Nàng đoan trang mỉm cười: “Phùng tiểu thư gọi ta có chuyện gì không?”

“Ta gọi cô thì có thể có chuyện gì chứ?” Nàng chống nạnh hừ lạnh: “Cô khỏi cần giả ngu, mấy lời vừa rồi chắc cô đã nghe hết cả, ta cũng không sợ cô biết chuyện. Ta nói thẳng với cô, ta phải gả cho Tô công tử, dù cô không đồng ý cũng thế thôi.”

Thật là khí phách a.

Thẩm Hành nghe lời gật đầu: “Đúng rồi, đây là chuyện của cô, không cần phải nói trước với ta đâu.”

Ý của nàng là, mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu, còn đuổi được không, thì đâu phải chỉ một hai câu mà thay đổi được

Nhưng vẻ bình thản này trong mắt Phùng Tư Trân chính là sự khiêu khích của người “Chính thất”, nàng ta tức giận hét:

“Ta báo cho cô á? Cần sao? Cô chẳng qua chỉ là cọng hành thôi, cô không thấy từ khi Tô tướng công nhìn thấy ta rồi lúc nào cũng có mấy phần quan tâm sao, chắc chắn chàng không hề vô ý với ta.”

Đó là bởi vì mỗi lần cô nhìn thấy hắn đều có tình chớp mắt, làm hắn tưởng cô bị thương tật gì.

Thẩm Hành lắc đầu, thực sự không muốn chấp nhận với người kia, nàng thành khẩn đáp:

“Đây là chuyện của hắn, nếu Phùng tiểu thư đã tự tin như vậy thì có thể đi tìm hắn nói chuyện thử xem”.

Việc hôm nay chắc không hỏi được nữa rồi, nàng xua xua tay rồi quay

người đi thẳng, không ngờ vẫn bị đôi phương chạy tới cản đường.

“Thâm đại tỷ lớn hơn ta cũng ba tuổi ấy nhỉ, bây giờ nhìn thì đẹp, chỉ sợ đến khi năm tháng thoi đưa, không bằng bây giờ tác thành chuyện của ta và Tô công tử. Sau này hấn có chán tỷ, ta cũng có thể giúp nói thêm vài lời tốt.”

Thâm Hành nhìn Phùng Tư Trân trang diễm lòn loẹt trước mặt, đúng là một tiểu cô nương còn tươi roi rói, mặt trắng trẻo, miệng anh đào, đúng là đóa hoa sen dù trong nước bùn cũng không hề hôi tanh, đúng là tuổi trẻ. Nhưng mà cái tính điêu ngoa tùy hứng này, thật không tốt một chút nào.

“Nếu Phùng tiểu thư muốn cãi nhau thì e đã tìm nhầm người rồi.”

Nàng tự thấy mình không phải người nóng tính, người bên ngoài nhường nàng một thước, nàng sẽ nhường người ta một trượng, nhưng sao nàng ta cứ tới bắt nạt trên đầu nàng vậy chứ.

Không được.

“Làm sao? Cô tính làm gì?”

Phùng Tư Trân nghe nói nàng biết võ nhưng lại chưa từng thấy bao giờ, thứ hai là vì lần nào gặp mặt Thâm Hành vẫn rất hiền lành dễ nói, cho nên lá gan mới lớn lên như thế.

“Tư Trân, muội làm cái gì vậy hả, mau mau tránh ra để Tô nương tử đi.”

Phùng Dụ Lãng bên cạnh đúng là không nhìn nổi, hấn kéo cái chân bệnh khó khăn bước tới, lại bị nàng hất tay ra.

“Làm gì à, nếu đại gia không chịu mở lời thì ta phải tự nói rõ. Hôm nay cô tới làm gì, đâu thể vô duyên vô cớ mà chạy tới đây? Tất nhiên là vì thái độ của Tô công tử với ta khác lạ, nàng lo lắng, cho nên mới chạy tới thị uy.”

Phùng Dụ Lãng thấy nàng lại muốn tiến lên phía trước, chỉ còn cách ôm chặt cánh tay nàng lại: “Muội đừng nghịch nữa được không, mau đi về với ta.”

Phùng Tư Trân thấy thế thì đột ngột đẩy hấn ra: “Đồ người què, huynh đau lòng cho cô ta ả, giúp người ngoài ức hiếp ta, hay là giữa hai người có chuyện gì rồi?”

Nàng ta càng lúc càng nổi loạn, không tránh được thì định giẫm mạnh lên cái chân đau của hấn. Chân vừa nhấc lên còn chưa đạp xuống đã bị một

ngoại lực hất văng ngã xuống đất.

“Cô phá đủ chưa, gia giáo ăn xong đi ngoài hết rồi à?”

Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng.

Người trong thôn đều biết, chân của Phùng Dụ Lăng là vì Phùng Tư Trân dùng sai thuốc nên mới bị tật như vậy. Hấn chưa từng oán nàng thì thôi đi, nàng ta còn nhẫn tâm chọc vào nỗi đau của ca ca mình như thế.

Phùng Tư Trân không ngờ rằng Thẩm Hành thật dám động thủ, lúc phản ứng lại thì định lao lên khóc lóc om sòm.

Nhưng rồi thấy mấy hương dân đi làm về cách đó không xa, nàng ta vội vàng ngừng lại, xoay mặt khóc ròn: “Mau tới giúp ta với, Tô gia nương tử đánh người.”

Thẩm Hành thoáng sửng sò, không ngờ người vừa rồi còn đang hùng hùng hôi hôi, xoay mặt lại đã giả vờ hiền lương.

Tam tâu Vu gia và mấy người quen biết cũng vội vàng xông tới, hét lên: “Có chuyện gì vậy?”

Thẩm Hành còn chưa kịp há mồm, đã thấy Phùng Tư Trân gào khóc thảm thương: “Tam nương, Tô nương tử đánh ta.”

Chương 22: “Các con cháu” được bảo vệ

Phùng Tur Trân nằm thẳng trên đất không chịu đứng lên, còn tỏ vẻ đáng thương kéo tay Vu gia nữa.

“Vừa rồi Tô nương tử lại đây nói muội quyền rũ Tô tướng công nhà nàng, còn giơ tay đánh muội không cho ai giải thích nữa. Mấy tử cũng biết thân thù của nàng mà, làm sao mà tay muội chống nổi, ca ca muội vội vã từ trong nhà chạy ra giúp đỡ, cuối cùng cũng bị nàng ta đẩy ngã, tam nương cứu muội a.”

Mấy người phía sau cũng lục tục đi tới, thấy tiểu cô nương kia khóc khàn cả giọng, họ quay sang chất vấn Thẩm Hành: “Tô gia nương tử làm cái gì thế, đều là người nông thôn cả, tội gì lại gây tổn thương hòa khí như thế, dù thế nào cũng không nên ra tay đánh người vậy được.”

Trong lúc Tô Nguyệt Cẩm hôn mê, dược liệu trên ngọn núi cao bên cạnh đều do Thẩm Hành nhảy lên hái xuống, cho nên không ít người được chứng kiến khả năng.

Hơn nữa Phùng Tur Trân có ý với Tô tướng công là chuyện ai ai cũng đều ngầm hiểu. Cứ suy bụng ta ra bụng người thì biết, nào có vợ nhà ai đồng ý cho người khác thương nhớ tướng công nhà mình, bởi vậy có khi là do nàng làm thật.

Một bên động viên Phùng Tur Trân vừa ‘bị bắt nạt’, một bên mồm năm miệng mười nói: “Tô nương tử đáng là quá đáng, nhìn cứ tưởng nàng là người hiểu biết chữ nghĩa, sao lại chấp nhặt với tiểu cô nương như vậy?”

“Đúng đấy, Tur Trân tuy có hơi tùy hứng nhưng bản chất cũng khá tốt, có chuyện gì thì cùng ngồi xuống chuyện trò, hà tất phải làm đến tình trạng này.”

Lần đầu tiên trong đời Thẩm Hành được nếm trải cảm giác dù có trăm cái miệng cũng không cách nào bào chữa được cho mình, nhất thời cũng không biết phải nói gì thêm, sau khi Phùng Tur Trân nhận được sự đồng tình ủng hộ của mọi người, nàng lại âm thầm tính kế. Người đang nằm bẹp đột nhiên bò dậy lao vào hồ nước, miệng lại la to: “Chuyện náo động này giờ ai ai cũng biết, sau này sao ta lập gia đình nổi, không bằng chết quách đi cho rồi.”

Mọi người không ngờ tính của nàng lại ‘mạnh bạo’ đến vậy, vội vàng chạy tới động viên.

Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng một cái, cũng lười phải xem thêm, Vu tam nương đứng bên đây đây nàng, tận tình khuyên nhủ khuyên: “Tốt xấu gì cũng là do cô động tay trước, giờ chuyện đã vậy, cô cũng nên đến kéo nàng ấy lên đi, không nên cứng nhắc như thế.”

Kéo cái gì mà kéo, hồ nước kia còn chưa đến cổ nàng đâu.

Thẩm Hành hít sâu một hơi, rốt cuộc vẫn phải đi tới trước kéo người kia, nhỏ giọng nói: “Trình diễn như thế là được rồi đấy, còn chờ thế nào nữa?”

Phùng Tư Trân liếc nàng một cái rồi lại quấy đập kinh dị hơn xưa.

Vu Vượng gia vốn đã không thích cách làm người của Phùng Tư Trân, bà bực bội xoay mặt sang hỏi Phùng Dụ Lăng: “Là Tô nương tử động tay trước sao?”

Bà có tiếp xúc với nàng ấy vài lần, con người này hiền lành là vậy, ngày thường vẫn luôn tươi cười vui vẻ với người khác, sao có thể đánh người không kể đúng sai thế được.

Thẩm Hành nghe thế cũng xoay mặt nhìn về phía nam tử trong sân, tất nhiên nàng cũng hi vọng người kia sẽ nói lời phải trái.

Tầm mắt của Phùng Dụ Lăng liếc về phía muội muội của mình và Thẩm Hành, sau một thoáng bồi hồi giãy dụa trong đáy mắt, hắt thở dài một hơi.

“Giống như chư vị đã thấy thôi, là Tô gia nương tử động tay trước, chỉ là Phùng mỗ cũng không trách nàng, chỉ hận mình không thể quản giáo muội muội tốt hơn.”

Một câu nói hết sức đường hoàng, vừa chính nghĩa vừa nghiêm nghị, còn góp phần bù đắp lại mặt mũi của Phùng gia.

Thẩm Hành mím môi.

Quả thật, ca ca nào mà chẳng bảo vệ em mình. Bọn họ được cha mẹ sinh ra, lớn lên vững vàng trong cánh chim bảo bọc của các bậc tiền bối, nhưng xưa nay nàng vẫn không ngờ rằng, nuông chiều đến vậy có thật là vì muốn tốt cho con em mình hay không.

Với những người vừa đáng thương vừa đáng hận đến vậy, nàng chỉ muốn nói bốn chữ, đi chết quách đi.

Nàng giúp hắn ra mặt đúng là phí công phí sức mà.

Lời nói của Phùng Dụ Lãng như thể một liều thuốc an thần cho mọi người của mình, Phùng Tư Trân quấy đạp càng thêm khí thế, nàng cao giọng hét: “Trời đất chứng giám a, Phùng Tư Trân ta có ý với Tô công tử, nhưng vẫn luôn lặng lẽ giấu kín trong lòng. Bây giờ lại bị mụ đàn bà hung hãn này chà đạp như thế, ta biết sống sao đây? Còn nam tử nhà ai dám cưới ta nữa, ta chết cho rồi”.

Lý do này hay thật, muốn nhân cơ hội này gả cho người chắc.

Mặt Thẩm Hành vẫn cực kì bình tĩnh, nàng ghé sát vào tai nàng ta, nhỏ nhẹ nói: “Ta hiểu ý của cô rồi. Chỉ là nếu Phùng tiểu thư đã gọi ta một tiếng đại tỷ, người trưởng bối này cũng không thể không dạy dỗ lại cô được. Năm mộng ban ngày như thế thì vui thật, nhưng mà hiện thực nghiệt ngã, nếu không tỉnh ngộ e lại càng nguy hiểm.”

Phùng Tư Trân trừng nàng: “Cô có ý gì?”

“Vô vị.” Nàng mỉm cười: “Ý là trời nóng quá, ta đưa cô xuống nước cho thanh tỉnh đầu óc.”

Dứt lời, cổ tay khẽ chuyển, nàng đẩy thẳng nàng ta về phía lòng sông.

Làm người tốt thì nàng không biết cách. Nhưng mà làm người ác thì lại dễ vô cùng. Tưởng nàng dễ ức hiếp chắc?

Tất cả thôn dân ở đây đều không ngờ Thẩm Hành lại ném Phùng Tư Trân xuống sông giữa mắt bàn dân thiên hạ như thế, lúc phản ứng lại thì mọi người vội vàng xông tới cứu.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng gào khóc thanh, tiếng la hét âm ỉ, náo nhiệt hơn cả chợ.

Giữa lúc âm ỉ, cũng không biết ai rảnh rồi chê chuyện còn chưa đủ lớn, chạy đi gọi trưởng thôn Bác Cổ tới xem.

Vị này tuy già nhưng vẫn còn rất linh hoạt, uy tín trong thôn cũng cực cao, ông cầm cái gậy gỗ trầm gỗ rậm rậm trên mặt đất, mọi người nín im thin thít.

Ông nhìn Thẩm Hành, rồi nói từng chữ một: “Tô gia nương tử đánh người trước, ý đồ làm hại tính mạng người ta, đưa nàng đến từ đường hỏi lỗi.”

Lúc ông nói câu này, có một cục đờm nghẽn cứng trong cổ họng, không lên không xuống, Thẩm Hành nghe mà cũng thấy đè nén theo.

Nhưng mà lời nói này còn uy tín hơn cả lời của Huyện thái gia. Ông vừa nói xong đã có người tiến tới lôi cổ nàng đi.

Thẩm đại tiểu thư lần đầu tiên phạm phải sai lầm, nhưng lại quỳ ở một từ đường không phải là từ đường tổ tông nhà mình.

Tuy không bắt nàng quỳ, nhưng bốn phía lại không lấy có một cái ghét, chẳng khác giam cầm là bao.

Căn phòng nhỏ tối thui, phòng ốc cũ nát đã nhiều năm, quay sang là một đống bài vị tổ tông không quen không biết, nàng cũng chẳng biết làm sao mà chào hỏi với mấy thứ kia.

Sau khi ông lão nọ ném nàng ở đây thì lại run run rẩy rẩy quay trở lại. Bước đi lay qua lay lại khiến cho nàng lấy làm hổ thẹn, chỉ sợ ông nửa đường đoạn khí mà thôi.

Việc ngày hôm nay đúng là uất ức. Nếu nàng không tự bước vào đây, những người bên ngoài sao mà ép được. Chỉ là nàng và Tô Nguyệt Cẩm xui rủi mà tới đây, tất cả đều là nhờ các hương thân giúp đỡ, giờ ra tay với họ, nàng cũng thấy có lỗi với lương tâm của mình.

Khi trăng lên giữa trời, cửa bị đẩy ra, mùi cơm cũng theo đó phảng phất vào phòng.

Thẩm Hành nhíu mắt, vốn cứ nghĩ sẽ nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú kia, nhưng hóa ra người đi vào lại không phải là Tô Nguyệt Cẩm.

“Tam nương?” Nàng nhìn bà đờ đẫn.

Vu tam nương và nàng là láng giềng quen thuộc, tuy không ủng hộ cách hành xử của nàng hôm nay, nhưng bà vẫn quan tâm tới nàng hơn. Bà thở dài một tiếng rồi lấy hộp thức ăn ra.

“Đói bụng không?”

Viền mắt Thẩm Hành ửng đỏ, dù không quá oan ức, nhưng ánh mắt của tam nương lại khiến nàng tủi thân khinh khủng.

Đói bụng cả ngày giờ lại có người quan tâm, lòng nàng ấm áp hẳn lên.

Vò vò góc áo một lúc, nàng lại cười: “Nghe bà nói là thấy đói bụng rồi”.

“Thôn Bác Cổ chúng ta không có nhiều quy củ như những nơi khác, lần này trưởng thôn hơi nặng tay với cô, cô cũng đừng trách ông. Cuộc sống của chúng ta hòa bình vui vẻ như thế cũng là nhờ có ông ấy duy trì, giờ cô bị phạt ở đây ba ngày cũng là nhẹ lắm.”

Thẩm Hành nhai cơm, không muốn giải thích thêm làm gì, chỉ yên lặng gật gật đầu.

Tam nương đi rồi, trong phòng lại yên tĩnh như trước, nàng ngược mắt nhìn lên ánh trăng mờ ảo bên ngoài, không biết vì sao trong lòng lại thấy cô đơn.

Đêm đó, nàng không hề ngủ, khó chịu nằm trong góc tường suốt một buổi tối.

Mấy bữa ăn tiếp theo đều do tam nương đưa đến, Thẩm Hành chọc chọc chiếc đũa vào hộp thức ăn, không nhịn được hỏi: “Người nhà của ta đang bận à?”

Chương 23: Ta khách khí đấy

Thực ra nàng muốn hỏi là, Tô Nguyệt Cẩm chết giẫm ở đâu rồi? Tốt xấu gì cũng là đồng bọn cùng chung hoạn nạn, sự tình náo động đến mức ấy, về tình về lý đáng lẽ hẳn cũng nên đến từ đường thăm hỏi nàng một chút chứ.

Nàng nghĩ có lẽ nguyên nhân khiến lòng mình không thoải mái là đây. Châu châu trên cùng một sợi dây thừng, một con bị què chân rồi, con kia cũng còn biết cùng chăm sóc. Thế mà khi nàng bị nhốt lại ở đây, thậm chí ngay cả cơm hẩm cũng lười đưa sang.

Dường như tam nương cũng biết nàng sẽ hỏi điều này, khuôn mặt bà hiện ra vẻ lúng túng, ấp úng nói: “Tô tướng công bận thì cũng không hẳn là bận, chỉ là vết thương ở chân hẳn chưa lành hẳn, không tiện đi đường xa, cho nên mới làm phiền ta đưa đến.”

Từ từ đường đến nơi nàng nơi sống chỉ cách một đoạn đường, cái lý do qua loa lấy lệ này đúng là gượng ép quá.

Nàng cười cười, rất thông minh gật đầu: “Cũng đúng, chân của hẳn đã lành hẳn đâu.”

Dù Thâm Hành không hỏi nữa nhưng Vu tam nương lại thấy bất bình thay cho nàng.

Hơn nữa vốn bà đã là người không thể giấu diếm được chuyện gì, không đành lòng mở miệng khuyên: “Tô nương tử phải nghĩ thoáng lên đi, có một số việc nữ nhân chúng ta không thể chi phối được. Nam nhân mà, ai mà không vậy.”

Thâm Hành không hiểu rõ ý của bà, nàng ngạc nhiên hỏi: “Từ trước đến nay tam nương vẫn luôn nói chuyện lưu loát, sao hôm nay lại ấp a ấp úng thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Vu tam nương nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của nàng, bất giác thở dài.

“Sau khi cô bị giam xong, Phùng Tư Trân trực tiếp kéo ca ca của nàng đi tìm Tô tướng công, gào khóc nói muốn hẳn phải nạp nàng làm thiếp, náo động đến cả thôn. Lúc đó ta không để ý, cô và Tô công tử kiêm điệp tình thâm, hẳn tất nhiên sẽ không đồng tình, cho nên không thấy chuyện này có

gì to tát.

Có điều hai ngày nay, hấn dặn ta đưa com cho cô, còn mình lại sáng tối ở cùng với nàng ta. Tối hôm qua ta còn trông thấy phòng cô sáng đèn, cũng không biết hai người hàn huyên chuyện gì mà lúc Phùng đại cô nương đi ra mặt mày cười tươi như hoa, xem ra đã giải quyết xong rồi.

Ta nói ra cô đừng tức giận, Tô công tử khôi ngô tuấn tú, sau khi chuyện này xảy ra, hấn cũng biết thời biết thế, dẫu sao cô cũng là chính thất, nàng ta dù có vào cửa nhưng vẫn phải gọi cô một tiếng chủ mẫu.”

Vu tam nương nói xong đã lâu mà vẫn không nghe thấy Thảm Hành đáp lời, bà đang chuẩn bị ngẩng đầu thì bỗng nghe thấy tiếng bát sứ vỡ vụn vang lên.

Thảm Hành nhìn những mảnh vỡ trên nền đất, vô cùng dụi dàng nói:

“Hóa ra là như vậy, được lắm, được lắm.”

Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường. Thôn Bác Cổ dù cách xa trần thế nhưng trong thôn số nhà có thiếp thị cũng không hề ít.

Cùng là nữ nhân, vu tam nương có thể cảm nhận được sự uất ức của Thảm Hành, dù sao nàng cũng vì người này mới phải đến đây hối lỗi, dù có muốn cưới ai đó vào cửa thì cũng không nên cưới vào lúc này.

Nghĩ như vậy, mỗi lần đưa com bà đều dồn hết tâm lòng, ngoài bữa ăn chính còn làm thêm vài món điểm tâm nho nhỏ.

Làm hại mỗi lần Thảm Hành nhìn bà đều phải trưng ra dáng vẻ khuê phòng oán phụ, vẻ mặt ai oán, nếu không sao dám hưởng thụ đãi ngộ đó được.

Kỳ thực nàng cũng không thấy thoải mái lắm. Chỉ có điều suy nghĩ đó khác hẳn với ý nghĩ của Vu tam nương.

Từ cách nói chuyện của huynh muội họ Phùng, không khó để nhận ra hai người này chắc chắn không phải người của thôn Bác Cổ mà là đi lạc vào thôn, nhất định phải có cách để đi vào.

Lần trước nàng chưa kịp “khoe khoang sắc đẹp” đã bị giam vào tù đường, Tô Nguyệt Cẩm đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp kế tiếp để điều tra.

Phùng Tư Trân chủ động tới cửa, vốn đã gãi đúng chỗ ngứa, hơn nữa với

tâm tư của nàng ta đối với Tô Vạn tuế gia, khả năng moi được tin tức chắc chắn sẽ dễ hơn so với nàng.

Nàng hiểu ý hắn.

Có điều vừa nghĩ tới hình ảnh nữ nhân xảo quyệt kia ngồi bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, nàng đã thấy trong lòng khó chịu lắm rồi.

Nếu đổi nàng ta thành người khác, chắc chắn nàng sẽ không như vậy.

Nàng cực ghét Phùng Tư Trân.

Thậm đại tiểu thư trầm ngâm suy tư, ấy thế mà chẳng thông suốt được chuyện gì, vẫn một mùi bết tắc khó chịu.

Dù có phải dụ dỗ mục đàn bà chanh chua kia thì cũng nên tới thăm nàng một chút chứ, đây lại không thèm quan tâm, thật không nghĩa khí.

Vào lần đưa cơm cuối cùng, Tam nương tận tình khuyên nhủ nàng thêm lần nữa: “Tiểu Hành à, ngày mai cô được thả ra chớ nên đi gây sự nữa, không tốt với cô đâu. Nếu còn bị bắt lại, e chừng phải bị giam tới cả năm lận đấy.”

Trưởng thôn vẫn xử lý theo nguyên tắc, sai lầm nhỏ trị nhỏ, sai lầm lớn trị lớn. Với tính cách của Tô nương tử, khó tránh khỏi lại phải chịu thiệt thòi.

Thậm Hành không biết vì sao tam nương nhất định phải dùng từ ‘Thả ra’, động từ như vậy rất dễ gây tranh cãi, nhưng nói chung suy nghĩ đó cũng giống với dự tính của nàng.

Thậm Hành đành hoảng đáp lời: “Thả ra rồi ta sẽ không đánh nàng nữa.”

Sau khi Vu tam nương đi, Thậm Hành mới sờ soạng trên nền từ đường. Nàng cũng không biết mục đích của hành động này là gì, chỉ biết có âm thanh nào đó trong lòng đang thúc giục nàng làm vậy.

Nếu Phùng Tư Trân nhất định phải vào cửa làm thiệp mới bằng lòng tiết lộ vị trí kia thì nhất định nàng sẽ đánh nàng ta.

Trong căn phòng đen thui lụi, ánh trăng dờng trên khung cửa sổ, nàng nằm trên mặt đất ẩm ướt, tứ chi mất hình tượng giang ra thành hình chữ ‘Đại’ thật lớn.

Tay chân trên dưới run run, tưởng tượng mình như một con ếch uống

nhằm thuốc.

Nếu mà có ai tới thật, nàng sẽ lý giải là vì ăn no rừng mỡ.

Đúng lúc này, Tô Tiểu Thiên tué đẩy cửa ra.

Sau khi nhìn thấy hình dạng “vô cùng thâm trầm” này của nàng, trong đôi mắt ai đó hiện ra sự sững sờ hiếm thấy. Hắn cẩn thận cúi thấp đầu quan sát, xác nhận được “đồ vật” trước mắt này đúng là Thảm Hành thì người kia mới bằng lòng nhắc chân đi tới.

Thân thể Thảm đại tiểu thư đột nhiên cứng ngắc, nàng từ từ ngồi dậy, cố gắng lấy một dáng vẻ hết sức tự nhiên ngồi xổm xuống góc tường, rồi vùi đầu vào trầm tư.

Trong lòng buồn phiền sục sôi chỉ muốn khóc thét lên thôi.

Tư thế mà nàng vừa mới bày ra kia sao mà không có lỗi của cha nàng được! !

Tốt xấu gì cũng phải gõ cửa cái chớ?

Căn phòng im ắng, trong không khí lan tỏa mùi xạ hương thoang thoang, nàng biết chỗ hắn đứng cách nàng không xa.

Mũi khê hít một hơi, không có hương hoa loa khèn nồng nặc chết người của Phùng Tư Trân. Tâm tình phức tạp mới hơi thả lỏng hơn một chút, nhưng lại không biết phải mở miệng nói gì, cho nên cứ thế quay lưng ra ngồi nghịch đất.

“A Hành.”

Một lúc lâu, nàng nghe tiếng hắn gọi mình, ngữ điệu ấm áp như kéo theo cả vẻ lấy lòng.

Thảm Hành không xoay người, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Thực ra nàng muốn nói là, nếu như ngài muốn giải thích với ta thì nói đi, ta biết ngài tiếp xúc với Phùng Tư Trân là vì muốn tìm ra tin tức mà.

Nhưng rồi nàng lại thấy lời này cực kì quái dị, cho nên bèn ngừng lại.

Nhưng rất nhanh sau đó nàng phát hiện mình đã đoán sai rồi, bởi vì nguyên nhân đối phương muốn lấy lòng nàng là vì chuyện khác.

“Ta muốn ăn hộp điếm tâm của cô.”

Thẩm Hành bất giác quay đầu, thấy hấn đang nhìn hộp điếm tâm trên bàn hoa quế, đúng là cái đồ không tim không phổi mà.

Vút nàng ở từ đường ba ngày, đến một câu an ủi tối thiểu cũng không có, vừa gặp mặt đã muốn ăn điếm tâm của nàng?

“Vương gia muốn ăn gì thì ăn, cần gì phải trưng cầu sự đồng ý của ta.”

Nàng trừng mắt nói vô cùng khách khí, nhưng trong lòng lại hận không thể nhào tới cắn hấn một cái.

Tô Vạn tuế đúng là kẻ vô tâm, nghe nàng nói thế thì hấn cũng gật đầu, coi như là thật, bắt đầu cầm điếm tâm lên ăn.

Ăn đến viên cuối cùng, hấn cắn nửa cái, hình như rớt cục cũng nhớ ra trong phòng còn có một người sống đang tồn tại.

Thế là ai kia “hào phóng” hỏi nàng: “Cô muốn ăn không?”

Thẩm Hành nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười, vốn đang định nói: “Ta không ăn, lão nhân gia ngài thích thì ăn hết đi.”

Nhưng rồi lại không ưa cái tính kiêu ngạo của người nào đó, nàng bèn sửa lời: “Ta ăn.”

Có lẽ hấn cũng không nghĩ tới nàng sẽ đói bụng ăn quàng như vậy, trong mắt Tô Tiểu Thiên tuế hiện ra thoáng do dự lạ lùng, nhanh chóng thu tay lại: “Ta khách sáo hỏi thôi.”

Nửa viên còn lại, cũng tiến vào bụng hấn.

Có thể giết hấn không? Có thể không hả trời? ! !

Nước mắt Thẩm Hành sắp dâng lên, nàng không muốn tiếp tục để ý người này nữa đâu.

Có điều hấn cứ như người không liên quan, bước lên phía trước kéo nàng.

“Ta tìm được lối ra thôn rồi, cô đi theo ta.”

Chương 24: Sắc đẹp của Tô Vạn Tuế

Nếu không phải nàng lo cha mình ở ngoài kia vội vàng tự sát, chắc chắn nàng sẽ không đi cùng hắn.

Nếu không phải nàng lo sau khi hắn đi rồi không có nhà nào chịu dùng nàng, nàng cũng là sẽ không đi cùng hắn đâu.

Nếu không phải. . .

Trong lòng Thẩm đại tiểu thư thao thao bất tuyệt một chuỗi “Nếu không phải là”, bằng không nàng sẽ rất khó thuyết phục bản thân khi không phân rõ giới hạn với hắn.

Ngay khi trước ra ngoài, hắn lại công khai kéo góc tay áo của nàng, vể mặt đầy chấp nhận.

Rốt cục hắn có biết hai chữ “trinh tiết” viết thế nào không thế?

Nàng oán thâm, cũng không nhớ đã liếc sau lưng hắn bao nhiêu cái.

Người kia vẫn chậm rãi bước đi, thỉnh linh hắn quay lại nói: “A Hành, đừng học cái bộ dạng ngốc nghếch của Phùng Tư Trân nữa, nhìn xấu lắm.”

Người này có mắt sau lưng hả?

Chỉ là nhắc tới Phùng Tư Trân, nàng bất giác lại lờm thêm cái nữa, nhỏ giọng lầm bầm : “Ngài nhớ kĩ cái tên này nhỉ.”

Nàng nhớ ngay cả tiểu ca bung trà dâng nước bên cạnh hắn sáu năm, mỗi lần gặp gỡ hắn vẫn hỏi lại một lần: “Cậu mới tới đây hả? Tên là gì.”

Ngay sau đó mỗi lần tiểu thị vệ nhìn thấy hắn đều phải nói một câu: “Vương gia, nô tài tên là Phượng Trúc.”

Quả nhiên nam nhân này toàn trọng nam khinh nữ trong vấn đề con nôi dôi, còn những chuyện khác toàn là ngược lại.

“Ta thích nhìn vẻ dờ khóc dờ cười của Phượng Trúc thôi.”

Như thể biết nàng đang suy nghĩ điều gì, đột nhiên Tô Nguyệt Cẩm lại trả lời một câu như vậy.

Dáng vẻ bung chén trà ngây ngốc đó rất đáng yêu a.

Thẩm Hành bái phục.

Nàng vắn vê góc áo rồi từ tốn nói: “Ngài thích trêu chọc người khác vậy à. Phùng Tư Trân cũng khá ngốc, chắc mấy ngày qua ngài thấy thú vị lắm nhỉ.”

Tô tiểu vương gia nghe xong cũng suy nghĩ một hồi, gật đầu chắc nịch: “Cũng có chút chút, nàng ta còn biết khóc lóc om sòm hơn cô đấy.”

Hắn ở kinh thành đã lâu, trong các nữ tử đã gặp thì một người đánh đá như thế quả là mới mẻ.

Thẩm Hành vốn chẳng vui vẻ gì, hơn nữa giọng điệu hắn còn có phần “tán thưởng”, nàng nhắc hàm lên đáp: “Sao ta dám so với Phùng đại tiểu thư chứ, người ta vẫn nói tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy. Thẩm Hành tự thấy, bản lĩnh bực này phải học đến một vạn tám ngàn năm đấy.”

Nàng nói xong lại rầu rĩ cúi đầu.

Bọn họ vốn đâu phải phu thê chân chính, mấy lời oán giận như thế sao mà nói được. Nhưng trong lòng nàng lại thấy lạ lùng, không dễ chịu chút nào.

Tiếng bước chân phía trước ngừng lại, hắn nhìn nàng, như cười như không nói: “A Hành, cô ăn giấm chua đấy hả?”

Thẩm Hành đỏ mặt, tự nhiên lại bị ghen lời.

“Ta chỉ hàn huyên với nàng ta vài câu, những ngày gần đây toàn bận rộn tìm đường ra cả đấy.” Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng như dỗi.

Từ đường lạnh lẽo như thế đúng là làm khó cho nàng.

Câu này... là giải thích?

Nàng thoáng dịch đầu ra, lấp ba lấp bấp nói: “Không thể nào, chẳng qua là vì ta không thích Phùng Tư Trân thôi.”

Hình như là không vui vì nàng né tránh, Tô Tiểu Thiên tuế thoáng cau mày, có phần bất mãn. Khuôn mặt đó thực sự quá đẹp, dù như thế vẫn chỉ như giận dỗi mà thôi.

Thẩm Hành không thể không thừa nhận, sắc đẹp này chắc chắn là đáng ngắm hơn cả mình.

Thấy hấn tiến gần mình hơn một chút, tâm trạng nàng lại bồi rối hơn.

Cũng may hấn tới gần chỉ để kéo sợi tóc dài ra, còn thật lòng đề nghị:

“Tóc này nên sớm gội đầu đi.”

Chẳng thơm chút nào, quan hệ hai người khá tốt hấn mới nhắc nhở nàng đấy.

Rốt cục Thẩm đại tiểu thư hiểu ra rồi.

Nàng run rẩy nắm chặt quả đấm, không biết có phải kiếp trước nàng tội ác tày trời đi trêu ghẹo khuê tú của Tô Nguyệt Cẩm hay không. Nếu không sao ông trời lại không chịu mở mắt ra như thế, kiếp này lại phải hấn đến chinh nàng.

Chỗ Phùng Tư Trân nói một nơi rừng cây um tùm lá, đan xen là mấy cành cây già chẳng chịt và cỏ dại rậm rạp, nhìn rất hoang vu.

Lúc Thẩm Hành đi hái thuốc đã từng qua nơi này, chỉ là lúc đó nàng quá sức vội vàng, người bên ngoài kiểm tra cũng gắt nên nàng không chú ý.

Bây giờ đang là cuối thu, là thời điểm lá rụng khắp bề, nhưng lá cây ở đây lại khô héo như trời rét đậm.

Nàng nhặt một chiếc lá lên nhìn, vừa định nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Sao lá này kì lạ vậy.” Thì lại ngửi được một mùi thơm phảng phất.

Hương thơm kia rất nhạt, như mùi hương hỏa cúng bái trên bàn thờ, nhưng thoáng qua như thế càng thêm kì lạ.

Nàng nín thở theo bản năng, định lấy tay bịt mũi nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cành cây khô héo như đột nhiên lại dài ra nhanh chóng.

Mấy rễ cây chôn sâu ở đất như nhấc lên cao, lao tới phía nàng.

Không còn suy tư thêm được nữa.

Nàng rút ra cây trường kiếm bên hông chống xuống, nhưng nhánh cây kia như làm bằng đá vậy, chặt sao cũng không chịu đứt.

Nàng cực kì buồn bực, động tác xuất kiếm cũng hỗn độn hơn xưa.

Bốn phía mờ mịt u ám, nàng không tìm được vị trí của Tô Nguyệt Cẩm, chỉ còn một đường tránh né về phía sau.

“Chạy về hướng bắc.” Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng động, nàng không biết đó là ai, nhưng trực giác lại tin là thật.

Bước chân quẹo thật nhanh, nàng thấy khu rừng rậm phía bắc có một điểm sáng.

Là nơi đó! !

Cành khô, cây mây, cả khu rừng rậm phảng phất mùi mục nát. Chưa bao giờ Thẩm Hành gặp tình cảnh như vậy, chỉ có thể nghe theo âm thanh trong lòng, chạy về phía ánh sáng kia. Lúc sắp lao được đến nơi kia, đột nhiên cả người nàng lại bị ôm ngang lấy.

Nàng cố sức giãy giụa, nhưng rồi lại nghe thấy tiếng Tô Nguyệt Cẩm nhẹ nhàng động viên.

“A Hành, là ta.”

Mùi thơm như lan như xạ dịu dàng quen thuộc, nàng lo lắng kéo hẳn nói: “Nhanh đi theo ta.” Nhưng đã muộn mất rồi, mấy cây mây phía sau vừa đuổi tới.

Hắn vẫn không động đậy, lấy từ trong tay áo một chiếc lá lục thảo ra, nhóm lửa. Thứ này dùng để tinh thần, trên người hắn vẫn mang theo một ít.

Đầu óc hỗn độn dần tỉnh táo, Thẩm Hành sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, sau lưng nàng làm gì có cây mây nào đâu, rõ ràng vẫn như lúc đầu họ đến, cắm sâu dưới đất, không hề di chuyển.

Nơi bị mấy cây mây đánh vào người cũng không một vết thương, thậm chí ngay cả vải áo cũng không hề ngồn ngàng một chút.

Nàng lại nhìn về phía ánh sáng kia, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nơi đó, là vực thẳm! Mà nàng chỉ cần bước nửa bước nữa thôi là bước đến bờ vực. Nếu không phải Tô Nguyệt Cẩm kéo nàng đúng lúc, chỉ sợ nàng đã té xuống rồi.

“Rốt cục chuyện này là sao?” Nàng khiếp sợ nhìn hắn. Ở trong khu rừng có yêu vật hay sao chứ?

“Là đẳng tảo.” Hấn khẽ vuốt lưng nàng, chỉ vào mấy chiếc lá rụng cách đó không xa: “Đây là một hương liệu cổ, dù không cần đốt lên cũng sẽ toả mùi thơm. Người ngủi được sẽ cực kì nóng vội, nảy sinh ảo giác. Mấy nhánh mây sẽ chỉ dẫn nơi có mùi hương mạnh nhất, vì thế người đó sẽ bắt giặc chạy tới hướng này.”

Thẩm Hành nhìn một đồng lá khô trên vách đá cheo leo, lá xếp chỉnh tề, ngay ngắn bày ra ở đó, chắc chắn là do có người cố ý đặt lên!

Nếu suy luận không sai, vách núi ở đầu kia chính là lối ra.

Nhưng mà: “Vừa rồi ngài không ngủi được sao?”

Tại sao chỉ có mình nàng nảy sinh ảo giác?

Hấn vuốt vuốt mấy chiếc lá cây: “Ta không sợ cái này, từ lúc còn bé Mẫn quý phi đã cho ngủi hơi nhiều”.

Không chỉ hương liệu này mà còn đủ loại độc thảo khác, chỉ cần không ăn nhiều sẽ không chuyện gì xảy ra.

Hấn nói rất tùy ý, nhưng Thẩm Hành nghe xong một lúc vẫn chưa thể hoàn hồn.

Hấn nói về chuyện năm đó đã kinh động khắp Khánh Nguyên triều sao.

Sức khỏe Hoàng hậu nương nương không tốt, sau khi sinh ra Tô vương gia đã nằm liệt trên giường bệnh. Thánh thượng đau lòng cho nương nương, nên tự mình đưa nàng đi Phụng Vu sơn bái phỏng thần y.

Tô Nguyệt Cẩm lúc đó mới vừa tròn một tuổi, không tiện mang theo nên ông giao lại cho nương nương Ngụy Mẫn chăm sóc.

Mẫn phi hiểu biết về hương liệu, tính tình lại dịu dàng hòa nhuận, nhưng vì muốn để con trai mình lên ngôi nên đã ra tay về hấn. Huân hương trong điện đều bị động chân tay, đến lúc có người phát hiện, Tô Nguyệt Cẩm đã nằm thoi thóp, tuy sau đó cứu được mạng về nhưng thân thể không khỏe mạnh như ngày trước.

Nội tức của hấn như có như không, cũng không có cách nào vận khinh công là vì vậy.

Hậu cung hỗn loạn, làm con của Thiên từ, từ nhỏ đã không dễ dàng.

Chương 25: Tay chân luông cuống ôm ôm ấp ấp

“Ngài chờ chút nhé, ta bay qua lấy dây thừng buộc chặt cầu treo đã.”

Mỗi người khi sinh ra đã có những con đường khác nhau, nàng sẽ không trách trời vì sao thương người này không thương người khác, chỉ cần thấy đường trước mắt là đi thôi.

Khoảng cách giữa hai bờ không quá lớn, một đầu vách núi bên kia vắt vẻo chiếc cầu treo cũ nát. Chỗ buộc đã bị búa rìu chặt đứt, cỡ lẽ là do sau khi huynh muội Phùng gia đi lạc vào đây, người ở thôn Bác Cổ đã đề phòng, cho nên mới chặt đứt chỗ nối đó.

Tô Nguyệt Cẩm ngẩng đầu nhìn một lúc rồi thản nhiên nói:

“Không cần phiền phức vậy đâu, cô ôm ta bay qua là được.”

Ngài đã không để ý đến trình tiết thì thôi đi, sao chuyện giữa nam và nữ ngài cũng hững hờ vậy chứ?

Mặt nàng cứng đờ, cố gắng thức tỉnh ai kia:

“Ngài không nhìn thấy ta là nữ tử à?”

Tô Tiểu Thiên tuế thật thà nhìn nàng: “A Hành à, nếu chỉ nhìn thôi thì khó phân biệt được lắm”.

Cái đồ xấu xa! !

Không nhìn thì còn làm gì nữa hả?

Nàng không ngờ là, vào một ngày xa xôi nào đó, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ câu nói này không chỉ có ý đùa giỡn mà thôi, mà còn. . .

Chuyện sau này tạm thời không nhắc tới.

Nói chung...

Không ưa ngài, lại không đánh chết được ngài, câu nói danh ngôn kinh điển này đã khắc họa chân thật nhất nội tâm của nàng lúc này đây.

Hít sâu một hơi, nàng nói: “Tuy khinh công của ta cũng được, nhưng từ trước đến giờ ta chưa thử làm thế bao giờ, thôi thì cứ nối cầu treo lên đi.”

Nàng vẫn sợ nhỡ có sơ xuất xảy ra, cây cầu này đã có nhiều năm, móc trung gian là xích sắt. Dù Tô Nguyệt Cẩm không biết khinh công, nhưng khả năng phi hoa đạp điệp* lại vô cùng tốt, mượn lực đạp qua là phương pháp toàn vẹn nhất.

*phi hoa đạp điệp: bay hoa đạp lá, nói chung là khả năng bước nhẹ nhàng mượn lực.

Nhưng mà Tô Tiểu Thiên tuế lại không tán thành với suy nghĩ này, hấn chỉ vào nàng rồi nói.

“Không phải cô có dây thừng thắt cổ à? Quán vào cây cổ thụ đối diện, lúc nhảy lên thì tay kéo lại.” Đây mới là cách không có chút sơ hở nào.

Thẩm Hành nghe xong cả khuôn mặt đều đen thui, rốt cuộc còn muốn nàng cường điệu bao nhiêu lần nữa?

“Cái đó là ngàn sắc bạch lăng! !”

Từ lần trước khi hấn nhìn thấy nàng dùng nó để thắt chết một con lợn rừng lúc đang hái thuốc, hấn liền gọi cái đó là dây thừng thắt cổ.

Mà hấn lại hoàn toàn quên mất một điều, hành động đó của nàng chẳng qua chỉ là kết quả của việc ai kia lảm nhảm liên hồi: “Thật muốn ăn canh giò quá”.

Phất tấm vải tơ lụa trắng như tuyết trong tay, nàng nhả từng chữ: “Nó được làm từ mười hai sợi rễ kim tằm, ba mươi chín sợi rễ trư ti tạo thành dây, sắc bén đến mức có thể siết cổ họng, lại nhẹ nhàng như thể lụa mùa tung bay, không thể so với mấy thứ trong cung của ngài được.”

Lúc mua nàng bỏ ra nhiều tiền lắm đấy, biết chưa? !

“Ừ.” Hấn hờ hững gật đầu “Năm mươi một sợi rễ cây lại quán thành một dải màu trắng, buộc qua đi.”

Trong khố phòng nhà hấn vẫn dùng thứ này đưa cho người ta thắt cổ đấy.

Hấn lại dùng cái từ “buộc” kia! !

Thẩm đại tiểu thư nắm chặt tay thành đấm, nhưng cũng biết cãi cọ hoài chẳng thay đổi được gì. Đành cầm giận vung tay tung về phía vách núi đối diện.

Dải lụa uốn quanh như rắn, vòng thắt lại trên cây mây đôi diện.

Dùng tay thử kéo một cái, nàng ngượng ngùng duỗi cánh tay ra: “Lát nữa, ngài phải ôm chặt chút đó.” Tội làm hoàng tử ngạc chết còn kinh khủng hơn tội làm mất linh thạch thánh tổ gấp nhiều lần.

Cả người đột nhiên rơi vào một vòng ôm ấm áp, lạ lùng đến mức khiến cho hai người luống cuống cả tay chân.

Tuy rằng trước kia cũng từng ôm ấp một lần, nhưng khi đó tình huống nguy cấp, đâu có thời gian mà để ý tới chuyện khác. Còn như lúc này, trong lòng nàng không suy nghĩ được bất cứ chuyện gì ngoài sự gần kề đó, vô cùng thân mật.

Thẩm Hành mím môi, lo hấn sẽ nghe được nhịp tim đột nhiên tăng mạnh của mình, nhưng lại cảm giác nội tức của hấn không ôn hòa như xưa.

Mùi hương lạnh lùng thoang thoang ngập tràn khoang mũi, nàng thoáng nghiêng đầu, không ngờ trên gương mặt ai kia lại ửng hồng nhẹ.

Hóa ra, hấn cũng đang lo.

Thả người nhảy lên, bóng dáng hai người như lướt qua áng mây hồng, gọn gàng lưu loát.

Đúng như Thẩm đại tiểu thư nói, sợi dây thừng thắt cổ tên là ngàn sách bạch lung này cực kì dẻo dai, không phí chút sức lực nào đã đứng yên được bên bờ đôi diện.

Chỉ là chân vừa dừng xuống đất, phía bên đôi diện đã vội vã lập lòe vài ngọn đuốc.

Chúng thôn dân giờ cuộc đao đồn dập chạy tới, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì có vẻ thoáng kinh hoảng.

Trưởng thôn run run rẩy rẩy được người ta diu đỡ, một tay vừa che miệng, một bên thì thở dốc.

Cách một khe núi sâu hoắm, hai bên đôi diện nhìn nhau, đột nhiên lại không biết phải mở miệng thế nào.

Thẩm Hành biết những dân ở nơi đây đều là người lương thiện, dù chặt đứt cây cầu treo này cũng chỉ là vì giữ cho dân làng yên ổn mà thôi.

Nhìn hàng xóm láng giềng bên kia, nàng trịnh trọng cúi chào, mạng của nàng và Tô Nguyệt Cẩm là nhờ họ cứu, nàng thật lòng cảm kích sự quan tâm chăm sóc của họ trong suốt thời gian này.

Dừng lại một lúc lâu, nàng nhẹ giọng nói:

“Xin cứ yên tâm.”

Không cần quá nhiều lời, nhưng đúng là lời hứa hẹn tốt nhất dành cho họ.

Nàng nhìn thấy Vu tam nương nở nụ cười, những thôn dân hồn hậu ngây ngốc nhìn nàng, cuối cùng mọi người đều phát tay đưa tiễn.

Người ta cũng ra được rồi, dù có lo lắng, họ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào nàng.

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng gọi chói tai như xé tan chân trời, là Phùng Tư Trân.

Dáng vẻ của nàng có lẽ là do tới gấp mà chưa kịp rửa mặt chải đầu, nàng ta hoảng loạn đẩy đám người kia ra, cao giọng hét: “Tô tướng công, dẫn ta đi theo với! !”

Thẩm Hành đầy hứng thú nhìn về phía Tô Nguyệt Cẩm, nghe hẳn thật thà vô tội đáp: “Ta không biết khinh công mà.”

Việc này, đúng là ở đâu cũng phát huy tác dụng. Tuy đó chỉ là cái cớ, nhưng cũng là một cách để bảo vệ bản thân nàng.

Có thể vài năm nữa nàng ta sẽ hiểu, thế giới bên ngoài kia hỗn loạn không sao tả xiết, trong sơn thôn nhỏ bé yên yên ổn ổn sống đến hết đời mới là hạnh phúc bao người ước mong.

Nơi này là thế ngoại đào nguyên mà bao nhiêu người thiết tha chờ đợi.

Sau khi từ trong núi đi ra, Thẩm Hành lén lút liếc nhìn vẻ mặt của Tô Nguyệt Cẩm, ấp úng hỏi:

“Ngài định xử lý như thế nào?”

Đằng tảo có độc, mà lại không dễ dàng mọc lên, những người không hiểu biết về dược liệu rất gây thương tổn chính mình. Ở thôn Bác Cổ xuất hiện cả rừng đằng tảo như vậy không phải là chuyện ngẫu nhiên, chắc chắn là do có người độc lòng trông nom chăm sóc.

“Năm đó cung nhân cung cấp hương liệu cho Mẫn phi tên là Vu Thiện. Nếu như ta đoán không nhầm, hẳn là người nhà họ Vu, đây chính là dòng dõi của hẳn.”

Cha nàng nói, đêm trước khi chuyện đó xảy ra người đã đã biến mất, thánh thượng cũng vì thế mà tức giận hồi lâu. Không ngờ khi ấy hẳn lại mang theo một nhà già trẻ trốn tới đây.

Mưu hại hoàng tự là trọng tội, tuy đối phương không phải là kẻ chủ mưu, nhưng rút cuộc vẫn tiếp tay cho Mẫn phi phạm tội.

Nàng nhìn hẳn, nhẹ giọng nói: “Dù hẳn còn sống đi nữa cũng đã là người tuổi xế chiều. Người ta vẫn nói tội hết ba đời, người thôn Bác Cổ. . .”

“Ngày ấy ông già cứu chữa cho ta chính là Vu Thiện.” Hẳn từng thấy mảnh vá trên góc áo của ông, là chất liệu trong cung sử dụng hai mươi năm về trước.

Hóa ra là ông ấy! Thẩm Hành ngạc nhiên.

Có lẽ chính Vu Thiện cũng không nghĩ rằng, đứa bé mà ông ta mưu hại hai mươi năm sau lại được ông cứu chữa.

Nhân quả luân hồi. Cuộc gặp gỡ bất ngờ như vậy, có khi là nhờ ông trời ban cho ông để lấy công chuộc tội.

“Cô sốt sắng cái gì thế?” Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt nhìn nàng, đáy mắt dịu dàng trong suốt.

“Ta. . .”

Hẳn mỉm cười, đưa tay đánh lên ngọn núi đá.

Từng viên đá to to nhỏ nhỏ rơi xuống bịt kín con đường nhỏ duy nhất vào thôn.

Từ giờ trở đi không ai có thể vào đây được nữa.

“Đã là nơi thế ngoại thì không nên bị người ngoài quấy rối. .”

Xuân lai biến thị đào hoa thủy, bất biện tiên nguyên hà xử tâm*.

*Xuân về nước mênh mông mưa đỏ. Tìm nguồn Tiên biết rõ nơi đâu [Đào nguyên hành – Vương Duy]

Thâm Hành nhìn khuôn mặt anh tuấn đó, một nam tử khiến người người ngưỡng mộ, không phải vì quyền khuynh hậu thế, mà là vì khí phách hải nạp bách xuyên*. Hấn đã chịu tổn thương quá nhiều, nhưng chưa bao giờ khắc ghi mối thù này mà oán giận trong lòng, thật sự quá hiền lành.

*Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại” (Tạm dịch: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn). Trong bài ý chỉ rất bao dung.

Kết quả như thế cũng là điều tốt nhất cho thôn dân Bác Cổ.

Chương 26: Cha đẻ cũng không nhận ra

Trong lòng hai người đều hiểu, thôn Bác Cổ sống ở đây đã lâu đời, đường ra cũng cực kì hẻo lánh. Đường hẹp quanh co chẳng khác gì hoang sơn dã lĩnh*. Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ cho một chuyến lặn lội đường xa, nhưng nàng cũng không ngờ lần phiêu bạt này lại ròng rã bảy ngày bảy đêm như thế.

*núi rừng hoang vu

Trong hoàn cảnh đó, ‘dây thắt cổ’ của Thẩm đại tiểu thư lại cho thấy tác dụng vô cùng quan trọng của mình trong việc săn mồi kiếm ăn, tuy mùi vị sau khi chế biến vẫn không mấy ngon lành như trước, nhưng đói đến mức hai mắt xanh lè rồi, ai còn quan tâm xoi mói gì nữa chứ.

Màn trời chiếu đất suốt mấy ngày, rốt cục hai người cũng nhìn thấy đường lớn rộng thênh thang, cảm giác như mẹ hiền xuất hiện.

Tô tiểu vương gia cầm khăn lau mặt, tốt xấu gì cũng phải duy trì một chút hình tượng bản thân, ít nhất đừng dọa sợ người nhà là được.

Thẩm Hành bên cạnh không mẫn không nhạt nói: “Vương gia, lau rồi cũng không dễ nhận ra đâu.”

Y phục của hai người đã không nhìn ra màu sắc ban đầu nữa, không khác hơn rồi bù bao nhiêu. Ngày hôm qua tránh mưa trong sơn động, nàng nhìn mái tóc dài của hấn bị gió thổi tung hỗn độn thì nghĩ, cái bộ dạng này cầm thêm cái bát là có thể đứng ở kinh thành xin cơm được rồi, chắc chẳng mấy người có thể nhận ra đâu.

Gió thổi nắng phơi đến tảng đá cũng mình đầy loang lổ, huống hồ hai người họ còn phải trèo non lội suối lâu đến thế.

Tô Nguyệt Cẩm đưa tay, phẩy phẩy giúp nàng con ruồi bu ở đỉnh đầu, chân thành nói:

“Dáng vẻ của cô càng khó nhận ra được đấy.”

Đó là vì ta ở từ đường nhiều hơn ngài ba ngày thôi! !

Thẩm đại tiểu thư nhe răng, vò loạn mái tóc dài của hấn.

Đang lúc chơi đùa phấn khởi thì đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa dồn dập trên đường lớn, cát bụi mù trời như bão.

Thẩm Hành nhón chân nhìn ngó, là cấm vệ hoàng gia!

Vị quan áo lam cười ngựa dẫn đầu mặt mày lo lắng đang nói chuyện với một công công bên cạnh, chính là Thẩm Quát và Quế Viên công công.

Thẩm Hành kéo Tô Vạn tuế gia một cái, kích động nói: “Ra đứng phía trước đi, là cha ta đó.”

Sự thật có thể chứng minh, đúng hay không thì kết quả vẫn giống nhau thôi.

Bởi vì lúc đoàn lính đi ngang qua hai người họ, chẳng có ai rảnh rỗi chú ý xem hai vị ‘bách tính’ mặt mày nhớm nhúa này là ai.

Trong khoảnh khắc ngang qua nhau đó, nàng còn cảm giác được tầm mắt của Thẩm Quát dừng lại trên khuôn mặt mình, sau đó ông buồn bực thở dài: “Sao còn trẻ tuổi mà lại làm ăn mày vậy, đúng là lười biếng.”

Nàng phất tay theo bản năng, cao giọng hô: “Cha ơi cha nhìn rõ lại đi, con là Thẩm Hành mà.”

Giọng nói thì to thật to, nhưng ngoại trừ một họng đầy bùn cát hắt vào, một nửa ánh mắt chú ý cũng không thu về được.

Tô Nguyệt Cẩm kéo nàng lại, chỉ đội ngũ đang nghênh ngang rời đi nói: “Đi xa rồi.”

Nàng biết là đi xa mà! !

Nếu không phải do nàng đói bụng quá lâu không nhắc mình lên nổi, nàng đã bay lên kéo mặt cha mình rồi.

“Quế Viên công công không phải là người hầu hạ bên cạnh ngài sao? Đến chủ nhân của mình mà cũng không nhận ra nữa?”

Quá vô căn cứ đi? Tốt xấu gì cũng hầu hạ hẳn nhiều năm, mắt mũi vát đi đâu hết.

Tô Tiểu Thiên tuế suy nghĩ sâu sắc một hồi, thật lòng thật dạ đáp: “Người vừa rồi là Thẩm Quát chứ nhỉ.”

Lần này chẳng ai buồn cười ai, Thẩm Hành cũng lưu lạc đến mức cha đẽ

không nhận ra mình, có gì hay mà tranh luận trận người ta.

Nhìn theo đám bụi mịn mù trên đường lớn, sự lựa chọn duy nhất hai người cũng chỉ có thể là tay làm hàm nhai.

Chỉ là lần này Thẩm đại tiểu thư ngoan ngoãn hơn hẳn, nàng xé hai mảnh vải bên góc váy buộc trên tay, nếu cho người cười ngửa đi qua phát lên cũng dễ thấy hơn một chút.

Đáng thương hơn là, trời cao lại không cho người ta cơ hội mà chuẩn bị, ngoại đội ngũ lo lắng lao qua vừa rồi, họ không gặp thêm bất kỳ “người quen” nào nữa.

Đến khi mặt trời sắp xuống núi, hai người mới đi tới được cửa thành.

Nhìn con sư tử bằng đá trang nghiêm đạp chân lên quả cầu màu đỏ, Thẩm Hành thật sự rất muốn quỳ xuống quỳ bái như thần thú.

Nhìn cánh cửa thành đóng chặt, nàng nhìn thị vệ trên thành rồi hét to: “Mau mau mở cửa ra, Vương gia trở về rồi.”

Anh trai tuần tra thoạt nhìn tuổi còn khá trẻ, nhưng lỗ tai thì có vẻ không được thính cho lắm, hô liên tục mấy lần hẳn mới cà lơ phát phơ liếc mắt nhìn xuống dưới.

“Ồn ào cái gì đây? Vương gia hạ lệnh không cho mở cửa thành, muốn xin cơm thì chỗ khác mà xin, không ai rảnh rỗi tán chuyện đâu.”

Cái người kia, mấy người có biết chủ nhân là ai không đó?

Thẩm Hành hít sâu một hơi, từ từ nói tiếp: “Ta nói đúng mà, giờ Vương gia đang ở ngoài thành, người mở cửa thành cho chúng ta vào đi.”

“Vương gia?” Anh trai thị vệ cười to “Vương gia ở đâu? Cô chỉ ta xem.”

Hắn ta còn cúi người xuống nhìn thử, bộ quan phục lam văn lộ ra ngoài.

Hóa ra là huyện nha trong Vũ Thành.

Thẩm Hành uể oải chỉ vào Tô Nguyệt Cẩm: “Người không có kiến thức ta sẽ không trách tội, ăn nói cẩn thận đi, nói lung tung là phải chịu tội đấy.”

Vừa mới nói xong, đối phương đã cười to chẳng coi ai ra gì: “Đồ nhà quê quê mùa cục mịch mà còn bày đặt so kiến thức với ông.”

Ánh mắt hần lướt qua người Tô Nguyệt Cẩm rồi phán tiếp: “Cô nói tên ăn mày bên cạnh là Vương gia hả, cô điên rồi phải không. Chưa nói tới chuyện vương gia lúc đi ra ăn mặc thế nào, dù có về thật cũng không thể trở thành như thế được.”

Tương hần ngốc chắc? Cái bộ trường sam kia không đáng một xu, có Vương gia nào mà lại mặc như thế ra ngoài ?

Lúc hần nói câu này, Tô tiểu vương gia đang ngồi chồm hổm trên đất chuyên tâm nhìn kiến dọn nhà, nghe xong cũng bất giác tự mình đánh giá một phen, tự nhiên lại thấy người kia phân tích cũng có mấy phần đạo lý.

Từ trước đến giờ khi đi ra cửa hần vẫn thích mặc đồ có thể diện chút.

Thẩm Hành sắp tức đến thổ huyết rồi.

Bảy ngày rồi nàng chưa được ăn một hạt cơm, ăn gió nằm sương lâu như vậy, vất vả lắm mới trở về nhà, thế mà còn bị tên giữ cửa cười nhạo một phen.

Nàng tiện tay nhặt một tảng đá ném lên, nhắm ngay thẳng đỉnh đầu đôi phương.

“Đồ mắt mù kia, mau mở cửa ra, không đừng trách ta không khách khí.”

Chờ nàng có sức nàng sẽ bay lên đánh hần.

Người trên thành bị đánh vào đầu, trên mặt đã sưng lên một cục.

Nghe thấy tiếng mấy quan binh đồng loạt chạy sang, nổi giận nói: “Son đã thôn phụ kia từ đâu tới đây, chán sống rồi phải không?”

Ai chán sống còn chưa biết đâu, Thẩm đại tiểu thư đặt tay lên chuôi kiếm: “Không phục thì xuống đây.”

Xuống một tên nàng chém một tên.

Vóc dáng Thẩm Hành không cao, nhưng khí thế thì không kém người hành tẩu giang hồ, mấy thị vệ đang la hét hung hăng cũng giật mình lùi bước.

Người ta vẫn nói thấy người dễ chọc mới chọc, gặp người có công phu thì sẽ chạy nhanh hơn ai khác.

“Ai về chỗ đó đi, bọn ông không có thời gian cãi nhau với cô.”

Bọn họ không muốn trêu chọc thị phi, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, Thường ngày Huyện thái gia vẫn chỉ dạy như thế.

Những người này sao lại xui xẻo thế chứ! !

Thẩm Hành nhìn thấy mấy người này nói xong thì bỏ đi, nàng bực bội nói tiếp: “Các người không quen biết thì thôi đi, gọi người quen biết ra đây. Cố Hầu gia có trong thành không, gọi hắn đến.”

Thường ngày Tô Nguyệt Cẩm ít khi lộ mặt ra ngoài, ngay cả Huyện lệnh Vũ Thành cũng chưa từng thấy mặt hắn, nếu nói quen thì chỉ có Cố Dẫn Chi .

Không ngờ là đối phương cũng không biết suy nghĩ làm sao, sau khi hai mặt nhìn nhau, hắn tùy tiện nói: “Định gọi tên mấy người tai to mặt lớn để hù dọa chúng ta à? Nói cho cô biết, người trong cung đã ra khỏi thành hết rồi, dù cô có vào thành cũng không gặp được, bọn ta không quan tâm đâu, đừng nói nữa”.

Gần đây thời vận của Thẩm Hành vẫn xấu, nhưng nàng không ngờ hôm nay nó lại xấu đến vậy.

Không còn ai để ý đến họ nữa. Ở trên thành cao mọi người cùng nhau trò chuyện, nàng lại thấy buồn bực chưa bao giờ trải qua.

Đúng lúc đang định lao lên lần nữa, ống tay áo có người nhẹ nhàng kéo xuống.

Tô Vạn tuế không biết đã ngồi dưới đất từ lúc nào, chống tay nâng cằm rồi hỏi nàng: “Nếu có một mụ đàn bà chanh chua chửi đổng cô thì sao nhỉ?”

“... Hả?” Nàng ngạc nhiên, không hiểu được ý của hắn.

Hắn chậm rãi nói tiếp:

“Mắng Trương Thanh Hiền đi, càng khó nghe càng tốt.”

Chuyện mắng người như vậy, Thẩm Hành chưa bao giờ làm thử. Thứ nhất là vì “thục nữ”, thứ hai, sống ở kinh thành suốt tháng ngày, cũng chẳng có cơ hội cho nàng thể hiện. Thế nhưng từ trước đến nay Tô Nguyệt Cẩm chưa bao giờ làm chuyện gì vô ích, hắn đã nói như vậy, tất có đạo lý của hắn.

Chỉ là...

“Nếu ta mắng rồi thì có gả được nữa không.” Nàng dẫn đó, vẫn còn rất lăn tăn về vẻ đoan trang mấy năm nay mình dày công xây dựng.

Hắn nhìn nàng đầy kỳ lạ: “Cô không mắng thì cũng không gả được đâu.”

Sau đó, Thẩm Hành thông suốt rồi, nàng ngẩng cổ lên cao rộng rú:

“Trương Thanh Hiền, cái đồ mất tâm mất phổi khôn kiếp nhà ông, lăn ra đây cho lão nương!!!”

Chương 27: Đi dạo một vòng trong nhà giam

Một mù đàn bà chanh chua đứng chửi đồng thì từ động tác tới ngôn ngữ phải song hành cùng nhau, từ thăm hỏi các đời tổ tông tới kết hợp với một đồng va chạm kịch liệt.

Động tác cần phải gọn gàng nhanh chóng, một tay chống nạnh, người nghiêng về phía trước, đảm bảo khí ở đan điền có thể thuận lợi vận hành hết ba mươi sáu vòng tròn lớn, khi ấy lúc chửi bậy âm thanh phát ra mới hùng hồn mạnh mẽ.

Câu nói phát ra phải lưu loát trôi chảy, trêu chọc đùa giỡn để người nghe có thể thay đổi thái độ, theo tình tiết trong câu chuyện mà cùng mình phân chần.

Đương nhiên, điếm này phải tùy theo từng người, dựa trên cách thức và trình độ thăm hỏi mà mang lại các hiệu quả khác biệt nhau.

Thẩm Hành làm “một mù đàn bà chanh chua bán lộ xuất gia”, chửi làm sao cho bay được lên cổng thành cao chót vót. Nhưng cũng may Thẩm đại tiểu thư tập võ từ ngày nhỏ, khí ở đan điền phải nói là cực kì sung túc.

Hai tay nàng chống nạnh, thế như chẻ tre rống lên một tiếng.

“Tên Trương Thanh Hiền đáng chém ngàn đao kia, mộ tổ nhà ông bốc khói xanh mới cho ông lên thâu vị trí đó để ngồi, sao không làm cho tròn chức tròn danh. Lúc dân chúng đói bụng tước cỏ tước cây, mí mắt ông sao không nhắc lên một chút, vậy mà xứng là Phương tri huyện à.”

“Ra khỏi nhà thì bốn người nhắc kiệu, ba người quạt, bóc lột tiền bạc người ta mà yên tâm thoải mái được à? Ngẩng đầu ba thước có thần minh, ngày mà ông bị sét đánh ấy, ta bảo đảm già trẻ lớn bé Vũ Thành sẽ đứng xếp hàng mà hất ớt vào mặt ông.”

Bách tính trong thành có thể không biết được quan kinh thành tên tuổi ra sao, tục danh của Vương gia xưng gọi thế nào, nhưng tên của Huyện lệnh Trương Thanh Hiền thì không ai không rõ.

Tai nghe thấy từng tiếng chửi bậy càng lúc càng cao, mọi người dần dần tụ tập tới trước cửa thành quan sát.

Cách một cách cửa lớn sơn son, Thẩm Hành không nhìn thấy tình hình

bên trong, nhưng tiếng bàn luận to to nhỏ nhỏ vẫn lọt qua khe cửa vắng vắng vào tai.

“Cô nương bên ngoài kia mắng hăng hái quá, nghe mới sảng khoái làm sao.”

“Ai bảo tên kia cả đời chưa làm được chuyện gì tốt, bây giờ bị người ta chửi một trận như thế đúng là lần đầu tiên.”

“Quả là can đảm.”

Đám thị vệ trên tòa thành thấy cảnh tượng này nhất thời cũng không biết phải xử lý ra sao. Xưa nay ở Vũ Thành chưa bao giờ có tiền lệ như thế cả, Trương Thanh Hiền như một tòa thành trì vững chắc, mặc dù tiếng dân chúng oán than dậy đất đã nhiều năm, nhưng cũng không ai dám mắng mỏ thành lời như thế.

Bắt lại thì lo nhờ lão gia không hài lòng, chém họ hay tra tấn thì sao chịu nổi.

Còn không bắt, cứ để mặc nàng ta mắng thế? Lỡ mà người trong cung trở về đúng lúc đó gặp được, có thể tương tượng được ảnh hưởng lớn mức nào.

Mấy người vây quanh bàn bạc một hồi, cuối cùng họ quyết định cứ tóm hai người bên ngoài lại cái đã. Dù sao cũng chỉ có một nữ tử và tên thư sinh yếu đuối, bọn họ thì lại chừng hai mươi người, không chế phục được chắc?

Nghĩ như thế rồi họ vội vàng hạ công lớn xuống.

Trong nháy mắt cửa thành mở ra, Thẩm Hành nắm chặt cây trường kiếm đã tước vỏ trong tay, ánh kiếm lóe lên, gác trên cổ của một người thị vệ.

“Rốt cục cũng chịu hạ xuống rồi?” Nàng hét tới mức cổ họng sắp bốc khói rồi đó.

Thị vệ kia vừa nhìn đã biết chưa từng trải sự đời, không chờ Thẩm Hành nói gì thêm, hấn đã run lập cập nói với đám huynh đệ phía sau: “Thả binh khí mau, chớ làm loạn.”

Cái này cũng nhanh quá đi?

Thẩm Hành nhượng mày liếc hấn một cái, siết kiếm chặt thêm mấy phần, hài lòng nhìn biểu cảm “Hoa dung thất sắc” của đối phương.

Tô tiểu vương gia bên cạnh rõ ràng ‘có lẽ’ hơn nàng nhiều, hẳn vui vẻ đi tới hỏi chúng nhân gia.

“Mọi người muốn bắt chúng ta à?”

“Không có, tiểu nhân nào dám bắt ngài a, chỉ là, chỉ là hạ cửa xuống ra chào hỏi với ngài thôi.”

Thanh trường kiếm kia sắc bén vô cùng, hẳn chỉ hơi dịch chuyển một chút đã rách cả da, nào còn dám bắt bớ gì ai nữa.

Nhưng mà đáp án này lại khiến người kia không hài lòng

“Vì sao không bắt?” Nhục mạ mệnh quan triều đình không phải tội lớn lắm sao? Hay là do mắng chưa khó nghe nữa hả?

Tiểu thị vệ bị “Bắt cóc” đã sắp khóc luôn rồi, mặt mày hẳn đưa đám run rẩy nói:

“Ngài làm vậy không tính là mắng đâu, mấy câu đó chẳng qua là đùa giỡn thôi mà, nói hai câu vẫn bỏ qua được.”

Cho cả một cái thang to để hai người đi xuống, thế nhưng Tô Vạn tuế gia vẫn không có ý định đặt chân.

“Cái này không phải nói đùa đâu.”

Về mặt đó của ngài có thể đường hoàng hơn chút nữa không?

Anh trai thị vệ cảm thấy cả đời mình chưa từng gặp chuyện nào kinh người đến vậy, hai chân run run nhìn về phía mấy người đã thả binh khí xuống: “Ý ngài là muốn ta phải bắt sao?”

Trong đại lao Vũ Thành.

Vách tường trơn trượt, rào chắn mục nát, cộng thêm một cái khóa bằng xích sắt to tồng tồng.

Mãi đến khi Thẩm Hành ngồi trên đồng rơm rạ trong nhà lao nàng vẫn không hiểu nổi, đang yên đang lành tự nhiên chui vào đây làm gì.

Đến giờ nàng vẫn còn nhớ được, anh trai kia sợ đến bước bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo rồi rầy mở cửa lao ngục ngẩn nhìn họ tiến vào trong.

Dù sao, chuyện bắt người như vậy hẳn đã làm rất nhiều lần, nhưng cái

loại muốn được ngồi tù đó thì nhìn sao cũng thấy đầy kinh hãi.

Ăn bát cơm tù khá đầy đủ, nàng xoay mặt nhìn về phía Tô Nguyệt Cẩm cạnh bên: “Tới chỗ này để điều tra cái gì à?”

Dù người trong cung chưa trở về, nhưng bọn họ cũng không hà tất phải ở lại đây. Có lẽ tên Trương Thanh Hiền này có bản lĩnh thông thiên gì đó, khiến hắn phải tự mình chạy tới nơi này xem một chuyến.

“Lẽ nào ở đây là nơi tàng trữ bạc?”

Nàng đánh giá xung quanh một lượt.

Thủ đoạn của mỗi tên tham quan chẳng giống gì nhau, nhưng bản chất ham tiền thì tên nào như tên nấy. Lúc vừa tới dịch quán, nàng và Thẩm Quát có tới quý phủ của Trương huyện lệnh ăn bữa cơm, nhìn mái nhà mà mỗi viên ngồi một “miếng vá” kia, thật đơn sơ hơn cả nhà dân thường.

Lúc đó nàng còn nghĩ, hiếm khi thấy cha nàng có thể tìm được một tri kỷ thanh liêm đến vậy, nào biết được, căn hộ cũ nát kia vốn chỉ dùng để chiêu đãi các quan kinh thành, thực ra đó không phải là nơi mà ông ta ở.

Tiểu nhị nói, tên này phải tiền nhiều thì mới cứu.

Nếu như gỡ bỏ quan phục của Trương Thanh Hiền, có lẽ hắn thà rằng để bạc theo mình xuống mồ cũng không chịu dễ dàng lấy ra.

Tô Nguyệt Cẩm cố ý tới nhà lao ngồi thử, có lẽ là vì chuyện này chẳng.

“Ngài nghĩ là ở chỗ này à?”

Nàng gõ lên nền đất gạch, nghiêng tai nghe thử âm thanh.

Không có mà.

Nếu như dưới đây có giấu vật gì, tiếng vang của gạch sẽ không rắn chắc như thế.

Tô Tiểu Thiên tuế vẫn ngồi xếp bằng nhìn nàng ở cách đó không xa, mãi đến khi Thẩm Hành tự dẫn vật một hồi, đầu đầy mồ hôi ngồi trở lại, hắn mới ung dung thông thả nói:

“Ta đói bụng quá, nên đến ăn một bữa cơm thôi.”

Tại sao lại nghĩ chuyện phức tạp thế chứ? Trên đời này nào có nhiều cơ

quan ngẫm đến vậy, tên Trương Thanh Hiền cũng đâu phải người không đầu óc.

Muốn lấy bạc từ tay hắn cũng không cần phải phiền phức vậy đâu.

Thẩm Hành cứng đờ nhìn sang, hoàn toàn không tin nổi người này bảo nàng hú hét trước cửa thành suốt nửa ngày, còn buộc quan sai đem nhốt họ vào đây, chỉ là để ăn cơm! !

“Vậy tại sao ngài phải đòi ở nhà tù hướng mặt về phía nam.” Nàng vẫn không chịu tin sự thật phũ phàng đó, chẳng lẽ gian nhà này khác những nhà tù kia sao?

Tô Nguyệt Cẩm xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ.

“Nhà phía nam có nắng, không quá ẩm thấp, lót thêm rơm rạ thì ngủ sẽ thoải mái hơn.”

Hắn có hơi mệt mỏi rồi, sau khi nói xong thì miễn cưỡng nằm vật xuống nền rơm: “A Hành, ngủ thôi.”

Trời mới biết lúc này đây Thẩm Hành muốn xông qua kéo người này đến mức nào, nhưng mà nhìn thấy phần bông mắt thâm đen kia, cuối cùng nàng vẫn đành nhịn xuống.

Nhiều ngày bôn ba, sức khỏe của hắn. . .

Nàng hít sâu một hơi, lấy chiếc khăn tay trong người ra đắp lên mặt hắn.

Bây giờ nàng chẳng muốn thấy người này chút nào! ! !

Huyện thái gia công khai thẩm án vốn là chuyện quá sức bình thường, chỉ có điều chuyện này xảy ra ở Vũ Thành thì đến đũa con nít lên năm cũng phải giật mình kinh ngạc.

Bởi vì người được gọi là thanh thiên Đại lão gia kia, ngoại trừ hai vụ án giải quyết qua loa từ thời tiền nhiệm, rỗng rã ba năm nay hắn vẫn chưa làm được chuyện gì.

Trống kê oan đã phủ lớp bụi dày, không ngờ lần này ở Vũ Thành vắng lặng nhiều năm lại đột nhiên nổi trống lần hai.

“Mọi người nghe chuyện gì chưa? Trương lột da muốn thẩm án đây.” Một thiếu niên mặc áo lam bắt chuyện với người bên cạnh.

“Thẩm án?” Ông lão kẻ bên hừ lạnh “Không biết lại thu bạc nhà ai, định chụp đầu dân chúng nữa chứ gì”.

Chuyện như vậy trước kia hẳn đã làm không ít, chỉ là không bày ra ngoài sáng mà thôi, cứ khép cho một tội rồi đuổi thẳng ra khỏi thành là chủ yếu.

“Lần này không giống trước.” Tiểu ca bước đến bên cạnh thì thầm.”Lần này thẩm án hai người trẻ tuổi măng Trương Thanh Hiền ở ngoài thành đợt trước đây.”

Ông lão ngạc nhiên: “Đi xem thử nào.”

Người ta vẫn nói công đường là nơi trang trọng và nghiêm túc, bởi vì nó không chỉ tượng trưng cho uy vọng triều đình mà còn cả công lý và chính nghĩa.

Khi Thẩm Hành và Tô Nguyệt Cẩm được đẩy vào, điều đầu tiên họ thấy là hai hàng nha dịch buồn thiu buồn thiu và Huyện thái gia đang ngáp dài ngáp ngắn, đến bách tính vây quanh cửa còn có tinh thần tốt hơn bọn họ.

Trên tấm ngự tứ cao cao, bốn chữ thanh chính liêm minh đúng là sự trào phúng không kẻ đâu cho hết.

“Người dưới kia ở phương nào, vì sao thấy bản quan mà không quỳ xuống?”

Lúc hắn nói mấy lời này, khóe mắt nhếch lên phía trên, làm ra vẻ cao cao tại thượng.

Thẩm Hành nghe thế thì phì cười, vui vẻ hỏi hắn: “Ngài hỏi ai thế?”

Nàng rất tình nguyện được chụp lên đầu hắn cái mũ “đại bát kính” này đây.

“Đương nhiên là với hai người các ngươi!” Trương Thanh Hiền thẳng người: “Công khai coi rẻ triều đình, ngày hôm qua còn dám nhục mạ bản quan, hai người gan lớn quá nhỉ?”

Khi nghe được mấy chuyện này, hắn đã vô cùng tức giận, thừa lúc mấy vị ở kinh thành kia còn chưa trở lại, nhất định phải chỉnh đốn lại “uy danh” của mình lần nữa.

Gia quyền quan lại kinh thành tuy không có cấp bậc nhưng trước mặt Huyện lệnh thất phẩm cũng phải chấp tay kính nể vài phần.

Thẩm Hành lại không thấy người này có gì phải nể trọng, cho nên chỉ gạt đầu một cái.

Còn Tô vương gia thì căn bản không nhìn người, hấn đi thẳng tới ngòi xuống chiếc ghé để bên.

Trương Thanh Hiền này làm quan chả ra sao, nhưng tốt xấu gì cũng hoành hành ở Vũ Thành hơn hai mươi năm, thấy cảnh này thì đánh bàn âm âm liên tục.

“Điêu dân từ đâu tới, thật là to gan, bắt lại cho ta, bắt!”

Chương 28: Thăng đường

Bắt? Ai bắt?

Nha dịch bên trong đã từng nhìn thấy công phu của Thẩm Hành, cảm giác lạnh lạnh của cây kiếm sắc lẹm hôm qua còn lưu luyến trên cần cổ, ai dám trêu chọc bà cô kia nữa chứ.

Thế rồi ta đẩy người, người đẩy ta, chẳng ai muốn ra tay vào trước.

Trương Thanh Hiền nhìn mà tức đến run run ria mép, hấn chỉ vào một đồng người kia, quát: “Còn không mau đi đi?!”

Chuyện vây bắt Trương Ngũ ngày trước trong lòng hấn giờ vẫn còn nơm nớp sợ lo. Những chuyện hấn đã làm người trong thành ai ai cũng biết, chẳng qua là chỉ giết gà dọa khỉ mà thôi, để bách tính trong thành hiểu rõ, ở Vũ Thành này thăng chột sẽ làm vua xứ mù.

Không ngờ đụng phải việc hôm qua, đương nhiên cũng là lần kinh hoàng nhất.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Hai mươi mấy nha dịch các người ăn cơm trắng hết hả? Đánh cho ta!”

Đến một tên “Điêu dân” mà cũng không thu thập được, sau này hấn còn hoành hành ở Vũ Thành sao nổi nữa?

Quan sai nhận được mệnh lệnh, dù không muốn cũng phải nhắm mắt lao tới khoa tay, mũi đao hươ tung tóe, nhưng không ai dám nhích tới quá gần.

Thẩm Hành nhìn tên nha dịch nào đó đang loay quay trước mặt mình, nằng rút dải thủy sắc bạch lẳng ra hất hấn vang luôn ra ngoài cửa.

Nhìn nhiều chóng mặt.

Mấy quan sai thấy bạn mình bị hất tung, tâm trạng cũng chìm hơn phân nửa, nào có dám nhảy sang bên này nữa.

Tất cả chuyển hết mục tiêu sang Tô Nguyệt Cẩm đang yên lặng ngồi cạnh bên.

Lúc đó Tô Tiểu Thiên tuế đang nghiên cứu một bình độc dược trong tay, thấy bọn họ tập hợp lại chỗ mình cũng ngẩn ra một lúc.

Hắn nhìn nhãn dán trên chiếc lọ không biết đã lạc đi phương nào, giờ không phân biệt được thuốc này là thuốc gì nữa.

Ông tay áo vung lên, tiện tay phát sang đó hơn nửa lọ.

Bột phần trong suốt nhưng lại làm cho mặt mũi từng người đen thui thúi lúi, hắn quan sát tỉ mỉ từng người rồi gật đầu nói: “Hóa ra là Ngũ hư tán.”

Không phải độc trí mạng, nhưng sẽ khiến cả người xụi lơ.

Nhắc tới xong, hắn xoay người tới tìm sư gia “mượn bút” ghi dấu lại.

Trương Thanh Hiền ngồi trên công đường, sắc mặt không kém bị trúng độc thủ là bao, rốt cuộc hai tổ tông này chui từ đâu ra chứ. Đừng nói là bách tính bị bọn này dọa sợ, ngay cả hắn cũng hoảng đến mức tè ra quần rồi.

Một quan sai ở bên tiến lên phía trước, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, hai người này đều có võ công, hay là chúng ta xử qua loa rồi nhanh chóng thả người ta đi.”

Trương Thanh Hiền trừng mắt đả hấn: “Sao ngươi không nói sớm! !” Làm hắn tưởng chỉ là phường vô lại, còn ba ba hô hào kêu bách tính đến xem, giờ thì xấu mặt chưa?

Chỉnh chỉnh lại chiếc mũ cánh chuồn, hắn cợt nhả nói: “Hai vị đứng đó đáp lời đi, đứng đáp lời cũng được. Đương nhiên, ngồi cũng chẳng sao.”

“Bản quan vừa mới tự ngẫm một hồi, thấy hành động của hai vị cũng không nghiêm trọng lắm. Tuy có mắng bản quan vài câu, nhưng mà ý kiến đó rất đúng trọng tâm, là tri huyện một phương, bản quan vẫn nên lắng nghe phản hồi của dân chúng. Cho nên với hành vi này, bản quan sẽ không truy cứu nữa, cứ, cứ đi đi.”

Mặt mũi giá bao nhiêu tiền? Trương Thanh Hiền xưa nay không hề biết, nhưng mà hắn biết rõ một điều, tính mạng mới là quan trọng nhất.

Ở Vũ Thành này đã nhiều năm, hắn vẫn làm theo hai chữ “Trung dung” đã viết, thấy ngang ngược thì phải nhẹ nhàng, gặp nhẹ nhàng, thì mình càng cứng rắn.

Lưu manh cũng phải xem thời thế.

Ý kiến đó đúng trọng tâm sao?

Thẩm Hành nhìn vị “hào kiệt” kia một cái, không khỏi bật cười: “Người ta vẫn nói gieo vạ sống ngàn năm, ta còn không tin nổi, hóa ra đây chính là co được dân được đầy sao. Trương đại nhân cam nguyện học theo thần rùa, làm này một con rùa rụt đầu rụt đuôi đúng là khiến người ta kính phục. Nếu trên lưng vác thêm cái mai nữa thì có khi sống lâu được trăm tuổi ấy.”

Dân chúng chung quanh phì cười.

Trương Thanh Hiền cố gắng giữ mặt mũi nói tiếp: “Nếu sự tình đã rõ, mời hai vị về đi, bản quan còn có nhiều công vụ phải xử lý, lui đường.”

Nói xong, bàn chân chuyển hướng muốn đi, nhưng không biết vì sao dưới chân đột nhiên tê rần, không động đậy nổi.

“Chúng ta còn chưa nói xong, ông từ từ hẵng đi.”

Tô Nguyệt Cẩm quay quay chiếc lọ trong tay, từ tốn nói:

“Năm Khánh Nguyên thứ hai mươi sáu, trong triều có chỉ định miễn thu thuế, cho các bách tính không có ruộng mỗi nhà trợ cấp ba lượng bạc. Đất Vũ Thành cần cỗi, lại xảy ra lũ lụt quanh năm, bạc phát vào tay ông là mười bảy triệu hai, dân chúng trong thành lại không nhận được nửa lượng, ta hỏi ông, bạc đi đâu rồi?”

“Năm Khánh nguyên thứ hai mươi chín, người ở Thiểm Nam phản loạn, cần quân nhu. Tri phủ các châu đều quyên ngàn lượng bạc, vì có gì Vũ Thành ông chỉ nộp trăm lượng, trong khi số thu lại vạn lượng có thừa.”

“Nhị đương gia Trương Ngũ đang lẫn trốn. Lúc đó ông vâng mệnh vây quét, tại sao sáu năm sau lại có thể yên lành xuất hiện ở trong thành?”

Tô Vạn tuế gia nói xong lại hững hờ liếc mắt nhìn hắn: “Bản lĩnh đôi trên gạt dưới của ông không ít quan kinh thành phải ngưỡng mộ rồi.”

Chuyện ở Vũ Thành trước kia hắn đã sai người điều tra.

Chỉ là căn cơ của người này ở Vũ Thành quá sâu, việc hắn cấu kết với Trương Ngũ ở chợ đêm, vừa che giấu người khiến họ không tìm ra, vừa cưỡng bức bách tính không dám nói nhiều.

Trương Thanh Hiền nghe xong thì cả người đờ đẫn.

Sao có thể biết tường tận đến thế.

“Rốt cục người là ai?”

Tô Nguyệt Cẩm thoáng nghiêng đầu.

“Ta không rảnh nói với ông.”

Trương Thanh Hiền muốn phun ra máu.

Bách tính ở đây vốn đã oán thán người này từ lâu, giờ nghe được chuyện hấn thu vết nhiều bạc như vậy thì không nể nang gì chửi thẳng.

“Đồ cầu quan, trả tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta đây.”

“Lũ lụt năm hai mươi sáu, nương ta không có tiền xem bệnh, đến bây giờ vẫn là nỗi hận trong lòng ta. Hóa ra là vì tên súc sinh này cướp bạc, đó là tiền cứu mạng mà, trả lại mạng cho nương ta đây”.

Trương Ngũ rơi đài, tuy rằng không biết vị công tử trước mặt này là ai, nhưng trong lòng hấn lại thấy khá thả nhiên. Sau mấy tiếng hét la, những người còn lại ai ai cũng đều phẫn chấn.

Đa số bách tính đều làm nghề đốn củi, chỉ vài tên quan sai đã có thể cản được hết rồi, ngay lúc họ sắp ulla vào, đột nhiên cấm vệ quân từ đâu ngăn lại.

Một người mặc áo bào đen, đeo đao bước tới, lớn giọng trách cứ: “Àm ỉ gì đây?”

Hấn mới từ ngoài thành trở về, còn chưa tới hành cung đã nghe tiếng la hét ở đây.

Trương Thanh Hiền nhìn thấy quan gia vừa bước vào thì khá là sửng sốt, hấn chỉ vào Tô Nguyệt Cẩm rồi hét lớn: “Đại nhân tới rồi, hai người này là dư đảng của Trương Ngũ, cố ý chạy tới đây quấy rối. Hạ quan bắt họ không được, kính xin đại nhân hỗ trợ bắt đám điêu dân này.”

Dư đảng của Trương Ngũ? .

Tham tướng đeo đao mặt mày căng thẳng, hấn xoay người định dặn dò thủ hạ bắt người thì nhìn thấy nam tử đang ngồi vững vàng trên ghế kia, đột nhiên sửng lại.

Sao lại quen mặt vậy kìa?

Hấn nắm chặt chuôi đao sát vào thêm một bước.

Đợi đến thấy rõ rồi, cả người đờ đẫn như sét đánh.

Hắn xoay người đánh vào gáy Trương Thanh Hiền một cái: “Đồ không có mắt, đó là Thiên tuế gia của chúng ta! ! Đúng là mù mắt chó của ngươi rồi!”

Nói xong thì vội vàng quỳ xuống, ôm quyền nói:

“Tham tướng Cẩm vệ quân Triệu Chí Dũng khấu kiến Đao vương điện hạ, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Nhóm cẩm vệ thấy tình cảnh này cũng dòn dập quỳ theo, đồng thanh hô thiên tuế.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu.

“Đứng lên đi.”

Hắn không thích người bên ngoài quỳ lạy chính mình.

Nhìn thấy Triệu Chí Dũng, người nào đó đầy hứng thú hỏi: “Ta gặp người ở đâu rồi nhỉ?”

Khóe miệng Tham tướng đại ca giật giật, hai mắt dầm lệ nói:

“Vương gia, lần trước ngài hối lộ cho hạ quan 700 lượng bạc, hạ quan không hề động đến.”

Không hiểu sao đi đâu cũng có thể gặp được vị chủ nhân này, lần trước là ở nghĩa địa, lần này là ở công đường, ai biết lần sau có thể là từ quan tài mò ra không.

Người bên ngoài đã hoảng hốt lắm rồi, vậy mà tiểu tổ tông này lại có thể ngồi vững vàng đến vậy.

Mà sao Vương gia lại mặc thành như thế?

Người bị khiếp sợ cũng đâu chỉ mình hắn.

Cả người Trương Thanh Hiền đã sóng soài trên đất.

Người trước mắt này, lại chính là Đao Vương gia? ! Con trai trưởng của chính cung Hoàng hậu, điện hạ thập nhất được thánh thượng sủng ái nhất! !

Chỉ riêng tội đại bất kính đã đủ tan nhà, hắn lại còn định trị tội người kia?
!!

Trương Thanh Hiền lăn lộn ôm lấy đùi Tô Nguyệt Cẩm, khóc to gào lớn:

“Vương gia khai ân, tội thần không biết thân phận của ngài cho nên mới phạm vào sau lầm lớn đến vậy, xin Vương gia cho tội thần cơ hội lấy công chuộc tội.”

Tô Nguyệt Cẩm cúi đầu nhìn hắn, nước mắt của người kia đã sắp rửa sạch giày hắn mình rồi.

Hắn nói: “Đền bù cũng không phải không thể.”

“Có điều đã lấy gì của dân thì trả lại cho dân. Chắc ông hiểu ý của ta.”

Hiểu, đương nhiên là hiểu. Ý là muốn hắn giao trả bạc tham ô phải không, nhưng mà...

“Vương gia không giết tội thần ạ?”

Tô Nguyệt Cẩm cau mày.

“Vậy phải ông có đủ bạc nuôi sống bách tính toàn thành hay không đã.”

“Đủ, đương nhiên là đủ.” Trương Thanh Hiền run lập cập đưa chìa khóa ra: “Bạc đều giấu ở Bích Thủy phong uyển sau núi, hết rừng trúc là thấy.”

Bích Thủy phong uyển.

Thẩm Hành nở nụ cười, bên cạnh phần mộ đó, Trương đại nhân quả nhiên đã chọn vị trí này.

Tô Nguyệt Cẩm đưa chìa khóa cho Triệu tham tướng, rồi lại chậm rãi đứng lên đi tới trước đường.

Bách tính vây xem đều ngậy ngốc nhìn vị vương gia trẻ tuổi của triều Khánh Nguyên này, nghe hắn ôn hòa nói:

“Triều đình có lỗi với mọi người, không phát hiện ra tên tham quan hiếp đáp hương dân này sớm. Đất nước mênh mông, lại có nơi như vậy. Những năm qua, khổ cho mọi người rồi.”

“Nếu tri huyện một phương không thể bảo vệ bách tính như cha, thì hãy để hắn làm con trai hiếu thuận. Thanh tra tịch thu bạc rồi sẽ phát lại cho mọi người, mỗi người một phần. Mặt khác ta sẽ chi ba mươi vạn lượng bạc nữa, trùng tu đê đập ngoài thành, sau đó mọi người có thể an tâm sinh sống.”

Còn về Trương huyện lệnh.

“Ngày mai thị khâu quanh phố, buổi trưa xử trảm.”

Đạp lên máu thịt dân chúng mà sống, căn bản không đáng lấy công chuộc tội. Những cô hồn đã chết đói kia, ai sẽ cho họ cơ hội sống nữa đây?

Thẩm Hành chưa từng thấy dân chúng thành tâm lễ bái như thế, trong mắt mỗi người đều ngập đầy nước mắt. Câu khổ cho mọi người rồi ấy đã nói hết chua xót trong lòng họ bao năm, còn từ nào sánh bằng hơn được.

Trương Thanh Hiền nghe được từ xử trảm thì hốt hoảng gào lên: “Sao Vương gia có thể nuốt lời, mới vừa rồi không phải ngài đã nói không xử thân tội chết sao?”

Nếu không phải muốn giữ lại một mạng, hấn đâu có giao vị trí giữ bạc ra?

Tô Nguyệt Cẩm vô tội nhìn hấn: “Ta có nói à?”

Hấn chỉ nói là, phải xem bạc của hấn có đủ nuôi sống cả thành không.

Chỉ thế thôi mà.

Chương 29: Hoạ mi chi thú

Trương Thanh Hiền bị chém đầu, ngày hành hình đó, không ít bách tính mang rau cải đến đưa tiễn hẩn đoạn cuối con đường.

Thẩm Hành đứng từ xa nhìn lại, tự nhiên nàng lại thấy, con người ta sống trên đời này, mặc dù không thể khiến tất cả mọi người đều chấp tay tán thưởng, nhưng cũng không được làm tội nhân để phỉ nhổ cả đời.

Một khi chết đi, tiếng xấu để lại khiến con cháu mình đời đời gánh chịu, thế thì mấy năm tháng an nhàn cướp đoạt kia có đáng giá gì đây.

Tiểu thiếp mới cưới của Trương Thanh Hiền khóc đến sắp tắt thở, nhưng không phải là vì hẩn đã qua đời, mà là đau lòng cho cuộc sống từ vinh hoa sắp quay trở lại điểm xuất phát bắt đầu.

Luôn có những người xem phù hoa còn nặng hơn lương tâm mà sống.

Nàng lắc đầu thở dài: “Dù gì khi chính thất khóc còn kèm thêm mấy tiếng ‘tên Trương Thanh Hiền đáng chém ngàn đao’ kia, còn nàng ta khóc lóc mà mở mồm đóng mồm chỉ toàn là bực. Thế mới nói, khi chết rồi mới biết ‘cám bã’ còn đáng tin hơn ‘mỹ thiếp’ nhiều.”

“Đúng là chuyện gì cô cũng nghĩ ra được.” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng cười rất khế.

Nàng quay đầu lại, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú của Cố tiểu Hầu gia.

Thẩm Hành nhìn bộ cảm bào trên người hẩn.

Bộ áo Tứ Xuyên màu đỏ ám và đường viền hoa văn, lại phối hợp với một đôi ủng màu xanh lục ngắn cổ, vừa phong lưu, lại càng thêm anh khí.

“Xem trò vui sao không gọi ta với?” Hẩn đến gần oán giận hỏi nàng.

Từ sau khi trở về đây là lần đầu tiên hai người họ chạm mặt nhau, tuy đã cách khá nhiều ngày nhưng Thẩm Hành vẫn thấy giữa hai người thân thiết như thuở trước.

Thực tế mà nói, sau khi trở về, nhìn ai nàng cũng thấy thân thiết lạ lùng cả. Nửa tháng “hoàn toàn tách biệt với thế gian”, nhìn mặt người quen nàng đều thấy vui tươi mừng rỡ.

Cân nhắc một lúc rồi trả lời:

“Một người tới xem là tình cờ hoặc hiếu kỳ. Còn nếu kéo bè kéo cánh đến xem lại là đi gây náo nhiệt.” Ý tứ là, nàng thuộc nhóm đầu tiên. Không gọi Cổ Dẫn Chi là vì không muốn ‘kết bè kết cánh’.

Lời khách sáo còn phải nói cho nó đầy học vấn, nhưng thực ra chỉ là vì nàng không muốn bị gán cho cái tiếng thích hóng chuyện mà thôi.

Cổ Hầu gia bị trêu chọc thì khẽ nở nụ cười: “Ta không giác ngộ cao như cô, tới đây chỉ để xem trò vui thôi, tình cờ gặp được thì tụ tập lại cũng thêm phần thú vị.”

Hắn vẫn luôn cười ôn hòa như vậy, đôi mắt đào hoa xinh đẹp càng có phần lộ liễu, giữa hai hàng lông mày còn hiện lên nét nho nhã phong độ của người trí thức.

Thẩm Hành cười gật đầu.

Nhưng trong đầu lại hiện ra nụ cười của một người khác nữa.

Đó là một khuôn mặt cực kì tuấn tú, như vẽ như thêu, lại có vẻ hững hờ mờ mịt dưới một làn hơi nước.

Rõ là người nhạt nhẽo, nhưng khi cười lên lại có vẻ ý nhị lười biếng của công tử bột.

Mà lúc này đây, vị công tử bột đó hiem khi lại mặc đồ nghiêm túc, trang trang trọng trọng ngồi trên đài cao xem lễ hành hình.

Một bộ triều phục màu tím nhạt, trên ống tay và trước ngực thêu đường viên hoa văn được nạm vàng, bên hông chiếc đai lưng cùng màu khắc lên mười tám viên ngọc to nhỏ đan xen, gương mặt bên dưới ngọc quan cũng bớt đi nét tùy tính ngày thường, càng nhiều hơn vẻ nghiêm nghị trước nay hiem thấy.

Có thể là do nàng đã quen nhìn hắn mặc áo rộng thùng thình, đột nhiên nhìn thấy người này như vậy, nàng có hơi xa lạ.

Cổ Dẫn Chi nói tiếp: “Nguyệt Cẩm vẫn nói màu sắc của bộ vương phục không hợp với hắn chút nào, già dặn quá, hôm nay hắn còn không chịu mặc đấy.”

Nàng buột miệng đáp: “Mặc hay không mặc đâu phải chuyện hắn có thể

lựa chọn được.”

Lời vừa ra khỏi miệng đã biết mình lỡ rồi, nàng ngượng ngùng nói thêm: “Ý của ta là, hấn cứ chọn chọn lựa lựa như thế thì không nên đâu.”

Sao lại thấy mấy câu này quá mức thân mật ấy nhỉ.

Đôi mắt dâm tà của Cố Duẫn Chi lại tà tà liếc về phía nàng, mặt ai kia càng xám xịt như tro, quyết tâm bồi thêm câu nữa”

“Chẳng qua ta chỉ thấy, hôm nay Vương gia mặc như thế đúng là khó coi.”

Nàng thừa nhận mình đã hết lời rồi.

Cũng may Cố tiểu Hầu gia không làm khó dễ nữa, hấn nhẹ giọng bâng quơ: “Lúc cô nói dối mắt cứ liếc sang chỗ khác, tật xấu này nên sửa lại đi.”

Nàng nắm chặt tay, quyết định sau này không chỉ xa lánh mỗi Tô Nguyệt Cẩm mà “đồng đảng” của hấn cũng phải tránh càng xa càng tốt.

Lúc đầu của Trương Thanh Hiền bị chém đi, có lẽ rất nhiều bách tính bị hấn ức hiếp nhiều năm đã thở phào nhẹ nhõm.

Khi mây đen tan đi, áp bức bị che đậy suốt gần ba mươi năm không thấy ánh mặt trời mới có ngày ló rạng.

Không hề có tiếng hoan hô, cũng không vui vẻ điên cuồng và phấn chấn. Ánh mắt những người dân ở đây lại có phần ngờ ngác.

Một ông lão run rẩy nắm chặt bài vị trong tay, nước mắt tuôn rơi nhưng lại không nói được nửa lời.

Bầu không khí đột nhiên đông lạnh.

Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt thì thầm mấy câu với Quế Viên công công, không lâu sau có một thị vệ ôm pháo tới.

Chúng bách tính vây xem không hiểu được tính nết của vị Vương gia này, cho nên chẳng ai đoán được chuyện sắp xảy ra.

Giữa lúc trầm tư, họ thấy cấm vệ hoàng gia chỉnh tề xếp thành một hàng ngang, trên tay mỗi người đều giơ cao chùm pháo đã nhen đầu lửa.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc ùng ùng vang lên, tràn ngập khắp phố

phường đông đúc.

Tô Vạn tuế gia ngồi ngay ngắn trên đài, đường hoàng ra dáng nói:

“Khi có tiệc vui không phải vẫn nên đốt pháo sao?”

Pháo tượng trưng cho việc bỏ những thứ cũ đón thứ mới về, bây giờ đám mây đen Trương Thanh Hiền đã tan đi, Vũ Thành có thể đón mừng cuộc sống mới.

Lúc này bách tính mới chợt hiểu ra, hóa ra vị vương gia lạnh lùng này muốn dùng cách đó để nói cho họ hiểu, tất cả đã là quá khứ rồi, giờ có thể an tâm.

Sau khi hiểu ra, toàn dân phấn chấn.

Nô nức tiếng khen, tiếng hoan hô liên tiếp vang lên.

Từng đợt bái lạy thành tâm, cũng chính là sự ủng hộ cao nhất với vị vương gia trẻ tuổi Khánh Nguyên triều.

Tô Vạn tuế gia đứng trên đài, cực kì nghiêm túc nói: “Đó là việc ta nên làm, không cần mọi người phải cúi đầu bái lạy. Mọi người chỉ cần nhớ là, pháo này là do ta bỏ bạc ra mua, sau này ta không có tiền ăn cơm thì nhớ làm cơm cho ta ăn nhé.”

Nếu thánh thượng mà biết mấy câu này, có khi sẽ chọc tức đến chết mất.

Con nhà trời lại không có cơm ăn, thế thì ở đâu mới có cơm bây giờ?

Nhưng trong lời đó còn có thâm ý khác, nước đầy thuyền thì cũng có thể lật thuyền, sự ủng hộ của dân chúng mới là hậu thuẫn kiên cố nhất của quốc gia.

Chỉ là Tô tiểu vương gia muốn dùng cách này diễn đạt lại, vừa khiến cho mọi người được một trận cười đau bụng.

Cố Dẫn Chi đứng dưới đài bất đắc dĩ nói: “Tình tính của Nguyệt Cẩm tuy có hơi tùy hứng, nhưng vẫn khiến người ta vui mừng.”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ của người kia, bất giác mỉm cười.

Một hoàng tử tự xưng là “ta”, một người chưa bao giờ đặt mình ở địa vị cao nhìn xuống thần tử, là Đoan vương điện hạ đấy.

Có lẽ đây cũng là sự hấp dẫn mà chỉ mình hắn có.

Sau khi xử lý xong chuyện ở Vũ Thành, bọn họ đi tới núi Thái Sơn, hiem thấy ở đây có mấy ngày trời nắng, nghi lễ được tiến hành cực kì thuận lợi.

Tế tự kết thúc, nghi trượng khai hoàn về kinh, suốt dọc đường Thẩm Hành vẫn ngồi yên trong xe ngựa của mình, thỉnh thoảng có chơi cờ với Cố Duẫn Chi, đôi lúc sẽ cãi nhau cùng Lưu Nhã Quân cho vui miệng, phân rõ giới hạn với Tô Tiểu Thiên tuế.

Nàng đã trèo cao một lần, kí ức khắc cốt ghi tâm đó cả đời này nàng không muốn lại chịu đựng thêm lần nào nữa.

Vì lẽ đó, trước lúc nàng hoàn toàn rung động, nàng phải tránh người đó thật xa.

Nhưng có lúc, chuyện nhạt như nước ấy cũng cần song phương phối hợp, mà vị quân tử cần nhạt ấy lại không chịu nhạt đi chút nào.

“Vương gia, ngài không thấy mình lại đi nhầm xe ngựa nữa sao?” Thẩm Hành nhìn người vừa xóc mạnh vào đây, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đây đâu phải là lần đầu tiên, trên đường vào kinh không biết hắn đã dùng bao nhiêu lý do để bước vào xe ngựa của nàng. Ngay cả khi nàng và Cố tiểu Hầu gia đang chơi cờ, hắn cũng mang theo một nắm hạt dưa ngồi cạnh xem trò.

Tô Nguyệt Cẩm tiện tay cầm lấy ai cuốn thoại bản nàng để trên xe, vô tội nói: “Xe ngựa của ta hỏng rồi, đang tu sửa.”

Cái cơ này hôm kia ngài đã dùng rồi đấy!

Nàng hít sâu một hơi: “Lần này lại hỏng chỗ nào?”

“Không biết.” Hắn lật xem thoại bản nói thêm: “Quế Viên còn đang suy nghĩ, phải nói là hư chỗ nào thì cô mới cảm thấy cực kì nghiêm trọng, chỗ nào mà khó sửa ấy.”

Hắn – nói – thản – nhiên – quá – đi! ! !

“Ngài bớt qua loa lấy lệ với ta đi.”

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, chât chứa đầy bất mãn.

“Giả vờ phá cũng phiền phức lắm đấy, cô cũng nên thông cảm cho họ.”

Tư thế kia như thể gia chủ đang oán giận thế tử nhà mình hà khắc quá mức vậy.

Rốt cục là ai không thông cảm cho ai đây? ! !

Thẩm Hành nhắm mắt lại, nói thẳng một hơi: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ta biết ngài tùy tính quen rồi, nhưng tốt xấu gì ta cũng là nữ tử chưa cưới gả. Nếu cứ như thế còn ai dám cưới ta vào nhà nữa.”

Dù nàng không vội gả những cũng không thể cho mặc thanh danh của mình ngày càng tàn tạ được. Cách một hai ngày Lưu Nhã Quân lại tới náo loạn với nàng một trận, không biết được đến lúc về nhà rồi nàng có bị người ta trào phúng đến chết hay không.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì bèn thả sách trên tay xuống, nghiêm túc nói: “A Hành, nếu không ai thèm lấy cô thì cũng không phải vì nguyên nhân này đâu.”

Chỉ riêng cái bản tính này đã khó gả lắm rồi.

Một câu đủ khiến Thẩm Hành tức nên mức suýt phun cả máu, không còn quan tâm cái gì mà đoan trang cái gì mà hiền tuệ nữa, nàng dòn khí rống lên:

“Không ai thèm lấy lão nương cũng được, ngài bước ra ngoài cho ta ngay lập tức! ! !”

Tô Tiểu Thiên tuệ nghiêng người dựa vào bàn trên xe, âm cuối bên môi còn chưa dứt, hần từ tốn nói thêm: “Thế thì gả cho ta đi.”

Chỉ là, lúc đó Thẩm đại tiểu thư vẫn còn đang nổi nóng, căn bản nàng chẳng nghe thấy người kia nói gì, hỏi lại thì hần chỉ khẽ cười một tiếng, đề tài ngừng lại tại đây.

Thực ra, dù có là một nam nhân thông tuệ đến mức nào, trước mặt nữ tử trong lòng mình hần sẽ vẫn ngập ngừng như thế.

Thẩm Hành sợ trèo cao, hần lại lo thân phận hoàng tử của mình sẽ xúc phạm tới nàng.

Lúc xe ngựa dừng lại, nàng vẫn còn đang ngủ. Hần quan sát khuôn mặt này lúc lâu, yên lặng quấn tóc nàng lại thành một nhúm, rối rung rối mù như nhúm mì hay ăn.

Người ta vẫn nói vẽ mày là thú vui chốn khuê phòng, nhưng hẳn lại thích mái tóc dài của nàng hơn cả, chỉ có điều tay nghề ‘buộc tóc’ thì chẳng ra sao.

Tô Nguyệt Cẩm hồi lộ cho Đạo Đạo ba miếng ngọc bội, để nàng ấy có thể vẫn cho nàng một kiểu đầu đẹp hơn.

Đôi phương lén lút liếc mắt một hồi rồi quả quyết gật đầu như già tở.

“Vương gia, ngài phải cho nô tì thêm một mâm canh giò nữa.”

Chuyện này liên quan đến nguy hiểm tính mệnh đấy.

Hắn trầm mặt gật đầu, nha đầu này hình như có phong độ gì đó rất giống Quế Viên thì phải.

Chương 30: Hoa tiền nguyệt hạ

Gần đây Thẩm Hành cảm thấy có gì kì lạ.

Bởi vì Đạo Đạo không thích đào sâu nghiên cứu đột nhiên lại bắt đầu học tập vấn tóc, thứ hứng thú này nàng không biết phải nên vui hay buồn.

Là một thị tỳ của tiểu thư nhà quan gia, nàng ấy cực kì không xứng chức. Ngoại trừ kiểu tóc buông đơn giản nhất, hầu như bất cứ kiểu tóc nào nàng ấy cũng không thể nào làm được.

Quả thật, lần này cũng không thông.

Dù người kia đã tìm tòi nghiên cứu thật lâu, mỗi lúc mở mắt ra, nàng cũng không dám soi gương nhìn mình nữa.

“Đạo Đạo, ta thấy con người ta sống thì cứ nên thoải mái. Có những thứ cần thiên phú dù mình chăm cũng không thay đổi được, không nên cố chấp quá làm gì”.

Những lần nói dối như vậy nàng đều phải vắt hết óc ra suy nghĩ, nếu không sẽ rất dễ bị vạch trần.

Luôn có một hai việc như thế đấy, dù cố gắng thế nào cũng sẽ không làm được.

Đạo Đạo đứng bên lo lắng nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu, tiểu thư không thích sao? Nô tỳ cảm thấy, thỉnh thoảng thử đổi một kiểu đầu mới cũng đâu có gì không tốt đâu.”

Thẩm Hành nghe vậy thì mỉm cười: “Em có thể thử nghiệm trên đầu mình ấy.”

Nhưng làm vậy sẽ không có canh giò để ăn a.

Nàng nuốt nước miếng một cái: “Mình tự luyện thì sẽ không tốt được. Việc này phải ngồi bên tỉ mỉ, tay nô tỳ quá ngắn, không với tới phía sau tóc nữa.”

Thẩm đại tiểu thư nghe xong suýt chút nữa đã lệ nóng lưng tròng. Hiếm khi nàng thấy Đạo Đạo lại chăm chỉ như vậy, nàng mà không ủng hộ thì đúng là có lỗi với tình nghĩa chủ tớ bao lâu.

Vừa định nói: “Nếu không em đi làm cho cha ta đi, khả năng tiếp nhận của ông ấy mạnh mẽ lắm”. thì màn xe ngựa đã bị người xúc lên.

Gò má tuần tú của Tô Tiểu Thiên tuế theo ánh dương chiếu vào.

Hắn đang dặn dò người bên cạnh gì đó, xoay mặt lại đập ngay vào mắt là “trang dung” của nàng lúc này cũng phải ngẩn người ra.

Hắn nói ngay với Quế Viên như thể bản năng: “Mau thả màn xuống.”

Thê thảm không cách nào tả hết!

Đạo Đạo nhìn động tác nhanh nhẹn của Quế Viên công công, nàng rất muốn được nói một câu: “Vương gia à, lúc ngài chải đầu làm sao mà xuống tay được vậy?”

“A Hành.”

Cách một lớp màn hắn gọi.

“Giờ từ đây chúng ta phải đi bằng đường thủy, cô rửa mặt trước đi, ta đưa cô ra ngoài chơi.”

Thẩm Hành không biết vì sao trong giọng nói của hắn lại có phần hổ thẹn, có lẽ là vì thấy vừa nãy mình có hơi đường đột.

Nàng hào phóng nói: “Chờ chút, tới ngay đây.”

Sau một khoảng thời gian kiên trì “quân tử chi giao” này, nàng đã ý thức được một cách rất sâu sắc, phải biến một tên “tiểu nhân” thành quân tử là chuyện khó khăn đến mức nào.

Vì lẽ đó.

Nàng than nhẹ một tiếng, cứ chờ về kinh đi, đến lúc đó mỗi người đi một ngã.

Có lẽ ngay cả chính bản thân mình nàng cũng không muốn thừa nhận, thực ra là vì nàng không nỡ.

Nơi mà họ tới tên là Diệu Nguyệt Thành, là tòa thành giàu có nhất Bắc Thủy Trì Ngạn. Cạnh bên Viễn Sơn, tựa vào Thủy Ngạn, theo tương truyền vừa dựa núi vừa cạnh sông mới là vị trí tốt.

Hồ nước trong veo như kính trời, xanh xanh màu ngọc bích, gió phảng

phát nhẹ nhàng, như cuốn hết những mệt nhọc của mấy ngày long đong.

Quế Viên đứng bên nhỏ giọng nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia, nô tài nghe nói gần bên có một khu rừng phong lá đỏ, trong rừng còn có hiên đình được chăm trở tinh vi, là nơi mà văn nhân mặc khách thường xuyên lui tới. Nơi hành lang uốn khúc phong cảnh hợp lòng người, thích hợp cho các đôi nam nữ trẻ tuổi nói chuyện về trời đất, ngài xem, khà khà. . .”

Câu nói sau cùng của hắn nói rất nhỏ nhẹ, cộng thêm một vẻ mặt cực kì gian xảo lưu manh.

Tô Vạn tuế ghét bỏ nhìn chéch qua một bên, nói tiếp với Thẩm Hành: “Chúng ta đi Lâm Tương các ăn cua đi, nghe nói gạch cua ở đó rất ngon.” Quan trọng nhất đó là, điểm tâm nơi này cũng vô cùng tuyệt vị

Hai bên đồng lòng, cả hai đều thoả mãn.

Lúc đi ngang qua bên người Quế Viên, hắn vỗ nhẹ bờ vai của ông, ý vị sâu xa nói: “Mấy chuyện hện hò này chẳng vui vẻ gì đâu.”

A Hành nào có biết được mấy bài thơ cổ, sao mà nhìn phong cảnh hữu tình gì được chứ.

Cùng nhau đi được một đoạn chưa xa, hai người đã thấy Cô Duẫn Chi phát phơ cây quạt giấy.

Hôm nay hắn mặc một bộ thường phục màu lam nhạt thêu vân, trên đầu là cây ngọc trâm màu trắng, phong lưu ngời ngời, ha ha chào đón: “Định đi đâu thế? Sao vui vẻ quá vậy.”

Thẩm Hành cười chỉ vào tửu lâu cách đó không xa: “Đi ăn cua, nghe nói lâu các này vừa bắt cua vừa ăn, lạ lắm.”

Cô Duẫn Chi cười tùm tùm liếc qua hai người một lượt: “Hóa ra là thế, ta cũng thích ăn cái này, đi cùng không?”

Xưa nay Thẩm Hành vẫn biết quan hệ giữa hắn và Tô Nguyệt Cẩm vô cùng tốt, nghĩ cùng đi cũng chẳng có việc gì.

Cho nên nàng gật mạnh đầu: “Được chứ, thêm một người thì càng náo nhiệt, cùng nhau đi thôi.”

Quế Viên và Đạo Đạo cùng nhìn nhau, trong mắt là bốn chữ ‘Không hiểu phong tình’ cực lớn.

Cố Duẫn Chi là ai chứ? Là người được xưng Ngọc Diện Nguyên Quân, tuy nhìn thì ôn hòa, nhưng có thể lọt vào mắt hắc chỉ lác đác được mấy người.

Thẩm Hành không nhìn ra ý hắc, nhưng người bên ngoài lại rõ ràng minh bạch.

Khoảng thời gian này vị Cố Hầu gia kia cứ hay tìm Thẩm tiểu thư chơi cờ, thời gian Thiên Tuế gia ở bên nàng vốn đã không nhiều, hiếm khi mới có một lần dạo chơi, sao có thể đồng ý chèn thêm người nữa.

Qué Viên lén nhìn chủ tử mình một cái, quả nhiên trên khuôn mặt lạnh lùng kia đã nhăn như đường áo, nhưng lời nói ra lại không chút ngông cuồng.

“Muốn ăn cua thì tự đi đi, ta muốn đi riêng với A Hành.”

Một câu đủ khiến mọi người ở đây thêm sùng sốt.

Thẩm Hành đẩy hắc một cái rồi cũng không biết phải nói gì mới hay.

Cố Duẫn Chi trừng mắt lại, như thể cũng sớm đoán được tính tình người kia, chỉ có điều vẫn hơi hơi oán giận: “Sao hẹp hòi quá thế, đi chung không vui à? Từ khi có A Hành ngài không thích đi với ta nữa hả”.

Cách nói tế nhị tránh nặng tìm nhẹ này khiến cho người ta không nở chôi từ.

Tô Nguyệt Cẩm trầm mặc, nói năng vẫn đầy ý vị: “Nếu thành thân cũng phải ở bên hoa tiền nguyệt hạ*, chờ A Hành sinh em bé rồi ta mới có thời gian đi với đệ.”

*Bên hoa, dưới trăng.

Dứt lời thì lôi Thẩm Hành đi thẳng. Để lại mấy người đang hóa đá bên kia, một lúc vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Thực ra Thẩm đại tiểu thư kỳ cũng không biết mình đang đi đâu, cả người mờ mờ mịt mịt, cũng không biết ý của hắc có phải giống cách mà nàng đang hiểu.

Há mồm hết lần này tới lần khác lại thấy không nên hỏi việc riêng nhà người ta.

Trong lúc đó Cô Hầu gia vẫn còn đang ngỡ ngàng, dáng vẻ oán giận sau khi bị vút bỏ quá rõ ràng. Hóa ra, người mà Hầu gia thích, là Tô tiểu vương gia sao? Vì để cho người kia biết nhầm đường mà quay lại, Tô Nguyệt Cẩm mới kéo nàng sang làm cố.

Hai người này đã hơn hai mươi mà chưa cưới vợ, hóa ra là vì còn chút tình cảm nan giải này, đúng là khổ cho bọn họ.

Tô Tiểu Thiên tuế vốn đã thông minh, nhưng cũng không ngờ rằng nàng lại có cách giải thích độc đáo đến vậy, nhìn dáng vẻ mát tập trung của nàng hẳn còn nghĩ là vì Cố Duẫn Chi không cùng đi.

Ai kia bực bội chọt chọt vào đĩa điểm tâm trên bàn nói: “Duẫn Chi mà ăn của người sẽ bị nổi đờ”.

Chẳng qua tên đó đi theo để xem trò vui thôi, tưởng hẳn không biết chắc.

Thẩm Hành suýt nữa không cầm chắc cái thìa trong tay, rung rung nói: “Ngài thật biết quan tâm.”

Không hiểu sao gương mặt đó lại mang theo vẻ khoan dung ngầm hiểu, khiến cho Tô Nguyệt Cẩm phát tởm một hồi, bất giác múc một muỗng cua trong bát nàng ăn thử.

Mùi vị vừa vặn, không có độc mà.

Hắn gõ lên cái bát của Thẩm Hành một cái: “Ăn đi, lúc về phải uống một bát thuốc thanh nhiệt đấy.”

Lần này họ đến đây không làm kinh động đến quan chức Diệu Nguyệt Thành, quần áo cũng chỉ dùng trang phục thương nhân bình thường, vì không muốn quấy nhiễu dân cư bách tính.

Sau khi ăn xong hai người thuê một chiếc thuyền nhỏ, đi thuyền ra hồ, ngắm nhìn ý cảnh.

Chỉ có điều số thuyền hoa trên hồ cũng dần dần tăng lên.

Thực ra cái gọi là thuyền hoa trong lòng hầu hết các công tử đều hiểu rõ, một nghề nghiệp không ra gì.

Đánh đàn rồi ca hát, thỉnh thoảng lọt vào mắt công tử nào sẽ được mời tới thuyền người kia gảy thêm một khúc, nhã trí hơn yên hoa liễu dạng thêm một chút.

Thẩm Hành không rõ chiếc thuyền này đã thu được bao nhiêu chiếc khăn tay của các cô nương, nàng vừa nhìn vừa ngẫm, hay là lấy về vài cái nhí, để cho Đạo Đạo lấy chùi bàn.

Tô tiểu vương gia vẫn thản nhiên ngồi trên mũi thuyền, thỉnh thoảng lại cho cá ăn vài miếng.

Có một chiếc thuyền lớn màu đỏ chậm rãi tiến gần bên, Thẩm Hành nhìn người kia đang còn cặm cụi nuôi cá. Một cô nương mặc quần dài màu đỏ vung vẩy khăn tay đầy hương phấn, cười quyến rũ nói: “Này công tử và nha hoàn ngồi trên mũi thuyền ời, có muốn lên thuyền chúng ta giải sầu không đấy”.

Nói xong nàng đã kéo tấm lụa mỏng trên thuyền xuống.

Thẩm Hành nhìn sang, một đồng các cô nương đang ngồi bên trong, mập béo ốm gầy, muôn hình vạn trạng.

Nàng trêu ghẹo nhìn Tô Nguyệt Cẩm, cười ha ha nói: “Gia có muốn qua không?”

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng: “Lát nữa nàng mà ghen ta lại càng xui xẻo.”
Hắn thích tự chuốc lấy phiền thế à?

Bên trong thuyền đột nhiên vang ra một giai điệu lạ.

Nghe biết là âm thanh của nhạc cụ gì, vừa giống đàn cầm vừa giống đàn tranh, mấy âm tiết vội vàng dồn dập, nhưng là cực kì dễ nghe. Như thể lòng người kia đang lo lắng, hoặc có nhiều tâm sự ngổn ngang.

Thẩm Hành không hiểu âm luật, nhưng nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm nghe xong thì cả người đờ đẫn, còn ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía kia.

Nàng chưa từng thấy hắn thất thố như thế, một lúc lâu sau hắn khẽ nói ba chữ:

“Là A Dạng.”

Chương 31: Bé gái mệnh thủy ngự ban

Tô Dạng được Tô Nguyệt Cẩm lôi về từ một ngọn núi tuyết lớn.

Sở dĩ chỉ dùng một từ ngữ đơn giản mà còn hơi bị thô thiển thế này là bởi vì lúc đó Tô Thiên Tuế chỉ mới có bốn tuổi mà thôi, A Dạng đang hôn mê lại là đứa bé đã sáu tuổi.

Một đứa bé bốn tuổi vác về một bao hoa quả nhỏ đã phải gọi là vất vả thôi rồi, huống chi là kéo về một đứa bé choai choai còn cao hơn mình cả nửa cái đầu.

Lúc Tô Dạng được lôi về, trên gáy u lên một cục bằng cả cái trứng chim, Hoàng hậu nương nương lúc ấy cũng không sao hiểu nổi, đứa bé này vốn chỉ vì đói quá mà ngất xỉu, sao lại mọc đầu ra cái trứng chim này thế.

Tô Thiên Tuế thông minh đang ngồi ở đầu giường ăn điếm tâm, vô cùng thản nhiên nói: “Đường trên núi tuyết gồ ghề quá, nương nhanh cho người đi sửa chữa đi.”

Một lời nói toạc thiên cơ, đứa bé kia vì sao lại thành ra như vậy, rõ ràng là dọc đường đi bị va đập mà thành. Hoàng hậu nương nương tin Phật, thấy con nhà mình tạo nghiệt như vậy thì trong lòng cũng thấy bất an. Đúng ngay ngày hôm sau, Thiên Tuế gia liền sốt cao không giảm, dư độc đột nhiên phát tác.

Lúc đó mẹ con hai người còn đang ở trên núi Phụng Vu, thần y thời râu tóc bạc phơ trên núi lắc lư đầu bảo, hoàng tử điện hạ mệnh cách không tốt, chi bằng tìm một cô bé mệnh thủy kết hôn xung hỷ, bảy ngày sau vừa hay là ngày tốt.

Thực ra, lời này chẳng qua là ăn không nói có mà thôi. Ai mà chưa từng bị phong hàn, bệnh này cũng chẳng phải đại sự gì cho cam, tùy tiện uống vài bát thuốc thì bảy ngày cũng có thể khỏi hẳn. Nhưng mà lão đầu này ngày ngày bị Hoàng hậu nương nương nhìn chòng chọc đến phiền, cho nên mới thuận miệng nói bậy như thế.

Đứa nhỏ nhà trời tất nhiên là vô cùng quý giá, từ lúc thẳng bé bước chân vào ngọn núi này, cứ nhìn từng nhóm to nhóm nhỏ người đang bày binh bố trận xung quanh nó mà xem, với một kẻ cả đời canh sông com nhạt như lão mà nói, sao không thấy phiền hà cho được. Một tí bệnh thương hàn bé xíu

mà bị truyền gọi liên tục năm lần bảy lượt, đương nhiên ông phải nghĩ ra cách nào đó cho mình được thanh nhàn.

Giờ đúng là lão đã được ngồi một bên thanh nhàn lắm thật, đó là vì đến lượt Hoàng Thượng và Nương Nương lo lắng. Lần này họ đi quá vội vàng, sao có thể mang một đứa bé gái theo được chứ. Cân trái nhắc phải một hồi, họ mới nhớ đến đứa nhỏ nhất được thời gian trước.

Nó có phải mệnh thủy không nhỉ? Tuy bát tự còn chưa xem, nhưng nếu nhặt được từ trên núi tuyết, còn chỗ nào có thể nhiều nước hơn nơi đó được? Rồi lại lo ngũ hành của đứa bé này không hợp, cho nên ông ban thưởng một chữ “Dạng” làm tên.

Vì thế, chuyện được giải quyết vô cùng dứt khoát, bé gái mệnh thủy được ngự ban cho cái tên “Tô Dạng”, vào buổi tối thứ hai còn đang lúc hôn mê, cô bé đã bị đưa lên “long sàng” làm con dâu nuôi từ bé của Tô tiểu thiên tuế.

Lúc Tô Dạng tỉnh lại, đầu óc vẫn mông lung mờ mịt, sau khi vui tươi hơn hờ gặm xong ba cái bánh bao thịt, nghe nói mình đã bị gả đi như vậy rồi, bé cứ thế gào lên khóc.

Tô thiên tuế vừa tao nhã lau nước mũi xong, lại tiện thể dùng luôn cái khăn kia giúp cô bé lau lau nước mắt.

“Việc này cũng không ai thương lượng với ta, chờ muội trưởng thành rồi, tới lúc thích hợp thì trèo tường đi đi.”

Tô Dạng rung rung nước mắt nhìn vách tường cao vút trong viện, cuối cùng đành phải thỏa hiệp mà thôi.

Quả thật hành động này có mấy phần bất chính, vài phần “cường đoạt dân nữ”, nhưng mà người cường đoạt kia lại là hoàng đế của Khánh Nguyên triều, thử hỏi ai dám làm gì được.

Tô Dạng là đứa bé bị bọn buôn người bắt cóc, bé chỉ nhớ lúc bị lừa được cho ăn ba cái bánh bao thịt, tới lúc khôn ra thì đã sớm không biết nhà mình ở đâu.

Vào nhằm Phụng Vu Sơn là vì nghe trộm được mình sẽ bị bán đến một nơi xa xôi hẻo lánh, cho nên bé mới chạy trốn tới nơi này. Tô Tiểu Thiên Tuế nhìn bộ dạng mím môi ngốc nghếch của đứa bé kia, nhìn thế nào cũng thấy mình lỗ vốn. Một đứa bé bốn, năm tuổi, sao biết thế nào là tình yêu được, Tô Nguyệt Cẩm điều dưỡng trong núi bảy năm, Tô Dạng cũng ở trong

núi cùng hấn bảy năm. Nghe bảo hai đứa bé này là thanh mai trúc mã, hồn nhiên vô tư, nhưng thực chất giữa bọn nhỏ có ý ý gì không thì cũng khó mà nói được.

Thầy dạy võ cho Tô Nguyệt Cẩm là một đạo sĩ trên núi Phụng Vu hay vân du tứ hải, tính cách vô cùng kì lạ, tuy có võ công xuất thần nhập hóa, nhưng cả đời lại chỉ nhận đúng một đệ tử. Võ công của Tô Dạng đều là do Tô Nguyệt Cẩm dạy lại cho nàng sau khi mình học xong, bảo đó là quan hệ thầy trò cũng không sai chút nào. Tô Tiểu Thiên Tuế không học được khinh công, nhưng cũng học phương pháp, sau này bài đầu tiên hấn dạy cho Tô Dạng đó là cách trèo tường.

Sự thật chứng minh, đứa bé gái bị ba cái bánh bao thịt lừa đi này cũng có chút ít ngộ tính, nhưng lại thiếu khả năng giữ gìn bản phận, công phu trèo tường học được rất nhanh đã thành tài.

Lúc Tô Thiên Tuế nhàm chán vẫn thường thích lôi băng ghế nhỏ ra sân viện ngồi xem nàng trèo leo. Và rồi leo leo trèo trèo, cuối cùng lại trèo được càng lúc càng xa. Lúc mới đầu cách hai ngày thì về một lần, sau thì một tháng về một lần, sau nữa thì một năm cũng không về được hai lần. Hơn nữa điều kì lạ nhất là, từ năm mười ba tuổi vị chủ tử xung hỉ này đã không thể mở miệng ra nói chuyện được nữa. Rất nhiều người suy đoán, có lẽ ở bên ngoài nàng đã gặp phải chuyện gì không may, nhưng cũng không thấy nhóm chủ tử trong cung gọi thái y xem bệnh, cứ bỏ qua như thế.

Năm ba năm nàng mới trở về một lần.

Dần dà, rất nhiều người cũng không nhớ rõ, Tô tiểu vương gia ban đầu còn có một cô dâu nuôi từ bé.

“Nói là xung hỉ, thực ra chỉ có thấp nền đỏ cả đêm. Từ khi Tô Dạng trưởng thành cũng chưa từng làm thêm nghi thức gì nữa cả, thân phận cũng xem như bình thiếp, tính tình nàng lại hết sức dịu dàng, ở chung với người hầu kẻ hạ cũng rất tốt.”

Cô Duẫn Chi nói xong, hấn liếc nhìn Thẩm Hành một cách đầy kì lạ. Sau khi nha đầu kia trở về nàng cứ ngồi trước đại sảnh khách điểm không nói lấy một câu, hỏi nàng cái gì nàng cũng chỉ lắc đầu, rất lâu sau mới nói được một câu: “A Dạng là ai?”

Hấn cứ tưởng là Tô Nguyệt Cẩm đã nói với nàng, tuy có hơi kinh ngạc vì chuyện hấn nhắc tới, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của Thẩm Hành, hấn

cũng không nở đành lòng.

“Ôn Uyên, nàng đã gặp A Dạng à?”

Nghe nói Nguyệt Cẩm dẫn một nữ tử về đây nhưng hắn vẫn chưa nhìn thấy được, cũng không biết có phải tin vịt hay không. Thâm Hành cúi đầu vịn vẹo tay: “Ta không nhìn rõ dáng vẻ của nàng ấy.”

Thực ra, nàng chỉ nhìn được đôi bàn tay xanh đen của cô nương kia, cả cái trán đầm đìa mồ hôi, và vạt áo trước cũng ướt đẫm, rõ ràng là trúng độc.

Lúc đó nàng không biết quan hệ của nàng ấy và Tô Nguyệt Cẩm, chỉ nghĩ hai người là chỗ quen biết cũ, sau khi trở về khách điếm còn muốn giúp đỡ thay quần áo. Nhưng rồi...

“A Hành, cô đi ra ngoài đi.”

Lúc đó hắn nói như vậy nhỉ? Trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm khi nhìn thấy, hắn không muốn nàng xía vào chuyện này, ngay cả Quế Viên muốn vào cũng bị người ngăn cản. Nước sạch được bung vào hết chậu này đến chậu khác, nàng đứng trên hành lang gấp khúc, giống như kẻ ngốc nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ kia. Thỉnh thoảng nghe được vài tiếng rên rầm rì, cũng thấy hắn dụi dụi chưa từng có.

Hóa ra, hắn cũng sẽ chăm sóc người khác. Làm bạn ngày bé, tình nghĩa thầy trò, hơn mười năm tình cảm qua lại với nhau, sao nàng có thể so sánh được. Cố Duẫn Chi khuyên nàng trở về nghỉ ngơi sớm, nàng cũng vội vã gặt đầu. Không biết mình muốn làm gì, nàng chỉ thấy cả người nóng nảy cực kì khó chịu.

Khi Tô Nguyệt Cẩm đi từ trên lầu xuống, đúng lúc thấy Thâm Hành đang mất hồn mất vía đi lên lầu. Nàng nhìn thấy hắn thì nhẹ nhàng nhích người qua, cứ vậy tiếp tục đi lên.

“A Hành.”

Hắn giữ chặt nàng, giống như một đứa bé đầy bất lực. Thâm Hành ngược mắt đối diện với hắn, khuôn mặt tinh xảo trước giờ vẫn luôn luôn rục rịch, vậy mà giờ đây nó lại nhuộm một lớp u sần không ai hiểu nguyên nhân. Tay hắn đặt trên cổ tay nàng, cùng với làn gió lạnh giữa đêm, lần đầu tiên lại khiến nàng thấy rùng mình như vậy. Nàng quay lại cúi người, nghiêm túc gọi:

“Đoan Vương gia.”

“Không biết ngài có gì sai bảo?”

Ánh mắt hắn lướt qua nét buồn bã nặng nề, Thẩm Hành cũng không còn dũng khí nên đành nhìn xuống đất, vội vàng nâng váy chạy lên lầu.

Giờ đây hắn không còn giữ chặt nàng lại nữa, chỉ ngẩn ngơ đứng đó nhìn bàn tay bị nàng hất lại, rất lâu sau vẫn chưa thấy hoàn hồn.

Thẩm Hành được chính thức nhìn thấy Tô Dạng giữa khung cảnh lá rơi rục rỡ sau giờ Ngọ, nhân lúc phong cảnh bên hồ đang rất đẹp, mọi người liền chuyển bữa trưa ra ngoài kia bày biện.

Khi ấy nàng và cha đang tranh đấu giành giật một con cua, Tô Dạng lắc lư vòng eo nhỏ uốn éo đi tới đó, giật lấy con cua vàng kia rồi ăn mất.

Ngày ấy trên thuyền hoa, trên mặt nàng có che một tầng lụa mỏng, cho nên Thẩm Hành vẫn chưa được chiêm ngưỡng gương mặt xinh đẹp đến cực điểm kia. Trước đó nàng cũng thử tưởng tượng diện mạo của Tô Dạng, có lẽ là nghiêm nghị khó gần, có thể là nhỏ bé trong sáng, thậm chí là thành thạo đoan trang, bởi vì đó là tiêu chuẩn lựa chọn nàng dâu của hoàng thất. Xinh đẹp, vĩnh viễn không phải là một lời ca ngợi. Mấu chốt nhất là nàng ấy lại đang ăn con cua béo ngậy nhất ở đây a.

Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu nàng.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của nhiều người như vậy, trên mặt Tô Dạng chẳng hiện ra nửa chút ngượng ngùng, nàng vừa liếm liếm ngón tay đầy gạch cua vừa cười rất sâu xa.

Hồn nhiên cũng không thể khiến người ta ghét bỏ. Nàng ấy tự bê cái ghế dựa tới, thản nhiên chen vào chỗ giữa Cố Duẩn Chi và Thẩm Hành đang ngồi, còn nâng cằm nghiêm túc đánh giá nàng.

Cả đời này Thẩm Đại tiểu thư chưa bao giờ gặp ai càn rỡ đến vậy, thật không hiểu nổi mấy lời khen ngợi dịu dàng mà Cố Hầu gia dành tặng nàng ta vài ngày trước thể hiện ở nơi nao.

Dáng người Tô Dạng rất cao, so với Cố Duẩn Chi cũng không thấp hơn là bao, Thẩm Hành vừa định xê ra một chút, thì nàng ấy lại cười ha hả kéo về.

Con cua tươi ngon được người kia đưa lên trước mặt. Đây là, muốn mời nàng ăn sao?

Nhưng mà nàng nhớ, vừa rồi lúc lột con cua kia, nàng ấy dùng răng để cắn mà. Nàng, không muốn ăn nước miếng của nàng ấy đâu

Chương 32: Đại khí chính thất phu nhân

Giữa lúc tình thế đang khó xử thì Tô Vạn tuế gia tuế gia trong bộ trường bào màu xanh nhạt nhàn nhĩ đi tới.

Có vẻ hần vừa mới tắm rửa xong, trên người thoang thoảng hương thơm như lan như xạ, dáng vẻ vẫn tùy tiện thoải mái như lần đầu hai người gặp gỡ, bên hông là thất lưng bằng bạc, lắc lư lũng lảng bên eo, lười biếng xuất trần.

Nhìn thấy ba người đang chen chúc ở đây với dáng vẻ vô cùng kì lạ, hần đưa tay kéo cổ Tô Dạng xách nàng lên.

“Mới tới đã âm ỉ.”

Hần lại nhíu mi, ánh mắt trách cứ như nhìn một con vật nhỏ không chịu nghe lời.

Tô Dạng chớp chớp đôi mắt phượng, nghiêng đầu mỉm cười nhìn Thẩm Hành.

Lần đầu tiên Thẩm đại tiểu thư được một nữ tử quan tâm như vậy, tất nhiên cũng phải đáp lại đối phương một nụ cười.

Chỉ là nụ cười đó vô cùng gượng gạo, cho nên càng nhìn càng thấy quá ngu si.

Tô Vạn tuế gia tuế gia buồn cười liếc nàng một cái, giọng điệu đầy vẻ bất đắc dĩ: “A Dạng rất tò mò về cô đấy, cô cứ kể nàng là được.”

Thẩm Hành nhìn ánh mắt đầy ý chiều chuộng kia, đột nhiên lại thấy mấy món ăn hôm nay chẳng dễ ăn chút nào, nàng nghẹn đáp: “Đâu có, phu nhân rất tốt, rất... nhiệt tình.”

Sau đó liền xoay mặt tiếp tục ăn cơm.

Cả quá trình đều nhạt như nước ốc, sau đó Tô Dạng lại xách băng ghế nhỏ đi tới bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, đưa tay giúp hần gấp rau.

Thẩm Hành vẫn yên lặng bới cơm, tiện đường bẻ một cái còng cua vàng rộm.

Đang gỡ được một nửa thì một bàn tay khớp xương rõ ràng đưa sang cầm lấy, Cố Duẫn Chi chân thành hỏi: “Cái này ăn ngon lắm à?”

Thẩm Hành sững sờ nhìn cái thứ tàn tạ không ra hình thù kia, chằm chằm đáp: “Mùi vị chủ yếu là trong gạch của nó, tuy ít nhưng mà ăn rất ngon.”

Vừa mới nói xong, hắn đã cầm cái “móng vuốt” kia cho vào miệng mút mút, còn thật lòng khen ngợi: “Đúng rồi.”

Thẩm Hành cứng đờ người, nàng thừa nhận, dù trên mặt Cố tiểu Hâu gia hơi ngượng ngùng xúc động, nhưng động tác ăn của cũng hết đổi mê người.

Thế nhưng...

Nàng không thể không nói, việc bị ép ăn thịt người với cảnh nhìn thấy người khác ngậm nước miếng của mình đều kinh sợ như nhau.

Nàng bất giác ngắt thêm vài cái càng cua bỏ vào trong bát hắn, chân thành nói: “Hầu gia, ở đây còn rất nhiều này.”

Ý tứ là, ngài đừng gặm đồ thừa của ta như thế nữa.

Tầm mắt lạnh lùng của Tô Nguyệt Cẩm chằm rãi đảo qua mặt hai người, hắn lấy một bát cháo nếp táo đỏ đẩy tới trước mặt Thẩm Hành, nhàn nhạt nói:

“Gần đây không phải cô tới à? Ăn ít đồ có tính hàn thôi.”

Dứt lời, ông tay áo vẫy thêm một cái, kéo thẳng Tô Dạng còn đang muốn nghĩa trò vui nghênh ngang rời đi.

Thẩm Quát vừa nhai cơm vừa hỏi: “Ai tới thế?”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ quan tâm săn sóc của cha mình, cố gắng kìm nén ý định nhét hết càng cua vào lỗ mũi người kia, nàng cắn răng nghiêng lợi nói: “Không ai tới hết! !”

Chỉ có em gái của nương nàng tới thôi! !

Lần trước ở trong núi, nàng cũng đã tới một lần, còn bắt hạnh dính lên nệm giường nữa.

Sau khi rời giường bản thân nàng cũng không hề phát hiện ra, đúng lúc Tô Nguyệt Cẩm tràn đầy phấn khởi đi vào phòng nhìn được, hắn xoay mặt đi thẳng qua nhà sát vách, nói toạc hết ra.

Hắn nói là: “Tam nương, quỳ thủy của nương tử ta đến, bà có chút phân

tro nào cho nàng dùng được không?”

Còn nhớ lúc hắn mang thứ kia về, trên mặt vẫn hết sức thản nhiên, lòng Thảm Hành xúc động đến muốn rơi cả lệ.

Nàng khiêm tốn thỉnh giáo: “Một nam tử như ngài sao lại biết đồ nữ nhân hay dùng vậy?”

Không phải người ta vẫn nói chuyện này xúi quẩy lắm sao?

Hắn kì lạ nhìn nàng “Nương ta cũng là nữ nhân mà.”

Hắn không nói cho nàng biết, lúc nương nàng tới thán, đều là do cha hắn tự tay nhét phân tro.

Hoàng đế Khánh Nguyên anh minh thần võ vẫn hay chăm sóc cho nhu cầu nương tử, tay nghề đã luyện thành thần công, chuyện này, đúng là không nên truyền ra ngoài chút nào.

Lúc Thảm Hành trở về, trời đã bắt đầu sẩm tối. Nàng chạy quanh thành hết một vòng, vốn là định mua một bó rau cần thiết to nhét vào dưới gối Tô Nguyệt Cẩm.

Hắn ghét nhất là mùi của rau cần, mỗi lần trong đồ ăn có nó, hắn sẽ gấp từng miếng từng miếng một vào bát của nàng. Giờ đi khắp chợ rồi lại không tìm thấy chỗ mua, đành phải bức bối quay về lại.

Nàng nghĩ, hình như nàng đã quen ỷ vào Tô Nguyệt Cẩm quá rồi, bởi vì mỗi lần đi ra ngoài, hắn vẫn luôn đi trước dẫn đường cho mình cả.

Đây chẳng phải là thói quen tốt gì.

Lúc đi tới trước cửa, nàng nhìn thấy trong nhà đang sáng đèn. Cứ nghĩ là Đạo Đạo ngồi bên trong, nàng lẫm lẫm liệt liệt đẩy cửa lao vào, kéo kéo cổ áo nói:

“Khát quá khát quá, nhanh rót cho ta chén trà nào.”

Người trong phòng cũng rất biết nghe lời, đưa chén trà sang cho nàng uống, sau đó, bốn mắt nhìn nhau.

Lại sau đó nữa,

Tất cả mọi âm thanh đều im bật.

Khuôn mặt nhỏ phong tình vạn chủng của Tô Dạng dưới ánh nến chập chờn càng thêm xinh đẹp, nàng ấy sẵn sóc lấy khăn tay lau vết nước dưới cằm nàng:

Đưa một tờ giấy nhỏ viết “Nàng đã về rồi.”

Rốt cuộc, chuyện này là sao vậy?

Tô Dạng lôi kéo nàng đang đờ đẫn ngồi vào chỗ của mình, lấy bút lông viết lên tờ giấy trắng: “Muội chờ nàng rất lâu .”

Thẩm Hành chợt nhận ra, hôm nay nàng ấy còn mang theo một xấp giấy trắng, cả một chiếc gói mềm, rõ ràng có ý vừa nắm vừa trò chuyện.

Nhưng mà câu tiếp theo không còn khách sáo quá nhiều nữa, nàng nói thẳng:

“Nàng thích hẳn, ta nhìn ra mà, cũng nhiều năm rồi ta chưa từng thấy hẳn đề tâm tới một nữ tử như vậy. Nam tử vẫn muốn cưới thêm thê thiếp. Nếu nàng làm muội muội của ta, ta cũng rất vui mừng.”

Thẩm Hành hoàn toàn không biết phải bày ra vẻ mặt ra sao.

Mỉm cười à? Nàng thừa nhận mình thật sự không cười nổi.

Khóc sao? Càng không đến mức đó nữa.

Dáng vẻ lúc này của Tô Dạng giống hệt như ngày nọ rong chơi ở ven hồ, hào quang chính thất soi sáng là thế, hiền lành đến mức khiến cho “hồ ly tinh chen ngang giữa đường” như nàng cũng phải thấy thẹn thùng.

Há miệng ra, nàng thực sự rất muốn nói.

Ta và Thiên tuế gia, nhiều lắm cũng chỉ có tình cảm một lần nắm tay mà thôi.

Nụ hoa tình ái yếu ớt còn chưa kịp nảy mầm đã bị ngài dội thẳng một thùng nước vào mặt, giờ đã sáng suốt hơn nhiều rồi, thực sự không cần phải chinh ta như thế a.

Nhưng mà nói như thế nàng lại thấy mình khó chịu, sững sờ một lúc nàng làm động tác như thể chỉ thiên.

“Phu nhân cả nghĩ quá rồi, ta thật không ý đó.”

Nói nàng kiêu căng tự mãn cũng được, nói nàng không biết tự lượng sức mình cũng được. Ở thế gian thế thiếp thành đàn này, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm thiếp cho người ta, cũng không muốn chăm sóc nam tử cùng người khác.

Câu này đúng là có chút ngông cuồng, nhưng lại là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng nàng lúc đó.

Có lẽ Tô Dạng cũng không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, nhìn kỹ hồi lâu mới viết tiếp:

“Nàng không thích ta à? Thường ngày ta ít khi ở trong phủ, sẽ không thường chạm mặt nhau đâu. Hơn nữa nàng phải biết, Nguyệt Cẩm sớm muộn gì cũng làm hoàng đế, dù thánh thượng yêu chiều nương nương nhưng cũng không thể trông vắng hậu cung.”

Đương nhiên nàng hiểu.

Thẩm Hành cúi đầu, đưa tay gầy gầy vẩy nấn trên mặt bàn.

“Ta chưa từng nghĩ như vậy thật. Phu nhân và Vương gia kiêm điệp tình thâm, có thể có khí độ như vậy cũng khiến người người khâm phục, Tuy Thẩm Hành thân phận thấp kém, nhưng tự biết mình không đủ sắc đẹp để đi làm thiếp thất.”

Từ xưa tới nay thế không bằng thiếp, làm thiếp tất nhiên phải xinh đẹp dịu dàng, xoay trái xoay phải.

Tính tình nàng như vậy, sao mà làm được.

Tô Dạng nghe vậy thì cười, viết một hàng chữ nhỏ rồi đưa tới trước mặt nàng.

Nét chữ rõ ràng như vậy đấy, vừa đẹp đẽ lại dịu dàng.

“Nếu như lời này là do Nguyệt Cẩm bảo ta tới hỏi nàng thì sao?”

Vẻ mặt nàng ấy như cười như không, không rõ là thật hay là giả, cứ nhìn nàng như vậy.

“Hắn không biết.”

Một lúc lâu, Thẩm Hành mới nói ba chữ này. Giọng điệu không cao lắm, nhưng lại cực kì chắc chắn.

Đáy mắt Tô Dạng lướt qua vẻ kinh hoàng, cửa ngoài phòng cũng được đẩy ra.

Lưu Nhã Quân mặc bộ váy phân hồng mang theo nha hoàn đi tới, nhìn thấy Tô Dạng bên trong thì sợ hết cả hồn, nhanh chóng chuyển thành nhiệt tình bước sang.

“Tô tử tử cũng đây à? Đang nói chuyện gì với Thẩm tử tử thế, lại không gọi muội qua.”

Thẩm Hành nhìn hai nha hoàn bên cạnh nàng, thân thể dung mạo còn cường tráng hơn cả Đạo Đạo nhà mình, rõ ràng là có người rảnh rỗi sinh nông nổi quá muốn đến tìm nàng gây sự.

Không biết là vô tình hay cố ý, Tô Dạng cũng không cất tờ giấy trắng kia đi, nàng bung chén trà trong tay nhấp một ngụm.

Chậm rãi viết: “Lưu tiểu thư đến rồi?”

Lưu Nhã Quân không mù, mấy chữ đen rõ ràng trên mặt giấy kia sao nhìn mà không hiểu.

Chỉ là trong chuyện này, một người ngoài như nàng cũng không tiện xen vào, thứ hai, cũng không biết có phải Tô Dạng đang thăm dò Thẩm Hành hay không, nàng nhìn lướt qua rồi cười đáp:

“Rảnh rồi nên muội tìm đến Thẩm tử tử tán gẫu, phu nhân cũng vậy sao?”

Tô Dạng không tính là chính phi vương phủ, lại càng không phải là tiểu thiếp, thân phận đó đúng là có mấy phần lúng túng. Tô vương gia vẫn không đón dâu, cho nên mới gọi một tiếng phu nhân.

Lưu Nhã Quân tìm đến Thẩm Hành, vốn là là muốn nhân chuyện của Tô Dạng cười nhạo nàng một phen, không ngờ đối phương lại hữu tâm lung lạc, muốn đưa nàng vào phủ làm thiếp thất.

Trong tiềm thức, nàng vốn không muốn kết bạn cùng một người sơn dã tiểu môn tiểu hộ như thế này, tuy bất bình là vậy nhưng trên mặt cũng chỉ có thể bày ra vẻ làm thân.

Tô Dạng thể hiện hảo cảm với Thẩm Hành chẳng chút e dè, nàng chậm rãi viết tiếp: “Tính tình A Hành rất tốt, ta rất thích. Vương gia cũng có ý như vậy.”

Lần này không cần giải thích thêm làm gì nữa, Thẩm Hành đã trực tiếp ngồi vững trên danh phận thiếp rồi.

Thẩm đại tiểu thư lạnh nhạt nhìn qua, không ngờ lại thấy vẻ mặt Lưu Nhã Quân lúng ta lúng túng như bàn đá bị sét đánh tan bành.

Sau đó, ba nữ nhân mỗi người một tâm tư lại hàn huyên thêm lúc nữa, rồi từng người mới dần tản đi.

Đạo Đạo bung bát canh đường táo đỏ tới, vẻ mặt quái dị nói với nàng: “Tiểu thư, vị Tô phu nhân kia tìm đến tiểu thư là có ý gì vậy?”

Nào có nữ tử nào lại lộng hành như vậy, huống hồ các nàng cũng chẳng có giao tình gì, thế mà đi vào trong phòng lại ngang nhiên như nhà mình vậy, thản nhiên vô cùng.

Thẩm Hành nghiêng người dựa vào chiếc giường nhỏ xoa huyết thái dương, mệt mỏi đáp:

“Không có ý gì.”

Vị Tô phu nhân này đơn thuần đến kì lạ.

Trong suốt hành trình Thái sơn, các đại gia khuê tú đi theo hai lòng bàn tay cũng không đếm hết, hầu hết đều là nữ quyền xuất hành kèm theo.

Nguyên nhân không cần nói cũng biết, họ đều là chạy tới vì Tô tiểu vương gia cả. Những đại gia các tiểu thư này ngày thường không ra khỏi cửa lớn quá hai bước, nhưng giờ lại có đủ lý do không nói kể hết được để đi theo cha để nhà mình, thể diện truyền thống hiếu đạo của triều Khánh Nguyên.

Dù có thể ngồi lên vị trí chính thất, tiểu thiếp, hay bình thiếp hay không, các nàng đều phải nỗ lực hết mình. Bây giờ lại bị Thẩm Hành chiếm mất cơ hội quý, đương nhiên chẳng ai muốn hòa nhã với người này.

Sáng sớm ngày kè, chưa kịp dùng đồ ăn sáng, nàng đã nghênh đón lượt khách mời bãi phỏng đầu tiên.

Chương 33: Tâm tư nữ nhân

“Tỷ tỷ mau nhìn xem, đoạn gấm thiên thanh thêu liên châu này dễ nhìn thật nhỉ? Còn cả hoa văn cây kim ngân này nữa, màu sắc cũng rất đẹp, cuộn màu thủy lam kia cũng tuyệt vời, tỷ tỷ thích cái nào?”

Thẩm Hành ngáp dài, nhìn vị đại tiểu thư đối diện từ lúc bước vào đã bắt đầu điên cuồng lựa chọn, nàng nhẹ giọng nói: “Lục tiểu thư thấy cái nào tốt thì giữ cái đó lại đi.”

Cũng đã hơn nửa canh giờ, nàng vừa mới rời giường đã bị người này chặn ngay trên giường chọn vải, giở mắt vẫn còn trên mặt đây này.

Lục Nguyệt Nga trộm nhìn thần sắc của Thẩm Hành, không rõ lời này có phải ý phiến chán hay không, nàng ta lặng lẽ rút một cuộn gấm mai hồng điểm hoa văn ra.

“Nếu không, tỷ thấy cuộn này thế nào?”

Không phải từ lúc mới bắt đầu đến giờ nàng ta đã cầm cuộn vải này trong tay rồi hả? Thẩm Hành xoa xoa mắt, nghiêm mặt nói: “Đúng là mắt nhìn của Lục tiểu thư thật tốt, cuộn vải này ta rất thích.” Nhìn cũng vui thật đấy, tiểu thiếp vào cửa không được mặc đồ đỏ thẫm, bộ này còn dùng mai hồng màu đỏ tươi làm chính, điểm tuyết mấy nhánh hoa và đôi loại chim muông, ngụ ý của mấy hoa văn này cũng tốt. Nàng nhớ, vị Tam di nương mới nạp của cha Lục Nguyệt Nga khi vào cửa cũng bộ mặc phục sức như vậy.

Quanh qua quanh lại như thế, đúng là đã làm khó nàng ta phải tốn nhiều tâm tư. Thẩm Đại tiểu thư đáp lời vô cùng thoải mái, lại khiến cho Lục Nguyệt Nga không biết phải làm sao. Tối qua, lúc vừa nhận được tin tức đó, cả người nàng ta như lọt giữa sương mù. Tin tức này là do Lưu Nhã Quân truyền tới, có trước có sau, nhưng lại không biết thật giả thế nào, cho nên mới sáng sớm này ra nàng ta đã phải ôm đống vải vóc chạy đến đây dò thử.

Không ngờ suốt buổi Thẩm Hành vẫn luôn trả lời một kiểu, thế nào cũng được. Để lại một đống đồ thế kia mà người nọ cũng chẳng tỏ ý vui mừng. “Thẩm tỷ tỷ thích là tốt rồi.” Nàng cúi đầu mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ lên mặt vải, “Cũng là mai hồng, không biết tỷ tỷ thích thêu uyên ương hay nhánh hoa, tiểu muội thấy hai loại hoa văn này không tệ chút nào.” Thẩm Hành cầm khăn ẩm lau mặt, rất nghiêm túc đáp lời: “Phàm là vải thứ nào

hiếm lạ ta đều thích. Nếu Lục tiểu thư thấy cái nào cũng tốt thì giữ lại cả hai đi.”

Nàng vừa nói vừa đứng lên định thay quần áo. Lục Nguyệt Nga còn chưa chịu từ bỏ ý định, cố gắng hỏi dò tiếp: “Chẳng lẽ tỷ không đặc biệt yêu thích cái nào à?”

“Từ trước tới nay ta không nghiên cứu gì nhiều với mấy chuyện quần áo, làm phiền Lục tiểu thư nhắc nhở, sau này ta sẽ chú ý nhiều hơn. Canh giờ còn sớm, ta còn chưa kịp dùng đồ ăn sáng, không tiện giữ muối muối lại lâu.”

Nói xong, nàng khoác áo lên rồi đi rửa mặt. Bữa sáng có cháo trắng và thêm hai cái bánh rán. Chưa bao giờ Thẩm Hành cảm thấy được ăn cơm no lại là niềm hạnh phúc lớn lao đến vậy.

Đạo Đạo cạnh bên thân thân bí bí nói với nàng: “Không phải chức quan của cha vị Lục tiểu thư này còn thấp hơn cả lão gia nhà mình sao? Nô tỳ nhìn dáng vẻ cẩn cẩn thận thận của nàng ta mà chẳng thấy phóng khoáng chút nào.”

Rõ ràng là một kẻ gió chiều nào che chiều ấy, đến nha hoàn tầm nhìn hạn hẹp nhà mình cũng còn nhìn ra được. Thẩm Đại tiểu thư cắn bánh rán rồi nhìn Đạo Đạo với vẻ đầy tán dương, “Tay nghề của em thì vẫn rất bình thường, nhưng bộ dạng điêu nô* thì lại học được mười phần mười rồi đấy.”

*điều nô: nô tài ghê gớm

“Cha nàng ấy chỉ là một quan Chiêu Lục lục phẩm, lần này phụ trách ghi chép và tế phẩm phóng sinh, thuộc vào bộ Lễ, xem như là cấp dưới của cha ta, cho nên lời nói cử chỉ của nàng ấy mới phải thu liễm đi đôi chút.”

Nghe nói trước khi xuất hành, vị Lục đại nhân này đã phải giày vò đau khổ cân nhắc cả đêm làm sao cho tàn phế. Cuối cùng phu nhân ngài ấy phải lấy đá đập giúp ngón tay, lúc đó Lục Nguyệt Nga mới được đến nơi này thay mình ghi chép. Quả đúng là chịu khổ chịu tội mới xứng là bề trên mẫu mực.

“Nhưng mà em đừng xem thường vị Lục tiểu thư này, nàng ta vốn là do thị thiếp Tử Uyển của Lục đại nhân sinh ra, lại có được sự xem trọng của chính thất phu nhân, đồng ý cho nàng ta đi theo bên người. Lục phu nhân không sinh được con, Lục gia có sáu vị tiểu thư thứ xuất, nhưng chỉ có nàng ta là được đối đãi như con gái thân sinh, vì thế cũng không đơn giản như

chúng ta nhìn thấy.”

Đạo Đạo nghe vậy thì ngẩn người. “Vậy mẫu thân thân sinh của nàng ta không khó chịu hay sao? Hay là, đã mất rồi?” Mẫu thân thân sinh?

“Ở thời đại này, thân phận địa vị có giá trị hơn nhiều quan hệ huyết thống. Cháo lạnh rồi, dọn đi thôi.”

Nàng không nói cho Đạo Đạo biết, sau này bà Tử Uyển nổi điên, cũng chính vì thế, thân thể đáng thương của Lục Nguyệt Nga mới có thể lọt vào mắt Lục phu nhân.

Một chính thất phu nhân không con không cái có thể bị thiếp thị uy hiếp địa vị, một khuê nữ tứ cố vô thân không nơi nương tựa, rốt cuộc là ai lợi dụng ai, một hai câu khó mà nói rõ. Phân tranh nơi hậu trạch luôn khác xa với vẻ đơn giản bề ngoài. Trước giữa trưa, Thẩm đại tiểu thư lại “tiếp kiến” thêm vài vị thiên kim thân phận không tính là cao, ngoài thăm dò lẫn nhau thì chẳng có gì hơn cả, cũng có người trực tiếp bộc lộ suy nghĩ của mình.

Ý nàng ta là muốn tiến cử mình lên.

Nàng vô tội mở to cả mắt, cười ha hả như phật Di Lặc, dùng bốn lạng đẩy lùi ngàn cân. Nhưng mà đẩy lâu, đương nhiên cũng có lúc đẩy cách nào không nổi. “Thường nghe người ta nói Thẩm muội muội là một mỹ nhân có tiếng, ta đã muốn đến thăm hỏi từ lâu. Có điều ngày thường phải theo nhóm hoàng tử đến thái học viện đọc sách, tan học lại phải đi theo tiên sinh học cầm kỳ thi họa, chẳng bao giờ có thời gian rảnh rỗi, cho nên mới không tiện xuất môn. Nếu có thể nhàn rỗi vô sự như muội muội đây thì thật quá tốt luôn rồi.”

Người nói chuyện mặc một bộ gấm hoa hoàng kim thêu mẫu đơn, từ vạt áo đến làn váy đều đính tơ vàng, trên đầu vai là một dải tơ tằm mềm mại, nhẹ đưa theo mỗi động tác nâng tay áo mỉm cười của nàng ta, đẹp đẽ quý giá dị thường. Khuôn mặt hình trứng lớn bằng lòng bàn tay, thái độ có vài phần ung dung bình thản, có điều ánh mắt kia vẫn mang dáng vẻ cao ngạo từ trên cao nhìn xuống, không có chút thân thiết hài hòa. Thẩm Hành nhìn nàng ta mỉm cười, đưa một chung trà hương chuyển qua.

“Có công chúa nhan sắc thiên tiên ở đây, phận bề liễu như ta đâu đáng được nhắc tới. Vốn nên là ta tới thăm tỷ mới đúng, nhưng lại nghĩ tỷ bận trăm công nghìn việc, cho nên mới không dám quấy rầy.”

Vị này là Mạc Hàn quận chúa, con gái của Quảng An Hầu Mạc Hồng Giang Mạc đại tướng quân. Năm Khánh Nguyên thứ mười sáu, ngoại tộc xâm chiếm ba tòa thành trì Phong Nguyên, Ích Đô, Dụ Uyển, vị tướng quân này đã dẫn ba mươi vạn thiết kỵ anh dũng xông pha.

Mười năm chiến hỏa, lúc trở về, ngoài tám thiệp báo tin mừng chiến thắng, ngài cũng chỉ còn một bộ hài cốt lạnh băng. Thánh thượng vô cùng đau thương, ôm Mạc Hàn vào cung nuôi nấng, phong hào Triều Hoa. Thân phận dĩ nhiên là hiển hách, nhưng phụ thân qua đời, gia tộc mẫu thân không có thế lực, cho nên với vẻ hào nhoáng bề ngoài, có lẽ cũng chỉ là chiếc thùng rỗng bên trong.

Bằng không, cho dù có nâng nàng lên làm thiếp thị, thân phận quận chúa đường đường chính chính như thế, sao lại phải hạ mình đến tìm nàng?

“Thảm muội muội đúng là khéo ăn khéo nói, gì mà mặt như thiên tiên chứ, chẳng qua cũng chỉ là lớp da mà cha mẹ ban cho.” Nàng ta đưa tay nâng chén trà lên ngửi ngửi, nhíu mày nói: “Đây là loại trà gì thế, sao lại có mùi là lạ?”

Thẩm Hành rũ mắt: “Đây là Bích Loa Xuân mới hái năm nay, đều được chọn từ những búp trà non nhất.” Lúc cha nàng tặng lễ vẫn hay dùng loại trà này mang đi. Mạc Hàn nghe xong không khỏi tỏ ra vẻ khinh thường, nàng ta dùng khăn tay đẩy chén trà ra: “Trước giờ ta không quen uống loại trà này, ở trong cung, trà này chỉ được dùng để súc miệng sau khi dùng bữa xong thôi.” Nàng nói xong lại tỏ vẻ xin lỗi liếc Thẩm Hành một cái.

“Muội muội đừng trách ta, tại ta có khá nhiều tật xấu. Nhưng mà nói thật, muội cũng nên sửa chữa thói quen cửa nhỏ nhà nghèo này đi, bằng không đến lúc đó vào vương phủ, điệu bộ cử chỉ này không khỏi khiến người ta chê cười.”

Sửa như thế nào? Dùng Bích Loa Xuân ngâm chân sao? Thẩm Hành kỳ quái ngẩng đầu, “Quận chúa nói lời này, thứ cho muội muội không hiểu rõ lắm.”

Mạc quận chúa hừ lạnh, “Người đừng ở đó mà giả ngây giả ngô với ta, nếu đã đến đây rồi, tất nhiên là vì ta có được nguồn tin chính xác. Nói thẳng ra, lần này tới đây chẳng qua là muốn cho người đi theo ma ma giáo dưỡng học thêm vài quy củ, ngày sau lúc ta và người cùng ở chung, cũng bớt đi phiền toái.”

Thần thái lúc nàng ta nói chuyện đúng y kiểu chính thất buồn phiền vì phải giải quyết việc vặt vãnh trong nhà, gắng gượng hạ thấp thân phận của mình mà thỏa hiệp. Thẩm Hành không đành lòng nhìn lại, nàng hết sức chân thành đáp: “Không biết tỷ tỷ có được tin tức bằng cách nào, nhưng đây đúng là chuyện không thể nào xảy ra. Trước không nói tới thân phận của ta, nếu chỉ tính diện mạo, so với các quan gia tiểu thư không được coi là trường thành này, sao Vương gia có thể để mắt đến ta được chứ.”

“Củ cải rau xanh đều có chỗ để yêu thương, ăn nhiều sơn hào hải vị quá rồi cũng muốn thay đổi khẩu vị, người không cần xem nhẹ mình như vậy.”

Chuyện nàng và Thiên Tuế gia ở cùng nhau trong núi nhiều ngày không phải là bí mật, trong lòng mọi người ai ai cũng đều có cân nhắc.

Quan hệ giữa Mạc Hàn và Thư Thái Phi không hề tệ, thời gian trước bà ấy cũng từng nói chuyện này với Hoàng Hậu nương nương. Người sáng suốt đều hiểu rõ, sớm muộn gì Tô Nguyệt Cẩm cũng trở thành Hoàng Trữ (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), vị trí chính thất đương nhiên phải để lại cho nữ nhi của quan viên trong triều có thực lực giúp đỡ hẳn.

Với thân phận của hẳn, làm chính thất đúng là mơ tưởng hảo huyền, nhưng làm tiểu thiếp lại là chuyện chắc như đinh đóng cột. Dù người không chỉ nhìn hiện tại, nếu không tranh thủ lúc này tìm một kẻ có thể “vo tròn bóp méo” để làm “người một nhà”, chẳng lẽ phải đợi đến lúc đó mới bắt đầu tính toán hay sao?

Chương 34: “Vợ cả” giả vờ

Vỗ lòng bàn tay hai cái, nàng mang theo bốn vị ma ma giáo dưỡng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng trước mặt Thẩm Hành.

Mạc Hàn chỉ vào một đại nương mặt cứng như mâm trong số đó rồi nói:

“Đây là Trương ma ma phụ trách hoàng thất lễ nghi, tất cả các quy tắc trong cung bà đều thuộc nằm lòng, là nô tài đắc lực nhất bên cạnh Thư Thái phi.

“Vị này, là phụ trách ngự phẩm đồ ăn, chỉ bằng mắt thôi cũng có thể phân đồ ăn ra ba bảy loại, học làm mấy loại bánh ngọt với bà chắc chắn sẽ có thời gian dùng tới”.

“Còn vị này. . .”

Đột nhiên nàng lại kéo Thẩm Hành vào trong góc, thì thầm nhỏ giọng bên tai: “Đây là phụ trách giáo dục chuyện phòng the, đừng thấy người này tuổi nhỏ, trò gì nàng ấy cũng biết hết đấy, sẽ có lợi với nàng”.

Thẩm đại tiểu thư mắt hạnh trừng trừng, nàng cảm thấy ngôn ngữ bây giờ đã không thể diễn tả hết chấn động trong lòng nàng được nữa.

“Công chúa mang nhiều màu sắc tới như vậy, thực sự khiến Thẩm Hành thẹn thùng. Chỉ tiếc là muội muội ngu dốt, khó có thể đảm đương được chức trách lớn thế này.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu, nàng chỉ cần chăm chú học tập là được rồi.”

Sau khi để lại một nụ cười bí ối mờ ám, Mạc Hàn nhanh chóng đi ra ngoài, còn mình Thẩm Hành đang bị hai bác gái mạnh mẽ lôi đi, kéo vào nội thất.

Lần này nàng đã bỏ ra vốn lớn, nhất định phải biến đóa hoa đại Thẩm Hành vào giữa cả doanh trận vườn hoa.

So với những náo loạn bên này, thực ra còn có một căn phòng cũng không yên tĩnh được bao nhiêu.

Chỉ có điều bầu không khí trong phòng lại đông lạnh đi rất nhiều.

“Rảnh rồi không chuyện gì thì đi tìm Quế Viên đi, đừng tới trêu chọc A Hành nữa.”

Tô tiêu vương gia thưởng thức chiếc nhẫn trong tay, bình lặng nói.

Tô Dạng ở chung với hắn nhiều năm như vậy, đương nhiên nàng cũng biết đây là dáng vẻ lúc hắn không ưa.

Cúi đầu nhìn móng tay được sơn màu đỏ tươi, nàng cà lơ phất phơ đáp: “Ta chỉ muốn nhìn thử một chút, xem rốt cuộc nàng ấy có gì đáng cho ngài xem trọng.”

Chim sẻ muốn bay lên đầu cành đâu có dễ dàng vậy chứ, chẳng qua nàng chỉ cho nàng thêm chút phiền phức mà thôi. Chút ấy so với những thủ đoạn trong cung chẳng khác nào ngòi cắn hạt dưa ngày thường.

Cho người ta thêm hiểu biết.

Nếu như lúc này trong phòng có thêm người, chắc chắn họ sẽ thấy ngạc nhiên cực kỳ.

Bởi vì người đang nghiêng mình dựa vào chiếc ghế quý phi kia, một phu nhân xinh đẹp quần dài chằm đất, lại có thể mở miệng nói ra như thế.

Mẫu chốt nhất chính là, tuy giọng nói kia không tính là trầm thấp, nhưng rõ ràng là một giọng nam hàng thật giá thật! !

“Lúc mới về nghe kể mấy chuyện ngu si của huynh với người này, nhưng mà dù sao cũng cùng chung một lần hoạn nạn. Thẩm Hành đó nhìn thì dịu ngoan, nhưng tính tình lại hết sức quật cường. Tướng mạo cũng xem như thanh tú, chỉ có điều nhìn khắp triều Khánh Nguyên, nữ tử mập gầy tròn thẳng bao nhiêu chẳng có, sao người này lại lọt vào mắt huynh thế? Kiểu không khéo đưa đây này sao có thể xứng đáng với huynh đây?”

Tô Vạn tuế gia đặt nhẫn lên mặt bàn.

Dưới ánh nắng mặt trời, dương chi ngọc thạch lại tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu nhẹ nhàng, không thông suốt, nhưng lại là vẻ ý nhị có một không hai.

Là dáng vẻ mà hắn yêu thích nhất.

Hắn nhìn một lúc rồi từ từ mở miệng:

“Mẫu đơn ung dung, nhưng không kiêu diễm được như lan. Trúc xanh

thanh nhã, nhưng không thể xanh mãi như tùng bách. Như chiếc nhẫn bạch ngọc này vậy, tuy không quý bằng bích tỳ, nhưng ta lại thích vẻ khờ khạo ngây ngô của nó. Chuyện tình yêu trên thế gian này đâu có bàn đến chữ xứng hay không, tất cả chỉ dựa vào hai từ thích hợp.”

“Thích hợp?” Đuôi lông mày Tô Dạng hất lên, khuôn mặt xinh đẹp không tô son điểm phấn lại có thêm vẻ anh khí ngời ngời.

“Cái gì là thích hợp chứ? Ta thừa nhận nàng không kịch cỡm giống như những nữ tử quan gia bình thường, cũng không có mấy tâm tư mưu mô kì dị, nhưng những điều này có cho thấy hai người hợp nhau đâu. Thân phận của huynh như vậy, chính thất sau này tất nhiên cũng không thể quá ngây ngô, huynh tin là Thẩm Hành có thể tự bảo vệ mình được sao?”

Thánh thượng nâng Hoàng hậu nương nương trong lòng bàn tay, nhưng rồi Mẫn Phi cũng tìm ra sơ hở. Một thân đầy bệnh tật của hấn không phải là minh chứng tốt nhất đó sao?

Tô “phu nhân” nói một tràng bao nhiêu là tâm huyết, lúc ngược mắt sang thì suýt chút bị làm cho tức chết.

Không biết Tô Nguyệt Cẩm lấy đâu ra một cái cuốc nhỏ, đang chăm chú cẩn thận đào xới đất cho chậu lan trong phòng.

“Rốt cuộc huynh có nghe không đấy?” Nếu là chuyện của người ngoài, hấn cũng không thèm quan tâm nhiều thế đâu.

Tô Vạn tuế gia lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, không mẫn không nhạt đáp một tiếng:

“Ừm.”

Tô “Phu nhân” tưởng như sắp tức giận đến điên, thì lại nghe người đang tĩa hoa tĩa lá kia chọt nói: “Đệ không cần nói những vấn đề này đâu.”

Đây là ý gì? Tô Dạng khiếp sợ nhìn về phía hấn: “Ý huynh là...”

Hấn vội vã nhảy xuống giòng, làn váy dài tạo thành một độ cong đẹp đẽ trên mặt đất, thật là vui tai vui mắt.

Tô Tiêu Thiên tuế nhìn thấy thì thật lòng khuyên nhủ: “Đệ làm nữ nhân quá lâu rồi, so với A Hành còn giống nữ nhân hơn nữa đây.”

Cả khuôn mặt Tô Dạng đều đen thui, cái này không phải vì hấn sao? ! !

Nhắc tới việc này hẳn lại thấy cực kì tức giận.

Tô Dạng Tô tiểu công tử từ khi còn bé đã đẹp đẽ đáng yêu, lúc chạy nạn thì nhặt được một bộ xiêm y của cô nương béo mập nào đó mặc vào người, cho nên người ta cũng tưởng là tiểu cô nương. Đáng tiếc khi đó tuổi hẳn còn nhỏ, đâu có biết giữa nam nữ khác biệt nhau, mãi đến khi bị một bà tử kéo tới dạy chuyện phòng the mới bị phát hiện ra.

Nếu như bị người ngoài biết được chuyện thánh thượng mất mờ chân chậm, đi khâm điểm một nam tử cho con trai mình làm phu nhân, cái này không phải chỉ là chuyện cười đơn giản thế thôi đâu, còn là toàn bộ thể diện hoàng thất nữa đây.

“Huynh còn không thấy ngại đâm vào nỗi đau của ta, tới giờ lão tử vẫn thấy mình oan ức. Đường đường một nam tử như ta, sao lại bị cha huynh bôi đen đến vậy, miễn cưỡng giả vờ nhiều năm thì thôi đi, huynh thì tốt rồi, không cảm thấy hổ thẹn chút nào hết nhì.”

“Có gì phải hổ thẹn chứ?” Tô Nguyệt Cẩm lạ lùng nhìn hẳn: “Mỗi lần trang điểm xong, không phải đệ cũng phấn khởi bừng bừng chỉ đạo nha hoàn nên cài trâm này trâm kia hay sao?”

“Đó là do ta cố hết sức.” Tô Dạng đưa tay hình hoa lan chỉ trừng hẳn.

“Huynh chưa từng thấy bóng lưng cô đơn âm thầm rơi lệ của ta sau những vẻ ngoài đoan trang quyền rũ, cho nên làm sao huynh hiểu được cảm giác ta như bị dao cứa vào tim”.

Tầm mắt của Tô Tiểu Thiên tuế dừng lại trên móng tay đỏ rực mà hẳn vừa thôi xong.

Cảm nhận sao? Chờ lúc nào có thời gian, nhất định hẳn sẽ cẩn thận phân tích một lần.

Chỉ là trước mắt có một chuyện đang cần giải quyết.

“Nói xong rồi thì đi đi. Từ trước đến giờ đệ vẫn không thích gò bó, không nên theo ta hồi cung làm gì. Nhớ ít đi trêu chọc sư tỷ thôi, lần nào cũng toàn là đệ phải chịu thiệt.”

Đây là lần duy nhất hẳn hạ lệnh trực khách, Tô Dạng cũng suýt quên chuyện ở thuyên hoa hơn nửa tháng.

“Vì Thâm Hành mà huynh đuổi ta đi?” Vì chút phiền toái nhỏ xíu mà hấn gây cho nàng à?

“Đúng đây.” Tô Vạn tuế gia thừa nhận cực kì thẳng thắn: “Tâm tư của đệ sao ta không biết được. Chuyện trên triều ngôn ngang, ta không rảnh mà quan tâm tới đệ.”

Tính tình của người này, hấn là người hiểu rõ nhất. Quạt gió thổi lửa xem trò vui, chính là việc mà hấn cực thích làm.

“Nữ tử kia có gì tốt chứ, sao huynh lại hành xử không chút nhân tính như vậy được? Tốt xấu gì ta cũng là ‘Vợ cả’ của huynh, huynh đối xử với ta thế à?”

Hấn còn muốn hồi cung ăn ngự thiện, thuận tiện kiểm thêm chút lộ phí lên đường.

Tô Tiểu Thiên tuế đưa khuỷu tay chống đầu, xem đó như chuyện đương nhiên:

“Đệ đã hoa tàn ít bướm, A Hành trẻ tuổi hơn, đương nhiên ta sẽ thích nàng ấy nhiều hơn chút. Muốn bạc thì ta có thể bảo Quế Viên đưa cho, nhớ đi xa chút mới tốt.”

Quả nhiên vợ thì quan trọng hơn huynh đệ.

Tô “Phu nhân” oán giận nhìn qua, vừa muốn mở miệng nói, ít hơn ba ngàn lạng thì đừng nghĩ tới chuyện đuổi ta, không ngờ cửa lớn lại có người từ bên ngoài đẩy tới.

Thâm Hành nhắc váy xông qua, vội la lên: “Vì sao lại muốn để Tô Dạng đi?”

Không phải nàng có ý nghe trộm, nhưng mà bị quấy nhiễu đều phiền cho nên mới đi sang đòi Tô phu nhân một lời giải thích.

Không ngờ lại nghe được câu nói kia của Tô Nguyệt Cẩm, “lời thoại thay lòng” cho bạc đuổi đi.

Tô Dạng theo bản năng nhỏ ra hai giọt nước mắt, vội vàng lấy tờ giấy ra viết xuống một hàng chữ nhỏ: “Nam nhân không ai tránh khỏi có mối nợ cũ. Hấn oán ta gây phiền phức cho nàng. Nàng chớ trách hấn, tất cả đều do ta tự tìm lấy thôi.” Sau đó biến đi như làn gió.

Hắn phải nhanh đi tìm Quế Viên lấy bạc, chứ không để tên kia đòi ý, một chút lợi lộc mình cũng không kiếm được

Tô Tiêu Thiên tuế cẩn thận đến mấy cũng có lần sơ sót, không ngờ cuối cùng vẫn bị tên kia đánh cho một cái, hắn sững sờ nhìn Thẩm Hành đối diện.

“A Dạng, hử. . .”

Chưa kịp nghe hắn giải thích, Thẩm Hành đã xoay người chạy đi.

Tô Nguyệt Cẩm nhìn góc áo từ từ biến mất bên góc cửa, yên lặng khép mi.

Lần này Tô Dạng giả vờ, đúng là triệt để rồi . . .

Chương 35: Bàn luận xem mắt dựa vào giới thiệu

Trên đường ngồi thuyền trở về, tất cả như thể lại quay về xuất phát.

Thẩm Hành và Tô Thiên Tuế bất ngờ xảy ra chiến tranh lạnh, tựa như bầu trời đang quang đãng đột nhiên phủ mây mù dày đặc, làm cho mọi người mơ hồ không hiểu làm sao.

Mới vài ngày trước hai người này vẫn còn hòa hòa hảo hảo, tin tức Vương gia muốn nạp Thẩm cô nương làm thiếp tràn lan. Sao chỉ qua một đêm, Tô phu nhân đột nhiên rời đi, hai người này lại ồn ào thành ra như vậy?

Hay là chuyện nạp thiếp vốn chỉ là ý của một mình Tô phu nhân, Vương gia căn bản không hề định cho Thẩm Hành danh phận, cho nên mọi chuyện mới nháo loạn bết tắc như thế? Hoặc là Thẩm Đại tiểu thư tâm cao khí ngạo, không cam lòng làm bình thiếp mà muốn thành trắc phi, chộc cho Vương gia phiền chán? Dù kết quả là kiểu suy đoán nào, lúc này không nên thân thiết với Thẩm Hành mới là biện pháp ổn thỏa nhất. Mới hôm trước các tiểu thư quan gia còn vội vàng đến cửa lấy lòng, qua một đêm như thể gió bắc thổi qua, quét bay tất cả mấy thứ tâm tư chìm nổi.

Đúng là Đạo Đạo không thể không bội phục tầm nhìn xa trông rộng của tiểu thư nhà mình. Bởi vì tiểu thư đã dặn dò mang hết mấy đồ vật này kia mà nhóm khuê tú đưa tới cất vào trong rương, làm cho người ta cũng ngại đến đòi về. Theo lời tiểu thư đã nói thì là: “Dù sao lúc các nàng tặng ta trong lòng cũng nghĩ ta sẽ trèo cành cao, sau này hối hận rồi lại càng bất mãn vì ta không leo được tới cành. Trái phải trước sau gì cũng đâu nhìn ta vừa mắt, cần gì phải giả vờ thanh cao không cảm nổi làm gì. Sau khi về thì mang đi đôi bạc, còn có thể giúp mấy đứa bé trong miếu đồ ăn vài bữa cơm ngon, mặc mấy bộ quần áo tốt nữa đó.

Thẩm Hành bên này đóng cửa từ chối tiếp khách, Tô Nguyệt Cẩm vẫn thần sắc như thường ăn ngon ngủ ngon. Nhưng nô tài kẻ cận người nào cũng biết, Thiên Tuế gia đang rất không vui. Bởi vì ngài ấy luôn ngồi một mình ở đầu thuyền đùa nghịch gì đó, đến cả Thẩm Trúc dâng trà ngài cũng không hỏi lại, hẳn có phải mới tới hay không.

Tình hình quý dị này vẫn tiếp tục cho tới tận lúc hồi kinh, vào một ngày mùa thu xơ xác tiêu điều, đoàn người tách ra ai về phủ này. Lúc tách ra Tiểu Vương gia còn cất tiếng gọi “A Hành”, tiếc là Thẩm tiểu thư đi quá mức vội

vàng, cuối cùng lại không hề nghe thấy. Quế Viên ở bên nhỏ giọng nói: “Vương gia, người đã đi xa mất rồi.” Tô Nguyệt Cẩm không nói gì, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm bóng dáng xa xa kia. Hấn không biết dáng vẻ hiện tại của mình cô đơn đến mức nào, mới khiến cho Quế Viên không nhịn được nói thêm: “Nếu ngài muốn thì cũng nên giải thích sớm đi a.” Cả một đường khó chịu, đến nơi mới nghĩ gọi người ta lại, làm sao còn kịp nữa.

Tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hấn xác định Thẩm cô nương không phải người thích kiếm chuyện vô duyên vô cớ. Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt sang nhìn hấn, vô cùng nghiêm túc đĩnh đạc nói: “Ta không phải sĩ diện sao.”

Mỗi khi hấn muốn bắt chuyện cùng nàng, nàng lại như kiểu chim sợ cành cong trốn trốn tranh tránh. Sau vài lần như thế, hấn cũng rất có thiện chí không đi “dọa” nàng nữa.

Hậu trách Thẩm phủ, sau khi lăn lộn vài vòng trên giường lớn mềm mại, Thẩm Hành xúc động muốn khóc luôn rồi. Rốt cuộc đã về rồi, chuyến đi lần này so ra, nàng còn vất vả hơn cha mình gấp mấy lần. Tiêu diệt sơn tặc, ngủ giữa đất hoang, bắt sống lợn rừng, cái gì cũng thử qua hết cả. Nếu không phải triều Khánh Nguyên không có tiền lệ cho nữ làm bộ khoái, nàng còn muốn đến nha môn kiếm cơm nữa kia. Đạo Đạo ở bên vừa nhai chân giò muối vừa hỏi: “Tiểu thư, cô và Đao Vương gia làm sao thế?” Không phải quan hệ giữa hai người tốt lắm sao, sao trên đường về ngay cả một câu cũng không buồn nói với nhau thế vậy? Một câu này thôi cũng đủ khiến cho Thẩm Hành khắc trước đang vui tươi rộn rã lập tức không còn vui vẻ nổi. “Cái gì mà làm sao, chúng ta vốn cũng chẳng thân thiết gì.”

“Còn không thân thiết?” Nàng ấy ngạc nhiên nói: “Không phải cô và Vương Gia cũng đã ngủ cùng nhau rồi mà?” Thẩm Hành hoảng hốt bật dậy thét lên, suýt nữa thì cắn phải hàm dưới: “Ai nói lung tung với em thế hả, làm gì có.”

“Là chính Vương Gia nói mà.” Đao Đạo chớp chớp mắt, nhưng mà nguyên văn câu nói của Vương Gia là: “Buổi tối tướng ngủ A Hành không tốt lắm, người nhớ để ý đắp chăn cho nàng.”

Câu này Vương Gia đã nói với nàng trên đường về. Nàng cũng không biết vì sao Vương Gia tới rồi còn không đi vào cửa, ngơ ngác hỏi thêm: “Ngài tới thăm tiểu thư nhà ta sao? Tiểu thư còn chưa ngủ đâu ạ.”

Khi ấy ngài còn kiên định lắc đầu: “Lúc A Hành tức giận hung dữ lắm.”

Hắn không muốn tới chộc nàng để gặp xui xẻo thêm đâu. Nghĩ tới đây, nàng hỏi tiếp một câu: “Rốt cuộc là chuyện khủng khiếp gì đã khiến tiểu thư hững hờ với Vương Gia thế vậy. Chẳng lẽ người nhớ thương trong lòng ngài lại là Cố Hầu gia? Sao ngài có thể thủy tính dương hoa thế chứ!”

Lại nói tiếp, có khi nào không phải tiểu thư nhà nàng mới nảy nở tâm tư, mà hai người này đã qua lại từ lâu trước đó?! Nhưng mà nàng không muốn tới Hầu Phủ làm nha hoàn hồi môn đâu, thức ăn ở nơi đó chắc chắn không thể ngon bằng ngự thiện của Vương Phủ rồi.

Thẩm Hành nhìn chằm chằm lỗ mũi nha hoàn sắp trưng to đến nỗi, nàng đĩnh đạc dịu dàng nói: “Nếu không muốn bị gả cho con nhà bán chân giò muối thì em mau câm miệng lại đi.”

Đạo Đạo nhìn trộm nàng: “Tiểu thư, lúc tiểu thư mạnh miệng cực kì giống lão gia nha.” Bắt đầu từ năm năm tuổi, nàng đã đi theo tiểu thư rồi, sao có thể không biết tính tình của tiểu thư được chứ. Khi gặp phải chuyện gì có thể khiến mình khở sở, tiểu thư sẽ lại bày ra dáng vẻ bất cần đời như thế.

Thẩm Hành ngẩng đầu nhìn chuỗi tua rua ngọc bị gió thổi tung, nhẹ giọng: “Giống cha ta thì có gì phải ngạc nhiên, ta là con ruột của cha ta mà. Trời lạnh rồi, đóng cửa sổ lại đi.”

Từ sâu trong tiềm thức, nàng không muốn nhắc đến chuyện này thêm nữa. Không phải vì cảm thấy truyện này có gì quá phận, mà chỉ là thấy thất vọng mà thôi.

Tô Nguyệt Cẩm – một nam tử không màng thế tục, nàng vẫn tưởng rằng hắn không phải người như thế, ít nhất là khác xa mấy tên công tử hay ra vẻ đạo mạo ngoài kia. Nhưng có gì chắc chắn những thứ nàng nghĩ nhất định phải là sự thật? Con cháu thị tộc vốn tính tình phong lưu, người ta vẫn nói, chỉ nghe người mới cười, nhưng nào ai biết người mới có thể cười được bao lâu? Chuyện của Tô Dạng cũng không đến lượt nàng thương cảm. Nàng chỉ muốn thờ dài, hóa ra hắn lại bạc tình như thế.

Ngày trở về kinh thành, mọi thứ vẫn tựa như lúc rời đi, đường phố vẫn náo nhiệt phồn hoa như ngày trước, hoàng thành vẫn mang dáng vẻ xa hoa trang trọng nhất nghênh đón người về đây.

Giờ lên triều sớm, công tích của hành trình Thái Sơn khiến Thánh Thượng vô cùng vui vẻ, không ngớt lời ca ngợi đứa con mà mình sủng ái nhất, quan viên lớn nhỏ đi theo cũng được phong thưởng tương ứng. Thẩm Quát được

đề bạt lên một bậc, ngay cả Thảm Hành, nhờ có công bảo vệ Hoàng Tử, cũng được ban thưởng một đôi ngọc bích Như Ý xanh biếc và một chiếc thanh quạt Bát Bảo Lưu Kim.

Cha nàng mặc triều phục tam phẩm, khi ông giả vờ kiêu cách hồi phủ cũng là lúc Thảm Hành đang đối diện với tiếng khóc than của hạ nhân. Cũng sắp tới cuối tháng, bổng lộc của cha nàng hơn phân nửa đã dùng để mua đặc sản địa phương, không biết có còn dư đồng bạc các nào mà phát tiền công không nữa.

Thảm Quát nghênh ngang tiêu sái đi tới, khí thế vung triều phục: “Ngân lượng cứ phát như lệ thường, ngoài ra trưa nay mỗi người sẽ được thêm phần thịt.” Nhất thời tiếng hoan hô ủng hộ ngập tràn. Mỗi giai tầng đều có quỹ đạo cuộc sống riêng của nó, giống như ở Thảm phủ vậy thôi, lâu lâu được thêm một phần đồ ăn, hoặc là thỉnh thoảng được ban cho đôi phần thưởng, đó đã là một chuyện đáng ăn mừng.

Đúng như suy nghĩ trước đó của Thảm Hành, quả nhiên nàng và Tô Nguyệt Cẩm không hề gặp lại. Ngoại trừ buổi tối ra ngoài đi dạo một vòng, đại đa số thời gian nàng đều thành thành thật thật ở lại trong phủ, thỉnh thoảng ngâm hai câu thơ đau buồn, thêu hai con chim sẻ, lấy việc duy trì hình tượng khuê tú đoan trang làm mục tiêu cuộc sống.

Sau khi hồi kinh không lâu, Thảm phủ tiếp đón một bà mối Lư lạnh mồm lạnh miệng tới giới thiệu vài mối hôn nhân.

Tuổi của nàng không nhỏ, cuối cùng cũng phải tìm một nam tử an phận thủ thường mà sống.

“Hôm nay giới thiệu với tiểu thư vị này, là một phú hộ có tiếng ở kinh thành chúng ta, công tử của Trương Bách Vạn Trương viên ngoại, là một người thật thà phúc hậu, giữa đầu mày còn hiển lộ sự phú quý giàu sang. Thảm tiểu thư nhìn thấy chắc chắn sẽ hết sức vừa lòng a.”

Thảm Hành đã không còn nhớ nổi đây là lần thứ mấy mình đi xem mắt, dù sao lần nào cũng vậy, bà mối Lư này vẫn sẽ ca tụng đôi phương đến rục rờ chói lòa, nhưng sau khi kiểm nghiệm, chung quy lại nàng luôn bị thương tổn tinh thần khó tránh.

Vài ngày trước bà có giới thiệu một thư sinh, nói là tiến sĩ Khánh Nguyên năm ba mươi hai, học vấn cực kỳ uyên bác, bộ dáng cũng tuấn tú rạng ngời.

Đâu ngờ vừa mới thấy, người nọ đứng lên còn không cao bằng nàng khi ngồi xuống. Thâm Hành tâm tính thuần phác thiện lương đã nói thẳng câu: “Ngài có thể ngồi lên ghé dựa được không? Có cần ta tìm người ôm ngài lên không?”

Kết quả là hấn ta cứ thế phẩy tay áo bỏ đi, chẳng có chút phong độ nào cả. Còn thêm lần nữa, người được giới thiệu là một giáo đầu võ quán, nghe nói là hán tử cường tráng có thể chân giẫm mãnh hổ. Ai nhìn qua cũng biết, chân giẫm mãnh hổ là chỉ lúc người ta chưa què mà thôi. Nàng còn nhớ lúc nhìn thấy hấn chống gậy bước vào, trong tay là cái bát sứ men xanh thật lớn định dùng làm lễ gặp mặt cho nàng, nàng gần như đã vận dụng hết hơi sức toàn thân mới nhìn được cảm giác xúc động muốn thả một đồng tiền vào đó.

Thâm Hành từng bị thối hôn, lại còn là chuyện sau khi chiếc kiệu hoa đã ồn ào náo nhiệt khiêng qua nửa tòa thành, xong lại được nâng nguyên xi về chỗ cũ. Hôn sự của con trai trưởng thừa tướng, phạm là ai có thể diện trong triều đều sẽ tới tham gia, cũng đều chứng kiến dáng vẻ mặt sạch hết tôn nghiêm của nàng. Một nữ tử bị thối hôn như vậy, quan viên có thân phận thì không ai muốn cưới, quan viên không có thân phận thì lại không dám cưới.

Cô nương hơn hai mươi tuổi đầu, dù không tìm tới con cháu nhà quan cũng khó mà tìm được đối tượng tốt mà gửi gắm.

Công tử nhà giàu lần này quả nhiên cũng không khiến nàng thất vọng. Khuôn mặt lộ liễu đầy “phú quý” không chỗ nào không thịt, chập chùng nối tiếp, ngũ quan tròn vo thế này đúng là biểu trưng của vận tài như nước, tung hoành đại sát tứ phương.

Sau khi ngồi xuống, hấn ta nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười tùm tùm nói:

“Nghe nói nàng hai mươi hai? Ta thấy không giống lắm ấy nhỉ, còn sáng láng hơn cả nha đầu mười sáu tuổi mà cha ta mới nạp ba phần đó.”

Thâm Hành mỉm cười gật đầu, chuyện xem mặt này đúng là chẳng giống bản giới thiệu chút nào.

Chương 36: Cái gọi là “người trong phòng”

“Bà Lư nói ba tuổi nàng có thể học văn, năm tuổi đã có thể múa múa, còn có tay thêu thùa nữ công nữa”.

Trương Phú Quý đưa tay vuốt vuốt mái đầu nhờn bóng mấy ngày chưa gội rửa.”Ta rất thích những người hiểu chữ nghĩa như nàng, có dịch thú.”

Ba tuổi có thể học văn sao?

Thẩm Hành nháy mắt một cái, Tam tự kinh đúng là có khá nhiều chữ. Thế nhưng chắc bà mối Lư không nói cho hấn biết, đến giờ nàng còn chưa học xong, chỉ được mỗi quyển này.

Năm tuổi có thể múa?

Nếu như xách váy xoay quanh cũng xem là vậy, thì nàng múa rất đẹp nữa đó.

Cho tới nữ công.

Nàng lấy chiếc khăn tay trên eo tối hôm qua mới thêu xong, chân thành nói:

“Trương công tử thấy nữ công này được không?”

Trương Phú Quý trừng mắt nhìn mấy đường may chằng chịt không phân biệt nổi, vô cùng kính nể chấp tay:

“Quả nhiên Thẩm tiểu thư không phải nữ tử bình thường, thêu một con công cũng có thể nổi bật đến vậy, tại hạ đúng là mở mang tầm mắt.”

Thẩm Hành học theo hấn cũng chấp tay lên.

“Công tử thật biết nói đùa, ta thêu một con linh xà mà.”

Tối hôm qua sau khi nàng thêu xong, Đạo Đạo còn khen ngợi một lúc lâu. Nữ công của chủ tớ hai người này kẻ tám lạng người nửa cân, thật khó nói ai hơn ai một bậc.

Mấy chuyện nữ công trong nhà bình thường đều do mẫu thân dạy cho con gái. Nhưng mà nương Thẩm Hành lại chỉ ngân châm ám khí, căn bản bà còn chẳng biết kim thêu phải xuyên chỉ thế nào, cho nên đến năm mười sáu tuổi

Thẩm đại tiểu thư mới biết được tác dụng của vật này.

Có thể luyện được bản lĩnh thù như hiện tại cũng xem như trong vô hạnh có vạn hạnh rồi.

“A, ha ha ha ha ha.” Trương công tử lúng ta lúng túng cười khan một tràng, tiếp tục lý giải: “Linh xà cũng được, cũng tốt. Kỳ thực nữ tử ấy mà, cũng không cần phải có tài năng gì cả, xinh đẹp là chuyện quan trọng nhất. Thẩm tiểu thư thanh tú tựa thủy linh, sau đó có sinh hài tử chắc chắn cũng không hề kém.”

Hài tử có đẹp được hay không hình như người cha cũng quan trọng lắm mà?

Thẩm Hành nhìn khuôn mặt bóng loáng đầy dầu hấn đến xuất thần, cố gắng tìm ra một điểm để nhìn trên khuôn mặt kia.

Nhưng nàng lại nhanh chóng bỏ qua ý tưởng này, bởi vì như vậy, đúng là làm khó chính mình quá đi.

Chỗ họ đang ngồi là Lâm Phong các, là trà lâu tửu quán văn nhã nhất kinh thành, đứng bên cửa sổ có thể nhìn được những phong cảnh tuyệt đẹp nhất.

Ngày mùa thu lá phong đỏ rực, từng chiếc lá chập chờn theo gió, rực lên một loáng hồng.

Trương công tử cạnh bên nói: “Lá phong này đẹp thật, giống hệt như được đổ lên một xô máu chó. Nếu nàng thích, chờ chúng ta kết hôn rồi, ta sẽ trồng một vườn trong sân, nhìn cũng thấy vui.”

Thẩm Hành nghe xong thì hài lòng gật đầu, nàng thấy hai chữ máu chó này rất hợp với ý nàng.

Dưới lầu vang lên một chuỗi tiếng bước chân, lại có khách người đến rồi.

Khâu chương quý chủ Lâm Phong các tự mình dẫn đường mời người kia lên, eo cong lại như con tôm hùm luộc chín.

Lúc ngược mắt nhìn thấy mấy đại nhân mặc thường phục lên lầu, Thẩm Hành nảy ra phản ứng “quan dân một nhà” vô cùng hài hòa vui vẻ.

Lúc phát hiện Lưu Nhã Quân một đầu đầy châu ngọc cũng chen chúc ở trong đó, mà chỉ chút nữa thôi nàng ta cũng sẽ phát hiện ra mình. Trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh miệng lưỡi giao tranh vô cùng náo nhiệt.

Chờ đến khi nhìn thấy đám người kia khom lưng chào đón một công tử áo dài nhàn nhã lên lầu, thì ai kia tự thấy mình không ngồi thêm được nữa.

Bộ trưởng bào dài màu xanh lơ đó, ngoại trừ người kia ra, còn ai có thể tạo nên dáng vẻ lười biếng xuất trần như vậy.

Có lẽ Tô Nguyệt Cẩm cũng không ngờ sẽ nhìn thấy Thẩm Hành ở đây, đáy mắt trong suốt lóe lên một nét sững sờ. Nhưng mà khi chuyển sang nhìn thấy “một đồng thịt mỡ” kia thì lại chuyển thành mê man.

Cái thứ kia, là cái gì vậy?

Lưu Nhã Quân vốn nghe nói phụ thân muốn cùng Đao Vương gia thương nghị chính sự trong triều, cho nên nàng mới mặt dày mày dạn theo tới châm trà, giả vờ làm người quen, không ngờ Thẩm Hành cũng ở ngay đây. Vừa rồi nhìn thấy bà mối Lưu ngồi dưới lầu dùng trà, trong lòng nàng cũng đoán được đôi phần.

Hắng giọng một cái, nàng đi lên phía trước, giả vờ kinh ngạc nói: “Thẩm tỷ tỷ đang làm gì ở đây vậy? Ôi, vị công tử này mặt mày phú quý quá, chẳng lẽ hai người là . . .” Nàng vội đưa tay lên che miệng. “Xem mắt sao?”

Trương Phú Quý không nghe được ý tứ phú quý trong lời nói kia, hấn cười ha ha đáp: “Đúng đấy đúng đấy. Vị cô nương này thật có mắt nhìn, tại hạ chuyên kinh doanh thịt heo, lớn nhất thượng kinh, từ phố nhỏ đến thị trấn mọi người đều dùng thịt heo của trang chúng ta. Ngay cả đồ trong cung cũng là do chúng ta đưa tới.”

Lưu Nhã Quân không ngờ đối phương lại đáp lời như vậy, nàng phì cười tươi tắn như hoa: “Hóa ra là nuôi heo, chẳng trách ta thấy công tử lại mặc đồ như vậy. Thường ngày Thẩm tỷ tỷ thích ăn thịt heo nhất, gả tới nhà công tử đúng là hợp ý.”

“Thẩm cô nương thích ăn thịt heo sao?”

“Chẳng lẽ không phải.” Lưu Nhã Quân xoa xoa vòng tay mạ vàng trên cổ tay.

“Thẩm đại nhân làm quan nhưng sinh hoạt trong nhà vẫn cực kì túng quẫn. Ngoại trừ có chút tặng lễ được tặng ra thì trong nhà cũng không có bao nhiêu bạc. Có thể ăn được một bữa thịt heo cũng là chuyện hài lòng nhất trong năm rồi. Giống như bây giờ vậy, mặc bộ đồ thêu hoa tới đây đúng là

chuyện không dễ dàng.”

Thẩm Hành vốn đang muốn đi, nghe thấy Lưu Nhã Quân chế nhạo một hồi nàng lại đổi ý ngồi thẳng xuống.

Hai mắt Trương Phú Quý đăm lệ nói: “Thẩm cô nương, ta cứ nghĩ cha nàng làm quan trên triều, cuộc sống của nàng chắc cũng không hề tệ, không ngờ mọi chuyện lại là như vậy, đúng là khổ cho nàng.”

Thẩm đại tiểu thư đưa chiếc khăn “linh xà” cho hấn lau nước mắt, vừa than thở một hơi: “Người làm quan nhưng lại là thanh liêm hiếm thấy. Năm đó cha ta và cha Lưu tiểu thư cũng là láng giềng sống cạnh nhau, lúc Lưu tiểu thư chảy nước mũi thòng lòng thấy nhà ta ăn thịt còn nuốt không ít nước miếng đấy. Giờ cha nàng giàu có rồi, áo quần cũng toàn đồ hảo hạng, công tử không cần phải sầu não quá nhiều.”

Mấy câu này là muốn kéo cả Lưu Nhã Quân cùng nhau xuống nước.

Khi còn bé đúng là nhà nàng ở cạnh nhà Thẩm Hành, đây cũng là chuyện mà nàng không muốn nhắc tới nhất, nhưng nói đến việc chảy nước miếng thì làm sao có thể.

“Ta thềm thịt heo khi nào? Cô không được nói bậy, ta lúc nào...”

“Muội muội hà tất phải kích động như vậy.” Thẩm Hành nhàn nhã ngắt lời nàng.”Toàn là chuyện từ khi xưa hết mà, dù là thật cũng có làm sao đâu.”

Trương Phú Quý cũng hiểu ý phụ họa theo: “Thẩm cô nương nói đúng lắm, mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng. Tuy không hay lắm, nhưng kể ra cũng là một chuyện cười hiếm thấy.”

Không hay lắm? Chuyện cười? ! !

Lưu Nhã Quân suýt nữa bị hai người này một xướng một họa làm hộc máu tức chết, nàng chưa biết nói gì thêm, thì đã thấy Tô tiểu vương gia tản bộ bước tới.

Mùi hương nhẹ nhàng che ngợp cả bầu trời quen thuộc phảng phất theo, khiến thất lung Thẩm Hành cũng cứng đờ hết cả. Hấn ngồi xuống bên cạnh nàng, vô cùng thản nhiên nói với chúng quan lại:

“Giờ ta đang có chuyện quan trọng phải quan tâm, mọi người cứ tới nhà các chờ ta trước.”

Tầm mắt Thiên tuế gia yên lặng nhìn về phía kia, nói xong còn bung chén trà nhấp thêm một ngụm, thực sự không nhìn ra hẳn đang bận việc gì.

Chỉ là câu này ai dám nói? Mọi người vội vã gật đầu đồng ý, nhanh nhẩu đi vào các trong.

Thẩm Hành vẫn ngồi ngay ngắn nhìn thẳng một bên, nhưng Tô Nguyệt Cẩm tùy tiện thành quen lại đưa tay cầm lấy chiếc đĩa của nàng gấp điếm tâm ăn.

Lưu Nhã Quân đứng cạnh tức giận đến run người, cảm tức chuyện Thẩm Hành vô duyên quấy rầy chuyện “hẹn hò” của nàng và Vương gia.

Nàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương gia, Thẩm tỷ tỷ đang xem mắt ở đây, ngài ngồi như vậy không thích hợp thì phải?”

Tô Nguyệt Cẩm kỳ lạ nhìn nàng: “Có gì không thích hợp sao? Ở đây không cần người hầu hạ, cô đi xuống đi.”

Vị gia này xem nàng là nô tài sao...

Thẩm Hành nhìn theo bóng lưng Lưu Nhã Quân ôm uất hận rời đi, vừa định đứng lên gọi nàng lại, nếu không cô ở lại đi, ta giúp cô châm trà cũng được, nhưng mà Trương Phú Quý trước mặt đã khiêm tốn thỉnh giáo hỏi:

“Không biết vị công tử này có quan hệ gì với Thẩm cô nương vậy?” Vì sao hai người lại dùng chung đôi đĩa.

Tô Nguyệt Cẩm chọn một viên lạc bọc đường trong đĩa.

“Nàng là nội nhân của ta.”

Cả khuôn mặt Thẩm Hành đều rơi vào trạng thái co giật không cách nào tự kiềm chế được, vồ vồ ngực hai lần mới khiến không khí thuận lợi lưu thông.

“Không phải, công tử đừng nghe hắn nói mò, người này hay đùa giỡn vậy đấy.”

Nếu câu này truyền đi, nàng đừng mong gả đi được nữa. Thấy Tô Nguyệt Cẩm còn đang định há mồm, nàng vội cuống quýt đưa tay che miệng hắn lại.

“Đây là ca ta, ca ca ruột.”

Trương Phú Quý nghe xong thì rất đỗi ngạc nhiên, sau đó lại vồ trán một

cái, hóa ra từ “nội nhân” có ý là người trong nhà. Đúng là do hấn đọc sách ít quá, suýt nữa hiểu lầm rồi.

Cúi đầu khom lưng rót chén trà nhỏ rồi đưa lên, hấn nghiêm mặt nói:

“Hóa ra là Thâm gia ca ca, thật kính thật kính rồi. Người giới thiệu cũng không nói sẽ có người trong nhà tới, nếu có thất lễ mong được ca ca lượng thứ.”

Chương 37: Ngốc cũng có khí phách

Thẩm Hành nghe câu Thẩm gia ca ca mà khó chịu cả người. Nàng miễn cưỡng cười cười, chuyển chung trà qua cho “ca ca”.

Tô Nguyệt Cẩm chớp mắt, chậm rì rì nói:

“A Hành, nàng như vậy làm sao ta uống được.”

Tay nàng đang còn bịt trên mặt hấn, cánh môi mềm mại như có như không lướt lại lướt qua, cứ thoải mái trêu chọc lòng bàn tay của nàng như vậy, thiêu đốt nóng bỏng, làm tim nàng loạn nhịp không thôi.

“Ngài, ngài uống đi.”

Thẩm Hành nhanh chóng rút tay về, cố gắng lờ đi cảm giác rung động thoáng qua lúc vừa rồi. Nhưng bàn tay dưới ống tay áo lại như được khắc lên ấn ký. không cách nào bỏ qua cho được.

Tâm tình Trương Phú Quý bên kia đang cực kì phấn khởi xoa tay.

“Không biết ca ca nhận chức ở đâu, sao ta lại không nghe bà môi Lư nhắc tới?”

Hấn muốn kết hôn với Thẩm Hành, cũng là vì nghe nói cha nàng là quan tam phẩm. Tuy không có thực quyền gì cho cam, nhưng ít nhiều cũng đứng trước mặt vua, hấn ta còn tính toán sau khi kết thân, cha nàng có thể giúp đỡ mình cung ứng thêm chút thặng vào trong cung nữa đó.

Vị “đại ca” này của Thẩm Hành nhìn qua đã biết là người đọc sách, không chừng cũng có thể giúp ích ít nhiều. “Ta không đảm nhiệm chức vụ gì cả.” Tô Thiên Tuế nhấp một ngụm trà, nghiêm túc đáp.

“Ca ca thật biết nói đùa, lệnh tôn là quan viên tam phẩm, sao có thể không xin được cho ngài một vị trí tốt kia chứ?” Bộ phục trang trên người hấn nhìn thì tưởng như phổ biến, nhưng thực ra tơ lụa Thiên Tầm này chỉ có bộ tộc Miêu Cương mới có thể làm ra, giá cả trên trời. Mặc dù hấn là người thô tục nhưng cũng biết chút giá cả thị trường.

“Lừa người làm cái gì? Ngày thường ta chỉ giúp đỡ cha ta xử lý ít việc nhà, thời gian còn lại toàn đi chơi bởi lều lổng hết.”

Lời của hắn là thật mà.

Trương Phú Quý nghe xong nhiệt tình trên mặt cũng lạnh đi ngay lập tức. “Việc nhà à, không phải đều do nữ nhân quản lý sao, ngài đã từng này tuổi cũng nên làm vài chuyện đúng đắn đi thôi.” Thảm Đại tiểu thư nhìn sắc mặt của Trương tiểu gia, lặng lẽ lắc đầu. Việc nhà của Tô Nguyệt Cẩm nữ nhân sao mà quản được, bởi vì nhà hắn là cả Khánh Nguyên triều. Một khoảng thời gian rất dài sau đó đều là do một mình Trương Phú Quý thao thao bất tuyệt, Thảm Hành không yên lòng ngồi nghe, Tô Thiên Tuế thì lại ăn chẳng coi ai ra gì. Sau khi ăn hơn nửa phần điểm tâm, hắn xoay mặt sang hỏi nàng: “Ta ăn no rồi, đi chưa?”

Sau khi hạ triều còn chưa dùng bữa sáng, hắn đói bụng thật. Thảm Hành vốn định đáp là, ta không đi, ngài có việc thì cứ nhanh đi xử lý đi. Nhưng mà khóe mắt vừa hay lướt qua “mập mập” ở bên kia, cuối cùng cũng ngồi không nổi nữa, nàng gật đầu đáp lại: “VẬY ĐI THÔI.”

Lúc trả tiền, Trương công tử hóa ra lại vô cùng sĩ diện, phong độ ngút ngàn, hắn khảng khái lấy ra ba mươi lượng bạc, phong độ như thể vạn lượng đại gia.

“Chẳng qua chỉ là ba mươi lượng bạc, nàng đừng quá để ý. Nhà ta có tiền, còn để ý đến ba mươi lượng bạc này sao? Nàng về cứ cân nhắc kỹ chuyện này, ta thấy hai ta cực kì thích hợp.”

Thảm Hành nhìn khuôn mặt nhiệt huyết bùng bùng của vị Trương tiểu gia kia thì chân thành cáo biệt: “Không dám không dám, Trương công tử hào phóng như thế, sau khi trở về đương nhiên ta phải cẩn thận cân nhắc đề nghị của ngài rồi.” Trong đầu nàng lại đang suy nghĩ, khi về thế nào cũng phải dặn dò bà mối Lư, lần sau mà giới thiệu thì nhất quyết không được tìm một người “có tiền” như vậy nữa. Bởi vì loại người này, tự mình tiêu bạc thì không nỡ, cho người khác tiêu thì đau lòng, nàng nhìn mà mắt cũng thấy đau. Từ trong các đi ra, bước chân của Thảm Hành càng mau lẹ.

Nàng vốn chỉ định muốn mượn lời của Tô Nguyệt Cẩm làm có thoát thân, không nghĩ hắn lại đi ra cùng mình, cứ không nhanh không chậm đi theo phía sau nàng như thế.

Nàng không nói lời nào, hắn cũng không để ý. Nàng dừng lại, hắn liền tùy ý tìm một chỗ để ngồi, suốt dọc đường cũng không ai nói chuyện. Lâm Phong Các cách Thảm phủ không xa, qua hai con ngõ nhỏ là tới. Suốt dọc đường Thảm Hành nghe tiếng bước chân kia, đến trước cửa nhà mình rồi,

lúc mở cửa nàng lại không tìm được quay đầu nhìn qua. Bóng dáng đẹp đẽ cao quý đó đứng cách nàng không xa, yên lặng nhìn nàng đến xuất thần. Mới vừa rồi ở trong các nàng không chú ý thấy, dường như hấn gầy đi rất nhiều, trường bào bị gió thổi bay lại càng thùng thình rộng rãi. Thảm Hành mở miệng, chần chừ hỏi: “Ngài không đi sao?”

Đứng ngốc đón gió ở đó làm cái gì, thân mình vốn đã nhiều bệnh.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu, nhưng lại không có ý rời đi. Nàng nhìn gương mặt gầy gò kia, trong lòng cũng không rõ là cảm xúc thế nào, cố gắng đè nén tâm tình rồi dứt khoát đẩy cửa bước vào. Cách một tấm cửa lớn sơn son, nàng ngược mắt nhìn trời, lỗ tai bất giác vểnh lên nghe tiếng động bên ngoài.

Hôm nay gió thu thật lớn, hấn ăn mặc phong phanh như vậy, . . . Nếu lại bị gương mặt gầy gò vô hại kia lừa gạt, nàng còn ngu hơn cả Đạo Đạo nữa kìa. Có một bóng người nhỏ bé từ đáy lòng đột nhiên nhảy ra nghiêm trang dạy dỗ. Ta không có, ta chỉ muốn nhìn xem hấn đã đi chưa, không có ý gì khác thật mà. Một bóng người nhỏ bé yếu đuối khác cãi lại.

Nhìn hấn làm gì? Hấn có bị ốm thì cũng có quan hệ gì với ngươi? Hấn là người hoàng gia, là người kế thừa đế vị, ngươi muốn một đời một thế cùng nhau với hấn, hấn cũng không cho ngươi được. Hơn nữa ngươi đừng quên, hấn đã có phu nhân rồi, ngày ấy hấn có thể đối xử với Tô Dạng như vậy, cuối cùng cũng có một ngày hấn đối với ngươi như vậy mà thôi.

Bóng người nhỏ bé chính nghĩa này đáp lời vừa bằng vừa có, sau đó, hai người nhỏ bé trong đầu nàng lại giao chiến không ngừng. Nhưng rồi, người nhỏ bé chính nghĩa bị người nhỏ bé yếu đuối làm tức đến nghẹn lời. Thảm Hành cực kì không có tiền đề đẩy một khe cửa ló đầu ra, đối diện với đôi mắt trong trẻo của Tô Nguyệt Cẩm. Hấn vẫn đứng ở đó, như thể chỉ để chờ một cái liếc mắt của nàng mà thôi. Hấn nở nụ cười, ánh mắt mang theo nét vui mừng thuần khiết như đứa trẻ.

Thảm Đại tiểu thư suýt chút nữa bị cửa đập vỡ đầu.

Khụ khụ một tiếng, nàng nhìn phía xa xa rồi cao giọng nói: “Đạo Đạo đi mua gì mà sao chưa về nhỉ? Ta đang đứng chờ nàng, ta chỉ xem thử nàng đã về chưa thôi.”

Sau đó lại vội vàng đóng cửa, cả khuôn mặt đỏ bừng như tôm luộc.

Hoàng cung Cần Chính điện.

Lâm triều là chuyện triều đại nào cũng có, dưới đại điện trang nghiêm, nhìn chúng quần thần run rẩy bậm tấu lại với mình, đây cũng là việc mà hoàng đế bệ hạ thích nhất lúc lên triều.

Các quan viên ngũ phẩm trở nên đều phải lên triều sớm, hoàng tử Đoan Vương điện hạ tất nhiên cũng phải cùng tham dự. Chỉ có điều vị Thiên Tuế gia này lại rất ít khi vào triều, về đối ngoại, hẳn tuyên bố với mọi người là vì thân thể mình không khỏe, về đối nội thì nói thẳng với nương mình, hẳn không thích dậy sớm.

Qua một thời gian dài, ngay cả Thánh Thượng cũng quen với việc trước giữa trưa sẽ không nhìn thấy hẳn. Nhưng mà hôm nay, Thiên Tuế gia lại dậy sớm lạ thường. Lúc Thánh thượng nhìn thấy khuôn mặt đang ngáp dài kia thiếu chút nữa còn tưởng mình mờ mắt dù chưa quá năm mươi. Sau khi ngồi xuống long ỷ, thái giám kế bên theo thường lệ hỏi xuống một câu, có việc gì khởi tấu hay không? Bắc Tĩnh Đế nghiêm túc nhìn về phía con mình, ông cảm thấy thẳng nhóc không có lợi không dậy sớm nội này chắc chắn có chính sự nên mới phải tới đây. Nào ngờ nổi ngay cả mí mắt người ta cũng không thèm nhắc.

“Nguyệt Cẩm có gì bậm tấu không?” Ngài thừa nhận, ngài thật sự tò mò. Tô Tiêu Thiên Tuế còn ngái ngủ nhìn về phía cha mình: “Không có.”

Rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ. Bắc Tĩnh Đế không cam lòng, lại hỏi thêm câu nữa: “Lần này quan giám thị khoa cử, trầm dự định bổ nhiệm Thẩm Quát, con cảm thấy người này như thế nào?”

Thật ra việc này cũng là do Thẩm Quát tự mình tiến cử. Hẳn xuất thân là tiến sĩ Khánh Nguyên năm thứ mười hai, luận lý lịch, luận chức quan, trách nhiệm giám thị khoa cử này cũng vô cùng thích hợp.

Khoa cử được phân thành thi hương, thi hội, và thi đình. Cứ ba năm một lần, đầu tiên, các châu phủ sẽ cử hành thi hương vào mùa thu, tiếp đó mùa xuân năm thứ hai là tiến hành thi hội, còn gọi là thi mùa xuân. Nhưng mà lần thi hương này lại xảy ra sơ suất vô cùng lớn. Quan viên địa phương gan lớn hơn trời, tham ô nhận hối lộ, rối loạn kỷ cương, còn dính dáng đến bè cánh của vài tên chủ khảo thi hội trong triều. Hoàng đế hạ lệnh tra xét nghiêm ngặt, cách chức liên tục vài vị đại quan. Thẩm Quát thuộc vào Lễ bộ, làm quan thanh liêm, luôn giữ bản phận, ngài nhìn cũng thấy hợp ý mình. Thẩm Quát sao?

Tô Tiêu Thiên Tuế quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên mặc bộ triều

phục màu tím ở trong góc.

“Ông muốn làm quan giám thị lần này à?”

Đúng là khiến hắn hơi bất ngờ. Hắn nhớ rõ, tính tình của ông trước nay vẫn không thích sa chân vào nước đục, sao lần này lại tự mình nhảy ra.

“Hồi bẩm điện hạ, đúng ạ. Hạ quan làm quan nhiều năm nhưng vẫn chưa làm nên đại sự giúp triều đình phân ưu. Lần thi hội này, nếu có thể đảm nhiệm chức giám thị, nhất định sẽ không làm Thánh Thượng và Điện Hạ thất vọng.”

Tô Thiên Tuế nhìn dáng vẻ cúc cung tận tụy của ông thì gật gật đầu, hắn thấy nếu lúc này A Hành nhìn thấy cha của mình, có khi sẽ đắc chí cha nàng cũng vô cùng khí phách.

“Việc này rất phiền toái, ông đã suy nghĩ kỹ chưa?” Với sự việc lần này, hắn cũng đã chọn được người thích hợp. Quan giám thị không chỉ cần thanh liêm, mà còn phải hiểu được cách lựa gió bẻ măng thế nào.

“Thần đã suy nghĩ kỹ, thỉnh Thánh Thượng và Điện Hạ yên lòng, cho thần cơ hội.” Tô Nguyệt Cẩm đang định nói tiếp đã bị cha mình ngăn cản. Tâm rộng vui vẻ vung tay:

“Chuẩn!”

“ ”

Chương 38: Vương gia muốn “Thỏ”

Cả đời Thảm Quát cũng chưa từng được làm chim đầu đàn, lần này phải đưa cổ ra vậy, đúng là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ trong lòng.

Trước ngày nhận lấy phụng ấn của quan giám khảo một ngày, ông còn ngu ngơ ngây thơ cho rằng, chuyện giám thị này nhiều lắm là đi dạo vài vòng ở trường thi vào kỳ thi mùa xuân. Dù sao người bên ngoài cũng không cách nào biết được, vậy là xong.

Nhưng ông nào biết được, ngày thứ hai sau khi nhậm chức đã bị gọi tới một gian nhỏ trong bộ Lễ, theo một đám người mắt mờ chân chậm cùng nhau đối chiếu danh sách thi cử, và dòng dõi bồi cảnh thí sinh.

Người trong này đều là các ông lão đã qua tuổi năm mươi, làm quan trong triều dù không có nhiều hiển hách nhưng đều là lão thần từ lúc khai quốc đến nay.

Chuyện xảy ra thời gian trước kì thi Hương làm thánh thượng hết sức bực mình, bởi vậy mới lôi hết những lão già chỉ còn thêm nửa bước nữa là vào quan tài ra ngoài như vậy.

Mà Thảm Quát lại là “thanh niên tuấn kiệt” trong đám người kia, lần thăm viếng thăm tra này lại trở thành chân chạy việc.

Cuối cùng hắn cũng rõ ràng rồi, rõ ràng là đầu xuân năm thứ hai mới bắt đầu thi hội, vì sao thánh thượng lại muốn chuẩn bị sớm thế này, vì sao ngày ấy ánh mắt Tô Tiểu Thiên tuế nhìn hắn lại ưu thương đến vậy.

Tra hết danh sách các tỉnh ngoại thành, ông lại tra tiếp các tên tuổi trong kinh.

Kỳ thực ban đầu ông vẫn nghĩ, cử nhân thi hội cũng không cần phải phiên toái đến vậy. Đều là sĩ tử vất vả học hành, làm sao có thể có chuyện gì không hay được chứ.

Nhưng mà vừa mới bắt đầu ra tay, vấn đề lại lũ lượt kéo đến.

“Nên ta mới nói, Thảm đại nhân cũng không nên quá mức cẩn thận. Kiểm tra mà, cứ làm theo phép tắc là được, qua loa một chút là xong thôi.”

“Đúng vậy mà, thi Hương là chuyện đại sự trọng yếu, chỉ có ai không cần

đầu mới dám treo đầu dê bán thịt chó tìm người thi thể thôi?”

Mấy câu này là lời Thẩm Quát bị người ta nài ép lôi kéo vào tửu quán nghe được thời gian trước.

Mấy đại nhân trong triều hiềm khi tận tình khuyên nhủ, khiến ông cảm thụ sâu sắc tình cảm đồng liêu âm áp tựa gió xuân.

Nhưng mà lúc đó ông không hiểu a, Thẩm Quát còn giơ ba ngón tay lên, chỉ trời rồi nói: “Người ta vẫn nói một ngày hòa thượng một ngày gõ chuông, tuy Thẩm Quát người nhỏ, lời nhẹ, nhưng làm việc vẫn phải có lương tâm, không có lỗi thánh thượng. Tâm ý của các đại nhân Thẩm Quát ta chân thành ghi nhớ, nhưng chuyển kiếm ta này vẫn cần phải coi trọng.”

Một lời nói vô cùng thật lòng thật ý.

Nhưng trong đầu mấy người ‘trong lòng có quý’ lại là, ta muốn bạc a.

Trong mấy ngày sau, túi liên của ông bị nhét đến căng phồng. Mấy người kia lại thay đổi lời giải thích, nói là Thẩm đại nhân vì thánh thượng phân ưu, chúng ta không giúp đỡ được gì. Cho nên đưa chút bạc lại đây, để đại nhân cầm mua ít đồ ăn bồi bổ thân thể.

Thẩm Quát cảm động ướn nhòa hai mắt.

Nhưng mà khi mở hầu bao kia ra nhìn, suýt chút nữa hấn bị ánh sáng lóe lên làm mù mắt. Ông ước chừng tính toán, nếu như số bạc này được dùng để mua gà mái hầm canh, hầm đến mức khi chui vào quan tài rồi ông cũng không uống hết.

Vì lẽ đó, ông vừa cảm niệm ân tình của họ, vừa lấy câu thánh thượng không thích phô trương lãng phí ra làm lí do, thẳng thắn đưa trả về.

Vì thế, những người kia lại ngộ ra, đúng là thứ khó chơi a, còn khách khí làm gì?

Ám sát à?

Giờ đang vào lúc nguy cấp.

Đầu độc sao?

Lại sợ xảy ra chuyện gì sơ suất.

Cuối cùng sau khi thương lượng họ rút ra kết quả là, dọa – giẫm.

Không biết bao nhiêu xô máu chó, bao nhiêu con chuột chết được vắt đi, bọn họ đã ngậm ý tỏ rõ với ông.

“Mấy ngày gần đây Thảm đại nhân có ổn không thế? Bôn ba lao碌 vì thánh thượng nhưng cũng phải chú ý tới thân thể nữa. Dù sao cũng lớn tuổi rồi, nhớ ngày nào đó đi đường mà đoạn khí cũng không ai biết được.”

“Trong nhà vợ con đều còn trẻ, ta nhớ tới ngài còn một khuê nữ chưa xuất giá nhỉ? Nên ít để nàng ấy ra ngoài thôi, thối đời bây giờ loạn lắm.”

Lần này Thảm Quát mới hiểu rõ, ra cửa vô duyên vô cớ bị giới mấy xô máu chó không phải vì sợ hấn phải tà, đó là muốn chọc cho hấn phải tức lên. Mấy con vật nhỏ được Hành Hành cứu sống cũng không phải bị mèo làm thương tích đây mình, mà là do có người cố tình hành động.

Ông sợ đến hoảng hồn, không ngờ làm giám thị mà còn phải chịu đựng một áp lực đến vậy. Ông không lo lắng họ sẽ ra tay với vợ con của mình, mà ông chỉ sợ vợ con ông biết chuyện thì nổi điên, sẽ xuống tay với họ.

Muru hại mệnh quan triều đình cũng là tội lớn, hấn không muốn mộ phần tổ tông nhà mình sẽ bị ghi lại dấu ấn như thế.

Việc này, nhất định phải nhanh chóng giải quyết.

Sau một ngày suy nghĩ, vất vả lắm ông mới gặp được Thiên Tuế gia trong triều. Ông vội vàng đuổi theo gọi bước, kể hết mấy chuyện vài ngày nay gặp phải cho ngài nghe.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng người tựa vào con rồng trên thềm đá gập đầu, nhưng lại hỏi một câu không đâu vào đâu:

“Ta nghe nói, ông thường tặng lễ cho người ta?”

Thảm Quát không hiểu rõ, nhưng vẫn đành hoảng đáp: “Đúng là thần có đưa một vài thứ, đa số là các đồng liêu có giúp đỡ quý phủ, không có ý gì khác cả.”

Tô Tiêu Thiên tuế nghiêng đầu.

“Vậy ta không tính là đồng liêu của ông sao?”

Thảm Quát nhất thời đờ người tại chỗ, như người lạc bước giữa sương mù, mờ mịt gập đầu.

“Đương, đương nhiên là tính.” Chỉ có điều so với đồng liêu thông thường, thân phận vị này càng hiển hách hơn nhiều chút.

“Vậy vì sao ông không gửi lễ cho ta?”

Trên mặt hắn vẫn thản nhiên như cũ, không có ý trách cứ gì, chỉ cực kì chăm chú nhìn người kia.

Đáng thương cho Thảm đại nhân cao tuổi, lần đầu tiên gặp người chủ động yêu cầu tặng lễ, ông lắp ba lắp bắp nói:

“Lễ cho điện hạ không phải là thần không muốn đưa, mà là không biết phải đưa cái gì.”

Tặng lễ vật là để vui lòng người ta. Đoan thân vương là hoàng tử cao quý, tùy tiện mua một cái bình hoa bằng sứ, sao có thể đưa lên tặng được?

Không phải Thảm Quát không muốn đưa, mà thực sự là không đưa được.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì cau mày suy nghĩ một hồi.

“Ta thích thỏ, càng mập càng tốt.”

Thực ra hắn đâu có khó “chiều” như vậy.

“Thỏ, thỏ?”

Thảm Quát trợn to hai mắt.

“Đúng, con vật động đậy, mắt đỏ, ngày mai ông để A Hành đưa vài con tới đây.”

Có lẽ là sợ ông không thể lĩnh ngộ được chân lý này, thiên tuế gia đi xa rồi còn vang vọng lại câu này.

Thảm Quát nhìn bóng người bỗng bèn rời đi, nhưng vẫn cực kì áp lực.

Sân sau Thảm phủ.

Lúc Thảm đại tiểu thư đang nhai đùi gà từ trong phòng lúc đi ra, cha nàng còn đang ngồi trong sân đội vòng hoa cho đám thỏ nhảy nhót tung bưng.

Vòng hoa phù dung màu hồng nhạt được quán lên lỗ tai mập mạp của bọn nó. Thoang thoang mùi hương thanh đậm độc nhất vô nhị, lan tràn khắp viện khắp sân.

Nàng bước về phía trước, kỳ lạ nói:

“Cha định mang thỏ đi xem mắt à?” Trau chuốt xinh đẹp như vậy làm gì thế?

Thẩm Quát bần đến sát đầu mẹ trán, cũng không buồn ngẩng đầu lên nói: “Tặng lễ.”

Tặng lễ?

Thẩm Hành tiện tay nhắc một con lên: “Không phải mọi ngày cha đều đưa tranh chữ mà? Vị đại nhân nào lại thích thứ này được chứ, quá lệch mắt rồi?”

“Lòng của cấp trên làm sao chúng ta biết được, con nhanh thả nó xuống, không hoa lại rơi mất bây giờ”.

Tuy người kia nói muốn đơn giản, nhưng dù sao cũng phải trang điểm một chút chứ nhỉ?

“Cấp trên?” Thẩm Hành nhú mày, trong lòng mơ hồ nảy sinh một dự cảm vô cùng xấu.

Quả nhiên, lời kia vừa dứt, cha nàng đã trịnh trọng tiếp lời.

“Là Đoan Vương gia muốn. Hơn nữa ngài còn chỉ tên bảo con đưa tới, chờ ta buộc mấy con thỏ này lại với nhau rồi con mang đi đi”.

Tô Nguyệt Cẩm mười sáu tuổi được phong vương, mười bảy tuổi chuyển ra Đan cung ở.

Vào năm Khánh Nguyên thứ hai mươi bốn, Bắc Tĩnh đế chỉ thị cho các thợ thủ công tiến hành xây dựng tòa nhà trang nghiêm đại khí này cho Đoan vương gia suốt ba năm, tỉ mỉ tạo thành. Nói là một toà hành cung xa hoa cũng không ngoa.

Vị trí vương phủ cũng nằm trong khu vực phồn hoa nhất kinh thành, tiện cho Tô Nguyệt Cẩm đi lại thuận tiện, cũng là nơi có nhiều triều thần tới nhất sau khi vào triều.

Tay Thẩm Hành cầm sợi dây màu đỏ, vội vàng xách một đám thỏ mập òn ào chạy tới nơi đây.

Sau khi một nhóm người mặc triều phục biểu lộ chức quyền nhìn thấy cảnh tượng “long trọng” đó, họ không khỏi giật mình kinh ngạc.

“Đây là thiên kim nhà Thâm đại nhân đúng không, sao lại ở chỗ này, định đi đâu vậy?”

Mấy vị quan có giao hảo với cha nàng thân thiết tiến lên chào hỏi.

Thâm Hành cố gắng để nụ cười trên mặt tự nhiên hơn một chút, kéo kéo khóe miệng nói:

“Gia phụ bảo tiểu nữ đến đưa mấy con thỏ cho Đao Vương gia.”

Một câu nói mang tới thêm càng nhiều kinh ngạc.

“Đưa thỏ cho Vương gia?” Lễ vật này cũng quá tùy ý nhỉ?

“Vâng, đúng vậy.”

Thâm Hành vâng vâng góc áo không lấy làm dễ chịu.

“Nếu mấy vị đại nhân không có chuyện gì, tiểu nữ đi vào đưa trước, không để cho Thiên tuế gia chờ quá lâu.”

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn giữa ban ngày ban mặt như vậy vội vàng xách một đồng thỏ chạy trên đường phố. Nhưng mà cha nàng nói, Vương gia không cho dùng xe kéo, bảo là lo thỏ sẽ bị... say xe!!

Mấy người kia cũng gật đầu đồng ý, chỉ là trong ánh mắt mỗi người, đều kèm theo chút suy tư.

Chương 39: Cây muôn lạng, gió chẳng ngừng

“Tiểu Hành?” Một giọng nói vui vẻ đột nhiên vang lên giữa đám đông, âm thanh đó không phải quá lớn, nhưng lại khiến cho Thẩm Hành thoáng sửng người. Bởi vì giọng nói này, nàng vô cùng quen thuộc. Quen thuộc đến mức, nó gần như đã chiếm hết mỗi tình đầu thời thiếu nữ của nàng.

“Đúng là nàng rồi.” Hắn ta đến gần, dung mạo tuấn tú qua nhiều năm bươn chải, từ lâu đã mất đi những nét ngây ngô thuở ban đầu, thay vào đó là vài phần từng trải lão luyện chốn quan trường.

Thẩm Hành nhìn người mặc bộ triều phục màu tím thêu chim hạc ngậm linh chi trước mặt, siết chặt tay, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên mỉm cười. “Lâm đại nhân, đã lâu không gặp.” Sao nàng lại quên được chứ, đã đến giờ bãi triều, khó tránh khỏi gặp phải vài người không nên gặp, cũng không muốn gặp. Mà người trước mặt này lại chính là một người như thế.

Bây giờ hắn đã đứng hàng quan viên tam phẩm, Thái Bộc tự Thiếu Khanh, Lâm Hi Hòa. “Mới rồi nhìn thấy bóng lưng thì cảm thấy giống nàng, cho nên ta mới vòng qua xem thử, nàng làm gì ở đây vậy?” Bao năm không thấy, giờ vẫn có thể tự nhiên bắt chuyện một cách quen thuộc như xưa, Thẩm Hành không thể không thừa nhận, phong thái của Lâm đại công tử đã tiến bộ không ít.

“Như đại nhân nhìn thấy đấy, Thẩm Hành đang giúp thỏ dọn nhà sang đây.” Nàng chỉ vào mấy con đang nhảy nhót tung bưng trên mặt đất rồi nói.

“Dọn nhà?” Hắn ta nhíu mày. “Chuyện như vậy để hạ nhân làm là được rồi, một tiểu thư gia giáo như nàng sao lại tùy tiện xuất đầu lộ diện như thế.” Lâm Hi Hòa có một vẻ ngoài nho nhã, dù là khi thuyết giáo, cái khí chất nho sinh kia vẫn ôn hòa như vậy.

Năm đó nàng cực kì thích nghe tiếng hắn lải nhải, dáng vẻ như ông cụ non, khuôn mặt lại trẻ trung sáng láng. Cung chiều và mang theo cả dáng vẻ như không biết phải làm sao.

Nhưng mà giờ này ngày nay, nàng lại đặc biệt không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn ta như vậy.

“Hạ nhân trong nhà đều đang bận rộn, chỉ có ta đây là không có phận sự gì cả, cho nên mới ra ngoài làm chân chạy vặt. Nếu Lâm đại nhân không còn

dẫn dò gì nữa, Thảm Hành xin cáo từ.”

Nàng nói xong định xoay người đi thẳng. Chuyện tình cảm ấy mà, dù kết quả thế nào đi nữa, đó vẫn luôn là chuyện của một người thì đánh, một người chịu đánh. Mặc dù chuyện tình yêu kia không đơm hoa kết quả, nhưng nó cũng không ảnh hưởng được đến sự lạc quan với cuộc sống của nàng. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là, khi gặp mặt, nàng có thể tiếp nhận việc hấn ta tán phiếm thảo nhiên cùng mình như vậy. Điều này làm cho nàng cảm thấy, mọi thứ đã qua như thể một trò cười.

“Ta đưa nàng đi.” Hấn tiến lên một bước kéo nàng lại, dáng vẻ hết sức chân thành. Nàng cau mày nhìn bàn tay kia. Nàng đã từng rất ỷ lại vào độ ấm của đôi tay này, nhưng bây giờ thì...: “Đường không xa, thực sự không cần phiền phức vậy đâu.” ...Nàng không cần nữa.

Nhưng mà đối phương hoàn toàn không có ý buông tay, trái lại bàn tay kia càng thêm nắm chặt. Thảm Hành không biết sau khi chia tay những người khác sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào, nhưng với nàng, nàng không có ý định bày ra dáng vẻ vờ như không có chuyện gì như vậy. “Lâm đại nhân.” Nàng mạnh mẽ rút tay ra.

“Mặc dù tiểu nữ không phải là danh môn khuê tú gì, nhưng cũng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, ngài quấy rầy như vậy, không biết rốt cuộc là có ý định gì?” Dường như hấn cũng không ngờ nàng sẽ không khách khí với mình như vậy, vẻ ôn hòa trên mặt Lâm Hi Hòa hiện lên vết rạn. Trong trí nhớ của hấn, người kia vẫn luôn là cô gái nhỏ cười híp mắt đứng sau lưng mình, thậm chí chưa bao giờ nói với hấn một chữ “không”.

“Tại sao lại tỏ ra xa lạ như vậy, chẳng qua ta chỉ muốn đưa nàng một đoạn đường. Tiểu Hành, chuyện năm đó đã qua, nàng còn muốn oán hận ta đến khi nào?”

Các vị đại nhân ở đây, mười người thì có tới chín người đều biết chuyện xảy ra năm đó. Lâm đại công tử rộng lượng như vậy, hóa ra Thảm Hành lại thành kẻ hẹp hòi.

Nàng đứng yên tại chỗ, khẽ bật cười.

“Năm đó? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nếu hấn tưởng hơn ba ngàn lượng bạc mà mẫu thân hấn từng đưa tới là trả hết công bằng cho nàng rồi, vậy chuyện này quả là đã qua.

Số bạc đó nàng đã nhận. Đó là tiền cứu mạng cha của nàng.

Lúc đó, ngoại trừ một bộ giá y trên người nàng ra, Thảm gia thậm chí không có nổi một đồ vật ra hồn có thể mang đi cầm cố.

Không có nữ nhi nào không thương xót phụ thân mình, đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ, ngày đó cha mình bị họ đánh gãy cả chân vát ra ngoài ra sao.

Lâm đại công tử khăng khăng cử hành hôn lễ theo ý mình, cuối cùng náo động đến thừa tướng đại nhân cũng phải đích thân ra mặt, mang theo một đám thân vệ ra tay đánh người. Nếu không phải cha nàng sống chết kéo nàng giữ lại, thật không biết ngày ấy sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Hành, chuyện năm đó giữa chúng ta dù là ai ra tay trước, nhưng không phải phụ thân ta cũng bị nàng làm bị thương rồi đó sao? Có nhiều chuyện khó có thể phân định đúng sai, Lâm gia cũng đã bù đắp, nàng . . .”

“Lâm đại nhân.”

Nàng lên tiếng cắt ngang lời hắn.

“Thảm Hành thấy chuyện xưa xưa xừ xừ kia là chuyện chỉ có mấy phụ nhân khuê phòng mới thích lôi ra nhắc lại, ngài lại nhải không ngừng như thế không cảm thấy mất thể diện lắm sao?”

Nàng không thừa nhận nại để đứng đây cùng hắn ôn chuyện cũ, nhưng Lâm Hi Hòa hôm nay lại nhất thiết muốn xé nát mặt mày. “Dù thế nào đi nữa cũng là lỗi của mình ta, nàng hận ta, ta cũng không còn gì để nói. Thời gian trước nghe nói Thảm bá phụ thăng chức, ta cũng thật tâm vui vẻ thay nàng, chỉ là nàng không muốn gặp ta, ta cũng không dám mặt dày đến nhà chúc mừng.”

Triều thần vây quanh cũng bắt đầu xì xào bàn tán. Chuyện năm đó dù náo động khắp nơi, nhưng những người ở đây chỉ biết, hôn lễ đó là do Lâm Hi Hòa thừa dịp Lâm Phương Tri đi công cán ở Tương Đô nên lén lút cử hành.

Sau đó không biết vì sao Lâm thừa tướng nhận được tin tức, hai nhà giải quyết mọi chuyện ra sao, đó chính là chuyện đóng cửa bảo nhau.

Những người ở đây, có nhiều người đổ mắt vì Thảm Quát nhậm chức quan giám thị. Thậm chí, gần đây còn có vài người vì chuyện khoa cử bị tra xét mà bất mãn đã lâu, nay bắt được cái cơ này, họ rồi rít nhỏ giọng luận bàn:

“Vậy hóa ra là Thâm gia đã nhận bạc của Lâm gia sao?”

“Chẳng trách chuyện lúc đó khó xử như vậy, cuối cùng lại không thấy tăm hơi gì cả.”

“Nói đến Lâm đại công tử cũng không có gì sai a, chẳng qua là còn trẻ quá, hơn nữa nghe lời vừa rồi, hẳn là Thâm gia cũng có động thủ nhỉ? Quả nhiên một số chuyện không thể chỉ nhìn vẻ bên ngoài, Lâm gia cũng coi như hết tình hết nghĩa.”

Thâm Hành lẳng lẳng mỉm cười lắng nghe. Nàng không phải là người hay quan tâm ngôn luận. Nếu quả thật để ý tới những điều này, từ ba năm trước, nàng đã chuyển ra khỏi kinh thành từ lâu.

Chỉ là Lâm Hi Hòa này cũng không phải người tùy tiện hạ thấp bản thân, nếu như có lòng áy náy như hắn nói, sao ba năm trước lại không nghe không hỏi chuyện Thâm gia chút nào. Thậm chí hắn chưa tới hỏi một câu: “Cha nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Tầm mắt lướt một vòng xung quanh, thấy thiếu nữ mặc y phục xa hoa đứng cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo, ánh mắt như nước chảy long lanh. Chiếc khăn tay thêu mẫu đơn bị nàng nắm trong tay thành một cục, đang căng thẳng nhìn về phía bên này.

Đó là nữ nhi được thánh thượng sủng ái nhất, Thất công chúa Khánh Nguyên triều Tô Ánh Nguyệt. Thâm Hành hiểu rõ.

Hóa ra tuồng vui này vốn là để người ngoài nhìn xem.

Lâm Hi Hòa chưa lập chính thê, nhưng vì chuyện của nàng, danh tiếng bên ngoài cũng cực kỳ không tốt. Bây giờ lại làm trò ồn ào như vậy, xem như cũng có thể khiến vị Thất công chúa kia nhìn hắn bằng một con mắt mới.

Từ trước tới giờ nam tử trọng tình trọng nghĩa vẫn luôn được hoan nghênh. Hôm nay, nếu không phải tình cờ gặp nàng, chỉ sợ sớm muộn gì hắn ta cũng nghĩ ra trò khác. Quả đúng là biết “tận dụng triệt để”.

Thâm Hành chấp tay “kính nể”.

“Lâm đại nhân nói quá lời rồi, năm đó đuổi hai cha con ta khỏi phủ Thừa tướng cũng đâu phải là ngài, sao ta dám nói hai từ oán hận. Trung hiếu khó toàn, ngày đó ngài khoanh tay đứng nhìn, đương nhiên ta có thể hiểu ra.”

“Chỉ là phiền ngài thay ta hỏi thăm Thừa Tướng phu nhân một tiếng, nếu không có ngân lượng bà đưa tới ngày ấy, chỉ sợ chân của cha ta cũng khó mà qua khỏi.”

Nàng từng ngu ngốc tưởng rằng mình đã tìm được người có thể phó thác chung thân đại sự, không quan tâm chuyện thừa tướng phu nhân có đồng ý hôn sự giữa hai nhà hay không, cũng không chịu nghe ai mở lời khuyên bảo. Mãi đến tận cuối cùng, nàng mới biết mình sai lầm hoang đường biết bao nhiêu.

“Mấy ngày trước nghe nói Uyển Quân lại sắp sinh, dù sao ta và nàng cũng từng là tỷ muội, hi vọng trước khi ngài có nảy ra tâm tư gì, hãy bận tâm tới thể diện trong nhà một chút. Nàng ấy cam tâm làm thiếp như vậy cũng thấy được nàng rất yêu ngài.”

Luôn có một kiểu si nam oán nữ như vậy đấy, muốn người kia cũng phải sống ngọt ngào cùng mình. Nàng không phải oán nữ, nhưng nếu hấn muốn lập miếu thờ cũng phải xem nàng có hứng thú giúp hấn hay không.

Thấy sự tình lại chuyển chữa lợn lành thành lợn què, Thất công chúa thay đổi sắc mặt, Lâm Hi Hòa cuống quýt bước lên kéo nàng.

“Chuyện này có chút hiểu lầm, chúng ta tới nơi khác nói chuyện.” Chỉ có điều đầu ngón tay còn chưa chạm tới vạt áo, hấn đã thấy đau nhức râm ran.

Tô Nguyệt Cẩm đi tới cùng Quế Viên, ông quay lại nói với chủ nhân nhà mình: “Châm này ngài vung ra tàn nhẫn quá, Lâm đại công tử cũng biến sắc luôn kìa.” Tô Thiên Tuế lại không hề lên tiếng, nhưng lúc đi ngang qua Lâm Hi Hòa, hấn thuận tay rút chiếc châm kia ra. “Đau không?”

Lâm Hi Hòa vẫn không thăm dò được bản tính của vị gia này, lại càng không biết tại sao người này lại ra tay với mình như vậy, chỉ có thể cố nén đau đớn trên mặt mà đáp lại: “Hồi bẩm điện hạ, không đau.”

Chương 40: Vốn chẳng phải “Thiện nam tín nữ”

“VẬY THÌ VẬN NHỆ.”

Tô Vạn tuế gia tự nhắc một câu, cũng không buồn nhìn phản ứng của người kia nữa, hấn xoay lại đối mặt với Thẩm Hành:

“ĐỒ CÒN CHƯA NẤU XONG, SAO ĐÃ TỚI ĂN CƠM RỒI?”

Thẩm đại tiểu thư không nghĩ hấn sẽ hỏi nàng, cho nên cứ buột miệng đáp lại.

“GIỜ DỪNG BỮA TỐI VẬN CÒN SỚM.”

Nhìn dáng vẻ ngu si này đúng là nói khờ cũng đúng.

Tô Nguyệt Cẩm buồn cười vuốt vuốt mái tóc dài của nàng.

“NÀNG CŨNG BIẾT CÒN SỚM À? KHÔNG PHẢI ĐÃ NÓI MUỘN MỘT CHÚT RỒI TỚI SAO?”

Chuyện của nàng hấn cũng có nghe qua, vì lo gặp phải tình huống như hôm nay nên hấn mới bảo nàng trễ một chút rồi hẵng tới.

Thẩm Hành cúi đầu vâng vâng ổng tay áo.

Tô Nguyệt Cẩm nói hoàng hôn rồi tới, nhưng nàng lại không muốn người ta nhìn thấy lại đồn đại nên mới tới sớm hơn một chút. Nơi ngờ nơi hấn ở lại gần cổng Đông Trục của hoàng cung đến vậy.

“ĐI THÔI, CHỜ LÁT NỮA ĂN HẠCH ĐÀO NHIỀU HƠN MỘT CHÚT LÀ ĐƯỢC.”

Đầu óc chậm chạp như thế, vẫn nên bồi bổ thêm nhiều.

Mãi đến khi hai người cùng với đám thỏ và Quế Viên công công đồng loạt rời đi, mấy triệu thần ở kia mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Đây là Đoan vương điện hạ cảnh cáo Lâm đại nhân vì đã xông tới ra tay với Thẩm cô nương à. Hơn nữa mấy lời thoại vừa rồi, hình như là cố ý để lại cơm chờ nàng.

Mà lúc đó Thẩm Hành và điện hạ... hai người đối mặt nhìn nhau.

Chẳng trách Thẩm Quát lần này dám nhận một chức vụ đứng trên đầu

sóng ngọn gió như vậy, cũng khó trách người ta tặng lễ lại tùy ý như thế.

Hóa ra quan hệ hai nhà lại thân mật như thế, đừng nói là mấy con thỏ, chỉ sợ đi tới tay không, điện hạ cũng thấy vui mừng.

Buồn cười là bọn họ còn tưởng rằng Thẩm Hành đứng trong triều không quyền không thế cũng không còn chỗ dựa, không biết người ta là thân tín của Đoan Vương gia.

Nghĩ tới những ngày qua họ cưỡng bức dụ dỗ làm một đồng chuyện hồ đồ, còn nói mát không biết bao nhiêu câu, sống lưng cũng bị mồ hôi ướt đẫm.

Mà Lâm Hi Hòa cũng không tốt hơn họ là bao.

Những ngày qua để khiến Thất công chúa vui vẻ, hắn đã hao hết cả tâm tư.

Một nô tài hắn mua chuộc được có âm thầm báo lại, nghe nói công chúa và Thẩm gia tiểu thư có qua lại với nhau, hắn còn không tin tưởng.

Hôm nay ngẫu nhiên gặp lại Thẩm Hành, vốn định chỉ tùy tiện diễn trò một hồi. Nào ngờ mấy năm không gặp, hàm răng của nha đầu kia lại mài sắc bén như thế.

Đoan vương coi trọng Thẩm Hành?

Hắn cười gằn.

Chắc là mới mẻ nhất thời nhĩ.

Một cô nương như Thẩm Hành, tính tình thẳng thắn hiếm có, năm đó hắn cũng thích nhất điểm ấy, chỉ tiếc nha đầu kia quá mức kiêu căng tự mãn.

Người như vậy, nhà giàu còn không cần, cung đình sẽ càng không cho phép.

Bàn tay còn đang chảy máu đột nhiên được một chiếc khăn trắng như tuyết bao bọc lại.

Hắn ngẩn ra, cứ nghĩ là Thất công chúa quay về, nhưng mà....

Cau mày nhìn nữ tử với cái bụng lớn đang đứng trước mặt mình:

“Không phải đã nói với nàng rồi, mang thai mà còn muốn đi loanh quanh

làm gì?” Nếu như bị Thất công chúa nhìn thấy, không phải là muốn đổ dầu vào lửa sao.

Mặt Trương Văn Quân thoáng cứng đờ, sau đó nàng lại khẽ cười nói:

“Thiếp thân chỉ muốn đi ra ngoài một chút, vừa vặn nhìn thấy phu quân ở đây nên tới xem, nói chuyện một lát rồi đi.”

Lâm Hi Hòa nhìn khuôn mặt dịu dàng kia, tâm tình bất mãn cũng hòa hoãn hơn một chút.

Vừa nãy nàng vẫn đứng trong góc nhỏ, nàng biết chuyện hấn muốn cưới Tô Nguyệt Hoa, nhưng cũng chưa bao giờ hỏi hấn chuyện gì.

Lúc trước hấn đã bỏ qua Thẩm Hành để lựa chọn nàng, đó là vì nàng đủ thông minh, cũng đủ ngoan ngoãn.

Sự thực chứng minh, hấn đâu có chọn sai. Mặc dù đã sinh hai đứa trẻ, năm tháng không thể khiến nàng trở nên điên loạn như những phụ nhân khuê phòng khác.

“Nàng đi về trước đi, ta còn có một số việc phải xử lý.”

Hấn vỗ vỗ tay nàng, dịu giọng nói.

Xử lý sự tình sao?

Trương Văn Quân dịu ngoan gật đầu, cúi người nhìn theo bước chân hấn nhanh chóng bước vào cung, làm tròn bổn phận của thiếp thân.

Nha hoàn bên cạnh lo lắng nói.

“Tiểu thư, người vừa nói chuyện với đại nhân có phải là Thẩm đại tiểu thư không? Bọn họ có thể . . .”

“Không biết.”

Nàng ngắt lời nàng ta, khóe môi cong lên ẩn hiện nét cười sâu xa.

Không có ai hiểu tính khí Thẩm Hành rõ hơn nàng, đó là người dù có chết đói cũng không ăn đồ thừa của người khác.

Bây giờ nàng còn giá trị lợi dụng, chỉ có thể để hấn thuận lợi cưới Thất công chúa mà thôi.

Mà chuyện nàng muốn làm, chính là trợ giúp Lâm Hi Hòa ngồi vững vàng

trên vị trí Phò mã.

Cúi đầu khẽ vượt phần bụng gò lên.

“Náo nhiệt cũng xem rồi, về thôi. Có thời gian thì chúng ta cũng nên đi bái phỏng Thâm đại tiểu thư một chút”.

Lại nói đến Thâm Hành bên này.

Mơ mơ màng màng được Tô Nguyệt Cẩm kéo về vương phủ, vốn tâm tình nàng không tốt nhưng cũng bị những kỳ sơn dị thủy trong phủ làm kinh sợ hết hồn.

Chưa bao giờ nàng được bước vào đây, nhưng danh tiếng của Đoan vương phủ nàng cũng từng nghe thấy.

Cái khác thì tạm thời không nói, chỉ riêng hòn giả sơn được điêu khắc bằng ngọc thạch chính là thứ người dân tận mắt nhìn thấy được người khiêng vào đây.

Ngói hoàn toàn bằng lưu ly, cây cối kì trân dị bảo thì nhiều vô số kể, là hành cung xa hoa nhất chỉ kém Hoàng Thành.

Nhưng có ai có thể nói với nàng không, tại sao nơi này lại bị “chà đập” thành dáng vẻ bây giờ vậy.

Đình đài bị đập phá hết bảy, tám cái thì thôi đi, ít nhất cũng phải long lanh óng ánh, nhưng giờ nó lại bị đóng cây um tùm che kín không sao nhìn thấy được.

Nếu những Ngự tượng phương vẫn vẫn còn sống sót, có lẽ họ sẽ khóc chết trong vương phủ này mất.

“Chỗ ngài không có hoa tượng chuyên chăm sóc cây cối sao?”

Phung phí của trời cũng không cần phải diễn chứ?

Quế Viên bên cạnh cười ha ha đưa lên một tách trà thơm, nói tiếp: “Vương gia chúng ta nói rồi, cây cỏ thế gian đều có gốc rễ, nhưng lại bị người ta uốn nắn thành hình thù mình thích. Vạn sự chỉ cần thuận theo tự nhiên, quá mức cẩn thận lại mất đi thú vị của riêng mình.”

Thâm Hành ngược mắt nhìn rừng cây um tùm phủ đầy cả viện gập gù, nàng thấy phong cách của lãnh cung chắc cũng giống vậy đây.

Rõ ràng là kieeru “thả rộng”, không ai trông nom chăm sóc mà.

“Ta không thích những thứ quá mức xa hoa.”

Điều này khiến nàng nghĩ đến lúc còn bé hẳn từng ở Phụng Vu sơn một thời gian dài.

Nghe nói đó là nơi thần tiên đến ở, nước xanh muôn nẻo, chim hót trùng kêu. Hài tử lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cũng khó trách sẽ không ưa hào quang phú quý.

Gò má tuấn tú như thể nắm giữ hết những tinh xảo hoàn mỹ nhất thế gian, rồi lại trở nên bừa bãi tùy ý như không tồn tại trên thế gian này.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tên này ăn khói lửa nhân gian, có khi nàng sẽ cho rằng đây là “Trích Tiên” hạ phàm vượt kiếp .

Lúc này Tô Nguyệt Cẩm đang ôm một con thỏ vào lòng khẽ vuốt.

Dáng vẻ tĩnh lặng, lông mi thoáng rung theo từng hơi thở, giữa một màu xanh biếc yên tĩnh, hẳn lại càng kỳ ảo xuất trần.

Cứ ngồi thế thôi cũng giống một bức tranh.

Nhưng mà “mộng đẹp” hiếm khi có được.

Ngay lúc nàng còn đang chìm đắm trong những suy đoán về Thiên nhân trên chín tầng mây, “Trích Tiên” đại nhân đột nhiên ngược mắt, hỏi một câu cực kì triết lý:

“Cô thấy con thỏ này nên kho hay nên hấp?”

Lúc hẳn nói lời này, đôi mắt ướm mở to hết sức chân thành nhìn lại, như thể đây là một chủ đề đáng để bàn bạc cỡ nào.

Khóe miệng Thẩm Hành co giật nhìn về phía con vật mắt to tai dài kia.

“Nướng đi. Nếu không mỡ quá, ăn sẽ ngán.”

Xong, hai người đều thoả mãn .

Nàng thừa nhận, hẳn và nàng vốn chẳng phải “Thiện nam tín nữ” hay thành tiên gì đó, cứ thôi đi vậy.

Sau khi dùng xong bữa tối, hai người song song ngồi trên mái hiên đất giá.

Tô Nguyệt Cẩm không phải người hay nói, trên thực tế, nhiều lúc hai người ở chung, một người thì lẳng lặng chờ ra, một người khác cũng chờ ra bên cạnh.

Thẩm Hành lẳng lặng nhìn “Cỏ mọc én bay” trong viện, bên kia là mặt trời đang dần khuất núi.

Nhìn theo ánh tà dương cuối cùng biến mất dưới chân trời, nàng xoay mặt nói với Tô Nguyệt Cẩm:

“Ta kể cho ngài nghe chuyện của ta và Lâm Hi Hòa chưa nhỉ?”

Chương 41: Từng là hai đứa trẻ vô tư

Năm ấy khi quen biết Lâm Hi Hòa, Thẩm Hành mới chỉ mười một tuổi, vừa tới kinh thành không lâu, không hề biết đến cái gì gọi là đoan trang hiền thực.

Đương nhiên, nàng cũng hoàn toàn không biết con cái nhà cao cửa rộng nghĩa là gì, càng không có ý thức về thân phận và địa vị. Trên thực tế, ở sơn trang Văn Hạ nơi nàng ở, với địa vị con gái tôn chủ đầy tôn quý, nàng vẫn luôn rất được tôn trọng mà. Vậy nên, nàng mới không sao hiểu nổi, sau khi tới kinh thành rồi, tại sao cứ phải ngày ngày ân cần hư tình giả ý như thế chứ. Lần đầu tiên nàng phải chịu đựng sự khinh thường của hạ nhân, là lúc cha mang theo nàng tới phủ Thừa Tướng thăm hỏi. Khi đó nàng cảm thấy cực kỳ mới mẻ, bởi vì cái loại khinh thường này, nàng nghĩ rằng chỉ nhìn thấy ở mấy ông thầy đoán mệnh ra về cao nhân. Cho nên, Thẩm Hành còn vô cùng vui sướng lật lật mí mắt đối phương: “Người lộn lại đi cho ta nhìn một chút.” Có lẽ người hầu kia cảm thấy hành vi như vậy của nàng đã mạo phạm đến hãn, nhảy lên nói: “Người chờ đó, ta gọi chủ nhân ta đến làm chủ.” Đó cũng là lần đầu tiên nàng gặp Lâm Hi Hòa. Người được mời tới chủ trì chính nghĩa Lâm đại công tử mặc một chiếc trường bào cẩm tú, cánh tay nhỏ nhất nhất đoan chính để yên phía trước, rất có khí thế.

Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú kia, tán thưởng ngợi khen: “Chủ nhân người nhìn thật nhân mô cầu dạng*, hơi bị có khí chất đấy.”

*Không bằng súc vật

Xin tha thứ cho vốn từ vựng bần cùng của nàng khi đó, bởi có một người mẹ ruột chỉ nhìn hiểu bìa Tam Tự Kinh, đứa bé bên cạnh bà đương nhiên cũng chỉ có thể tiếp bước mà thôi. Nàng nói được câu thành ngữ bốn chữ “nhân mô cầu dạng” này cũng được xem là một bước nhảy vọt rồi.

Còn nhớ lúc đó, trong nháy mắt Lâm Hi Hòa kinh ngạc đến đứng hình. Có lẽ suốt mười ba năm trong cuộc đời này, chưa bao giờ hãn gặp phải người con gái nào lại to gan đến vậy, nhất thời đứng choáng váng giữa sân. Người hầu nhỏ bên cạnh vĩnh miệng mắng: “Người thật to gan, dám sỉ nhục công tử nhà ta thế à.” Nàng trợn to mắt: “Hóa ra câu này là để mắng người há?” Lúc đó nàng đi ngang qua một tửu quán, bà chủ có nói như vậy mà. Nguyên văn câu nói của bà ta là: “Để ý cẩn thận mấy vị công tử ăn mặc nhân mô cầu

dạng trong kia, đều là kẻ có tiền cả đấy, đưa thêm nhiều thức ăn ngon vào.”

Lâm Hi Hòa không phải công tử có tiền sao?

Mà nói lại, lời này phải đổi thành, nhi tử của người nhân mô cầu dạng mới gọi là chuẩn xác.

Sau khi về nhà, nàng trích lại nguyên văn câu nói kia nói với cha mình, dọa cho người cha thư sinh yếu đuối nhất gan của nàng khóc suốt hồi lâu.

Khi đó Thẩm Quát chỉ là một Điện Nghi Lục phẩm, bởi vì tài viết văn đã từng nhắc qua kia mà được Lâm Phương Tri coi trọng, gọi ông đến làm thầy dạy học cho muội muội Lâm Hi Hòa Lâm Uyển Thanh.

Ai ngờ mới vừa làm chưa được bao lâu, Thẩm Hành đã chọc giận trưởng tử nhà thừa tướng. Nàng đầy trượng nghĩa vỗ vỗ vai cha, thề son sắt nói: “cha yên tâm, dù có xảy ra chuyện gì con cũng sẽ chịu trách nhiệm hết mà.” Một quãng thời gian rất dài sau đó, nàng đều đợi đối phương đến trả thù. Trong trí nhớ rất không tốt của nàng, “Quan nhị gia môn” kiêng kỵ nhất là đụng phải loại “dã nha đầu quê mùa” như mình vậy. Lúc trước nhi tử của Lưu đại nhân bị nàng đánh rơi mất hai cái răng cửa cũng là ví dụ tốt nhất đó thôi. Chỉ là, rất lâu sau đó, nàng cũng không nhận được mấy thứ như kiểu gà chết, vịt chết, ném đá công kích các kiểu. Hờ hững bình tĩnh như vậy càng khiến cho nàng cảm thấy lòng bất an. Thế là, sau giờ Ngọ một ngày mùa đông, nàng lặng lẽ đi vào thư phòng Lâm Hi Hòa. Ngày đó ánh mặt trời hết sức dịu êm, từng cơn gió nhẹ thổi khẽ trước bàn, người thiếu niên ưỡn thẳng sống lưng kia đang chấp bút vẽ.

Nhìn thấy nàng đi vào, khuôn mặt hiện lên vẻ bất ngờ. Nàng xua tay ra hiệu: “Ta, ta không phải tới quấy rối. Chuyện lần trước là do ta không đúng, ta đến xin lỗi người.” Chuyện nhận lỗi như này cũng là lần đầu tiên làm thử, cho nên khuôn mặt nàng vẫn có chút ngại ngùng. “Ta biết chữ không nhiều, không biết cái từ kia ý xấu, người đừng trách ta.” Thẩm Hành nói xong, một lát sau cũng không nghe thấy hồi âm, nàng chỉ cho là hắn không kiên nhẫn trò chuyện với người như mình, trong lòng cũng không để ý nhiều, liền đi thẳng ra cửa.

“Người vừa mới nói, người không biết chữ?” Giọng nói của hắn đột ngột vang lên từ phía sau, nhẹ nhàng trong trẻo, vô cùng êm tai. Đó là lần đầu tiên nàng nghe thấy hắn mở lời, sững sờ gật đầu một cái. “Cũng không phải không biết, chỉ là biết không nhiều mà thôi.”

Có lẽ người kia cũng không ngờ được, đường đường là con gái tiến sĩ lại không hề biết chữ, trên khuôn mặt Lâm Hi Hòa lại xuất hiện sự kinh ngạc như lần đầu gặp gỡ. Tiếp đó, hấn lại nở nụ cười.

“VẬY ĐỂ TA DẠY CHO MUỘI ĐI.”

Tình bạn thuở thiếu thời vẫn luôn đơn thuần như vậy, mặc dù lúc đầu có xảy ra ít chuyện nhỏ không vui, nhưng rất nhanh sau đó bọn trẻ đều vút hết sau đầu. Cha Thẩm Hành ở trong phủ làm thầy cho Lâm tiểu thư, mà ca ca Lâm tiểu thư lại âm thầm trở thành thầy giáo nhỏ cho Thẩm Hành. Sau khi Thẩm Quát biết được chuyện này, ông còn hơi ghen tị bảo: “Cha dạy con học chữ thì nhất quyết cũng không chịu, sao Lâm tiểu công tử vừa nói, con đã vội vàng đồng ý thế chứ.” Thẩm Hành cười tươi như hoa, lúc lắc đầu: “Không giống nhau mà, trong sách có câu đẹp tươi như ngọc, dung nhan của cha đâu có được như khối ngọc Hi Hòa, đương nhiên con sẽ nguyện ý nghe lời hấn.” Một cô bé mười một tuổi, một thiếu niên mười ba tuổi, cho dù người hai nhà cũng từng lo lắng hai người sẽ nảy sinh tình cảm, nhưng nhìn dáng vẻ vô tư của hai đứa nhỏ, hơn nửa cũng liền cười cười bỏ qua.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như khi đó người lớn hai bên có thể nghĩ tới tính chất nghiêm trọng của câu chuyện sau này, có lẽ dù bằng cách nào đi nữa họ cũng sẽ không để mặc hai người như vậy.

Lâm Hi Hòa là công tử thế gia, cũng không có quá nhiều thời gian nhàn rỗi. Có lúc Thẩm Hành đến, cũng chỉ ngồi vùi đầu trong thư phòng của hấn, nghe hấn đọc vài bài thơ. Nhắc tới cũng kỳ, những câu thơ thường ngày làm cho nàng cảm thấy nhưc đầu kia, vang lên từ miệng Lâm Hi Hòa lại trở nên vô cùng êm tai. Thời gian thấm thoát, đảo mắt đã qua ba năm.

Từ một con nhóc không màng thế sự Thẩm Hành từ từ trở nên duyên dáng yêu kiều, mà Lâm Hi Hòa cũng dần dần trưởng thành thành một thiếu niên nho nhã và tuấn lãng.

Thừa tướng đại nhân vận dụng quan hệ ở Thái Học Viện, giúp hấn được học tập cùng các hoàng tử. Trước khi tiến cung, Thẩm Hành lẫn trong một đống nha hoàn bà tử đến tiễn hấn, chiếc mũi lạnh cóng đỏ bừng. Hai người nhìn nhau một lúc lâu cũng không biết mở miệng nói gì. Cuối cùng, Thẩm Hành mở miệng nói trước: “Vài ngày trước muội đọc thơ của Tần Quan, trong đó nói, lưỡng nhân yếu thị trường cửu thì, bất tại hồ triêu cửu văn ngũ.”

Lâm Hi Hòa nhìn nàng cười lớn: “Là lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

hựu khởi tại triều triều mộ mộ.” Thế nhưng hắn cười xong lại trầm ngâm một lúc. Ánh mắt nhu tình nhìn nàng hỏi: “Vậy muội có hiểu câu thơ này có ý nghĩa gì không?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thản nhiên đáp lại.

“Đại khái là, hai người sắp chia ly, nhưng trong lòng vẫn còn tình nghĩa, vì thế cho dù không thường gặp nhau, khi gặp lại vẫn có thể như lúc ban đầu. Sau khi huynh đi muội sẽ không chơi với người khác, huynh cũng phải vậy đó.”

Lâm Hi Hòa không nhịn được vuốt ve đỉnh đầu nàng. “Được, ta cũng không chơi với người khác. Tiểu Hành của ta đáng yêu như vậy, sao ta có thể để ý đến người khác được đây.” Xưa nay Thẩm Hành chưa từng thấy hắn nghiêm túc như ngày đó, không biết sao liền đỏ mặt, đưa tay đẩy hắn ra: “Huynh đi vào đi, muội đi trước.” Sau đó cũng không ở lại lâu, nàng xoay người chạy vội.

Dưới ánh tà dương, thiếu niên áo gấm cầm trong tay quyển sách, ngây ngốc nhìn bóng lưng cô gái rời đi, lâu thật lâu vẫn chưa thể hồi thần. Như thể có gì đó đã bắt đầu đổi thay.

Chương 42: Phủ thêm giá y

Trường thái học là nơi đọc sách của con cháu hoàng gia, Lâm Hi Hòa là cháu ruột Ngọc quý phi, cũng xem như dựa hơi vào danh vị của cô mình.

Sau khi vào trường, hoàn cảnh ở đó còn phức tạp hơn hẳn tưởng. Mỗi ngày ngoại trừ phải chuẩn bị đủ thứ, còn bận bịu hơn cả hoàn thành các bài học Phu tử đã giao.

Ở nhà là con trai trưởng, đột nhiên đi tới đây rồi dù cha mình là quan nhất phẩm đương triều, hẳn vẫn phải cúi mình khom lưng, đương nhiên sẽ khó mà thích ứng.

Lúc mới bắt đầu vẫn còn khá nhàn hạ, hẳn còn đưa mấy phong thơ cho cận thị mang ra ngoài gửi tới Thẩm Hành.

Sau rồi bận bịu đến mức, ba mươi, năm mươi ngày mới viết được chút ít.

Đến cuối cùng, hẳn sai người đưa cho nha đầu kia mấy món đồ linh tinh, lúc nào cần thì nhìn tới, rồi cũng quên bém nàng luôn.

Lâm Hi Hòa vẫn tin, những gì mà Thẩm Hành quý trọng, dù dài hay ngắn, thứ gì tốt nàng cũng cất vào hộp gỗ.

Đó là hộp gấm trang sức mà cha nàng mua cho, bằng gỗ tử đàn, được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Nàng muốn cất hết những thứ trân quý của hai người vào trong.

Nhưng rồi dần dần, số lượng càng ngày càng giảm thiểu. Viết đủ thứ linh tinh qua loa, ngay cả người không có học thức gì như nàng cũng nhận ra.

Chắc là hẳn bận quá rồi.

Nàng vẫn luôn tự an ủi mình như vậy.

Ngày sau đó, nàng cũng từng hỏi cha mình, bài thơ Tần Quan kia có ý nghĩa gì vậy.

Thẩm Quát kỳ lạ nhìn nàng, rồi lại thở dài một tiếng: “Tuổi con còn nhỏ, khi nào lớn hơn cha sẽ nói cho nghe.”

Có thể nàng cũng hiểu được sơ sơ ý nghĩa trong bài đó. Ánh mắt nóng rực

mà Lâm Hi Hòa nhìn mình ngày ấy rất cục có ý nghĩa gì.

Thiếu nữ mới biết yêu đều có những ảo tưởng mà người bên ngoài không thể nào hiểu được.

Lâm Hi Hòa không hồi âm, nàng lại mang những thứ hấn gửi ngày ngày lật xem. Thỉnh thoảng lại cười khúc khích, đôi lúc xuất thần, sau đó mỗi ngày lại viết mấy chuyện lí thú của bản thân kể lại cho hấn, như một đứa bé nóng lòng muốn kể.

Đến khi nhận được hồi âm của hấn là lúc nào, Thẩm Hành cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết là nét chữ cứng cáp trên tờ giấy đã tinh tế hơn xưa.

Nàng vui mừng nhảy lên đỉnh mái hiên, giẫm đạp làm rơi xuống không biết bao nhiêu vụn đá.

Sau khi nhận thư, nàng lại càng viết nhiều hơn.

Thậm chí có hôm buổi trưa mới viết, đến lúc mặt trời lặn nàng đã nhận được hồi âm của hấn

Quãng thời gian đó đúng là hồi ức khó quên nhất trong đời nàng. Mấy câu nói ngày ấy chẳng qua là những câu chữ tình cảm ngô nghê, xinh đẹp và thuần túy.

Lúc sắp hết năm, Lâm Hi Hòa từ trong cung trở về .

Nàng mặc một bộ đồ mới đứng trước cửa chờ mong hấn, cười nhẹ đoan trang.

Trên mặt hấn có mấy phần kinh ngạc, dường như không ngờ một nha đầu chuyên gây chuyện thị phi cũng có lúc yên tĩnh như thiếu nữ như lúc này.

Hấn cởi chiếc áo choàng lông cừu ra khoác lên người nàng, khẽ cười nói: “Hay là uống được loại thuốc gì trị bướng bỉnh rồi? Sao lại ngoan ngoãn vậy chứ?”

Nàng cười to đưa xấp giấy viết thư trong tay áo.

“Không phải huynh nói, cô nương gia thỉnh thoảng không tốt là ngây thơ, còn quá không tốt sẽ trở thành khốc lóc om sòm mà? Muội đang học theo lời huynh nói, học cách tĩnh lặng vừa phải, huynh viết mà cũng quên à?”

Hấn nhìn bức thư kia hồi lâu, một lát mới nói câu: “Làm sao mà quên

được, ta ở trong cung, vẫn luôn nhớ tới nàng.”

Lúc đó nhìn dáng vẻ sững sờ rất lạ lùng, nàng cũng không hỏi thêm gì nữa, lại tiếp tục vui mừng trở lại

Qua năm nay Lâm Hi Hòa đã mười bảy, bên người con cháu thị tộc đều có người thông phòng.

Hắn kéo Thẩm Hành hỏi nàng, có muốn gả cho hắn làm thiếp hay không.

Trong thâm căn cố đế của hắn, xuất thân của Thẩm Hành như vậy làm thiếp cũng đã là cát nhắc cho Thẩm gia rồi.

Nàng kiên định lắc đầu, câu nói này thực sự đã khiến cho lòng nàng khổ sở.

Cha của nàng cả đời chỉ có một mình nương, cưới hỏi đàng hoàng.

Nàng đã gặp mấy di nương trong phủ thừa tướng đại nhân, mặc dù cười tươi như hoa, nhưng khóe miệng vẫn cong lên đầy cay đắng.

Nàng cảm thấy lòng mình đè nén, Lâm Hi Hòa cũng vì chuyện nàng “không biết cân nhắc” mà sầu não uất ức khá lâu.

Có lẽ đó là trận chiến tranh lạnh đầu tiên kể từ khi họ biết.

Nàng ở kinh thành không có mấy bạn thân, người giao thiệp duy nhất là muội muội của Đô úy Trương Trung Viễn, Trương Văn Quân.

Nàng ôm một mớ tâm sự đến gặp nàng tổ khô, cũng thử hỏi dò xem, mình làm vậy có phải quá quả đoán không.

Trương Văn Quân luôn hiền lành ngoan ngoãn, hiếm khi lại nói với nàng như chém đinh chặt sắt vậy:

“Có một số việc có thể thỏa hiệp, nhưng một số chuyện thì không được nhượng bộ. Nếu như Lâm đại công tử thật sự yêu nàng thì nhất định sẽ để nàng làm chính thất”.

Thẩm Hành lắc đầu, cái nàng quan tâm không phải là danh phận, nàng chỉ muốn làm thê tử đường đường chính chính của hắn mà thôi.

Sau khi náo loạn một hồi, Lâm Hi Hòa tới cửa tìm nàng.

Nàng nhớ rõ hôm đó là một đêm tuyết đẹp, hắn mặc một bộ nhu bào mày

lam nhạt đứng ngoài cửa nhà nàng.

Tuyết phát phơ trên mái đầu của hắn, như một pho tượng vừa lăn từ trong tuyết chui ra.

Hắn có uông chút tưu, mùa hoa quế nồng đậm mùi phảng phất giữa hai người.

Hắn nói với nàng: “Thẩm Hành, chúng ta kết hôn đi.”

Cho đến ngày hôm nay, nàng vẫn nhớ sự kích động lan tràn trong cơ thể.

Nàng run rẩy hỏi hắn: “Có thật không huynh?”

Hắn gật đầu, nhưng lại nói một câu khiến cho nàng như hiểu như không.

“Nếu như đây là điều nàng muốn, vậy ta sẽ cho nàng.”

Trước đại hôn một ngày, nàng tự tay cầm viết thiệp mời đi tìm Trương Văn Quân, cảm ơn chuyện nàng đã ở bên hòa giải, cũng mời ngày đại hôn đó nhớ đến uống chén rượu mừng

Lúc đó hai người trao đổi tin tức đều phải nhờ nàng ấy, nàng cứ nghĩ rằng việc vui này, Văn Quân mới đúng là bà mối.

Nhưng hình như nàng ấy lại không vui như vậy, chỉ là khi ấy Thẩm Hành vui vẻ quá, cũng không để tâm đến khuôn mặt trắng bệch tức thời của người kia.

Ngày hôn lễ, cha nàng ngồi trong phòng lẳng lẳng nhìn nàng khoác giá y, mấy lần há mồm cuối cùng lại hóa thành tiếng thở dài.

Ý ông muốn nói, nàng hiểu.

Thế nhưng người đang đắm chìm trong tình yêu thì không bận lòng đến những sốt ruột của người làm phụ thân.

Nàng vẫn cố chấp cho rằng, hôn nhân là một chuyện rất đơn giản. Chẳng liên quan gì đến thân phận hay dòng dõi.

Ngày kết hôn, trọng thần trong triều đến hơn phân nửa, dòn dập tặng lễ chúc mừng.

Nhưng thực ra họ chỉ đưa có vài tấm thiệp mời.

Thẩm Hành cho rằng đó là chủ ý của Lâm Hi Hòa, mà hắn, lại chỉ nhú lại

lông mày nhìn nàng mà thôi.

Lúc khấu lạy trời đất, nàng không có cao đường để bái.

Phụ thân Lâm Hi Hòa đã tới Tương Đô, mẹ của hắn cũng không muốn tới dự hôn lễ này

Tới lúc phu thê giao bái thì lại có một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên. Thừa tướng đại nhân mà nàng nên gọi “ba chồng” không biết đã nghe tin từ đâu, mặt mày tái nhợt kéo nàng lại, la lối chất vấn hỏi rất cục nàng đã cho con trai ông ăn phải thuốc gì, khiến hắn hồ đồ đến vậy.

Nàng muốn nói, không có, hai người chỉ yêu nhau thôi, nên muốn ở gần nhau.

Đối phương lại hoàn toàn không cho nàng cơ hội cãi lại, ông sai người gỡ hết vải đỏ trước mặt mọi người

Lấy chân giẫm đạp lên chiếc khăn voan màu đỏ, lạnh lùng nói với nàng:

“Chim sẻ muốn bay lên đầu cành làm phượng Hoàng hả, cũng phải nhìn xem ổ của con phượng hoàng này cô có xứng được ở hay không.”

Tân khách bị ngăn cách bởi một cách cửa chính, Lâm thừa tướng đóng cửa thả “chó”, để một đám thân vệ mang gậy gộc tới thăm hỏi người nàng.

Nàng cắn chặt hàm răng, quật cường ngẩng đầu nhìn Lâm Hi Hòa trong góc nhỏ.

Sắc mặt hắn vẫn trắng xám như vậy, thấy nàng nhìn sang mới không kìm lòng được bước về trước một bước.

Lâm Phương Tri nói với hắn:

“Nếu mày chịu từ bỏ địa vị ở Lâm phủ, thân phận con trai trưởng thừa tướng, thì mày có thể lấy nàng ta”.

Nàng nhìn thấy đôi mắt kia đang giãy dụa, cũng nhìn được sự đau lòng khổ tâm. Thế nhưng nàng còn nhìn được, sau câu nói đó, đôi giày đỏ không di chuyển thêm một bước.

Tất cả đều trở nên không còn ý nghĩa.

Nàng từ bỏ phản kháng, đau đớn đến mức cơ thể cũng mất đi cảm giác.

Lúc cha nàng xông từ ngoài cửa vào.

Nàng không biết cơ thể yếu ớt thư sinh của ông làm sao có thể ngăn được mấy thủ vệ cường tráng đó, nàng chỉ biết ông lấy thân mình bảo vệ nàng rất chặt. Dù ai kéo ai đẩy cũng không suy suyển nửa phần.

Nàng nghe tiếng ông run rẩy cầu xin: “Là thần không biết dạy con, tất cả mọi chuyện, Thảm Quát đều đồng ý tự mình gánh chịu. Xin thừa tướng đại nhân khai ân, buông tha cho con gái của ta.”

Chương 43: Ngài là phần thưởng hậu hĩnh trời ban

Từ khi ra đời Thẩm Hành không chảy nước mắt được mấy lần, ngày ấy, nàng lại khóc đến gần như muốn ngất. Không vì gì khác, chỉ là vì sự trẻ người non dạ của mình mà liên lụy đến cha. Lời cầu xin đó như đánh vào nơi sâu nhất đáy lòng nàng, đau, đau đến tê tâm liệt phế. Lâm Phương Tri hơi cúi người, từ trên cao nhìn xuống nói: “Chỉ một câu không biết cách dạy con đã muốn chối bỏ tất cả trách nhiệm à? Thẩm Quát, ông nghĩ Lâm phủ ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Với thân phận tôn quý của ông, trò cười này cũng là sự sỉ nhục lớn nhất. Ông thản nhiên nhìn mấy kẻ thuộc hạ kia.

“Còn thất thân làm gì? Không nghe Thẩm đại nhân nói một mình gánh chịu hả? Ta cũng muốn nhìn xem xem, xương cốt hắc cứng chắc đến mức nào, có thể chịu đựng được bao nhiêu.”

Đứng trước mặt Thừa Tướng quyền khuynh thiên hạ, một tên quan lục phẩm nho nhỏ chẳng khác nào con kiến. Lâm Phương Tri cảm thấy, xem như lão cũng nhớ chút tình cảm cũ xưa, ít nhất mình còn chưa đòi mạng của Thẩm Quát.

Thân vệ Lâm phủ đều là kẻ thức thời, đương nhiên họ cũng hiểu được ý tứ trong lời người kia nói. Liếc mắt nhìn nhau, bọn chúng đồng loạt chuyển sang gậy gộc thô to, bước tới.

Thẩm Hành đã không còn nhớ rõ những chuyện hỗn loạn trong ngày ấy, nàng chỉ nhớ, khi một gậy kia hung hãn đánh vào đùi phụ thân, nàng đã chẳng còn quan tâm đến điều gì hơn nữa.

Nàng như phát điên giãy thoát khỏi tất cả kiềm chế, như phát điên chém đứt cổ tên thân vệ kia. Mọi người đều sững sờ, bởi vì ngay cả Lâm Hi Hòa cũng không hề biết rằng, Thẩm Hành biết võ. Trường kiếm bên hông là nường nàng tặng cho, nó vốn là của hồi môn của nàng, ngày ấy, nó lại trở thành vũ khí chặt đứt hết thảy mọi hạnh phúc.

Thẩm Hành giết đến đỏ cả mắt, không biết có bao nhiêu người ngã xuống, cũng không biết có bao nhiêu kẻ tiến lên. Khi bóp chặt yết hầu của Lâm Phương Tri, nàng nghe thấy tiếng cha mình gọi. Người nam nhân ấy dồn hết hơi sức lết tới, dùng đôi tay run rẩy ôm chặt lấy nàng.

“Hành Hành, không thể.” Lâm Hi Hòa ở bên lo lắng nhìn nàng: “Tiểu Hành, nàng thả cha ta ra, ta cam đoan hai người có thể toàn vẹn quay về.” Nàng nở nụ cười, cười đến toàn thân run rẩy. Nàng nói: “Lâm Đại công tử, vậy thì, Thẩm Hành đúng là phải phải đa tạ ngài rồi.”

Một năm đó, nàng mới chỉ mười lăm tuổi, một bộ giá y đỏ rực đứng trong vũng máu, lần đầu tiên nàng biết đau lòng là sao. Nam nhân này, nàng dốc hết tất cả để yêu, nhưng trong lòng hắn nàng vẫn không bằng địa vị và quyền thế. Nàng đỡ tay phụ thân lên vai, chậm chậm bước ra khỏi đại môn Lâm phủ.

Nàng mỉm cười với tất cả tân khách bên ngoài, sau đó thẳng lưng ra ngoài. Mặc dù nhỏ bé, nhưng họ cũng phải kiêu ngạo mà sống tiếp.

Lâm phủ cũng không hề dễ dàng buông tha cho họ như lời đã nói, thậm chí người kia còn vận dụng quyền thế không cho y quán chữa trị cho phụ thân nàng.

Khi khắp nơi đóng cửa không tiếp, đột nhiên có một gã người hầu đến, giao cho Thẩm Quát một tờ giấy. Nàng không biết tờ giấy kia có viết thứ gì, tóm lại, từ ngày đó trở đi, họ không còn bị hiếp bức như trước nữa. Lâm phu nhân lệnh cho nha hoàn cầm ngân phiếu ba nghìn lượng bạc đến đưa cho nàng, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ như in, vẻ khinh thường trào phúng của nha hoàn đó.

Nàng tưởng như có thể vò nát cả tờ ngân phiếu ấy, nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu: “Thay ta tạ ơn phu nhân.”

Nàng rất cần số bạc kia, không có tự tôn thì đã sao, nàng chỉ muốn phụ thân được bình an thôi mà. Kể từ ngày ấy trở đi Lâm Hi Hòa không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa, như thể trong sinh mệnh của nàng không hề tồn tại một thiếu niên như vậy. Lâm phủ phong tỏa tất cả tin tức, nàng không muốn thừa nhận cũng không được, cái gọi là quyền quý quả thật có thể khiến người ta bất lực. Sau đó nữa, nàng nghe được tin Lâm Hi Hòa và Trương Văn Quân thành thân.

Nàng ta làm thiệp cho hắn, nhưng như vậy cũng rất nở mày nở mặt. Y theo cách nói của họ, đại khái là, nữ tử có xuất thân như thế mà vẫn được nhập phủ một cách khá phô trương, vậy cũng xem như vinh hạnh lớn lao lắm rồi.

Nhà Trương Văn Quân cách nhà nàng không xa, khi ấy tiếng pháo rung

trời náo động khắp ngã tư đường phố. Cha nàng cố ý bỏ một số tiền lớn mời mấy gia đình đến trông nàng, nàng lại tâm tình rất tốt cầm một chậu than ra, vất từng phong từng phong thư Lâm Hi Hòa viết cho nàng từ từ thiêu hủy.

Nhìn khói bụi nghi ngút bay lên, nàng nghĩ, đây coi như nàng đang làm lễ tế cho chút tình cảm cuối cùng.

“Ta tin ước nguyện ban đầu của mỗi tình yêu đều vô cùng tốt đẹp, dù kết thúc vội vàng như thế, dù hấn nhanh chóng cưới người khác, nhưng nam nhân lúc trước từng xúc động chạy đến trước cửa nhà ta cầu thân ấy, ta vẫn tin thời khắc đó hấn đã rất chân thành.”

Lúc đó chẳng có ai bức bách, một nam nhân chạy tới cầu thân với nữ tử, không phải Lâm Hi Hòa không thương, chẳng qua hấn càng thương chính bản thân mình hơn thôi mà. Thẩm Hành nói xong, nàng xoay mặt nhìn Tô Nguyệt Cẩm bên cạnh.

“Đây là chuyện cũ của ta và hấn. Chẳng rung động tâm can, cũng không cầu huyết như trên phố đồn đại, thật ra chỉ là một tình yêu yếu ớt không thể sống sót nổi trước hiện thực cuộc sống mà thôi. Mà sở dĩ ta kể chuyện cũ này . . .”

Nàng trừng mắt nhìn.

“Cho tới bây giờ ngài vẫn chưa từng nói thích ta, cho nên những gì ta nói sau đây, nếu là hiểu sai ý, ngài cứ xem như ta nói điên, nghe rồi quên đi nhé. Còn nếu ta nói đúng rồi, vậy xin ngài hãy nghe hết lời ta nói.”

Nhìn về phía chân trời đen như mực, nàng nhấn từng chữ từng chữ một.

“Quyền thế, địa vị, thân phận là ba từ ta ghét cay ghét đắng. Nó buồn cười vậy đấy, ta căm ghét nó đến tận xương tận tủy, nhưng trước sau gì vẫn phải luôn cam chịu, chỉ cần là người sống trên thế tục phạm trần, ai cũng khó tránh vì ba từ đó mà hoàn toàn thay đổi. Quen biết với ngài, ta cảm kích trời xanh, đây là phần thưởng hậu hĩnh nhất mà ta được nhận. Ta thích ngài, không biết bắt đầu từ khi nào. Nhưng nếu có thể, ta hy vọng chúng ta có thể duy trì trong phạm vi bằng hữu. Chúng ta có thể không có gì giấu nhau, cũng có thể cùng ngồi dưới mái hiên nói chuyện phiếm. Nhưng chuyện tình yêu . . .”

Nàng mỉm cười nhìn hấn.

“Ta đã không còn là cô nương mười lăm tuổi, đã qua cái tuổi khờ dại ấy

từ lâu, ta chỉ muốn một cuộc sống yên ổn, lập gia đình, giúp chồng dạy con. Cánh cửa Đoan Vương phủ quá cao, bước chân Thảm Hành dù rất lớn cũng sợ sẽ có lúc nhỡ bước mà vạ kiếp bất phục.” Dù có kiên cường hơn nữa, nàng cũng chỉ là một nữ tử mà thôi. Mũi tên khắc cốt xuyên tim đến vậy, nàng thật sự không có dũng khí mà tiếp nhận thêm lần nữa. Thảm Hành đi rồi, Tô Nguyệt Cẩm một mình tới thư phòng. Ở vị trí hấn ngồi có thể chạm đến một hộp gỗ bọc bằng vải gấm. Không phải chất gỗ gì quý báu, thậm chí hoa văn khắc trên lớp mặt cũng đã hơi cũ nát, vào một năm nào đó trộm xuất cung, hấn đã mua món đồ này trên đường phố. Khi đó hấn nghĩ, hấn nhất định phải cất hết những thứ mình quý trọng vào chiếc hòm này đây. Và trên thực tế, quả thực hấn đã làm như vậy. Đây cả hộp là xấp thư tầng tầng lớp lớp, cũng là bí mật hấn giấu kín trong hộp gấm, và từng là niềm an ủi lớn nhất trong những tháng ngày hấn phải nằm trên giường bệnh khi còn trẻ. Hấn nhắm mắt, ngơ ngác nhìn thấy những con chữ tiểu triện quen thuộc kia.

“Hi Hòa:

Thấy thư bình an. Thời gian trước huynh nói cơ thể không thoải mái, muội có xem một số sách thuốc, thấy có một phương thuốc có lợi cho chứng bệnh của huynh này, lần này nhân tiện gửi người ta mang vào luôn.

Hi Hòa: muội không am hiểu y thuật nhiều lắm, nhưng cũng biết hoàng liên cực đắng gì gì đó. Nhưng huynh là nam tử mà, phải kiên cường lên chứ, nếu mà sợ đắng, huynh ăn thêm ít điểm tâm ngọt nữa, hữu dụng lắm đó.

Hi Hòa:

. . . . Hấn không biết phải giải thích với Thảm Hành ra sao, rằng nam tử lúc trước nàng từng vô cùng quý trọng đó, đã tùy tiện vứt lại thư nàng trên mặt cỏ. Hấn cũng không biết nên nói với nàng sao đây, lúc hấn nhận được thư, lúc đầu chỉ là vì nhàm chán mới trả lời lại nó. Nhưng rồi dần dần, viết thư dường như trở thành một thói quen, thậm chí hấn còn bắt đầu phiền chán mỗi khi nhìn thấy ba chữ “Lâm Hi Hòa” trên lạc khoản.

Tô Tiểu Vương Gia tự cho mình là siêu phàm, thế mà cũng có lúc làm một kẻ trả lời thay buồn cười như thế. Về chuyện hôn lễ của Lâm phủ, không phải hấn không nghe đồn thổi, chỉ là lúc ấy đột nhiên bệnh cũ tái phát, phải trở về Phụng Vu Sơn.

Lúc quay về đã là chuyện của ba năm sau đó. Quế Viên ở bên thờ dài nói lại:

“Vương Gia, sao ngài không nói thẳng với Thẩm tiểu thư, năm đó người mà tiểu thư thư từ qua lại, thực ra chính là ngài?”

Hắn đưa tay đặt lên tờ giấy. “Nói hay không nói thì có gì khác nhau sao?”
Hắn đã bỏ lỡ nàng một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Chương 44: Ăn cơm rau dưa

Tiếng la hét trên phố thượng kinh.

Một nam tử trung niên mặc áo tang vải thô, đầu đội nón tre lạng lẽ đi bộ dọc theo bức tường.

Vóc người của hắn khá thon gầy, lẫn trong đám người cũng chẳng ai phát hiện. Cả khuôn mặt đều bị bao trùm trong bóng tối, không nhìn ra rõ ràng.

Mưa phùn tới tấp, mặc trang phục đứng bên đường đất quả là không hề bắt mắt chút nào.

Nhưng mà dù như vậy, vẫn không ít người liếc mắt nhìn theo.

“Nhìn kia, tám lưng kia giống Thảm đại nhân chưa?”

“Đúng là giống đến mấy phần, không bằng chúng ta tới hỏi thử xem?”

Vài đại nhân mặc triều phục xỉ xào bàn tán, giọng điệu không quá lớn, nhưng đủ để khiến nam tử đội nón tre kia cứng đờ cả người, bước chân bắt giác nhanh hơn.

Từng bước chao đảo loạng choạng, càng khiến cho người ta thêm phỏng đoán nghi ngờ.

“Vị phía trước ơi, chờ một chút đã.”

“Là Thảm đại nhân phải không? Thảm đại nhân! !”

Mặc đồ như vậy rồi mà còn nhận ra được? Chẳng lẽ bảo hắn lần sau phải mang thêm bát sứ mới tránh được một kiếp à?

Thảm Quát nghe mấy giọng nói kia thì nhưc đầu nổ óc.

Không phải hắn chỉ muốn yên lặng về nhà ăn một bữa cơm thôi sao? Những người này cứ nhất quyết không chịu bỏ qua cho hắn?

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, một đại nhân vội vàng chạy tới nhắc cái nón tre trên đầu hắn xuống, cười rạng rỡ chấp tay.

“Quả nhiên là Thảm đại nhân, đi phía sau không nhận ra ngài, hóa ra là thay một bộ quần áo khác.”

“Đúng đây đúng đây, Thảm đại nhân đi nhanh quá. Mấy người chúng ta theo sau mà không sao đuổi kịp.”

Không đuổi kịp? Vậy sao mà hấn bị cản lại được chứ.

Thảm Quát nhìn nếp nhăn còn đậm hơn cả gót chân chim trên mặt Ngô đại nhân, nghĩ mãi cũng không ra cái chân ngắn cùn này sao lại bước xa đến vậy.

Trong lòng ông đã khóc một dòng sông đầy oan ức và thảm thiết, nhưng trên mặt vẫn cười cợt cứng đờ

“Thảm gia nhà ta có việc gấp, cho nên phải đi vội, nếu chư vị đại nhân không có việc gì thì ta đi trước một bước nhé.”

Hấn nói xong định nhấc chân rời đi, nhưng lại bị mấy người tay mắt lạnh lẽ này ngăn lại.

“Ai, Thảm đại nhân chớ vội đi mà.”

Người lục tục đuổi tới cũng cùng cười theo.

“Cùng làm quan trong triều cũng nên giao lưu một chút. Nếu gặp phải cũng phải ăn một bữa rau dưa”.

Cơm rau dưa?

Thảm Quát xoa huyết thái dương đang nhảy lên thỉnh thịch.

Bữa cơm rau dưa này ông đã ăn hơn nửa tháng, mặc dù chức quan của ông không cao, nhưng cũng chưa đến mức độ phải ăn quyết cơm người khác.

Từ lần trước sau khi để Thảm Hành mang thổ tới cho Đoan Vương gia, mấy người trong triều gần như phát điên bắt đầu nịnh bợ hấn. Nài ép lôi kéo tranh nhau mời khách không nói, mỗi lần lúc ăn cơm, họ đều thay nhau nói một câu “thay ta thăm hỏi Thiên tuế gia với nhé.”

Dù rằng ông đã chỉ tay lên trời mà thề, hai mắt rung rung thành thật, ông và Thiên tuế gia thực sự chẳng phải quá thân quen.

Nhưng trên mặt đối phương vẫn mang theo ý cười vô cùng mờ ám. Cái vẻ ngậm hiều che giấu kia làm cho ông có cảm giác mờ ảo như cười gió đập mây.

“Cơm rau dưa thì thôi vậy.” Ông đưa tay vỗ vỗ ngực mình.

“Gần đây sức khỏe ta không tốt, muốn nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi. Ngày khác khỏi bệnh rồi ta sẽ cùng chư vị đại nhân gặp nhau một buổi.”

Còn ở lại nữa không chừng tâm can tỳ phổi thận của hấn cũng không dùng được mất.

Không ngờ mấy vị đại nhân nghe xong, trên mặt ai cũng đầy vẻ thân thiết lạ thường.

Bộ Lễ Trương đại nhân nói:

“Thẩm đại nhân bị bệnh? Vậy cũng nên khám chữa đàng hoàng, Trương mỗ có biết một vị danh y, y thuật không tầm thường chút nào. Không bằng tới quý phủ ta ngồi nghỉ một chút, ta sai người mời hấn tới xem.”

Lưu đại nhân bên kia nghe xong lại lắc đầu liên tục.

“Ta biết một thầy thuốc có tiếng hơn kia, hay là tới chỗ ta đi.”

Vương đại nhân càng kéo tay Thẩm Quát mạnh hơn:

“Chắc Thẩm đại nhân không biết, Đan ngự y trong cung là đệ đệ của phu nhân ta, ngài theo ta về đi, đảm bảo cao tay hơn đại phu trên phố nhiều lần.”

Người trong triều có mấy ai không mượn gió bẻ măng. Thấy Thẩm Hành được tiếp đãi như vậy, con đường sau này của Thẩm Quát chắc chắn cũng dễ đi hơn người ngoài.

Nếu như không nhân cơ hội này mà kết giao tình khăng khít, đến khi người ta lên cao rồi làm gì cũng chậm chân.

Thẩm Quát không ngờ một câu từ chối của mình lại tạo thành một “tiếng vọng” lớn đến vậy.

Đáng thương cho tấm xương già yếu đuối, bị người ta kéo trái kéo phải một hồi, từ không bệnh cũng trở thành đau ốm.

“Mấy người đang làm gì?”

Một giọng nói ôn hòa thỉnh thoảng vang lên từ phía sau, chặn đứng tiếng la hét phía bên này lại.

Nam tử đó khoác trên mình bộ trường bào màu trúc xanh đang chậm rãi tản bộ đi sang, khuôn mặt tinh xảo còn có vẻ hiếu kỳ.

Bộ trang phục rộng rãi càng tô điểm vẻ tao nhã xuất trần, nhất thời không biết bao nhiêu người phải nhìn đến sững sờ ngây ngẩn

“Thần, chúng thần, khấu kiến Đaoan vương điện hạ.”

Tô Tiêu Thiên tuế tùy tính đã thành quen.

Là người đến ứng mào* với số lần ít nhất, lúc nghị sự thì đến muộn nhất, chuyện chính sự cũng không phải làm nhiều, nhưng người ta vẫn tin phục hoàng tử này, triều thần cũng vô cùng kính nể.

*đến cho có mặt (ngày xưa trong triều đến giờ mào hàng ngày – từ 5 giờ đến 7 giờ sáng – sẽ tiến hành điểm danh, ai đến thì lên tiếng đáp, gọi là ứng mào)

Ai mà không biết, thường ngày vị điện hạ này rất ít khi ra ngoài. Giờ đột nhiên lại gặp hần ở đây, ai cũng phải sững sờ hoảng hốt.

Người được bệ hạ chọn làm thái tử chắc chắn sẽ là vị này thôi, bao nhiêu người âm thầm muốn lấy lòng hần, nhưng mà đến cửa của Đaoan vương phủ họ cũng không vào được, chứ đừng nói là gặp được đúng người.

Đôi với vị Thiên tuế gia cả ngày ngồi ở “đàn thần” kia, họ vẫn luôn phải cẩn thận cân nhắc từng tí một.

Có người yên lặng nhìn biến đổi, khéo đưa đẩy trả lời một câu:

“Tâu điện hạ, vừa mới hạ triều, chúng thần hàn huyên với Thẩm đại nhân đôi câu.”

Nói xong cũng không dám ngẩng đầu, vẫn quy củ quỳ trên mặt đất.

Về mặt Tô Nguyệt Cẩm có lẽ không thích lắm, hần chăm chú đánh giá bộ trường bào mộc mạc trên người mình.

“Hôm nay ta đang cải trang, mấy người không nên làm ảnh hưởng đến sự hăng hái của ta, đứng lên hết đi.”

Đám người phía dưới không đoán được tính nết của vị gia này, thế nhưng Vương gia đã nói vậy rồi, ai còn dám quỳ yên trên mặt đất, chỉ có thể ngượng ngùng đứng lên.

Tô Vạn tuế gia cũng không nói thêm gì nữa, hần đi tới bên cạnh Thẩm Quát, vươn tay vuốt ve chạt vải thô trên người ông hai cái.

“Y phục này mua ở đâu vậy? Rất đẹp.”

Mỗi lần nhìn thấy vị gia này, da đầu Thẩm Quát lại có cảm giác tê rần rần lên được. Dù ông có nhanh trí đến đâu cũng không biết phải ứng phó thế nào, cho nên mới khiến lòng hoảng hốt.

Hơn nữa câu này bảo ông phải đáp làm sao?

Nói: Nếu ngài thích, ngày khác ta sẽ mua một bộ đưa tới cho ngài?

Hay là: Ngài thật quá tinh mắt, ta cũng cảm thấy mặc bộ này rất hay?

Hắn làm quan đã hơn ba mươi năm, tự thấy mình không phải vụng về, nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra lời thoát. Gương mặt mắc kẹt giữa khóc và cười càng thêm dị thường quái lạ.

Tô Tiểu Thiên tuế mắt ngược mắt nhìn mây bay trên trời, cũng cảm thấy đong đầy phiền muộn.

Câu mở đầu này của hắn hình như hơi lạnh rồi nhỉ.

Hắn cũng không rành nói mấy câu kiểu xã giao như thế.

Qué Viên vẫn nói, “nhờ người ta làm việc” thì phải nói nhiều lời khách sáo, cũng không cần câu nệ điều gì, chỉ cần khen hai câu là được.

Nhưng sự thực chứng minh, kết quả của khen cũng không ổn chút nào.

“Ông theo ta lại đây, ta có việc phải thương lượng với ông.”

Hắn nghĩ mãi một hồi, cuối cùng lại quyết định dùng cách thức của riêng mình.

Nét mặt già nua của Thẩm Quát lại run lên, nhưng tốt xấu gì lời này ông vẫn còn đáp được.

Ông gật đầu liên tục nói: “Vâng, nghe Vương gia dặn dò.”

Thế là, Tô Vạn tuế gia thoả mãn dẫn đường đi ra con hẻm đầu kia.

Thẩm Quát một đường ngoan ngoãn đi theo, hình như không phải đường về Đao vương phủ, tâm trạng ông cũng không chắc chắn lắm.

Mở to miệng mấy lần rốt cuộc vẫn không tìm được hỏi dò một câu.

“Không biết Vương gia muốn đi đâu vậy?”

Nếu làm chuyện chính sự gì đó, vậy bộ quần áo của ông. . .

“Không phải đại sự gì đâu.” Tô Vạn tuế gia dừng bước lại nhìn ông.

“Chỉ muốn xin ông một bữa cơm rau dưa thôi.”

Lại là cơm rau dưa? ! !

Chương 45: Ta muốn cưới Thẩm Hành

Thẩm Quát ngẫm nghĩ, là một hoàng tử ăn ngự thiện từ nhỏ để lớn lên, chắc chắn khẩu vị của Tô Nguyệt Cẩm sẽ cực kì xoi mói, không những vậy, khung cảnh xung quanh nhất định phải vô cùng tao nhã, xa hoa.

Chỉ có thể mới xứng được với thân phận hết sức tôn quý của ngài ấy. Ôm sáu mươi lượng bạc bổng lộc vừa được cấp, trong lòng ông thấp thỏm không yên, chỉ lo không trả nổi tiền cơm. Đương nhiên, làm sao ông dám để Đoan Vương gia ăn một bữa cơm rau dưa được chứ, dù người ta đã nói là mời khách, bạc này vẫn ông phải giành mà trả. Khi đứng trước kinh thành đệ nhất lâu, ánh mắt lướt tới ba chữ Ngọc Cẩm Hiên, cả người Thẩm Quát đều run rẩy. Ăn xong bữa cơm này, đừng nói là bổng lộc của ông, có lẽ tiền tiết kiệm, tiền tặng quà cũng phải dùng sạch bách. Ông há miệng chần chừ, muốn nói: “Điện hạ, nghe nói nơi này đổi đầu bếp rồi, hay là chúng ta tới nơi khác thử xem.” Ngờ đâu Tô tiểu thiên tuế không hề có ý định đi vào tòa nhà kia, mà lại vòng qua tử lâu, đi vào ngõ nhỏ.

Đó là nơi rất nhiều dân thường tới dùng cơm, bên trong có đủ các loại quầy ăn bình dân, tiếng thét gào không ngừng văng vẳng bên tai. Đừng nói là nhã các, ngay cả cái bàn cũng vô cùng cũ nát.

Nam nhân cường tráng mặc bộ quần áo ngắn cũn trên người, thỉnh thoảng bung bát qua lại bên cạnh họ. Mùi thức ăn nồng đậm thơm lừng tràn ngập trong ngõ hẻm, mang theo không khí náo nhiệt chỉ có ở phố phường. Thẩm Quát cứ tưởng Tô Nguyệt Cẩm chỉ đi ngang qua nơi này mà thôi, nhưng ngài ấy lại ngựa quen đường cũ đi tới trước một gian hàng cơm thịt kho. Chủ sạp là một phụ nhân trung niên hơn ba mươi tuổi, người mặc áo vải lam nhạt màu sạch sẽ, nhìn thấy họ đi tới thì vui vẻ vẫy chào, hẳn là quen biết.

“Tô tướng công đến rồi à, lâu rồi không gặp, nhanh vào trong ngồi đi.” Bà thu dọn lại bàn tận cùng bên trong, cầm khăn lau cẩn thận. “Hôm nay vẫn như trước nhé, thêm một phần canh rau xanh?”

“Ừm.” Tô Thiên Tuế hiền hòa gật đầu, “Thêm một phần móng giò, cho nhiều tương chút, hầm lửa nhỏ, lát nữa ta muốn mang về.”

Đây là khẩu vị của Thẩm Hành. Thẩm Quát ngu ngơ đứng trước cửa sạp hàng, nhiều lần day day huyết thái dương mới khẳng định lại với bản thân Thiên Tuế gia quả thật đang định “Dùng Thiện” ở nơi này.

Lần này chắc là đủ bạc rồi, nhưng mà, hấn cúi đầu nhìn trang phục trên người mình.

Chẳng lẽ Đoan Vương gia chú ý đến trang phục của ông, lo ông đến tửu lâu sẽ không thoải mái, cho nên mới đi tới nơi này? Ông có thể quay về thay đồ mà, sao lại khiến Vương Gia phải ăn ở sạp hàng bên ngoài được. Như thế biết ông đang suy nghĩ điều gì, Tô Nguyệt Cẩm ung dung nhìn ông nói: “Cơm ở đây ngon hơn trong cung nhiều, chờ ăn xong khanh sẽ biết.”

Bà chủ mang cơm lên rất nhanh, hai bát cơm tẻ nóng hổi bốc khói nghi ngút được rưới một lớp tương thịt đầy, mùi thơm nức mũi, khiến cho người ta phải thèm nhỏ dãi.

Bát canh rau xanh hết sức bình thường, xanh biếc trong veo, thêm vài giọt dầu vừng, mùi thơm dậy khắp nơi.

“Nêm thử xem thế nào.” Tô Nguyệt Cẩm cầm đũa lên, ăn rất tự nhiên, làm cho Thẩm Quát cũng bỏ hết vẻ câu nệ của mình.

Một tô cơm nhà đơn giản, không xa xỉ, không tinh xảo, nhưng lại là bữa cơm thơm ngon nhất Thẩm Quát được ăn trong suốt mấy ngày nay.

Tô Nguyệt Cẩm nói:

“Lâm nhị gia đã mở sạp hàng này ở kinh thành được mấy chục năm, hai người cũng có chút ít bạc, nhưng họ không muốn đổi sạp hàng thành cửa hàng. Họ không thích hầu hạ quan to hiển quý, chỉ thích ở trong ngõ hẻm không có gì đặc biệt này thôi. Thỉnh thoảng đùa vui cùng láng giềng, nói chuyện thoải mái tự nhiên. Không cần nịnh bợ ai, cũng không cần phải cố sức lấy lòng ai. Cuộc sống như thế, rất thực tế, ta thích nơi này.”

Thẩm Quát vẫn hằng tưởng Đoan Vương điện hạ là một người không đáng tin cậy. Mặc dù ngài ấy có tài năng, sách lược xử lý triều chính cũng rất khiến người ta bái phục, nhưng những điều đó cũng không thể che đi sự bốc đồng trong con người ngài ấy. Con cháu Hoàng thất luôn tùy tiện, điều này vốn bắt nguồn từ thân phận quý giá ưu việt của chính họ mà thôi. Bao nhiêu người ngoài mặt khen nhau, trong lòng vẫn lặng lẽ thêm một câu rằng, “Nếu như hấn không phải nhi tử của thánh thượng . . .”

Nhưng hôm nay Thẩm Quát lại cảm thấy, nếu như Tô Nguyệt Cẩm không phải là nhi tử của thánh thượng, ngài ấy cũng vẫn sẽ sống tùy tính như lúc này, ngài ấy chỉ là, có thói quen tự làm chủ cuộc sống của mình mà thôi.

“Thật ra ta là người rất dễ chung sống.” Đột nhiên Tô Thiên Tuế nhìn ông rồi nói. Thảm Quát tán đồng gật đầu. Đúng là Vương gia hiền hòa hơn so với ông tưởng tượng. “Hơn nữa, ta cũng rất biết chăm sóc người khác.” Thảm Quát lại gật đầu.

“Vì thế nếu A Hành gả cho ta, ngày tháng trôi qua đương nhiên sẽ vô cùng thư thái.” Đầu Thảm Quát theo quán tính lại gật xuống. Tâm tình của Tô Tiểu Thiên Tuế cực kì phấn khởi nhìn ông.

“Gần đây ta đang định thổ lộ, nhưng A Hành cứ không muốn gặp ta, cho nên ta mới tính sử dụng ít thủ đoạn nhỏ, cần khanh phối hợp.”

Ngài có thể nói chuyện tự nhiên hơn chút nữa không? Nước mắt Thảm Quát lã chã nhìn Doan Vương điện hạ đối diện: “Cái này, việc này . . .”

“Việc này không khó.” Hấn cười như tranh, “Ông chỉ cần thuyết phục A Hành đến quý phủ của ta làm cơm là được.” Hấn chỉ cần thời gian để làm cho nàng cảm động mà thôi.

Thảm Quát không biết phụ thân nhà người ta có phải trải qua những việc này hay không, nhưng ông thật sự quá phục rồi. Nào có phụ thân nhà ai lại liên hợp với “người ngoài” đi tính kế nữ nhi của mình.

Hơn nữa, ông nghiêm mặt nói: “Điện hạ, trước đây A Hành từng có hôn sự với con nhà thừa tướng, chắc ngài đã từng nghe qua. Tuy Thảm Quát chỉ là một lễ quan nho nhỏ, nhưng thần không hề có lòng dạ trèo cao. Tính tình Hành Hành lỗ mãng, không biết cách xử sự khôn khéo, để nó làm thiếp sẽ gây ra rất nhiều phiền toái cho ngài.”

Thật lòng ông chẳng muốn vào một ngày nào đó, mình nhận được tin tức rằng, trong cơn tức giận khuê nữ nhà mình đã đánh chính phi, hoặc là đốt luôn hậu viện vương phủ.

Ông cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, không chịu nổi những dằn vặt như vậy nữa. Dường như đã sớm đoán được lý do này, Tô Thiên Tuế chống cằm, rất thản nhiên đáp lại: “Đúng là A Hành không thể làm thiếp được, cho nên ta muốn nàng làm thê tử của ta.” Thảm Quát nghĩ, có lẽ ông lớn tuổi quá rồi, tai điếc luôn rồi, nên trở về uống thuốc thôi. Cái này là chuyện không thể nào.

Tô Thiên Tuế đưa tay lên giúp ông lau mồ hôi trên thái dương, không khuyên tiếp mà lại kể với ông một câu chuyện khác. Giữa hẻm nhỏ ồn ào,

không ai nghe được công tử tuần tú với vẻ mặt dịu dàng kia đang nói điều chi, họ chỉ biết người đàn ông trung niên gầy yếu kia khiếp sợ nhìn lại hẳn, một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

Thẩm Quát mang theo một suất cơm thịt heo về nhà, Thẩm Hành đang ngồi xếp bằng dưới tàng cây thoải mái nhai đậu phộng. Nhìn thấy ông tới gần thì nghiêm mặt hỏi: “Cha lại đi ăn cơm rau dưa à? Sao quay về sớm thế? Có gói đồ ngon mang về không cha?” Thẩm Quát nhìn đậu phộng chưa kịp lau sạch trên mặt khuê nữ nhà mình, gật gật đầu, mặt mày quái dị nói: “Có mang, không phải con thích ăn cơm móng giò nhất à?”

“Cơm móng giò à!!!” Nàng vui vẻ reo lên, nhảy tới, thỏa mãn nói: “Con thích ăn cái này nhất, sao cha biết cho thêm nước tương thế?”

Ông không biết, là một người khác biết. Hình như ông cũng chưa từng chú ý xem nữ nhi mình thích điều gì. Thẩm Quát suy tư nhìn Thẩm Hành.

“Con thích là tốt rồi.”

“Trưa ngày mai, con tới Đao Vương phủ một chuyến đi, Vương Gia muốn con qua làm cơm.”

Làm, làm cơm?! Thẩm Đại tiểu thư khó khăn nuốt miếng cơm xuống cổ, suýt nữa thì nghẹn chết . . .

Chương 46: Ném thử trước

Chuyện đồn đại bên ngoài rất nhiều.

Cái gì mà sau khi nữ nhi nhà Thẩm Quát leo trèo cành cao nhà Thừa tướng đại nhân, bây giờ lại dây dưa với Doan Tiểu vương gia nữa.

Rồi chuyện Lâm đại công tử kết hôn ngày đó, thực ra là do Thẩm Hành nắm được nhược điểm của Lâm gia, buộc đối phương phải cưới nàng.

Tuy rằng cuối cùng lại náo loạn thành chuyện như thế, nhưng Thẩm gia cũng nhận được không ít bạc bồi thường. Mục đích cuối cùng của Thẩm Hành cũng là khoản bạc này thôi.

Lời đồn bên ngoài cũng phóng đại không biết bao nhiêu lần, lúc trước nàng nhận được hơn ba ngàn lượng bạc, giờ lại nhảy thành ba mươi triệu.

Ngày ấy ngẫu nhiên gặp gỡ Lâm Hi Hòa ở cổng Đông Trục, nói với nhau có vài câu đã biến Thẩm Hành từ một cô nương tốt phải chịu nhiều uất ức thành một hám nữ nay Tần mai Sở.

Bách tính trên phố không ai dám gan to bàn chuyện nhà quan gia, nhưng gia quyền của mấy vị đại nhân trong triều mấy lại xem đó là chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu.

Vì sao chuyện đó được truyền đi, sao lại được đẩy cao đến vậy, chỉ sợ bên trong còn có người xấu xa thúc đẩy.

Trong triều chia làm hai phái.

Một bên ủng hộ phía thừa tướng, xem thường Thẩm Hành, cũng khịt mũi coi thường Thẩm Quát.

Nhóm khác lại muốn thừa dịp Thẩm Hành đang dựa thế Tô Vạn tuế gia, nhân cơ hội này mà nịnh bợ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, với mỗi “lương duyên” này, ai cũng hứng khởi một lòng muốn hóng hót chuyện vui.

Xưa nay Thẩm Hành cũng không muốn tham gia mấy buổi tụ hội khuê các gì gì đó, bởi vậy cũng không biết ngoài kia đang theo dõi câu chuyện này đến mức độ nào rồi, càng không biết cha mình trong triều đang chịu nhiều

oan uông.

Thẩm Quát bảo nàng tới Đoan vương phủ làm cơm, tuy nàng không muốn đi, nhưng cũng không chịu được tiết mục vừa khóc vừa nháo của cha mình.

Rốt cục Tô Nguyệt Cẩm bám lấy nàng để làm gì, nàng cũng muốn được biết.

Tại sao cha để mình cẩn thận nghiêm túc là thế lại tự tay đẩy nàng vào “miệng hổ”.

Lúc mang theo một mớ bông bong tới cửa, nàng hùng hổ nói với Quế Viên: “Chủ nhân nhà mấy người đâu?”

Nếu hôm nay không có một lời giải thích hợp lý, nàng sẽ nấu hấn luôn, nhưng mà Quế Viên công công chỉ cười ha ha trực tiếp đưa nàng vào nhà bếp.

“Thực đơn là do Vương gia tự mình viết ra, ngài nói không cần câu nệ chuyện gì, muốn xào muốn nấu gì tùy cô. Món ăn không cần nhiều, tinh xảo một chút là được.”

Tinh xảo?

Người bên ngoài không biết tài nấu nướng của nàng, nhưng mà Tô Nguyệt Cẩm lại không biết sao? Lúc hai người ở lại thôn Bắc Cổ cũng vì thế mà suýt thì chết đói đó.

Thẩm Hành đen mặt, vừa định nói thôi thì xào rau đi, trước tiên ông cứ dẫn ta đi gặp hấn, ta có lời muốn nói, chưa kịp mở miệng cửa phòng bếp đã rắc rắc khóa lại.

Có lẽ là lo nàng sẽ dùng nội công phá cửa, Quế Viên công công có lòng nhìn qua khe cửa thành khẩn nói với nàng:

“Trần đại cô nương nên kiềm chế, cái cửa này là thay nghề của ngự tượng Mục Lâm, thánh thượng thích nhất là hình chạm trổ này đây.”

Ý tứ là, thánh thượng thích cái này, cho nên nó cũng tỏa ra kim quang như tượng phật trong chùa mía, phá rồi thì phải chịu.

Từ sau khi gặp tên Tô Nguyệt Cẩm nàng liên tục gặp xui xẻo!! .

Hít sâu một hơi, cố gắng hết sức phải nghe theo mệnh trời, Thẩm Hành

quyết định nấu món xào trước đi, nàng muốn về nhà sớm.

Nguyên liệu nấu ăn trên kệ bếp rất nhiều, tất cả được nàng mang ra cắt tỉa gọn gàng.

Đúng là không dám ngợi khen.

Miếng khoai tây được đâm chém dày đặc kết hợp với một đồng sợi gừng, sau đó lại dùng súp lơ tách lá và rau cần phối lại.

Nói chung, Tô Vạn tuế gia ghét cái gì nhất, nàng sẽ xào cái đó. Tất cả các món ăn đều đen sì sì và ‘mùi thơm’ ám lạ, nàng còn rót cả một chai muối ăn vào bát canh cà rốt đậu xanh rong biển nữa.

Cửa được mở ra.

Quý Viên công công cười ha hả để nha hoàn đi vào bưng thức ăn.

Thẩm Hành liếc nhìn bát canh kia: “Để ta bưng cho.”

Bát canh này món ăn duy nhất nhìn giống đồ có thể ăn, dần vặt hơn nửa ngày, nàng nghĩ ít nhất cũng phải cho hắn cái gì đó nuốt được.

Vương phủ rất lớn, đi theo sau nha hoàn lâu đến mức cánh tay bưng bát của nàng sắp đứt rời cả đi.

Quý Viên công công phía sau dường như muốn nói điều gì, nhưng nàng lại chẳng có hứng thú để nghe.

Ai biết họ lại nghĩ ra cái ý định quái quỷ gì.

Lúc đi tới trước cánh cửa gỗ tử đàn màu đỏ, nàng vốn định dùng chân đá văng rồi vào. Nhưng suy nghĩ một chút, nàng lại sợ vật này cũng là một món “tùng khai quang”, cho nên đành phải nói với nha hoàn:

“Làm phiền mấy người mở cửa ra giúp ra, ta bưng chén canh không rảnh tay.”

Người trong Vương phủ đều đã gặp Thẩm Hành. Khi nàng tới đều là do Quý Viên công công tự mình ra nghênh đón, dĩ nhiên họ cũng xem nàng như một nửa chủ nhân.

Khom mình hành lễ, tám nha hoàn cùng mở cửa mời vào.

Thẩm đại tiểu thư chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ thế này, cũng

cảm thấy cực kì mới mẻ.

Nàng nghĩ, nếu mình không tỏ ra khí thế mạnh mẽ ngay lúc này thì thực có lỗi với trận chiến này quá đỗi, cho nên lúc cửa vừa hé mở, nàng đã cao giọng rống lên:

“Không phải chỉ ăn một bữa cơm thôi à, ngài nháo thành như thế...”

Sau khi nhìn thấy tình hình trong phòng khách, tất cả mọi thứ đều bị kẹt lại yết hầu.

Nếu như có thể, nàng thật sự hi vọng mình sẽ không nói gì, cứ lặng lẽ đi tới đó mà thôi.

Ngồi quanh phòng ăn có khoảng hai mươi viên quan mặc triều phục, nhìn thấy nàng đi vào, mặt họ đều như thể giữa ngày thấy ma.

Nàng không biết nhiều quan lại triều đình, nhưng nàng lại biết, màu tím sẫm như thế chỉ có quan nhị phẩm, tam phẩm trở lên mới được mặc.

Đây là... đang nghị sự sao?

Khuôn mặt Thẩm đại tiểu thư thoáng cứng đờ, nàng giả vờ ngu ngơ nói: “Chắc là đi nhầm cửa rồi, ta sang phía cửa đông xem thử đã.”

Tô Vạn tuế gia ngồi trên ghế chủ vị đang đưa tay chống cằm, từ tốn nói:

“A Hành, sao không có lễ phép vậy chứ, lại đây ngồi nào.”

Lại đây ngồi? !! Ngồi chỗ nào?

Thiếu chút nữa Thẩm Hành đã giơ chân lên mắng.

Mấy người ngồi ở đây có ai không cao chức hơn cha nàng? Nàng ngồi xuống thì chuyện gì sẽ xảy ra.

“Không, không cần đâu. Cái kia, Vương gia có việc thì cứ làm trước đi, ta về đã.”

“Ta rảnh rồi mà.”

Nghĩ cũng biết, Tô Nguyệt Cẩm sẽ không để cho Thẩm Hành rời đi như thế.

Các triều thần trên bàn sững sờ nhìn qua, hấn kéo nàng ngồi xuống cạnh bên mình.

Chiếc ghế này đặt đó là chỗ của riêng nàng.

“Bữa cơm hôm nay là do A Hành tự tay làm, không biết có hợp khẩu vị của mọi người không.”

Sau khi ngồi xuống, nàng nghe thấy Tô Nguyệt Cẩm nói thế.

Trong lòng các đại nhân ở đây đều rối loạn từng phèo.

Ai mà không biết, cửa lớn của Đoan vương phủ không phải ai cũng có thể đi vào. Hôm nay Tô Vạn tuế gia mời họ đến Vương phủ ăn cơm, trên mặt ai mà chẳng không kinh ngạc.

Những người này đều là thân tín của thừa tướng đại nhân, thường ngày cũng chê cười Thẩm Quát không ít lần, các phu nhân trong phủ cũng nói xấu Thẩm Hành không thiếu.

Bây giờ xem ra, vị Thẩm đại tiểu thư này càng lúc càng đường đường nhập thất.

Vào cửa đã có tám nha hoàn mở đường, nói chuyện với Vương gia cũng không dùng tôn xưng. Lẽ nào sắp được đưa vào cửa?

“Tại sao không ai động đũa? Cảm thấy món ăn không ngon à?”

Tô Vạn tuế gia thản nhiên chỉ vào mấy món ngon trên bàn.

“Nào có, nào có. Từ xa đã ngửi được mùi thơm, không ngờ Thẩm tiểu thư không chỉ dung mạo xinh đẹp mà trù nghệ* cũng tuyệt vời như thế.”

*tài nghệ nấu nướng

“Đúng đấy đúng đấy, chỉ cần nhìn màu sắc thôi cũng đã khiến người ta thèm nhỏ giãi rồi.”

Cơm của Vương gia ai dám không ăn?

Thẩm Hành nhìn nhóm triều thần mặt xám như tro tàn ồ ạt và hết đống đồ ăn đen ngòm kia vào miệng, nàng cũng không biết phải cảm giác thế nào.

Tô Vạn tuế gia từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, thỉnh thoảng hần lại nâng chén trà lên nhàn nhã nhâm nhi.

Yến hội quá bán, Quế Viên công công mập mập đi tới bảo, đồ ăn bên Trúc Uyển đã làm xong, mời Vương gia và Thẩm cô nương đi sang dùng

bữa.

Hắn gật đầu, xoay mặt nói với chúng triều thần trên bàn:

“Đồ ăn trên đời này có bách vị hòa nhau, có cái phối hợp thì thích hợp, có cái thì không. Ăn đồ bậy nhiều cùng lắm chỉ đau ba mươi năm mươi này chứ mấy, phải biết cẩn thận cái miệng mình mới là điều then chốt.”

“Ta mệt rồi, mọi người ăn xong cứ về. Đồ còn dư nhớ mang về trong phủ, chia cho gia quyến cùng nếm thử.”

Nói xong, cũng không buồn làm bộ nữa, hắn trực tiếp kéo Thẩm Hành rời đi.

Chúng triều ông nhìn ta, ta nhìn ông một lúc, giờ mới hiểu “Hồng Môn yến” chân chính có nghĩa là gì.

Đồ thì có thể ăn bậy, nhưng lời thì không được nói lung tung.

Chương 47: Quế Viên công công uy vũ

Giữa rừng trúc tĩnh lặng không có một âm thanh, đình thủy tạ xinh đẹp xưa kia đã bị đóng thực vật tự do sinh trưởng che mờ, không còn nhìn ra vẻ hào hoa phú quý.

Đoan Vương phủ ngày thường có lễ cũng tự tại như núi rồng u cốc. Thâm Hành chậm chạp ngồi xuống bàn đá, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại từ kích thích mới rồi. Bốn mặ một canh, chính xác là ngự thiện tinh xảo. Nàng nhìn lướt qua, toàn là món mà nàng thích ăn, tôm càng lột vỏ phủ nước tương cay nàng thích nhất, ngay cả hành lá nàng không ăn được cũng được tỉ mỉ nhặt sang một bên. Nếu như Tô Nguyệt Cẩm thật sự muốn lấy lòng ai, có lẽ không người nào có thể từ chối sự săn sóc như lúc này. Múc một bát canh thơm lừng cho nàng, hấn nói: “A Hành, ta đói bụng rồi, có lời gì thì chờ ăn xong hẵng nói được không?”

Khuôn mặt kia vốn tuấn tú đường nét, lại kết hợp với vẻ mặt đầy uất ức. Thâm Hành khép hai mắt lại. Người này vận dụng “tài sản của bản thân” quá sức nhuần nhuyễn đi mà. Khẽ thở dài, cứ ăn cơm cái đã.

Lúc này đã qua giữa trưa, nàng cũng thấy đói bụng rồi. Bữa cơm này quả nhiên là cực kì ngon miệng.

Lấy khăn lau lau khóe miệng, nàng nói: “Ngài. . .”

“A Hành, trong thư phòng vẫn còn một số việc chưa xử lý, nàng có thể đi cùng ta một chuyến được không? Chỉ là vài việc lật vật đơn giản lắm, sẽ xong nhanh thôi.”

Thâm Hành cứng đờ.

Nhưng Tô Thiên Tuế đâu phải đang trừng cầu ý kiến, hấn trực tiếp kéo nàng đi thẳng xuống hành lang. Thánh thượng long thể bất an, nhiều việc chính sự đều giao cho người này phê duyệt. Nhìn chồng tấu chương cao như núi, Thâm đại tiểu thư thật sự muốn hỏi rằng: Đây chính là việc lật vật đơn giản mà ngài nói?

Nàng xoay người định đi, nhưng lại bị hấn gọi quay lại thêm lần nữa. “A Hành, nàng có thể mài mực giúp ta không, như vậy viết cũng mau hơn chút.”

“Không thể! Gọi nha hoàn của ngài tới ấy.”

Chắc chắn nàng sẽ không thỏa hiệp nữa đâu.

“Nhưng mà hôm nay bọn họ nghỉ hết rồi.” Tô Thiên Tuế mặt không biến sắc đáp lời. Bản lĩnh trợn mắt nói mò của người này quả nhiên càng ngày càng tiến bộ.

Thẩm Hành hung dữ trợn mắt lườm nguýt hắn.

“Lúc trưa còn thấy nhiều nha hoàn bung đồ ăn thế mà, bắt đầu nghỉ từ bao giờ vậy?” Hắn cực kì vô tội chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

“Vừa mới cho nghỉ.”

Trong sân, Quế Viên công công đang sắp xếp cho tôi tớ rời đi, thấy bọn họ nhìn sang còn cười tít mắt tranh công lãnh thưởng. Sắp xếp đội ngũ chỉnh tề ngăn nắp, thật sự khiến cho nàng phải mở rộng tầm nhìn.

Quả nhiên là, vừa – mới – cho – nghỉ.

“Vậy thì để Quế Viên tới mài đi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Sao nàng lại quên trình độ vô liêm sỉ của người này được chứ, còn vô lại hơn cả lưu manh trên phố những vài phần.

Quế Viên là nô tài cận thân của người này, tấu chương phê xong còn cần hắn chuyển vào trong cung, nàng không tin đến cả ông ta cũng “Nghỉ”.

“Quế Viên a.” Tô Thiên Tuế nhíu mày, dường như cũng đang suy nghĩ xem dùng lý do kiểu gì cho thích hợp. Nhưng mà sau khi Quế Viên công công nghe thấy được, bỗng nhiên ông va thẳng vào cây cột bàn thạch bên cạnh mình.

“Chủ nhân, nô tài gãy tay, không mài mực được.”

Quả nhiên là rất khá. Thẩm Hành nhìn chằm chằm cây cột kia rút ra một đường vân nhỏ, thật lòng bái phục. Thời gian sau đó, Thẩm Hành đều ở trong thư phòng giúp Tô Nguyệt Cẩm mài mực.

Điểm mực nước trong nghiên mực đá xanh theo động tác trên tay càng ngày càng đậm, dậy lên hương mực đầy thư thái. Thư phòng yên tĩnh, chỉ còn tiếng ngòi bút sột soạt trên bờ giấy.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm làm chính sự, hắn ngồi ngay ngắn trước bàn, vẫn là bộ nhu bào đó, nhưng mang theo vẻ khí chất của

thư sinh. Thịnh thoảng, giữa chân mày thoảng chút trâm tư, nhưng lại vương vất nét bình tĩnh trầm ổn của người bề trên mà nàng chưa từng thấy.

Người ta vẫn nói lúc nam nhân nghiêm túc là khi hắn có mị lực nhất, lúc Tô Nguyệt Cẩm làm chính sự quả thật khiến cho người ta không thể nào rời mắt nổi.

Thẩm Hành cũng không biết tại sao mình không phát áo bỏ đi, hay là ở trong tiềm thức của mình, nàng cũng muốn ở cùng hắn lâu thêm một chút.

Sau ngày hôm nay, nhất định nàng sẽ không quay lại. Nàng chỉ muốn nói với hắn, đừng đi hù dọa cha nàng như vậy nữa. Dù sao đi nữa hai người họ cũng không cách nào hơn.

Khi trời chiều ngả về tây, Thẩm Hành đốt nến trong phòng lên.

Dưới ánh lửa lập lòe, nổi bật lên gò má góc cạnh của Tô Nguyệt Cẩm. Lông mi hắn rất dài, lại có vẻ thanh tú của nữ nhân gia, mặt mày lại tuấn lãng khí khái đến mười phần, như một nho sinh dịu dàng hòa nhã.

Nếu như không phải từng nhìn thấy những mảnh khóc khi xử lý công chuyện của hắn, có lẽ nàng sẽ nghĩ đây là một người vô cùng hiền lành và tốt tính. Đột nhiên nàng nghĩ tới lời cha mình từng nói, án Cống Mễ Khánh Nguyên triều năm thứ hai mươi hai là vụ án đầu tiên Tô Nguyệt Cẩm điều tra sau khi lên làm Vương Gia.

Cống Mễ là loại gạo được sản xuất ở huyện Vạn An, Lỗ Nam, bởi vì hạt gạo mượt mà, mùi vị thơm dẻo mà được mang đi ngự cống.

Nếp sống mua quan bán quan trong triều vốn đã vô cùng nghiêm trọng, thánh thượng kiên quyết hạ lệnh cấm tham ô hối lộ. Nhưng để mưu cầu một chức quan trong kinh thành, các quan chức tỉnh ngoài vẫn vất hết óc cân nhắc và tính toán. Qua mấy năm bình an vô sự, mấy kẻ to gan cũng dần dần ngỏ ý lên trên.

Cống Mễ là đồ ăn ngự dụng, khi tiến cung sẽ có người chuyên trách vận chuyển, lúc đó Thượng Thư lệnh cho Vương Nham Linh phụ trách việc cai quản vận chuyển Cống Mễ, quy định số lượng rõ ràng. Nhưng rồi có người phát hiện ra, gạo đưa vào cung lại càng ngày càng nặng. Thậm chí có lúc họ có thể nhìn thấy vết bánh xe rõ ràng hằn sâu trên nền đất vì không chịu nổi trọng lượng đó.

Kết quả điều tra được khiến người người kinh hãi, quan chức tỉnh ngoài

gan lớn bằng trời, trộn hai phần ba bụi vàng vào trong gạo.

Mà khi đến cửa khẩu trước lúc tiến cung, những thứ không phải Công Mễ này sẽ được nhóm người khác lặng lẽ chở hết đi, đưa tới phủ các quan lại kinh thành. Công Mễ mượt mà, hạt tròn đầy đặn, mấy quan chức kia sẽ lấy sàng rây gạo, từ đó cũng thu được vụn vàng.

Hạt gạo thông thường đột nhiên lại trở nên quý giá, cái gọi là quan hệ đi lại, thuận tiện giàn xếp cũng trở nên dễ như trở bàn tay. Quan lại liên quan không phải ít, thậm chí dính dáng đến cả thân tín của mấy vị nương nương trong cung. Vụ án như vậy nào ai dám nhận. Thế nhưng, Tô Thiên Tuế nhận, mà còn dùng nhưng thủ đoạn cực kỳ xảo quyệt. Sau khi Vương Nham Linh bị bắt, vì e sợ các quan chức hiển hách đầu sỏ phía sau mà không dám khai ra, hấn nói năng cực kì thận trọng, chỉ cầu chết nhanh đi một chút.

Nhưng mà Tô Nguyệt Cẩm lại không hề dụng hình, thậm chí còn nuôi người ta trong tù ăn uống đàng hoàng đủ bữa. Ngay lúc mấy người ngoài kia không hề phòng bị, hấn bắt hết gia quyến của vài tên quan viên nghi vấn đón vào cung.

Mà những người được đón vào chỉ chọn thiếp thị được cung chiều và dòng dõi.

Những người này không “ngu trung” như vợ cả, bồi cảnh nhà mẹ đẻ lại không quá vững chắc để dựa vào. Nói trắng ra là, cho dù họ chết cũng không ai dám chạy tới kêu oan.

Vàng có thể làm đoạn tràng*, bụi vàng pha gạo khi hấp chín sẽ đóng thành một lớp, đừng nói đến một bát, chỉ vài miếng thôi cũng trở thành độc dược bực thủng dạ dày.

*đứt ruột

Nhóm thiếp thị ngồi trước bàn cơm, lần đầu tiên nhìn thấy ánh vàng rực rỡ mà sợ đến run rẩy cả người. Hấn nói với các nàng: “Đường đi thế nào đều do mình tự chọn. Nếu như đã nghĩ kỹ hết rồi thì lấy giấy bút viết ra, trong cung sẽ đưa cho mấy người ít bạc sống đủ qua ngày. Nếu không nghĩ ra thì ăn cơm trước đã, hầu hạ đại nhân nhà mấy người đi thêm một đoạn đường.”

Vào lúc ấy, rất nhiều quan viên đều bị bắt đến Thận Hình Ty, không ai biết tình huống bên trong rốt cuộc như thế nào. Nhóm thiếp thị sao biết được thông tin chính xác, cứ tưởng rằng bên kia nhận tội. Làm hay không làm,

trong lòng ai cũng đã đều cân nhắc. Cân nhắc đến dòng dõi của mình, các nàng cũng không muốn phải cố gắng chống chịu thêm gì nữa.

Ở trong mắt phụ nhân, lão gia là trời, nhưng nhi tử mới là mạng. Kết quả thú nhận nhắm thẳng đến đương triều nhất phẩm Thượng Thư Bộ Lại Đỗ Hiến.

Người này là cháu ruột của Thái Phi Bạc Uyển. Sau khi lão thái phi nhận tin thì vội vàng chống quai trượng đầu rồng tới trước điện kêu oan, muốn cầu xin phúc thăm.

Khi Tiên Đế còn sống, người ngài sủng ái nhất chính là vị Thái Phi này đây, cho nên đến cả Thánh Thượng cũng giữ cho bà mấy phần mặt mũi. Thế nhưng Tô Tiểu Thiên Tuế lại nhất quyết đưa người kia đi chém. Hắn nói: “Nếu Triều đình không làm chỗ dựa cho bách tính thì làm sao phục chúng? Thân thích trong cung có đến bao nhiêu người, mấy trăm con mắt đều trông lại. Đỗ Hiến quyết không lưu được.”

Án Cống Mễ, từ khi kiểm tra xét nhà đến khi kết án cũng chỉ mất có ba ngày ngắn ngủi. Cũng bởi vì vụ án này, nhóm lão thần trong triều không ai dám khinh thường thủ đoạn của người thiếu niên mười sáu tuổi đã ngồi lên vị trí thân vương này nữa.

Người trên phố đều nói, Tô Thiên Tuế là nam tử tài trí nhanh nhẹn. Thế nhưng Thẩm Hành lại thấy, chỉ là vì người này nhìn lòng người quá rõ ràng mà thôi. Đánh xà đánh bậy tặc, đạo lý này người người đều hiểu, nhưng không phải ai ai cũng biết đường áp dụng.

Mà Tô Nguyệt Cẩm lại là cái người biết vận dụng hoàn hảo nhất.

Chương 48: Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?

Tay mài mực bị cán bút gõ ba cái, Tô Nguyệt Cẩm cười bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Nghĩ gì mà xuất thần thế, mực cũng khô rồi.”

Nàng ngượng ngùng thu tay về, định lại thêm chút nước vào, nhưng lại bị hấn cản.

“Nghỉ ngơi một chút đi, nên ăn bữa tối rồi.”

Bất giác, nàng đã ở với hấn rờn rã suốt buổi chiều.

Nếu ở lại nữa không biết sẽ chờ đến bao giờ.

Thẩm Hành há miệng, cuối cùng vẫn phải từ chối.

“Cần gì chứ? Ngài biết...”

“Bởi vì ta không muốn từ bỏ.”

Hấn lên tiếng ngắt lời nàng, khuôn mặt trong trẻo vẫn dịu dàng như vậy.

“A Hành, tại sao lại không thử một lần? Ta không phải Lâm Hi Hòa, nàng cũng không còn là tiểu cô nương không thể sự như ngày trước. Có một số việc không phải chỉ dùng mắt để nhìn, mà phải dùng tim cảm nhận. Nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, từ khi cuộc đời của ta có thêm nàng, ta chưa từng nghĩ sẽ bỏ qua như thế.”

Trong thư phòng yên tĩnh, dưới ánh nến chập chờn, khuôn mặt tuấn tú kia vẫn tinh xảo lạnh lùng như thuở trước. Nhưng trên đó lại hết đổi chân thành, cũng cực kì thành khẩn.

Bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng nắm chặt đầu ngón tay của nàng, tiếng tim đập đột nhiên tăng nhanh không biết là của nàng, hay của hấn.

Từ lúc đi ra khỏi Đoan vương phủ, cả người Thẩm Hành đều mờ mịt.

Cũng không phải Tô Nguyệt Cẩm không khiến nàng dao động.

Nếu như hấn không phải là hoàng tử, hoặc nếu hấn chỉ là nhi tử của quan to, nàng sẽ thử đánh bạc lần này. Thế nhưng hấn lại là người cách “vị trí kia” gần nhất, mà ở nơi đó, nhất định không phải chỉ có một người được độc

chiếm “hậu viện” thôi đâu.

Ánh sao buổi tối rất sáng, khi nàng đẩy cửa ra đi vào, cha đang ngồi trong hậu viện đọc sách.

Nàng chậm chậm đi tới, nhẹ giọng nói: “Nếu như nhất định đã không có kết quả, còn cần phải cố gắng nữa không cha?”

Thẩm Quát nhìn nàng mỉm cười: “Lúc mới bắt đầu không ai biết trước kết quả của nó cả. Nhưng mà Hành Hành, không phải con đã có kết quả rồi sao?”

Đây là câu nói triết lý nhất mà cha nàng từng nói, trong rất nhiều câu đáp giữa Thẩm Hành và ông, câu nói như vậy đúng là hiếm thấy.

Nàng cúi đầu nhìn đôi hài của mình.

“Thực ra con cũng không biết, chỉ là trong lòng con, con không đành lòng từ chối hẳn.”

Nàng cứ nghĩ cha nàng sẽ lại nói vài câu danh ngôn để an ủi mình, nhưng mà lời kế tiếp lại cực kì thông tục dễ hiểu.

Thẩm Quát nói: “Gạo sống dẫn đo không biết có nên nấu thành cơm chín. Mà cơm chín cũng nghi ngờ không biết cái nồi mình xài có thích hợp để sống hết cả đời. Hành Hành, cha không phải là người hủ bại, nếu con thấy muốn bứt ra, cha vẫn sẽ ủng hộ con.”

Ông nói xong câu đó thì đi ngủ, để lại một bóng lưng “Ta rất là văn minh” khiến Thẩm Hành hoàn toàn cứng đờ nguyên chỗ cũ.

Gạo sống nấu thành cơm chín? Nhưng mà cơm của nàng còn chưa có chín mà! !

Cha nàng làm sao. . . .

Tô Nguyệt Cẩm! ! !

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Hành mặc kệ mọi lời khuyên lao mình tới Đoan vương phủ.

Lúc đó trời đang còn mù sương, mấy nô tài dậy sớm quét tước nhìn thấy nàng leo tường chui vào thì suýt chút hô hoán gọi người tới bắt.

Quê Viên công công mập mập cũng vội vã tới góp mặt, vô cùng ngạc

nhiên hỏi: “Trầm đại cô nương nghĩ thông suốt rồi? Người đang yêu một ngày không gặp như cách cả trời thu, ngài lo lắng quá nên vội vàng muốn gặp chủ nhân chúng ta hả?”

Trước mặt khuôn mặt này, toàn bộ ngũ quan đều tập trung một chỗ, còn mang theo một nụ cười cực kỳ nịnh nọt.

Nếu như có thể, Thẩm Hành thật sự rất muốn lưu lại gì đó trên khuôn mặt nham nhở đằng kia, nhưng mà giờ nàng không có thời gian làm chuyện đó.

Đè nén khóe miệng đang co giật kịch liệt, nàng cố sức ôn hòa nói:

“Đúng đấy, tìm Vương gia mấy người đây, hắn đang ở đâu vậy?”

“Vương gia chúng ta còn chưa dậy đâu, nhưng nếu ngài đã tới, nhất định ngài cũng sẽ rất vui mừng, nô tài đưa ngài đi.”

Qué Viên nói xong thì hứng thú bưng bưng dẫn đường, nhưng Thẩm Hành lại vội vàng ngăn cản.

“Không cần phiền phức vậy đâu, ông nói vị trí, tự ta đi tìm là được.”

Đánh hắn, bị nhiều người thấy thì không tốt.

Qué Viên công công không rõ chuyện gì, nhưng thấy nàng vội vã tìm Vương gia như thế, thì vui tươi hơn hờ chỉ phương hướng.

Cho đến khi Thẩm Hành đi rồi, ông còn dương dương tự đắc nói với người bên cạnh.

“Nhìn thấy không đó, hai vị chủ nhân này đang định thân mật đấy, xem chừng chẳng bao lâu nữa là sẽ có tiểu chủ nhân rồi.”

Thẩm đại tiểu thư đương nhiên không biết hành vi của mình vô thức đã trở thành đề tài câu chuyện trong Đoan vương phủ. Giờ trong lòng nàng chỉ muốn kéo áo Tô Nguyệt Cẩm mà gào thét một câu, lão nương nấu cơm với ngài lúc nào hả.

Trên thực tế, nàng cũng đã làm như vậy rồi.

Lúc nàng nổi giận đùng đùng đẩy cửa đi vào, người nào đó còn nằm trên giường ngủ ngon lành say sưa, dưới lớp áo ngủ bằng gấm như thể một hài tử bình thường vô hại.

Nhưng ai mà biết đây lại là tên xấu xa vô liêm sỉ cỡ nào.

Kéo ống tay áo lên, Thảm Hành đưa tay đấm xuống một chưởng.

Nắm đấm cực mạnh còn kéo theo tiếng gió vang vun vút.

Nhưng mà một đấm cực nhanh này lúc sắp tới được khuôn mặt đôi phương lại bị giữ chặt, trở tay kéo một cái, trên cổ là lưỡi dao cực sắc.

Thậm chí ngay cả khi ngủ hấn cũng phải cảnh giác đến thế.

“A Hành?”

Tô Nguyệt Cẩm mở đôi mắt buồn ngủ mông lung, khi nhìn thấy người trước mặt là Thảm Hành thì cũng thoáng bất ngờ.

“Sao lại tới sớm thế?”

Hấn còn tưởng là thích khách nữa đây.

Thong thả rút đoản kiếm kia đi, hấn ôm chần ngồi dậy, trên mặt vẫn còn nét mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Nhưng mà Thảm Hành đâu có rảnh để bàn chuyện phiếm việc nhà với hấn, lúc đoản kiếm kia vừa rút đi, lần thứ hai nàng đưa tay lao đến người nào đó.

“Sớm vậy? Ngài ngủ ngon thật nhỉ, ai bảo ngài nói với cha ta chúng ta gạo nấu thành cơm hả? Ngài trắng trợn hủy đi danh tiết của ta đây có biết không?”

Thân thủ của nàng cũng xem như gọn gàng, nhưng phản ứng của Tô Vạn tuế gia còn nhanh hơn tưởng tượng.

Vừa liên tục đỡ chiêu, vừa từ tốn ngáp dài.

“Sao lại dữ thế, nếu ta không cưới nàng thì còn ai dám lấy.”

“Huống hồ ta cũng không nói gì cả, chỉ nói với cha nàng, giữa chúng ta từng trực tiếp tương trợ lẫn nhau. Ta chỉ nói thật lòng, nhưng mà nhạc phụ đại nhân lại không giải thích đúng đắn.”

Tương trợ trực tiếp? Nhạc phụ đại nhân? Hấn gọi đúng là thuận miệng.

Mặt Thảm đại tiểu thư lạnh tựa sương, ra tay cũng không nương một chút.

Nhưng mà Tô Tiểu Thiên tuế chỉ xem đó là khoa chân múa tay thôi, hấn

đưa tay nắm lấy, kéo nàng ôm siết vào lòng.

“Ngoan chút nào, ta còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

Hắn ôm nàng nằm xuống giường, lười biếng nói.

Hơi thở nóng hôi dính sát bên tai, phảng phất lướt khắp toàn thân như một đôi tay nhỏ, nóng bỏng lạ thường.

Thẩm Hành tức giận đến đỏ chín cả mặt, nhấc khuỷu tay lên lại chạm vào ngực hắn, nhưng...

“Muốn ngủ thì ngài ngủ đi, mau thả ta ra.”

Sau khi giãy giụa một hồi trên đầu toát cả mồ hôi, nàng không thể không thừa nhận, tên nam nhân nhìn thì gầy gò hóa ra lại cường tráng quá đi.

Ôm “nhuyễn ngọc ôn hương” trong ngực, nam nhân nào rồi cũng sẽ mỉm cười, Tô Vạn tuế gia cọ cọ vào cổ nàng, chôn mặt vào cần cổ.

“Nằm một lúc thôi.”

Tiếng nói của hắn có mấy phần lười biếng, giọng nói khàn khàn đục đục lan vào mang tai, trêu chọc người ta đến lạ.

Thẩm Hành hơi nghiêng đầu, đưa nắm quả đấm nhỏ lên uy hiếp.

“Ngài mà không buông ta ra, ta sẽ đánh đấy.”

Dáng vẻ vừa hoảng loạn vừa bướng bỉnh kia lại càng khiến Tô Nguyệt Cẩm buồn cười.

Lòng ngực rung rung càng làm mặt nàng thêm đỏ.

Hắn nói: “A Hành, lúc nàng giả ngốc cứ như một con mèo đụng tường ấy”.

Thẹn quá thành giận, lại còn giương nanh múa vuốt.

Thẩm Hành vốn đã tức giận đầy bụng, giờ nghe hắn còn cười nhạo mình như thế thì xoay mặt lại mắng:

“Ngài mới là mèo, ngài ỷ thế hiếp người, đùa giỡn cô nãi nãi đáng hoàng.”

Nàng vốn trời sinh thanh tú, vừa rồi còn vật lộn cả buổi, mặt mày cũng

hồng hào tròn trịa cả ra. Đôi môi hé mở khẽ nhếch lên, lộ ra hàm răng chính tề bên dưới, thật là ngon miệng.

Tô Vạn tuế gia nhìn chăm chú “Cô nãi nãi” trước mặt mình, hấn nghĩ cái gì mà ngồi trong lòng cũng không loạn đúng là câu nói bậy.

Hầu cũng không do dự thêm gì nữa, cúi người ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia.

Hấn thừa nhận, xưa nay hấn đã không phải quân tử gì.

Lúc đôi môi chạm vào nhau, mềm mại hết như hấn thường hay đoán, cả hai người đều thoáng rùng mình run rẩy.

Thẩm Hành không ngờ hấn sẽ hôn mình như thế, Tô Nguyệt Cẩm lại không ngờ tư vị này sẽ tuyệt vời đến vậy.

Hấn vuốt nhẹ bờ môi nàng, trần trọc nuốt hết ngây ngô, động tình chưa bao giờ xuất hiện.

Cả cơ thể Thẩm Hành đều rơi vào rối loạn, cũng không biết phải khước từ làm sao.

Lúc đầu lưỡi uốn lượn thăm dò cạy mở hàm răng, nàng đã không thể suy nghĩ thêm gì nữa. Đầu lưỡi mơn trớn mỗi một tác góc ngách trong khoang miệng, như thể muốn nuốt nàng ăn luôn vào bụng, hung hăng cướp đoạt toàn bộ hô hấp của mình nàng.

Chương 49: Hoàng hậu nương nương giá lâm

Chuyên ngữ: Mèo lang thang

Tuy rằng trước kia Thẩm Hành đã từng bàn chuyện cưới gả với Lâm Hi Hòa, nhưng lúc thân mật nhất cũng chỉ giới hạn ngang ôm ấp mà thôi, gần gũi thân mật như bây giờ đúng là chưa từng có. Không biết họ kết thúc ra sao, nàng chỉ nhớ khi Tô Nguyệt Cẩm khẽ ngẩng đầu lên nhìn nàng, nàng đã cực kì không có tiền đồ mà vùi đầu rúc vào chăn, chết cũng không chịu lộ ra.

Bên trong chăn gấm là mùi hương thoang thoang như lan như xạ chỉ có trên người hắn, hắn ôm cả nàng và chăn vào lòng, hơi thở hơi dồn dập. Hắn nói, “A Hành, ban này ta lo đến chết mất.” Lần đầu thân mật, không biết là ai đã chạm tới lòng ai. Dù hắn có là người tùy tính đi nữa cũng khó lòng tránh được những rung động chân thật nhất, ngây ngô nhất ẩn sâu nơi đáy lòng.

Mặt Thẩm Hành đang giấu trong chăn đỏ bừng cả lên, nhưng khóe miệng lại vì câu lảm bảm khẽ khàng kia mà cong lên rất nhẹ. Sau khi bình tĩnh lại, Tô Thiên Tuế bắt đầu cúi đầu đi “đào” Thẩm Hành. Cái đầu chôn sâu trong chăn cứ như con sâu nhỏ, mỗi khi hắn mò được tới đầu nàng, nàng sẽ đều nhanh chóng xoay người qua chỗ khác.

Hắn không biết cái này có được tính là thú vui chốn khuê phòng hay không, nhưng quả nhiên tìm kiếm kiểu này cũng khá là vui vẻ. Hai người một trốn, một tìm, mặt mày đều giăng kín ý cười.

Chỉ là đôi khi, người sát phong cảnh cuối cùng lại rất hay đột nhiên xuất hiện. Chẳng hạn như khuôn mặt thành linh xuất hiện ở đầu giường này đây. “Con đang tìm gì thế?” Tấm màn lụa mỏng còn lay động chập chờn theo làn gió, nắp bóng sau tấm lụa mỏng là một nữ tử có khuôn mặt vô cùng tinh tế, chỉ là một bộ váy dài màu tím nhạt đang mặc trên người cùng với vẻ mặt không chút cảm xúc kia khiến cho bà càng có phần quý dị.

Tô Nguyệt Cẩm ngược mắt nhìn lên khuôn mặt có bảy phần tương tự mình kia, chỉ còn biết câm nín lặng thinh, rất thành khẩn chỉ vào khung cửa rồi nói: “Lần sau lúc vào ngài có thể gõ cửa trước được không?”

Cái tật im im thành linh xuất hiện này cũng nên sửa đổi đi thôi chứ. “Tại sao?” Nữ tử cau mày nhìn hắn, như thể nghe được chuyện gì không hiểu nổi.

“Đi vào phòng ngủ của con trai mình mà còn phải gõ cửa à?”

Không phải chỉ khi đi vào phòng ngủ của con trai người khác mới cần phải chú ý cái này à.

Tô Thiên Tuế nghiêng người tựa vào thành giường. “Không tại sao cả, đây là vấn đề lễ phép, kể cả có đi vào phòng ngủ của con trai mình cũng phải gõ cửa.

Trong một bầu không khí vô cùng kỳ dị, hai người họ chăm chú thảo luận vấn đề trước khi đi vào có nên phải gõ cửa hay không. Chỉ khổ cho Thẩm Hành đang nằm úp sấp dưới chăn.

“Phòng ngủ của con trai mình.”

Cả Khánh Nguyên triều này có ai có thể nói lời kia, cho dù có là kẻ ngốc nàng cũng biết người vừa mới xông vào là quốc mẫu Khánh Nguyên triều, Hoàng Hậu nương nương được lưu truyền có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

Cái gì gọi là không lưu luyện sống còn, xem như nàng đã cảm nhận sâu sắc được rồi. Nếu như có thể, nàng hy vọng ngay lúc này đây mình có một cái xẻng, nàng có thể đào luôn một cái lỗ trên giường, chôn mình vào đấy.

Sau khi trải qua một hồi thảo luận, nàng nghe thấy Hoàng Hậu nương nương ngang nhiên hỏi lại: “Rốt cuộc trong chăn là cái gì thế hả? Con trộm người sau lưng ta sao?”

Một câu nói thôi cũng đủ khiến nàng và Tô Nguyệt Cẩm rùng mình.

Tô Nguyệt Cẩm nhúc đầu đáp lại: “Dù có sau lưng đi nữa cũng không tính là trộm đâu.”

Mẹ hần là con nhà tướng, đối với chuyện đọc sách trước nay vẫn khịt mũi coi thường, theo trình độ mà nói, học vấn của bà và Thẩm Hành có thể tạm xem là tương đương nhau.

“Hả, vậy con nói xem ai ở đó đó?”

Hoàng Hậu nương nương là một người cực kỳ tò mò, cho nên chuyện gì mình không biết bà vẫn luôn cực kì cố chấp.

Thẩm Hành đang ngây ngốc trong chăn đến mức mồ hôi ướt rượt cả bàn tay, nàng không biết rốt cuộc mình đang sốt sắng điều gì. Thậm chí nàng còn

không dám nghe Tô Nguyệt Cẩm sẽ giới thiệu nàng ra sao.

Thị thiếp? Người trong phòng? Hay là . . .

“Là vợ con, con dâu tương lai của người.” Gân như không hề do dự, nàng nghe thấy giọng nói ôn hòa thản nhiên của hắn.

Chấn đấp trên đầu bị một bàn tay mạnh mẽ lật lên, dung nhan tuấn tú kia cứ thế cười tươi nhìn mình, hắn nói với nàng là:

“A Hành, nàng tới gặp mẹ ta một chút.”

Thẩm Hành không biết phải dùng ngôn ngữ gì để hình dung sự chấn động trong thời khắc này đây, nàng chỉ biết là, sự rung động mạnh mẽ trong nháy mắt kia khó có thể diễn tả thành lời.

Có thể vẻ mặt nàng lúc này quá phần ngây ngốc, cho nên Tô Thiên Tuế rất thông hiểu lòng người nói với mẹ hắn một câu: “Tốt nhất mẹ vẫn nên ra ngoài trước đi, nàng bị giật mình rồi.”

Thẩm Hành không biết mình đi ra khỏi cửa Đoan Vương phủ cách nào, cũng không có ấn tượng mình đã dùng xong bữa sáng với đôi mẹ con kia ra sao.

Nói chung, vị Hoàng Hậu nương nương xinh đẹp giống như tượng băng kia quả thực đã khiến nàng bất ngờ, bởi vì từ đầu tới cuối bà không hề lộ ra bất kỳ chút kinh ngạc nào.

Chỉ nói rất tự nhiên: “À, vậy các con rửa mặt đi rồi theo ta đi ăn cơm, ta đói.”

Bà cũng xưng là “Ta”, chứ không phải “Bổn cung”. Lúc Thẩm Hành đang suy nghĩ đến thất thần thì vô tình đụng phải người ta. Khi mũi chân giẫm phải một bàn chân đi giày thêu hoa, nàng còn nghĩ, nền đất hôm nay sao lại cần chân thế nhỉ. Thân thể đột nhiên bị người ta đẩy mạnh, một tiếng nói chói tai theo đó réo lên.

“Tên khốn này từ đâu tới đây hả, đi đường không có mắt nhìn à? Cần thận đụng phải công chúa của chúng ta.”

Người đang nói là một nha hoàn mặc cung phục, vừa rồi nàng đạp phải chân nàng ta. Thẩm Hành xoa xoa lỗ tai bị chấn động đến nhức đau, lướt mắt nhìn nữ tử mặc hoa phục cách mình mười bước chân. Là Thất công chúa Tô Nguyệt Hoa.

Khoảng cách xa như vậy, nàng muốn va vào cũng chẳng dễ dàng gì. Tìm cái cơ này thật không có đầu óc bao nhiêu.

Chỉ là có lúc, gặp phải người cầm tinh con chó thích cắn linh tinh, cho dù muốn giáo huấn cũng cần phải nể mặt chủ nhân của nó. Cho nên nàng đoán trang cúi người: “Vừa rồi đi đứng vội vàng quá, không nhìn thấy Thất công chúa, quả thực là thất lễ.”

“Thất lễ?” Nha hoàn nhíu mày: “Làm công chúa kính sợ, một câu thất lễ thì xong chắc?”

Nàng ta là cung tỳ bên cạnh Thất công chúa, thường ngày các nô tài khác vẫn phải nể mặt nể mũi nàng ta, gọi một tiếng tử tử. Hơn nữa Thảm Hành chỉ mặc một bộ trang phục tầm thường, trên đầu cũng không có châu ngọc gì sất, nàng ta cũng xem như bách tính tầm thường.

Thảm đại tiểu thư nhìn hai tay người kia đang chống ở ngang hông, giả vờ kinh ngạc hỏi lại:

“Không biết vị tử tử này là thiên kim nhà nào?” Công chúa còn chưa nói chuyện đã vội vàng ra oai, khó trách tuổi tác không nhỏ mà chỉ là nha hoàn nhị đẳng.

Dường như nha hoàn còn chưa kịp hiểu tại sao đột nhiên nàng lại hỏi như thế, nhất thời sững sờ không thể nói thành lời, trái lại, người phía sau dạo bước đi tới nói tiếp.

“Nhìn xem đây là ai nhỉ, ta đã thấy nhìn quen mắt mà, hóa ra là Thảm đại tiểu thư của chúng ta.”

Thảm Hành nghiêng đầu nhìn Lưu Nhã Quân cả người leng keng đầy châu ngọc, cùng với nữ tử mặc áo tơ trắng tinh bên cạnh.

Quần voan màu xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, dáng dấp vẫn thanh thanh tú tú như ngày trước, đây chính là bạn tốt thuở thiếu thời của nàng, sau đó gả cho Lâm Hi Hòa làm thiếp, Trương Văn Quân.

Hôm nay thật là náo nhiệt, thậm chí ngay cả bụng bự cũng chạy ra lên sàn, phải nói là tình hữu nghị giữa nữ nhân khó có thể tưởng tượng nổi là thế. Thuở thiếu thời, Thảm Hành từng vì Trương Văn Quân mà ra mặt giáo huấn Lưu thiên kim đang bắt nạt nàng ta. Mà Lưu thiên kim cũng công khai tuyên bố, quyết không làm bạn với những kẻ tiểu môn tiểu hộ.

Bây giờ, Trương Văn Quân đã trở thành con dâu nhà Thừa Tướng, đủ tư cách khiến Lưu thiên kim phải có vài phần kính trọng, nàng có thể hiểu được. Thế nhưng Thất công chúa và Trương Văn Quân lại đi cùng với nhau. Nếu không phải là vì vị công chúa này khá là hào phóng, thì chính là do thủ đoạn của Trương Văn Quân càng ngày càng tiến bộ. Lưu Nhã Quân bên cạnh nhích lại gần vài bước, nhìn Thẩm Hành từ trên xuống dưới.

“Thẩm tử tử đang tính đi vào à, hay là mới từ Vương phủ đi ra? Bây giờ chỉ vừa mới sáng sớm thôi đó.” Lúc này đây mọi người còn đang dùng bữa sáng. Nếu định vào Vương phủ có nghĩa là vội vã tới bợ đỡ Vương gia. Còn nếu là vừa ra khỏi Vương phủ nghĩa là. . . đáp án không cần nói cũng biết. Thẩm Hành thấy rõ sự xem thường trong mắt Tô Ánh Nguyệt.

Nàng nhếch miệng cười cười: “Là vừa mới đi ra, trong nhà còn có việc gấp, nếu mấy vị không có chuyện gì, Thẩm Hành xin phép đi trước.” Cho dù nàng có trả lời ra sao đi nữa cũng khó tránh khỏi bị giữ lại nghe mấy thứ tầm phào, nàng càng không có hứng thú ở lại xem người ta chế nhạo.

Chương 50: Cái gọi là khuê trung mật hữu

Chuyên ngữ: Địa Đản

“Ồ, đừng đi vội mà.” Lưu Nhã Quân bước nhanh về phía trước, ngăn nàng lại rồi nói: “Mấy ngày trước có nghe, gia yến ở phủ Vương gia là do tử tự làm? Sao ta lại không biết tử còn có tay nghề này vậy nhỉ, nhanh nhanh kể cho bọn ta nghe thử, cái bản lĩnh đó học được từ đâu đấy.”

“Người ta vẫn nói, leo vào quyền quý tốn công tốn sức sao kể hết, nhưng không ngờ Thẩm tử tự lại cực kì thông thạo. Nếu không ngại thì dạy chúng tiểu muội một hai câu, cho ta đây có thêm đôi ba kiến thức, được không?”

Dù có là đùa ngốc cũng nghe được ý trào phúng rõ ràng trong câu nói đó, đáy mắt mỗi người đều ánh lên ý cười khinh miệt.

Chỉ là con gái của một lễ quan nho nhỏ, từ lúc bắt đầu mưu toan gả cho nhà Thừa tướng đã là chuyện cười trong mắt các nàng rồi. Cho dù vào lúc đó, tôn nghiêm của một nữ tử đã bị chà đạp đến mức không lành lặn, nhưng các nàng lại muốn tin tưởng rằng, chẳng qua là “giác mộng hoàng lương*” của nàng ấy không được như ý nguyện mà thôi.

*”Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nội kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Lưu Nhã Quân hùng hổ kinh người, Thất công chúa sòng chết mặc bậy, ngay đến nha hoàn bên cạnh cũng làm ra vẻ liếc mắt nhìn nàng. Thẩm Hành cười cười tự giễu, cũng không cảm thấy cần để tâm gì nhiều.

Nhưng ngược lại là, Trương Văn Quân lại ưỡn cái bụng lớn, cau mày đẩy Lưu thiên kim một cái, “Nàng nói mấy chuyện này làm gì, đó là chuyện từ lúc trước rồi mà.”

Nói xong còn dụi dụi đi tới kéo tay Thẩm Hành, “Tính tình Lưu tiểu thư vốn vẫn luôn thẳng thắn, nàng ấy có nói gì nàng cũng đừng để tâm. Sức khỏe ta không tốt, hiếm khi có thời gian tới thăm nàng, nếu hôm nay đã gặp ở đây rồi thì mình tán gẫu nhiều thêm một lúc, cần gì phải vội vã quay về.”

Thân thể không khỏe à? Thảm Hành mỉm cười, nhìn lướt qua cái bụng đang nhô lên của nàng ta.

“Từ trước đến giờ ta vẫn biết thân thể cô không khỏe.”

Dường như cũng cảm thấy mình “lỡ lời”, Trương Văn Quân vội vàng xoa bụng, mở to đôi mắt vô tội, lắc đầu đáp lại: “Ta, không phải ta có ý này.”

Dáng vẻ dịu ngoan khiến người khác động lòng, giống y hệt trước đây. Nếu như nàng chứng kiến vào nhiều năm trước đó, có lẽ Thảm Hành đã bị dáng vẻ đáng thương như thỏ con của nàng ta lừa gạt.

Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, những thiếu sót trong suy nghĩ của nàng cũng đã được bù đắp ít nhiều. Năm đó, cái chân đau của cha mãi không khỏi, nàng cũng từng đến cầu xin Trương Văn Quân giúp đỡ.

Đáng tiếc là, vị Trương tiểu thư vốn xưng tỷ gọi muội với nàng này chỉ sai người hầu cầm mười lạng bạc đi ra, còn tiện thể cho người ta nhấn lại, nói mình đang lâm bệnh nặng, không tiện gặp khách.

Cũng chính vào lúc đó, nàng nhìn thấy một liên kiều đứng cách đó không xa. Vải mảnh màu xanh đen thêm lá trúc vừa tao nhã mà tinh tế, cứ thế đâm thẳng vào mắt nàng.

Đó là chiếc kiều của Lâm Hi Hòa.

Lúc đó, nàng đứng sững sờ trước cửa Trương phủ, cảm thấy mình thật quá buồn cười, có khác gì ăn mày đầu cơ chứ. “Lâm phu nhân nói như thế nào thì cứ như thế đi.” Nàng đưa tay hất bàn tay đang nắm cổ tay nàng ra.

“Nhớ lúc đưa con gái đầu lòng của cô đầy tháng cũng đâu có gọi ta, Thảm Hành cũng xem như cô không muốn gặp. Giờ đã mang thai đứa thứ hai rồi, nhìn cũng biết Lâm đại nhân yêu thương cô bao nhiêu. Phu thê hai người vui vẻ là chuyện tốt, còn cần quan tâm oán hay không oán nữa làm gì?”

Sắc mặt Thất công chúa trở nên khó coi ngay tức khắc.

Nhưng mà Trương Văn Quân đã lão luyện bao lâu, vẻ cứng nhắc ngay lập tức chuyển thành viên mắt rung rung, nàng nói: “Nàng vẫn oán ta sao. Chuyện năm đó, chuyện năm đó, thật sự ta nào có biết gì, Hi Hòa cưới ta cũng là vì Lâm lão thái quân bệnh nặng, trước khi chết muốn ôm tôn tử, cho nên mới...”

Vẻ mặt vừa lo lắng, khó chịu lại thêm nét chán chường, dù là ai cũng chẳng

đành lòng mà nói nàng ta không đúng.

Thẩm đại tiểu thư cũng xúc động nhìn nàng. Thực ra nàng rất muốn đáp lại một câu thôi, nhi tử của cô còn chưa ra đời đâu, cô không định tích cho nó ít khâu đứ* hả người?

*đứ từ lời, từ miệng

Còn cả vị lão tổ tông kia nữa, lúc Lâm Hi Hòa mới mười ba tuổi bà đã cưới hạc về trời, chẳng lẽ đã báo mộng quay về nói với người nhà họ Lâm muốn được ôm tôn tử?

Người đã chết rồi cũng lấy ra làm mảnh lối, lương tri của nàng ta đã mất hết sạch rồi.

Nhưng mà nàng cũng chẳng muốn vạch trần, bởi vì dù có nói ra, chỉ sợ đối phương cũng có thể chuyển đen thành trắng. Nhưng hình như Lâm phu nhân không định bỏ qua cơ hội tốt thế này, nàng ta chân thành nói tiếp, “Tiểu Hành, đúng là năm đó Hi Hòa yêu cô. Nhưng mà lúc ấy, cô chỉ một lòng muốn ngồi lên chính thất, bỏ quên chân tình mà chàng dành cho cô. Lúc đó cha cô chỉ mới là lục phẩm điện nghị, nếu cưới cô về áp lực sẽ cực lớn.”

“Nếu không phải cô cứ khăng khăng cố chấp phát thiệp mời cho đông đảo triều thần tới tham gia, thì sao có thể chọc giận thừa tướng đại nhân được kia chứ.” Mấy câu này của Trương Văn Quân dĩ nhiên là muốn nói cho Thất công chúa nghe.

Khoảng thời gian trước có một số lời đồn đại lung tung, nhưng sau một bữa Hồng môn yến của Tô tiểu thiên tuế, mọi chuyện lại quay lại bình thường. Sau khi các phu nhân được đóng gói com nước trở về nhà, có to gan hơn nữa cũng không ai dám bép xép lung tung.

Để giữ mối hôn sự này, đúng là nàng ta phải nhọc lòng vất vả. Thẩm Hành khẽ cười, nhìn lướt qua Thất công chúa.

Váy áo lụa là, ra chiều bàng quang không màng thế sự, nhưng vừa nhìn đã biết là một bông hoa yếu ớt được nuôi trong nhà kính.

Dù nàng ta có gả cho Lâm Hi Hòa đi nữa thì sau này nhất định cũng sẽ bị Trương Văn Quân đè đầu cưới cổ.

Chuyện Lâm gia cưới chính thất chỉ ngày một ngày hai, thay vì lấy một chủ mẫu hồng hách thì chi bằng đưa bông hoa nhõng nhẽo này vào cửa. Vừa

có thể củng cố địa vị trên triều đường cho phu quân, vừa có thể lấy được cái danh thi thiệp hiền lành. Trương Văn Quân tính toán đúng là hay thật.

“Sao Lâm phu nhân lại nói ta cố chấp phát thiệp mời, không biết là nghe ai nói vậy?”

Thẩm Hành vốn chẳng có nhân từ, quan hệ với Tô Nguyệt Hoa cũng chẳng được là bao, còn cả mấy lời kia bị đám người này nhai đi nhai lại nhiều năm qua như thế, nàng cũng ghét lắm rồi.

“Sao phu nhân không nói gì hết vậy? Đồn đại thì phải có bằng chứng, chẳng lẽ lời này là do Lâm đại nhân nói với cô? Vậy nếu hấn đã biết ta lén phát thiệp mời, sao không ngăn cản đi mà còn kết hôn tiếp làm gì? Còn nếu không phải do hấn nói, thì ai có thể rõ ràng mấy chuyện kia như vậy? Ngày hôm đó ta đã ngồi lên kiệu tám người khiêng, cho dù Lâm thừa tướng không đồng ý hôn sự này đi nữa, chuyện cũng đã ván đóng thuyền, ta làm một việc thừa thãi gây xôn xao dư luận như vậy nữa làm gì đây?”

Nàng bước từng bước một đến gần Trương Văn Quân.

“Cô là tỷ muội tốt của ta, thiệp mời cũng chỉ phát cho một mình cô thôi. Thực ra ta cũng rất muốn biết, tại sao những đại nhân quý phủ kia lại nhận được thiệp mừng với nét chữ giống hệt nhau như vậy.”

Chữ của Trương Văn Quân rất đẹp, nhưng lại rất ít người biết nàng ta còn có biệt tài giả chữ.

Nếu lúc trước không phải Thẩm Hành vô ý nhìn thấy tám thiệp mời rớt xuống đất, có lẽ đến bây giờ nàng cũng không nghĩ chuyện này có liên hệ với người kia.

Tỷ muội tốt nhất của nàng lại giả theo chữ viết của mình để phát gửi thiệp mời, còn khiến cho nam nhân nàng yêu nhất tưởng rằng việc do mình làm ra.

Ngay cả chuyện thừa tướng Lâm Phương đột nhiên nghe tin mà vội vàng hồi phủ, chỉ sợ cũng có công của người này. Lâm Hi Hòa lạnh lùng bỏ mặc nàng như vậy, có lẽ hấn cho rằng, đối xử với một nữ nhân như thế, cho thêm chút bạc đã coi như hết tình hết nghĩa.

Trương Văn Quân và Thẩm Hành là tri kỷ nhiều năm, nàng ta vẫn biết tính nàng hay gây sự, dù người ngoài nói gì nàng cũng sẽ xem thường không giải thích.

Lúc trước nàng ta cũng lợi dụng điểm này, chắc chắn rằng Thẩm Hành sẽ không tìm Lâm Hi Hòa biện minh.

Nhưng nàng không ngờ là, rồi cũng có một ngày nàng ta biện luận lí lẽ một phen. Cách đó không xa, Thất công chúa không biết đang suy nghĩ điều gì, mà Lưu Nhã Quân lại là chẳng có việc gì nàng ta không làm được.

Trương Văn Quân cúi đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên nàng ta kéo Thẩm Hành đi về phía trước thêm hai bước.

“Tiểu Hành, cô nghe ta nói đã.”

Thẩm Hành nào biết nàng ta đang có ý đồ gì, theo bản năng muốn đẩy tay người kia ra.

Không ngờ nàng lại phát hiện ra, không biết từ bao giờ trên cổ tay nàng ta lại có thêm một thanh ám tiễn.

Lúc này hai người đang đứng rất gần nhau, khi mũi tên bắn về phía nàng, nàng bất giác dịch người ra sau, lòng còn đang kinh ngạc, tại sao nàng ta lại ra tay với mình trong tình huống này đây?

Thế nhưng, chỉ chớp mắt sau nàng đã hiểu. Bởi vì khi mũi tên đó vừa bắn ra, Trương Văn Quân cũng đồng thời lùi về sau mấy bước, cho đến khi ngã ngồi xuống đất.

Tầm bắn của ám tiễn rất xa, hơn nữa mũi tên còn khá nhỏ, không dễ gì bị người ta phát hiện. Từ xa nhìn lại sẽ không thấy được gì, có khi còn thấy tưởng nàng thẹn quá thành giận đẩy ngã nàng ta.

Người mang thai không thể dễ bị thương, mà đây một cái như vậy, hậu quả thật khó lường. Cho dù nàng có lòng muốn đến đỡ nàng ta thì cũng không còn kịp nữa.

Chương 51: Gọi, thì sẽ làm sao?

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Thất công chúa và Lưu Nhã Quân đứng phía sau kinh ngạc thốt lên, Thẩm Hành dồn hết sức lao tới trước nhưng vẫn cách xa một bước.

Thấy chiếc bụng tròn kia sắp ngã lăn xuống đất, không ngờ bên tai lại vang lên tiếng gió vút qua.

Làn váy tím nhạt phiêu bồng vẽ thành một đường cong xinh đẹp giữa không trung, ngay lúc Trương Văn Quân sắp ngã sắp xuống đất thì thoáng cái đã có người đón được.

Tất cả mọi người đứng đó đều choáng váng, đờ đẫn nhìn nữ tử lạnh lùng vừa đột nhiên xuất hiện. Nàng ấy ôm Trương Văn Quân, khuôn mặt sắc sảo hơi nhú lại, rồi nói một câu vô cùng khó hiểu.

“Đứng đây tìm chết à?”

Sau khi nhìn rõ nữ nhân kia, Tô Nguyệt Hoa và Lưu Nhã Quân vội vàng quỳ xuống đất, Trương Văn Quân còn sợ sệt đến nửa ngày cũng không nói ra lời.

Nữ tử mặc bộ váy dài màu tím nhạt tao nhã kia, không ai khác, mà chính là người đang dưới một người trên vạn người – Hoàng Hậu nương nương. Trương Văn Quân run khóc môi cảm cập, cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt giả vờ đáng thương.

Ai ngờ Hoàng Hậu nương nương vĩ đại lại chẳng có ý nhìn xem, sau khi đỡ lấy nàng ta thì không chút kiên nhẫn vội buông tay.

Lưu thiên kim bên cạnh thấy thế thì chớp vội thời cơ, lo lo lảng lảng chỉ vào Thẩm Hành bảm tấu: “Hoàng Hậu nương nương minh giám, mới vừa rồi Thẩm Hành đẩy ngã Lâm phu nhân, mưu toan giết chết đứa bé trong bụng nàng ấy, đúng là làm cho người ta run sợ. thỉnh cầu Hoàng Hậu nương nương thay Văn Quân phân xử, cho nàng ấy một câu trả lời.”

“Nhi thần cũng có thể làm chứng, là Thẩm Hành đẩy Trương Văn Quân. Đường đường là một tiểu thư quan gia nhưng lòng dạ lại độc ác đến vậy, đến một đứa bé chưa chào đời mà cũng không buông tha.”

“Chúng nô tỳ cũng có thể làm chúng.”

Người ta vẫn nói cây ngã do người đẩy, cái cây Thảm Hành này vốn gốc rễ chẳng sâu, các nàng cùng nhau đẩy, cũng ung dung nhẹ nhàng.

Ý đồ mưu hại dòng dõi người khác, tội này quả là nghiêm trọng. Nhìn “nhân chứng” quỳ đầy đất, lần đầu tiên Thảm đại tiểu thư bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nhân phẩm của mình sao lại kém đến mức độ này, đến Thất công chúa chưa gặp qua vài lần và mấy nha hoàn lần đầu gặp gỡ cũng đều ghét nàng như vậy.

Miệng đời nung chảy vàng, nàng có trăm cái miệng cũng không thể nào bào chữa.

Thế nhưng, ngoài dự liệu, Hoàng hậu nương nương lại không hề thấy chuyện này có gì to tát.

“Các người muốn làm chúng cái gì? Tự nàng ta không đứng vững, liên quan gì tới Thảm Hành đây?”

Mặc dù bà không nhìn thấy tình hình lúc đó, nhưng lúc đón được nữ nhân kia, rõ ràng bà cảm nhận được, nàng ta theo bản năng đã chéch người về phía bên phải chỗ có ít sỏi đá nhất, có thể giảm bớt thương tổn cho chính mình. Người bị người khác đẩy ngã bất ngờ thì sao có thể dự đoán được phương hướng mà ngã xuống? Cái trò vặt vãnh này, bà lăn lộn trong cung bao nhiêu năm còn nhìn thấy ít sao?

Nếu câu này do Thảm Hành tự nói, thì dù nàng có thanh minh mãi cũng khó địch nổi miệng lưỡi nhiều người, nhưng lời kia lại là do Hoàng Hậu nương nương nói đấy, nhất thời tất cả chẳng còn ai dám cãi.

Sắc mặt Trương Văn Quân cứng đờ, nhưng lại vô cùng thông minh khi im lặng, chỉ tỏ vẻ khúm núm liếc mắt lên nhìn Thất công chúa.

Tình cảnh phút chốc đóng băng, Hoàng Hậu nương nương cũng không thèm để ý, bà thông thả đi tới trước mắt Thảm Hành, mặt vô cảm nói:

“Trong cung ta nuôi một con chồn tuyết mắt đỏ, con có muốn qua xem không?”

Chồn tuyết, mắt đỏ?

Đề tài vừa chuyển sang này cũng quá không liên quan ấy nhỉ.

Thẩm đại tiểu thư ngo ngoe nhìn bà. “Ngài nói, là Bạch Thánh Huyền sao?”

Cái tên họ kia Tô Nguyệt Cẩm từng nhắc tới, sủng vật khó nuôi?

Trên mặt Hoàng Hậu nương nương vẫn là dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng như cũ, chỉ có điều trong ánh mắt lại có thêm chút tâm tình khó hiểu. Có vẻ như là . . . đặc ý?

“Chính là nó. Ta dẫn con đi xem, nhìn nó trông rất đẹp.”

Bà nuôi nhi tử đúng là chẳng ra sao, nhưng riêng con chồn tuyết này thì nuôi quả không tồi.

Thẩm Hành chật vật cất tiếng: “Bây giờ, đi ngay sao ạ?”

Xin ngài, tốt xấu gì cũng nhìn qua mấy thiếu nữ . . . miệng sắp sùi bọt mép kia chứ?

“Không thì sao chứ?” Bà nhíu mày.

Nhưng mà sự thực chứng minh, Hoàng Hậu nương nương vẫn còn chút mắt nhìn, bởi vì trước khi nhắc chân đi, lão nhân gia ngài vẫn rất trịnh trọng nói với các nàng một câu:

“Ta muốn khởi giá, các người cũng nên đi ăn cơm đi.”

Dáng vẻ như thế ta đây rất là bận rộn trăm công nghìn việc, nhưng ai sáng suốt đều hiểu ra, vị nương nương này xưa nay chẳng làm được chuyện gì đúng đắn.

Trương Văn Quân nghe vậy thì yên lặng nâng khăn gạt lệ, dáng vẻ oan ức cực kỳ.

Thất công chúa ở bên nhìn thì đầu thế đành lòng, nàng không cam lòng rê đầu gối lên vài bước.

“Nhưng mà mẫu hậu, vừa rồi rõ ràng nhi thần thấy Thẩm Hành đẩy Trương Văn Quân, ngài như vậy . . .”

Nàng ta không dám nói bà làm vậy là bất công thiên vị, nhưng cũng không muốn cứ như thế mà buông tha Thẩm Hành.

Mỗi một kẻ đương nhiệm sẽ đều tự động tưởng tượng người tiền nhiệm thành kẻ địch giả tưởng, Thẩm đại tiểu thư quý thối cũng trúng đạn, nàng

càng sâu sắc ý thức được rằng, sau này mình ít đi ra ngoài là tốt nhất.

Hoàng Hậu nương nương sửa sang lại làn váy, ném lại một câu:

“Nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật. Nếu mắt đã không tốt thì nên dụng tâm suy nghĩ nhiều hơn một chút, tuổi còn trẻ quá mà, sao lại không có đầu óc như vậy chứ.”

Sau đó, bà cũng chẳng nhìn về mặt đối phương, trực tiếp lôi Thẩm Hành ngồi lên phượng giá tiến cung.

Lời nói này kỳ thực còn có thâm ý khác, chỉ tiếc Tô Nguyệt Hoa không thể hiểu được ý tứ kia. Trương Văn Quân siết chặt khăn lụa trong tay, cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Thẩm đại tiểu thư chưa từng vào cung, ngoại trừ vài lần ăn qua ngự thiện cha nàng mang về, nàng không hề có bất cứ liên quan gì tới cung cấm. Ngồi ở trong phượng liền to đùng, đột nhiên nàng lại lý giải được, vì sao mỗi lần xuất hành người trong cung lại phải phô trương như thế.

Bởi vì đoạn đường từ khi “Xuất môn” đến khi “Hồi môn” này, không phải xa bình thường. Hoàng Hậu nương nương ngồi xếp bằng trên đệm lót màu vàng kim, hào phóng lấy một quyển thoại bản ra đưa cho nàng.

“Cầm giết thời gian đi, xem xong là đến nơi rồi.”

Nàng cúi đầu nhìn độ dày của quyển sách kia, im lặng nhận lấy. Hai người đều không phải người nói nhiều, dọc đường đi mỗi người đều đọc đến cực kì thích ý.

Trên đường tiến vào Nguyệt Hoa Môn, đột nhiên Hoàng Hậu nương nương lại nghiêm túc hỏi nàng.

“Vừa nãy ta bỏ đi như vậy có phải không giữ mặt mũi cho Tô Nguyệt Hoa không nhỉ?”

Cho dù không phải con ruột của mình, nhưng hình như cũng phải làm cho ra vẻ.

Thái dương Thẩm Hành rần rật lên, thật sự rất muốn hỏi một câu.

Có phải phản ứng của ngài đã quá chậm rồi không? Thất công chúa cũng đã cách xa tới mức chỉ còn một chấm đen, ngài có định bay sang kiểm lại cho nàng ta chút thể diện không đó?

Nhưng ngoài miệng nàng cũng chỉ có thể cứng ngắc đáp một câu:

“Thần nữ ngu dốt, cũng, cũng không hiểu lắm những thứ này.”

Hoàng Hậu nương nương phút chốc lại xoay chuyển, “Nhưng mà hôm qua mẹ của Tô Nguyệt Hoa mới lấy mấy thứ đồ sứ ở chỗ ta, ta không ưa con gái nàng ta, hình như cũng không có vấn đề gì.”

Thẩm Hành ngẩng mặt nhìn trời, nàng cảm thấy, Tô Thiên Tuế trưởng thành thành dáng vẻ không đáng tin như bây giờ, đúng là không thể không có công lao của Hoàng Hậu nương nương.

Phượng Miên Cung còn sang trọng hơn so với tưởng tượng của nàng, bên ngoài rường cột trạm trổ uy nghi không gì nói hết. Nhưng khi đi qua mấy đoạn hành lang, Chính Điện mới thực sự hiển lộ dáng vẻ chân thật nhất của cung điện này.

Cỏ dại rậm rạp, rừng rậm xanh um, che đầy hết châu ngọc xa hoa bên dưới, khiếu thưởng thức đặc biệt này quả nhiên y hệt Tô Thiên Tuế. Chỉ có điều Hoàng Hậu nương nương vẫn cao hơn một bậc, bởi vì ngay cả lá rụng đầy đất ngoài ấy cũng không cho người ta quét dọn. Hai người bước trên thảm lá rụng rậm rạp, cảm giác mờ ảo như thể bước trên mây.

Thời điểm Bạch Thánh Huyền lên sàn quả nhiên vô cùng thu hút ánh nhìn của người khác. Một khối tròn vo trắng như tuyết, cười to “khanh khách” lao xuống từ mái hiên, như sấm chớp rạch ngang trời.

Chỉ là, tia chớp này có hơi bị to, cho nên nói nó giống một đám mây to nện xuống mặt đất mới càng thêm chân thực. Trước đây Thẩm Hành chưa từng tiếp xúc với thứ động vật này, cũng không nghĩ tới nó có thể phát ra tiếng cười như người vậy. Nhưng thấy cục tròn trắng như tuyết kia tung tăng cộ tới co lui bên chân Hoàng Hậu nương nương, con mắt đỏ như mã não cũng vô cùng đặc biệt mới mẻ.

Có vẻ tâm tình của Hoàng Hậu nương nương không hề tệ, hình như còn muốn ôm nó lên sờ một cái, chỉ là vừa ôm được một nửa lại vì nặng quá mà không thể không rút lui xuống đất.

Bụi mù tung bốn phía, Bạch Thánh Huyền ngã chổng vó lên trời, nằm dưới đất “a a” bất mãn, ăn vạ dùng móng vuốt khua hết mấy thứ hỗn tạp trên mặt đất đến chân nương nương, chát a chát a, như thể muốn chôn.

Thẩm Hành nhìn thấy thú vị, buột miệng nói một câu: “A Bạch mập mạp này, nhìn thật đáng yêu.”

Nàng thật lòng khen ngợi, nhưng vẻ mặt của Hoàng Hậu nương nương dường như hơi quái dị.

“Bạch Thánh Huyền, không thích người khác gọi nó là A Bạch.”

Nó có thể nghe hiểu tiếng người à? Thẩm Hành kỳ lạ nghiêng đầu, “Gọi thì sẽ làm sao ạ?”

Vừa mới nói xong, trong nháy mắt nàng đã bị cục lông tơ tròn vo kia nhảy lên tập kích.

Chương 52: Nói tiếng người

Nàng chưa từng tưởng tượng ra, một con vật yêu lại có được khả năng phá hoại phi thường đến vậy, dưới lớp lông dài là thân hình mập mạp cường tráng như heo như lợn, làm nàng hoa cả mắt.

“Xì xì”. Âm thanh báo hiệu lúc nó bắt đầu nổi giận, bốn chân ngấn lập tức vung ra những móng vuốt sắc nhọn như câu, kết hợp với đôi hàm răng sắc bén, nó nhanh chóng quắp lấy một đồng cỏ dại ném tới trước mặt nàng.

Ban đầu Thảm Hành chỉ cảm thấy hơi buồn cười, cái đồ mập mạp này hình như rất yêu thích cỏ dại thì phải. Dòng dõi nhà nàng công phu không hề kém, muốn né tránh quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng nàng không ngờ đến là, ném cỏ dại cũng là một chiêu thức của Bạch Thánh Huyền.

Ngay khi nàng lui về phía sau theo bản năng, nó thành linh nhún người nhảy lên cánh tay nàng. Và với cân nặng phi thường đó, chắc chắn là, không cần phí công cũng đủ hất văng Thảm đại tiểu thư lên mặt đất.

Văng vẳng bên tai là tiếng cười khanh khách vì “gian kế đã đạt được” của nó, hai móng vuốt ôm lấy cánh tay định há mồm cắn lên. Nếu lúc này nàng vung tay đánh nó hôn mê thì cũng không phải là không được. Chỉ có điều, vừa mới giờ cao tay, cánh cửa chính trong viện đã bị đẩy ra mạnh mẽ.

Một người mặc hoa phục nương nương không đếm xỉa đến sự ngăn cản của đám nô tài, nổi giận ùng ùng xông vào đây. Hôm nay đúng là ngày không nên xuất hành mà. Thảm đại tiểu thư nhắm mắt, dứt khoát dâng cánh tay bé nhỏ của mình lên, để cho Bạch Thánh Huyền dễ dàng cắn tới. Nội tức của người tập võ tất nhiên sẽ không giống với người thường, bởi vậy nàng cũng không nghĩ mình có thể giấu diếm được hoàng hậu. Nhưng nếu để cho người ngoài biết chuyện, khó tránh khỏi mang đến phiền toái không cần thiết. Dù thế nào đòn này cũng không thể ra tay. Nhưng mà, cảm giác đau đón trong tưởng tượng cũng không hề xảy ra.

Vào thời khắc cuối cùng, Hoàng hậu nương nương đã kịp đưa tay giữ chặt miệng con chồn trắng, ném thẳng nó ra ngoài chân tường. Ngoài bức tường vang lên một tiếng động vô cùng mạnh bạo, Hoàng hậu nương nương thản nhiên ngồi xồm trên mặt đất, đối diện với nàng: “Tính tình của con, không tồi đâu”.

Bà thích những người đơn giản, mà Thẩm Hành lại rất biết giấu mình, cũng hiểu tiến hiểu lùi, ánh mắt của nhi tử nhà mình đúng là quá tốt. Thẩm Hành cứng đờ tại chỗ, sau một lúc lâu cuối cùng cũng hiểu ra.

“Người cố ý dùng Bạch Thánh Huyền đến thử thần thiếp?”

“Đúng vậy” – Người trả lời vô cùng thẳng thắn.

“Thế nếu thần thiếp không gọi nó là A Bạch thì sao?”

“Ta sẽ bảo nó nhào tới cắn con luôn”.

Thẩm đại tiểu thư cảm thấy gân xanh trên trán sắp nổ tung luôn rồi. “Vị nương nương này cũng là do người sắp xếp?”

“Không phải”. Vốn bà có gọi đường muội của mình tới. Còn vị này là...

Hai người đồng thời quay sang, đồng thanh hỏi người đang bước tới: “Cô tiến vào đây làm gì?”

Ta tiến vào làm gì à? Lạc quý nhân đứng yên tại chỗ giận dữ giậm chân, giờ mới biết nàng ta là người sống hả? Nhưng trên mặt nào dám tức giận gì, nàng ta buộc lòng phải hít sâu một hơi rồi đáp: “Thần thiếp tự ý đến thỉnh an hoàng hậu, nhân tiện muốn hỏi nương nương một việc.”

“Ồ, vậy thì hỏi đi.” Hoàng hậu nương nương thoải mái gật đầu, còn bày ra dáng vẻ vô cùng khoan dung rộng rãi. Nhưng Lạc quý nhân lại cảm thấy người này đang xem thường nàng ta. Từ khi nàng ta bước vào cửa, hai người này đã không thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái. Còn người đang ngã trên đất kia rốt cục là ai đây, còn không hành lễ? Có lẽ Hoàng hậu nương nương đang bày mưu đặt kế, không muốn giữ thể diện cho nàng ta.

Gương mặt không khỏi cứng đờ, nàng nói: “Nương nương ít khi hỏi đến việc trong cung, không nghĩ nô tài trong phủ Nội vụ lại càng lúc càng không giữ quy củ như thế này, đưa tới một đám nô tài hầu hạ chả ra sao. Còn người là do ma ma nào đưa tới, thấy bản cung mà không lo hành lễ. Ai dạy quy củ cho người thế hả?” Hoàng hậu thì nàng ta đâu thể nói, nhưng đến một nha hoàn trong cung cũng không thể quát tháo được sao?

Ngày thường Thẩm đại tiểu thư vẫn có thói quen ăn vận quần áo tùy ý, bị người ta nhầm tưởng nha hoàn cũng không phải lần đầu tiên, chẳng qua đột nhiên lại xói xả mấy câu đó lên người mình, nàng cũng thoáng ngẩn ngơ.

Lễ tiết ở Khánh Nguyên triều có phần hơi phiền phức, từ phi trở lên thì

phải quỳ lạy hành lễ, từ phi trở xuống thì chỉ cúi người. Tuy rằng vị này cả người chỉ toàn châu toàn ngọc, nhưng cung phục lại không ghi rõ phẩm cấp gì. Nàng có chút đắn đo, rốt cuộc nên dùng lễ nghi gì mới hợp. Cũng may bên cạnh có Hoàng hậu nương nương giúp nàng giải vây, vừa kéo nàng đứng dậy, bà vừa nói: “Gật đầu là được.”

Gật đầu? Cái lễ gì vậy? Nhưng nếu do Hoàng hậu nương nương nói ra, Thẩm Hành cũng không thể không nghe, nàng cố gắng trịnh trọng gập cổ, nói: “Thần thiếp có lễ”.

Nàng ta lại dám cúi đầu! Lạc quý nhân vỗ ngực thụt lùi từng bước, suýt chút nữa đã học máu mà chết.

“Đây là người đang nhục nhã thần thiếp sao?” Cho dù nàng ta bị giáng từ phi tâu xuống quý nhân, rồi từ quý nhân bị giam đến lãnh cung, nhưng tốt xấu gì cũng từng là chủ tử, bảo nha hoàn tùy tiện gật đầu để tống cổ nàng ta? Có còn thiên lý không nữa thế?

“Thế mà là nhục nhã à?” Hoàng hậu nương nương bình tĩnh ngồi trên ghế đá. “Lúc cô xông tới đây, ngay cả đầu cũng không gật chào bôn cung đâu đấy, bôn cung cũng không thấy sao mà.” Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ, thậm chí còn không thêm tăng thêm nhân nhá, nhưng lại khiến Lạc quý nhân không nói được lời nào. Địa vị của Hoàng hậu cao quý nhất lục cung, nàng chậm trễ như thế thì đúng là phạm thượng. “Thần thiếp vì tình thế cấp bách, lúc này mới...” Ngày thường nàng ta vẫn ứng xử vô cùng khéo léo, giờ nhìn thấy nữ nhi của mình nước mắt như mưa mới quên đi quy củ.

“Không sao cả, ngồi xuống nói chuyện đi.” Lạc quý nhân xấu hổ cúi đầu. “Thần thiếp vẫn nên đứng đáp lời thì hơn.”

Trước giờ Hoàng hậu nương nương vẫn rất hiểu ý người, nàng ta nói phải đứng thì cứ tùy ý vậy.

“Cô tới đây là vì chuyện của Tô Nguyệt Hoa chăng?”

Năm nha đầu kia mười hai tuổi, Lạc quý nhân bị giáng chức thì đưa cho bà làm con trên danh nghĩa, bên ngoài thì kính trọng bà như mẫu hậu, chỉ khi gặp phải chuyện gì uất ức mới chạy tới lãnh cung khóc lóc kể than. Dù mẹ đẻ không không không thể nhưng cũng sẽ vì con mình mà hết lòng ra mặt, nha đầu kia muốn dựa vào điều đó. Nhưng sao nàng không thử nghĩ, nếu vì thế mà chọc mào tai vạ, liên lụy đến mẫu thân của mình thì biết làm sao đây.

“Là như vậy, Nguyệt Hoa nói nó gặp một số chuyện ở ngoài.” Lạc quý nhân thử thăm dò. “Nghe nói lúc ấy nương nương cũng có mặt, nhưng mà có thể vì không rõ đầu đuôi. Khuê nữ nhà Thảm Quát – Thảm Hành đẩy ngã con dâu của Lâm thừa tướng, người người ở đó đều nhìn thấy, nhưng ngay cả một chút xấu hổ nàng ta cũng không hề có, đúng là quá phận. Lễ vu chi nhân, do tửu chi hữu bích dã*. Quân tử lấy hậu, tiểu nhân lấy mỏng. Cho nên mới nói người không có phép tắc thì không lớn được, làm chuyện bất thành.”

*Không Tử nói: Lễ chi vu nhân, do tửu chi hữu bích dã. Ý chi: bích là đồ đựng. Lễ phép lịch sự đối xử với người ta, như động tác đổ rượu vào bình, là quy củ, thể thống mà mọi người phải nghe theo.

“Nói tiếng người đi”. Hoàng hậu nương nương hết nhẫn nại ngắt lời.

“Dù gì Tô Nguyệt Hoa cũng là thất công chúa, trên danh nghĩa lại là nữ nhi của người, tốt xấu gì ra ngoài cũng phải giữ mặt mũi cho nó chứ? Giờ thành ra như vậy, ngày sau sao nó có thể sống yên trước mặt các nữ quan gia?”

Quả nhiên làm gì có chính nghĩa nhân gian. Hoàng hậu nương nương ngược mắt nhìn nàng ta. “Có đặt chân cũng được đạp lên người khác. Tô Nguyệt Hoa có muốn gả cho Lâm Hi hay không là do chính nha đầu đó lựa chọn, nó muốn ra mặt cho thiệp thị người ta, không ngại vất luôn danh dự ở ngoài đường cũng là chuyện của nó. Dù có muốn dựa, thì hoàng gia cũng không thể nâng đỡ nó cả đời.”

“Vậy ngài giúp Thảm Hành chẳng lẽ không phải vì nhi tử của mình yêu thích nàng ta sao?”

Lạc quý nhân sống qua ngày nơi lãnh cung, từ lâu cũng không còn trông mong điều gì nữa, điều vương bận duy nhất cũng chỉ là nữ nhi của mình.

“Nói ra không sợ ngài tức giận. Thảm Hành đó chẳng qua là bùn nhão không trát được lên tường. Lúc gả cho Lâm gia chuyện nào loạn biết bao người cười chê. Thôi thì không nói đến bộ dạng thế nào, học vấn ra sao, chỉ riêng đức hạnh của nàng ta thôi đã không đủ tư cách vào cửa chính hoàng gia rồi.”

Thanh danh bên ngoài của Thảm đại tiểu thư đúng là không tốt, chuyện này nàng đã biết rõ từ lâu, nhưng bị người ta soi xét ngay trước mặt như vậy thì quả là lần đầu. Thấy Lạc quý nhân nói đến nổi nước miếng bay tung tóe,

nàng cố gắng bung chén trà nhỏ đưa cho nàng ta uống tạm. Hoàng hậu nương nương một tay đỡ đầu lười biếng đáp: “Thế à, chẳng qua là mình ta yêu thích thôi.” Cửa chính Hoàng gia cũng là cửa, nào có gì to tát.

“Vậy cũng không thể để mặc một người tiêu môn tiêu hộ đưa vào trong cung được. Dù thần thiếp chưa gặp nàng ta nhưng nghe tên tự cũng đã biết không có học thức gì. Một cô nương mà lại tên là “Hành”. Hành là cán cân, một khúc gỗ bình thường ngờ nghếch, nghe đã không thấy quý khí.”

Hóa ra tên của nàng còn rất được chú ý à? Thảm Hành yên lặng gật đầu, vô cùng chiêm nghiệm. Hoàng hậu nương nương cũng gật đầu, bà từ tốn nói với Lạc quý nhân: “Phan Chi Hoa nghe cũng chẳng hay gì cả, vậy mà cô cô còn làm Lạc phi nhiều năm thế đấy.”

“Nhiều Nhiễm! Ngài, ngài không được gọi thẳng tên ta như thế.” Mọi người đều biết điều kiêng kị nhất của Lạc quý nhân là bị nhắc tới khuê danh quê mùa của mình. Năm đó khi nàng được sắc phong, việc đầu tiên nàng làm là đổi tên Phan Chi Hoa thành Phan Phủ Liễu. Đây cũng là ngọn nguồn của nỗi oán hận Nhiều Nhiễm hoàng hậu kéo dài bao lâu, cũng là do hoàng hậu năm lần bảy lượt nhắc đến tên mình năm đó.

“Tên và diện mạo đều là do cha mẹ cho mình, cần gì phải bận tâm quá nhiều như vậy, theo ta thấy, tên Phan Chi Hoa cũng không có gì không tốt, dễ đọc lại dễ nhớ.”

Cả người Lạc quý nhân đều run lên.

“Ta ít hỏi chuyện Tô Nguyệt Hoa là vì nó đã không còn là đứa bé trẻ người non dạ. Cô ở hậu cung nhiều năm như thế, bản lĩnh tranh quyền đoạt thế cũng không ít, sao lại quên dạy dỗ nữ nhi nhà mình. Có thiếp thị nào mà tầm thường được không, chẳng lẽ cô nghĩ Trương Văn Quân kia lại là người nhu nhược?”

Bà đứng lên vỗ nhẹ vai nàng ta. “Cung chiều cũng không hẳn là việc tốt, cô nên cho nó học thêm cách nhìn người ra sao.” Cung bào màu tím thoáng phát lên, người kia đã trực tiếp kéo Thảm Hành đi thẳng, để lại Lạc quý nhân đứng đó sững sờ, nhìn theo bóng lưng kia rất lâu mà không bình tĩnh nổi. Có lẽ bà ta nói đúng.

Người như Nhiều Nhiễm hoàng hậu đúng là chẳng có mấy ai, mặc cho mấy người ở lãnh cung như nàng được tùy ý đi lại, thậm chí thỉnh thoảng có phạm thượng bà cũng không để tâm để ý. Nàng và Tô Nguyệt Hoa đều giống

nhau, được bao dung nên vui mừng quá đỗi, thế cho nên mới quên đi những góc khuất âm u không nhìn ra ánh sáng.

Chương 53: Vị thuốc

Chuyên ngữ: Mèo lang thang

Thẩm Hành được Tô Thiên Tuế đón ra khỏi trong cung. Khi xa giá tới Phụng Miên cung, Hoàng Hậu nương nương còn nghiêm túc nhét một quyển tự truyện vào tay nàng. “Về xem chút nhé, có lẽ con sẽ thấy có ích.”

Lúc đó nàng cứ tưởng đã nhận được chí bảo.

Tự truyện của Hoàng Hậu nương nương, đâu phải mấy thứ thoại bản mà những tiên sinh tầm thường có thể viết được ra. Mang tới Thiên Kiều rao bán có khi cũng phải được một vạn tám ngàn lượng.

Mấu chốt nhất là, cái này thể hiện sự coi trọng của lão nhân gia với nàng, cực kì thương thức. Cô nương nhà bình thường có muốn cũng chẳng có cơ hội mà xem đâu.

Ngồi ở trong liên kiệu to đùng, cô cẩn thận mở ra, nhìn dòng thư pháp rồng bay phượng múa trên giấy mà mê mẩn không sao kiềm chế nổi. Vừa nhìn đã biết là bản gốc viết tay, dù cách cầm bút lông không tốt, nhưng dù sao những nét phẩy hỗn loạn kia cũng bản lĩnh lắm rồi.

Trung bình mỗi dòng sẽ xuất hiện vài dấu vòng vòng gạch gạch biết bao thần bí, làm người ta càng phải nghiêm túc nghiên ngẫm hơn, khi viết những dòng này, không hiểu bà ấy muốn bày tỏ điều chi.

Chữ viết xiên xiên xẹo xẹo rất giống với tiêu chuẩn học thức của nàng, đây quả thực là phương hướng tương lai để mình cùng cố gắng. Thẩm Hành dám giơ tay lên trời khẳng định, trên đời này người có thể đọc hiểu chữ viết của Hoàng Hậu nương nương, ngoại trừ Hoàng Thượng và Thiên Tuế, cũng chỉ có nàng thôi.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng khỏi đệm lót nói với nàng: “Đừng đọc trên xe, coi chừng đau mắt.” Nàng dứt khoát lắc đầu: “Bản đơn lẻ tuyệt thế như vậy có một thứ sức hút khiến người ta không thể nào kháng cự.”

“Bản đơn lẻ sao?”

Tô Thiên Tuế nhìn đống chữ viết trên kia thì ho khan một tiếng, nhưng nhẫn nhịn không nói thêm điều gì.

Trái lại Quế Viên dáo dác ngó nhìn sang xem thử, ngu ngơ nói: “Cái này nô tài cũng có một quyển đấy. Nếu Thâm đại tiểu thư muốn đọc có thể cầm về luôn, không cần phải nóng vội vậy đâu.”

Quế Viên cũng có một quyển? Sao có thể? Thâm Hành sờ nhìn ông: “Quyển của ông cũng do nương nương đích thân tự viết?”

Quế Viên lắc đầu liên tục.

“Không phải.”

Như thế cũng khiến Thâm Hành thoải mái hơn ít nhiều, nàng đã nói mà, là nàng được chăm sóc đặc biệt đấy.

“Nhưng quyển trong tay cô nương cũng không phải do nương nương tự viết. Nương nương không viết chữ được đâu, những thứ trong thoại bản đều là do ngài ấy đọc, rồi cho Bát Bảo cô cô viết giùm.

Viết giùm? Thâm Hành cứng đờ người, vẫn khăng khăng cố gắng hỏi một câu.

“Sao ông biết quyển này cũng là do Bát Bảo cô cô viết?”

Chẳng lẽ không biết viết thì không luyện tập được à? Không chừng hai năm qua Hoàng Hậu nương nương đã tiến bộ hơn nhiều nên việc luyện viết văn cũng đâu phải là không thể.

“Bởi vì Bát Bảo cô cô là cô ruột của ông ấy, có phải bà ấy đích thân viết hay không, nhìn qua là biết được.” Tô Thiên Tuế có phần bất đắc dĩ nhìn bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của Thâm Hành.

“Năm đó hầu như cung nhân nào cũng có một quyển này. Nương ta còn đưa thêm một quyển sổ nhỏ nhỏ, yêu cầu mỗi người ghi lại cảm tưởng của mình vào trong. Nhưng mà nàng cũng đừng khó chịu, mấy năm qua bà ấy không đưa ai nữa hết, có lẽ vì thấy nàng hợp ý nên mới đưa cho nàng.”

Thâm Hành nước mắt lã chã gạt đầu, vẫn cất quyển sách kia vào ngực. Cho dù không phải bản đơn lẻ, cũng có thể bán được mười, hai mươi lượng rồi.

Hơn nữa, lúc Hoàng Hậu nương nương ngồi thẳng trên ghế đá nói chuyện với Lạc quý nhân, phong thái đó nàng cũng vô cùng thưởng thức. Đoan trang khí khái, không hề có vẻ ngang ngược của người đứng đầu Đông Cung, nhưng vẫn khiến người ta cảm lòng thần phục.

“Chủ mẫu bình tĩnh tự tin ta đã thấy, nhưng có thể không chế tâm tình thỏa đáng đến vậy, không hề bộc lộ chút tình cảm bản thân, từ khi ta hiểu chuyện đến nay, cũng chỉ có Hoàng Hậu nương nương mới phong phạm là vậy, thật sự rất có tu dưỡng.”

Trong thiên hạ, thử hỏi được bao người có khí khái thế kia.

Tô Thiên Tuế nhìn cô nương nào đó đang kích động, vuốt ve mái tóc của nàng.

“A Hành, thực ra mặt nương ta bị liệt, đã chữa nhiều năm nhưng vẫn không khởi sắc. Kể cả khi ngoại công ta tạ thế, vẻ mặt bà cũng như vậy.”

Việc này sớm muộn gì nàng cũng biết, không bằng nói sớm nàng hay.

Khoảng hai năm gần đây, mẹ hấn còn có thể bộc lộ chút tâm tình qua ánh mắt, chứ lúc hấn còn nhỏ, nhiều khi còn tưởng mẹ mình là một bức tranh luôn.

Nghe vậy, vốn còn đang mỉm cười, khóe miệng của Thẩm đại tiểu thư lập tức co rút sắp hôn mê.

Thời gian trôi đi quá vội vàng, chớp mắt, lại một mùa mới tới. Thu đi đông đến, cuốn theo cùng cái rét đến cắt da cắt thịt, vạn vật xơ xác tiêu điều, tuyết trắng phát phơ, rơi khắp cành cây ngọn cỏ, nhuộm trắng cả kinh thành.

Vây quanh chậu than ăn khoai lang nướng, nhân tiện thưởng thức đông mai, đây là thú vui tao nhã lịch sự nhất ở Thẩm gia. Mỗi khi chuyển sang mùa như vậy, cũng là lúc nương Thẩm Hành chuẩn bị trở về nhà, áo vải trên người Thẩm Quát cũng sẽ đổi thành áo thêu vải cây nhã trúc, cành lá đung đưa.

Trong tiểu viện, hai cha con đang ngồi ngay ngắn trên băng ghế nhỏ, nhìn ra ngoài cửa chính, với hai người, khoảnh khắc đợi chờ này là những giây phút hạnh phúc vui vẻ nhất trong năm.

Nhưng mà năm nay, trong tiểu viện lại có thêm cái ghế, lại còn là một chiếc xe lăn được chạm khắc quý giá.

“Ngài không thấy việc này đâu liên quan gì đến mình à?” Thẩm đại tiểu thư nghiêng đầu nhìn Đao tiểu thiên tuế đang uống trà bên cạnh.

Khoảng thời gian gần đây, hình như người này sắp chuyển thẳng đến nhà

nàng ở luôn. Một ngày ba bữa ăn uống thì không nói, còn mang cả mấy thứ bản thân hay dùng đến thư phòng, nghiêm nhiên bày ra dáng vẻ sẽ trú ngụ lâu dài.

Nhà Thâm Quát ở ngõ Yên Tử, đầu đường Lục Liễu, thường ngày hiếm khi lắm mới có người tới cửa, sân công tu sửa cũng không to, cỗ kiệu hơi phô trương một chút là khó khiêng vào lọt.

Sau khi Tô tiểu vương gia biết được chuyện này, ngày ngày hấn đều ngồi xe lăn tới, đi từ Đoan vương phủ, từ từ chậm rãi lết sang nhà bọn họ.

Người ta thường nói, núi không tìm đến ta, ta sẽ đi tìm núi. Tô Nguyệt Cẩm áp dụng đạo lý này phải gọi là vô cùng nhuần nhuyễn.

“Không phải chúng ta đang đợi nhạc mẫu à, sao lại không liên quan đến ta được chứ?” Hấn nhìn Thâm Hành đầy khó hiểu.

“Nàng cũng đừng lo lắng quá, dù rằng sau khi nương nàng gặp ta xong nhất định sẽ càng lúc càng thích ta, nhưng dù gì nàng cũng là con ruột của bà, vẫn có ưu thế mà.”

Lo lắng cái quỷ nhà người ấy. Trước không nói tới chuyện còn chưa biết khi nào mẹ nàng mới về tới, chỉ nói riêng đến thân phận này thôi, nàng cũng không biết nên giới thiệu thế nào. Thâm đại tiểu thư liếc mắt nhìn qua, cuối cùng vẫn không nhịn được đẩy đẩy hấn.

“Ngoài trời lạnh, mau vào nhà đi.”

Thế chất hấn không được tốt, cứ đến mùa đông là vô cùng yếu ớt, mặc dù trên người đã mặc áo lông cừu vừa dày vừa nặng, tay ủ cạnh chậu than, nhưng hấn vẫn thấy vô cùng lạnh.

Nàng đưa đầu ngón tay dò thử nội tức trong người hấn, vẫn giống thường ngày như có như không. Chẳng qua trong cơ thể bỗng có thêm một luồng khí rất lạ, khiến người ta không thể không lo.

Sau khi trở về thư phòng, nàng đóng kỹ tất cả cửa sổ, rồi bung một chén thuốc vừa nấu xong. “Mau uống hết chén thuốc này đi, khử hàn.” Nàng không phải đại phu, nhưng cũng biết đây là hiện tượng khí trệ máu đọng, cần phải chịu khó bồi bổ. Nhưng người nào đó lại chẳng biết nể nang, cứ thế lắc đầu.

“Không uống.”

Hắn rất ghét vị gừng trong đó.

“Hôm nay ta không bỏ nhiều gừng, ngài uống thử xem, dễ uống hơn hai ngày trước nhiều.”

Tô Thiên Tuế lười biếng vùi mình trên bàn sách. “Hôm qua nàng cũng nói vậy mà.”

Nàng không nói thế thì hắn chịu uống chắc?

“Uống xong rồi có mút hoa quả ăn.”

“Cho dù không uống cũng có ăn.”

Trong bếp nhà nàng có bao nhiêu bình mút, cất trong tủ nào hắn ta đều biết cả. Dù rằng nói như thế, hắn vẫn nhận lấy chén thuốc trong tay Thẩm Hành, uống một hơi cạn sạch.

“Quả nhiên vẫn bỏ rất nhiều gừng.”

Vị Thiên Tuế nào đó lạnh lùng kết luận, còn có chút bướng bỉnh trẻ con. Thẩm Hành không nhịn được mím môi, “Thực ra cũng đâu khó uống lắm, là do ngài xoi mói quá thôi.”

“Không khó uống sao?”

Hắn ghé sát vào nàng.

“Vậy nàng ném thử đi.”

Bờ môi mềm mại đột nhiên bị người kia cuốn chặt, trong nháy mắt, mùi thuốc đắng chát theo đó quán quýt giữa răng môi. Nàng bắt giác lùi về sau, lại bị hắn ôm sát vào lòng ngực, hôn càng sâu.

Những ngón tay rắn rỏi chẳng biết từ lúc nào đã len lỏi giữa tóc nàng, khiến cho nàng không thể không hé miệng đón lấy. Môi hắn nhẹ nhàng triền miên lướt qua gò má, vành tai, như một chiếc lông chim mềm mại mơn trớn trái tim nàng, khiến nó dồn dập và luống cuống, chỉ có thể chìm nổi cùng độ ấm trên môi.

Lưỡi nhẹ nhàng phác họa đôi môi nàng, liếm nhẹ thăm dò vành tai, rồi bắt thành linh mút mạnh, làm nàng cứ có ảo giác mình đã bị ăn rồi, vô thức lại khẽ kêu thành tiếng.

Hắn ôm chặt nàng trong ngực, khi thì thong thả nhẹ nhàng, khi thì mạnh mẽ như bão táp, như muốn khảm nàng vào trong máu thịt của mình. Sau một lúc lâu, hắn buông nàng ra, ánh mắt trong veo do chưa kịp hồi thần mà mặt mờ mê đắm.

Nàng nghe thấy hắn khẽ lẩm bẩm bên tai.

“A Hành, nếu như vị thuốc là thế này, ngày nào ta cũng muốn uống.”

Chương 54: Đâm chôi nảy lộc

Chuyên ngữ: Địa Đản

Mồng một tết là ngày đầu tiên bắt đầu năm mới, cũng là thời điểm tiền năm cũ đón năm sang, dù là bách tính thường dân hay là triều thần hoàng thất, ai ai cũng coi trọng ngày lễ trọng đại này.

Ngày tết.

Theo lịch nông nghiệp, ngày hai mươi ba tháng chạp đã được coi là ngày bắt đầu năm mới, chuẩn bị đồ tết, cúng ông Táo về trời. Không khí tết ở kinh đô của triều đại Khánh Nguyên đương nhiên sẽ náo nhiệt hơn so với châu phủ khác. Mua bánh ngọt, làm bánh mật, hạt dẻ chung đường, nhà nhà đều vội vàng bận rộn không biết trời đất đâu đâu. Mà ở quý phủ của Thâm đại nhân lại xảy ra một chuyện lạ kỳ, vừa đến tết, tất cả tôi tớ đều được cho về nhà, đây cũng là chuyện hiếm trong những nhà phú quý.

Tết càng đến gần thì càng lúc càng bận rộn.

Sáng sớm đã phải xếp hàng đi giành mua bánh ngọt, sau đó hai cha con luôn tay nhào nặn làm bánh mật, rồi lại lột vỏ hết hạt dẻ để chung đường.

Quan trọng nhất là, vào lúc này Thâm Quát còn phải chuẩn bị lễ vật mà đem tặng. Vị đại nhân nào thích cái gì, vị đại nhân nào kiêng kị cái gì, ông được ghi chép rõ ràng trong quyển sổ tay.

Đối với chuyện này, thực ra hai cha con nhà nàng cũng đã từng hội ý. Bởi vì thực sự Thâm Hành không sao hiểu nổi, một người mà cho dù tro hương có từ trên bàn thờ xuống cũng phải tỉ mỉ thu gom cẩn thận, một thanh quan không vơ vét một cây kim sợi chỉ của triều đình, thì rốt cuộc ông có lễ vật gì mà mang tặng họ đây.

Quan trọng hơn là, cha nàng không hề muốn thăng quan tiến chức, càng chẳng có yêu cầu cao sang với cuộc sống bản thân, thì không biết tại sao ông lại phải tặng quà một lượt từ quan nhất phẩm cho tới quan thất phẩm?

Thế nhưng, cha nàng lại cho rằng, việc tặng lễ và ý nghĩa của nó chẳng giống nhau. Tặng lễ cho đồng liêu, lễ trọng là thanh cao văn nhã, gọi là trao đổi tình cảm, giao lưu bạn bè. Lễ kém thì lại là mất mặt, chẳng có gì vẻ vang.

Đối với việc này, Thảm Hành luôn nghĩ, nếu không phải vì ông là cha đẻ của nàng, chắc chắn nàng đã trở mặt từ lâu, làm gì có kiêu im lặng mà chịu đựng như lúc này.

Còn có một chuyện khiến nàng không sao tưởng tượng nổi, vào ngày đi tặng lễ, giá trị của món quà còn được phát huy quả đúng thật kinh người.

Giấy đỏ, bánh mật, hộp gấm, đây là ba thứ mà khi vừa bước chân ra đến cửa cha nàng đã căn dặn cần mua.

Thảm Quát viết chữ cũng không tồi, lại là người thường xuyên chủ trì lễ tế, lễ khánh thành,... nên các vị đồng liêu đều cảm thấy chữ viết của ông mang phúc khí. Vì vậy mỗi khi gặp mặt, những người này đều xin mấy bức vẽ hay các câu đối chúc xuân của ông, đây cũng là lễ vật mà họ khá là ưa thích.

Còn bánh mật thì tượng trưng cho việc thăng quan liên tục, còn vì sao đến vật tầm thường như vậy họ lại phải chạy mua bên ngoài, đó là vì cánh tay hai người sắp đứt lìa tới nơi, cho nên đành cắn răng chịu đựng mà đi mua ngoài tiệm.

Lúc ra chợ mua hàng, sự phồn hoa của vương triều, sự cường thịnh của quốc gia, và cả vẻ phú quý giàu có của quý tộc hay dân thường, tất cả đều được bộc lộ một cách rất rõ ràng.

Lướt nhìn khắp biển người mênh mông, đúng là chẳng còn chỗ mà đặt chân luôn nữa.

Vị trí này là nơi tiếp giáp giữa kinh thành và huyện thị, đường xa hơn một chút nhưng giá cả cũng mềm hơn, thậm chí còn có những tiểu thương cũng đến đây mua đồ, rồi vào chợ ở kinh thành bán với giá khá cao.

Vừa đến tết, Thảm phủ lại căng thẳng chuyện ngân lượng, cho nên nàng đành phải lựa chọn một nơi xa xa mà mua sắm. Thảm đại tiểu thư miệng ngậm cọng cỏ, ngồi xỏm trên tảng đá, yên lặng tìm kiếm một chỗ để đặt chân giữa đám người. “Đợi lát nữa ta mua đồ xong sẽ thả pháo khói làm ám hiệu. Ngài và Quê Viên hỗ trợ tiếp ứng cho ta, giúp ta cầm đồ là được.”

Nàng đã xem xét tình hình ở trong kia, có thể nhảy vào đám đông, nhưng có an toàn trở ra hay không thì chưa biết. Nếu như Tô Nguyệt Cẩm đã đến để góp vui, thì khả năng thành công của nàng sẽ cao hơn một chút.

“Ta nhìn bao quát hết cả rồi, giấy đỏ bán nhiều ở góc phía đông, ta sẽ đi sang đó trước, sau đó, lúc ta quăng đồ ra ngài nhớ ra đón lấy, còn nữa,” Không kìm được, nàng quay đầu lại nhìn, muốn hỏi hẳn, rốt cuộc ngài có đang nghe ta nói không đấy hả, đây là chuyện quan trọng lắm đó.

Nhưng không ngờ là, trên đất đã có ba món đồ mà nàng cần phải mua. Số lượng rất nhiều chứ không hề ít, chiếc xe ngựa còn thông thả đứng cách đó không xa.

Tô tiểu thiên tuế ngồi ngay ngắn trên xe đẩy, ung dung nhàn nhã chỉ thị Quế Viên, “Ta muốn ăn bánh nếp, còn cái gì đang treo trên cây gậy trúc đó nhỉ, ông mua về đây cho ta xem một chút.”

Từ lúc đi theo đến chỗ này, mặt mũi vị thiên tuế nào đó vẫn tràn đầy hưng phấn. Nhưng vị trí của bánh nếp lại còn xa hơn cả nơi bán giấy đỏ, Quế Viên sao có thể....

“Tất cả- tránh- đường-ra!!”

Tiếng quát to của Quế Viên công công đã trả lời hết nghi vấn trong lòng Thẩm Hành. Dòng người đông đúc trong kia đã bị bóng người mập mập này đẩy ra tạo thành một con đường nhỏ, tư thế như thẻ trắng sĩ đang canh giữ biên ải mở ra “con đường máu”, nhưng trông ông lại chẳng tốn sức chút nào. Nếu không phải tiếng âm ỉ đang vang vọng bên tai, thiếu chút nữa Thẩm Hành đã tưởng, người trước mắt chỉ là ảo ảnh mà thôi, còn Quế Viên công công thì đang đi dạo ở giữa chốn không người.

Cầm trên tay cái bánh nếp nóng hôi hổi, Tô thiên tuế hào phóng đút cho nàng một miếng, “Còn muốn mua cái gì nữa không? Để Quế Viên đi mua.” Thẩm đại tiểu thư liều mạng lắc đầu, nhưng ánh mắt của Quế Viên vẫn nhìn nàng chăm chú. Ai nói cao thủ chỉ ở chốn dân gian, đúng là nàng đã xem thường thực lực của vị công công này rồi. Ngày giao thừa, mẹ của Thẩm Hành còn chưa quay về nhà. Cha nàng mặc trường sam đứng chờ đến ngân ngơ, gió lạnh tấp vào mặt từng hồi ông cũng không buồn để ý.

Nàng và Tô Nguyệt Cẩm nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác cha mình như một hòn vọng phu. “Sao ngài không hồi cung, sẽ không sao chứ?”

Giao thừa, trong cung sẽ tổ chức gia yến, nếu để cho Thánh thượng lão nhân gia biết con trai của mình đang cùng cha người ta đón tết, nói thế nào cũng chẳng thấy lọt tai.

Lễ đón năm mới chỉ cần vui vẻ và đơn giản, hấn không thích nhìn mấy gương mặt a dua nịnh nọt kia. Đèn lồng có tinh xảo đến đâu cũng không chân thực bằng hai chiếc đèn lồng đỏ trong tiểu viện yên tĩnh này.

Thẩm Hành không nói gì thêm, nàng khoác áo lông cừu lên người hấn. Phàm là những người có thân phận cao quý, ai cũng có khí chất ưu việt hơn người thường. Nàng đã từng cho rằng, dù có là một người tùy tính thì cuộc sống của hấn cũng sẽ khác của nàng.

Giống như hôm nàng đi mua hàng tết, đúng là nàng rất lo hấn sẽ ngăn mình lại, sau đó sai người vào trong cung mang một ít đồ ra. Bởi vì năm đó Lâm Hi Hòa đã từng làm như vậy, giống như bố thí.

Nhưng hóa ra nàng đã nghĩ sai rồi, hấn không chỉ đưa nàng đi mua đồ, còn rất thích thú hưởng thụ thú vui trong việc đó. Ngay cả ngày tiễn ông Táo châu trời, hấn cũng đường hoàng đứng trước bức tranh cúng và lải nhải, “Lên trời báo chuyện tốt, hạ giới giữ bình an.”

Hấn chân thực như vậy đấy, không giống như hoa trong gương trăng trong nước. Thậm chí nàng còn nghĩ, nếu như gả cho hấn, có lẽ đó đúng là chuyện tốt.

Không biết cửa phòng bị đẩy ra từ lúc nào, thằng nhóc béo hàng xóm là Lăng Nguyên thò đầu vào mỉm cười nhìn họ.

“Thẩm tỷ tỷ, mẹ đệ bảo mang sang cho mọi người ít sủi cảo.” Dáng vẻ thật thà đó giống hệt như em bé trong bức tranh Phúc treo ngày tết. Nàng mỉm cười nhận lấy, ôm đứa bé mập thêm một cái, “Cảm ơn mẹ đệ giúp tỷ.”

Sau đó buộc một sợi dây đỏ có đồng tiền lên cổ cậu. Tiểu tử rúc trong lòng nàng cười khanh khách.

“Vị ca ca tuần tú này có phải tướng công của tỷ không, còn đẹp hơn cả Trương tú tài ở thôn mình nữa đó.”

Sau đấy, cậu nghịch ngợm chạy đi.

“Thằng bé hay nói bậy.” Nàng lúng túng quay đầu. Nhưng ngay sau đó cơ thể đã rơi vào một vòng ôm ấm áp. Mùi hương thoang thoảng lan theo, hấn nói, “A Hành, chờ ta từ Vu Sơn trở về, chúng ta thành thân đi.”

Dư độc trong người hấn sẽ phát tác vào xuân, hấn không muốn làm nàng sợ. Sau lần này, hấn có thể khỏi hết bệnh rồi.

“Ai, ai nói ta sẽ gả cho ngài.” Nàng đỏ bừng mặt, lườm hắt, hắt lại dịu dàng hôn lên khóe môi nàng.

“Nhất định con chúng ta sẽ rất đáng yêu.”

Giờ tý, pháo hoa nổ tung khắp cả trời, bầu trời đêm rực sáng, lại một năm nữa trôi qua, đông đi xuân tới, dường như có thứ gì đó cũng đâm chồi nảy lộc.

Chương 55: Tiểu nhân nhiều thị phi

Ngày Tô Nguyệt Cẩm đi, Thẩm Hành mang một hà bao được thêu rất xấu tới tặng hẳn. Như lời Đạo Đạo nói: “Dầu gì tiểu thư cũng là nữ tử, tặng mấy món đồ của nữ tử mới là hay nhất.”

Quả thật, chính điều này đã đưa Thẩm Hành trở về chính đạo. Vốn nàng còn muốn mang cây đại đao Cửu Hoàn mẻ lưỡi trong phòng tặng cho Tô Nguyệt Cẩm, nhưng mà nó rỉ sét quá rồi, đem tặng có vẻ không thành tâm cho lắm.

Nhưng mà món đồ trong tay này . . . Nàng cúi đầu nhìn từng đường may xiên xẹo phía trên, hình như mang nói đi tặng cũng không thỏa đáng lắm.

Hoàng Hậu nương nương xách cỗ Bạch Thánh Huyền ngồi vào trong xe ngựa. Lần này bà và Tô Nguyệt Cẩm cùng nhau đi tới Phụng Vu sơn, nghe nói là dự định tiếp tục chữa trị bệnh liệt mặt của mình.

Con chồn tuyết lông dài nào đó sau khi nhìn thấy nàng thì phấn khích lạ thường, chiu chít loạn xạ, lông tơ lông măng dựng đứng hết cả lên. Nàng lặng lẽ dịch về phía cửa xe, chỉ sợ tên nào đó sẽ đột ngột nhào tới.

Cũng may Hoàng Hậu nương nương vô cùng thấu hiểu lòng người, bà đánh ngất nó luôn, mặt không biểu cảm nói với Thẩm Hành: “Con trai ta ở xe ngựa phía sau, hai con nhanh nhanh đi tình chàng ý thiếp đi.”

Khóe miệng nàng co giật, nàng cảm thấy vị nương nương này đúng là người phóng khoáng nhất tự cổ chí kim. Quế Viên công công vén rèm lên, mặt mày cũng ám muội không kém, nàng còn chưa kịp đứng vững, cả người đã bị ôm chặt vào lồng ngực. Hắn ôm nàng, bộc đồng nói:

“Không thì nàng đi cùng ta nhé?” Lò lửa trong xe vẫn còn đang cháy đượm, hơi nóng phả vào mặt làm tai nàng cũng đỏ ửng cả lên. Nàng mát tự nhiên nhích qua nhích lại, lấp bắp nói. “Chỉ hơn một tháng thôi mà, ta chờ chàng trở về.”

Lần này đi theo toàn là người hoàng thất, nàng còn chưa cưới chưa gả, dù thế nào cũng không thể công khai theo hẳn như vậy được. Mặc dù nàng chưa bao giờ để ý mấy câu chuyện được đồn đại trên phố, nhưng nàng cũng không muốn Tô Nguyệt Cẩm phải chịu nhiều chê trách.

“Cũng được.” Sau một hồi lâu, hắn nhẹ nhàng trả lời hai chữ. Tay vẫn còn ôm ôn hương nhuyễn ngọc, thỉnh thoảng lại cọ cọ cổ nàng. Thảm Hành bị dáng vẻ giận dữ như đứa trẻ này của hắn chọc cười, nhưng rồi, làn da đang chạm vào người nàng lại lạnh lạnh thấu xương, nàng càng thêm lo lắng. “Không có chuyện gì thật chứ? Thân thể của chàng . . .”

Phụng Vụ sơn nằm ở gần Hoài Nam, đường xá xa xôi, thân thể của hắn bây giờ. . .

“Thân thể của ta làm sao?” Hắn nhướn mày, từ từ ghé sát vào vành tai nàng. “Vẫn có thể nấu chín cơm.”

Cái đồ xấu xa này!!! Thảm Hành then quá hóa giận, đẩy người nào đó ra, sớm biết hắn không phải kẻ đứng đắn gì mà.

Tô Tiểu Thiên Tuê cũng buồn không ngăn cản, nương theo lực đẩy kia nghiêng người nằm luôn trên đệm lót, hắn thản nhiên đáp: “Là nàng hỏi ta trước.”

Ánh mắt nhạt bóng kia làm Thảm đại tiểu thư phải đỏ bừng cả mặt, nàng xoay người định xuống xe, nhưng bị hắn đưa tay kéo lại. “Nàng còn chưa đưa quà cho ta mà.”

Đồ Đạo Đạo lẩm miệng, bị chân giò muối trong cung mua chuộc, cho nên chuyện Thảm Hành thêu hà bao cũng nói luôn cho hắn, giờ đến cơ hội đối ý nàng cũng không có nữa.

Nàng cúi đầu nhìn giày. “Cái đó, ta thêu không được đẹp lắm, chờ chàng trở về ta sẽ đưa cho chàng.” Khuôn mặt hắn tỏ vẻ hiểu ra, hết sức thông cảm gật gật đầu.

“A Hành, về trình độ thêu thùa của nàng ấy, ta chưa từng nuôi hy vọng gì nhiều đâu, cho nên nàng cũng không cần phải lo lắng làm gì.” Hắn chỉ muốn những lúc không vui sẽ lấy ra ngắm nghía, có lẽ sẽ vui vẻ hơn nhiều. Cả khuôn mặt Thảm Hành được bao phủ trong một màn sương lạnh, nàng có thể tự chê bai mình, nhưng không có nghĩa là muốn nghe người khác chê bai.

“Ai nói ta thêu xấu, lần này đã tiến bộ hơn nhiều rồi.” Nàng nổi giận đùng đùng ném hà bao vào người hắn, phía trên có thêu một bài thơ nho nhỏ.

“Phục khùng thông thông thuyết bất tận,

Hành nhân lâm phát hựu khai phong.”

(Dịch nghĩa:

Sợ vội vàng nói chẳng hết lời

Người đi sắp cất bước còn mở thư ra lần nữa.)

Là “Thu Tứ” của Trương Tịch. Mặc dù thu đã qua, nhưng ý cảnh bên trong vẫn đúng người đúng chuyện.

“Ý ngàn tầng, phục khùng lâm thì bất tận, nàng chọn câu thơ này không tệ.”

Được Tô Tiểu Thiên Tuế tán thưởng khiến Thẩm Hành cũng hưởng thụ ít nhiều. Câu thơ này là kết quả suốt ba ngày rong rã, nàng lật lui lật tới không biết mấy tập thơ.

Vừa định đắc ý một hồi, thành linh hấn lại từ tốn phán một câu.

“Đây là câu thơ năm đó Trương Tịch ở Lạc Dương vì nhớ nhà nên viết thư cho trường bối, nàng có thể đặt bối phận của ta lên cao như vậy, đúng là khiến ta được quan tâm mà kinh sợ đó.”

Lúc Thẩm đại tiểu thư đi ra khỏi xe ngựa, cả người đều chìm đắm trong một thứ bi thương vô hình không cách nào thoát khỏi. Quế Viên đứng cạnh nghi ngờ nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương Gia, Thẩm đại cô nương bị sao vậy?”

Không phải lúc vào vẫn còn đang vui vẻ à? Sao khi đi ra lại như người mất hồn vậy?

Tô Tiểu Thiên Tuế mỉm cười nghịch hà bao trong tay, vô tội đáp: “A Hành không nở xa ta, đương nhiên sẽ buồn phiền như thế.”

Chuyện đùa giỡn nương tử nhà mình, đâu thể tùy tiện cho người khác biết?

Tô Nguyệt Cẩm xuất phát, mang theo “Thư nhà” của Thẩm Hành, hài lòng ra đi. Thẩm đại tiểu thư tiếp tục ngâm ngốc ở trong phủ suốt ngày, quyết tâm phải xem hết giải nghĩa của tất cả tập thơ.

Đạo Đạo cắn chân giò muối ngồi trên băng ghế cùng Thẩm Quát nhìn sang, hình ảnh này đúng là kì lạ quá.

Nương Thẩm Hành vẫn chưa trở về, qua rằm tháng giêng, Thẩm Quát lại

bận rộn. Sau đầu xuân sẽ diễn ra kỳ thi xuân quan trọng, ngoài việc đối chiếu danh sách dự thi, kiểm tra lại “sổ phòng” của từng thí sinh cũng không thể bỏ sót. Trước khi thi hội ba ngày, ai là quan chủ khảo mới được quyết định xong, họ phải ở trường thi một mình, trong khoảng thời gian đó, không ai được tới đây thăm viếng hay đưa thêm đồ đạc. Những quy định này là để phòng ngừa có người nhận hối lộ hay tiết lộ đề thi.

Thẩm Quát làm giám thị, đương nhiên ông cũng phải đến trường thi từ sớm. Trước khi bước vào, ông nước mắt lã chã căn dặn Thẩm Hành, nếu nương con quay về, nhất định phải nói bà ở nhà chờ ông, không được chạy lung tung như trước.

Mặc dù Thẩm Hành hơi nghi ngờ vì sao lần này cha mình lại lo lắng đến thế, nhưng trực giác nàng mách bảo, có lẽ nó liên quan đến lần thi hội lần này.

Vì thế nàng gặt đầu chắc nịch, cùng ngày đó, nàng đi chợ mua một sợi dây thừng to bằng cánh tay, định khi nào nương về sẽ trói bà lên trên cây cho chắc.

Khi phu nhân Lâm thừa tướng đưa Trương Văn Quân đến tìm nàng, nàng đang đọc sách dưới tàng cây.

Vừa vặn đọc tới Mạnh Giao,

“Chú kính đồ giám vi, kết giao đồ tương y.

Phàm đồng bất khả chiếu, tiểu nhân đa thị phi.”

Nàng ngheo cổ nhìn cặp mẹ chồng nàng dâu đang đứng ngay ngoài cửa, mỉm cười cúi chào.

“Tiết xuân se lạnh, không biết có khách quý tới thăm, không nghênh đón từ xa được, có lỗi quá.”

Lâm phu nhân cười dịu dàng thân thiết, bà làm như thân quen kéo tay Thẩm Hành. “Cô nương vẫn thanh tú như ngày bé, mấy năm không gặp, đúng là càng ngày càng chín chắn. Đang đọc sách gì vậy?”

Nàng cười cười khép tập thơ này lại. “Đọc bừa thôi mà, tình tính của ta không tốt, nên muốn học thêm ít thơ cổ để học cách khoan thai điềm nhiên.”

“Ồ?”

Lâm phu nhân nhíu mày nhìn nàng.

“Không biết cô nương đang đọc đến câu nào?”

Nàng gật đầu mời hai người vào trong, tự mình bung hai chung trà nóng đến.

“Thiếu vô thích tục vận, tính bản ái khâu sơn.”

(Dịch nghĩa: Trẻ không hòa thể tục, tính thích núi non chơi)

Trích Quy Điền Viên Cư của Đào Tiềm, dịch thơ Hoàng Tạo

Từ khi còn trẻ nàng đã bâng quơ với sự đời, đến bây giờ lại càng chẳng muốn dính líu.

Từ thuở nhỏ, Lâm phu nhân đã quen đọc đủ thứ thi thư, sao có thể không hiểu thâm ý kia cho được. Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị câu thơ này chặn họng. Đương nhiên trong lòng bà không thích, nhưng trên mặt vẫn cứ phải mỉm cười.

“Đương nhiên là thơ của Đào công rất hay, nhưng giữa thể tục này, có bao nhiêu người có thể không màng đến. Suy nghĩ của cô nương là tốt, chỉ tiếc, có một số việc khó có thể tùy tâm, Thâm cô nương nói xem có đúng không nào?”

Chương 56: Phiền phức tìm tới cửa.

Việc đòi khó như ý muốn, đặc biệt là mấy chuyện phiền phức còn tìm tới tận cửa thế này. Thâm đại tiểu thư dịu dàng cười đáp:

“Sống giữa hồng trần không hỏi chuyện nhân gian, chẳng qua cũng chỉ là ao ước thôi mà. Lâm phu nhân ăn chay niệm phật nhiều năm, không phải đã sớm giác ngộ đạo lí đó rồi sao? Sao hôm nay còn cố chấp thế này?”

“Không phải là ta cố chấp, âu cũng vì thân bất do kỷ đó thôi.”

Lâm phu nhân thở dài, cũng không định vòng vo thêm nữa, bà nói thẳng:

“Vốn dĩ lão thân đây cũng không định ba lần bốn lượt đến phiền nhiễu cô nương chỉ vì một chuyện xưa như thế, nghe nói cô nương được Đoan tiểu thân vương vừa ý, muốn nạp vào phủ, ta cũng thật lòng chúc phúc cô nương. Chỉ là lần này, vì chuyện ba năm trước mà tiểu nhi Hi Hòa xảy ra xích mích cùng công chúa, vì vậy ta mới phải mặt dày mày dạn sang làm phiền cô nương, đi cùng ta vào trong cung một chuyến.”

Những chuyện Trương Văn Quân lén lút gây ra không phải bà không biết, thậm chí bà còn ngầm ý cho phép nàng ta. Nhưng không ngờ những lời đồn đại kia còn chưa nên cơm cháo gì đã bị chìm chìm ngấm.

Chuyện xảy ra ở cửa Đông Trục lần trước, trộm gà không xong còn mất thêm năm gạo, Thất công chúa càng ngày càng xa cách Lâm Hi Hòa, Trương Văn Quân cũng không được đối đãi cho tử tế.

Tuy Lâm gia giữ một vị trí đáng nể trong triều đình, nhưng nếu có thể leo được tới hoàng thân quốc thích, họ đâu có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Thâm Hành cười mỉa trong lòng, nhưng ngoài mặt cũng không thềm tỏ vẻ.

“Không biết lời này của phu nhân có ý là gì?”

Là muốn nàng tự mình thừa nhận ta là cô nương muốn leo với cành cao, hay là thừa nhận chuyện năm đó nàng từng yêu Lâm Hi Hòa? Hoặc là muốn nàng đứng trước mặt Thất công chúa, chỉ tay lên trời mà thề, Lâm đại công tử là một nam nhi rất tốt, trọng tình trọng nghĩa, nếu bỏ lỡ sẽ ôm hận cả đời?

Biểu cảm trên mặt Lâm phu nhân hơi cứng nhắc.

Bà là người có xuất thân hơn người, sao có thể hạ mình cầu xin một con nhóc miệng vẫn còn hôi sữa, chuyện như vậy khiến bà cảm thấy mình cực kì mất mặt. Cũng chỉ tại nhi tử nhà bà không hăng hái, con dâu lại không làm được việc, bà đành phải tự mình đứng ra thu xếp.

“Thẩm cô nương là người thông minh, cũng không cần lão thân phải nói rõ làm gì, nhưng mà ta vẫn mong cô nương hãy giải thích với Thất công chúa đôi câu. Quả thật năm đó Lâm gia đã thất lễ với cô nương, bạc đưa cũng ít. Hôm nay lão thân tự mình đưa con dâu tới đây, dù sao cũng có thành ý.”

Bà vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Trương Văn Quân.

“Ở đây có ba vạn lượng ngân phiếu, có thể đổi thành tiền mặt ở bất cứ hiệu buôn nào, Thẩm đại nhân hơn bốn mươi tuổi mới lên tới vị trí quan tam phẩm, cuộc sống của hai cha con cô cũng không hề giàu có, những điều này ta đều biết cả. Có số bạc này, cô nương có thể đổi một nơi ở thoải mái hơn, số còn dư lại cũng có thể đặt một bộ đồ cưới đẹp đẽ, vì có gì mà không nhận cơ chứ?”

Đồ cưới ba vạn lượng quả đúng là vẻ vang. Có điều thứ vẻ vang này phải lấy tôn nghiêm ra đổi lại. Nếu là trước đây, có lẽ nàng đã nhận khoản “tiền bất nghĩa” này, bởi vì đối với nàng, dù là ba ngàn lượng hay ba vạn lượng, khoản tiền đó có thể cho cha nàng chữa bệnh.

Còn ngày hôm nay, tuy rằng Thẩm gia vẫn nghèo khó như trước, nhưng nàng lại không cần những thứ này nữa rồi.

“Đa tạ ý tốt của phu nhân, chỉ là số bạc này, Thẩm Hành thẹn không dám nhận.” Làm sao nàng có thể tiêu cái khoản bịt miệng này cho được. Lâm phu nhân thân nhiên nhìn Thẩm Hành.

“Ba năm trước, cô nương cũng đã nhận ba ngàn lượng bạc rồi, sao bây giờ lại khách khí như vậy. Thân phận của Thẩm cô nương không giống như trước kia, trong lòng lão thân cũng hiểu rõ. Bởi vậy lần này đến đây, ta không mang theo bất kỳ tô tở nào, cũng có thể đảm bảo chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ không lan truyền đi. Đoan tiểu vương gia cũng không thể nào biết được chuyện này, làm hỏng danh tiếng của cô nương.”

Tự nhiên nàng lại nhớ đến người kia, nghĩ đến giọng nói đó, Thẩm Hành lại bất giác mỉm cười.

Đương nhiên nàng dâu có lo hấn biết được chuyện này, nếu hấn biết, có lẽ người kia còn bảo nàng cứ đường hoàng mà nhận, sau đó cứ thoải mái mà tiêu sạch sành sanh.

Còn về chuyện thỏa thuận kia, có khi hấn sẽ nghiêm trang đáp lại: “A Hành đồng ý với bà chuyện gì sao? Có bằng chứng thì cứ lấy ra đây.”

Phủ sạch sành sanh quan hệ với bản thân, khiến người ta tức mà thổ huyết.

Ngay cả bản thân nàng cũng không phát hiện ra, lúc nghĩ tới người kia, khóe miệng nàng sẽ mỉm cười đầy hạnh phúc ngọt ngào, đó là tình cảm không người nào biết được.

Mẹ chồng nàng dâu Lâm gia không biết nàng đang suy nghĩ điều gì, nhìn thấy khóe miệng nàng mỉm cười còn tưởng đã nói trúng tim đen, mặt mày vui vẻ nói:

“Nếu cô nương cảm thấy không có vấn đề gì, không bằng chúng ta lên đường bây giờ luôn, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

“Có lẽ phu nhân hiểu lầm rồi.” Thẩm đại tiểu thư bất đắc dĩ xua tay, cũng thấy hơi áy náy. “Vừa rồi tiểu nữ đang nghĩ đến một chuyện buồn cười, không phải có ý nhận số bạc này đâu.”

Buồn cười? Nàng ta cảm thấy hai người buồn cười?! Khuôn mặt tươi cười của Lâm phu nhân xị xuống ngay lập tức, lạnh lùng bảo: “Thẩm đại tiểu thư quá quắt quá rồi đấy. Lão thân đây thành tâm đến nhà, nhưng cô lại một mực từ chối qua loa lấy lệ, rốt cuộc cô nương đang có ý gì đây? Cô chỉ cần nói rõ vài câu với công chúa, nói rõ sự thật thôi mà, cô lại tưởng Lâm phủ dễ bắt nạt chứ gì?”

Bà đã cho cô thể diện, nếu không phải vì tiền đồ của Lâm Hi Hòa, bà mà phải hạ mình đến đây sao? Thẩm Hành nhìn vàng ròng trên đầu Lâm phu nhân vì kích động mà đung đưa dữ dội.

“Nếu đã là sự thực thì cần gì phải làm sáng tỏ đây? Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, không thể vì một hai câu của người ngoài mà thay đổi sự thật. Phu nhân thương con nên sốt ruột, điều này ta có thể hiểu, nhưng ta cũng có giới hạn chịu đựng của mình. Thẩm gia không có nhiều phúc khí, cơm canh đạm bạc cũng đã quen rồi, thực sự không nhận nổi phần đại lễ này của phu nhân.”

“Thẩm Hành!!!”

Lâm phu nhân đập mạnh lên bàn.

“Cô đừng có rượu mời không uống mà lại muốn uống rượu phạt, ta nói nhẹ nhàng với cô chẳng qua là nhớ lại tình xưa. Phụ thân cô với lão gia nhà ta cùng làm quan trong triều, nếu thật sự muốn đổ tội cho ông ta, chỉ cần một hai câu thôi đó. Người ta thường nói, giữ lại nhân tình, sau này sẽ dùng đến. Cô lại muốn chặn cả đường lui của cha cô hay sao?”

Trương Văn Quân vẫn im lặng đứng bên vôi vàng chạy tới an ủi Lâm phu nhân, vừa nhẹ nhàng nói với Thẩm Hành.

“Tài học của Thẩm đại nhân thật ra còn cao hơn rất nhiều người. Nhưng nhiều năm qua vẫn không thể thăng quan tiến chức, chẳng qua là do không có người tiến cử. Thẩm cô nương và Thẩm gia vinh cùng vinh mà nhục cùng nhục, phụ thân có chức quan tốt thì đương nhiên nữ nhi cũng có thể hưởng chút hào quang. Đoan tiểu thân vương vừa ý cô, nhưng cũng không thể không cân nhắc đến xuất thân, nếu Thẩm đại nhân thăng chức, chưa biết chừng ngài ấy còn cưới cô làm trắc phi cũng nên.”

Uy hiệp rồi dụ dỗ, bên xướng bên họa, quả là hiểu nhau. Chẳng trách mẹ chồng con dâu có thể chung sống hòa thuận đến vậy. Không ai có thể hiểu cha nàng như nàng. Thẩm Quát xuất thân là tiến sĩ, nhưng lại chọn nhậm chức ở Lễ bộ, chuyên lo chuyện lễ nghi, cứ như vậy rông rã hai mươi năm trời.

“Văn tử gián võ tử chiến”, nhưng ông lại không tham gia vào tranh đấu vây cánh trong triều, cùng vợ con an ổn qua ngày. Những người quen với tranh quyền đoạt thế, sao có thể hiểu được một người bình thường chỉ mong muốn một cuộc sống yên vui.

Thẩm Hành ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Lâm lão phu nhân.

“Để hai vị đi chuyến này uống công rồi, nhưng tự Thẩm Hành biết được, ta chẳng có gì để giải thích với người ta. Ba năm trước, trải qua không ít chuyện, ta rẻ rúng bản thân mình, đánh giá cao người khác, chỉ hối tiếc một điều duy nhất là không được ngồi lên kiệu tám người khiêng. Đương nhiên, Thẩm Hành tin tưởng, với vị trí thừa tướng của Lâm đại nhân chỉ cần tùy tiện nói một câu cũng có thể khiến cho gia phụ gặp phiền phức. Nhưng ta cũng tin tưởng hoàng đế triều đại Khánh Nguyên này, ngài ấy họ Tô, chứ không phải họ Lâm. Cây ngay không sợ chết đứng. Dưới chân Hoàng thành kêu to tiếng “oan uổng”, ta không tin không nghe được tiếng vang. Thánh

thượng là người anh minh.”

Một lời hai nghĩa. Lâm phu nhân bị nói cho tái mặt, há mồm, “Người...” một lúc cũng chẳng nói được gì. Thâm đại tiểu thư mỉm cười nhìn bà.

“Trà đã lạnh, để ta bảo nha hoàn đổi bình khác.”

Và dĩ nhiên, kết quả sẽ là, mẹ chồng con dâu nhà kia tức giận phẩy tay áo rời đi. Đạo Đạo đứng bên cạnh bất bình nói lại: “Tiểu thư ơi, bạc bị mang đi rồi kìa, lòng nô tì đau quá.”

Thâm Hành nhú mày thờ dài, “Ta còn đau cả tâm can đây này. Đồng tiền đó có thể đánh được một thanh trường kiếm tốt đấy.”

Người có nhân phẩm không tốt thì lại dặt cả bạc triệu trên lưng. Xấp dày kìa mà rơi chắc phủ hết nền nhà. Gió xuân thổi qua, hai chủ tớ lẳng lẳng đứng tựa bên cửa sổ, hai miệng đồng thanh: “Con bà nó chứ.”

Chuyện đổ kị ấy mà, dù người có nhân phẩm tốt thế nào cũng không hề ngoại lệ.

Chương 57: Mí mắt nhảy liên tục

Sau khi kỳ thi hội chính thức bắt đầu, Thẩm Hành mới biết, quan chủ khảo lần này chính là Lâm Phương Tri.

Năm nay, triều đình phân công quan chủ khảo phải nói là cực kì cẩn thận, hơn nữa do án tham ô hối lộ ở kỳ thi hương năm trước, ba ngày trước kỳ thi, các thí sinh mới được bước vào kinh, ngay cả quan chủ khảo cũng vậy, sau khi tiếp thánh chỉ nhậm chức thì phải thu dọn hành trang tiến vào trường thi ngay lập tức.

Mỗi khi đến kỳ thi hội, khó tránh khỏi mấy chuyện tiêu cực xảy ra. Ai trúng tuyển rồi thì gà chó thăng thiên, cho nên sao mà giỡn chơi vậy được.

Con cháu quan lại cũng thế, thư sinh khổ học cũng vậy, đã đi tới kỳ thi hội này rồi, ai mà chẳng muốn chen một chân vào chốn quan trường. Con cháu quan lại không làm việc đàng hoàng, dựa vào quan hệ của cha mình mà mưu cầu nhất quan bán chức ở châu phủ hay kinh thành là chuyện thường xảy ra. Nhưng nói thế nào, vẫn không thể không có công danh trên người.

Đối với những gia đình bình thường, đây lại càng là đại sự vinh quang lừng lẫy. Thí sinh vượt qua kỳ thi hội được gọi chung là tú tài, xem như cũng là người đã có công danh. Ở đất kinh thành này thì không đáng là gì, nhưng ở các địa phương xa, tú tài gặp quan huyện không cần quỳ lạy, tri huyện không thể tùy ý dụng hình, có công sự có thể gặp mặt trực tiếp, là người rất được tôn sùng.

Nếu có thể may mắn vượt qua kỳ thi hội, mộ tổ phải bốc khói xanh* vài ngày cũng là chuyện thường xảy ra.

*ý chỉ mồ mả tổ tiên cũng vui mừng trước đại sự này.

Đây cũng là nguyên do tại sao trong cổ ngữ có câu: Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao. (Tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách mới có giá trị.) Chính là đạo lý như thế đấy.

Mà cũng chính vì suy nghĩ này, rất nhiều kẻ không có thực tài đã âm mưu đầu cơ trục lợi. Mạo danh thế thân, truyền dối bài thi, mua chuộc giám khảo, đủ thứ gian lận đâu đâu cũng có. Sau khi Thẩm Quát kiểm tra thân phận thí sinh, ông đã tìm ra rất nhiều trường hợp như vậy. Thẩm Hành không hiểu hết những đường quanh ngoe tất trong chuyện này, nhưng nàng cũng biết cha

minh sẽ không vì vàng bạc mà làm chuyện hồ đồ. Điều nàng lo lắng, chỉ là Lâm Phương Tri.

Quan chủ khảo quản lý sự vụ cả trường thi, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải hỏi bẩm với ông ta, cũng may là Phó chủ khảo lần này – Thượng Thư Lễ bộ Ngụy đại nhân – quan hệ với Thẩm Quát không tệ, ít nhiều cũng khiến nàng an tâm hơn một chút.

Nhưng đôi khi, có những thứ rất khó mà nói rõ, khiến người ta cứ cảm thấy phiền lòng không thôi.

“Tiểu thư có thể bỏ mấy miếng giấy trắng dán trên mí mắt xuống được không?” Đạo Đạo ngẩng đầu lên, cực kì thật lòng kiến nghị.

Mấy miếng giấy màu trắng lớn bằng ngón tay cái đã dính ở đó rờn rã ba ngày rồi, từ xa nhìn lại, đúng chẳng khác gì mấy ông thầy bói trợn trắng mắt bày hàng trên cầu.

“Em không hiểu đâu.” Thẩm Hành vừa dính lại mảnh giấy trên mí mắt, vừa nói, “Lúc bị nhảy mí mắt thì chỉ có dính giấy trắng mới ngăn được.”

Nhắc tới cùng kỳ, bắt đầu từ ngày cha nàng đến trường thi, mí mắt nàng vẫn nhảy không ngừng nghỉ. Nàng vốn không tin thần cũng chẳng tin phật, vì thế nàng ít khi tin mấy kiến giải dân gian kiểu này. Nhưng mà cứ nhảy mãi, đành phải dùng giấy trắng mà ép chúng lại.

Đạo Đạo bên cạnh lại không cho là vậy, nàng ghé khuôn mặt to tròn bóng loáng đến gần bên, thần thần bí bí nói:

“Nô tỳ nhớ, trong chiêm ngôn thường nói, mắt trái nháy là tiền, mắt phải nháy là tai. Tiểu thư ngài hai mí mắt đều nháy . . .”

Nàng ta hít một hơi lạnh: “Hay là sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó?!”

Còn có việc gì ghê gớm hơn nuôi một nha hoàn miệng mồm xui xẻo thế này không?! Thẩm đại tiểu thư nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, lần đầu tiên không có hứng thú trêu chọc lại nàng ta, nàng nhảy thẳng lên mái hiên nhà, nhìn mãi về phía trường thi.

Những chuyện xảy ra trong thời gian này cứ lạ lạ lùng lùng sao ấy. Tính tình cha nàng xưa nay vẫn luôn cố gắng tránh xa những chuyện không liên quan đến mình, đột nhiên lại muốn nhận cái việc phiền toái như làm quan giám khảo, trước nay nương nàng vẫn quay về vào tháng giêng hàng năm,

năm nay lại chưa thấy động tĩnh gì, đến cả bồ câu đưa thư gửi đến Văn Hà trang cũng chẳng có tin tức.

Nếu sau kỳ thi mùa xuân mà nương nàng vẫn còn chưa trở về, chỉ sợ nàng phải đích thân quay về trang một chuyến.

Đạo Đạo đứng dưới tàng cây đang ngược đầu nhìn lên, cố gắng nhắc đi nhắc lại: “Tiểu thư, thà tin là có, không thể không tin đâu, không bằng chúng ta tới Hoằng Viễn Tự ở Thành Đông lễ bái đi?”

Nàng nhím chăm chăm khuôn mặt tròn xoe kia, lắc lắc đầu.

“Họa phúc đi liền, đời người vốn không thể luôn thuận buồn xuôi gió, lễ bái hay không đều như nhau cả thôi. Nhưng mà em đấy, nên đến đó bỏ ít bạc cầu thử một tấm thẻ uyên ương, xem thử lúc sinh thời có thể gả được ra ngoài được không đi.”

Cũng đã là cô nương hai mươi mấy tuổi rồi, suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ. Đến vú em cao lớn vạm vỡ trong phủ cũng đã tái giá rồi, nàng ta thì vẫn không người hỏi thăm.

Đạo Đạo: “. . .”

Thật ra, không chỉ mí mắt của Thẩm Hành đang nhảy liên tục, mà ở nơi cách đó không xa, Thẩm Quát cũng đang nhảy không ngừng. Chỉ khác là, ông đang hướng dẫn người khác nhảy như thế nào.

Kinh thành, trong trường thi Hạnh Lâm Các.

“Nhảy, tiếp tục nhảy, đúng, tiếp tục nhảy cao hơn nữa.” Một tên thư sinh mặc áo bào ngắn đang đứng nhảy tại chỗ liên tục, mặt đến mức cả khuôn mặt đều ướt đẫm mồ hôi.

“Đại nhân, đệ tử không mang tài liệu mà, khi vừa ra khỏi nhà vệ sinh ngài đã kiểm tra rồi, sao còn không để đệ tử quay về?”

Giám thị đại nhân đứng chấp tay ôn hòa vỗ vai hấn một cái: “Bản quan có nói cậu lén mang gì đâu, ta chỉ thấy cậu ngồi làm bài cực khổ quá, nên tạo điều kiện cho hoạt động gân cốt thôi mà.”

Hoạt động gân cốt, có kiểu hoạt động gân cốt thế này sao? Từ khi hấn ra khỏi nhà xí, hấn đã bị bắt xoay qua xoay lại không biết bao nhiêu vòng, đến khi hoa mắt chóng mặt còn bắt hấn nhảy tới nhảy lui. Còn tiếp tục như thế nữa, hấn sẽ ói ra luôn mất.

“Đệ tử hoạt động đủ rồi, xin đại nhân cho đệ tử trở về tiếp tục làm bài thi.” Thâm Quát đánh giá hẳn một lượt từ trên xuống dưới.

“Làm bài thi là đương nhiên rồi, chỉ là đồ vật nên để lại thì cần phải để lại đã.” Nét mặt của thư sinh kia dờ ra trong nháy mắt, nhưng vẫn đúng lý hợp tình nói ngay: “Đệ tử không hiểu đại nhân đang nói cái gì.”

Đi theo bên cạnh Thâm Quát, phó giám thị Vương đại nhân lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của ông: “Ngài xác định đệ tử này có vấn đề gì sao?”

Thâm Quát lắc đầu như chém đinh chặt sắt. “Không chắc chắn.”

Vì lẽ đó ông mới phải thử một chút xem sao.

Không xác định mà còn giống trống khua chiêng nào động như vậy? Vương đại nhân khẩn trương nhìn xung quanh.

“Có lẽ ngài không biết, đệ tử trước mặt này là thân tín của Lâm thừa tướng Lâm đại nhân, nếu lát nữa không tra ra cái gì, chỉ sợ . . .”

“Là thân tín của Lâm thừa tướng.” Sắc mặt Thâm Quát lạnh đi. “Chẳng trách cử chỉ phong thái đều khác hẳn người thường.”

“Nhảy thêm hai lần nữa ta xem.”

Khóe miệng phó chủ khảo co rúm lại.

Vừa định há mồm khuyên tiếp thì thấy một nhóm quan chức chậm chậm bước tới, chính giữa là vị vừa mới được nhắc tới Lâm Phương Tri. Ông ta đã qua tuổi bốn mươi, tướng mạo vô cùng nghiêm nghị, cộng thêm một bộ triều phục đen tuyền, từng bước từng bước vững chãi đi sang, không giận mà uy.

“Ở đây làm gì thế à? Trọng địa thi cử, sao lại nhao nhao ồn ào như vậy, ra thể thống gì nữa?”

Vương đại nhân đứng hàng tứ phẩm, vốn là một tiểu quan vô danh tiểu tốt. Thấy Lâm Phương Tri đi đến thì chẳng biết làm sao, theo bản năng nhìn về phía Thâm Quát, ông ấy đã chấp tay tiến lên nghênh đón: “Thừa tướng đại nhân có lẽ.”

“Miễn đi.” Lâm Phương Tri hừ lạnh.

Lúc ở trong triều, gần như hai người không có qua lại gì nhiều, nói theo một cách nào đó, là do Lâm Phương Tri không thèm liếc nhìn Thâm Quát

đến lần thứ hai. Nhưng nếu đã tự mình “dâng tới cửa” muốn tìm xui xẻo, đương nhiên lão ta đâu thể dễ bỏ qua.

“Thân là giám thị, không chỉ phải tuần tra thí sinh có dôi trá, gian lận hay không, mà còn phải duy trì trật tự trường thi, người càn quấy gây náo loạn như thế là có ý đồ gì?”

“Hạ quan không hề càn quấy gây náo loạn.” Thẩm Quát chăm chú nhìn lão ta. “Đây là một vị trí hết sức thuận tiện, cách phòng thi cả một bức tường, sao có thể quấy rầy các đệ tử khác làm bài được chứ?”

Chương 58: Bị Đại Lý tự bắt giữ.

Ở trong đám triều thần, Lâm Phương Tri là người nói một không nói hai, cho dù là quan chức đồng cấp cũng phải nể mặt ông ta vài phần, vì vậy ông không ngờ Thẩm Quát lại dám nói thẳng với mình như vậy.

“Không có quấy rầy?! Vậy thí sinh kia thì sao? Trong lúc đang làm bài thi, mà ông lại bắt giữ thí sinh lại, thế là có ý gì?”

Vốn dĩ, việc giám thị đi kiểm tra là đúng với quy định, cũng không tính là chuyện to tát gì. Chỉ là khi Lâm Tri Phương dùng hai chữ “bắt giữ” thì lại là chuyện khác.

Sau khi nhìn thấy Lâm Tri Phương, thí sinh kia không còn căng thẳng như lúc trước, cậu ta giành nói trước: “Đại nhân minh giám, học trò chỉ đi vệ sinh có một lần, lúc quay ra thì bị Thẩm đại nhân chặn lại. Kính xin đại nhân chủ trì công đạo, minh oan cho học trò.”

Phụ thân hắn là thế giao với Lâm gia, có Lâm Tri Phương ở đây, hắn sẽ được phần hơn. Lâm Tri Phương cười lạnh rồi nhìn Thẩm Quát:

“Đã như vậy rồi, Thẩm đại nhân nói xem đã xảy ra chuyện gì. Thi hội không giống với thi hương, nếu không có chứng cứ xác thực thì không được phép bắt giữ, Thẩm đại nhân, ông nói đúng không?”

Trên trán Vương đại nhân toát mồ hôi lạnh, ông nhìn Thẩm Quát với dáng vẻ trung quân báo quốc, nhất thời không biết ông ta có nắm chắc chứng cứ gì trong tay không hay chỉ cố gắng chống chịu mà thôi.

Không ngờ là, Thẩm Quát lại đi tới phía trước, bình tĩnh đáp lời: “Quả thật là có chuyện kì lạ. Nếu như Lâm đại nhân muốn biết chân tướng rõ ràng, có thể chấp thuận cho hạ quan dùng cách trực tiếp được hay không?”

Chân của Vương đại nhân cũng run lên rồi.

Lâm thừa tướng khinh miệt nhìn Thẩm Quát một lượt.

“Tùy ông.”

Lục soát cũng đã lục soát rồi, ông muốn xem xem, rốt cuộc Thẩm Quát có thể làm sáng tỏ điều gì. Lời vừa nói xong, ông đã thấy hối hận rồi, bởi vì Thẩm Quát nhanh chóng đưa tay túm thẳng lấy yết hầu của thí sinh kia, ép

hắn “ọc” một tiếng. ới ra luôn tại chỗ.

Như đã nói lúc trước, dù sao Cử Canh Thì cũng là người có công danh. Mặc dù quan trong kinh thành không giống như quan huyện, nhưng trong trường hợp không có bằng chứng mà đối xử với thí sinh như vậy, đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp là gì.

Một người nhã nhặn như Thẩm Quát lại làm ra chuyện đáng hổ thẹn đến vậy, nhưng ông ta tuân mệnh Lâm Tri Phương, tra hay không tra thì cũng kéo ông xuống nước. Trong lúc thi hội, đồ ăn của tất cả thí sinh đều được cung cấp như nhau, ngày hôm nay ăn họ, nôn hết như thế cũng có thể tưởng tượng được mùi vị của nó sẽ kinh dị nhường nào. Nhưng mà thứ khiến người ta xôn xao lại là, nằm trong đống bần thi kia lại có một tấm lụa nhỏ nằm lẫn lộn.

Vương đại nhân bên cạnh vội vàng bước hai ba bước lớn lên phía trước nhìn xem, trên mảnh lụa kia có chép một đoạn văn rõ ràng, có liên quan đến đề thi lần này: “Hội am tân điển”.

“To gan, đến trường thi rồi mà còn gian lận, người tưởng người có mấy cái đầu hả!!”

Tấm lụa này khá mềm, dù có nuốt vào bụng cũng không làm ảnh hưởng đến cổ họng như những loại giấy bình thường. Nghĩ đến lúc trước Thẩm đại nhân vẫn xoay xoay tên Cử Canh Thì này, hóa ra là muốn ép hắn nôn ra. Nhìn sắc mặt của Lâm Tri Phương lúc này, Cử Canh Thì bị dọa sợ luôn rồi, hắn lão đảo ngã quy xuống đất, khóc ròng, nói: “Lâm thế bá, cứu cháu.”

Bí mật mang theo đồ vào trường thi không phải là chuyện nhỏ, nhẹ thì bị tước bỏ danh phận tú tài, nặng thì bị đày đi sung quân, thậm chí còn có khả năng bị tù chung thân. Đương nhiên, Lâm Tri Phương chẳng bận tâm hắn có thể bị sung quân hay không, ông chỉ quan tâm mặt mũi của mình đã bị mất sạch trước quan lại triều thần. Ông tay áo vung lên, tát mạnh một cái lên mặt người kia.

“Đồ ngu xuẩn, ai là thế bá của ngươi, bản quan không nhớ mình có một người cháu như ngươi.”

Sau khi lấy được đáp án trong nhà vệ sinh, tên này đã mua chuộc người trong trường thi, to gan đem đáp án vào đây. Chuyện thi cử lần này Hoàng thượng cực kì để ý, ông cũng không muốn bị dính vào phiền toái.

Mặt nghiêm lại, ông tay áo phất lên, ông xoay mặt lại nói với Thẩm Quát, “Tâm tư Thẩm đại nhân kín đáo, quả nhiên hơn người. Chuyện này giao cho ông xử lý đi.” Sau đó ông ta không buồn nhìn Thẩm Quát thêm một cái, cũng không quay đầu nhìn lại đám người phía sau, cứ thế dẫn người rời đi. Vốn đang định gióng trống khua chiêng âm ỉ chạy đến đây tự mình điều tra, cuối cùng lại buông tay rời đi như vậy. Ngang nhiên mượn tay ông làm việc, tên Thẩm Quát này, đúng là chẳng coi ông ra gì.

Vương đại nhân đứng bên cạnh chân vẫn còn run, mãi đến khi góc áo kia biến mất mới dám tiến lại gần Thẩm Quát, “Đại nhân tính toán như thần, sao ngài biết tên này sẽ nuốt mảnh lụa vào trong cổ?” Việc này cũng lạ kỳ thật đấy, làm gì có ai sẽ nghĩ ra được chứ.

“Ông không nghe giọng cậu ta éo éo, mặt thì đỏ bừng lên sao. Bình thường khi nói chuyện mọi người đều có thói quen nuốt nước bọt, nhưng hẳn ta thì không, bởi vì sợ làm ướt mảnh lụa kia, không nhìn rõ chữ ở bên trên nữa.”

Quả đúng là như vậy, nhưng mà, “Khi có cái gì đó mắc trong họng rồi thì làm sao mà phát ra tiếng được?”

Thẩm Quát đặc ý nhìn Vương Bình Thừa. “Ở trên phố vẫn diễn xiếc đó thôi, mỗi người làm xiếc dù bất động nhưng vẫn phát ra âm thanh, người ta gọi đó là phúc ngữ, tên Cử Canh Thì học được cái này, khi phát ra tiếng thì phối hợp với khẩu hình, cực kì thông minh, chỉ tiếc là thông minh nhầm chỗ.”

Thì ra còn có chuyện như thế nữa. Vương đại nhân nghe xong thì vô cùng kính phục, ông chấp hai tay lại, “Hôm nay được mở mang kiến thức, đại nhân quan sát tỉ mỉ như vậy, thực sự khiến cho Vương mỗ thẹn thùng.”

Thẩm Quát nghiêng người né tránh, khoát tay đáp lại: “Việc này thì Thẩm mỗ cũng không dám kể công, do có cao nhân chỉ điểm ta mới biết được chuyện này.” Không riêng việc này, ngay cả việc tra ra được những thứ kia cũng là nhờ sự chỉ điểm của người kia.

Cao nhân? Vương Bình Thừa kinh ngạc, “Không biết vị cao nhân này là người trong triều phải không?”

“Ở trong triều, nhưng không gặp thường xuyên.” Trên mặt Thẩm Quát vương ý cười, nói thêm dăm ba câu nữa rồi vuốt cằm đi xử lý những chuyện còn lại. Chỉ còn lại một mình Vương đại nhân đứng ngu người tại chỗ, cau

mày suy nghĩ. Trong triều, lại không thường xuyên gặp mặt thì là ai được chứ? Cao nhân, vậy thì chức quan hẳn không thấp, lại không thường xuyên vào triều....Vương đại nhân vỗ mạnh vào trán một cái.

Đó không phải là vị thiên tuế của Vương phủ kia sao, Đoan tiểu vương gia!

Cho đến ngày yết bảng, Thẩm Quát mới được xách hành lý từ trường thi đi ra. Thẩm Hành và Đạo Đạo cùng nhau tới đón ông, nhìn thấy không có bất kỳ hồi quang phản chiếu nào từ trên người phát ra, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt Thẩm Hành, ông vẫn giống hệt trước đây, cho dù lần này Thẩm Quát đã thăng quan từ tam phẩm lên thành chính tam phẩm. Ông may thêm vài bộ quần áo mới, còn cố ý tranh thủ thời gian, quay về quê hương thăm mộ tổ, dập đầu một lượt mới quay về.

Nàng nhìn lên đầu cha mình rồi cảm thán “tuổi trẻ có chí”, dù đã lớn tuổi nhưng chỉ cần bền lòng, tổ tông đều nhìn thấy cả thôi.

Nhưng đâu ai biết trước, có một số việc tổ tông không thể nào nhìn được. Ngay sau hôm thi đình kết thúc, cha nàng đi ứng mỗ rất lâu mà không thấy quay về. Công công phụ trách truyền lời, lan hoa chỉ nhếch lên, nhỏ nhẹ nói rằng, “Thẩm Quát bị nghi ngờ nhận hối lộ, hôm nay lúc lâm triều đã bị Đại lý tự bắt giam lại, người nhà được vào thăm một lần. Thẩm cô nương mau thu dọn đồ đạc rồi đi theo ta luôn.”

Chương 59: Cái gọi là hiếu thuận

Thực ra Thẩm Hành cũng không quá khiếp sợ, thậm chí nàng còn cảm thấy, kết quả thế này đúng là không có lỗi với cái mí mắt đã nháy liên tục gần nửa tháng của nàng.

Khi xách một bọc nhỏ trong tay đi ngang quán bánh bao, nàng còn nhân tiện mua hai cái bánh bao thịt.

Tiểu Toàn công công dẫn đường vừa đưa khăn tay lên che ánh mặt trời ban trưa vừa nói:

“Cô mang theo mấy thứ này cũng vô dụng thôi à, vào tới trong kia đều phải trả lại nguyên xi hết. Cũng nhờ Thánh Thượng nhớ đến những chuyện trung thực và an phận của Thẩm Quát ngày thường, nên mới để cho cô đi thăm ông ấy chút.”

“Mấy nơi như Đại Lý Tự này chưa bao giờ có người nào thấy qua, nhưng không ai không hiểu, nếu không phải đại lao trọng án, nào có chuyện sẽ bắt giam nơi này. Mà lần này Thẩm đại nhân cũng quá hồ đồ rồi, khi nào nhận hối lộ mà chẳng được, sao lại đứng vào giờ phút quan trọng này được chứ, muốn chọc tức Thánh Thượng hay sao?”

“Nhưng mà bạc ấy à, ai mà chẳng thích, ba mươi vạn lạng bạc trắng, nếu như đổi thành tiền đồng thì chồng chồng chất chất luôn, này, rốt cuộc cô có nghe không vậy?”

Hắn ta nói chăm chú nãy giờ, vậy mà nàng vẫn còn có tâm trạng đi mua đồ ăn vặt?! “Đương nhiên là đang nghe rồi.” Thẩm Hành tiện tay nhét cây kẹo hồ lô vừa mới mua cho hắn. “Ngài mới nói tới đoạn ba vạn lạng bạc trắng, đổi thành tiền đồng kia, nhưng mà ngài có thể chờ một chút được không?” Nàng đổi bọc đồ từ tay này sang tay kia, chỉ vào cửa hàng may mặc đối diện rồi nói. “Ta mang mấy cuộn vải này qua đó đặt kiêu rồi sẽ ra ngay nhé, không mất quá nhiều thời gian đâu.”

Đặt kiêu? May quần áo!!! Cả khuôn mặt của Tiểu Toàn công công đều cứng đờ cả lại. “Chẳng lẽ cái bọc này của cô không phải là đồ đặc mang cho Thẩm đại nhân sao?” Nào có đạo lý phụ thân bị bỏ tù, mà khuê nữ còn chạy đi may quần áo chứ.

“Đương nhiên không phải, quần áo cha ta đều thuê người may riêng, ngài

chờ ta một chút, ta quay lại ngay.”

Cả khuôn mặt Tiểu Toàn công công đều co quắp hồi lâu. Mãi đến tận khi bước đi trên con đường vào bên trong nhà tù, Tiểu Toàn công công cũng không nói với Thẩm Hành thêm một câu nào nữa, ngay cả kẹo hồ lô nàng mua cho hắn cũng chẳng thèm ăn.

Với cá tính của hắn, hắn cực kỳ không ưa loại nữ tử không biết hiếu thuận là gì này. Nghĩ tới Thẩm Quát tuổi tác đã cao mà còn phải ngồi trong nhà giam u ám chờ thẩm tra xét xử, càng nghĩ lại càng thấy chua xót trong lòng, Tiểu Toàn công công bỏ khăn xuống nói với quản ngục bên kia:

“Người trong phòng kia ấy, nếu nhớ có đau đầu cảm sốt gì thì các người nên cố gắng để ý chăm sóc một chút. Ông ấy gia môn bất hạnh lắm, nuôi một đứa con gái vô tâm như vậy. Dù chúng ta là người ngoài, không giúp được gì, nhưng tốt xấu cũng nên để lương tâm mình thanh thản.”

Ba tuổi hắn đã để tang mẹ, phụ thân của hắn – người duy nhất bảo vệ hắn cũng qua đời khi hắn vừa lên sáu. Bởi vậy, đối với những người lớn tuổi già yếu, hắn vẫn luôn tôn trọng, cũng cực kì chướng mắt mắt với mấy loại con cái không biết hiếu thuận là gì.

Người nói Tiểu Toàn công công này là ai? Nhìn không có gì bắt mắt, nhưng lại là công công chỉ đứng sau vị tổng quản nội vụ phủ, hầu hạ bên cạnh đương kim thánh thượng đấy. Hắn tùy tiện dặn dò một câu, còn giá trị gấp mấy lần nhét bạc.

Những người ở đây nghe xong, nào có ai lại không chịu tuân theo, rồi rút gậy đầu tán thành.

Còn đúng lúc này đây, dưới ánh mắt khinh bỉ vô cùng tận của mọi người, Thẩm Hành lại bước đi cực kì nghiêm túc, trong miệng vẫn còn cắn nửa viên hồng sơn tra chưa nhai xong, hài lòng nhìn Tiểu Toàn công công lại dặn dò quản ngục thêm lần nữa.

“Nhớ đó, là cha nàng ta, nhớ đối xử với ông ấy tốt một chút, nếu không bên trên mà phán tử hình thật thì đáng thương làm sao.”

Thẩm Hành vẫn cà phật cà phơ đi tới, nhưng khi nghe tới hai chữ tử hình, bước chân lại thoáng ngần ngừ dừng lại, nhưng rất nhanh lại quay trở về thái độ bình thường.

Đại Lý Tự là nơi nào chứ, nàng đã quá rõ ràng. Trọng phạm triều đình, tất

cả đều bị giam giữ ở đây.

Đây là nơi mà không có quan hệ thì ngay cả một lời cũng không thể nói, bạc cũng chưa chắc hữu hiệu. Chỉ có thể dựa vào ít tài lanh nho nhỏ, để cha nàng sống dễ chịu hơn một chút mà thôi.

Khi đi vào phòng giam, nàng đứng bên cái góc nhỏ đen thui như mực, nhìn một lúc lâu rồi mới mở miệng gọi tiếng “Cha.”

Ông ngồi đưa lưng về phía nàng, nghe thấy giọng con, sống lưng cũng giật nảy cả lên. Khi quay lưng lại, trên khuôn mặt đó lại tươi cười như trước: “Hành Hành đến rồi à.” Ông nói như vậy đấy.

Cứ hệt như ngày thường vẫn nho nhã ngồi trong nhà uống nước, cứ như thể nơi này không phải là nơi lao lí ngục tù. Mà cha con hai người họ, cũng chỉ đang trò chuyện mà thôi.

Thực ra vào chính lúc này đây, Thẩm Hành vẫn mong muốn nhìn thấy cha nàng ngồi dưới đất khóc ròng, rồi gân giọng gào thét. Bởi vì như vậy, có nghĩa là chuyện không nghiêm trọng gì.

“Con tới rồi, tới thăm cha một chút.” Nàng dứt khoát nhắc váy lên, ngồi bệt xuống nền đất. “Bọn họ nói cha nhận hối lộ, trước khi hội thẩm thì cho con tới thăm cha.” Thẩm Quát nghe vậy gật gật đầu.

“Đúng là nói vậy, hình như số bạc kia cũng không ít đâu.” Không phải ít, ba vạn lượng bạc mà đề chắc cũng chết năm, sáu người. Thẩm Hành nghiêm nghị nhìn ông.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cha nói cho con nghe xem.”

Thẩm Quát lắc đầu than thở.

“Việc này cũng lạ lùng lắm.”

Thí sinh qua được kì thi hội gọi chung là “Công sinh”, mỗi lần sẽ chọn ra một trăm năm mươi người văn chương xuất chúng, sau đó tiếp tục tham gia thi điện.

Trong đó có một thí sinh tên là Thạch Kim Tài, là nhi tử một nhà phú hộ ở huyện Kim An, là thí sinh cuối cùng nằm trong danh sách lần này.

Thí sinh tham gia thi hội vàng thau lẫn lộn, có thư sinh cùng khổ, đương nhiên cũng sẽ có con cái nhà giàu. Học vấn có tốt hay không, cũng không

phải chỉ nhìn thấy trên tờ giấy, hướng chỉ đối phương chỉ là công sinh, lại đứng hàng cuối cùng, vốn sẽ không ai chú ý.

Nhưng lại tình cờ làm sao, tên thí sinh xếp hạng thứ một trăm năm một Phùng Vượng lại là đồng hương của hắn, vào ngày yết bảng đã đại náo trường thi, nói Thạch Kim Tài không có chân tài thực học, văn viết còn không rành mạch rõ ràng, sao có thể xếp hạng trước hắn.

Kì thi hội mỗi năm, chuyện như vậy cũng chẳng có lạ gì. Người đọc sách khó tránh khỏi thanh cao, không chịu thừa nhận học thức mình hơn kém người khác cũng là điều thường thấy, mọi người cứ tưởng đó là trò khôi hài, không ai để ý.

Nào ngờ, tên Phùng Vượng này lại dựa vào quan hệ để cáo thẳng lên ngự trạng. Chỉ thẳng Thạch Kim Tài dứt lốt, còn mang theo một nhân chứng đến đây, chính là Thạch Nhị – trưởng phòng nhà Thạch Kim Tài. Tên này đã rêu rao với người ngoài từ lâu, đại nhân nào có thể giúp hắn qua được kì thi hội, hắn sẽ nguyện ý tặng năm mươi vạn lượng hoàng kim.

Sau khi Thánh thượng kiểm chứng xong thì giận tím cả mặt, trước bằng chứng như núi Thạch Kim Tài không thể không nhận tội, hắn nói rằng quả thực mình đã từng thả tiếng gió như vậy. Hơn nữa sau khi yết bảng, năm vạn lượng hoàng kim này cũng đã đưa đến quý phủ của vị đại nhân kia, chính là quan phó chủ khảo lần này, Ngụy Thanh.

Thực ra, trong những lần thi hội trước kia, việc tương tự cũng xảy ra không ít. Vì đề phòng có quan chức phân biệt được chữ, lật xem tên họ giúp thí sinh vượt qua kì thi hội, cho nên người ta thường dùng chu mặc sách (sách có mực chu sa) để phòng ngừa.

Thí sinh làm bài thi sẽ dùng mực bút, gọi chung là mực sách. Sau khi thi xong, bài thi sẽ được niêm phong tên, rồi giao cho quan sao chép dùng bút son chép lại một bản, tức là chu mặc sách. Sau khi giám khảo chấm bài thi, đối chiếu mực sách và chu sách, hủy niêm phong sổ phòng, quy trình đó cực kì nghiêm cẩn. Nhưng mà trên có chính sách, dưới có đối sách.

Đám thí sinh lại vắt óc nghĩ ra cách khác. Và cách khác này, chính là vào cuối mỗi đoạn văn, hoặc là ở đầu, họ sẽ dùng một số trợ từ như “Ai đã” “Đầu tiên” “Thì lại” . . . Mà sở dĩ Ngụy Thanh có thể nhận ra bài thi của Thạch Kim Tài, cũng là vì có người đã gửi gắm mấy điểm này cho ông.

Dang ngạch trúng tuyển thi hội là kết quả do phó chủ khảo và mười tám

vị đồng khảo cùng thâm duyệt, trước khi yết bảng, chấm bài thi, điền bảng, hầu như không liên quan đến vị giám thị nào.

Thế nhưng vấn đề là ở chỗ, người Ngụy đại nhân gặp cuối cùng trước khi chấm thi lại chính là Thâm Quát. Đồng thời, có người tận mắt nhìn thấy ông lén lút đưa một tờ giấy cho Ngụy Thanh, Thạch Kim Tài cũng đứng ra khai nhận, hẳn ta đã mua chuộc Thâm Quát giao dấu bài cho Ngụy Thanh.

Chương quỹ ngân hàng tư nhân Bảo Thông có thể làm chứng, ngày thứ hai sau khi yết bảng, Thâm Quát có tới đó gửi ba vạn lạng bạc trắng. Trong phút chốc, Thâm Quát đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tất cả mũi thương đều hướng về phía ông, nhân chứng vật chứng đầy đủ, có trăm cái miệng cũng khó lòng bào chữa.

Ông là quan giám khảo do thánh thượng bổ nhiệm, tham ô nhận hối lộ chẳng khác nào đánh thẳng vào mặt thánh thượng, giờ chỉ bắt giữ chờ thẩm tra cũng đã là đặc biệt khai ân.

“Cha ơi, rốt cuộc cha có đưa tờ giấy gì cho Ngụy đại nhân không?” Lá gan của cha nàng đương nhiên nàng biết rõ. Đừng nói ba mươi vạn lạng, cho dù là ba vạn cũng hai chân ông đã run rẩy luôn rồi. Nhưng lần này, đáp án lại khiến cho nàng giật mình khiếp sợ.

Bởi vì ông nói, “Đúng là ta đã kín đáo đưa một tờ giấy cho Ngụy đại nhân.”

Thâm Hành “!!!”

Chương 60: Thằng hề nhảy múa

Lúc Thẩm Hành đi ra khỏi Đại Lý tự, trời đã khuya lắm rồi. Ánh mắt của Tiểu Toàn công công hết như hai ngọn đèn chiếu thẳng trên mặt đất, cho nên nàng mới có thể tìm được đường về giữa đêm đen mù mịt.

Khi đến trước cửa nhà, vốn dĩ nàng muốn cảm tạ hẳn một câu, nhưng sắc mặt xem thường quá mức rõ ràng kia khiến cho nàng chẳng còn hảo ý muốn mời hẳn vào nhà uống ngụm trà nóng rồi hãy đi thêm nữa.

Đạo Đạo đang bung cái bát đứng trong sân, thấy nàng về thì vội vàng xoay quanh hỏi han: “Tiểu thư, lão gia thế nào rồi? Có bị nghiêm hình tra tấn không? Có bị vu oan giá họa gì không? Nô tỳ lo đến mức nuốt không trôi cơm nữa.”

Nàng cúi đầu nhìn chén mì sợi trong tay người kia, quả thật là vui mừng hết sức, thứ nàng ấy đang ăn đâu có phải là “cơm”.

“Bây giờ vẫn chưa thăm vấn, cho nên trong khoảng thời gian ngắn thì những điều em nói vẫn chưa xảy ra đâu.”

“Trong khoảng thời gian ngắn sẽ chưa xảy ra? Vậy vẫn có khả năng sẽ xảy ra sao? Tiểu thư, không phải lão gia sẽ...” Người ở Thẩm phủ đều biết, những việc nhỏ nhặt không đáng kể thì cha con hai người sẽ càng nháo càng lớn. Nhưng ngược lại, khi xảy ra đại sự họ lại không chế cảm xúc rất tốt, nhàn nhạt tựa như không.

Từ trước đến nay, Đạo Đạo chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Thẩm Hành như vậy, trong lòng cũng biết nhất định chuyện này đang vô cùng nghiêm trọng. Mì sợi trong chén không cách nào nuốt trôi, nàng run giọng hỏi: “Lão gia sẽ chết sao?” Thẩm Hành tựa đầu vào giường trúc trong sân.

“Trước khi Ngụy Thanh chấm bài thi, cha ta có đưa cho ông ta một tờ giấy, trong đó vốn dĩ là một toa thuốc, nhưng chẳng hiểu thế nào, lúc điều tra ra thì bên trên lại chính là bằng chứng hồi lộ. Chữ viết đó không khác chữ cha ta chút nào, nếu không tìm được chứng cứ chứng minh tờ giấy kia là giả, thì khó nói lắm.”

Ngụy đại nhân lớn hơn cha nàng mấy tuổi, có thể nói, với Thẩm Quát, ông ấy vừa là thầy vừa là bạn. Tuy là Thượng thư bộ Lễ cao quý, nhưng bình

thường ông ta lại hết sức hiền hòa. Cả đời không thích tiền tài, chỉ thích ngâm thơ vẽ tranh, đây chính là nguyên nhân tại sao quan hệ giữa họ lại tốt đến vậy.

Lúc ở trường thi, cha nàng và Lâm Phương Tri đã bất đồng ý kiến mấy lần, đều là nhờ vị Ngụy đại nhân này đứng ra hòa giải, cũng tươi cười mà đi khuyên nhủ bao lần.

Thẩm Quát vô cùng cảm kích, giờ nghe nói mẹ già của ông lại đang lâm bệnh nặng, cho nên trước khi chấm thi một ngày, Thẩm Quát có đi tìm ông ta, đưa cho ông ta một toa thuốc.

Còn việc tại sao toa thuốc này lại trở thành chứng cứ nhận hối lộ, ngoại trừ bản thân Ngụy đại nhân ra thì cũng chỉ có người có ý định hãm hại mới biết được. Có thể khẳng định, đây là âm mưu đã chuẩn bị từ lâu. Trước không nói đến việc Ngụy Thanh không có lý do gì để hại cha nàng, cho dù là cố ý đi chăng nữa. thì chẳng có lý nào lại để liên lụy đến tiền đồ và tính mạng bản thân. Thẩm Quát là người chính trực, xưa nay ông không gây thù oán với ai ở trong triều, vậy đáp án chỉ có một, cũng chỉ có thể là Lâm phủ.

Phương thuốc không cánh mà bay, không phải nàng không nghĩ tới việc đến trường thi điều tra. Nhưng ngay sau khi yết bảng, Ngụy đại nhân bị bắt, công viện đã có người quét dọn hết rồi. Thứ hai, chỉ sợ những người kia đã tiêu hủy chứng cứ, nàng có đi cũng chỉ là गई đúng chỗ ngựa mà thôi.

Đạo Đạo đứng bên nôm nớp lo sợ nói: “Nếu đã vậy, chẳng lẽ không còn cách nào nữa sao?” Nàng vỗ nhẹ vào mu bàn tay của nàng ấy.

“Cũng chưa hẳn.”

Lưu chương quỹ của ngân hàng tư nhân Bảo Thông có nói, cha nàng có gửi ở đó năm trăm vạn lượng bạc, nhưng ngày đó cha nàng không đến đây, rõ ràng ông đã tới Trâm Ngọc quán. Đó là cửa hàng trang sức nổi danh nhất kinh thành, ông đi đến đó là để đánh một cây trâm vàng cho Thẩm Hành.

Chỉ cần tìm được tiểu nhị ngày hôm đó đứng ra làm chứng, ít nhất cũng có thể chứng minh cha nàng không nhận hối lộ, những chuyện còn lại, muốn nghĩ biện pháp thì phải gặp được vị Ngụy đại nhân kia.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Hành đi đến Trâm Ngọc quán. Chương quỹ Liễu Hồng Ngọc tự mình bước ra chào đón, cười ha ha nói: “Đây không phải là Thẩm đại tiểu thư sao, lâu rồi không gặp, vẫn xinh đẹp như vậy.”

Nàng mỉm cười, cầm năm lượng bạc thưởng cho bà rồi hỏi: “Trước đây mấy ngày, cha ta có đánh cho ta một món trang sức ở đây, không biết đã làm xong chưa?”

Triều đình xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù là “chuyện xấu trong nhà” thì dân thường cũng phong phanh được một hai câu, huống hồ nơi này lại là nơi thường xuyên ra vào của các phu nhân nhà quan lại, có thể trong lúc vô tình đã tán chuyện đôi điều

“Thảm đại nhân đến đánh đồ trang sức...”

Liễu Hồng Ngọc cúi đầu suy nghĩ một chút rồi áy náy đáp lời: “Ta phải đi xem lại sổ sách đã, mỗi ngày có không ít người đến đây đặt làm trâm, mong Thảm tiểu thư lượng thứ.”

Thảm Hành cười nói: “Liễu chương quỹ khách khí rồi, chờ một chút cũng không sao.”

Chuyện đặt cây trâm lúc vào trong ngực nàng mới biết. Đã qua nhiều ngày như vậy, không biết những người kia đã làm gì chưa nữa.

Vẫn còn đang suy nghĩ, Liễu Hồng Ngọc đã vén màn từ bên trong đi ra, “Cây trâm hôm qua đã đánh xong rồi, tiểu thư nhìn xem, có vừa ý không?”

Thảm Hành nhìn thấy cây trâm kia, cuối cùng mới có thể âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tán thưởng, “Tay nghề của Trâm Ngọc quán trước giờ vẫn tuyệt vời như vậy, cây trâm này cũng tinh xảo thật đấy, ta rất hài lòng. Nhưng không biết có thể mời thợ vẽ cây trâm ngày ấy theo ta về phủ một chuyên được không, ta cần đánh mấy thứ đồ trang sức khác nữa.”

Cây trâm được đặt làm theo bản vẽ mà khách lựa chọn. Bình thường Liễu Hồng Ngọc không quan tâm những chuyện thế này, đã có tiểu nhị ở trước quầy đón tiếp. Nếu khách hàng có yêu cầu, thì có thể thoải mái đi theo khách hàng để vẽ lại mà thôi.

Liễu Hồng Ngọc là người chỉ quan tâm đến bạc, đi đến nhà vẽ theo yêu cầu có thể kiếm được hơn hai mươi lượng, đương nhiên là phải mừng rồi, bà nhanh chóng gọi tiểu cô nương tiếp đón cha Thảm Hành ngày ấy đi theo.

Tiểu cô nương này tên là La Quyên, tuổi cũng không lớn lắm, nhưng có thể nhìn ra được là một người hiểu lễ nghĩa, có quy có củ. Trước tiên, Thảm Hành mời nàng ấy vào nhà, nói về hai bản vẽ mà nàng muốn vẽ, sau đó mới ung dung hỏi thêm: “Cô nương có nhớ hôm đó lúc phụ thân ta rời đi là giờ

nào không?”

La Quyên vừa cảm cúi vẽ tranh vừa đáp: “Khoảng giờ mùi trở đi, sao Thảm đại cô nương lại hỏi chuyện này vậy?”

Thảm Hành thở dài, khẽ nói: “Nói đến lại đau lòng, kính xin cô nương nhất định phải nhớ chính xác canh giờ giúp ta, bởi vì đây là đại sự liên quan đến tính mạng cha ta.”

Quá trình thẩm án của Đại Lý tự đều có ba người hội thẩm, gồm thừa tướng, thái úy, ngự sử cùng nhau chủ trì. Nhưng bởi vì lần này Lâm Phương Tri cũng thất trách, cho nên không thể làm chủ thẩm, vị trí này được đổi thành Ngự sử đại phu Kiều Nghiêm Lệnh.

Trong thời gian khai thẩm, những người không liên quan không được phép dự thính, nhưng bởi vì Thảm Hành tìm được nhân chứng nên mới được cho phép vào công đường, giờ phải đợi bên trong truyền lệnh thì vào luôn.

Ở phía sau cánh cửa sơn son, bàn tay nàng ướt đẫm mồ hôi.

Bên trong, kinh đường mộc gõ gõ ba lần, ngoài vài câu tình cờ nghe được, còn lại chẳng nghe được chuyện gì.

Từng người làm chứng lần lượt được gọi vào, nàng nhìn thấy Lưu chương quỹ của ngân hàng tư nhân Bảo Thông. Trong lúc hai người đối diện nhau, ánh mắt người kia nhanh chóng chuyển đi chỗ khác, không dám nhìn nàng thêm một chút.

Trong lòng nàng hiểu rõ, cho nên lúc đi lướt qua nhau, nàng khẽ nói một câu: “Người làm việc gì đều có trời cao chứng giám, Lưu chương quỹ làm vậy không sợ bị thiên lôi trừng phạt sao?”

Không ngoài dự liệu, hấn co rúm cả người, nhanh chóng rời đi.

Sau khi tiến vào công đường, nàng nhìn thấy cha mình quỳ gối ở chính giữa công đường, ông gầy gò ốm yếu, bộ quần áo tù màu trắng mặc trên người đã dơ bẩn cả rồi, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp y như ngày trước.

Nàng nén hết đau lòng, quỳ xuống bên cạnh ông, nói rõ:

“Tiểu nữ Thảm Hành, mang theo La Quyên là người của Trâm Ngọc quán bá kiến các vị đại nhân. Nàng ấy có thể làm chứng, ngày 16 tháng 2 vào giờ mùi ba khắc, phụ thân tiểu nữ từng đến Ngọc Trâm quán chọn bản vẽ làm trâm vàng, không hề đến ngân hàng tư nhân Bảo Thông, kính xin các vị đại

nhân minh xét.”

Trước khi xét xử, để đảm bảo không có sai sót nào, Thẩm Hành trực tiếp mời La Quyên đến ở nhà mình. Nàng đã nói rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện với nàng ấy, nàng ấy cũng đồng ý sẽ đứng ra làm chứng cho Thẩm đại nhân. Nhưng sau đó vào ngày hội thẩm, trên công đường, nàng lại lật lọng luôn.

“Mấy vị đại nhân minh giám, ngày 16 tháng 2 đúng là tiểu nữ có ở bên trong cửa hàng chào hỏi khách khứa, nhưng chưa từng gặp Thẩm đại nhân đi vào trong quán. Lời Thẩm đại tiểu thư nói, tiểu nữ cũng không biết. La Quyên chỉ là một nữ lưu, nào có gan mà dám dôi gạt chư vị.”

Thẩm Hành kinh hãi, lại yêu cầu truyền gọi Liễu Hồng Ngọc của Ngọc Trâm Quán, đương nhiên đôi phương cũng một mực chắc chắn rằng Thẩm Quát chưa từng đến cửa hàng đặt cây trâm nào cả.

Đến ngay cả sổ ghi chép cũng rơi vào chậu than mất rồi, không còn chứng cứ để điều tra. Quan chủ thẩm Kiêu Nghiêm Lệnh lớn tiếng hỏi nàng, còn điều gì muốn trình bày nữa không. Nàng không trả lời được, chỉ nhìn về phía La Quyên đang quỳ ngay bên cạnh. Trong đôi mắt kia tràn ngập xấu hổ, sợ hãi và khó xử. Cuối cùng bình tâm trở lại, Thẩm Hành đã hiểu rõ cả rồi.

Thẩm Quát động viên nàng, ông nói: “Hành Hành, nghĩ thoáng ra một chút.” Nhưng làm sao nàng có thể nghĩ thoáng ra được đây? Thậm chí nàng muốn náo loạn công đường này để dẫn cha nàng rời đi, nhưng nàng lại không thể làm thế. Bàn tay giấu trong tay áo đã nắm chặt thành đấm, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay đến chảy cả máu. “Không có.”

Một lúc rất lâu sau, sau nàng mới trả lời như vậy. Không cãi lại, không nổi giận cũng không làm loạn.

Chỉ quỳ gồi như thế giữa công đường, cả căn phòng âm u sực nức mùi tiền, nàng cảm giác mình cũng giống như bọn họ, đều là những thằng hề nhảy múa vì tiền bạc, thấp hèn là thế, cũng buồn cười như thế.

Chương 61: Xem ai nào nhiệt

Thẩm Quát bị xử chém lập quyết, có người nói khi thượng triều thánh thượng cũng có phần do dự. Thế nhưng, chứng cứ xác thực, ngài cũng phải đành nén đau mà hạ thánh chỉ vậy thôi. Không hề đuổi tận giết tuyệt gia quyến Thẩm gia, cũng không xử trí gì thêm, chỉ hạ lệnh xét nhà.

Ngày thánh chỉ ban ra, Thẩm Hành vẫn đứng trước cửa lớn từ đầu tới cuối, thản nhiên nhìn những quan binh kia ra ra vào vào nhà mình. Viên quan phụ trách thanh tra và tịch biên tài sản Kim đại nhân nhìn những món đồ lần lượt được khiêng ra, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Có lẽ ông ta đang cảm thấy, trong nhà một “tham quan”, sao lại chẳng khác nào trò nghèo là vậy.

Thuộc hạ tới bẩm báo, đại nhân, đã lục soát toàn bộ, tất cả chỉ có thể thôi. Người xem, có cần đào hậu viện lên không? Thẩm Hành đứng bên cạnh, sai Đạo Đạo lấy cuốc xẻng đưa cho hắn, sau đó mới xoay người ra ngoài. Kể tịch biên tài sản đương nhiên sẽ muốn vợ vét gì thêm, nàng không biết ở nhà Ngụy đại nhân thế nào, nhưng đến nhà nàng thì quả nhiên lộn chỗ.

Đứng giữa đường cái tấp nập, nàng không biết mình nên đi đâu về đâu. Không lâu nữa, Thẩm phủ sẽ bị dán niêm phong, mấy hạ nhân ít ỏi trong phủ cũng cáo lão về quê hết.

Đạo Đạo đi theo bên cạnh nàng, kéo kéo ống tay áo rồi nói: “Tiểu thư, ngài tới Vương phủ làm gì? Không phải Thiên Tuế gia đi Phụng Vu sơn rồi sao?”

Nàng ngẩng đầu nhìn bốn chữ lớn Đao Thân Vương Phủ trước mắt, đột nhiên lại cảm thấy sững sờ. Trong lúc vô tình, hóa ra nàng lại đi tới nơi này. Đạo Đạo nói: “Không thì chúng ta đi tìm Vương Gia đi? Nhất định ngài ấy sẽ có cách cứu lão gia.”

Nàng khẽ gật đầu.

Bệnh cũ của Tô Nguyệt Cẩm phát tác, vốn đã vô cùng hung hiểm, hơn nữa Phụng Vu sơn đường xá xa xôi, cho dù tìm được cũng không kịp cứu cha nàng. Chuyện lần này xảy ra đột ngột đến vậy, ngày nàng biết được tin tức cũng đã là ba ngày trước khi thẩm tra. Không phải Thẩm Hành không muốn hắn trở về, chỉ có điều, thật sự đã không kịp nữa rồi.

“Vị này không phải Thẩm đại cô nương à?” Một giọng nói the thé vang

lên bên tai, “Cha mình cũng bị phán quyết xử chém rồi, sao còn có tâm trạng mà đi dạo thế này? À, suýt chút nữa thì ta quên mất, cô quen biết Đoan tiểu vương gia sao? Chỉ tiếc hiện giờ Vương Gia không có ở Kinh thành, cho dù có lòng cũng không giúp nổi.”

Cho dù không quay đầu lại, Thẩm Hành cũng biết người vừa đến là Lưu Nhã Quân, cũng chỉ có nàng ta, mới có thể nói chuyện với giọng điệu chanh chua khó chịu đến vậy.

Phía sau có tiếng bước chân của hai người, người sau có phần nặng nề, vừa nghe đã biết là người có mang. Mang thai còn thích “bôn ba” như vậy, ngoài cô “bạn thân chốn khuê phòng” kia của nàng, còn có thể là ai nữa chứ?

Quả nhiên, vị Lưu thiên kim vừa mới dứt lời xong, ngay sau đó là âm thanh nhẹ nhàng của Trương Văn Quân.

“Sao muội lại nói chuyện như vậy? Chuyện của Thẩm bá bá, phận làm con sao có thể không đau lòng được đây. Tiểu Hành cũng cố gắng lắm rồi, không phải nàng ấy đã tới tiệm trâm ngọc tìm người làm chứng đó sao? Chỉ tiếc gan của đối phương quá nhỏ, không dám làm chứng giả, chắc là bạc chưa đủ rồi?”

Nàng thở dài một tiếng, làm như tiếc hận.

“Nếu lúc trước, người chịu nhận bạc mẹ chồng ta đưa thì làm sao đến nông nỗi không chỗ nhờ vả như bây giờ? Mà cũng phải thôi, ba vạn lạng so với ba mươi vạn lạng, đúng là không đáng gì ấy nhỉ, cũng khó trách.”

Thẩm Hành lẳng lẳng nhìn nàng ta. Hai người họ đều hiểu rõ ý lời. “Người nói bậy.” Đạo Đạo không bình tĩnh nổi, chống eo quát tháo.

“Lão gia nhà chúng ta không hề nhận hối lộ, tiểu thư cũng chưa từng ép cô nương La Quyên gì kia, càng không có chuyện lấy bạc ra mua chuộc nàng ta, có người muốn ngáng chân sau lưng. Còn người đó là ai, trong lòng mọi người đều hiểu, bót làm trò đi, trước mặt người ta thì giả bộ làm người, sau lưng họ thì lại đi làm quỷ.”

Trương Văn Quân cũng không tiếp lời thêm, nhưng Lưu Nhã Quân lại như kiểu bị đập trúng phải đuôi, nàng giơ chân lên mắng.

“Người nhìn lại xem mình là cái thứ gì đi, Thẩm phủ bị xét nhà, Thẩm Hành cũng không còn là thiên kim quan gia nữa rồi. Nàng ta không lên tiếng, cái loại tiện tỳ không biết ở đâu ra như ngươi mà cũng dám đứng trước

mặt chúng ta hô to gọi nhỏ, người mà xứng à?”

Vào năm sáu tuổi, Đạo Đạo được Thâm Hành nhặt về từ giữa đồng ăn mày, khi còn chưa khôn lớn, suốt ngày nàng phải tranh ăn cướp uống với đám người cao lớn hơn cả mình, không thịt không vui. Trong lòng nàng, nàng chỉ nhận cha con Thâm Hành làm chủ, nếu ai dám bôi nhọ hai người họ, sao có thể nhượng bộ được đây.

“Xứng hay không xứng thì liên quan đến cô chắc? Tiểu thư mãi mãi là chủ nhân của ta, cho dù ngài ấy có phải bung bát đi xin cơm, ta cũng muốn đi theo sau ngài ấy.”

Sao Lưu Nhã Quân có thể chịu được sự chông đoi như vậy, nàng giơ tay lên muốn tát Đạo Đạo một cái, nhưng cánh tay vừa giơ lên đã bị Thâm Hành nắm chặt. “Tâm trạng ta giờ không được tốt, tốt nhất người đừng có chọc đến ta.”

Nàng tự nhận mình không phải kiểu người tốt tính gì cho cam, đặc biệt là vào lúc thế này. “Ha!” Lưu Nhã Quân cười giận, vừa định nói: “Ta muốn chọc giận người đấy, người có thể làm gì được ta?”

Nhưng sau khi nghĩ lại, nàng ta lại đổi giọng lập tức: “Không phải người muốn gặp Ngụy Thanh sao? Nếu như ta nói, ta có thể giúp người gặp ông ta một lần thì sao?”

Ngụy Thanh? Thâm Hành khẽ buông lỏng tay ra. Ông ấy khai ký hiệu đó do cha nàng đưa cho, nếu như có thể gặp ông ấy để hỏi rõ sự tình, biết đâu vẫn còn hy vọng được sống. Nhưng mà, các nàng sẽ tốt bụng đến vậy sao?

“Nói điều kiện của các người đi.” Thâm gia thê thắm đến mức này, không cần nghĩ cũng biết là do ai ban tặng, mè đến khóc chuột đều có mục đích cả thôi.

“Điều kiện à, cũng không phải hà khắc lắm đâu.” Lưu Nhã Quân đắc ý hất tay Thâm Hành ra.

“Người phải quỳ gối trước cửa Lâm phủ thỉnh tội với Lâm thừa tướng, sau đó đứng trước mặt dân chúng trên phố, thừa nhận mình đã nhận ba vạn lượng bạc của Lâm gia, và vì mấy đồng bạc này, người đã rời bỏ Lâm Hi Hòa.”

“Nhà người đã sa sút đến tình thế này rồi, nói hay không nói cũng chẳng còn tác dụng gì với Thất công chúa và Phủ Thừa Tướng cả. Thế nhưng, có

hình thức thì vẫn tốt hơn nhiều. Chúng ta xem náo nhiệt, còn người, ngoài việc phải mất mặt mũi ra, cũng chẳng hao tổn gì.”

Nàng ta kê sát bên tai Thâm Hành cười nhạo.

“Cha người làm mấy chuyện đó ở ngay giữa trường thi, Lâm thừa tướng rất không vui luôn đấy. Có kết quả như ngày hôm nay cũng là do ngày thường người kên kiệu quá sức, ta cũng chỉ tốt bụng khuyên người thôi.”

Thỉnh tội, hạ thấp bản thân, nâng cao giá trị cho Lâm phủ. Chuyện mất hết mặt mũi này, các nàng ta năm lần bảy lượt tìm đủ mọi cách nhai đi nhai lại trước mặt nàng, còn buồn nôn hơn cả mấy thứ nặng ruồi bu quanh thịt thối.

Trương Văn Quân đứng bên khẽ khàng vỗ vỗ bụng mình, nhẹ giọng nói:

“Ngụy đại nhân cũng sắp là người chết luôn rồi, quan hệ của ông ấy và Thâm bá bá không tệ, chưa chắc đã nhất quyết lôi kéo bá bá chịu tội cùng. Tiểu Hành, người phải suy nghĩ cho cẩn thận đấy nha.”

Người ta vẫn nói, đánh xà bẫy tặc, Trương Văn Quân quả nhiên đúng là cao thủ. Thâm Hành ngược mắt, đảo qua đảo lại giữa hai người, cuối cùng nhìn sang hướng của Đại Lý Tự. Chỉ còn hai ngày, cha nàng sẽ bị xử trảm mất. Một thư sinh cả đời chưa biết nhiều tiền là sao, giờ lại phải cõng trên lưng cái tội tham ô nhận hối lộ, còn bị phán trảm lập quyết, khỏi phải nói là trào phúng bao nhiêu.

Nhìn thẳng hai người đối diện, nàng gằn ra từng chữ:

“Nếu muốn xem náo nhiệt, sẽ như các người mong muốn.”

Trên đường đi về, Đạo Đạo nhìn nàng muốn nói lại thôi. Đây có thể là cơ hội cuối cùng để cứu lão gia, nhưng mà ai có thể đảm bảo, những kẻ kia sẽ không nuốt lời?

“Tiểu thư, có tin họ được không? Nếu tiểu thư làm rồi mà họ vẫn không chịu dẫn ngài đi gặp Ngụy đại nhân thì phải làm sao đây? Lâm gia sẽ tha cho lão gia một con đường sống sao?”

Thâm Hành dừng bước nhìn nàng ta: “Ta chưa bao giờ tin người Lâm phủ sẽ có lòng tốt như vậy.”

“Không tin sao ngài còn . . .?”

“Đồng ý với họ à?” Thâm Hành mỉm cười nhìn nàng, “Ta đồng ý sẽ cho

họ xem náo nhiệt.” Chỉ có điều chuyện náo nhiệt này là của nàng hay của họ thì còn chưa biết được.

Đạo Đạo hung phần nói, nô tỳ đã biết tiểu thư sẽ không chịu quỳ gối trước những kẻ đó mà, nhất định có cách khác để cứu lão gia, nô tỳ tin tưởng ông trời vẫn còn công bằng đó.

Nàng quay lại mỉm cười với nàng ta, lại cúi đầu nhìn bội kiếm bên hông. Biện pháp, đương nhiên có. Lấy mạng mình đi liều mạng, cũng có thể cứu cha nàng ra.

Ngày hôm sau, giữa phố Quang An, ngay trước cửa Lâm phủ.

Mọi người đều biết đó là cửa phủ đệ Lâm thừa tướng, trong vòng mười trượng chưa bao giờ cho phép bách tính tùy tiện bước vào. Nhưng hôm nay khi cửa lớn mở ra, bên ngoài kia lại có đông người vây quanh từ vòng trong ra vòng ngoài.

Đoàn người huyên náo đứng chật nửa con phố, ai ai cũng muốn nhìn xem trong đó đã xảy ra chuyện gì. Người bên trong còn chưa kịp đặt chân ra, những người vây quanh đã năm mồm bảy miệng hỏi: “Trong đó đang ồn ào chuyện gì vậy, sao nhiều người túm tụm thế chứ?”

“Đúng đấy, hay là chuyện tốt của Lâm công tử đang đến gần rồi nhỉ? Sáng sớm nay ta còn nhìn thấy kiệu của công chúa tiến vào trong phủ này luôn mà.”

“Chuyện tốt?” Một tiểu ca chen từ trong ra ngoài hừ lạnh, “Đúng là chuyện tốt, Thẩm đại tiểu thư mang nha hoàn tới tặng quan tài cho Lâm phủ, giờ vẫn đang đặt ở cửa phủ đó. Trên đó còn có lập bài vị, viết bốn chữ lớn “Chấp pháp như núi”, cứ thế ngang nhiên đặt trên ván quan tài, mặt Lâm thừa tướng cũng tái mét hết rồi.

Chương 62: Đừng lo, có ta đây rồi.

Mọi người đang xôn xao vây quanh, bách tính muôn dân đều kinh ngạc nhìn vị tiểu ca kia.

“Có chuyện như thế sao? Cậu không nhầm đó chứ?”

“Mấy chữ “Chấp pháp như sơn” viết ở trên quan tài, chẳng phải ý nói muốn đem chôn luôn mấy chữ này sao? Đây rõ ràng là trào phúng Lâm thừa tướng chấp pháp không công minh đây mà.”

“Không phải vậy sao, ta còn nghe nói, vụ án của Thẩm đại nhân là do Lâm thừa tướng thẩm tra, chẳng lẽ có khuất tất gì chăng?”

Tiếng bàn luận bên ngoài càng lúc càng lớn, khuôn mặt của Lâm Phương Tri sa sầm hết lại, mặt mày xanh mét nhìn Thẩm Hành đang đứng ở trong sân.

“Không biết tự lượng sức! Lại còn ngang nhiên chạy tới Lâm phủ ta gây sự, người tưởng đây là nơi nào?” Đường đường là phủ Thừa tướng mà bây giờ náo nhiệt không khác gì cái chợ, ông còn mặt mũi gì nữa đây.

“Nơi nào?” Thẩm Hành mỉm cười nhìn ông. “Không phải là nhà ông đó sao? Hay là thừa tướng đại nhân muốn nói, những người ở đây đều không phải là người?”

“Vô liêm sỉ!!” Lâm Phương Tri tức đến đỏ bừng cả mặt. “Người ngang nhiên coi thường mệnh quan triều đình, ai cho người cái gan lớn thế hả?”

Thẩm Hành lại lắc đầu ra vẻ không hiểu, “Tặng quà mà còn cần lớn gan sao? Tiểu nữ nghe nói Lâm đại nhân mắc bệnh khó trị, lo lắng quý phủ không tìm được gổ tốt làm quan tài cho ngài, vì vậy mới đi suốt cả đêm mang một cái tới đây. Sao có thể nói là xem thường Lâm đại nhân được chứ...”

Nàng lấy bài vị trên quan tài cầm xuống, chỉ vào mấy chữ to “Chấp pháp như sơn” nói: “Đây là tiểu nữ đang ca ngợi đại nhân, sao lại biến thành coi thường ngài được? Hay đại nhân cảm thấy, bản thân mình không chịu nổi bốn chữ lớn thế này?”

Thẩm Hành ung dung thong thả nói xong, nhưng từng câu từng chữ đều sắc như gai nhọn, thiếu chút nữa là khiến cho Lâm Phương Tri tức đến chết

ngắt.

“Thân thể của bản quan cực kì khỏe mạnh, ai nói với người là ta mắc bệnh không cứu được? Người gọi hẳn ra đây cho bản quan xem.”

“Là thiếu phu nhân của quý phủ ngài nói đó.”

Nàng vô tội chỉ vào Trương Văn Quân bụng bự. “Hôm qua, nàng ấy còn căn dặn tiểu nữ, nhất định phải mang quan tài tốt đến đây.”

Trương Văn Quân không ngờ mũi nhọn sẽ chĩa vào người mình, nàng hoảng hốt lắc đầu. “Không phải. Hôm qua tìm cô vốn chỉ muốn an ủi cô đừng quá đau lòng vì chuyện của Thẩm bá bá. Làm gì còn chuyện gì khác nữa, chuyện này Nhã Quân cũng có thể làm chứng.”

Lưu Nhã Quân cũng vội vàng đứng ra nói đúng.

Thẩm đại tiểu thư nháy mắt hai lần. “Ai cũng biết cô và Lưu thiên kim là khuê mật, cô nói nàng ấy có thể làm chứng, ta cũng có thể nói mấy lời kia là do hai người tự biên tự diễn với nhau thôi”.

Điều tra nhưng lại không tìm ra chứng cứ, đây đều là những điều nàng học được từ gia đình bọn họ. Lâm Hi Hòa đứng ở giữa há miệng thật to, không kịp được đành tiến lên khuyên nhủ: “Tiểu Hành, mau quay về đi, đừng nghịch ngợm nữa. Chọc giận phụ thân ta, nàng cũng biết hậu quả thế nào rồi mà.”

Cô nương đó vẫn nhỏ nhắn như ngày trước, mặc một bộ áo màu hồng nhạt và chiếc quần xanh xanh, cứ lạnh lùng đứng đó, vẫn thanh tú hết như thuở thiếu thời. Khóe mắt thỉnh thoảng lại lóe lên nét tinh ranh, giống như một con cá nhỏ, long lanh như châu ngọc tinh khiết nhất thế gian. Nếu lúc trước không quật cường như vậy, bây giờ người đứng bên cạnh hẳn đã không phải Trương Văn Quân. Thực ra trong lòng Lâm Hi Hòa vẫn rất thích Thẩm Hành, chỉ cần nàng chịu làm thiếp, thì hẳn cũng không ngại nạp nàng vào phủ. Nếu như Thẩm đại tiểu thư biết suy nghĩ của hẳn, chắc chắn nàng sẽ nói: “Cút mẹ người đi.”

Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để tâm đến mấy lời người kia, nàng nhìn thẳng vào Lâm Phương Tri, nói: “Hình như Lâm đại nhân không thích món quà này chút nào, nhưng mà lễ đã mang tặng rồi, chẳng có lý nào lại lấy về thế cả. Lễ cũng đưa tới nhà, Thẩm Hành không quấy rầy thêm nữa, xin cáo từ.”

Dưới chân thiên tử, muốn bắt người thì phải có chứng cứ. Thứ nhất, Thẩm Hành nàng không nhục mạ mệnh quan triều đình, thứ hai, không vi phạm pháp luật, cứ coi như bọn họ có nói trắng thành đen, thì cũng không thể chặn họng của nhiều người đứng vây xem ở đây thế được.

Lâm Phương Tri tức đây cả bụng không xả đâu cho hết, tức đến run người. Cuối cùng chỉ có thể xả giận xuống người Trương Văn Quân, giơ tay tát mạnh một cái.

“Người làm được chuyện tốt quá nhi!!!”

Nếu không phải do nàng ta nói Thẩm Hành sẽ thay mặt cha mình đến đây thỉnh tội, sao ông có thể để nhiều người hỗn tạp đến đó ngó trò vui? Trương Văn Quân bị đánh, nhưng cũng không có gan dám tranh luận với Lâm Phương Tri, chỉ có thể ôm nửa bên mặt, không dám hé răng nửa lời.

“Khoan đã. Bọn cung đã chấp thuận cho người rời đi sao?” Vào lúc Thẩm Hành chuẩn bị bước chân ra khỏi Lâm phủ, Thất công chúa vốn vẫn im lặng lại đột nhiên lên tiếng gọi nàng. Thẩm Hành không ngờ Tô Nguyệt Hoa sẽ lên tiếng ngăn cản, nhưng vẫn dừng chân lại.

“Không biết công chúa có gì chỉ giáo?”

Vốn dĩ hai người chẳng có quan hệ gì, huống hồ lần này nàng chỉ muốn nhằm vào Lâm phủ, đã trêu chọc nàng ta lúc nào đâu?

“Khí thế của Thẩm đại tiểu thư lớn thật, chỉ là dân thường mà không hành lễ khi thấy bọn công chúa, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Người còn hỏi ta có gì chỉ giáo sao?”

Làn váy quét đất, nàng đi tới trước mặt Thẩm Hành.

“Người không coi thường mệnh quan triều đình, nhưng người coi thường ta.”

Lần trước, trước mặt hoàng hậu và mọi người, nàng mất hết mặt mũi, lại mất thân phận trước mặt Trương Văn Quân, cũng chính bởi vì cô Thẩm Hành này đây. Mẹ đẻ nàng là Lạc quý nhân vẫn luôn căn dặn nàng, không muốn nàng qua lại cùng với Lâm Hi Hòa, cũng bởi vì nữ nhân này khiến hẳn phải gánh thêm tiếng xấu.

Lúc đầu, nàng vẫn do dự có nên gả cho Lâm Hi Hòa hay không, nhưng hiện tại, Lạc quý nhân không cho nàng gả, làm sao nàng có thể bỏ mặc, cứ

thể rời đi cho được.

Thẩm Hành hơi nhíu mày. Từ lúc nàng mới bước vào cửa, Tô Nguyệt Hoa vẫn đứng lẫn ở trong đám người kia, cho nên nàng không phát hiện ra. Khi nàng nhìn thấy nàng ấy, nàng ấy cũng nhẹ nhàng xua tay, ra hiệu miễn lễ. Bây giờ, những lời nói này lại ngầm ý nàng bắt kính.

“Công chúa nói Thẩm Hành không hành lễ với công chúa, nhưng không biết công chúa lấy thân phận gì khi đứng ở nơi này. Hoàng thất xuất hành, không bày nghi trượng thì tính là cải trang, Thẩm Hành chỉ nghĩ công chúa không muốn lộ thân phận ra, cho nên mình mới không hành lễ, sao có thể nói thành coi thường công chúa được?”

Nam chưa cưới, nữ chưa gả, cho dù là công chúa đi nữa, cũng không thể giống trống khua chiêng đến nhà nam tử làm khách, nàng không hành lễ chẳng qua là bận tâm đến thể diện của hoàng thất mà thôi.

“Có cải trang hay không cũng là do bản công chúa nói. Người biết rõ thân phận của bản cung mà không quỳ xuống hành lễ thì chính là vô lễ, chưa thỉnh an là tội bắt kính, chiếu theo luật lệ của triều đình, đáng bị hình và miện.”

Thẩm Hành không ngờ đóa hoa diễm kiều này lại kiêu ngạo đến vậy, nàng nhìn thẳng vào nàng ấy rồi nói.

“Công chúa thừa nhận bây giờ mình đang cải trang sao, nếu như ngài tùy tiện đi lại giữa đường cái, rồi đột nhiên thân phận bị lộ ra, thế chẳng phải cả dân chúng trên cả con phố đó đều phải cùng nhau chịu phạt à?”

Vốn dĩ Thất công chúa muốn để Thẩm Hành chịu dạy dỗ một hồi, ra vẻ oai phong trên đầu nàng một chút, không ngờ miệng lưỡi nàng lại bén nhọn đến vậy. Nhất thời không thốt được nên lời, đành cả giận trừng mắt nói: “Cãi chày cãi cối, bản công chúa nói người vô lễ thì là người vô lễ, tát thật mạnh vào miệng nàng ta cho ta. Bản công chúa muốn nhìn xem, rốt cuộc miệng của nàng ta cứng rắn thế nào.”

Nàng không quan tâm người ngoài kia sẽ nghĩ chuyện thế nào, cơn giận này, nhất định nàng phải xả. Có lý do này của Tô Nguyệt Hoa, đương nhiên Lâm Phương Tri sẽ không chịu bỏ qua, ông nói với thị vệ trong phủ, “Còn lo lắng gì nữa? Không mau bắt lại giao cho công chúa xử lý.”

Mấy thị vệ cùng nhau tiến lên bắt nàng lại, tay của Thẩm Hành bị trôi

chặt.

“Công chúa làm như vậy, không sợ kẻ dưới sẽ không phục hay sao?”

“Quần chúng là ai? Bọn cung chính là quần chúng.”

Được lắm, bọn cung chính là quần chúng. Lúc này mà đánh trả, nhất định nàng sẽ bị định một tội danh lớn hơn. Không chống trả, chuyện hôm nay sẽ không thuận lợi được rồi.

Bàn tay thất công chúa vung lên, thị vệ cạnh bên đang muốn kéo nàng tiến lên phía trước, nhưng không biết vì sao lại không hề dịch chuyển.

Người cách nàng gần nhất còn đang duy trì tư thế đưa tay ra kéo, bất động một cách lạ kì. Thất công chúa vẫn còn vênh mặt hát hàm lên sai khiến, “Sao còn chưa áp giải nàng ta lên đây?”

Thế nhưng trả lời nàng chỉ có một khoảng không yên tĩnh đến lạ lùng.

“Người của ta cũng dám động vào, đúng là hiếm lạ.” Đột nhiên, một giọng nói ôn hòa vang lên từ phía bên cửa chính, một cách đầy lười biếng. Cả người nàng đờ đẫn, ngây dại nhìn bóng dáng gầy gò của người kia đang tiến lại thật gần. Hắn vừa nhìn nàng cười, vừa từng bước vào từng bước một, gần trong gang tấc, lại rõ ràng đến mức nàng không thể hoàn hồn.

“Ta còn tưởng rằng nàng sẽ nhào lên đấy?” Nàng muốn nói, nhưng cổ họng lại nghẹn ngào không phát được âm thanh, rất lâu sau mới miễn cưỡng nói được ba chữ. “Ô Nguyệt Cẩm.”

Một cái tên đơn giản đến vậy, nhưng trong lòng nàng lại trăm mối tơ vò, biến đổi liên tục. Thân thể được ôm vào một vòng tay ấm áp.

Cho đến thời khắc này, nàng mới biết, hóa ra nàng đã nhớ sự dịu dàng này đến vậy. Mấy chục ngày kinh thiên biến động, nàng vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Nàng không cho phép bản thân mình yếu đuối, không cho phép mình cúi đầu, thậm chí còn không cho phép mình nhớ hắn.

Thế nhưng, vào lúc này đây, nàng mới hiểu rõ ràng, nam tử này chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng nàng.

“Đừng lo, có ta đây rồi.”

Chương 63: Nhớ nàng chứ sao

Sau khi những người ở Lâm phủ thấy rõ người vừa tới, họ hốt hoảng vội vàng quỳ xuống đất. Tô Nguyệt Hoa vẫn còn duy trì tư thế ngơ ngẩn đưa bàn tay lên, lấp ba lấp bấp nói:

“Hoàng, hoàng huynh, sao huynh đã trở về rồi?” Hấn cũng không thèm nhìn nàng ta một cái, mà lại cúi đầu nói với Thẩm Hành: “Đáng lẽ nàng phải hỏi ta câu này chứ.”

Thẩm đại tiểu thư nhất thời không hiểu được ý hấn, nhưng vẫn nghe lời hỏi lại: “A, đúng vậy, sao chàng đã về rồi?”

Lúc trước khi đi đã nói là hơn một tháng, bây giờ mới chưa tới nửa tháng .
..

“Nhớ nàng chứ sao.” Hấn ngấm nhìn nàng rồi từ từ nói vậy, nhìn kỹ còn thấy sắc mặt ai kia thoáng ửng đỏ cả lên.

Nhưng Thẩm Hành thà tin rằng là do hấn bị nóng, chứ không sao chấp nhận nổi vì người này xấu hổ.

Nàng bắt mắt lườm hấn một cái.

“Đề về rồi hãy nói.” Nàng không ngại chuyện thân mật giữa hai người, nhưng nhìn xung quanh đây đi, người ta còn đang quỳ đầy đất đầy. Tình cảm chân thành đổi lấy cái nhìn thoáng qua không mấy nhiệt tình của mỹ nhân, tâm trạng Tô tiểu vương gia không tốt đẹp là mấy.

Hấn khẽ cười quần lấy sợi tóc đang tung ra của nàng, hờ hững nói: “Lâm thừa tướng không thích món quà A Hành đưa tặng sao?”

Chợt nghe đến tên mình, Lâm Phương Tri hoảng sợ run rẩy cả người lên.

Quan hệ của Vương Gia và Thẩm Hành, lời đồn trên phố đã lan truyền từ lâu, chỉ có điều lão không chịu tin thôi. Ai mà tin đường đường là hoàng tử lại coi trọng một nha đầu vô danh tiểu tốt, con gái một lễ quan nho nhỏ chứ.

Nhưng hôm nay xem ra, hấn là sự thật.

“Hồi, hồi bẩm điện hạ. Vi thần, không phải không thích.” Lão không đoán được tính tình của vị vương gia này, thế nhưng vào những lúc thế này, chắc

chấn không thể nào đắc tội Thâm Hành thêm được nữa. “Không phải không thích, vậy sao trông ông không vui mừng thế hả?”

Ai nhận được quan tài mà vui mừng được đây? Nhưng câu này có mùi lá gan Lâm Phương Tri cũng không dám nói được. “Vi thần thích, thật sự rất thích. Mắt nhìn của Thâm đại tiểu thư đúng là tốt thật.”

“Ồ?”

Tô Thiên Tuế đi thẳng tới trước quan tài kia.

“Sao ta lại thấy chạm trở hơi tầm thường thế nhỉ, chất gỗ hơi kém, nước sơn cũng không được bóng bẩy, nhưng mà . . .” Hấn liền hậu nhìn về phía Lâm Phương Tri: “Tặng cho người dùng, thì tính ra cũng tương xứng đấy.”

Mấy thứ như quan tài này ấy, ai mà chẳng biết sẽ đem tới điềm xui. Thâm Hành đưa tới, Lâm Phương Tri tức đến sôi gan. Nhưng một khi Tô Nguyệt Cẩm nói rằng quan tài này tặng phải, chắc chắn sẽ có ý nghĩa khác.

Quê Viên công công nói tiếp: “Nếu Lâm đại nhân thích, sao không nằm vào thử xem to nhỏ thế nào?”

Lão hoảng sợ đến chân run cầm cập, nửa ngày không thốt được lời nào. Ngồi tới cái vị trí này rồi, có ai còn giữ được trong sạch liêm minh. Có bị đối phương phát hiện ra chuyện gì không, khó ai biết được. “Nằm thì không cần, sau này cũng chưa chắc đã dùng đến.” Tô Thiên Tuế hờ hững liếc nhìn công lớn. “Thế cứ đặt trong viện đi nhé. Chẳng phải người ta thường nói thặng quan giống như thặng quan[1] sao, cũng là điềm tốt”.

[1] Ở đây Tô Thiên Tuế đang chơi chữ, từ “thặng quan” phía trước “quan” nghĩa là quan tài, còn từ “thặng quan” phía sau “quan” nghĩa là quan chức.

“Ý Lâm thừa tướng thế nào?” Thân phận vị Thiên Tuế này ngang ngửa với thái tử. Hấn nói chưa chắc dùng tới được, có khác nào đang cảnh cáo cái đầu trên gáy lão khó mà giữ nổi. Ngay trước mặt một đám dân chúng, Lâm Phương Tri chưa bao giờ thấy mặt thể diện đến vậy. Nhưng giờ đây lão đâu còn tâm tư mà bận tâm những chuyện thế này, chỉ hận Trương Văn Quân vô cơ sinh sự, tự dung tìm cho lão phiền phức lớn như vậy, hấn âm thầm lẳng trì nòng ta trong lòng.

Trương Văn Quân gả tới Lâm phủ đã nhiều năm, sao có thể không hiểu tính tính của Lâm Phương Tri, nòng nhẹ vỗ về bụng mình, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Thất công chúa đứng bên cạnh thấy vậy, trong lòng cũng thấy hơi khó chịu, nàng nhỏ giọng nói: “Có phải hoàng huynh đã quá đáng rồi không?” Nói Thảm Hành có hai câu thôi mà, có nhất thiết phải khiến Lâm gia mất mặt đến vậy?

Khi mình ức hiếp người khác sao không thấy quá đáng? Tô Thiên Tuế đứng đưa tấm bài vị “Chấp pháp như núi”, “Dù có quá đặng đi nữa lão ta cũng phải nhận. Vừa mới rồi không phải người cũng nói thế sao?”

Con cháu hoàng thất quen sống trong nhung lụa từ nhỏ. Đọc Ngũ kinh, xem Nho học, học mãi cũng không thấy tinh thông, nhưng học làm ác bá bắt nạt người tốt thì học nhanh ghê nhỉ.

“Chuyện của Lâm gia còn chưa đến lượt người ra mặt, muốn giúp đỡ thì đợi gả tới đây hãy nói.”

Ngày thường Tô Nguyệt Cẩm rất hiếm khi nặng lời, câu này không có ý quở mắng Tô Nguyệt Hoa, nhưng trong lòng nàng ta vẫn hiểu, chẳng qua hẳn đang giữ mặt mũi cho nàng ta.

Sau đó, nàng ta nào còn dám nói cái gì thêm nữa, vội vã cúi người rời đi. Dứt khoát thu dọn những người không liên quan xong, Tô Nguyệt Cẩm tìm một chỗ ngồi xuống, lười biếng hỏi Thảm Hành: “Nàng có đói bụng không?”

Hắn đi đường suốt hai ngày hai đêm, đến nước cũng chưa uống được một miếng. Nàng nhìn vẻ mệt mỏi nơi đáy mắt hắn, yên lặng gặt đầu, rồi sững sờ nhìn thấy vị Thiên Tuế bất lương nào đó vô cùng thân nhiên nói với Lâm Phương Tri: “Vậy thì truyền thiện đi.”

Dạy dỗ người ta một trận xong, rồi lại không chút hổ thẹn ăn cơm nhà người ta, phóng tầm mắt khắp Khánh Nguyên triều này, chỉ sợ có mình Tô Thiên Tuế mới làm được như thế.

Lúc ra khỏi Lâm phủ, trên tay Thảm Hành còn cầm theo điếm tâm do Lâm phu nhân tươi cười kiên quyết bắt mang về. Tô Nguyệt Cẩm hỏi nàng, nếu ta không kịp trở về, có phải nàng dự định ra cướp pháp trường hay không? Nàng cúi đầu nhìn mũi giày, cũng biết việc này không thể nào gạt hắn, khẽ gặt đầu một cái. Ngoài biện pháp được ăn cả ngã về không này ra, nàng thật sự không nghĩ ra một cách nào khác cả. Thế nhưng hắn không hề trách cứ nàng, mà lại vô cùng hứng thú hỏi thêm:

“Thế đã nghĩ xong đường chạy trốn chưa? Nếu có quan binh vây quét bốn

phía, nàng định đào thoát thế nào?”

Thẩm Hành kinh ngạc ngẩng đầu, mờ mịt không sao hiểu nổi. Để không bị đôi phương chế nhạo, nàng nhắm mắt đáp bừa: “Ta định đêm nay sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Hắn nghiêm nghị gật đầu, còn tranh thủ tách hạch đào đút cho nàng ăn.

Cái đầu óc của người này ấy mà, đúng là cần phải bồi bổ nhiều hơn một chút. Khi đi ngang qua cửa Thẩm phủ, Thẩm Hành dừng bước. “Mẹ ta vẫn chưa về, ta phải ở trong phủ chờ bà.” Phía trên còn dán giấy niêm phong của quan phủ, mỗi lần nàng đều phải nhảy tường vào trong. Vừa định nói chàng có muốn nhảy vào uống ly trà rồi hãy đi không, bên tai đã vang lên hai tiếng “Xoẹt xoẹt” giòn giã.

“Chàng, chàng làm cái gì đấy? ! !” Nàng tròn mắt nhìn hắn.

“Xé giấy niêm phong chứ sao.” Tô Thiên Tuế mặt không đổi sắc bước tới: “Đêm nay ta ngủ ở đâu?”

Thẩm Hành: “. . .”

Quê Viên và Đạo Đạo vẫn luôn là hai người bạn nhỏ cùng chung chí hướng, sau khi giúp hai người thu dọn phòng ốc xong, hai người cùng vui vẻ chạy đi tám chuyện. Tô Nguyệt Cẩm nói hắn phải vào cung một chuyến. Nàng biết tất nhiên là vì chuyện của cha nàng, bèn gật đầu đồng ý. Tô Nguyệt Cẩm đi rồi, Thẩm Hành cũng không thắp nến trong phòng, chỉ lẳng lặng nằm trên giường.

Đây là phòng của cha nàng, đệm lót trên giường không mềm mại bằng giường nàng, là thói quen từ lâu của Thẩm Quát. Bất kể trời đông giá rét khắc nghiệt ra sao, ông vẫn chỉ lót một lớp đệm trên giường.

Ông nói, ông học theo trong sách. Lót đệm đơn mỏng, lưng mới nằm thẳng. Trước kia nàng không hiểu được đạo lý trong lời nói đó, còn thấy ông cổ hủ. Nhưng giờ đây, hóa ra đó lại chính là đạo làm quan của cha nàng.

Nhà cao cửa rộng ba ngàn, đêm ngủ tám thước, ruộng tốt mênh mang, ngày ăn một ca. [2]

[2] Câu nói trên là một châm ngôn của người Trung Quốc, ý khuyên không nên xa hoa lãng phí. Cho dù có nhà cửa ngàn mẫu, đêm cũng chỉ ngủ hết tám thước, cho dù ruộng tốt mênh mang, ngày cũng chỉ ăn hết một ca

lượng thực.

Như một cách tự hạn chế đối với bản thân, ba năm làm tri phủ thanh liêm, cha nàng hoàn toàn có thể vợ vét đến mười vạn lạng bạc, đâu phải ông không có cơ hội vợ vét, chẳng qua là xem thường mà thôi. Tham quan không tham, chuyện này có đáng trào phúng không cơ chứ? Ngửi hương mực nhàn nhạt trong phòng, nàng cứ thế ngủ thiếp đi. Khi mở mắt ra, ngọn đèn đã sáng. Nàng tưởng Tô Nguyệt Cẩm đã về, xoa mắt ngồi dậy, không ngờ lại phát hiện có ánh đao lóe qua trong phòng.

Nàng nắm chặt bội kiếm bên hông theo bản năng, còn chưa kịp ra tay đã bị đối phương đâm vào mạch môn.

Búi tóc trên đỉnh đầu bị một cái trụ ngọc gõ nhẹ ba cái, nàng nghe thấy giọng nói đã vô cùng quen thuộc vang lên.

“Công phu kém như vậy rồi à, cũng may không đi giang hồ hành tẩu. Cha con đâu? Sao ta thấy chân dung của lão dán đầy đường thế hả, lão ấy thăng quan rồi?”

Nàng nhìn nữ tử kia rồi lắc đầu thật mạnh, trong đầu đặc quánh. Một lát sau mới nói ra một chữ.

“Nương.”

Chương 64: Đứa bé là của ta.

Nương của Thẩm Hành quay về đúng là chuyện thần kỳ. Làm trang chủ của sơn trang Trang Văn lớn nhất giang hồ, bà không biết chữ, không để ý chuyện nhà, thậm chí chuyện của sơn trang bà cũng không hỏi đến, việc thích làm nhất là đi chu du khắp muôn nơi.

Làn váy đỏ rực như đốm lửa, một thanh song đao, thêm một cái tẩu thuốc bằng ngọc chưa từng rời khỏi tay, cưỡi trên con lừa già mà người ngoài chẳng thể đụng được.

Bà tiện tay nhét một ít hoa lan vào trong nõ điều, nhẹ nhàng hít một hơi, trong khói thuốc lượn lờ, bà hỏi Thẩm Hành: “Sao lại không nói gì? Hay là nhìn thấy nương nên mừng quá?”

Gần đây trên giang hồ có mấy chuyện phiền lòng, khiến cho bà phiền muộn mãi không thôi, bây giờ mới trốn về núi Uyển Trì hưởng thụ mấy ngày thanh nhàn. Mặc dù về trễ hơn một chút, nhưng chẳng lẽ lại không cười với bà được một cái? Nhắc ngón tay chỉ vào bản cáo thị trong tay, bà hơi khó hiểu: “Vẽ cũng không tệ, còn đẹp hơn cha con một chút. Nhưng ta chẳng quen mặt chữ nào trên đây cả, con đọc cho ta nghe đi.”

Bà không hiểu chuyện triều đình, cũng không kinh ngạc khi khắp thành đều dán cáo thị về Thẩm Quát. Dù sao cũng là kinh quan, tình cờ lộ diện cũng có thể xảy ra. Chỉ có điều, thứ bà không hiểu là những chữ bên xuất hiện ở dưới bức họa kia.

Thẩm Hành không biết nếu người ngoài nhìn thấy nương của mình vô tâm vô phé cảm tờ cáo thị tuyên án tử hình của chồng mà mắt vẫn cười như hoa thì sẽ nghĩ thế nào đây nhỉ. Nói chung là lòng nàng hỗn độn ngược xuôi.

Một mặt, nàng mong bà ấy trở về, một mặt nàng lại lo bà sẽ trở về.

Trên giang hồ, ai mà không biết tính tình cổ quái của nương nàng kia chứ, nhất là cái tính nóng như lửa. Nếu nàng nói cho bà biết, cha nàng bị tuyên án tử hình, ngày mai sẽ bị chém đầu, ai mà biết được bà ấy sẽ làm ra chuyện gì.

“Cái này, thật ra là....”

Nàng cân nhắc câu từ một chút, trước tiên phải nghĩ ra lý do gì đó để lấp liếm cho qua, ai ngờ vừa mới mở miệng ra đã nhìn thấy Đạo Đạo mang theo

chăn chiếu đẩy cửa bước vào.

Nàng ấy nói: “Tiểu thư, đêm khuya gió lạnh, tiểu thư nên....A!!! Phu nhân, là phu nhân sao!!! Phu nhân trở về rồi!”

Trong lòng Thẩm Hành kêu thầm không ổn, bản lĩnh “hậu đậu” của Đạo Đạo nàng đã chứng kiến nhiều lần, cho nên không đoái hoài đến chuyện gì thêm nữa, giày cũng không kịp đi, cứ thế xông lên để bịt miệng nàng ta lại. Ai ngờ trong lúc vội vàng, nàng mắc phải sai lầm, trượt chân một cái rồi té nhào xuống đất, nàng nghe thấy giọng nói vô cùng rõ ràng của nàng ta: “Phu nhân không biết à, quý phủ của chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi. Lão gia bị phán tội tử hình, ngày mai sẽ xử trảm, giờ vẫn đang bị nhốt trong thiên lao của Đại Lý tự đấy.”

Nàng nằm trên mặt đất, trong lòng chỉ còn một suy nghĩ: Có thể bóp chết nàng ta không? Có thể không? Bên tai là tiếng gió nhẹ nàng lúc nương nàng rời đi, nàng nhìn cánh cửa sổ gỗ vẫn còn thấy đung đưa, cả người chìm trong bóng tối không cách nào kiềm chế nổi.

Đạo Đạo vừa đi đến dìu nàng, vừa ân cần thăm hỏi: “Tiểu thư, sao lại không cẩn thận thế này? Phu nhân đi đâu thế ạ?”

Khóe miệng của nàng giật giật, lạnh lùng đáp lại: “Bà ấy không đi đâu cả, chỉ đi cướp ngục thôi.”

Đôi lấy là tiếng kêu gào như lợn chọc tiết của Đạo Đạo. Quế Viên nghe thấy thì vội vàng vào theo, lo lắng hỏi: “Bây giờ Thẩm tiểu thư có muốn đuổi theo không? Vương gia đang thương nghị với thánh thượng, nếu lúc này mà xảy ra chuyện thì không biết phải làm thế nào cho phải?”

Nàng vô cùng bình tĩnh bò dậy, cẩn thận đi giày vào, “Không có chuyện gì đâu, chúng ta cứ ở trong viện đi, một lúc nữa bà ấy sẽ về thôi.” Quả nhiên, lời vừa nói xong chẳng bao lâu thì Lục Nhạn đã vào từ cửa lớn. Tẩu ngọc chuyển động trong tay, mắt tự nhiên nói lại: “Quên mất không hỏi mọi người, Đại Lý tự đi đường nào ấy nhỉ?”

Nói cho bà thì bà tìm được chắc? Nương nàng mù đường số một. Năm xưa, lúc đưa nàng đến Thẩm phủ, hai người đi vòng quanh Kinh thành rờng rã một tháng trời mới tìm được đến nhà. Vì vậy, trên mái hiên của Thẩm gia quanh năm ngày tháng vẫn luôn cài một mảnh vải đỏ, đó là để bà dễ dàng tìm được thấy nhà.

Quế Viên bước lên trước mấy bước, nhẹ giọng động viên: “Thẩm phu nhân không nên lo lắng, việc này chỉ cần chờ một chút, chắc sẽ có tin tức thôi.”

Bà nhìn chăm chăm gương mặt mập mạp kia một lúc lâu, rồi đột nhiên vươn tay ra nhéo nhéo. “Đây là người trong phủ chúng ta sao? Sao lại mập mạp thế này?”

Đối với việc thỉnh thoảng bà sẽ phát bệnh thần kinh một lúc, Thẩm đại tiểu thư đã tập thành thói quen, nàng đi lên trước cứu lấy Quế Viên.

“Đây là Quế Viên công công hầu hạ bên cạnh thiên tuế gia, nương đừng nhéo nhéo nữa.”

Lục Nhận nháy mắt một cái, đáp liền: “Ta còn thắc mắc sao quý phủ nhà mình lại có thức ăn ngon như vậy được chứ.”

Tiên tay bà xoa xoa song long đao: “Ta phải đi thăm cha con, con nói vị trí thiên lao cho ta biết đi.”

Bà không đợi được đến ngày mai. Người ngoài không hiểu vị kia, nhưng bà thì hiểu ông rất rõ. Lúc phải chịu khổ, ông sẽ chẳng than một chữ. Sao Thẩm Hành lại không biết suy nghĩ của nương mình, thường ngày thì có vẻ không quan tâm đến ông, thế nhưng người ngoài chạm vào một cái thì đừng hòng chạm được.

“Bọn con cũng không biết thiên lao ở đâu, nương cứ chờ thêm chút nữa, rồi sẽ có tin tức ngay thôi.”

“Chờ?” Lục Nhận nhíu mày, “Vậy thì tự ta đi tìm.”

Dứt lời thì tung người nhảy lên bức tường. Sao Thẩm Hành có thể bỏ mặc bà ấy rời đi vậy được, nàng vung dây thừng từ trong tay áo ra, quấn chặt lấy hông bà. Để cho bà ấy đi hỏi, có khi còn hỏi được đến cửa hoàng cung, đến lúc đó đi thu dọn cục diện lại càng không hề dễ.

Sợi dây này được mua trước khi Thẩm Quát đi tù. Sợi dây thừng to hơn cổ tay, nhưng Lục Nhận chỉ xoay người, lắc mình mấy cái đã thoát được ra ngay. Thẩm Hành không còn cách nào khác, đành phải rút kiếm ra ngăn cản, hai nương con cứ giao thủ trong không trung như vậy. Công phu của nàng là do Lục Nhận tự tay truyền dạy, nghĩ cũng biết ai sẽ hơn ai một bậc, qua vài chiêu thức đã bị đánh rơi xuống thẳng bờ tường.

Nhìn thấy bà ấy chuẩn bị rời đi, nàng liền cuống quýt hét to một tiếng: “Con đang mang thai, nếu nương cứ quyết phải rời đi như vậy, con sẽ nhảy từ trên này xuống. Làm đau tôn nhi của nương, nhất định cha sẽ trách nương.”

Lục Nhạn nghe thấy vậy thì cứng đờ cả người, Thảm Hành tranh thủ lúc bà không để ý thì nhanh chóng điểm huyết đạo của bà, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà, như vậy cũng chưa xong. Bởi vì nàng phát hiện ra, sau khi nói xong câu nói đó, hai người còn lại trong sân đều rơi vào trạng thái dò xét kỳ lạ, liếc mắt nhìn nhau rồi bắt đầu xôn xao luận bàn. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết họ đang cười nói chuyện gì.

Bất đắc dĩ, Thảm Hành lắc đầu một cái, vừa định nói: “Các ngươi đừng có đoán mò, là ta gạt nương thôi.”

Nhưng chưa gì đã nghe được một tiếng ho rất khẽ. Chẳng biết Tô Nguyệt Cẩm đã trở về từ lúc nào, hắn đang dựa người vào cửa lớn nhìn nàng. Khóe môi hơi nhếch lên, cái vẻ lười biếng như đang xem kịch vui.

Khuôn mặt Thảm Hành đỏ bừng như gấc chín, hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống ngay luôn. Lục Nhạn vẫn duy trì động tác cứng nhắc, đường đường chính chính hỏi nàng: “Cha đứa bé là ai vậy?”

Tô tiêu vương gia vừa cười vừa đi vào, ôn hòa nói: “Nhạc mẫu, đứa bé là của con.”

Lần này, đúng là có trăm cái miệng cũng chẳng thể bào chữa được rồi.

Người ta vẫn nói cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa mắt. Lục Nhạn làm trang chủ cả một sơn trang lớn như vậy cũng không phải là ngoại lệ. Sau khi huyết đạo được khai thông, chuyện đầu tiên bà làm là cẩn thận nhìn ngắm Tô Nguyệt Cẩm, nhìn đủ rồi mới nghiêm túc nói một câu. “Quả nhiên hoa nhài vẫn thích cắm phân trâu, lúc ta gả cho Thảm Quát, trên giang hồ rất nhiều người nói vậy. Không ngờ Thảm Hành lại có vận may tìm được một bãi phân trâu tốt thế này, quả thực không tồi.”

Vốn dĩ Thảm Hành chẳng ôm bất cứ hi vọng nào với học thức của nương mình, nhưng bị hình dung thành...Bất kể là ai cũng khó mà vui nổi. Mặt nàng tối sầm lại, vệt vàng bay tới bên cạnh bà: “Tốt xấu gì con cũng là con ruột của nương, nương để cho con chút mặt mũi đi.”

Bị tẩu thuốc của bà đẩy qua một bên, trở thành con nuôi chính hiệu. Tâm

tình Tô thiên tuế hiêm khi tốt đến vậy, nghe nói nhạc mẫu muốn đi gặp nhạc phụ, hẳn không buồn nghĩ ngợi dẫn mọi người đi tới thiên lao.

Lúc mọi người đi vào, Thẩm Quát đang quay lưng về phía cửa, nghịch mấy cọng rom cọng rạ. Bóng lưng cô đơn khiến người ta nhìn thấy mà khó chịu. Thẩm Hành gọi một tiếng “Cha”.

Ông cũng không quay đầu lại, còn ngâm nga: “Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, lưu lấy lòng son chiếu sử xanh.” (Từ xưa đến nay có ai là tránh khỏi cái chết, thà rằng giữ lại tấm lòng trung nghĩa soi sáng sử xanh.)

Thể hiện khí khái nho sinh quá mức. Lục Nhạn giơ tay chém đứt luôn xiềng xích, đi thẳng vào nói: “Thẩm Quát, ông có khỏe không?”

Thân hình ông hơi run lên, nhưng nhanh đến mức sét đánh không kịp bịt tai, ông đã hủy sạch sành sanh hình tượng lúc trước, vội vàng ôm lấy chân nương nàng, vừa khóc vừa nói: “Lục Nhạn, nàng đến rồi à, ta nhớ nàng lắm đấy.”

Chương 65: Mãi định li thủ*

*Đã đặt cược rồi thì không thể rút lại được nữa

Nhìn cảnh chim nhỏ nép vào người trước mặt, tất cả mọi người đều cứng đờ ngơ ngác, chỉ có Lục trang chủ đã quá quen cầm cán ngọc gõ gõ đầu ông.

“Còn tinh thần mà dờ hơi nữa hả, xem ra những tháng ngày vừa rồi cũng không tệ là bao.”

“Nào có.” Thẩm đại nhân hít hít mũi tủi thân: “Thức ăn ở đây khó ăn lắm, ta gầy rộc rồi này.” Mọi người lại yên lặng chuyển tầm mắt đến bốn mẹt một canh trên nệm rơm, bữa ăn này, đúng là, không ra sao cả.

Quản ngục đứng bên cạnh run chân nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia, việc này không hợp phép tắc lắm.” Nào có đạo lý đi thăm tù lại được vào bên trong nữa chứ.

Tô Thiên Tuế khó hiểu nhìn hấn ta. “Ta có thấy gì đâu, người thấy cái gì à?” Quản ngục lại tiếp tục run chân cầm cập.

“Tiểu nhân cũng không thấy gì hết.”

Vôn Thẩm Hành đang định trò chuyện với cha mình đôi câu, thế nhưng người nào đó lại chẳng buồn hứng thú. Ông kéo tay “kiều thế” rồi bực bội nói với nàng: “Hành Hành, sao con còn ở đây vậy? Đừng làm phiền ta và nương con nói chuyện tâm tình nữa.”

Nàng đen mặt nhìn người cha không có lương tâm kia, câu trọng sắc khinh bạn đúng là quá đổi thần kỳ, đi tới đâu, ở bất cứ lúc nào cũng có thể phát huy ý nghĩa.

Phúc thẩm vụ án làm rồi kỷ cương trường thi, tam đường không đổi, nhưng chỉ làm dự thính, quan viên chủ thẩm đổi thành Đoan Vương Tô Nguyệt Cẩm. Khi thánh chỉ hạ xuống, cả người Thẩm Hành mờ mịt như chìm giữa màn sương.

“Chủ thẩm đại nhân” an vị cách đó không xa, ung dung nhìn thoai bản mới mua. Nàng bước tới từng bước bám chặt rồi nhỏ giọng nói: “Chàng đi hết mấy cửa sau rồi thế?”

Tiền lệ phúc thẩm án do Đại Lý Tự định án cũng không nhiều, chuyện

này có khác gì biến tướng của việc thánh thượng thừa nhận mình đã định tội sai. Hần suy nghĩ một hồi, rồi vô tội đáp:

“Cửa sau là nương ta đi, ta cũng không rõ lắm.” Hoàng Hậu nương nương đi thuyết phục? Là thổi gió bên gối trong truyền thuyết đó sao? Thảm đại cô nương trợn tròn hai mắt nghĩ suy, nàng thấy chuyện này không thể để người ngoài nghe được. Tô Nguyệt Cẩm càng nhìn càng buồn cười, nhưng cũng không nói gì.

Gió đúng là do nương hần thổi, nhưng có phải ở bên gối không thì có hơi khó nói, nói chung gần đây sắc mặt cha mình không được tốt cho lắm.

Dù thế nào đi nữa, đầu của Thảm Quát tạm thời vẫn được bảo vệ, Lục Nhạn Hồi thu dọn hành lý vào thẳng Thiên Lao luôn, để phòng tránh việc ra rồi sẽ không thể nào tìm nổi cửa lao Đại Lý Tự.

Hai vợ chồng già mỗi ngày bốn mặn một canh, tháng ngày trôi qua, hình như còn thoải mái hơn cả sống bên ngoài. Nửa tháng trước ngày khai thẩm, thánh thượng hạ lệnh tra xét rõ ràng tất cả các nhân chứng. Thảm Hành cứ tưởng Tô Nguyệt Cẩm sẽ tới tìm Ngụy Thanh trước, không ngờ hần lại đưa nàng đi tới sông bạc nổi danh nhất kinh thành.

Mặc trên người cẩm bào hoa lệ phú quý, nàng mất tự nhiên kéo kéo mấy miếng ngọc bội giá trị không nhỏ dặt nơi eo.

“Ta đeo nhiều quá phải không? Trông thô tục quá.” Tuy nàng đã từng nữ phần nam trang không ít lần, nhưng bình thường nàng vẫn hay hóa trang thành phong cách đại hiệp hơn. Tô Nguyệt Cẩm cười cười giúp nàng sửa sang lại áo mũ.

“Không tục khí thì sao có thể nhìn giống kẻ coi tiền như rác chứ?” Sông bạc là nơi tập trung đủ mọi loại người, vừa mới xốc màn lên, một thứ mùi hỗn tạp của khói thuốc pha lẫn mùi mồ hôi đã phả ngay vào mặt. Tiếng xúc xắc rào rào vang lên, thỉnh thoảng lại nghe thấy lời kêu thét “Đặt xong buồng tay” xé cổ họng của nhà cái sông bài.

Có kẻ đặc chí, có người khóc lóc, Thảm Hành quan sát một vòng xung quanh, đứng ở đây rồi mới thấy, có những điều ngày thường người ta khó có thể thấy được giữa thế gian muôn hình vạn trạng.

Tô Nguyệt Cẩm tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói với Thảm Hành: “Đánh cược vài ván đi.”

Nàng lấp bắp nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Ta chưa chơi cái này bao giờ.”

“Chỉ là đoán to nhỏ thôi mà, nhà cái sóc xúc xúc, nàng ném bạc là được.”

Trong suy nghĩ của Thâm Hành, hắn không bao giờ làm chuyện mà mình không nắm chắc. Hắn nói đánh cược, có lẽ cũng phải đến hơn chín mươi phần trăm là cầm chắc chiến thắng.

Thế nhưng. “Vậy chúng ta đặt lớn hay đặt nhỏ?”

“Tùy nàng đi, thích đặt bên nào cũng được.”

Thâm Hành “. . .”

Ở sòng bạc có một vài quy củ bất thành văn, ví như một lần đặt tiền không thể dưới mười lạng, hoặc là năm mươi lạng. Như sòng bạc này đây, không được đặt dưới năm mươi lạng. Thâm Hành không biết Tô Nguyệt Cẩm đang suy nghĩ cong cong queo queo cái gì, nói chung là lần này mang tới hơn ba ngàn lượng bạc, thua sạch vốn liếng.

Tâm trạng khi phải đứng trơ mắt nhìn đồng bạc rơi vào hầu bao người khác, thật khó có thể diễn tả được bằng lời. Nàng đưa tay đẩy Tô Nguyệt Cẩm, nước mắt lã chã nói:

“Người ta vẫn nói tình trường đặc ý đánh bạc thất ý, thời gian này chúng ta nên ít tới mấy chỗ này đi thôi.”

Tô Thiên Tuế không hổ là kẻ “lắm tiền nhiều của”, hắn móc thêm một xấp ngân phiếu ra. “Lần này chúng ta đặt nhỏ đi.”

Rõng rã ba ngày, ngày nào bọn họ cũng tản bộ trong sòng bạc một vòng. Nhân viên sòng bạc nhìn thấy họ, người người vén màn nhà nhà nghênh đón.

Một tiểu ca có nói: “Công tử lại tới rồi à, vừa nhìn hoa văn tiền đồng trên quần áo là đã biết nhất định hôm nay ngài sẽ thắng lớn rồi.”

Thâm Hành bĩu môi, giữ rịt bạc trong tay nhất quyết không khen thưởng. Bọn họ dám lén lút gọi nàng là “tán tài đồng tử”, tưởng nàng không biết chắc? Vừa mới quẳng năm mươi lượng bạc xuống chiếu bạc, người sóc xúc xúc của sòng bài vội nói: “Công tử à, hôm nay sòng bạc chúng tôi tăng giá đặt cược, lên một trăm lạng bạc trắng. Người xem . . .”

Nàng tựa đầu lên cánh tay, cắn răng nghiền lợi nói: “Người muốn bao

nhieu bạc, nói đi ta đưa thẳng cho người luôn này.”

Tặng lên một trăm lạng bạc, hẳn muốn kiếm chác gấp đôi chắc? Suýt chút nữa nàng đã rút đao ra liêu mạng với hắn ta, cũng may Tô Thiên Tuế nhanh tay lẹ mắt kéo lại, nhẹ giọng khuyên bảo: “Hai ngày nữa là chỗ này bị niêm phong rồi, bạc vẫn là của chúng ta thôi.”

Nàng chớp mắt: “Chàng lừa ai đấy, ta có nghe nói quan phủ muốn niêm phong chỗ này đâu.”

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng “Là do ta chưa để họ niêm phong mà thôi.”

Ngày đó, do biết sớm muộn gì cũng có thể thu hồi lại vốn, tâm trạng của Thẩm đại tiểu thư vô cùng vui vẻ, thua rất thoải mái. Nhân viên sòng bạc khi này mới hạ tối hậu thư phải đặt lên một trăm lạng lại chạy tới hỏi nàng, có muốn cược lớn hơn chút nữa để nhanh kiếm vốn lại không?

Nàng lắc tay nói, khỏi đi, thua hết rồi, đổi lại là nụ cười mỉa của nhân viên sòng bạc, mắt đảo vòng quanh rồi tiến sát lại bên: “Công tử có thể về lấy thêm bạc tới mà.” Nàng theo lời Tô Nguyệt Cẩm đã dặn dò trước đó, chậm rãi lắc đầu: “Nhà ta ở tận Du Uyển cơ, cách nơi này khá xa, ngày mai ta đã rời kinh rồi, cần gì phải phiền phức thế.”

Muốn rời kinh? Hai tên nhân viên sòng bạc đưa mắt nhìn nhau, đương nhiên họ không muốn con cá to như này sống mất, sau khi thì thầm bàn bạc một hồi, một người chạy đi mời quản sự tới.

Sòng bạc Hồi Phong là sòng bạc lâu năm ở kinh thành, cực kì bí mật, không ai biết ông chủ đứng sau lưng nó là thần thánh phương nào. Chỉ có vị Trương quản sự này mới gặp họ được thôi.

Trương Mộc Sinh đã ngoài ba mươi tuổi, ngoại hình không hề hung dữ mà lại có vẻ gầy gò thư sinh. Trong thời gian này sòng bạc mới đón được một vị “Tán chủ”, việc này đương nhiên hắn biết. Mở sòng bạc ra ai mà chẳng muốn moi móc được càng nhiều bạc càng vui, nhưng thỉnh thoảng vẫn có ba loại con bạc hắn chưa từng kiếm chác.

Một là quan gia, quá phiền phức, dễ đắc tội quyền quý. Hai là những kẻ qua đường, tiền tài lai lịch không rõ, dễ chọc tới kiện cáo. Còn ba, chính là người cùng nghề.

Phàm là mở sòng bạc thì chỉ lãi chứ không chịu để lỗ, đạo lý này người thạo nghề đều cực kì hiểu rõ. Người như vậy, bọn họ không tiện đắc tội, chỉ

đành để họ kiểm chác một khoản nhỏ rồi mời đi cho.

Nếu là người không có bối cảnh gì, đương nhiên họ sẽ bị ném luôn khỏi cửa.

Thẩm Hành không nằm trong số ba nhóm này. Ba ngày ở sòng bạc, nàng cũng gắng hết sức nói khẩu âm Du Uyển. Ở trong mắt Trương Mộc Sinh, không cần nghi ngờ gì nữa, trên mặt nàng chắc chắn có khắc mấy chữ to: “Mỏ bạc nhanh đào.”

Hắn cười híp mắt chạy tới vái chào, rất hiền hòa bảo:

“Nếu hai vị gia chưa chơi thoải mái thì sao không mượn thêm ít bạc mà đánh cược tiếp? Dù sòng bạc Hồi Phong không phải sòng bạc lớn, nhưng ở đây cũng có chỗ “Cầm đồ”, nếu ngài có mang khế ước nhà đất theo, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ nói hơn nhiều, không biết hai vị có ý định này không?”

Cầm đồ là một hình thức đi vay nặng lãi, cũng là hoạt động bí mật phổ biến của mấy tiền trang trên phố. Nhưng những kẻ này sẽ không thường lộ diện, mượn bạc rồi ắt phải chịu lãi cắt cổ nhận chín trả mười ba.

Có nghĩa là, mượn một vạn lạng bạc, mình cầm được chín ngàn lạng, nhưng khi trả nợ, sẽ phải trả tới mười ba ngàn lạng, hơn nữa còn là tính chồng lãi hàng ngày, gọi là lãi mẹ đẻ lãi con.

Thẩm Hành và Tô Nguyệt Cẩm liếc mắt nhìn nhau, cười nói.

“Hôm nay đang chơi vui, cầm đồ cũng được. Nhưng mà ta không tin mấy tiền trang nhỏ lai lịch không rõ ràng. Nếu chỗ Trương quản sự nói có thể lọt vào mắt ta, cũng có thể chơi đùa thêm chút nữa”.

Nói xong, hắn tiện tay thả tờ khế ước nhà đất đã chuẩn bị từ trước lên mặt bàn.

Chương 66: Chúng ta đều là kẻ ngốc.

Đó là một căn nhà ở khu vực phồn hoa mát mẻ nhất Châu Du, căn nhà cổ theo lối tam tiến tam xuất, sân vườn cũng không tính là xa hoa, nhưng cũng là nơi cảnh sắc hiếm có.

Một căn nhà này tương đương với ba bốn tòa nhà khác. Nguyên quán của Thẩm Hành chính là ở Châu Du, tuy không thông thuộc khẩu ngữ địa phương, nhưng vẫn nghe được đôi chút. Lúc Tô thiên tuế lấy ra tấm khế ước mua nhà này ra, nàng bị dọa đến nhảy dựng cả lên, mắt tròn xoe, nói: “Đề tra án thôi mà chàng phải mua cả tòa nhà đấy hả?”

Chỗ này chí ít cũng phải lên đến hơn trăm vạn lượng bạc. Lúc đó, hấn cúi đầu, nghịch nghịch cái nhẫn trong tay, nói khẽ: “Không chỉ mua một chỗ, mà là mua ba chỗ. Châu Du có một căn nhà, bên dưới núi Phụng Vu có một căn, thêm một căn nhà ở cách Văn Hà sơn trang không xa nữa.”

Trong nháy mắt, nàng chưa kịp hoàn hồn, Quế Viên công công đứng cạnh bên híp mắt cười bảo: “Là Vương gia lo lắng ấy mà, sau khi cưới, Vương gia sợ Thẩm tiểu thư ở kinh thành buồn bực, lúc đó đã có ba căn phòng hảo hạng ở ba nơi rồi. Những căn này đều là chủ tử tự mình chọn lựa, lưng quay về hướng bắc, nhìn về hướng nam, ánh sáng cũng tốt, đều là dựa núi, cạnh sông, tương lai nếu có tiểu chủ tử...”

Câu nói kế tiếp, Thẩm Hành đã không nghe vào được nữa, hai mắt cay xè. Nàng chỉ là một cô nương, cả đời có được bao nhiêu phúc phận để hưởng thụ sự chân thành đến vậy. Thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra, bóng dáng của nam tử khi đi tìm nhà đứng dưới ánh mặt trời, nụ cười trong vắt.

Nàng nói: “Tô Nguyệt Cẩm, chàng là kẻ ngốc đấy à.” Hấn cười cười rồi ôm nàng vào ngực. “Ừ, từ lúc đầu tiên gặp nàng, ta đã vờ ngớ ngẩn đấy thôi.”

Nàng vui đầu vào lòng hấn, khẽ hít ngửi hương vị lạnh lùng, nhưng tận sâu trong đáy lòng lại ngập tràn ấm áp. Thẩm Hành là một người thẳng thắn, lúc để ý đến chuyện gì sẽ không để ý đến những thứ khác nữa. Những người ở sòng bạc nhìn thấy nàng cầm khế ước nhà trong tay rồi cứ cười khúc khích thì không sao hiểu được, cũng không biết nàng đang nghĩ đến điều gì. Nhưng mà cô vợ ngốc nhà mình ngốc thế nào, Tô thiên tuế cũng đã chuẩn bị tâm lý từ rất lâu về trước. Hấn yên lặng lột vỏ hạch đào đút vào miệng của nàng,

sau đó quay lại nói với Trương quản sự: “Nàng ấy vẫn thường như vậy đấy, người xem khế ước mua bán nhà trước đi.”

Người ở vùng khác vẫn dễ giao tiếp hơn người trong kinh thành, Trương Mộc Sinh là một tên lão làng, chỉ cần nhìn qua là biết khế ước mua bán nhà kia là thật hay là giả, ông cười ha ha rồi chấp tay nói: “Công tử nói gì vậy, ngài ở sòng bạc vùng tiền như rác, sao chúng tôi có thể không tin được chứ. Chỗ mấy người cho vay nặng lãi ngài cứ yên tâm đi, họ không phải mấy kẻ không biết điều. Ngân hàng tư nhân mà không có hơn trăm vạn lạng bạc trong tay, sao có thể ôm đồm chuyện làm ăn lớn đến vậy.”

Thẩm đại tiểu thư nhai hết một quả hạch đào, cuối cùng cũng lấy lại thần trí, nàng lắc đầu nói: “Có tin được không, Trương quản sự nói mà không có bằng chứng, dù sao cũng phải có cái gì đó để chúng ta nhìn xem thử mới được.”

Sòng bạc và ngân hàng tư nhân toàn là kiểu hành nghề lén lút, đâu có thể công khai. Bình thường là kim chủ ký tên, sau đó nhận bạc, nhưng khế ước mua bán nhà trong tay Thẩm Hành thì quả thật đáng giá, có yêu cầu như vậy cũng không quá đáng chút nào. Nhưng mà...

“Tiểu nhân cũng chỉ làm việc cho người ta, việc này không thể làm chủ được. Nếu như công tử không tin, sòng bạc Hối Phong nguyện ý bảo đảm cho ngài, tuyệt đối sẽ không lừa ngài.”

Thẩm Hành nghe xong thì gấp tờ khế ước kia lại, để vào trong tay áo, “Nếu đã như vậy rồi thì chúng ta không làm khó Trương quản sự nữa. Dù sao....”

Nàng đứng lên, đi tới bên cạnh cửa: “Chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.”

Tô Nguyệt Cẩm làm chuyện gì cũng có đạo lý của hần, bây giờ xem ra, có lẽ hần có quan hệ với ngân hàng này đây. Người của sòng bạc luôn xem lợi ích là vấn đề trên hết, đương nhiên sẽ không thể tự tay hủy đi mỗi buôn bán béo bở này.

Quả nhiên, vị Trương quản sự kia nhìn thấy người ta đang có ý rời đi, hần vội vã tiến lên gọi lại. “Công tử, xin dừng bước, quả thực Trang tử có thực lực và không thể dẫn ngài tới nơi đó được. Nhưng mà hiệu buôn này ở đây cũng có tên tuổi mà, tên là ngân hàng tư nhân Bảo Thông, giờ quản sự Lưu Thủ Tài còn có quan gia chống lưng. Chỗ dựa vững chắc như vậy, công tử

thông minh, có lẽ sẽ hiểu được đạo lý này.”

Ngân hàng tư nhân Bảo Thông!!! Nàng nhìn vị thiên tuế nào đó đang tung xúc xắc mà không thèm đếm xỉa gì đến người ta, thì ra đây mới là mục đích thật sự của chuyến đi lần này.

Ngâm điều tra không bằng tra công khai, dù có điều tra thế nào thì đôi phương sẽ có lòng đề phòng, trái lại, cách dẫn rấn ra khỏi hang này sẽ khiến họ tự động tìm đến. Quả là kế sách hay.

Ngân hàng tư nhân Bảo Thông quả nhiên không đơn giản. Thẩm Hành cũng đã nhìn thấy ông chủ của ngân hàng tư nhân Bảo Thông, nhưng nghe ý của Trương Mộc Sinh, người này cũng chỉ là quản sự. Nàng lấy lý do còn có chuyện phải làm, cùng Tô Nguyệt Cẩm trở về khách điếm trước, hẹn giữa trưa ngày mai sẽ cho người đến viết biên nhận.

Để giữ nàng ở lại thêm hai ngày, đương nhiên mấy người này sẽ vội vàng đồng ý. Mấy ngày nay, họ không ở trong phủ, giờ nhìn thấy cảnh này mới bớt lo lắng được phần nào. Hết thấy đều tiến hành thuận lợi, nhưng Tô thiên tuế vẫn còn hơi bất mãn, đó chính là, khách điếm không đông như mắc cửi giống như trong thoạ bản vẫn viết, sau đó hai người họ phải bắt đắ dĩ ở cùng chung một phòng. Chuyện này khiến hắn thấy vô cùng ử rữ, đến bây giờ Thẩm Hành vẫn nhớ rõ như in, ngày ấy hắn trừng to hai mắt, nghiêm túc hỏi lại: “Các người làm ăn không tốt thế này à.” Cảnh tượng đó khiến người khác không biết nên khóc hay nên cười.

Muộn một chút nhưng không ngoài dự liệu, người nào đó ôm chần đến gõ cửa. Hắn nói: “A Hành, phòng của ta không ấm, ta chuyển giường đến phòng nàng ngủ được không?”

Nàng nhìn kiểu chơi xấu của hắn mà vẫn tỏ ra đường hoàng trịnh trọng, câm nín triệt để luôn rồi: “Phòng của ta cũng không ấm gì đâu, nếu chàng lạnh thì có thể lấy thêm mấy cái chần cũng được.”

Rét nàng Bần đã qua lâu rồi, nàng đâu phải kẻ ngu.

“Vậy thì tốt quá, buổi tối chúng ta cùng chen chúc sẽ không lạnh nữa đâu.” Hắn nói quá chân thành, như thể nếu nàng mà hiểu lầm ta thì người người sẽ oán trách nàng đấy.

Thẩm đại cô nương mỉm cười gật gù. “Thật chẳng khéo chút nào, ta thích lạnh một chút.” Sau đó, nàng nhanh chóng đóng cửa lại, khước miệng nở một

nụ cười đắc ý, cười ha ha quay về.

Không ngờ là, vừa mới xóc màn lên, nàng giật mình nhìn thấy người nào đó mới vừa đứng trước cửa, bây giờ đã đoan đoan chính chính ngồi trong phòng của mình uống trà từ tốn. Nàng sững sờ nhìn cửa sổ mở toang, cả người đờ đẫn.

Hắn nhảy cửa vào đây?!!

“A Hành, phòng của nàng ấm hơn phòng của ta một chút.”

Thẩm Hành: “....”

Tuy mỗi tối đều náo loạn một hồi, nhưng Tô tiểu thiên tuế chưa bao giờ qua đêm ở trong phòng nàng cả, Giống như hôm nay, hắn chỉ bàn bạc với nàng cách hóa trang của ngày mai.

Lưu Thủ Tài đã từng nhìn thấy Thẩm Hành, vì vậy ngày mai đi không thể để cho hắn nhìn thấy hình dáng thực sự của nàng. Hai người ngồi trong phòng chọn mặt nạ, sau đó quyết định dùng một tấm da mặt của cô nương không xinh xắn cho lắm, có vẻ giống hết nha hoàn.

Hắn cầm tấm mặt nạ kia rồi nói lại với nàng: “Thực ra ta thích tấm da heo này này.” Đây là tấm mà Thẩm Hành dán lên mặt khi hai người gặp nhau lần đầu tiên, màu da vàng như nghệ, đầy tàn nhang. Tấm “mặt” này nàng từng muốn vứt đi thôi, nhưng không biết tại sao vẫn giữ lại cho tới tận bây giờ. Nàng lờm hẩn một cái, hừ nhẹ không nói gì, đáy mắt lại không nén được ánh cười.

Thật ra mà nói, Thẩm Hành cũng không phải kiêu mỹ nhân vừa nhìn đã yêu ngay. Nhưng khí chất thanh nhã, gương mặt nhỏ nhắn, lúc phong tình là xinh đẹp tuyệt vời.

Tô Nguyệt Cẩm ngồi một bên nghiêng đầu nhìn lại, đến lúc nhìn thấy hai gò má ửng hồng của người kia. Hắn nói: “Giờ mà không hôn nàng thì chịu thiệt quá rồi.” Nàng cau giận, đánh hắn một cái, định phản bác mấy câu nhưng lại tan vào trong một bờ môi dịu dàng nồng cháy.

Chương 67: Vương Gia, ngài đúng là thần nhân.

Giữa trưa ngày kế, Trương Mộc Sinh đích thân mang hai chiếc kiệu tới đón.

Tô Thiên Tuế nghiêng người dựa vào cửa, hấn nói Thâm công tử có việc phải xử lý, hôm nay hông tới, sau đó dẫn Thâm Hành trong trang phục thiếu nữ cùng ngồi vào trong kiệu.

Lần này đi cùng, có một tiên sinh chuyên việc sổ sách do Tô Nguyệt Cẩm mang tới, nhìn vô cùng bình thường không có gì đặc biệt, kiểu người này nếu đứng giữa đám đông, qua lại một hồi sẽ không thể nào tìm thấy, rất khó khiến người ta ấn tượng.

Thâm Hành vẫn luôn nhận thức được rằng, bên cạnh Tô Thiên Tuế có vô số loại người, vì vậy đối với vị tiên sinh sổ sách được gọi là Quách tiên sinh này, nàng cũng hiểu kỳ một chút.

Nhưng người này không cười không nói, chỉ một mực cầm giấy bút đứng đờ đẫn cạnh bên, đúng kiểu không thích giao lưu trao đổi gì hết.

Lúc đi tới tiền trang Bảo Thông, Lưu Thủ Tài đã đứng chờ trước cửa. Sau một màn chào hỏi khách sáo, hấn mời ba người vào trong phòng. “Nghe nói công tử gia định cầm đồ, theo quy củ ở đây, trước hết ngài phải để lại khế ước nhà đất ở chỗ tiểu nhân, đợi sau này ngài trả lại bạc, tiểu nhân sẽ hoàn trả lại cho ngài. Ngài xem những chứng từ này đi, nếu không có vấn đề gì, chúng ta ký kết chứ?”

Tiền trang Bảo Thông đã từng làm không ít những phi vụ lén lút như thế này, đương nhiên hấn biết phải tiến hành ra sao. Bên ngoài cửa không thiếu kẻ đến người đi, chuyện cần cẩn thận như thế, hấn nói thẳng vào chuyện chính, chứng tỏ cũng lo lắng sẽ có chuyện xảy ra.

Quách tiên sinh vẫn đứng lặng lẽ một bên, hấn đưa tay nhận lấy sổ chứng từ kia, sau khi cẩn thận lật xem thì cúi đầu nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Gia, chứng từ này không có vấn đề gì. Nhưng chúng ta không có nhiều thông tin về tiền trang Bảo Thông, chỉ sợ họ nói mà không giữ lời.”

Tuy Quách tiên sinh tỏ vẻ là thâm thì bên tai, nhưng những người ở đây lại nghe được rõ ràng. Lưu Thủ Tài nghe xong thì tỏ ra bất mãn. “Lời này của tiên sinh ý là không tin tưởng tiền trang Bảo Thông chúng ta sao? Nhìn

khắp cả kinh thành mà xem, ai mà không biết tên gọi của Bảo Thông chúng ta chứ.”

“Bảng hiệu lớn không có nghĩa là bên trong giàu có.” Tô Nguyệt Cẩm nhấp một ngụm trà, rồi tiện tay rút khăn ra lau miệng. “Ta không thiếu bạc, nếu Bảo Thông thật sự được như lời Lưu quản sự nói, chuyện làm ăn ở Trùng Khánh sau này, chúng ta cũng có thể hợp tác.”

Vành mắt Lưu Thủ Tài thoáng đảo quanh.

Chiếc khăn này là loại tơ tằm quý giá nhất phía Nam, chỉ một sợi tơ vàng trên đó thôi đã đáng giá trên trăm lạng bạc trắng, thành phẩm này cũng là đồ vô giá. Vậy mà vị Tô tiểu gia này lại sử dụng nó tùy ý như vậy, hơn nữa Trương Mộc Sinh cũng đã kể lại tình hình ở trong sòng bạc với hắn ta, lòng bắt đầu xiêu xiêu.

Chuyện làm ăn của Bảo Thông tiền trang ở kinh thành không hề tệ, nhưng chẳng mấy khi họ có chuyện làm ăn nào lớn. Hắn ta chỉ là một quản sự nhỏ, nếu có thể nhận được chuyện làm ăn lớn hơn, chắc chắn ông chủ sẽ trọng dụng hắn.

Trương Mộc Sinh bên cạnh lén lút kéo kéo tay áo hắn.

“Ta thấy chuyện làm ăn này rất có lời. Họ chỉ nói muốn xem sổ sách thôi mà, có gì mà không thể, ông cứ lấy mấy sổ sách minh bạch cho hắn ta xem, thế là được rồi.”

Lưu Thủ Tài nghe xong thì vỗ đùi đánh đét, phải rồi, sao hắn không nghĩ tới nhỉ? Đối phương chỉ nói muốn xem sổ sách ghi chép, đơn giản chỉ là muốn biết thực lực của tiền trang bọn họ, chứ người ta có đòi xem loại sổ sách ngầm đâu.

Hắn sáng khoái lấy một quyển sổ từ trên quầy xuống.

“Công tử gia, ngài xem đi, đây là tất cả danh sách giao dịch của tiền trang Bảo Thông chúng ta năm nay, mỗi nét bút, mỗi chương mục đều hết sức rõ ràng, tất cả đều có thể tra xét minh bạch chân thực.”

Hắn đứng đó vui mừng, nào ngờ lại gãi đúng chỗ ngứa. Thứ Tô Thiên Tuế muốn xem cũng chính là quyển sổ sách này đây. Hắn tùy tiện lật nhìn hai tờ, ngày 16 tháng 2, quả nhiên không có ba trăm ngàn lạng bạc của Thảm Quát trong sổ. Tô Thiên Tuế hỏi hắn ta.

“Ông xác định quyền sở này không có mục nào giả dối, tất cả đều chính xác rõ ràng?” “Tiểu nhân chắc chắn không hề có gian dối, tất cả đều chính xác minh bạch.” Tô Thiên Tuế gật gù, sau đó lấy một cái ấn nhỏ từ trong lồng ngực ra, đóng bịch một dấu lên mớ chứng từ.

Lưu Thủ Tài nhìn đối phương sáng khoái như vậy, hấn vội vàng chạy tới nhận lại, vừa cúi đầu nhìn con dấu kia, hấn hở ra mặt: “Mới rồi công tử nói đến chuyện làm ăn lớn, công tử có định hợp tác với chúng ta không?”

Lời còn chưa kịp nói xong, cả người đã sững sờ đứng đó. Trương Mộc Sinh đứng bên cạnh hấn không hiểu rõ chuyện gì, đưa tay kéo kéo, vừa định quở trách: Ông làm sao thế, nhưng ngay lập tức, câu nói ấy cũng bị chặn cứng nơi cổ họng.

Bởi vì con dấu nhỏ hiện ra giữa trang giấy trắng mực đen kia, đó không phải tư ấn, mà lại là quan ấn chuyên dụng của hoàng gia!!!

Bên dưới Bàn Long tinh xảo, chữ viết rõ ràng: Đoan thân vương Tô Nguyệt Cẩm.

Tất cả âm thanh trong phòng đều đột nhiên ngừng lại. Tô Tiểu Thiên Tuế sống chết mặc bay, lười biếng nói: “Sao không ai nói gì vậy, con dấu này có vấn đề gì sao?”

Hai người kia sợ hãi đến mức đôi chân cũng mềm nhũn cả ra, vội vàng quỳ xuống:

“Vương, Vương gia thứ tội !!!”

Tô Thiên Tuế không buồn để ý, ngòi xồm xuống, hứng thú hỏi lại. “Người có tội gì nhỉ? Chỉ nguy tạo chút chứng cứ, cho vay tiền riêng, cầu kết với mệnh quan triều đình, cũng không phải tội lớn gì.”

“Nhưng mà . . .” Hấn có vẻ lo âu nhìn về phía hấn ta.

“Nếu biết chuyện không báo mà còn tiếp tục giấu giếm, ta cũng không đảm bảo đầu người có còn ở trên cổ nữa không đâu.”

Lưu Thủ Tài và Trương Mộc Sinh vốn chỉ là quản sự, ý vào ông chủ đứng sau tấm màn, làm không ít chuyện nâng trên đạp dưới. Bây giờ rơi vào một cái sọt lớn như vậy, hai người họ còn biết tính sao đây.

Lưu Thủ Tài vẫn còn bầu víu chút hy vọng, run lập cập nói. “Tiểu nhân chỉ nghe lệnh của ông chủ làm việc, thường ngày, ngoài quản lý vài hạng

mục sổ sách, những chuyện khác tiểu nhân thực sự chẳng biết gì.”

“Không biết cũng là chuyện tốt.” Tô Thiên Tuế khẽ cười “Người giúp Lâm Phương Tri rửa tiền bản lâu như vậy, về tình về lý cũng nên để cho người một con đường sống. Nhưng mà không biết Lâm thừa tướng có tin Phật hay không, có tâm lòng Bồ Tát hay không thôi.”

Một câu đúng vào chỗ hiểm. Lưu Thủ Tài vẫn có chút chờ mong, chỉ ít hấn ta không khai người kia ra, có lẽ vẫn còn cơ hội sống.

Nhưng lời này của Tô Vương Gia chẳng khác nào chỉ rõ trong tay hấn đã có vài chứng cứ. Làm thủ hạ của Lâm Phương Tri một thời gian dài như vậy, sao hấn ta có thể không hiểu cách làm người của lão ta, hấn lập tức bò tới nắm lấy bàn chân Tô Nguyệt Cẩm, gấp giọng hô: “Vương Gia cho tiểu nhân một con đường sống, tiểu nhân biết gì nói nấy, không thiếu một chữ.”

Thấy vậy, Tô Thiên Tuế hài lòng, thông thả ngồi trở lại trước bàn, ung dung đáp: “Nếu đồng ý thì lấy cả sổ sách ngầm mang ra đây để ta cùng xem nào.” Quách tiên sinh là phán quan ngự dụng trong cung, phụ trách ghi chép tất cả khẩu cung điều tra, một tờ giấy ghi chép của hấn là đủ để lập thành chứng cứ thép.

Hai đại quản sự của tiền trang Bảo Thông và sông bạc Hồi Phong đều bị bắt, việc này gần như oanh động cả nửa kinh thành. Trong lòng ai có quỷ thì suốt ngày lo sợ bất an, nhưng dù tìm khắp mọi nơi cũng không tìm ra nơi giam giữ hai người họ.

Thẩm Hành nhìn hai quản sự đang bung trà dâng nước trong viện nhà mình thì lắc đầu, chắc chẳng ai nghĩ ra đâu, không ngờ hai người này lại ở trong viện Thẩm phủ nhà nàng.

Chuyện Đạo Đạo và Quế Viên thích làm nhất mỗi ngày là ngồi trước mặt họ cắn hạt dưa, ném bậy đầy sân rồi bắt họ phải đuổi theo sau môn quét tước.

Một sông bạc, một tiền trang ngầm không biết đã hại bao nhiêu người tan cửa nát nhà, sung quân đi đầy đã quá thoải mái cho họ rồi. Nhìn tình cảnh “kẻ đuổi người theo” trong sân, nàng quay sang hỏi Tô Nguyệt Cẩm: “Sao chàng biết ông chủ đứng sau tiền trang Bảo Thông chính là Lâm Phương Tri?”

Trong triều nhiều quan chức như thế, kẻ lộng quyền cũng không phải là ít.

Sao có thể xác định được ngay nhất định đó chính là lão ta. Ngoài dự đoán, Tô Tiểu Thiên Tuế cũng mờ mịt nhìn nàng. “Thật ra ta cũng không dám khẳng định, có điều gần đây ta thấy lão ta không vừa mắt nhất, nên thuận miệng nói thôi.” Hấn cũng không ngờ lại đúng là người này.

Thẩm Hành co quắp khóe miệng, chậm rãi đưa ngón tay cái lên.

“Vương Gia . . . , ngài đúng là thần nhân.”

Chương 68: Tình người âm lạnh.

Ngụy Thanh bị giam trong tử lao của Đại Lý tự, Thẩm Hành đã vào ra nói chuyện nhiều lần với ông ta, muốn mời ông ta đứng ra chứng minh sự trong sạch của cha mình. Nhưng ông ta chỉ lắc đầu thờ dãi, tỏ ý chính bản thân ông ta cũng lực bất tòng tâm.

Mặc dù bây giờ đã có chứng cứ chứng minh cha nàng không gửi tiền vào ngân hàng tư nhân Bảo Thông, nhưng tờ giấy kia lại do đích thân ông chuyển đến. Ngụy Thanh nói, ông ta đã là người sắp chết, vốn dĩ không nên lòi Thẩm Quát xuống nước. Nhưng tội che giấu không báo phải tịch biên gia sản, ông ta không thể vì mình mà liên lụy đến già trẻ lớn bé trong nhà.

Ý người kia là, tờ giấy đó do chính Thẩm Quát viết. Nàng cũng đã xem thử tờ giấy nọ, ngay cả cha nàng cũng không nhận ra chữ viết trên tờ giấy ấy có khác gì với chữ viết của mình không.

Phủ của Ngụy Thanh đã bị niêm phong, nhưng gia quyến của ông ta có tất cả mười sáu nhân khẩu. Thẩm Hành đã dò hỏi xung quanh, hóa ra thê tử của ông ta đưa con nhỏ và mẹ già lén lút dời đến một ngôi miếu đồ nát ở phụ cận kinh thành.

Chạng vạng tối, nàng và Tô Nguyệt Cẩm cùng đến thăm nơi đó. Tường không che nổi mưa, cửa không chắn được gió, một gian miếu thờ đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi. Bên trong có một nhóm người quần áo lam lũ, thượng vàng hạ cám đủ cả, vừa nhìn thấy họ, trong ánh mắt tràn ngập nỗi đề phòng. Thẩm Hành chia màn thầu và bánh bao nhân thịt đã chuẩn bị từ trước cho từng người, cuối cùng mới tìm ra gia quyến Ngụy gia quần áo tả tơi ngồi trong góc khuất.

Trên mặt họ lấm lem bụi bẩn, thời tiết xuân hàn mà chỉ mặc một tấm áo mỏng manh. Ngụy phu nhân ưỡn lưng thẳng tắp, cúi đầu chào họ, không hề mất đi phong phạm đoan trang, cẩn thận của phu nhân nhà quan.

Thẩm Hành đã từng nghe cha mình kể lại, Ngụy phu nhân Nhạc Sâm cũng là tiểu thư nhà thư hương môn đệ, dù nhà mẹ đẻ không phải kinh quan, nhưng phụ thân cũng là một quan văn tứ phẩm ở một tỉnh. Khi Ngụy đại nhân còn tại chức, ông cũng chiếu cố cho vị nhạc phụ này không ít. Có lời đồn đại rằng, Ngụy Thanh nhận tám mươi vạn lượng vàng kia cũng là vì trưởng tử Nhạc gia là Nhạc Lăng Vũ bị kiện tội giết người, cho nên cần có

tiền dần xếp.

Nhưng khiến người ta khó hiểu là, sao Ngụy gia sa sút mà không tìm nhà mẹ đẻ của mình để xin cứu viện? Thảm Hành là người thẳng thắn, nghĩ thế là hỏi ra miệng luôn, nhưng chỉ đổi lại một nụ cười ảm đạm của Ngụy phu nhân. Đột nhiên nàng hiểu ra, đằng sau nụ cười kia là chua xót bao nhiêu.

Đúng vậy. Còn tiền còn bạc còn huynh đệ, hết tiền hết bạc hết ông tôi. Từ cổ chí kim, giàu có thì xa mấy cũng thân, còn bản hàn thì gần đâu cũng lạ. Có lẽ Nhạc gia cũng thế.

Mẫu thân của Ngụy đại nhân là Ngụy lão phu nhân, từ nhỏ đã bị ngốc, cứ mơ mơ màng màng, có khi còn kéo tay tôn nhi của mình rồi gọi tên của Ngụy đại nhân. Thảm Hành nhìn thấy cảnh ấy đã thấy lòng khó chịu. Chuyến đi lần này, vốn dĩ nàng không mong sẽ tìm được chứng cứ gì, chỉ mong có thể xem bệnh cho vị lão phu nhân này.

Tuy Ngụy Thanh nói đã làm liên lụy khiến Thảm Quát phải ngồi tù, thế nhưng ông ấy vẫn nhiều lần giúp đỡ Thảm gia, ơn tri ngộ giống như tái tạo. Phần tình nghĩa này, cả đời Thảm gia đều ghi nhớ trong lòng.

Thảm Hành nói với Ngụy phu nhân ý định ngày hôm nay mình đến, bà ấy vô cùng kinh ngạc, sững sờ một lúc lâu mới nói một câu: “Chưa bao giờ dân phụ hỏi đến chuyện triều đình, chuyện của Thảm gia, dân phụ có lòng mà không giúp được gì cả.”

Nàng không nghĩ đến bà ấy sẽ suy nghĩ như vậy. Thảm Hành hơi bất đắc dĩ, nàng đành ngồi xổm xuống bên cạnh Ngụy phu nhân. “Phu nhân lo xa rồi, tiểu nữ đến đây chỉ muốn góp một phần sức lực nhỏ bé cho Ngụy gia. Từ khi gia phụ vào làm quan, ông vẫn nhờ sự đề bạt của Ngụy đại nhân, lần này chỉ vì báo ơn, thật sự không có ý nào khác, kính xin phu nhân yên tâm.”

Việc Nhạc Sầm nghi ngờ, Thảm Hành cũng không thấy bất ngờ. Thử nghĩ mà xem, khi bà ấy gặp rủi ro, đến cha mẹ ruột còn vội vàng cắt đứt quan hệ với bà ấy, không cứu tế cũng chẳng cứu viện, thử hỏi liệu bà ấy còn tin ai trên thế gian này được nữa?

Ngụy phu nhân không ngờ Thảm Hành lại thẳng thắn như vậy, ánh mắt chân thành đó khiến cho hai mắt bà rung rung: “Thảm cô nương, đa tạ cô.”

Chỉ sáu chữ đơn giản như vậy, bà lại vừa nói vừa khóc không thành tiếng. Hàm răng trắng bóng cắn chặt nổi đấng cay, đúng là thế đạo vô thường, tình

thân lạnh nhạt, thật bi ai.

Thẩm Hành sắp xếp cho gia quyến Ngụy gia ở tạm căn nhà thuê lại của người dân, bạc thuê nhà là nàng mượn của Tô Nguyệt Cẩm. Coi như là một phần tạm ứng trước trong bổng lộc của cha nàng.

Lúc đó, Tô thiên tuế vô cùng sáng khoái móc bạc ra, ngay trước mặt đám người nhà họ Ngụy, hấn quan tâm, nói: “Của ta không phải là của nàng à, con cũng có rồi, còn tính toán những thứ này gì nữa.”

Đối mặt với hàng loạt cặp mắt hâm mộ và sừng sốt của đám người kia, nàng run rẩy vươn đôi tay nhỏ bé ra nhận bạc, “họa từ miệng mà ra” quả thực là chân lý. Không bao giờ nàng muốn ra khỏi cửa cùng với Tô Nguyệt Cẩm nữa!!!

Khi cáo biệt, ngoài dự liệu của nàng, Ngụy phu nhân chạy nhanh hai bước đuổi theo: “Cô nương chờ một chút, bận rộn hơn nửa ngày trời, tóc mai cũng loạn cả rồi.”

Bà vừa nói xong cũng vừa kịp đuổi theo. Hai tay nắm chặt rồi lại thả ra mấy lần, trong phút lơ đãng, bà nói khẽ vào tai nàng như vậy: “Tiểu phụ nhân không biết nhiều về việc triều đình, nhưng trước khi lão gia nhà ta bị bắt vào tù đã nói với dân phụ, Vương Bình Thừa có quan hệ thân thiết với Lâm thừa tướng. Cô nương có thể trở về hỏi Thẩm đại nhân xem thử, tờ giấy này, có phải lúc trước đã từng qua tay ông ta không?”

Thẩm Hành ngạc nhiên ngược nhìn, Ngụy phu nhân đã xoay người rời đi. Nàng hiểu ý của bà, Ngụy gia đã lưu lạc đến bước đường này, bà ấy cũng không muốn gặp phải phiền phức gì hơn nữa.

Cả đời Ngụy đại nhân sống thanh liêm, nhận hối lộ cũng chỉ để giúp người khác chứ chẳng phải bản thân ông. Chỉ trách người đời bạc bẽo, vì bản thân, vì tiền tài chứ chẳng có tình người.

Nàng sắp xếp cho người nhà họ Ngụy ở một khu không phải nằm trong kinh, gần rừng núi lại xa cách đô thành. Địa thế dựa vào núi, sát cạnh sông, cũng không phồn hoa giống như trong thị trấn.

Nhưng dân chúng ở đây lại vô cùng giản dị, cuộc sống tự cấp tự túc và khá là đầy đủ. Lúc từ thị trấn đi ra, trời đã chạng vạng tối, chỉ còn ráng chiều lung chùng ở đằng xa, phong cảnh hết như một bức tranh cổ xưa, chỉ kém yên tĩnh hơn một chút. Chân còn chưa đi được vài bước, nàng nhìn thấy một

người đàn ông cường tráng đang túm đánh một phụ nhân tóc dài.

“Con mẹ nó, người tưởng mình là nha hoàn nhà giàu đấy hả? Động một tí là nói người không khỏe, không làm được việc của nhà nông, lão tử đây nuôi không người chắc?”

“Từ khi được gả đến đây cũng chẳng phải hoàng hoa khuê nữ, lão tử đây chịu nuôi người với khoản tiền bồi thường kia đã là hết tình hết nghĩa rồi, đừng tưởng có vài phần nhan sắc mà được đà lấn tới nhé.”

Tên tráng hán kia càng nói càng hăng say, động tác cũng càng lúc càng tàn nhẫn. Người phụ nữ bị túm tóc không sao đánh lại được, chỉ còn cách cố gắng xin tha: “Đương gia, đừng đánh nữa. Nước ở trong chậu kia, thiếp đã cố gắng đi lấy rồi. Nhưng mà đường núi không dễ đi, làm đổ đến mấy lần. Ông buông lỏng tay một chút, thiếp sẽ mang nó lại đây.”

Tuy rằng đã lập xuân, nhưng trời vẫn còn se lạnh. Đặc biệt là nơi kê núi thế này, lạnh hơn nhiều so với kinh thành. Phụ nhân kia chỉ mặc áo mỏng tanh, da tay nứt nẻ, đỏ hồng, cả người rét run. Thẩm Hành không phải là hiệp nữ chuyên làm việc nghĩa, nhưng đời này nàng hận nhất thứ nam nhân chỉ biết đánh nữ nhân, không nói hai lời, nàng tiến lên phía trước, đá bay tên tráng hán kia ra xa mấy mét.

“Cậy khỏe mà đánh vợ mình, khí phách ghê ha. Cô không sao chứ?”

Cởi áo choàng bằng lông cừu trên người xuống, khoác lên người phụ nhân kia, Thẩm Hành khẽ hỏi thăm. Vừa dứt lời, đôi phương muốn ngẩng đầu lên lại vì nghe giọng mình mà rụt cả người lại, Nàng thấy lạ nên đành cúi đầu nhìn, đối diện với nàng là một gò má sưng đỏ chưa kịp tránh đi. Người này là...

Chương 69: Người báo ứng

“Nhiêu Lâm? !”

Thẩm Hành khiếp sợ nhìn nữ tử đang nằm rạp trên mặt đất.

“Sao cô lại ở đây?”

“Thẩm, Thẩm tiểu thư.”

Nàng lúng túng, hoảng loạn rũ mái tóc dài ra che đi nửa gò má sưng đỏ.

Nàng ta là nha hoàn đi theo Trương Văn Quân từ nhỏ, mãi đến khi xuất giá, nàng ta vẫn luôn theo sát cạnh người kia. Sao giờ lại lưu lạc đến thị trấn này, còn gả cho một người như vậy. . .

“Tiên sư nó, đũa nào khôn nạn dám đánh lão tử.”

Vừa nãy Thẩm Hành ra chân không hề nhẹ, trán hán kia bò rạp mấy lần mà không đứng lên nổi, chỉ còn cách bực bội chửi bậy mà thôi.

Nhiêu Lâm thấy thế thì lại càng run rẩy, hai tay hoảng hốt kéo góc quần của Thẩm Hành.

“Thẩm tiểu thư cứu nô tỳ đi, nếu không giờ mà về, hấn sẽ đánh chết nô tì mất.”

Nói cho cùng, Nhiêu Lâm cũng là nha hoàn Trương Văn Quân, việc này không tới phiên nàng quan tâm. Nhưng cúi đầu nhìn nữ tử đang bò lê trên đất, người ngợm bản thủ, tàn tạ đốn đau, nàng lại không kìm lòng hỏi thêm.

“Trương Văn Quân không biết cô bị bắt tới đây sao?”

Nhiêu Lâm là người bên cạnh nàng ta, không lý nào nàng ta lại không biết chuyện này.

“Tiểu thư?”

Hai tay Nhiêu Lâm nắm thật chặt, như thể phải cố gắng hết sức mới có thể gần được từng tiếng ra khỏi kẽ răng.

“Chính người đó, đã buộc nô tỳ phải gả cho người đàn ông này.”

Sao lại có thể như thế nhỉ? !

Thẩm Hành kinh ngạc nhìn nàng, không thể nào tin nổi.

Nhiều Lâm ngẩng đầu lên, gương mặt chẳng chịt đầy vết sẹo lộ ra dưới ánh nắng mặt trời.

“Thẩm tiểu thư không tin nô tỳ cũng là lẽ thường thôi. Lúc trước khi sống cùng tiểu thư, dù tiểu thư có sai bảo điều gì, dù nguy hiểm đến mấy nô tỳ cũng sẽ làm hết cả, nhưng cuối cùng kết quả lại thế này, tính ra, cũng là do nô tỳ có tội thì phải chịu.”

Nhìn những vết sẹo kia, không phải hầu hết đều là vết thương mới, còn có rất nhiều vết roi, vết bỏng.

Thực ra trước kia Nhiều Lâm cũng là một cô nương khá thanh tú, nếu như nói kết quả ngày hôm nay này là do Trương Văn Quân cố ý diễn kịch cho nàng xem thì đúng là không thể.

Không có nữ tử nào không để ý đến dung mạo của mình, huống hồ chuyện nàng và Tô Nguyệt Cẩm tới đây chẳng có ai biết được. Dù Trương Văn Quân có bản lĩnh thông thiên cũng khó có thể tính toán chu toàn.

“Cô cứ đứng lên đi.”

Thẩm Hành đưa tay ra, nâng người kia đứng dậy.

“Nếu cô đồng ý, cứ đi theo ta về Thẩm phủ đã rồi nói sau.”

Tên tráng hán bên cạnh do tự vựng chân lên mắng: “Lão tử bỏ tiền ra mua nó, giờ mày lại nói mang đi thì mang đi luôn, có còn vương pháp không đấy hả. Còn cái đồ mặt trắng kia, mày thích vợ của ta đấy hả? Muốn dẫn thì dẫn đi, nhưng phải đưa bạc lại đây.”

Thẩm Hành đã dẫn Nhiều Lâm đi xa, Tô thiên tuế đứng nhìn quanh bốn phía, hình như đang tìm kiếm xem có ai trắng hơn mình ở quanh đây không

Sau đó hắn vô tội đưa tay chỉ vào mình.

“Người đang nói ta à?”

“Không nói người thì nói ai được đây?”

Tên tráng hán nhếch miệng đứng lên: “Nhìn người cũng giống công tử nhà giàu, thấy người ta có nhan sắc là lại có ý đồ xấu, tưởng lão tử không biết đấy chắc? Ta khuyên người một câu, thức thời chút đi, đưa bạc cho ta,

nếu không ngày ngày lão tử sẽ chạy đến chỗ người la hét, xem ai mất mặt.”

Tô thiên tuế hết sức khen ngợi đầu óc của tên sơn dã thôn phu này, vui vẻ vút một tấm lệnh bài.

“Muốn phá thì cứ phá, ta về phủ chờ người.”

Xưa nay tráng hán này chưa từng thấy người nào còn vô lại hơn mình, hấn trừng mắt nhìn bóng lưng người kia rời đi, bực bội nhặt tấm lệnh bài kia lên, nhưng chỉ chớp mắt sau, hấn lại sợ như hồn xiêu phát tán.

Đoan Thân Vương phủ! ! !

Có cho hấn mùi lá gan hấn cũng không dám tới đó để chết đâu! !

Từ sau khi đi thị trấn trở về, Thẩm Hành đưa Nhiêu Lâm về Thẩm phủ. Sau khi vào cửa, Đạo Đạo đang chơi cắc chỉ với Quế Viên công công, sau khi thấy Nhiêu Lâm vào cùng, suýt chút nữa là nhét luôn nhúm chỉ trong tay vào lỗ mũi.

Nếu không phải mình nhanh tay lẹ mắt, chắc sẽ bị ném ra đường luôn mất.

Nhưng cũng khó trách được mà, lúc trước khi Thẩm gia gặp rủi ro, Thẩm Hành từng đưa Đạo Đạo tới Trương phủ tìm Trương Văn Quân. Đôi phương đóng cửa không ra, chỉ phái Nhiêu Lâm ra ngoài ném cho mấy lượng bạc xuống đất.

Cho tới bây giờ, Đạo Đạo vẫn nhớ tới cảnh tượng người kia đứng trên cao nhìn xuống cười nhạo hai người.

“Ôi chao, cảm không chặt, để rơi mất rồi. Sau Thẩm tiểu thư không cảm cho cẩn thận? Eo nô tỳ bị đau mấy ngày nay, không tiện cúi xuống, nếu tiểu thư muốn thì cứ ngồi xuống mà nhặt đi nha.”

Chuyện cũ vẫn rõ ràng trước mặt, Đạo Đạo hận Nhiêu Lâm như thế cũng không phải không có nguyên nhân.

Trương Văn Quân sai nàng làm rất nhiều chuyện, ngay cả việc giải trừ hôn ước với Lâm Hi Hòa, nàng ta cũng bảo Nhiêu Lâm đi kể chuyện bịa đặt trong nhóm khuê các.

Mỗi khi gặp phải lại bị người nọ người kia chê cười.

Thẩm Hành vỗ vai nàng rồi nói, làm người phải rộng lượng hơn.

Nhưng Đạo Đạo vẫn hay lén lút hỉ mũi vào thùng nước tắm của Nhiêu Lâm.

Thẩm Hành đưa vài bộ y phục cũ của mình cho Nhiêu Lâm thay, nhìn nàng rung rung nước mắt, trong lòng cũng thấy hơi khó chịu.

Bởi vì nàng còn định thả vài viên đá nhỏ vào thùng nước tắm của người kia.

Nàng thừa nhận, nàng và Đạo Đạo cũng chẳng phải người rộng lượng cho cam.

Nhiêu Lâm quỳ trên mặt đất nhẹ giọng nói: “Nô tỳ đã làm nhiều việc sai trái, cũng biết mình nghiệp chướng nặng nề. Bây giờ Thẩm tiểu thư rộng lượng, giúp nô tỳ thoát ra khỏi bể khổ, nô tỳ thực lòng thực dạ cảm ơn ngài.”

Nói xong lại dập đầu ba cái, Thẩm Hành không sao ngăn lại được.

Nàng nói với Thẩm Hành, nếu như biết mình có hôm nay, nàng chỉ hận đã không biết nhìn người cho rõ.

Lúc trước nàng là nha hoàn hồi môn của Trương Văn Quân, nằm trong nhóm tùy tùng được đưa đến Lâm phủ. Để có được cái tiếng hiền lành, trong lúc mang thai, nàng ta đưa nàng vào phòng của Lâm Hi Hòa.

Lúc đầu Lâm đại công tử còn nói lời chính nghĩa, nhưng rồi cũng ốm ờ qua đi. Chuyện nha hoàn hồi môn trở thành thông phòng cũng thường xuyên xảy ra, nếu sinh được cả nam cả nữ, thì có khi còn được lên thị thiếp.

Nhưng bụng Nhiêu Lâm lại không hề có động tĩnh, vì thế Trương Văn Quân có cho tìm đại phu đến chữa bệnh cho nàng, uống không biết bao nhiêu là thuốc.

Nói tới đây, nàng cười tự giễu.

“Đáng tiếc, khi đó nô tỳ còn cảm kích ân đức của nàng ta, thuốc gì cũng uống sạch. Thuốc hết ta lại chạy đi lấy thêm, nếu không nhờ thế, chắc đến chết nô tỳ cũng không biết được sự tình.”

Ông chủ tiệm thuốc nói, đây là thuốc tránh thai, uống ít thì tránh thai, uống lâu dài thì sẽ không thể nào sinh con được nữa.

Tự tay người đó đẩy nàng đến bên Lâm Hi Hòa, nhưng cũng chính tay nàng ta lại đưa thuốc vô sinh.

Vì bảo vệ địa vị của mình, chẳng có chuyện gì mà Trương Văn Quân không làm được.

Sau khi biết được chân tướng, Nhiêu Lâm đã biết suy xét hơn, nàng lén đồ thuốc đi, chưa được nửa năm sau, rốt cuộc nàng cũng có thai.

Trong lòng Trương Văn Quân thì hận, nhưng ngoài mặt vẫn chăm sóc cho nàng.

Lâm Hi Hòa muốn kết hôn với Thất công chúa, nàng ta muốn giúp đỡ cho hắn. Còn nói chuyện Nhiêu Lâm có thai cho Lưu Nhã Quân, để nàng ta thì thầm với Tô Nguyệt Hoa.

Thất công chúa hết sức bất mãn vì chuyện này.

Để bảo vệ danh tiếng của Lâm Hi Hòa, Lâm gia nghe theo ý của Trương Văn Quân, đuổi Nhiêu Lâm ra khỏi Lâm phủ. Gả tới huyện Thanh Lâm xa xôi.

“Gả cho Ngưu Nhị không lâu, nô tì sinh được nữ nhi, làm nghề nông từ sáng tới tối thì không nói, hắn còn hay đánh chửi, nhục mạ không bằng súc sinh. Ngay cả khi trong tháng nô tì cũng phải lên núi lạnh gánh nước”.

Đạo Đạo cạnh bên há miệng, không nhịn được hỏi:

“Thế con của cô. . . Cô về cùng bọn ta, không sợ Ngưu Nhị sẽ về đánh con sao?”

“Con à?”

Nhiêu Lâm bi thương, ánh mắt mờ mịt không tiêu cự.

“Con đã mất từ lâu rồi, trong một đêm tuyết lớn. Ngưu Nhị mê bài bạc, ngay cả bát nước cơm trong nhà cũng không có mà uống, ta sang nhà Trương tâu hàng xóm xin bố thí một bát nước hồ, lúc về thì thấy hắn ném con lên giường.”

“Máu đầy trên đất, con còn chưa đủ tháng, đã chết trong vũng máu như vậy đây. Có trời mới biết ta hận hắn bao nhiêu, hắn nói với ta, là Trương Văn Quân cho phép hắn làm, hắn còn được thưởng năm lượng bạc, đầy cho hắn lên thôn đánh bạc mấy ngày.”

“Năm lượng bạc, một mạng sống sờ sờ, sao mà ta không hận cho được! !
!”

“Thâm tiểu thư.”

Nước mắt rơi đầy mặt, nàng nhìn sang phía Thâm Hành.

“Nếu ngài tin nô tỳ, nô tỳ đồng ý ra công đường làm chứng, khai hết các tội trạng của nàng ta. Ông trời có mắt, nô tì có báo ứng, thì Trương Văn Quân cũng phải chịu báo ứng”.

Chương 70: Có gì trai già sinh ngọc.

Vương Bình Thừa bị bắt, là Đổ đại nhân của Đại Lý tự tự mình dẫn đi. Nói là phụng chỉ triệu kiến, thế nhưng tìm khắp Thiên lao cũng không tìm thấy người này bị nhốt ở đâu. Tuy chức quan của Vương Bình Thừa không cao, nhưng dấu sao cũng là mệnh quan triều đình. Tự dung biến mất như vậy, có rất nhiều suy đoán khác nhau, tất nhiên nó đều liên quan đến vụ trọng án rối loạn kỷ cương khoa trường lần này.

Quan hệ của thuộc hạ dưới trướng Lâm Phương Tri chẳng chịt, tìm mọi cách để tìm hiểu mới biết được, tờ giấy của Thẩm Quát đã bị người ta ra tay, mà Vương Bình Thừa là người cuối cùng tiếp xúc với tờ giấy ấy trước khi nó đến tay Ngụy Thanh. Còn có lời đồn, tờ giấy thật đã tìm được rồi, vài ngày nữa sẽ đưa ra làm chứng cứ trước công đường.

Sắp tới ngày phúc thẩm, Lâm Phương Tri ở nhà ăn không ngon ngủ không yên. Đúng lúc nhìn thấy Trương Văn Quân bung bát thuốc lên, bất giác ông giận tím mặt mày, hất tay làm vỡ nát cả ngọn đèn.

“Đồ khốn, ta còn tâm trạng mà uống mấy thứ này nữa sao? Nếu lúc trước không phải do chủ ý của người, nói cách này có thể đẩy Thẩm Quát vào chỗ chết, sao ta có thể liêu lĩnh làm chuyện phiêu lưu thế này được? Bây giờ thì tốt rồi, không nói đến việc sau khi Đoan thân vương trở về điều tra phúc thẩm, đến thủ hạ của ta ở ngân hàng tư nhân và sòng bạc cũng bị điều tra, tịch thu, ngay cả Vương Bình Thừa cũng bị bắt, tất cả đều là chuyện tốt mà người làm ra cả.”

Mấy ngày qua, cả Đại Lý tự tĩnh lặng như một cái ao tù, tin tức lan ra thì lẻ tẻ mà cũng cần phải qua mấy lớp quan hệ mới biết được. Lâm Phương Tri vợ vệt của cải lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ lộ một sơ suất nào, không biết họ đã tra được tin gì chưa, suốt ngày cứ như đi trên băng mỏng.

“Phụ, phụ thân đừng hoảng. Tuy việc này náo động khá lớn, nhưng ở chỗ Vương gia vẫn không có tin tức gì mà? Lá gan của Vương Bình Thừa lại nhỏ, nếu khai ra chúng ta, hẳn cũng chẳng được lợi lộc gì.”

Vốn dĩ ở Lâm gia, Trương Văn Quân cũng có ít địa vị, chỉ vì những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, nàng mới trở thành nơi trú ẩn của Lâm Phương Tri. Trong đại viện, ván quan tài vẫn treo trên đỉnh đầu, giống hệt như thanh đao có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Lúc trước, khi

tính kế Thảm Quát, đây không phải là ý định của riêng mỗi mình nàng, mà cả hai vợ chồng Lâm gia đều đồng ý. Bây giờ thì trút hết tức giận lên người nàng, nàng cũng chỉ có thể phẫn hận ở trong lòng mà thôi.

“Đừng hoảng?” Sau khi nghe xong, Lâm Phương Tri hung dữ trừng mắt nhìn nàng, dí mạnh tay vào trán nàng, “Đây là tội lớn có thể mất đầu, mà ngươi nói thoải mái quá nhỉ. Nếu Lâm gia sụp đổ, ngươi cũng đừng mong mình sẽ sống tốt lành, cả phụ thân ngươi cũng đừng mong thoát khỏi can hệ.”

Tá ma giết lừa, lúc Trương gia rửa tiền thay Lâm gia thì là anh em thân thiết, các chị em dâu chung sống với nhau cũng cực kỳ hòa thuận. Bây giờ thì nói trở mặt là trở mặt ngay sao?

Trương Văn Quân cũng là một người phụ nữ tuân thủ nữ tắc, những ngày này cũng chỉ như chuột chạy qua đường. Bây giờ nghe thấy Lâm Phương Tri nói như vậy, nàng bị dọa tới mức ngã ngựa xuống đất.

“Phụ thân, việc này phải suy tính lâu dài, không phải từng có người nhìn thấy Trương Mộc Sinh xuất hiện ở Thảm phủ sao? Lẽ nào Vương Bình Thừa cũng bị nhốt ở đó.”

Nếu không có chứng cứ gì, nếu tất cả mọi người biết chuyện đều câm miệng hết, thì sẽ chẳng có gì có thể uy hiếp bọn họ được nữa.

“Biết rồi thì làm được gì? Đàn bà chỉ quần quanh ở xó nhà, mắt nhìn thiên cận, cho dù biết người kia đang ở Thảm phủ thì chẳng lẽ đi tìm người ám sát à?” Hiện nay Đoan vương gia ở đâu, cấm vệ của hoàng gia lẫn mình ở nơi nào, không ai biết được, chỉ sợ chạy đến Thảm phủ ám sát lại trúng kế đối phương.

“Bây giờ, chuyện quan trọng nhất là phải tìm được tờ giấy đơn thuốc mà Thảm Quát viết, không được để tờ giấy ấy có thể xuất hiện trước công đường.” Luật lệ của Khánh Nguyên triều, việc quan lại cấu kết với thương nhân để kinh doanh cũng không đến mức bị phạt sung quân, thứ bọn họ tra ra được cũng chỉ là đường dây buôn bán ở kinh thành này mà thôi, nhưng tội kết bè kết cánh để vu hại đồng liêu thì lại là tội lớn.

Tờ giấy đó đã bị Vương Bình Thừa đổi lại, nhưng hắn ta là kẻ lắm mưu vặt, có khả năng còn giữ lại tội chứng hòng mưu lợi. Lâm Phương Tri gõ gõ tay lên bàn, ngữ khí cũng ôn hòa nhiều hơn, chậm rãi nâng Trương Văn Quân dậy.

“Chẳng phải con với nữ nhi của Thẩm Quát cũng quen lắm à? Con đến quý phủ nàng ta một chuyến, thăm dò thử xem. Đoan Thân Vương quan tâm nàng ta như vậy, chưa biết chừng tờ giấy kia đang ở trong tay nàng ta cũng nên.”

Quan hệ của Thẩm Hành và nàng tốt đến vậy à? Trương Văn Quân cúi đầu không nói gì, trong lòng thầm hừ lạnh thêm mấy tiếng. Nhưng ngoài mặt chỉ có thể khúm núm nói: “Phụ thân cũng biết, mặc dù hai chúng con tình như tử muội, nhưng sau khi con gả cho Hi Hòa thì tình cảm này cũng đứt đoạn hết rồi. Dù con đâu có khóc lóc cầu xin nàng ta, cũng chưa chắc đã có hiệu quả.”

“Chưa thử làm sao biết có hiệu quả hay không?”

Ở Giang Nam có không ít trộm cắp, chỉ cần được bạc ra, không sợ không lấy được tờ giấy kia về. Hắn chỉ muốn xác nhận xem có phải tờ giấy đang ở trong tay Thẩm phủ hay không. Một thủ đoạn không thể sử dụng hai lần, một khi đã ra tay thì không thể trở về tay không được.

Trương Văn Quân chỉ hận ngày thường mình giả vờ quá tốt, từ lúc kết hôn cứ giả vờ hồ thẹn với Thẩm gia. Bây giờ thì hay rồi, để cho nàng đi thăm dò Thẩm Hành, đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ở Lâm phủ sương mù dày đặc, trong thiên lao của Đại Lý tự lại vạn dặm trời quang. Lục Nhạn Hồi ngồi trên ghế mà quản ngục ân cần mang tới, nhả ra từng vòng khói thuốc, nhân tiện “lắng nghe” giọng nói nho nhỏ của tiểu nam nhân nào đó.

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, hay là phu nhân hút ít đi một chút. Mặc dù vi phu cũng cảm thấy như vậy rất là khí khái, nhưng mà dù sao cũng tổn hại đến thân thể mà.”

“Mấy ngày trước Hành Hành còn nói với ta, muốn có thêm một muội muội. Vi phu cân nhắc, hiếm khi thấy nó hiếu thuận như vậy, chung quy cũng không nên làm trái ý của con.”

“Trước khi sinh con mà còn hút thuốc thì không tốt, có y tịch làm chứng, nếu phu nhân chịu nghe, vi phu sẽ đọc một vài đoạn.”

Cứ lải nhải như vậy, mỗi ngày mỗi lần bà cầm lấy tẩu thuốc là lại nghe được những lời như vậy đấy. Lục Nhạn Hồi gác chân lên ghế, híp mắt lại, nhíu mày: “Muốn có muội muội? Sao ở trong tù mà đầu óc ông vẫn linh hoạt

thế chứ?” Nếu có thai thì bà sẽ phải ở lại kinh thành thêm một thời gian nữa, muốn giữ bà ở lại mà còn định lòng vòng lừa gạt thế này à, tưởng bà ngu chắc?

Bị nói trúng tim đen, Thẩm Quát cũng không thềm để ý, cười đùa cợt nhả sấn tới.

“Phu nhân, chúng ta sinh thêm đứa nữa đi, Hành Hành cũng phải xuất giá, đến lúc đó chỉ còn lại một mình ta thì sẽ cô đơn đáng thương biết nhường nào.”

Ông vầy vò tay áo, tội nghiệp ngồi bên cạnh bà. Phỏng chừng nếu như Lục Nhạn Hồi nói một chữ “Không” thì ngay lập tức nước mắt sẽ rơi xuống. Cảm xúc vô cùng phong phú.

Lục trang chủ tức cười, vừa tiến lên phía trước, vừa vuốt mái tóc mai đã điểm bạc của ông.

“Mọi người trên phố vẫn nói, qua bốn mươi tuổi còn sinh con thì khác nào trai già sinh heo, mà ta cực kỳ không thích cái biệt danh này.” Có ai muốn sinh heo cơ chứ.

Thẩm Quát vừa nghe đã biết phu nhân mình lại hiểu lầm mất rồi, ông vội vàng giải thích. “Là trai già sinh ngọc, châu ngọc. Ý là phát sáng óng ánh, phu nhân hiểu sai ý kia rồi.”

Châu ngọc sao? Lục Nhạn Hồi bật cười, đôi môi hồng mơn trớn hôn lên gò má của ông, như quân quýt sương mù. Dù Thẩm Quát đã kết hôn với bà được nhiều năm, nhưng vẫn bị vẻ đẹp kia làm thần hồn điên đảo. Bà cúi đầu, khẽ thì thầm. “Châu ngọc cũng không sinh.”

Ông cũng biết là như vậy. Đưa chân gạt gạt mấy sợi rơm rạ quanh quẽ trên mặt đất. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm đại nhân có vài phần nén giận. Lão thư sinh hủ lậu không tính là đẹp trai, nhưng cũng là kiểu môi hồng răng trắng. Lục trang chủ tâm tình rất tốt đi ra đến cạnh cửa. “Hành Hành gả đi rồi, không phải vẫn còn ta với ông sao?”

“Phu nhân!” Ông ngẩng đầu lên khiếp sợ, đôi mắt đầy hơi nước, “Ý này chẳng lẽ là?”

Lục Nhạn Hồi trừng mắt nhìn. “Không phải là ý tứ trên mặt chữ à, ông là đồ ngọc.”

Sau này bà sẽ ở lại kinh thành lâu dài. Mặc dù tháng ngày phiêu bạt tự do tự tại, nhưng đáy lòng vẫn cứ luôn nhung nhớ, khiến cho bà thất thần mãi. Nơi nào có Thảm Quát, nơi đó chính là nhà. Bà cũng nên về nhà rồi.

Chương 71: Phiên ngoại: Tình yêu của cha ngốc

Văn Hà sơn trang là giang hồ đệ nhất đại trang, trang chủ Lục Lăng cũng là một trong những ngôi sao sáng trong bầu trời võ thuật, nhưng sau đó ông lại cưới một phu nhân thư hương thế gia.

Lục Lăng yêu suốt một đời, cũng nhờ phu nhân của mình mới nảy ra nhã hứng văn chương.

Chỉ tiếc là thê tử mất sớm, nữ nhi lại giống hệt tính tình của ông. Ba tuổi lên nhà trên, năm tuổi lật ngói, mười hai tuổi đã xách thanh đại đao Cửu Hoàn oai hùng uy vũ.

Lục Nhận Hồi càng lớn càng xinh, mắt hạnh mày liễu, giữa hai lông mày lại ẩn hiện anh khí ngời ngời, dáng vẻ lưu manh như thể đã bẩm sinh.

Cứ nghĩ tới chuyện này, Lục Lăng lại thấy đau đầu kinh khủng, suốt ngày mặt ủ mày chau lo con mình sẽ không ai thềm lấy.

Nuôi đến năm mười bảy tuổi, ông bất đắc dĩ xách mấy đồ đệ của mình lại đây, lệ rơi đầy mặt nói:

“Các con, ai có ý muốn cưới Nhận Nhi về, tương lai ta sẽ truyền vị trí trang chủ lại cho người đó”.

Ngào ngò, những hiệp sĩ hăng hái thường ngày lại sợ hãi đến mức mặt trắng như tờ giấy.

“Su phụ, nhân phẩm tướng mạo của tiểu sư muội đều là rỗng phượng giữa loài người, đồ nhi chỉ sợ không xứng với nàng, su phụ nên tìm người khác thôi.”

“Đúng đấy su phụ, tiểu sư muội không sợ không gả, hay su phụ hỏi thử ý của muội ấy xem sao”.

Từ xưa anh hùng phối mỹ nhân, nhưng mỹ nhân Lục Nhận Hồi này chẳng khác nào vảy còn mọc ngược. Còn nhớ ngày xưa, cũng từng có một số nam tử không sợ chết thổ lộ với nàng, lời còn chưa nói hết, người đã bị treo trên cây suốt cả đêm dài.

Văn Hà sơn trang nhiều chuyện bề bộn, Lục Lăng ít khi quản giáo, hơn nữa mẫu thân mất sớm, lớn lên giữa đám nam nhân khiến tính cách của Lục

Nhạn Hồi có phần hơi quái lạ.

Lão trang chủ bị ép không cách nào khác, tự tay xách Lục Nhạn Hồi về phòng trách cứ.

“Giờ con đi xuống núi cho ta, tự tìm chồng cho mình đi, nếu trước năm mười tám tuổi vẫn chưa gả đi được thì không cần phải trở về đây nữa.”

Đáng thương cho Lục cô nương mờ mịt bị đuổi ra ngoài, trong bọc túi chỉ có mười lượng bạc.

Lục Nhạn Hồi vẫn luôn ngóng trông được vung kiếm vui vẻ lưu lạc giang hồ. Nhưng tiền mang theo ít quá, gặm rau ăn cỏ mãi cũng không thể nào nuốt trôi.

Chính vào lúc ấy, Thảm Quát phát phát chiếc quạt giấy Phiên Nhiên xuất hiện.

Cư Lục trang chủ sau này nhớ lại, khi đó dáng người ấy thật lồi lạc như tiên, tư thái nho nhã, hệt như có một vòng sáng lấp lánh bên ngoài.

Trong nhận thức của nàng, trên người người kia chắc chắn được khắc to ba chữ “Tài thần gia”.

“Này, tiểu thư sinh, cậu tới đây.”

Nàng gác chân lên ngậm lá cây, cười híp mắt vẫy tay gọi hẳn.

Lúc đó Thảm Quát mới vừa đậu Tiên sĩ, xem như là áo gấm về nhà. Đi qua Vãn Hà sơn, đột nhiên có một cô nương xinh đẹp vẫy tay với mình, hẳn mờ mịt trong giây lát.

“Cô nương gọi ta có chuyện gì vậy?”

Hẳn là người đọc sách, rất hiếm khi gặp cô nương ngoài đường. Đa phần toàn e thẹn ngượng ngùng, chứ công khai nghiêng người dựa vào tảng đá ở bên đường như vậy, gần như là chưa bao giờ nhìn thấy.

Lục Nhạn Hồi cười híp mắt đi tới trước vài bước.

“Người ta vẫn nói người đọc sách rất là thành thật, bây giờ ta đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn, muốn nhờ công tử giúp đỡ một chút, công tử sẽ không từ chối chứ?”

Thảm Quát bị một đôi mắt xinh đẹp kia nhìn chăm chăm thì không dễ chịu

chị, khuôn mặt dần hiện lên một vết đỏ ửng.

“Cô nương muốn tại hạ giúp đỡ thế nào.”

Nàng cười đưa tay ra.

“Mượn chút bạc thôi.”

Đó là lần đầu gặp gỡ giữa Thẩm Quát và Lục Nhạn Hồi, lần đầu tiên vị thiếu niên người đứng đầu bảng vàng gặp phải một nữ tử lộ liễu như thế, chỉ một chút, nhưng đã khắc sâu vào lòng

Đáng tiếc Lục tiểu thư lại chẳng có ấn tượng gì về Thẩm Quát, nàng thấy tình cờ gặp được vị “Kim chủ” thành thật này, đến nói chuyện cũng không dám nhìn vào mắt người ta, như mấy cô nương ngoan ngoãn ấy.

Nếu chuyện xưa dừng lại ở đây, chỉ sợ sẽ không có Thẩm đại tiểu thư sau này.

Sau mấy tháng, Thẩm Quát phụng chiếu đi kinh thành nhậm chức, không ngờ lại gặp vị Lục tiểu thư xinh đẹp tựa phù dung lần nữa.

Lúc đó nàng đang loanh quanh trên đường lớn, tới tới lui lui đã mấy vòng.

Hắn chấp tay bước lên phía trước, cố gắng tỏ vẻ ung dung hỏi: “Lục cô nương đang tìm gì vậy?”

Trên thực tế, bàn tay dưới ống tay áo đã ướt đẫm vì lo lắng.

Lục Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc mới nhớ ra người này, không đa nghi gì nữa, nàng vui vẻ khoác vai hắn.

“Thư sinh ngọc, đúng là huynh rồi, sao huynh lại ở đây.”

Hình như từ lần đầu Thẩm Quát gặp Lục Nhạn Hồi, nét hồng trên mặt sẽ khó mà tiêu tan.

“Tiểu sinh đến kinh thành nhậm chức, mấy ngày trước mới đi tới nơi này, không ngờ sẽ gặp Lục tiểu thư.”

Lục Nhạn Hồi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn thì cười to, nàng kéo đầu hắn lại gần hơn.

“Vậy phải chúc mừng rồi, ta đang lang bạt ở kinh thành, mà trong túi còn ít tiền quá, vì thế không thể trả bạc cho huynh được”.

Thẩm Quát nghe xong thì liên tục xua tay.

“Không phải tiểu sinh đến đòi bạc Lục tiểu thư đâu.”

Kiểu lo lắng như thế lại khiến Lục Nhạn Hồi cười to lần nữa.

Mỗi lần gặp hấn, nàng đều rơi vào cảnh khốn cùng chán nản, lần này cũng không phải là ngoại lệ. Trong tay không còn bạc, gặm cái bánh mìn thâu đã mấy ngày, ngay cả tên của khách điếm mình thuê cũng không sao nhớ nổi.

Lục Nhạn Hồi đoán chắc Thẩm Quát sẽ biết, nhưng mình thì ù ù cạc cạc.

Nàng thoải mái nói với hấn: “Thôi không sao, ta không biết chữ, cho nên cũng không biết khách sạn đó tên là gì, đêm nay tới miếu đồ ngủ một đêm cũng được.”

Nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, có nơi để chần gió che mưa là đủ.

Thẩm Quát cúi đầu nhìn cây quạt trong tay, nhẹ nhàng hỏi.

“Lục tiểu thư định tìm ngôi miếu đồ nào?”

Ý trong lời là...

Ngay cả phương hướng nàng còn không phân biệt được mà.

Nàng ủ rũ xoay xoay tay, rồi nói:

“Thì, thì thấy chỗ nào không có người thì nghỉ tạm vậy thôi.”

Cái này mà cũng tạm được à?

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, Thẩm Quát chà xát lòng bàn tay.

“Nếu Lục tiểu thư không ngại, đến chỗ tiểu sinh ở có được không?”

Có trời mới biết thư sinh trung thực này đã phải dừng khí bao nhiêu mới nói ra được câu nói đó.

Hấn ngây ngốc đứng đờ tại chỗ, sau khi thấy cô nương kia nhún nhảy chạy về, nghiêng đầu cười nói:

“Vậy thì đa tạ huynh.”

Đúng là Lục Nhạn Hồi không câu nệ tiểu tiết, nhưng không phải nam tử nào cũng có thể tiếp cận được nàng, không hiểu tại sao, nàng lại thấy thư sinh ngốc không tên này rất được.

Chỗ ở của hắn cũng không khá hơn ngôi miếu đồ bao nhiêu, căn nhà làm bằng gỗ, khi mở cửa còn phát ra tiếng kêu ken két.

Trên nóc nhà bếp được phủ đầy rơm rạ, bên thanh chặn ngang còn có mấy củ khoai lang.

Nàng nhảy lên mái hiên lấy ăn, làm Thảm Quát hốt hoảng gọi to, cô nương cẩn thận chút, thanh ngang không chắc, coi chừng té .

Nàng ngồi trên phòng nhìn hắn, đột nhiên lại thấy tên ngọc này cũng đáng yêu, còn tốt hơn những hiệp sĩ nàng từng gặp.

Lục Nhạn Hồi rất mù đường, đã từng ở đâu, đi qua những nơi nào, xưa nay nàng chưa từng nhớ rõ.

Thế nhưng hiện tại nàng có thể tìm ra chỗ của Thảm Quát, bởi vì trên nóc nhà hắn có treo nhiều khoai lang, chỉ cần khi mệt, tung người nhảy một cái là có thể tìm được nơi che nắng che mưa.

Cốc chủ Ngọc Hà cốc Ngọc Hành cầu hôn Văn Hà sơn trang, cha nàng rất vui, cho bồ câu đưa tin gọi nàng về trang.

Hôm nàng gặp vị Ngọc cốc chủ kia, một bộ trường y màu xanh trúc, tuấn tú phong trần. Hai người từng có duyên gặp mặt ở đại hội võ lâm mấy lần. Cảm giác của Lục Nhạn Hồi về hắn cũng không tính là ghét, hai người cũng từng nâng cốc thảo luận về võ học rồi chuyện trò vui vẻ. Nếu đó là vị hôn phu của mình, có lẽ cũng là ứng cử viên phù hợp nhất.

Lập gia đình ấy mà, tốt nhất vẫn nên tìm một người cùng chung chí hướng, an an ổn ổn sống hết đời.

Thế nhưng nàng cũng không biết làm sao, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Nàng nói với Thảm Quát, nàng phải đi rồi, về nhà lập gia đình, chờ hết bận sẽ quay lại gặp hắn.

Khi ấy hắn đang quay lưng chuẩn bị cơm tối, nghe nói như vậy thì sững sờ hồi lâu.

“Đi ngay sao?”

Hắn hỏi lại, giọng nói khàn khàn không giống như ngày thường.

Lục Nhận Hồi cũng không biết tại sao, lòng càng ngày càng hoảng. Nàng buồn bực hất hất hai thanh củi.

“Giờ đi luôn.”

Bầu không khí dần đông cứng, cả gian nhà đều lặng lẽ không có chút hơi người.

Nàng không chịu được nữa, cũng mặc kệ hấn có nhìn hay không, vẫy nhẹ bàn tay dưới ống tay áo.

“Ta đi trước, huynh cũng ăn cơm sớm đi, có thời gian ta sẽ trở lại thăm huynh.”

Nàng hoảng loạn tông cửa xông ra, ngay cả chính nàng cũng không biết mình hoảng loạn cái gì.

Hay là trong tiềm thức, nàng hi vọng hấn sẽ lên tiếng gọi mình?

“Nhận Hồi.”

Còn chưa đi ra sân, nàng đã nghe tiếng người kia hô hoán.

Chạng vạng, ánh tà dương ửng hồng khắp chốn, môn trón trên khuôn mặt hai người.

Hấn nói: “Nàng đừng gả được không.”

Nàng không quay đầu lại, đưa mắt nhìn chân trời xa xa.

“Ta đã hai mươi rồi, không gả đi thì sao làm người được.”

Phía sau không ai lên tiếng, nàng nghĩ hấn đã về, đang muốn cất bước rời đi thì nghe được lời hấn nói:

“Nếu nàng đồng ý, ta cưới nàng được không?”

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, muốn nhìn xem thư sinh ngày thường giờ có biểu hiện ra sao.

Rồi bật cười khi nhìn thấy nam tử đó đang trón trong góc phòng lén lút lau nước mắt, quay mặt nhìn tường rồi tự mình tự nói.

“Ta thích nàng, ta cũng biết ta không xứng với nàng, nhưng ta thật lòng lắm, thật như vàng vậy. Ta không giỏi nói chuyện, ngoài cả bụng thi thư ra thì chẳng biết cái gì. Nhưng mà ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, tốt như nương

ta vậy.”

Nhìn hấn lúng túng như thế, Lục Nhận Hồi muốn cười, nhưng chẳng biết vì sao, viền mắt lại dần ướm đẫm.

Nàng nói: “Ta không muốn gả cho quan lại, cha ta nói người như thế tương lai sẽ tam thê tứ thiếp, ta chỉ gả cho người cả đời chỉ cưới mình ta thôi”.

Hấn cuống quít xoay người, hoảng hốt không biết phải làm sao, giờ ba ngón tay lên trời thề thốt.

“Nếu Thảm Quát có thể lấy Lục tiểu thư làm vợ, đời này kiếp này tuyệt không cưới nữa, nếu vi phạm lời thề này, ta tình nguyện bị thiên lôi đánh.”

Đây không phải lời tâm tình hay ho nhất mà nàng từng nghe, cũng không phải lời thề độc nhất mà nàng từng thấy, thế nhưng nàng lại tin, những gì hấn nói đều là thật.

Góc quần quét thành một đường cong trên mặt đất, nàng chậm rãi xoay người, bước về phía trước.

Thảm Quát thần thờ nhìn bóng lưng của nàng, mặt mày trắng bệch.

“Còn không lên à?”

Sau vài bước, nàng bõn cọt quay đầu nhìn hấn mỉm cười.

“Tên ngọc nhà chàng. Muốn kết hôn với ta, thì cũng nên đi báo kiến cha ta chứ”.

Cả đời Thảm Quát sẽ không quên giờ khắc đó, nữ tử mặc hồng trang cười tươi tắn như hoa.

Hấn gật đầu như giã tỏi, đưa tay áo lên che mắt, khóc như đứa bé.

Cảnh tượng hôm đó rất đẹp.

Một tên thư sinh ngọc yếu đuối, một hiệp nữ giang hồ lỗ mãng.

Tình yêu của họ không xoay quanh nhân thế, chỉ đơn thuần và chân thành vậy thôi.

Chương 72: Đại Lý Tự mở phiên phúc thẩm.

Trương Văn Quân không hề đi Thẩm phủ, bởi vì nàng biết, cho dù nàng có tới cũng chẳng thu hoạch được gì.

Nếu như đụng phải một nô tài không mắt, ví dụ như Đạo Đạo chẳng hạn, không bị hắt nước vào mặt thì cũng bị chặn ngoài cửa rồi nghe chửi rửa một hồi. Nàng cũng không có hứng thú nghe những lời như vậy, chỉ là Lâm Phương Tri đã dặn dò nên không thể không đi ra ngoài mà thôi.

Tờ giấy là do nàng viết, hơn bất kỳ ai khác, nàng hiểu rõ, một khi Lâm gia sụp đổ, kết cục của nàng sẽ bi thảm cỡ nào. Chẳng qua, nàng cũng là một người có tầm nhìn xa trông rộng, không đi đến Thẩm phủ mà dự định về Trương phủ một chuyến.

Bây giờ cha nàng đã làm quan tam phẩm, tất nhiên là không thiếu sự diu dắt của Lâm gia, những năm qua, tất cả sổ sách bao gồm của cả ngân hàng tư nhân Bảo Thông đều từng qua tay ông. Chuyến đi này của nàng, một là để cho ông chuẩn bị trước, hai là giữ lại một đường lui cho chính bản thân mình. Nếu Lâm gia sụp thật, nàng vẫn còn một đường có thể thoát thân.

Luật lệ của triều đại Khánh Nguyên, phụ nữ có thai và trẻ em đều có thể miễn tội chết, vì vậy nàng muốn thu xếp chuyện này thật tốt. Nàng cố ý không mang theo nha hoàn, từ khi con tiện nhân họ Lâm kia biến mất, tuy ngoài mặt thì sẽ chẳng còn cái gai nào trong mắt nữa, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tin tưởng được ai.

Nàng là người tàn nhẫn, từ trước đến giờ chưa từng tin tưởng một ai. Nhưng bên cạnh không có người hầu hạ thì vẫn thấy bất tiện, vừa mới từ đầu hẻm đi ra đã đụng phải một người. Nàng bất giác lùi về sau vài bước, ôm lấy bụng rồi lớn tiếng mắng: “Đồ khốn, ngươi không có mắt hay sao, đi đường mà không mở mắt ra nhìn à? Ngươi có biết ta là...”

Câu kẻ tiếp chưa kịp nói hết đã phải cố gắng nuốt xuống, nàng nhìn thấy người đang mặc chiếc váy màu hồng kia. Lục Nhận Hội cầm đầu thuốc, liếc mắt nhìn nàng.

“Không biết cô là gì?”

Trương Văn Quân và Thẩm Hành kết bạn mấy năm, tuy trước đây hiếm khi thấy Thẩm phu nhân hồi phủ, nhưng người phụ nữ như vậy, chỉ cần gặp

một lần sẽ khó mà quên được.

Nàng ngượng ngùng cúi đầu, khi ngẩng mặt lên đã quay về vẻ mặt dịu ngoan. “Thì ra là Thảm phu nhân à, vừa nãy tiểu nữ vội quá, thật thất lễ.”

Lục Nhận Hồi nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Trương Văn Quân? Mấy năm không gặp, càng ngày cô càng có tiền đồ đấy nhỉ, vàng bạc đeo đầy người, khó trách ta không nhận ra. Sao lại vội vàng thế vậy, vội chạy đi đầu thai à?”

Người chết mới chạy đi đầu thai đấy!!! Mặt mày thì đẹp mà nói chuyện thì vô duyên. Trong lòng Trương Văn Quân bất mãn với lời nói của bà, nhưng trên mặt vẫn phải gượng cười mà đáp: “Hẻm nhỏ chật hẹp, thường ngày ít người qua lại, cho dù có đi qua cũng có tiếng bước chân. Công phu của phu nhân tốt quá nên bước đi không phát ra tiếng động, khiến cho tiểu nữ mới đụng phải phu nhân.”

Lời nói có ẩn ý, bà cứ yên lặng thỉnh thoảng xuất hiện như thế, không đụng phải mới là lạ đấy. Không có nhiều người biết được thân phận thực sự của Lục Nhận Hồi, Thảm Quát cũng chỉ nói với người ngoài phu nhân này là con gái của giáo đầu ở võ quán.

Từ xưa đến nay, Trương Văn Quân vẫn luôn xem thường những “mãng phu” như vậy, nên lời nói khiêm tốn chẳng qua cũng chỉ là giả bộ chút thôi.

Người có học đều thích nghiên ngẫm từng từ từng chữ một, nhưng bản thân Lục trang chủ lại chẳng có học thức gì. Khóe miệng nhếch lên, cà chớn nói: “Cô cũng không cần khen tặng ta, lần sau đi lại thì chú ý một chút là được. Phải rồi, cô mang thai mà còn đi dạo một mình, chồng cô không thích cô hả? Hay Lâm phủ đã suy tàn đến mức không có nổi một nha hoàn? Tôi tớ nhà ta cũng nhiều, nếu cô muốn mượn vài người thì ta cũng không keo kiệt làm gì.”

Trương Văn Quân nhìn vẻ mặt như bô thí kia thì tý nữa tức chết, hít sâu một hơi, nàng từ tốn nói: “Tiểu nữ vội ra ngoài, cho nên mới không dẫn nha hoàn theo. Nếu phu nhân không có chuyện gì thì tiểu nữ xin phép đi trước một bước.” Nói như vậy nhưng chân nàng đã cất bước định đi. Lục Nhận Hồi lại đưa tẩu thuốc ra cản lại.

“Ta có nói để cho cô đi sao?”

Trương Văn Quân không biết Thảm Hành đã nói gì với bà, hơn nữa, giờ

là ban ngày ban mặt, nàng cũng chẳng sợ bà ta sẽ ra tay hại người.

Nàng khẽ mỉm cười, định nói, “Thẩm phu nhân có gì dạy bảo?” Nhưng chưa gì đã thấy một nắm đấm nhắm thẳng đến mặt mình. Bà ta dám đánh người thật à! Đây là ý thức duy nhất trước khi nàng ngất xỉu.

Thẩm Hành chậm rãi nhảy từ trên mái hiên xuống, bắt đắ dĩ nhìn mẹ mình chụp cái bao màu xanh lên trên đầu Trương Văn Quân: “Con chỉ nhờ mẹ đánh ngất nàng ta thôi mà, ra tay như vậy cũng nặng quá rồi.”

Hai tay bà ôm ngực, vô tội đáp: “Chỉ hôn mê thôi mà?” Là hôn mê, nhưng ước chừng trong vòng ba ngày cũng không sao tỉnh được. Lục Nhận Hồi thờ ơ nhìn Trương Văn Quân, đi về trước hai bước.

“Mẹ muốn làm gì?” Thẩm Hành kéo tay bà.

“Đánh nàng ta.” Bà thản nhiên trả lời.

Làm hại con gái bà bị mang tiếng xấu nhiều năm như thế, lại khiến cho Thẩm phủ không được bình yên, bà để yên cho nàng ta mà xứng với tính cách của Lục trang chủ chắc?

Thẩm Hành lắc đầu, tỏ vẻ đồng tình. “Dù thế nào thì con cũng quen biết nàng ta đã nhiều năm như vậy. Dù muốn đánh cũng phải đợi nàng ta làm chúng. Cứ mang nàng ta về trước đã.”

Dứt lời, nàng kéo thẳng cánh tay nàng ta y như kéo một con chó chết vào gian nhà nhỏ trong ngõ hẻm, dọc đường đi có vô số đá vụn, “trong lúc vô tình” lại có mấy viên lọt vào trong bao màu xanh. Nói theo một cách nào đó, Thẩm đại tiểu thư cũng không phải là một người độ lượng.

Đại Lý tự mở phiên tòa phúc thẩm vào ba ngày sau đó. Ba quan phúc thẩm mặc triều phục đứng hầu ở bên, khom người cúi lạy Đao Vương đại nhân đang ngồi giữa công đường. Tô Nguyệt Cẩm mặc áo bào màu bạc, eo mang ngọc bội, trên tay áo thêu vân mây bằng chỉ vàng tinh tế, uy nghi hoàng thất. Khuôn mặt tuấn tú bất cứ lúc nào cũng tỏ ra lười biếng, nhưng giờ đã không còn vẻ nhàn tản trước đây, hấn gờ tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Mười sáu tuổi hắn đã được phong vương, trong mắt nhiều người, có lẽ ở tuổi đó hắn vẫn còn quá trẻ, nhưng dáng vẻ ngay ngắn lạnh lùng và khả năng xử sự khéo léo lại khiến mọi người ai ai cũng phải khom người bái phục. Đao thân vương là người có quyền lớn nhất trong đám triều thần, trong

lòng mọi người bất giác lại sinh ra sợ hãi.

Theo thường lệ, Thái úy Mục Điền thuật lại vụ án một lần nữa, khi nhắc tới chuyện Thâm Quát nhận hối lộ, ông kiến nghị trước tiên cứ cho gọi hai nhân chứng là Liễu Hồng Ngọc và La Quyên. Trong số ba thẩm phán, Mục Điền tỏ thái độ trung lập, ông không giống Ngự sử Kiêu Nghiêm Lệnh có quan hệ gần gũi với Lâm Phương Tri, cũng không bị kéo vào một mối quan hệ lợi ích nào. Hai nhân chứng này do chính Thâm Hành tự mình tìm tới, nhìn bên ngoài thì giống như hướng về Thâm gia, nhưng trên thực tế là người của Lâm Phương Tri, trước tiên cứ cho gọi những người không quan trọng lên trước, tránh khuấy vũng nước đục.

Tô tiểu vương gia hiểu rõ, hấn gõ nhẹ vào bàn, đồng ý cho hai người phụ nữ kia đi vào. Lần thứ hai Liễu Hồng Ngọc và La Quyên đi vào Đại Lý tự, thực ra trong lòng họ rất sợ, sau khi cúi đầu quỳ xuống, họ thật thà kể lại những chuyện kia một lần nữa.

Kiêu Nghiêm Lệnh xin được thẩm vấn trước, trước tiên là đặt câu hỏi. “Phụ nhân dưới công đường nói sổ sách của Trâm Ngọc quán đã bị hỏa thiêu, vậy chuyện xảy ra khi nào, có ai nhìn thấy không, ai có thể đứng ra làm chứng?”

Liễu Hồng Ngọc đáp: “Sổ sách bị thiêu rụi là vào đêm trước khi thẩm án hai ngày, thời gian là vào khoảng giờ Tuất, nha hoàn hầu hạ bên cạnh có thể làm chứng.”

Kiêu Nghiêm Lệnh lại hỏi: “Sao sổ sách quan trọng như vậy mà lại bị rơi vào lửa?” Phụ nhân đáp: “Bởi vì bình thường dân phụ không thường xuyên có mặt ở quán, vì vậy mỗi ngày sẽ đối chiếu sổ sách để xem các khoản nợ. Hôm đó là ngày giá rét nên đốt than sưởi ấm. Đúng lúc có nha hoàn đi vào để thảo luận mẫu hoa văn mới với dân phụ, sổ sách lại đang đặt ở trên đui, khi dân phụ đứng lên, không cẩn thận khiến cho sổ sách rơi vào bên trong chậu than.”

“Thời tiết hanh khô, sổ sách lại bắt lửa, khi đưa tay ra cứu thì đã không kịp nữa rồi.”

Toàn bộ quá trình đều được kể hợp tình hợp lý, còn đưa ra dẫn chứng là quyển sổ bị đốt còn lại chưa đến một phần ba. Hai tay Kiêu Nghiêm Lệnh dâng quyển sổ lên cho Tô Nguyệt Cẩm. “Không biết Vương gia có nghi vấn gì đối với chứng cứ của Liễu Hồng Ngọc hay không?”

Tô thiên tuế không nhìn quyền sổ kia, một tay đỡ cằm, hứng thú hỏi một câu: “Nghe nói Trâm Ngọc quán rất nổi danh ở trên phố, tay nghề cũng tốt, chắc làm ăn cũng đắt đỏ lắm nhỉ?”

Chương 73: Đùng có chọc chủ thẩm đại nhân

Liễu Hồng Ngọc không ngờ Tô Thiên Tuế lại hỏi một câu như thế, bà ngo ngẩn một thoáng rồi trả lời: “Đúng là việc làm ăn của cửa hàng rất khả quan, phần nhiều dựa vào sự ưu ái của một số quan gia tiểu thư và thái thái, mặt hàng trâm cài ở quán cũng được tiêu thụ không tệ”.

“Hai ngày này thì sao?”

Liễu Hồng Ngọc không hiểu rõ chuyện gì, bà thành thật đáp.

“Hai ngày gần đây buôn bán cũng được lắm.”

Tô Thiên Tuế khẽ ừ một tiếng.

“Nếu thế bà làm giúp ta hai cây trâm đi.”

Trên công đường là ba vị Tam Thẩm, dưới Minh Kính Cao Huyền [1], không thảo luận về vụ án mà lại bàn bạc chuyện làm trâm thế nào, chuyện này truyền ra ngoài sao có thể tránh được miệng lưỡi thế gian?

[1] Minh Kính Cao Huyền: gương sáng treo cao, ý chỉ sự sáng suốt, công minh của quan tòa.

Nhưng mà người đầu tiên lại là Đoan Tiểu Vương Gia, người có thể làm gì hẳn chứ? Từ đầu đến cuối, Lâm Phương Tri vẫn không hề hé răng, nghe thế cũng chỉ hơi nhíu nhíu mày, hai người còn lại thì chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả bộ câm điếc.

Quách tiên sinh cầm bút khẽ ho khan một tiếng: “Vương Gia, thẩm án quan trọng hơn.” Làm cây trâm gì gì đó, ít nhất cũng phải chờ đến lúc bãi đường rồi hãy nói. Tô Nguyệt Cẩm nghiêng đầu nhìn ông: “Bản quan vẫn đang thẩm án đấy thôi.”

Lúc này còn đường hoàng ra dáng tự xưng là bản quan nữa đấy. Quách tiên sinh lắc đầu một cái, thôi đành tùy theo ý ngài ấy đi.

Liễu Hồng Ngọc biết chủ thẩm là Thiên Tuế cao quý đương triều, cho dù có nghi ngờ gì cũng không dám hỏi thẳng, bởi vậy bà trình bày tiếp: “Không biết Vương Gia muốn làm kiểu dáng thế nào?”

“Một cái vòng tay bát bảo mạ vàng, trên có khắc hoa văn quyền ti vân,

điểm thêm hai mươi bốn sợi kim tuyến, mỗi kim tuyết lại cuộn quanh ba mươi sáu sợi ngân tuyến, cuộn vòng lên phía trên. Một cây trâm hoa văn tử tổ triền chi, đầu trâm ngậm đính tám phần mười hình quạt vàng, khắc hoa văn như ý, sau đó dùng phỉ thúy nhẹ làm tua, ngọc thạch chọn điền thanh ngọc trong suốt là được.”

Tô Nguyệt Cẩm nói mấy câu không nhanh không chậm. Hoa văn tuy rườm rà, nhưng chất liệu cũng không phải quá tinh xảo. Những mặt hàng có giá trị cao một chút, đa phần đều có sử dụng những kiểu hoa văn này.

Liễu Hồng Ngọc yên lặng gật đầu ghi nhớ, người kia còn nói thêm:

“Thường ngày ta ít khi để ý đến mấy chuyện nữ nhi gia, không biết các người có làm hộp đựng gấm không? Bình thường A Hành vẫn hay vớt đồ linh tinh, đắt một chút cho nàng ấy chịu khó giữ gìn.”

Từ làm trâm cài, đến tư tình nữ nhi, Tô Tiểu Thiên Tuế đang thể hiện phong cách nhân bản đến cực điểm.

Dưới công đường vang lên tiếng khụ khụ không ngừng, nhưng hắn cũng chẳng thèm mảy may để ý.

Liễu Hồng Ngọc bị quay vòng đến mức không hiểu ra sao, chỉ đành theo bản năng đáp lại: “Bẩm Vương Gia, hộp đựng gấm cũng có, viền vàng gỗ đàn hương, hộp phức hương nô tài đều làm được.”

“Vậy thì làm cái trước đi. Hoa văn chọn kiểu dáng đẹp nhất, gỗ dùng đàn hương đỏ, mặt hộp ba tầng, đừng lớn quá, chỉ cần tinh xảo là được.”

Phụ nhân vội vã gật đầu đáp ứng. “Người bà lặp lại những điều ta vừa nói một lần xem nào, chút nữa đi lĩnh tiền đặt cọc.” Liễu Hồng Ngọc nghe vậy lại ngẩn ra.

Nếu không hỏi đến chuyện hộp đựng gấm, những kiểu hoa văn kia bà còn có thể nhớ kỹ được một chút, giờ lại chen vào như thế, sao còn có thể ghi nhớ rõ ràng, bà cẩn thận nói: “Kiểu dáng Vương Gia muốn hơi phức tạp, tiểu phụ nhân chưa kịp nhớ rõ, không biết Vương Gia có thể chấp thuận cho dân phụ ghi lại không ạ, nhớ sau này lại làm sai kiểu dáng.”

Tô Thiên Tuế chống một tay trước án.

“Trí nhớ của bà chủ Liễu tốt như vậy, còn cần dùng giấy bút nữa sao? Thế theo lời bà vừa mới nói, toàn bộ sổ sách đã mất hết do hỏa thiêu, tất cả kiểu

dáng hình thức của các đơn hàng đều viết ra trên đó. Vậy mà ngay cả những gì ta vừa nói bà còn không nhớ nổi, làm sao có thể nhớ được hết hình thức kiểu dáng mà các khách hàng đã đặt cọc trước đó? Chẳng lẽ lần lượt mời từng người đến, hỏi lại từng người à?”

“Sổ sách bị mất, chuyện làm ăn của cửa hiệu trâm ngọc nhà bà vẫn thuận buồm xuôi gió như ngày trước, không có ai tới cửa làm khó dễ, trâm cũng được đưa tới tay khách hàng đúng thời hạn, ngay cả loại trâm đặt hàng từ mười ngày trước cũng vẫn lấy được thành phẩm.”

Hắn khẽ gõ nhẹ lên án kỷ hai lần.

“Nếu không phải bà chủ Liễu có trí nhớ tốt, thì có nghĩa là trong tay bà vẫn còn sổ sách ghi chép.”

Giọng nói của Tô Nguyệt Cẩm vẫn nhẹ nhàng như trước, nét mặt vẫn lạnh lùng trong trẻo, nhưng chính cái dáng vẻ không đềm xỉa tới này mới khiến Liễu Hồng Ngọc sợ hãi đến mềm nhũn ngã xuống đất.

Tiện tay cầm một quyển sổ đưa lên, hắn ôn hòa nói tiếp: “Sổ sách bị đốt của bà chủ Liễu, chỗ này của ta cũng có một bản, không biết có giống bản của bà hay không?”

Nói xong thì tiện đường ném đi, quăng xuống dưới công đường. Vẻ mặt Lâm Phương Tri cứng lại, ông tiến lên vài bước nhặt quyển sổ kia lên, dĩ nhiên . . . !!

“Vương Gia thứ tội, sổ sách của dân phụ đúng là bị hỏa thiêu, chỉ có điều những thứ quan trọng thế này trong cửa hàng đều có một bản khác dự phòng. Dân phụ bị lợi ích làm mê muội, nhận bạc của một vị đại gia, cho nên mới lên công đường bịa chuyện.”

Bà chỉ là một phụ nhân làm trâm, nếu không vì trượng phu mất sớm thì cũng chẳng đến nỗi phải xuất đầu lộ diện sống qua ngày.

Ai mà không yêu bạc, nhưng bà nào ngờ bạc nhận rồi lại phải dùng chính mạng mình để trả. Mặt Lâm Phương Tri trở nên trắng bệch, đầu tiên là hận phụ nhân này không hủy chứng cứ theo lời hắn nói, hai là quyển sách mà Tô Nguyệt Cẩm ném xuống này, đến một chữ cũng không có, rõ ràng là lừa bà ta thôi.

Đáng tiếc tiện nhân kia đã sợ chết khiếp luôn rồi, còn chưa làm sao đã khóc rống lên khai hết.

Tô Thiên Tuế thân nhiên nhìn về phía Lâm Phương Tri. “Sắc mặt thừa tướng hình như hơi khó coi nhỉ.”

Tâm trạng Lâm Phương Tri căng thẳng, ông miễn cưỡng cười nói. “Gần đây thần ngũ không được ngon giấc mà thôi, Vương Gia cơ trí, thực khiến chúng thần xấu hổ.”

Theo luật lệ Khánh Nguyên triều, người ngụy tạo bằng chứng dù tình tiết nghiêm trọng hay không đều phải chịu đánh ba mươi trượng. Liễu Hồng Ngọc bị kéo ra ngoài hành hình, cứ mỗi trượng vung ra là lại kêu rên gào khóc loạn trời, khiến La Quyên đứng đó cũng bị dọa tới mức run bắn cả người.

Từ đầu tới cuối, Đao Thân Vương chưa từng hỏi nàng ta câu nào, nhưng hình ảnh trước mắt chính là kết cục tiếp theo của nàng ta. Quý rạp xuống đất, không đợi Tô Nguyệt Cẩm nói gì nàng ta đã há mồm hoảng loạn nói.

“Vương Gia khai ân, dân nữ nhận tội.”

La Quyên thú nhận chuyện mình nhận làm chứng giả không chút giấu diếm, nhưng cũng chỉ nói người cho nàng ta ngân lượng là một người đàn ông trung niên, mặc trang phục cẩm bào hào hoa phú quý. Còn hình dáng thế nào, do sắc trời tối quá, vì vậy nàng ta nhìn không rõ ràng, nhưng lệnh bài dắt trên lưng có viết một chữ “Lâm”.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ngày ấy khai thẩm nàng vẫn sợ hãi nhìn về phía Lâm Phương Tri.

Những việc nhỏ thế này tất nhiên Lâm Phương Tri sẽ phái người Lâm phủ đi, chỉ có điều họ Lâm ở Khánh Nguyên triều đâu chỉ có một mình lão, lời khai như vậy dù có khiến người ta nghi ngờ, nhưng cũng chẳng có nhiều giá trị.

Tô Tiểu Thiên Tuế ngược mắt nhìn lão ta.

“Họ Lâm? Vậy mà lại cùng họ với Thừa Tướng. Nhưng mà Lâm đại nhân xử sự quang minh lỗi lạc, đương nhiên sẽ không làm loại chuyện hèn thấp bậc này rồi.”

Quang minh lỗi lạc rồi lại đến thấp hèn, bị trào phúng một hồi như vậy, yết hầu Lâm Phương Tri lên xuống liên hồi, chấp tay đáp lại:

“Hạ quan vẫn luôn cẩn tuân bổn phận.” Tô Nguyệt Cẩm tán dương gật

đầu. “Nhu vậy thì quá tốt, truyền Trương Mộc Sinh và Lưu Thủ Tài vào.”

Người tiền trang Bảo Thông vừa tiến vào, trước tiên đã thấy ngay Lâm Phương Tri đang đứng trước án kỷ. Lão khẽ liếc mắt thâm độc nhìn về phía hai người, khiến cho bọn họ cũng vô thức run lên.

Quách tiên sinh lấy hai bản sổ sách ra, để cho tất cả mọi người đều nhìn rõ rồi mới chậm rãi trình bày.

“Đây là sổ sách công khai và sổ ngầm của tiền trang và sòng bạc do bọn họ giao ra, chữ viết rõ ràng không hề cải biến. Vào chiều ngày 16 tháng 2, Thẩm Quát không hề mang bạc gửi vào tiền trang Bảo Thông. Dưới đây là lời khai của hai người họ, mời mấy vị đại nhân xem xét.”

Bản thân Quách tiên sinh là người không quan không chức, nhưng lại ở bên cạnh thánh thượng nhiều năm, phạm là chuyện có liên quan đến trọng án hoàng gia, tất cả đều do ông chấp bút ghi chép lại.

Cho nên độ tin cậy của hai cái vật chứng này không hề nhỏ chút nào. Tô Thiên Tuế nhàn tản ngắm nghĩa hai kẻ đang quỳ phía dưới.

“Vu hại mệnh quan triều đình là tội lớn, ai đã sai khiến hai người, mượn gan hùm của ai?!”

Kinh đường mộc vang rầm một tiếng, chấn động đến mức tất cả quan chức dưới đường cũng phải giật nảy mình. Về mặt lười biếng chỉ có ba phần nghiêm túc kia, lại đủ khiến mọi người không ai dám nhìn gần. Lưu Thủ Tài run rẩy tiến lên, lắp bắp: “Tiểu nhân nhận chỉ thị của Lâm thừa tướng Lâm Phương Tri, chuyển ba trăm ngàn lượng bạc trong sổ sách ngầm giá họa lên đầu Thẩm đại nhân.”

Chương 74: Gọi cơm

“To gan!” Người kia vừa dứt lời, Kiều Nghiêm Lệnh đã đứng lên. “Lâm đại nhân là thừa tướng cao quý, sao có thể làm chuyện xấu xa như vậy.” Trưng mắt nhìn Lưu Thủ Tài, ông đi về phía trước hai bước.

“Mấy ngày trước, người dám nói xấu Thẩm đại nhân, hôm nay lại muốn hãm hại Lâm đại nhân nữa sao? Người mau khai thật ra, là ai cho người lá gan lớn như vậy?!”

Kiều Nghiêm Lệnh quay lưng về phía công đường, vừa quát mắng vừa nhìn chăm chăm hai người kia, nếu như không có Tô Nguyệt Cẩm ở đó, chỉ e hắn đã đưa tay bóp cổ bọn họ luôn rồi. Hai tay chấp trước ngực, ông khom người nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia minh giám, thường ngày Lâm đại nhân vẫn tận trung với cương vị công tác, từ trước đến nay hay qua lại thân thiết với triều thần. Mặc dù quan hệ với Thẩm đại nhân không tính là thân thiết nhưng cũng không có ý vụ hãm đày ông ấy vào chỗ chết.”

Kiều Nghiêm Lệnh và Lâm Phương Tri đều là cá mè một lứa, vừa mới nghe nói liên lụy đến sòng bạc đã rối loạn trận tuyến. Nếu không làm chuyện gì thì sao phải hoảng loạn đến vậy.

Tô thiên tuế thâm ý liếc ông ta một cái. “Kiều đại nhân nói đúng. Nhưng mà lời này nói hơi sớm thì phải, đâu phải chỉ vài câu giải thích là được. Kiều đại nhân muốn ra sức bảo vệ thì vẫn có cơ hội mà.”

Một câu hai nghĩa, Kiều Nghiêm Lệnh nghe xong mà cứng đờ cả mặt. “Hạ quan chỉ là, chỉ là...”

“Kiều đại nhân chỉ là trong lúc cấp bách mới nhất thời thất thố như vậy.”

Đột nhiên Lâm Phương Tri tiếp lời, trịnh trọng cúi người, chấp tay vái Tô Nguyệt Cẩm. “Hạ quan và Kiều đại nhân có quan hệ thân thiết, vừa rồi thất lễ, mong Vương gia lượng thứ.”

Thiên tuế nghe vậy thì cười khẽ. “Không sao, hai người đều là lão thần, chuyện nhỏ như vậy có gì mà phải trách hay không, chỉ cần không phải sai lầm lớn, bản vương đều sẽ thông cảm cho hai người.”

Xưa nay hắn đều xưng “ta”, nhưng bây giờ lại nói ra hai chữ “bản vương”, một là nói cho Lâm Phương Tri, ông ta phải có thái độ của một thần

tử. Hai là không phân biệt lớn bé, là tội lớn không thể tha thứ, lại càng nhắc nhở ông ta, nếu như việc này có thật, chắc chắn dù ông có là lão thần đi nữa, ta cũng không bỏ qua cho ông, cũng không cần phải ở đó mà y thế kẻ cả.

Ý tứ trong lời của Tô Nguyệt Cẩm, Lâm Phương Tri đều hiểu hết rõ ràng, vừa gật đầu xung phải, vừa quay lại hỏi Lưu Thủ Tài: “Có câu “thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc”, nếu như hai vị nói bản quan cố ý vu oan cho Thẩm Quát thì không biết có thể đưa ra chứng cứ được không?” Chứng cứ đâu phải chỉ dựa vào hai cái miệng mà có thể nói thành.

Bằng chứng? Mặt của Trương Mộc Sinh và Lưu Thủ Tài tái nhợt. “Cũng không có bằng chứng gì.”

Thường ngày Lâm Phương Tri là người cẩn thận, dè dặt, bất kể chuyện lớn chuyện bé, hẳn đều bí mật sai người đi dặn dò công việc cho người khác. Nếu không phải lần này sòng bạc xảy ra chuyện lớn, cần ông ta phải đích thân đứng ra giải quyết thì e là hai người này chẳng có phúc phận mà nhìn thấy ông ta.

Lâm Phương Tri hỏi lại: “Không có bằng chứng, vậy có người làm chứng không?” Lưu Thủ Tài dăm chiêu một lúc, run rẩy chỉ vào Trương Mộc Sinh: “Ngày đó, Trương quản sự cũng có mặt, ông ta, ông ta có thể làm chứng....”

Âm thanh càng ngày càng nhỏ, trong lòng hẳn cũng hiểu, Trương Mộc Sinh quen biết với mình, cho dù ngày ấy hẳn ta có mặt ở đó, thì lời nói của hẳn ta cũng chẳng thể làm chứng được.

Trên mặt Lâm Phương Tri càng thêm đặc ý. “Nói miệng không có bằng chứng, việc gì cũng phải chú ý đến hai chữ chứng cứ. Vu hại mệnh quan triều đình là tội lớn, tốt nhất hai vị phải suy nghĩ thật kỹ rồi hãy nói, nếu không sẽ liên lụy đến tính mạng của già trẻ lớn bé trong nhà, cái mất còn nhiều hơn cái được.”

Câu “tính mạng già trẻ lớn bé trong nhà” mang hai tầng ý nghĩa, có cả ý uy hiếp ngầm. Hai người lén nhìn về phía công đường, nhất thời không thể nói thành caua. Sau khi hai người họ đi theo Tô Nguyệt Cẩm thì gia quyến trong phủ đều biến mất, ngoài Lâm Phương Tri thì không ai biết rõ địa chỉ của họ. Phong thư mà Lưu Thủ Tài cầm trong tay ướt đầm mồ hôi. Trong một lần sau khi Lâm Phương Tri rời đi thì vô ý đánh rơi trên đất, trong đó có bút tích ghi chép rõ ràng một số khoản tiền trong triều đình. Nhưng hiện nay....

Hắn liếc mắt nhìn ông ta đang làm như vô ý thưởng thức khóa trường mệnh trong tay, lại liếc nhìn bức thư ở trong tay lần nữa. Đó là khóa trường mệnh vẫn đeo trên cổ con trai hắn từ lúc đầy tháng, quả nhiên vợ con hắn đang nằm trong tay ông ta.

Công đường rơi vào tĩnh lặng, đến mức nếu như có cây kim rơi xuống thì cũng có thể nghe được âm thanh rõ ràng. Tô Nguyệt Cẩm ung dung ngồi giữa công đường, còn dặn dò Quế Viên: “Gọi tiểu nhị của Nguyệt Phong các đến, ta có việc dặn dò hắn.”

Duyệt Phong các là quán rượu khá nổi danh ở kinh thành, bởi vì thức ăn rất ngon, không ít quý nhân và cả triều thần vẫn thường đến nơi đó để thưởng thức.

Lâm Phương Tri và Kiều Nghiêm Lệnh trao đổi ánh mắt với nhau, có chút lo âu. Chẳng lẽ hắn biết được tin gì? Người của Duyệt Phong các chạy đến rất nhanh, hình như tiểu nhị cũng không ngờ mình sẽ bị dẫn đến đây, run lẩy bẩy quỳ gối dưới công đường, nói nhỏ: “Tiểu nhân họ Vương, tên Nhị Bảo, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi. Thường ngày làm chân chạy việc ở trong các, đưa món ăn lên, cũng chưa từng ăn hối lộ, làm chuyện trái pháp luật ạ. Không biết lão gia cho gọi tiểu nhân đến là có chuyện gì cần dạy bảo?”

Tô thiên tuế cúi đầu nhìn hắn, nghiêm nghị hỏi: “Trong bảng hiệu của quán có những món ăn nào? Báo tên mấy món lên đây.”

Mọi người đều không hiểu hàm ý bên trong, nhưng sau khi trải qua chuyện của Liễu Hồng Ngọc lúc trước, cũng biết bản lĩnh nói gần nói xa của vị thiên tuế gia này nên đều nghiêm nghị nhìn về phía tiểu nhị kia, chỉ lo sẽ bỏ sót gì đó.

Đáng thương cho tiểu nhị ca tự dưng bị nhiều quan lớn nhìn chòng chọc như thế. Lần đầu tiên ngồi trên công đường kể hết tên các món ăn. Mồ hôi to bằng hạt đậu rỉ ra trên trán cứ nhỏ tòng tòng xuống đấtm từ lúc đi vào đến bây giờ vẫn còn chưa dừng lại. Tô thiên tuế chăm chú lắng nghe, sau đó cẩn thận gọi ba đĩa nhỏ món xào và một bát canh.

Rồi sau đó.... Khóe miệng Kiều Nghiêm Lệnh co giật nhìn người nào đó tự nhiên thưởng thức hương vị ngọt ngào. “Vương gia, thứ cho hạ quan ngu dốt. Hạ quan thực sự không hiểu được những món ăn này có liên quan gì đến bản án.”

Ánh mắt bọn họ trợn to đến mức sắp phát sáng xanh lè mà cũng không

nhìn ra ý tứ gì ẩn giấu bên trong. Tô thiên tuế ăn rất ngon miệng, nuốt nốt miếng rau xanh cuối cùng. “Bản quan có nói những thứ này liên quan đến vụ án khi nào?” Hắc đới bụng thổi mà, nên gọi một ít thức ăn để ăn thôi. Nhìn từng gương mặt già nua xám như tro tàn dưới công đường, hắc chặc lưỡi hít hà. Toàn người không chịu nổi sợ hãi.

Yên lặng lấy khăn lau miệng rồi nói với Quế Viên. “Dọn mâm đi, trên công đường cũng không thể tùy tiện quá mức.”

Bây giờ ngài mới nghĩ đến cái này à? Trong lòng Lâm Phương Tri hừ lạnh, vừa định quay qua chỗ khác, không ngờ lại ngậy ngấn cả người, bởi vì người lên dọn mâm là hai phụ nhân khoảng ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, búi tóc còn hơi rối, có vẻ như vừa trải qua mệt mỏi. Quan trọng nhất là, hai người này chính là hai người nhà của Lưu Thủ Tài và Trương Mộc Sinh!!

Tô thiên tuế nhìn các nàng dạn dò: “Cái gì cần dọn thì dọn hết đi, đừng bỏ sót lại gì.”

Phụ nhân cúi đầu trả lời: “Vâng, vương gia, nên mang ra thì sẽ mang đi cả, không để lại gì đâu.”

Hai câu nói hỏi đáp có vẻ đơn giản, nhưng lại khiến Lưu Thủ Tài và Trương Mộc Sinh yên lòng hơn nhiều.

Trên công đường, thứ mang ra ngoài là mâm, nhưng ngoài kia, đó là cả gia quyến nhà bọn họ. Mà chuyện ăn cơm chỉ là thủ đoạn kéo dài thời gian để đi tìm người.

Sắc mặt Lâm Phương Tri tái nhợt, nhìn thấy Lưu Thủ Tài không còn do dự nữa, hắc đưa lên phong thư trong tay ra: “Trong tay tiểu nhân có một bức mật hàm do chính tay Lâm đại nhân viết, xin mời Vương gia xem qua.”

Chương 75: Đồi lập

Sắc mặt Lâm Phương Tri tái đi ngay lập tức.

Người ta có câu, chủ nào hầu nấy, lão ta làm việc tàn nhẫn, kẻ dưới tay cũng không kém là bao. Lúc làm gì ông vẫn hay giữ miếng, kẻ dưới tay cũng bắt chước làm theo.

Lâm Phương Tri cũng không biết trong bức thư kia viết gì, chỉ hận mình cẩn thận đến mấy cũng có lần sơ sót, để Lưu Thủ Tài nắm được kẽ hở.

Phong thư được Quách tiên sinh chuyển lên công đường, mấy vị dự thính phía dưới dù không nhìn thẳng, nhưng ánh mắt vẫn lén lút liếc về phía đó.

Tô Thiên Tuế đưa tay định mở trang giấy kia ra, vừa mới cầm lên đã cảm giác có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía này, thế là hẩn tiện tay đặt về chỗ cũ, mấy tiếng hít hơi lại dồn dập vang lên.

Hình như ai kia cảm thấy thú vị quá, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, mãi đến khi viền mắt của mấy ông già dưới kia khô rát, sắp chảy nước mắt đến nơi mới chậm rãi bỏ phong thư xuống án.

Vừa lúc Quế Viên công công không biết từ đâu quay lại, cúi xuống thì thầm với hẩn vài câu. Hẩn hơi gật đầu, cảm thông nói với họ:

“Ngồi mãi cũng mệt rồi, không bằng chúng ta đi ra ngoài chút đi.”

” . . . !!!”

Đi? Đi đâu?

~~~~~

Khi Trương Văn Quân tỉnh lại, nàng cảm giác hoa mắt chóng mặt, xây cảm cả người, một cục bầm tím xuất hiện trên đỉnh đầu, dù không sờ vào cũng biết đã sưng u một cục.

Nàng ta không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng khi vừa mở mắt ra, thấy khuôn mặt khiến cho người ta chán ghét của Thẩm Hành, có một thứ kích động dâng tràn muốn chạy đến xé nát cái khuôn mặt kia đi.

Mắt to trừng mắt nhỏ, nàng ta vô tội nói:

“Không biết Thảm tiểu thư có ý gì? Tại sao lại bắt nhốt ta ở đây?”

Khi đó Thảm Hành đang ngồi xếp bằng trước bàn ăn bên ngoài, thình lình nghe người kia lên tiếng cũng sợ hãi ngẩn ra.

“Cô tỉnh rồi? Ta còn tưởng rằng phải kiếm thùng nước đá dội vào cho cô tỉnh đây.”

Cú đấm của mẹ nàng đúng là không hề nhẹ, khiến nàng ta hôn mê rờn rã suốt ba ngày, suýt chút nữa Đạo Đạo cũng xách nước vào đây. “Cô muốn tạt nước ta?”

Trương Văn Quân không tin nổi nhìn nàng.

“Chẳng lẽ Thảm tiểu thư không biết ta đang mang thai sao? Cho dù Đoan thân vương cũng chiều cô, cũng không thể để cô tùy tiện bắt bớ người ta như vậy. Nếu Lâm gia biết được chuyện này, chắc chắn sẽ không để yên cho cô!”

Mang thai? Thảm tiểu thư nhai nhai miếng xoài đi tới vài bước.

“Cô nói cái gói cô quán trên bụng đó sao? Yên tâm, ta đã cho người lấy xuống rồi, để ở sát vách kia kìa, rất cẩn thận.”

Cái gì? ! !

Trương Văn Quân vô thức phủ tay lên bụng, quả nhiên trống trơn. Đúng là nàng ta không hề mang bầu đứa thứ hai, chỉ vì Nhiêu Lâm mang thai trước nàng ta một bước, lúc đó quá hoảng loạn, sợ mình sẽ bị đoạt mất vị trí, cho nên nàng ta mới mua chuộc đại phu giả bộ mang thai.

“Người biết từ lúc nào?”

Sau khi hốt hoảng, nàng ta bình tĩnh lại rất nhanh.

Lúc Lục Nhận Hồi ra tay đánh nàng ta, bà không dẫn đo một phút, có lẽ ngay lúc ấy họ đã biết nàng ta giả mang thai lâu rồi, còn việc dám bắt nàng ta đến đây trắng trợn như vậy, chắc chắn trong tay đã nắm được các nhược điểm đủ để khiến Lâm phủ hoang mang.

Thế nhưng bọn họ không biết rằng, trong tay nàng ta cũng nắm được nhược điểm của Lâm phủ, dù Lâm Phương Tri có tức giận thế nào, ông ta cũng không thể vứt bỏ quân cờ là nàng ta.

“Lúc nên biết thì tự nhiên sẽ biết thôi.” Thảm Hành nháy nháy mắt,

“Trương Văn Quân này, suốt ngày cô phải ôm một cục bông tròn xoe như thế, cũng cục khổ ghê nha.”

“Cô bớt ở đó nói mát đi!” Bởi vì trong phòng này chỉ có hai người bọn họ, Trương Văn Quân cũng không buồn giả bộ.

“Ta biết vì sao cô bắt ta tới đây, nhưng nói cho cô biết, ta chẳng biết gì đâu, mà cho dù có biết, ta cũng không khai dù chỉ là một chữ. Còn vụ án của cha cô, không có chứng cứ thì cả đời này cũng đừng mong cô lật án lại được, Trương Văn Quân này còn chưa ngu đến mức tự đào mộ chôn mình.”

“Cô không ngốc, chỉ có ta đần mà thôi.”

Thẩm Hành ngồi xỏm xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

“Thực ra ta vẫn không hiểu được, vì sao cô lại hận ta đến thế, hận đến mức nhất định phải dồn Thẩm gia vào chỗ chết. Năm đó vừa mới đến kinh thành, trong nhóm các tiểu thư khuê các, ta chỉ giao hảo với một mình cô, bí mật gì cũng nói cho cô biết, tại sao cô lại đối xử với ta như vậy?”

Khi đó Trương Văn Quân vừa nhát gan vừa hướng nội, do xuất thân không cao, lúc nào cũng bị xa lánh ngồi một góc.

Nàng vẫn nhớ lần đầu tiên hai người gặp nhau, hôm đó là gia yến của lão phu nhân nhà Thị Lang Bộ Hộ. Nàng ta nói chuyện không cẩn thận bị mọi người chỉ trích, là nàng vươn tay ra giúp đỡ nàng ta.

Từ đó về sau, hai người đều ngồi ở góc tối nhất trong yến hội, dù hoàn toàn không hợp với những quan gia tiểu thư kia, nhưng cũng rất vui vẻ tự do tự tại.

Không biết từ lúc nào, khoảng cách ấy càng ngày càng kéo xa, bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng chỉ vì ba chữ kia: Lâm Hi Hòa!

“Hận cô?” Trương Văn Quân ngồi bệt trên mặt đất, cười khẽ.

“Sao ta lại hận cô chứ? Cùng xuất thân là con gái mệnh quan lục phẩm, ta có lý do gì phải hận cô đây? Ta chỉ căm ghét cô, ghét cay ghét đắng. Mỗi khi nhìn thấy cô thoải mái ra vào phủ Thừa tướng, ta vẫn thấy cực kì buồn nôn, bởi vì ta không hiểu nổi, một kẻ hèn mọn như cô, sao có thể trèo cao lên nhà như vậy được. Ta có thể thẳng thắn nói cho cô biết, từ lúc cô chưa tới Lâm phủ ta đã gặp Lâm Hi Hòa. Chàng ưu tú như vậy, dịu dàng đến thế, ta biết chàng thích tới Lưu Phương Các mua bút mực, cho nên ta vẫn lặng lẽ đứng

chờ ở đó, chỉ để được liếc mắt nhìn chàng một cái từ xa. Thậm chí ta còn chưa từng có hy vọng xa vời tương lai sẽ trở thành thê tử của chàng. Nhưng sự xuất hiện của cô đã phá vỡ hoàn toàn tất cả những ý nghĩ của ta. Chàng yêu cô, còn muốn cưới cô làm thê tử.”

Thẩm Hành chưa từng nghe Trương Văn Quân nói tới tình cảm của mình, cũng không biết người trong tim nàng chính là Lâm Hi Hòa. “Ngay từ lúc bắt đầu, ta chưa từng giấu giếm bất cứ chuyện gì với cô, sau khi cô biết cũng không hề nói với ta về tình cảm của cô với Lâm Hi Hòa, lại còn động viên ta, cổ vũ ta theo đuổi tình yêu chân thật, không phải sao?”

Trương Văn Quân cười to đầy giễu cợt.

“Ta nên nói gì với cô đây hả Thẩm Hành? Có những lúc cô đúng là ngu xuẩn đến buồn cười vậy đó. Từ khi ta học viết chữ, từ đầu tiên ta học được chính là tôn ti. Nó dạy ta chuyện gì có thể làm, chuyện gì không được làm. Đứng trước địa vị và thân phận, cha cô có là cái quái gì, cô là gì kia chứ? Ta chỉ muốn xem chuyện cười của cô thôi, ta muốn xem cô trở thành trò cười trước mặt tất cả mọi người. Nhưng mà Lâm Hi Hòa lại ngốc đến mức muốn thành thân với cô, cô có biết khi cô vênh vang đắc ý cầm thiệp cưới đến khoe khoang trước mặt ta, suy nghĩ duy nhất của ta lúc đó là muốn tát cho cô vài cái không.”

“Chuyện mà người ta phải nằm mơ mấy đời cũng không dễ gì đạt được, cô lại dễ dàng nắm trên đầu ngón tay như vậy đấy. Cô không hề biết, đó chẳng khác gì đang đập lên tôn nghiêm của ta, là một thứ sỉ nhục, một kẻ huênh hoang nhìn ta từ trên cao xuống! Cô hiểu chưa? ! !”

Cảm xúc của Trương Văn Quân cực kì kích động, bàn tay siết chặt lại thành nắm. Khuôn mặt luôn luôn tỏ ra gầy yếu kia, giờ phút này lại phủ đầy âm u, cảm tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Sao không nói nữa đi? Câm rồi? Hay cô nghĩ mình đã chiếm đoạt nam nhân của ta nên hổ thẹn trong lòng?”

Thẩm Hành yên lặng ngẩng mặt lên, khẽ thở dài. “Cô cả nghĩ quá rồi, ta chỉ đang suy nghĩ, ngày ấy lúc tới đưa thiệp cưới cho cô, ta có vênh vang đắc ý gì đâu, ta chỉ vui mừng mà thôi, ngày ấy, thực sự ta đã rất vui.”

Cái đó là trọng điểm à?! Trương Văn Quân suyt chút nữa thì tức đến ngất luôn. Thẩm Hành mỉm cười nhìn về phía nàng ta.

“Trương Văn Quân, thực ra cái cô quan tâm cũng không phải là Lâm Hi Hòa. Nói cách khác, điều cô quan tâm chỉ là quyền thế và địa vị mà mình hướng tới mà thôi. Ta từng nghe một ông lão kể câu chuyện thế này. Ông ấy nói, khi thế gian này xuất hiện một người giàu có, mọi người cũng không hề đổ kị, họ sẽ đứng từ xa nhìn sự xa hoa không gì sánh được này rồi cảm thán một câu: Mẹ kiếp.

Thế nhưng, nếu người bên cạnh mình đột nhiên trở nên tốt hơn, họ sẽ cảm thấy cực kỳ căm tức. Có những thời điểm chúng ta không chịu thừa nhận, chúng ta ghen tỵ chẳng qua chỉ là vì người bên cạnh mình đã thành công mà thôi. Cô thấy ta tiếp cận Lâm Hi Hòa thành công, vì lẽ đó mà cô đổ kị. Cô cảm thấy nếu ta giả cho hắn rồi sẽ đứng trên cô một bậc, nên cô căm ghét ta, hận ta, cũng là do vậy.”

Cùng một khởi điểm, xuất thân giống nhau, khi người ta càng ngày càng tiến gần đến cái mà mình kỳ vọng, mặc dù ngoài miệng mình vẫn nói chúc mừng, nhưng trong lòng thì cực kì tức giận.

Đây là bản tính con người, không hẳn là không tốt, chỉ có điều Trương Văn Quân đã trở nên cực đoan quá mức, cũng cố chấp quá nhiều.

“Cô nói vậy! ! Ta mà phải đổ kị với cô sao? Ta bị điên sao? Cô có có gì đâu? Sự vứt bỏ, cười nhạo, lạnh nhạt thờ ơ. Thâm Hành cô trở thành trò cười cho cả kinh thành chỉ sau một đêm, mà ta, đã thành công giả cho Lâm Hi Hòa, ngồi lên vị trí tiểu thiếp, còn cô có cái gì chứ?”

“Ta chẳng có cái gì cả.”

Thâm Hành nhìn nàng ta, nói từng từ một:

“Nhưng mà ta có hạnh phúc, bởi vì ta học được cách từ bỏ, mặc dù trải qua những chuyện như vậy, ta vẫn tin tưởng bầu trời trong xanh, mây màu trắng, và lòng người cũng trong sáng tựa như cơm gạo. Cô ngồi lên vị trí tiểu thiếp, nhưng những ngày tháng qua cô cũng đâu vui vẻ gì cho cam. Mỗi ngày đều lo sợ bất an, muốn bảo vệ địa vị của mình, đến mức không có đến một ngày thực sự được hưởng thụ cuộc sống. Có lẽ là do cách suy nghĩ khác nhau, ta cảm thấy cô như thế lại càng đáng thương hơn.”

Chương 76: Vương gia minh giám.

Có thể gả cho nam tử mình thích quả là quan trọng, nhưng nếu như tình cảm đó phải sử dụng trăm phương ngàn kế để duy trì thì sao có thể lâu bền được đây?

Lời của Thẩm Hành không quá sắc bén nhưng lại khiến Trương Văn Quân không dám đối mặt với suy nghĩ trong lòng.

Đột nhiên nàng ta đưa tay đẩy nàng ra, quát lên: “Người thì biết cái gì?! Những ánh mắt chán ghét, khinh thường của người đời, người đã trải qua chưa? Lúc trước Lưu Nhã Quân coi thường ta, bây giờ thì lại quay ra nịnh nọt ta, người đã trải qua cảm giác từng bị người ta đạp dưới chân rồi bây giờ lại được nâng bốc lấy lòng chưa? Người đã cảm nhận được phong thái của người xuất chúng chưa? Đây là thứ mà ta muốn, cho nên tất cả những chương ngại vật chặn đường ta đều phải dẹp bỏ hết. Hôm nay là Thẩm gia nhà các người, sau này là Trương gia. Giống như bây giờ, không phải cha người đang bị giam trong ngục đó sao, cả ngày chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng qua khung cửa sổ bé bằng lòng bàn tay trước mặt? Ngoài việc bắt ta đến nơi này, nói những điều dối trá đó ra thì người còn làm gì được nữa?”

Thẩm Hành rất ít khi dùng hai chữ “diện mạo” để hình dung người khác, nhưng đối diện với gương mặt nhăn nhó kia, thật sự là nàng không tìm được từ nào khác cả.

“Thiếp mời hồi đó là do cô bắt chước theo chữ của ta rồi phát cho mọi người phải không?” Tấm thiệp trong tay nàng được nhặt trên mặt đất khi nàng rời khỏi Lâm phủ vào năm đó. Những chữ viết trên đấy giống chữ nàng y hệt, nếu không phải nàng chắc chắn mình chưa từng viết những chữ thế này, thì thật sự cũng khó mà phân biệt thật giả.

“A! Vẫn còn giữ sao?” Trương Văn Quân cười khẩy, “Là do ta viết thì sao? Ngay cả việc Lâm Phương Tri về phủ ngay lập tức cũng là do ta cho người tới truyền tin. Người biết sớm thì thay đổi được sao? Ta nói cho người biết, tờ giấy hãm hại cha người cũng do ta đích thân ta viết ra. Lão già kia đáng chết từ lâu rồi. Lâm phủ chỉ cắt đứt một chân của hắn cũng coi như còn nhân từ lắm đó.”

“Bốp!”

Trương Văn Quân vừa dứt lời đã ăn ngay một cái tát rất mạnh của Thẩm Hành. “Ta có thể để mặc ngươi sỉ nhục mình ta, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể lợi dụng việc này làm hại đến người thân của ta.”

Trương Văn Quân không ngờ Thẩm Hành sẽ ra tay đánh mình, cái tát kia mạnh đến mức khiến cho một bên má của nàng ta sưng lên. Đường như là theo bản năng, nàng ta nhào về phía trước, khóc lóc om sòm, muốn giật tóc của Thẩm Hành, “rắc” một tiếng, là tiếng tay nàng ta bị gãy.

Đầy cánh tay bị gãy ra, Thẩm Hành lạnh lùng nhìn nàng ta. “Đây là những thứ ngươi nợ ta.” Lại rắc một tiếng, xương bắp chân cũng bị bẻ gãy. “Đây là ngươi nợ Thẩm gia ta. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng. Trương Văn Quân, ghi nợ rồi thì không sớm thì muộn, ngươi phải trả lại thôi.”

Đau đớn do khớp xương bị gãy dù là người tập võ cũng khó mà chịu được. Lúc trước cha nàng cũng phải chịu cảnh như vậy, từng bước một bò đến trước mặt Lâm Phương Tri, cầu xin hãn tha thứ cho đứa con ngu ngốc của mình. Một nửa là do sự ngông cuồng của bản thân nàng, còn một nửa là công lao của vị này đứng đằng sau đưa tay đẩy tới.

“Thẩm Hành! Ngươi có gan thì giết ta đi, địa vị của Lâm gia ở trong triều ngươi cũng biết rõ rồi. Ta chết, một nhà Thẩm gia các ngươi cũng phải chôn theo ta!”

Thẩm Hành cúi đầu nhìn người đang nằm sấp dưới đất kia. “Ngươi nghĩ tội giả mạo chữ viết do chính mồm ngươi thừa nhận vừa rồi, nếu Lâm Phương Tri biết được thì có thể tha cho ngươi được không?”

Trương Văn Quân nghe thế thì cười to: “Ta thừa nhận sao? Ai nghe thấy? Mà dù có người nghe thấy thì cũng là người của Thẩm phủ các ngươi đứng ra làm chứng. Ngươi tưởng đây là công đường của Đại Lý tự à? Ta không ký tên đồng ý, ra công đường làm chứng, thì ngươi vẫn không cứu được cha ngươi đâu. Hơn nữa ta còn muốn kiện ngươi giết chết con ta, cố ý trả thù Lâm phủ. Ta muốn khiến cho Thẩm Quát rơi đầu, giết chết hết các ngươi!”

“Đủ rồi!!”

Câu này không phải do Thẩm Hành nói, mà là Lâm Phương Tri đứng sau cánh cửa đang tức điên lên nói. Tô Nguyệt Cẩm nói muốn dẫn bọn họ đi ra ngoài một chút, không ngờ lại đi thẳng ra khỏi Đại Lý tự. Nhìn thấy hướng đi đến cửa Thẩm Phủ, ông ta đã cảm thấy có chuyện gì đó không bình

thường. Ba ngày trước, sau khi Trương Văn Quân rời đi thì không thấy quay về nữa, khi ra khỏi nhà cũng không mang theo tôi tớ, không ngồi kiệu nhỏ, nên ông ta cũng không tiện đến Thẩm phủ đòi người. Chân còn chưa bước đến cạnh cửa, ông ta đã nghe được tiếng của Trương Văn Quân, lúc ấy đã cảm thấy sự tình không ổn nữa rồi. Nhưng còn vương Tô Nguyệt Cẩm ở đây, không được hấn cho phép thì chẳng ai dám đẩy cửa bước vào.

Đoạn đối thoại bên trong rõ ràng như vậy, hấn tức run cả người mà không cách nào phát tác. Cho đến khi Trương Văn Quân kêu gào như điên thì ông ta mới lo nằng ta xảy ra chuyện gì, thế nên mới đẩy cửa đi vào. Khi ông phá cửa vào trong, việc đầu tiên ông làm là túm đầu Trương Văn Quân đẩy vào vách tường. “Con đàn bà lòng dạ ác độc này, là người cố ý hãm hại Thẩm đại nhân, người thật to gan!”

Trương Văn Quân nhìn thấy các vị đại nhân nối đuôi nhau đi vào thì ngây người tại chỗ. Ai mà ngờ những người vốn dĩ nên ở Đại Lý tự thẩm án lại chạy đến Thẩm phủ, ai ngờ nằng lại lại bố trí “cạm bẫy” như vậy khiến cho mình nhận tội.

Lâm Phương Tri ra tay không chút lưu tình, đập đầu nằng ta vào tường khiến cho nằng ta đầu vầng mắt hoa.

Tô thiên tuế lười biếng tựa vào bên cạnh Thẩm Hành, lắc đầu thờ dãi, “Mùi máu tanh quá.”

Dù nói vậy nhưng vẫn cứ tự mình ngồi xuống nhìn say sưa. Nhìn đủ rồi, hấn liền gõ nhẹ xuống bàn hai cái. “Không phải là Lâm thừa tướng muốn đánh chết người làm chứng đấy chứ, chuyện thủ tiêu chứng cứ này nên âm thầm xử lý thì tốt hơn.”

Lâm Phương Tri vội vàng ngừng tay, ông ta chỉ hận không thể giết chết Trương Văn Quân ngay lập tức. Nhưng nếu đánh tiếp chỉ e sẽ khiến người ta nghi ngờ, ông ta đành ngưng ngừng buông tay xuống, để mặc cho nằng ta ngã dưới đất. Trương Văn Quân bị bắt giam, lúc trở lại công đường, vẻ mặt của mỗi người đều khác nhau.

Sắc mặt Lâm Phương Tri tái xanh, mấy lần há mồm định nói nhưng không biết phải làm sao thoát tội. Tô thiên tuế tự mình động viên, “Đừng hoảng hốt, bản vương biết người trong sạch, có rất nhiều chuyện mình không thể để ý được hết. Trương Văn Quân khư khư cố chấp nên mới tạo ra sai lầm lớn, bản vương tin người sẽ không tham dự vào chuyện đó, có đúng không?”

Mặc dù Lâm Phương Tri kinh ngạc khi thấy Tô Nguyệt Cẩm giải vây cho mình, nhưng đầu óc đã loạn xạ cả lên, theo bản năng ông trả lời một câu: “Vương gia minh giám, quả thực hạ quan không hề biết gì cả, mọi chuyện đều do một mình nàng ta gây nên, thần không dám lừa dối vương gia.”

Không ngờ ông ta vừa mới dứt, đã nghe thấy tiếng quỳ vang trên mặt đất, “Vương gia minh giám, việc này là do Lâm thừa tướng đứng sau sai bảo, nếu không tội thần có gan to bằng trời cũng không dám vu hãm Thẩm đại nhân!!!”

Nhìn Vương Bình Thừa đột nhiên từ đâu chui ra, vừa khóc vừa quỳ xuống đất, Lâm Phương Tri rất muốn chửi một câu. Ông đây mắc mớ gì đến mẹ người? Hơn nữa từ sau khi Vương Bình Thừa bị bắt nhốt bí mật ở trong tù, kỳ thực Tô Nguyệt Cẩm cũng chưa từng gọi hắn ta để tra hỏi điều gì, chỉ thường xuyên nghe quản ngục bàn tán: “Bên ngoài kia, mấy tên làm chứng giả đều bị đánh hết cả, Lâm Phương Tri đẩy hết tội cho họ rồi phui sạch quan hệ đó.”

Lúc mới đầu, hắn vẫn còn im lặng không lên tiếng. Hắn và mấy người Lưu Thủ Tài vẫn kiên định cho rằng chỉ cần cây to Lâm Phương Tri không đổ thì hắn vẫn còn khả năng sống sót.

Nhưng khi nhìn thấy ngay cả Trương Văn Quân cũng bị nhốt vào tù, thì cả người hắn đều choáng váng.

Trương Văn Quân là con dâu của Lâm Phương Tri, bây giờ ngay cả nàng ta cũng bị bỏ tù, thì làm sao hắn không hoảng cho được. Trên công đường, nghe thấy câu nói đó của Lâm Phương Tri: “Mọi chuyện đều do một mình nàng ta gây nên.” Hắn lại tự liên tưởng đến mình. Hắn cứ nghĩ câu “nàng ta” chính là nói “hắn”, cứ tưởng ông ta muốn tá ma giết lừa, cho nên chưa cần thăm vấn, hắn đã tự mình chạy ra trước nhận tội.

Không thể không nói thủ đoạn của Tô tiểu vương gia đúng là quá cao cường, triều đình sử dụng quyền mưu, nhưng hắn lại biết đánh vào lòng người.

(tá ma giết lừa: mượn việc xay lúa để giết lừa)

Chương 77: Bao giờ gả?

Vương Bình Thừa tâu lại, lúc trước Lâm Tri Phương vốn bất mãn với thành tựu mà Thẩm Quát có được, ông ta định dùng cách treo đầu dê bán thịt chó, vu cáo Thẩm Quát âm thầm hối lộ, làm rối loạn kỉ cương.

Cùng lúc đó, Trương Hiếu Toàn cũng đang muốn tìm người hỗ trợ. Hắn là nhi tử của thương nhân bán thuốc ngoại tỉnh, trong nhà có ít tiền, nhưng lại không giao lưu quan hệ với quan gia. Vừa nghe nói có thể mua đáp án bằng tiền, hắn vội vàng đồng ý ngay không hề do dự.

Họ nhận của hắn ngân phiếu mười vạn lạng bạc, sau đó bảo Trương Văn Quân giả chữ viết của Thẩm Quát, ghi lại các “kí hiệu” bài thi.

Không chỉ giết được một người, mà còn có thể vơ vét được một khoản tiền không nhỏ. Không ngờ cái tên kia lại tiêu tiền như rác, trước kỳ thi mùa xuân đã đốt lót đến tám trăm ngàn lạng bạc. Sau khi Ngụy Thanh bị phát hiện đã nhận số bạc kia, họ cũng thuận nước đẩy thuyền, đổ hết tội lên đầu Thẩm Quát.

Mà Vương Hiếu Toàn bên kia, vừa nghe nói vụ án này ồn ào đến vậy, đương nhiên hắn sẽ phải nói năng thận trọng, đâu dám để lộ manh mối nào. Nói tới đây, Mục Triệu đứng lên buột miệng hỏi: “Quan chủ khảo đến ngày thi hội mới được quyết định, sao các người có cơ hội làm được việc này?”

Vương Bình Thừa ngẩng đầu đáp: “Chắc Mục đại nhân đã quên, ngày đó chủ khảo đã định rồi, các giám thị cũng có ứng cử viên từ trước. Tội thần nhận thánh chỉ chưa được bao lâu thì Lâm đại nhân tìm tới”.

Chuyện đã dần sáng tỏ, Phó giám thị là người ở gần Thẩm Quát nhất, cũng là người dễ ra tay nhất, dù ai làm Phó giám thị đi nữa, Lâm Tri Phương cũng sẽ tìm tới thôi.

Địa vị của Lâm gia trong triều thì không cần bàn cãi, mà xưa nay chức quan của Phó giám thị không cao, dù không ưa Thẩm Quát thì cũng không thể đắc tội với Thừa tướng được.

Huông chi, dù lần này chủ khảo là ai, họ cũng phải mở một mắt nhắm một mắt. Có trách thì chỉ trách Ngụy Thanh tham lam, nhận nhiều bạc quá, sau đó mới có vụ đại án rối loạn kỉ cương khoa cử. Hắn nói, lúc Lâm Tri Phương đến quý phủ của hắn, hắn đã để ý rồi, cho một tên tôi tớ núp trong màn phía

sau.

Hơn nữa, người tên Vương Hiếu Toàn này chỉ cần tới lớp hỏi qua là biết. Vương Bình Thừa cũng không phải là người có tài thao lược gì, giờ có thể dựa dẫm vào Lâm Tri Phương, hẳn cũng biết tiền đồ của mình rồi sẽ ngày càng xán lạn. Thế nhưng, giờ “xán lạn” đã biến thành “mù mịt”, chỉ sợ còn phải ở trong tù tối tăm không thấy ánh mặt trời suốt cả đời.

Hắn nói, ngày ấy sau khi Thẩm Quát và Lâm Tri Phương xảy ra mâu thuẫn, Ngụy Thanh từng đứng ra giảng hòa. Hắn gặp Thẩm Quát là lại thấy hồ thẹn, nhưng vẫn phải xúi giục ông đi tìm Ngụy Thanh, còn nghĩ cách nói cho ông biết mẹ Ngụy Thanh ốm đau bệnh nặng.

Thẩm Quát nghe xong thì viết liền toa thuốc, trước khi đi còn nói với Vương Bình Thừa mình hiểu sơ y thuật, muốn góp sức xem sao. Tờ giấy đã được đói vào khi đó.

Còn tờ giấy thực sự, hiện đang ở trong tay hắn.

Mục Triệu hỏi lại: “Nếu Thẩm Quát không viết đơn thuốc kia, chẳng lẽ ngươi sẽ không hoán đổi?”

Tô thiên tuế nghiêng đầu nhìn Vương Bình Thừa: “Nếu Thẩm Quát không viết, nhất định Vương đại nhân sẽ nói mình am hiểu y thuật, đã chuẩn bị sẵn một phương thuốc rồi đây, sau đó đưa cho Thẩm Quát, bản vương đoán có đúng không?”

“Vương gia anh minh, quả nhiên cơ trí”. Vương Bình Thừa gật đầu đáp phải, giờ vẫn không quên kiêu nịnh nọt thường thấy trong giới quan trường.

Tô thiên tuế cười khẽ.

“Bản vương cơ trí thì các ngươi cũng không hề ngốc, một Đại Lý tự to lớn là thế, mà ba lần thẩm án phúc thẩm có tra được cái gì? Bị các ngươi dặt mũi lừa dối bao lần? Hả?”

Âm cuối kéo rất dài, ngay sau đó là tiếng kinh đường mộc vang to: “Quả nhiên toàn là các trụ cột triều đình, treo đầu dê bán thịt chó, dùng là thừa tướng đại nhân quyền khuynh triều chính”. Lâm Tri Phương bị dọa đến mức mất hồn mất vía nghe tiếng quát kia thì ngã quy ngay xuống đất: “Tội thân, tội thân hồ đồ nhất thời, lúc đầu thần chỉ muốn trừng phạt Thẩm Quát một

chút, không ngờ lại thành ra như vậy, xin Vương gia thứ tội”.

Tùng phạt một chút, nhẹ thì sung quân, nặng thì tội liên đới, trừng phạt này đúng là nhỏ ghê ta. Kiều Nghiêm Lệnh thấy việc này không ổn, vội vàng rũ sạch quan hệ: “Chả trách ngày đó bản quan muốn gọi nhân chứng thì bị người cản lại, hóa ra trong chuyện này còn ẩn tình như thế. Dù gì người cũng là lão thần, không ngờ lại bạo ngược chuyên quyền đến vậy”.

Khi cần sẽ cần? Tô Nguyệt Cẩm nhàn nhã nhìn sang Kiều Nghiêm Lệnh.

“Kiều đại nhân nói thêm mấy chữ bản quan nữa đi, nếu không bản vương lo sau này người chẳng còn mấy cơ hội để nói được chữ này”.

Hắn mở bức thư Vương Thủ Tài đã đưa trước đó.

“Trong này có ghi lại bằng chứng người, Lâm Tri Phương và mười hai quan chức lớn nhỏ nhận hối lộ khác, đản kinh quan có sáu người. Ngoài ra, các người còn sở hữu nhiều mảnh đất ngoài kinh, các nhà buôn cũng đã bị thanh tra tịch thu. Bắt đầu từ năm Khánh Nguyên hai mươi bốn, các người đã âm thầm chiếm toàn vài trăm vạn, những bằng chứng như vậy mà người còn muốn chối tội à?”

“Người đâu, áp giải tội thần Lâm Tri Phương và Kiều Nghiêm Lệnh vào thiên lao, để thánh thượng thỉnh tội. Nếu bổng lộc triều đình không cho mấy người ăn no được, thì ăn thử cơm tù xem có đổi vị được không đi”.

Đây đều là đại thần trong triều, từng phục vụ hai đời quân chủ, Lâm Tri Phương bị gỡ mũ ô sa trên đầu. Người ta vẫn nói quyền lợi là thứ khó bỏ nhất thế gian, giờ Lâm Tri Phương đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vẫn không bỏ được những suy nghĩ không an phận đó.

Kiều Nghiêm Lệnh khóc như giết lợn: “Vương gia tha mạng a”. Hắn ngã chổng vó lên trời, lăn mấy vòng dưới đất Đại Lý tự. Mục Triệu cũng quỳ rạp dưới đường, nơm nớp lo sợ nói: “Vương gia, hạ quan không tham dự vào việc này, không có thật ạ”. Tô thiên tuế nhíu mày nhìn hắn.

“Đương nhiên bản vương biết, người cũng đủ can đảm muốn giấy đại án thế này, đúng là khó khăn cho người. Đứng lên đi, cao tuổi rồi, không làm quan được thì có thể làm nông dân tốt, mai xin chỉ cáo lão hồi hương đi”.

Làm quan mà không làm chủ cho dân, không bằng về nhà bán khoai lang cho khỏe. Sức khỏe của Mục Triệu chắc không bán nổi khoai lang, nhưng trồng rau làm cỏ thì có lẽ vẫn đủ sức. Thẩm Quát được Thẩm Hành và Tô

thiên tuế tự mình vào ngục đón ra. Lúc đi ra mới thấy hai người Lâm Tri Phương và Kiều Nghiêm Lệnh đang tiến vào đại lao.

Ông sững sờ nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Lâm Tri Phương, ngơ ngác hỏi một câu: “Lâm đại nhân vào nhà tù chơi thử một ngày à?”

Lâm Tri Phương tức đến mức suýt nữa đâm đầu vào cột trụ bên cạnh, ngã xuống đến mà chết.

Những người làm chứng giả vẫn đang chịu hành hình, lúc đi qua Liễu Hồng Ngọc, thiên tuế gia đột nhiên “Ồ?” một tiếng.

Sau đó ngồi xổm trước người nàng ta móc một tờ giấy trắng và mấy tấm ngân phiếu. “Đây là bản vẽ và tiền đặt cọc, làm xong đưa tới Thảm phủ cho ta, làm một sẽ được thưởng”.

Hắn còn nhớ chuyện này à? Quách tiên sinh xưa nay khuôn mặt không hề cảm xúc, đột nhiên co quắp khóe miệng hai lần, không ngờ Thiên tuế gia muốn làm đồ này thật.

Cửa Thảm phủ mở ra, chưa tới gần đã nghe tiếng pháo nổ ùng ùng. Giấy niêm phong các kiếu đã bị gỡ xuống hết. Quế Viên công công tự hào nói, Tiểu vương gia nhà chúng ta chả có bản lĩnh gì, nhưng lúc làm chính sự thì đáng tin lắm đó.

Một buổi gia yến, sáu đôi đũa, một bàn ăn đơn giản, nhưng lại thơm ngon hơn cả Quỳnh Lâm ngự yến. Quế Viên xách cả chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh, lúc đầu còn chưa quen được khoảng cách giữa người hầu và chủ tử, địa vị tôn ti. Nhưng nhìn sang Đạo Đạo bên phải đang giương cung bạt kiếm, dần dần cũng thả lỏng cả người.

Cuộc sống như vậy vẫn thường xuyên nhìn thấy ở Thảm gia. Có lẽ ông chỉ có được sự tôn trọng đó từ khi tự khi ở cùng Vương gia Tô Nguyệt Cẩm.

Quế Viên biết mình may mắn biết bao, có thể gặp một người như vậy, như người nhà. Sau khi ăn cơm xong, Thảm Quát sáng suốt kéo phu nhân nhà mình về thư phòng. Để lại hai người trong phòng khách, trong tay là hai chén chè thơm, đưa mắt nhìn nhau.

Không biết vì sao Thảm Hành không tự nhiên chút nào, nàng vui đùa vào thổi mạnh chén trà, vừa khẽ khàng nói: “Chuyện của cha thiếp, đa tạ chàng”.

“Ừm”. Hắn trả lời cực kỳ sáng khoái.

Nàng ngừng một lúc lại nói: “Nếu không có chàng, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi, thiệp thật lòng cảm ơn, thật ấy”.

“Ừm”. Lại một tiếng hừ nhẹ.

Thẩm Hành nghe xong lại thấy lạ lung, vừa mới ngược mắt lên đã đối mặt với đôi mắt sáng bừng của hắn. Hôm nay hắn uống nhiều hơn hai chén, lưỡi biếng tựa bên cạnh bàn, trên khuôn mặt tái nhợt còn có phần đỏ ửng: “Chỉ có thể thôi à?”

Hắn nhú mày, hình như đang bất mãn với thái độ của nàng. Đáng tiếc là Thẩm đại tiểu thư đăm chiêu một hồi, cũng không biết phải khách sáo thế nào được nữa.

Ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, kéo mạnh người kia một cái, Thẩm Hành đã nằm trọn trong vòng tay hắn. Hương vị hoa quế lan tỏa giữa hai người, kèm theo đó là một chút men say. Lần đầu tiên Thẩm Hành có dáng vẻ thẹn thùng đỏ mặt như nữ nhi bình thường, thì thầm bảo: “Thế chàng còn muốn sao nữa?”

Hắn cười gian xảo, hơi thở nóng hổi phảng phất bên tai, như cánh tay vô hình quấy rối từng cảm giác của nàng.

“Không sao cả, ta làm được việc rồi, thì dù sao cũng phải có khen thưởng chứ”.

Sau đó, vành tai đã bị ai kia há mồm ngậm lấy. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đong đưa, liếm mát, khiêu khích nàng rõ ràng như vậy. Thẩm Hành cảm giác đầu óc mình trống rỗng ngay phút ấy, cả người mềm nhũn chìm nổi trong rung động bên ai. Bờ môi dịu dàng hôn lên gò má, từ từ mơn man, man mát, lại khiến người ta khô nóng cực kỳ.

Hô hấp của hắn hình như dồn dập hơn thường ngày một chút, vuốt ve rất nhẹ nhưng lại như mọt nhọc.

Cổ họng không chịu nổi sự đùa giỡn thế này, nàng bất giác khẽ hừ một tiếng.

Đổi lại là sự công thành chiếm đất mãnh liệt hơn, như thể muốn nuốt nàng vào bụng. Hoặc là như đưa bé tham lam với mật đường, ăn ngon biết vị.

Cánh tay siết chặt eo nàng đau đau cảm giác hắn nỉ non một tiếng, tựa đầu dựa vào cằm cổ trắng nõn của nàng, nói một câu rất trẻ con: “A Hành, nếu

nàng không gả cho ta, ta sẽ chuyển tới nhà nàng ở đây”.

Nàng buột miệng cười to.

“Ai bảo thiệp không gả chứ?”

“Thế bao giờ mới gả?”

Nàng mím môi: “Thế lúc nào chàng cưới?”

Hắn nghiêm túc móc một quyển hoàng lịch trong ngực ra lật lật: “Ngày kia được không?”

Ngày, ngày kia? Nàng trố mắt ghen hống nhìn người kia.

Nhanh thế à? Còn giấu hoàng lịch trong người, hắn chuẩn bị hết rồi chắc?

Chương 78: Dù sao cũng phải tứ hôn.

Tô Nguyệt Cẩm nói ngày kia sẽ cưới, quả nhiên sáng hôm sau hấn ngang nhiên lên đại điện xin ý chỉ tứ hôn.

Có lẽ các triều thần sẽ không bao giờ quên được, sáng sớm ngày hôm đó, trời quang đãng, phía chân trời xa xa còn có mấy rặng mây màu nhạt màu xanh biếc, chỉ trong chớp mắt, người người ngạc nhiên khi nhìn thấy Đoan tiểu vương gia xuất hiện bên cạnh chúng thần.

Ai mà chẳng biết, có thể nhìn thấy Thiên tuế gia ứng mào là phúc phận ba đời, sức khỏe vị vương gia này vẫn cứ luôn “yếu nhược”, cho dù có đến cũng là người đến “ứng mào” cuối cùng.

Thế nhưng, ngày hôm nay, phía sau cổng Đông Trục, vị thiên tuế nào đó thần thái sáng láng rạng rỡ bừng bừng, không hề ngáp lấy một cái, không buồn ngủ, mắt cũng chẳng lim dim. Chẳng lẽ hôm nay ngài tỉnh ngủ? Quả thật, bọn họ chỉ đoán đúng một nửa. Thần thái sáng láng là đúng, nhưng không phải là tỉnh ngủ, mà là hấn không hề chợp mắt suốt cả tối hôm qua.

Người ta vẫn nói động phòng hoa chúc không khác nào tiểu đăng khoa, buổi tối hôm qua, thiên tuế kéo Quế Viên nghiên cứu sao trời cả một đêm. Đây là cách hấn biểu đạt vui mừng, cứ nhìn Quế Viên công công thì biết, chưa đến một khắc đã có thể ngủ như chết ở ven đường là rõ.

Tam thẩm của Đại Lý tự có đến hai người liên quan đến đại án tham ô, tính tình thánh thượng vốn nóng như lửa đốt, mới vừa ngồi lên đại điện đã ném chén ba lần. Một đám triều thần sợ đến thở cũng không dám thở mạnh, chỉ có Đoan tiểu vương gia khí định thần nhàn đứng ở bên, không biết tâm hồn đã chu du đến cõi tiên nào đó.

Bỗng dưng thấy con trai của mình, thánh thượng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhưng đáng tiếc là ông đang bực bội, ông cũng biết nếu không có đại sự thì chắc chắn con mình sẽ không đến ứng mào, ông hỏi: “Có tấu chương à?”

Tô thiên tuế rất nghe lời. đưa một quyển sổ con lên, lời ít ý nhiều, bẩm: “Con muốn cưới Thẩm Hành, thỉnh phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn, cho phép con ngày mai cưới vợ”.

Và thế là, hết thầy triều thần đều sợ đến ngây người. Trước tiên, không

nói đến chuyện hoàng tử thành hôn là việc lớn, không phải cứ thuận miệng nói đi đặt mua đồ cưới là được ngay.

Chỉ nói riêng đến thân phận của Tô Nguyệt Cẩm thôi, nhạc phụ của hắn sau này chính là Quốc trượng, Thẩm Quát chỉ là một lễ quan tam phẩm, con gái ông ta dù có cưới về làm trắc phi cũng không đủ tư cách.

“Không được hồ đồ, việc này sẽ bàn lại sau.” Vụ án còn chưa giải quyết xong, hắn đã vội vàng thu xếp chuyện riêng của mình.

Hình như thiên tuế cũng đã nghĩ đến việc bị từ chối từ trước, Tô tiểu thiên tuế không nói gì nhiều, chấp tay tấu tiếp: “Nếu phụ hoàng không đồng ý, yến hội sẽ tổ chức trong vương phủ. Thân thể nhi tử không khỏe, xin cáo lui trước.” Dứt lời, hắn sáng khoái xoay người đi ra khỏi đại điện.

Thánh thượng tức đến tái mặt. Con cái giả vờ bệnh tật mà cũng không thèm giả bộ cho đúng một chút, tốt xấu gì cũng phải đi chậm chậm chứ a!

Quế Viên đi theo bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, nói khẽ: “Vương gia, nếu Thánh thượng cố tình không đồng ý chuyện hôn sự này thì phải làm sao cho phải?”

Từ trước đến giờ, việc kết hôn của hoàng tử là để củng cố hoàng quyền, thân phận của chủ nhân hắn quá cao quý, tương lai nếu có ngôi lên ngôi vị hoàng đế chỉ sợ cũng sẽ bị người ta bàn ra bàn vào năm bày lượt.

“Có cần đưa Thẩm cô nương bỏ trốn không? Nô tài sẽ đi chuẩn bị xe ngựa tốt?” Người hầu bên người có thể trung thành như thế, Tô thiên tuế vô cùng tán thưởng. Nhưng mà, “Cha ta cũng không nói là không đồng ý mà.”

“Nhưng bệ hạ cũng chưa nói là đồng ý.”

Hắn vô cùng cao thâm lắc đầu: “Đó là chấp nhận đấy.”

Quế Viên: “...”

Thánh thượng cảm thấy rất buồn phiền. Tấu chương trên điện Cần Chính cũng chẳng có tâm tư để xem, trà xanh Lục An yêu thích nhất cũng lười bình phẩm, ngồi một mình trong ngự thư phòng hờn dỗi.

Người ngoài không biết thằng nhóc kia vô liêm sỉ thế nào, chứ ông thì hiểu nó rất rõ. Có phải nó nói đùa thôi đâu, nói thật đấy.

Nếu như ông không cho phép được tổ chức hôn lễ, chắc chắn nó sẽ tổ

chức trong vương phủ. Sau khi bãi triều, ông còn cố ý cho gọi Thẩm Quát đến thiên điện an ủi, lời nói nhỏ nhẹ thăm dò, muốn xem thái độ của ông ta với chuyện này ra sao.

Ai ngờ lão nhân kia còn quyết định nhanh hơn, trực tiếp lặn ra đất hôn mê bất tỉnh. Cho dù thái y có bám tím cả người, cũng nhất định không chịu mở mắt ra.

Thánh thượng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy việc này vẫn nên đi tìm Hoàng hậu để bàn bạc. Không ai hiểu con bằng mẹ, nếu như Nhiêu Nhiễm cũng đứng về phía ông thì việc này càng dễ làm. Sau khi thánh thượng anh minh thần vũ nghĩ kỹ xong xuôi, không cần ngồi nghi trượng mà đi thẳng đến Loan Phượng cung của Hoàng hậu.

Quả nhiên, ánh nến trong cung vẫn sáng, tránh cỏ dại trên mặt đường ra, vừa mấy đũa cửa điện đã đụng phải Bảo cô cô đang bung mâm ra ngoài. Nửa chén nước trà xanh còn dư đổ cả lên người ông, gây ra động tĩnh lớn như thế nhưng người bên trong lại chẳng buồn chui ra an ủi.

Ông dừng lại một chút, không cam lòng, quát lên: “Người nhìn lại người đi, đổ hết lên cả người trăm rồi, sao đi đứng không cẩn thận thế hả, trong cung này chẳng ai coi trăm là chủ nhân nữa à!!!” Câu nói này, nửa câu đầu là ý chết, nửa câu sau lại lập dị. Bát Bảo cũng chẳng cảm thấy kinh ngạc, bà liếc nhìn ông một cái rồi khom người lui ra.

Trong Phượng Loan cũng ai mà chẳng biết, bệ hạ phát cáu chỉ để cho nương nương chú ý mà thôi, từ ngày thành hôn cho đến bây giờ, họ đã nhìn đến chán ngấy rồi.

Nhiêu Nhiễm vừa đắp dưa chuột lên mặt, nghe thấy tiếng bên này, hiềm khi cũng nể mặt đi ra, “Đến rồi à, vào ngồi đi.” Đáng thương cho Thánh thượng gây sự một hồi, chỉ đổi được hai câu không mặn không nhạt, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn vác ghế nhỏ đến ngồi bên cạnh bà.

“Chuyện lâm triều hôm nay, nàng đã nghe nói chưa? Thăng nhóc kia muốn kết hôn với con gái Thẩm Quát, ta thấy việc này có thiếu sót, nàng cảm thấy thế nào?”

“Cái gì thấy thế nào?” Cơ bản là bà chẳng cảm thấy chuyện này có gì phải suy nghĩ thêm cả. Lòng mày Thánh thượng nhíu lại.

“Tương lai Nguyệt Cẩm sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, vị trí chính thất

đương nhiên phải tìm con gái nhà quyền thần, bằng không sau này sao có thể phụ tá đắc lực cho nó được?”

Hoàng hậu nương nương vốn là một người mặt đơ, hơn nữa mặt đang đắp mặt nạ, khi đáp lời chỉ có mỗi con ngươi động đậy, “Quyền thần? Ông nói cháu gái của Mục Bắc Hầu à?”

Việc này ông đã từng đề cập với bà một lần, Mục Bắc Hầu là phong vương khác họ lúc tiên đế còn tại vị, cả đời chinh chiến, đúng là người trung hậu, trong tay nắm hơn mười vạn thiết kỵ. Tương lai, nếu con có lên ngôi, người này quả là một trợ lực không tồi.

“Nhưng mà mắt cháu gái nhà đó không tốt mà? Sắc trời mới hơi tối một chút đã quay người chào hỏi một cái cây, bóng người hay bóng cây cũng chẳng phân biệt rõ.”

Chuyện này đúng là ông chưa từng nghe nói qua. “Bằng không thì con gái của Phù Quốc tướng quân cũng không tệ.”

Nhiều Nhiễm liếc nhìn vị bệ hạ nào đó ngồi bên cạnh đang phủ đầy mây đen. “Ta biết ông rất bận tâm. Quốc gia thiên hạ, thái tử là căn cơ của một nước, không thể tùy ý làm bừa. Thế nhưng ông có nghĩ đến không, chưa chắc Nguyệt Cẩm đã đồng ý ngồi lên ngôi vị hoàng đế này.

Theo ta thấy, không bằng suy nghĩ tìm hoàng tử khác thử xem.”

Con trai bà mới làm vương gia thôi đã không đủ kiên nhẫn rồi. Để nó làm hoàng đế? Chỉ sợ sau khi lên ngôi, chuyện đầu tiên nó làm là bãi bỏ việc lâm triều mà thôi. Nào có mẹ ruột nào không muốn con mình lên làm hoàng đế? Bắc Tĩnh để ủ rũ cúi đầu, nằm bò dài trên bàn. “Nguyệt Cẩm là ứng cử viên phù hợp nhất, ta lùi một bước, để cho Thẩm Hành làm tiểu thiếp, giờ tìm con gái nhà đại thần khác làm phi.”

Mặt Nhiều Nhiễm không cảm xúc quay ra nhìn ông. “Đáng lí việc này chúng ta phải nhường mới phải. Ông bắt giam Thẩm Quát oan uổng, chẳng qua là vì muốn thử thách bé mà thôi. Lâm Tri Phương vợ vết của cái nhiều năm, dù không có chuyện này, ông cũng phải xử lý hẩn thôi mà.”

Trong thư phòng của ông vẫn còn một thánh chỉ đặc xá cho Thẩm Quát, ông không có ý định giết ông ta. Chỉ muốn giáng chức, để cho mẹ con họ biết khó mà lui. Những kẻ sách vở vĩnh kia của Tô Trầm Vũ, lúc còn trẻ thì cũng là thanh môn, đến khi làm thiên tử cao quý lại hồ đồ đến vậy, nếu thế

chẳng khác nào “hôn quân”.

Bị vạch trần tâm tư, Tô Trầm Vũ cũng không so đo, ông tựa vào người Nhiêu Nhiễm. “Nàng cứ xem đó mà làm, muốn nhi tử hay là muốn ta. Ta còn, thì nàng còn có thể có rất nhiều nhi tử, muốn nhi tử, thì ra xuất gia làm hòa thượng luôn đây.”

Làm hoàng thượng có dễ dàng gì đâu, tất cả các thế lực trong triều đều phải cân nhắc, thân phận là quý tộc, nhưng lại phải gánh trên vai cả một quốc gia.

“Có cân nhắc hay không là chuyện của con chứ. Không phải ông cũng thế à, cưới ta rồi đâu có nạp phi nữa? Những năm tháng đẹp nhất cuộc đời, bọn nó đã yêu thương nhau, cũng trải qua rất nhiều chuyện, tính ra cũng là một giai thoại rất đẹp mà.”

Năm ấy, Nhiêu Nhiễm gả cho Tô Trầm Vũ, một người là lớn tuổi mới xuất giá, một người là thị thiếp thành đàn. Có câu “chỉ hận đã gặp nhau quá trễ” nhưng cũng không tính là đã quá muộn màng. Hoàng đế bệ hạ không nói gì, trầm tư một hồi lâu mới lấy một miếng dưa chuột trên mặt bà xuống, cho vào miệng nhai nhai. “Cái này để ăn mà? Dán lên mặt làm gì?”

Nhiêu Nhiễm hoàng hậu trịnh trọng gật đầu. “Nghe nói có thể trị chứng mặt đơ của ta, nhưng mà có ngậm thuốc rồi đấy, ông nên nôn ra thì tốt hơn.”

-_-!!!

“Muốn làm quả phụ thì cứ nói thẳng đi nhé?”

Rõ ràng bà nhìn thấy ông nuốt xuống rồi mới nói.

Đáy mắt Hoàng hậu lóe lên ánh cười, hai người đối diện nhau một lúc, đều nhin cười cực khổ. Tuy rằng Hoàng hậu nương nương không cười được, nhưng lúc vui vẻ lắm bà sẽ nói ra hai chữ “Ha ha”.

Đây cũng là do Tô Trầm Vũ dạy bà, ông nói: “Lúc vui vẻ thì cười, không vui thì khóc, nàng không làm được thì có thể nói ra, như vậy sẽ không cảm thấy bức bối nữa.”

Năm đó hấn hai mươi bảy tuổi, nghiêng người dựa vào dưới mái hiên, nụ cười trong vắt như trẻ thơ ngây dại. Nhiêu Nhiễm thường nghĩ, nếu không vì nụ cười ngày đó, có lẽ bà sẽ không ngốc nghếch gả vào hoàng cung. “Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

Bà không phải là kiểu nữ nhân nhu tình như nước, để ông ăn ngon ngủ yên là việc săn sóc duy nhất mà bà tự học được. Tô Trâm Vũ lại bày ra tư thế vô lại, nằm úp sấp xuống mặt bàn giã giữa lần cuối. “Phàm là chính thể của hoàng tử cũng không thể chọn con gái của triều thần dưới cấp nhị phẩm được, người tùy tiện như thánh tổ cũng chưa từng ra thánh chỉ vậy đâu.”

Hoàng hậu nương nương nghe thế cũng suy nghĩ một hồi, rồi nghiêm túc đáp lời người đó. “Thánh chỉ? Thì ông cứ tiện tay viết ra là được thôi ấy mà?” Hoàng đế bệ hạ uất ức rơi nước mắt. Ván này, hoàng hậu nương nương toàn thắng.

Chương 79: Ngày kia, cưới gả.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Nghe nói nữ nhi Thẩm Hành của Thượng Thư bộ Lễ Thẩm Quát thanh tao, hào phóng, ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng. Hoàng hậu và trăm thấy rất hài lòng. Hoàng tử Nguyệt Cẩm có lòng muốn cầu hôn, được kết duyên cùng hiền nữ. Có thể nói đây là nhân duyên do trời đất tạo nên, để tác hợp giai nhân, trăm ra chiếu chỉ hôn cho Thẩm Hành và Lục hoàng tử, làm Vương phi, tất cả lễ nghi giao cho bộ Lễ và Khâm thiên giám xử lý, chọn ngày tốt thành hôn.

Bố cáo trong ngoài, mọi người được biết.

Khâm thử

Thẩm Hành run rẩy hai tay nhận lấy thánh chỉ, trong giây phút đó, nàng vẫn cảm giác mọi thứ không hề chân thực, công công truyền chỉ còn là người quen cũ, hấn vung vẩy chiếc khăn tay chúc mừng:

“Chúc tiểu thư và Vương gia con cháu đầy đàn, cử án tề mi.”

Nàng nhìn chăm chăm nụ cười quynh rũ vô ngần của Tiểu Toàn công công, vôi vàng gặt đầu lia lịa, nàng nghĩ nếu hôn sự này thành được, có lẽ đây đúng là trường hợp cử án “kỳ môi” hiếm thấy nhất Khánh Nguyên triều, cho nên cũng thức thời móc hai lượng bạc ra khen thưởng.

*”Cử án kỳ môi”: “kỳ môi” đồng âm với “tề mi”. “Cử án tề mi” là điển tích có ý vợ chồng tôn trọng nhau, hòa hợp, còn “kỳ môi” lại là cuộc nhân duyên kỳ lạ.

Hôm qua nàng mới biết, vị công công này thực ra là tâm phúc ở bên cạnh Hoàng thượng. Chăm sóc Thẩm Quát cũng là ý chỉ của thánh thượng.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy, tất cả những chuyện đang xảy ra này không chân thực chút nào.

Đạo Đạo mập mập cũng run rẩy bò lên, nhỏ giọng nói.

“Tiểu thư, cái này có phải một người đắc đạo, gà chó thăng thiên không nhỉ? Tiểu thư xem, lão gia nhà chúng ta được thăng lên chính nhị phẩm luôn. Nô tỳ không biết, ngoài bãi tế đàn ra lão gia còn làm gì được nữa.”

Nàng cương trực quay mặt sang nhìn người kia.

“Ta nghe họ nói lúc nằm mơ bị đánh sẽ không đau đâu nhỉ?”

“Đúng rồi.”

Vừa dứt lời, hai bị thịt bên má của Đạo Đạo đã bị Thẩm Hành nhéo chặt, kéo kéo ngược xuôi.

“Đau không?”

Nàng nước mắt giàn giụa đáp: “Tiểu thư nói xem? Sao mà không đau được chứ?” Nào có ai ngờ mình mơ mà lại đi nhéo người khác không?

“Dù tiểu thư có lo lắng nô tì sẽ dùng tư sắc đi mê hoặc vương gia đi nữa cũng không thể đối xử với nô tì vậy được”.

“Đúng rồi, ta sợ hấn sẽ để ý em đây.”

Sau đó ôm thánh chỉ chạy vội về phòng, dưới chân như bốc lên khói trắng.

Không ai biết Thẩm đại tiểu thư ở trong phòng làm gì, nói chung, rờn rã một buổi chiều, trong phòng của nàng cứ vang lên đủ kiểu cười rên khúc khích.

Như là...

“A ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Hoặc là...

“Oa oa oa oa khà khà khà hắc...”

Mà ở bên Đao tiểu vương gia, hấn đang ngồi trong phòng của Khâm thiên giám uống trà. Vẫn dáng vẻ ung dung thong thả như ngày trước, nhưng mặt mày đang tràn ngập ý cười.

Đáng thương cho Giám chính của Khâm thiên giám tuổi đã cao rồi, nhưng chưa từng phải xem tử vi sao trăng giữa ban ngày như vậy.

Đại hôn của hoàng tử, đó là chuyện lớn thế nào. Vậy mà lại định ngày tháng trước, sau đó mới nhìn trời hỏi sao?

Thánh chỉ tứ hôn này cũng là chuyện xưa nay chưa từng có, nhưng thoải

mái kết hôn thế này cũng lại là chuyện hay, cứ chọn ngày rồi cưới thôi là được. Có lẽ họ cũng không trọng ngày hôm đó có tốt hay không.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, mấy ngày gần đây cũng không xấu chút nào.

Trong sách có viết: Cát thần nghi khu, cầu phúc động thoả, nghi an gả cưới, nghi an tang.

Hiếm khi có ngày mà gả cưới và an tang đều tốt như vậy.

Tô thiên tuế nói, sinh tử thì chưa biết, nhưng có cát thần ở đây, cưới gả sẽ tốt hôn.

Lưu giám chính âm thầm liếc mắt nhìn trộm hấn vài lần, yên lặng xem giờ Thìn ba khắc trên quyển sổ, rồi viết vào tờ giấy: Song phúc đến, diệu tinh sáng sửa, đại cát.

Thực ra, ông chấp chương Khâm thiên giám nhiều năm như vậy, hiếm có cặp đôi nào lại tình nguyện cưới gả như lần này. Nhân duyên vốn là do trời định, sao phải để ý cát hung? Quan trọng chỉ là nam nữ có hợp ý hợp tình hay không thôi mà.

Thẩm Quát là lễ quan, tiệc cưới cũng là việc mà ông hay xử lý, nhưng lần này lại là hôn lễ của khuê nữ nhà mình. Phô trương quá thì người đời chỉ trích, mà đơn giản quá thì không phóng khoáng chút nào.

Đang lúc do dự, ông thấy Hoàng hậu nương nương ôm Bạch Thánh Hiên đi tới, mà thực ra cũng không phải là ôm.

Bởi vì cân nặng của Bạch chủ tử mọi người đều hiểu rõ như ban ngày, như ba lớp mỡ ngấn trên bụng kia đâu thể nào ăn ngày một ngày hai mà thành được.

Vì lẽ đó, nương nương chỉ ôm lấy cái đầu của nó, còn hơn nửa người được lê lét trên đất.

Không phải Bạch Thánh Hiên không tự mình đi được, mà tại vì nương nương cho rằng, như vậy mới hùng dũng làm sao.

Thẩm Quát hoảng hốt vội vàng quỳ xuống, lại bị bà đưa tay ngăn lại.

“Đều là người một nhà cả, không cần giữ lễ tiết làm gì. Mai ông cũng phải tham lễ đấy, hôn sự cứ giao cho Lý Thiệu Hách đi, ta gọi ông ta tới rồi, hai

người bàn giao lại.”

“Tham, tham lễ?”

Theo thông lệ của Khánh Nguyên từ xưa đến nay, Hoàng tử cưới vợ sẽ được thiết cung yến, thậm chí không cần đón dâu, cứ khiêng người vào cung luôn là được. Tế bái thái miếu, lễ bái thánh thượng nương nương, sau khi bãi trượng hồi phủ thì tổ chức tiệc yến.

Trong thời gian đó, cha mẹ nhà gái sẽ không được lộ diện, đặc biệt là nữ nhân gả vào hoàng gia, có lẽ một đời một kiếp sẽ là người hoàng thất, một là để thể hiện thiên uy, hai là để thần tử tự suy xét lại, không được nghĩ mình đứng trên người khác, dựa vào hoàng thân mà hung hăng, náo loạn.

Nhưng Hoàng hậu nương nương lại cho ông tham lễ!

“Ừm, ngày ấy ông và Thẩm phu nhân hãy cùng tham lễ nhé, đều làm cha làm mẹ cả mà, có gì mà không thể. A Hành gả tới đây, ta sẽ yêu thương con bé, ông cứ yên tâm.”

Thẩm Quát chỉ biết vị nương nương này không hề kênh kiệu, nhưng không ngờ bà lại hiền hòa như vậy. Có lẽ tính tình của Tô tiêu vương gia được học từ mẫu thân.

Ông há hốc mồm, muốn nói tiếng tạ ân, nhưng chưa thốt thành lời đã cúi đầu òa khóc.

“Nương nương nhân hậu, vi thần vô cùng cảm kích.”

Ông thừa nhận mình không phải là người có tiền đồ gì nhiều, là một phụ thân, từ lúc hài tử chín tuổi ông mới bắt đầu học cách làm cha. Thẩm Hành không ngoan, nhưng trong lòng ông con vẫn là bảo bối, vốn cứ tưởng có thể xướng lễ đã là trọng thưởng lắm rồi, không ngờ ông còn có thể tham dự đại điển, sao mà không cảm động cho được.

Có lẽ là lần đầu tiên Hoàng hậu nương nương thấy một người khóc than như thế, bà cảm thấy rất mới mẻ, đứng nhìn chăm chú hồi lâu rồi mới nói:

“Ha ha, không cần khách sáo vậy đâu, kỳ thật có người cần Tô Nguyệt Cẩm ta đã vui lắm rồi, khổ cho mọi người quá.”

Nhìn một người cười nói: “Ha ha”, và một gương mặt cứng đờ nói “Ha ha” hiệu quả quả nhiên hoàn toàn khác biệt.

Thẩm Quát thừa nhận mình bị hoảng luôn rồi.

Các thần tử ít khi được nhìn thấy cung phi, cho nên ông đâu có biết nương nương bị đơ mặt thế này.

Ngày đại hôn hôm đó, cả kinh thành chìm trong một không khí vui mừng, tám ngự tứ khiêng kiệu hoa quanh thành rờng rã một canh giờ. Lúc bách tính chấp tay chúc mừng, cảnh tượng vui vẻ đó khó mà miêu tả thành lời.

Đoan tiểu vương gia không đứng trước cửa cung như dự tính, mà lại cười bạch mã tự mình đón Thẩm Hành vào cung.

Mũ miện áo quần đỏ thẫm, trên vai được thêu hoa văn nhật nguyệt, đường viền tay áo cũng được đính chỉ vàng, người nào đó càng trở nên phong thần tuấn tú, anh khí phi phàm.

Đôi đồng tử trong suốt chỉ cần ngoảnh đầu thôi cũng làm bao thiếu nữ hồn xiêu phách lạc. Chỉ tiếc làm tâm mắt của hắn từ đầu tới cuối vẫn dừng nơi cổ kiệu, người ngồi trong đó, là thê tử của hắn. Từ lúc mới biết yêu, hắn đã quyết tâm phải bảo vệ nữ nhân đó suốt một đời. Sau hi kiệu dừng lại, Thẩm Hành nhìn thấy một bàn tay khớp xương rõ ràng vươn tới dưới khăn voan. Nàng mím môi, chậm rãi đặt tay vào lòng bàn tay hắn.

Trong nháy mắt đó, cảm giác hạnh phúc mà cả đời này nàng chưa bao giờ trải nghiệm, cả cuộc đời này, nửa đời sau này, nàng sẽ giao lại cho nam tử đó. Lòng bàn tay man mát, là nhiệt độ của hắn mà nàng từng quen thuộc, nhưng lúc này lại uơn ướm mồ hôi.

Hóa ra, không phải chỉ có mình nàng lo lắng. Nàng nghịch ngợm khều khều lên tay hắn, người kia lại siết lấy chặt hơn.

Tế bái thái miếu, hai người được Lễ bộ thị lang Lý Triệu Hách dẫn đường, bước lên thềm đá, tiến hành hát lễ. Thẩm Hành bị khăn voan che phủ, nên không nhìn rõ thứ gì, chỉ biết chăm chú đan tay vào lòng bàn tay dịu dàng chân thật, khiến cho nàng cực kỳ an tâm.

Sau hi buổi lễ kết thúc, nàng nghe tiếng cha nàng tấm tức khóc, tiếng nương nương dịu dàng an ủi, và cả hai tiếng “Ha ha” của Hoàng hậu nương nương. Hoàng đế bệ hạ từ trước tới nay vẫn cực kỳ nghiêm túc, nhưng giờ lại im lặng không nói năng gì. Trên đường trở về vương phủ, Đạo Đạo còn líu ríu bên tai: “Lão gia khóc kinh khủng như thế, sao tiểu thư không cảm động gì thế”. Nàng nắm chặt tay đặt trên đầu gối, nghẹn ngào đáp lại: “Từ

Doan vương phủ tới Thẩm phủ còn không mất một khắc đồng hồ, cha ta chỉ làm quá thôi mà. Em nhìn giúp ta xem, có gỡ được hai hạt ngọc trên mũ xuống được không”.

Đạo Đạo -_-~~~ “Cái này không gỡ được, tiểu thư kiềm chế lại đi.”

Tân phòng bố trí không hề xa hoa, nhưng lại cực kỳ trang nhã, Thẩm Hành được Tô Nguyệt Cẩm dìu xuống ngồi trên giường hỉ.

Trong giây phút khẩn voan được nhắc lên, nàng nhìn thấy khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt kia, đuôi lông mày khẽ nhướng cao, ý cười không sao kìm nén được.

Vì trong phòng còn có nhiều người khác, nàng không thể không biết rụt rè, chỉ có thể cong môi cười lại với hắn.

Làm Tô tiểu thiên tuế bất giác cười to.

Hai phu thế động phòng hoa chúc lại cùng cười khúc khích, làm mấy lão ma ma đã hầu hạ nhiều năm cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào như vậy, ho khan đến toác cả họng mà hai người kia cũng chẳng buồn để ý đến mình.

Bà lấy táo đỏ quăng lên mặt giường, vừa nhẹ nhàng nói vài câu chúc tụng cát tường.

Người nào đó lại vờ như không biết, nằm ườn trên giường không chịu dậy.

“Đã đưa vào động phòng rồi mà, mấy người còn tới đây làm gì?”

Trong thoai bản chỉ tả tới đây thôi.

Nhóm đầy tớ lại ho khan một trận, cũng may Quế Viên công công chạy lại trình bày.

“Vương gia, hoàng thất gả cưới không thể so sánh với dân gian, bách quan còn đang đợi ở bên ngoài đó.”

Quả thật, những điều Tô tiểu vương gia hành động từ trước tới nay vẫn vô lý vậy thôi.

Ông thấy ngài ghé sát tai Thẩm Hành nói một câu gì đó, sau mới mang về mặt “Ta thành hôn mắc mớ gì đến mọi người” cực kỳ bất mãn đi ra ngoài.

Để lại Thâm Hành đỏ bừng cả mặt và Đạo Đạo tò mò mắt to trừng mắt nhỏ.

“Tiểu thư, Vương gia vừa mới nói gì đó ạ?”

“Không nói gì hết.”

“Không nói gì là sao?”

Thâm Hành nhìn hàng lông mày chữ bát của nàng ta, nếu không nói chắc người kia sẽ nhất quyết không tha, nên đành đáp vội:

“Chàng nói ta nên ăn gì đó tạm đi, buổi tối chờ chàng về ăn tiếp.”

Chỉ thế thôi?

“Thế thôi mà.”

“Thế tiểu thư đỏ mặt làm gì?”

“Ai đỏ mặt? Ta nóng mà.”

Nàng không nói đâu, tên khốn Tô Nguyệt Cẩm kia còn nói thêm một câu, ăn nhiều sẽ không tiện...ờ~~ nữa?

Đồ xấu xa đáng ghét!

Chương 80: Ngày thứ nhất sau đám cưới.

Cả một ngày Thẩm Hành không ăn được miếng cơm, sáng sớm vừa mới mở mắt ra đã bị nha hoàn trong cung lăn qua lăn lại đủ kiểu, búi tóc, rửa mặt, trang điểm. Từ trước tới nay, Đạo Đạo chỉ dùng mỗi một cách, bây giờ, cô nô tì kia đứng cạnh mới cảm thấy ngạc nhiên, hóa ra hầu hạ tiểu thư chính là như thế.

Giờ người trong phòng đã đi ra gần hết, chuyện thứ nhất cần làm là phải thay một bộ quần áo khác và gỡ cái mũ phượng nặng chết người trên đầu này ra.

Sau khi vào cửa, cả người Tô Nguyệt Cẩm toàn mùi rượu, Thẩm đại tiểu thư đang ngồi khoanh chân trên giường ăn đậu phộng, bên cạnh, vỏ đậu phộng đã chất thành mấy đống. Nhìn thấy hắn đi vào thì nhiệt tình chào hỏi. “Chàng đã về rồi à?” Tô tiểu thiên tuế khẽ ừ một tiếng, nhưng không động đậy gì, chỉ dựa người vào giường, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Thẩm Hành bị hắn nhìn thì hơi mất tự nhiên, bực bội véo hắn một cái.

Trên người nàng mặc thường phục màu đỏ thêu hoa tròn rất đẹp, mái tóc dài đen nhánh như tơ, buông xõa phía sau. Khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú lại mộc mạc động lòng người, đôi mắt hạnh mở to, cầm đậu phộng trong tay lại càng ngây thơ dễ mến. Hắn lười biếng vẫy vẫy tay. “Vừa mới làm cô dâu mà đã lạnh nhạt thờ ơ với ta như vậy, tốt xấu gì thì cũng phải giả bộ giúp ta cởi áo ra đi chứ?”

Lúc này Thẩm Hành mới hiểu, vị gia trước mặt này đang chờ nàng hầu hạ. Bất đắc dĩ bước lên phía trước. “Từ trước đến nay quần áo của cha ta toàn tự mình cởi thôi.”

Dù là như vậy, nàng vẫn duỗi tay giúp hắn cởi nút buộc xiêm áo. Cát phục này đúng là phiền phức, cái nút buộc trước ngực như cố tình đối nghịch với nàng, càng lôi càng kéo lại càng gấp. Nàng bực bội áp sát vào nhìn kỹ thêm một chút. Đúng thời điểm này, Tô Nguyệt Cẩm cúi đầu xuống.

Làn hơi lạnh lung say lòng người phả xuống từ đỉnh đầu phảng phất. “Ngốc vậy à?”

“Ai ngốc? Rõ ràng cái nút buộc này có vấn đề.”

Nàng bất mãn đẩy hẳn một cái, dứt khoát chuyển qua chiếc thắt lưng thêu hoa, trực tiếp kéo thắt lưng bằng ngọc bên hông xuống. Đầu ngón tay lướt qua lồng ngực của Tô tiêu thiên tuế. Một cảm giác tê dại rõ ràng, Tô tiêu thiên tuế ho khan một tiếng, hỏi một câu khiến Thẩm Hành mờ mờ mịt mịt, vừa hiểu vừa không, “Có phải hơi nhanh rồi không?”

Cởi quần áo mà còn chia tốc độ nữa à? Thẩm đại tiểu thư chẳng thềm để tâm, tiếp tục vùi đầu phân cao phân thấp với cái đai lưng, loay hoay trên eo của hắn. Phía sau có một cái nút thắt nữa, phải nới lỏng phía đằng trước ra mới mở được. Đột nhiên, bên tai phủ xuống tiếng hơi thở nặng nề, khiến lòng nàng hoảng hốt, vừa mới ngẩng mặt lên đã bị đôi môi kia chặn lại. “Nếu phu nhân đã rộng rãi như vậy thì vi phu cũng không khách khí nữa.”

Nền đỏ leo lắt, màn giường phủ xuống, che đậy hết những khung cảnh xuân quang, nhưng không giấu được không khí nồng nhiệt bao trùm khắp căn phòng.

Cho đến tận sau nửa đêm, bọn nha hoàn đứng gác vẫn đỏ mặt cho tới tận mang tai, nghe tiếng Vương phi của mình bất mãn kêu rên:

“Rõ ràng mới vừa rồi chàng còn nói đây là lần cuối cùng, chàng là đồ lừa gạt!”

“Nàng nhớ lắm rồi.”

“Ta nhớ không lầm!” Ba lần vẫn tiếp diễn như thế. “Vậy lần này là lần cuối cùng.”

“Không muốn, ta...A...Ta muốn đi ngủ. Ừ...Tô Nguyệt Cẩm, tên khốn kiếp nhà chàng!!!”

Ánh nắng sáng sớm quấy nhiễu nhiều người đang say giấc mộng, nắng vàng rực rỡ chói lòa soi đến tận cửa phòng, nhưng nữ nhân nào đó vẫn ngủ say bất tỉnh, cùng với một vị thiên tuế đang lười biếng nằm trên giường mê mẩn nhìn ái thê.

Theo thường lệ, Đạo Đạo bưng chậu nước rửa mặt đứng chờ trước cửa, đợi đến khi mặt trời lên cao đến đỉnh đầu trong phòng kia vẫn không buồn động tĩnh. Một nha hoàn đứng cạnh đó đỏ mặt nói. “Tỷ tỷ, chỉ sợ phải đợi thêm một lúc, buổi tối hôm qua Vương phi...nghỉ ngơi hơi trễ.”

“Nghỉ muộn? Nhưng hôm qua Vương gia trở về rất sớm mà.” Mấy nha đầu liếc mắt nhìn nhau, ngại ngùng cúi đầu rồi đứng im một chỗ. Quế Viên

công công cũng đang chờ phục vụ, ông nhỏ giọng nói, “Cô là hoàng hoa khuê nữ, hỏi nhiều như vậy làm gì, bảo cô đợi thì cứ đợi đi. Còn nữa, bảo hậu viện đun một thùng lớn nước ấm, chờ sau khi hai vị trong phòng dậy thì cần dùng.”

Đạo Đạo cảm thấy rất lạ kỳ, nhưng vẫn làm theo lời dặn. Nhưng trong lòng lại nghĩ, chẳng trách ngày hôm qua Hoàng hậu nương nương nói đến ngộ thiện họ mới phải vấn an, hóa ra ngài đã đoán hai người này thích ngủ...

Thực ra Thảm Hành đã tỉnh dậy từ sớm, người tập võ vốn có thính lực rất tốt, nghe tiếng mấy tiểu nha đầu đứng bên ngoài đang bàn tán và Đạo Đạo kém thông minh ra sức lải nhải, nàng cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn người ta nữa.

Gần trong gang tấc, dù không mở mắt nàng cũng biết hẳn đã tỉnh giấc rồi.

Thảm đại tiểu thư không biết làm sao để hóa giải ngưng ngừng sau một đêm tân hôn vô cùng nồng nhiệt, nàng rất lung túng, cho nên nàng liều mình quyết định, cuộn tròn mình vào cái chăn gấm đỏ, không muốn đi ra.

Động tác này hai người đã quen thuộc đến mức không thể quen hơn nữa, lần đầu tiên sau khi hôn nhau nàng cũng như vậy đấy.

Đáng tiếc Tô tiểu thiên tuế vẫn còn đang suy nghĩ, nếu ái thiếp mở mắt ra mình sẽ nở nụ cười ôn hòa thế nào đây, nhưng đối phương lại hoàn toàn không cho hắn cơ hội đó.

Đưa tay lôi một góc chăn, hắn tủi thân nói: “A Hành, nàng muốn ta lạnh chết à?” Hơn nữa cái chăn bị nàng cướp đi rồi. Bên dưới chăn, mặt Thảm Hành đã đỏ hồng một mảng, khẽ nói: “Cái kia, chàng, chàng mặc quần áo vào đã...Sau đó ta sẽ dậy.” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng một hồi, sau đó ngoan ngoãn quay lại. “Ồ.”

Rồi với giọng ra gọi mấy người ngoài kia. “Đi vào hầu hạ đi.”

Đi vào hầu hạ? Tất cả những nha đầu ngoài kia sẽ vào luôn đấy chứ? Y phục của nàng còn vứt đầy trên đất kia mà.

Ngay lúc câu nói kia vừa kết thúc, Thảm Hành đã vội vàng che miệng hắn, nói nhanh: “Khoan, khoan đã, đừng có vào.”

“Nhuyễn ngọc ôn hương” nhà mình đang chồm hồm trên người, vị thiên tuế nào đó vừa buồn bực lại vừa thấy buồn cười.

“Buông ra trước được không?” Quần áo nửa kín nửa hở, lồng ngực cường tráng chỉ che được một nửa, một nửa còn lại lộ ra ngoài.

Phóng túng như vậy, lại thiếu đi một phần phong tình lãng tử.

Sao trước đây nàng lại thấy nhân vật “Trích Tiên” không dính chút khói bụi tầm thường của nhân gian được chứ? Tên này rõ ràng là yêu nghiệt mà.

“Chàng hiểu lầm rồi.” Nàng thẹn thùng lắc đầu, không ngờ lại bất cẩn đụng vào cằm ai đó phía trên, khiến cho hấn vui vẻ cười to mấy tiếng.

“Ta nói họ mang nước vào trước đã.”

Thẩm Hành cúi đầu nghĩ một lúc, gật đầu nói. “Được, bảo các nàng để đồ xuống rồi đi ra ngoài luôn.”

Mặt mũi đã bị vứt hết rồi, có thể rứt cổ thêm chút nào thì hay chút đó vậy.

“Vậy để cho Đạo Đạo vào đi?”

“Đạo Đạo cũng không được.” Nàng lắc đầu liên tục.

Nha đầu kia quá sức tò mò, nếu như nhìn thấy trên người nàng...Khụ, nàng không biết phải giải thích quá trình đó như thế nào đây nữa...Không biết vì sao đôi mắt của Tô thiên tuế lại sáng bừng hấn lên, hấn dụi dụi khoác áo khoác lên người nàng, tự mình đi lấy nước đến.

Đối với việc sáng sớm đã được hưởng thụ kiểu săn sóc như vậy, Thẩm đại tiểu thư cảm thấy rất vui mừng, Nhưng không lâu sau đó, nét vui mừng ít ỏi đã tan thành mây khói, bay xa bay xa...

“Tô vương gia, chàng không cảm thấy càng nên đi ra ngoài à?”

Cầm khăn tay đứng cạnh thùng làm gì?

“Ta đi ra ngoài thì ai hầu hạ nàng đây?”

Ai cần chàng hầu hạ?! Thẩm Hành liếc mắt, cố gắng ôn hòa nhã nhặn nói: “Thần thiếp có thể tự tắm mà.”

“Nhưng ta muốn giúp nàng tắm.”

”Không cần!!”

Hình như hấn có hơi chần chừ, rồi lại khẽ nhếch mày lên hỏi: “Nhưng vừa

này hình như nàng phải bò xuống mà.” Sức để xuống giường còn không có thì tắm rửa kiểu gì?

Rốt cuộc là vì ai nàng mới thành như vậy?!! Vốn định giả bộ là Thâm vương phi hiền huệ đoan trang, nhưng mới ngày đầu thôi nàng đã không nhịn nổi, trực tiếp ném thẳng quần áo của người nào đó bay ra ngoài.

Thế là, ngày đầu tiên sau khi thành hôn, hết thầy nha hoàn ở bên ngoài cửa hậu viện đều nhìn thấy, Vương gia nhà họ bị nhốt ngay ngoài cửa, chữ “đàn bà chua ngoa” trong sách viết ai cũng hiểu rõ ràng.

Sau khi cưới, họ còn phải vào cung để thỉnh án và tạ ơn thánh thượng nương nung. Mặc dù lúc ra cửa Thâm Hành vẫn cố gắng hết sức để nhìn thẳng phía trước, nhưng ánh mắt vô tình vẫn nhìn thấy gò má đỏ bừng và hoảng sợ của đa số nha hoàn.

Động tĩnh...quá lớn...

Nếu như có thể, nàng rất hy vọng có thể quay trở lại đêm qua, để cho nàng nói lại chút mặt mũi nào đó.

Trái lại, Tô tiểu thiên tuế lại khí định thần nhàn. Hiếm khi thấy hấn mặc măng bào bằng gấm xanh đen, eo thắt đai ngọc, tóc dài dùng trâm ngọc búi lên, quý khi mà thông dong là thế.

Bởi vì phải gặp thánh giá nên Thâm Hành cũng cố ý chọn một bộ trang phục trang trọng bằng tơ tằm đỏ thẫm, thêu chim công bằng chỉ vàng, vạt áo rộng, làn váy dài chấm đất. Trên búi tóc cài mấy viên đồng châu, vừa thanh tục, vừa không kém phần linh hoạt.

Chậm rãi ngồi lên xe ngựa, hai người đều cảm thấy không hài lòng với trang phục của mình.

Hai người đều thuộc dạng thoải mái và lười nhác, bỗng dưng phải ép mình vào trong kiểu trang phục như đóng hộp thế này, sao mà dễ chịu cho được.

Một người cau mày nói: “Đầu nặng quá.”

Một người ghét bỏ ống tay áo quá rộng. Sau đó cả lơ phát phơ ngồi cùng nhau, cùng bàn bạc xem nên làm sao để tiến cung ít hơn thì tốt.

Quê Viên công công co quắp khóe miệng, mắt nhìn đáng vẻ không tìm không phổi của hai người kia, ông cảm thấy câu nói “không phải người một

nhà không vào cùng một cửa” được truyền lại qua bao đời, đúng là không tin không được.

Từ Khánh Nguyên triều cho đến nay đã được trăm năm, các đời quân chủ đều chăm lo việc nước, giang sơn dưới các thời trị vì cũng quốc thái dân an. Bắc Tĩnh đế Tô Trầm Vũ hai mươi bảy tuổi mới kế thừa ngôi vị, không phải vì tài học không đủ xuất chúng, mà là vì năm đó các hoàng tử có tài học xuất chúng quá nhiều. Ngày ấy không thiếu chuyện đá đá lẫn nhau, tranh quyền đoạt thế, chính quyền chia phe chia cánh, ai cũng ủng hộ chủ tử của nhà mình.

Không ngờ tranh đến vỡ đầu chảy máu, cuối cùng kẻ không có lòng lại ngồi lên ngôi vị kim thượng cho tới tận bây giờ.

Tuy là không trâu bắt chó đi cày, nhưng không thể không nói, Tô Trầm Vũ là một Hoàng đế tốt. Ngoài tính tình tùy tiện và sớm nắng chiều mưa ra, điều duy nhất khiến sử quan ghi chép lên án là hậu cung dòng dõi không phong phú, hoàng tử công chúa chỉ có được bảy người.

Hậu cung của đế vương như vậy chỉ có một không hai. Sức khỏe hoàng hậu nương nương không tốt, sau khi sinh được Tô Nguyệt Cẩm thì không sinh thêm được nữa, triều thần mấy lần khuyên can đều bị thánh thượng lạnh lùng phản bác.

Thẩm Hành làm vương phi, theo lễ nghi thì sau khi cưới phải kính trà cho các vị thúc phụ, cô dì, chú bác. Nhưng bởi vì bối cảnh gia thế Hoàng thượng cực kỳ đặc biệt, vậy nên ngày đầu tiên của những cô dâu trong hoàng tộc không cần phải kính trà chị em, đây cũng là điều khiến các cô nương khác phải ghen tị tới đỏ bừng cả mắt.

Đại hoàng tử Tô Nguyệt Quân từ nhỏ đã được đưa đến đất phong, nghe nói Nhị hoàng tử Tô Nguyệt Sâm là con trai của Mẫn Phi, sau vụ án hương liệu năm đó thì không biết tung tích ở đâu nữa. Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều ở ngoài tái ngoại, chỉ còn lại hai tiểu công chúa, một người năm ngoài đã xuất giá, còn lại một người chính là Thất công chúa của Lạc quý nhân ở trong lãnh cung, Tô Nguyệt Hoa.

Nhưng mà ngày ấy, nàng ta cũng cáo ốm không xuất hiện.

Lúc đi chậm chậm đến Phượng Loan điện, trong lòng Thẩm Hành cũng có phần sốt sắng. Trong tiềm thức của nàng, nàng cảm thấy Thánh thượng không thích mình cho lắm, hãn nữ (phụ nữ gan dạ) cũng sợ gặp cha mẹ

chông, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh, vừa mới bước vào cửa đã sấp sấp ngã ngửa suýt thì té ngã.

Tô tiểu thiên tuế vuòà đỡ nàng dậy, vừa nói với Thánh thượng. “Lần sau phụ hoàng có thể chuyển sang chỗ khác ngồi thêu được không?”

Nam nhân thêu thùa vốn đã là chuyện lạ, huống chi người bây giờ đang xe chỉ luồn kim lại là thánh thượng. Thảm đại tiểu thư không sùi bọt mép, hai mắt tròn tròn ra đã bình tĩnh lắm rồi.

Trái lại Thánh thượng vẫn thản nhiên, khoan thai tiếp tục việc thêu thùa. “Bức bách điều hương phượng này con thấy sao?”

Dĩ nhiên câu hỏi này là dành cho Thảm Hành. Nói thật, đường may kia cũng hết sức bình thường, so sánh với các tác phẩm khác thì cũng không hề đặc sắc. Thảm Hành nhìn cẩn thận một chút, thành thật nói: “Rất bình thường.”

“Ồ?” Thánh thượng nhíu mày, “Bình thường thế nào?”

“Lông đuôi của phượng hoàng rục rỡ, vốn nên dùng sợi chỉ bạc để thêu ở phần đuôi. Nhưng Thánh thượng thêu như thế này, dùng chỉ thêu bằng vàng để thêu đuôi phượng hoàng. Mặc dù là quý khí hơn so với những loài chim khác, nhưng lại không nổi bật là bao. Thảm Hành to gan phỏng đoán, Thánh thượng muốn dùng cái này để cảnh cáo gia quyến hoàng thất, phượng có thể bay liệng khắp bầu trời là nhờ vào sự ngoan ngoãn cung thuận của bách chim, vì vậy chớ coi đây là quyền ưu của mình mà mất đi sự tôn trọng nên có.”

Bắc Tĩnh để híp mắt lại, “Vậy phải làm thế nào mới khiến bách điều cung thuận?” Thảm Hành cúi đầu đáp. “Khi nên ngu dốt thì ngu dốt, lúc cần sáng suốt thì sáng suốt, người khác không hiểu được, kẻ khác nhìn không thấu, đương nhiên sẽ kính cẩn nghe theo.”

Nghĩ không ra, nhìn không thấu? Bắc Tĩnh để đánh giá Thảm Hành một lượt, khẽ cất giọng cười, “Lão thất phu Thảm Quát kia có thể dạy dỗ một khuê nữ thông minh như vậy đúng là hiếm thấy, khen thưởng.”

Thảm đại tiểu thư yên lặng lau hai giọt mồ hôi bên thái dương, nàng cảm thấy ngày thường đọc thêm vài quyển sách vở cũng có lúc hữu dụng, chí ít cũng có khi cần tới.

Ngày đó, bệ hạ ban thưởng khá nhiều, đều là những trân phẩm quý hiếm.

Theo như sử quan ghi chép lại cho hậu thế, Đao Vương phi vừa mới vào cung, vừa vào cửa điện đã cúi đầu sát đất hành đại lễ. Đế hậu rất vừa lòng, mỉm cười ban thưởng vô số vật. Lại tán dương: Con gái lễ quan quả nhiên có hiểu biết. Từ đó về sau, tất cả nữ nhi trong cung đều tự mình noi theo, trở thành một trong những đại lễ vấn an của cô dâu hoàng thất. Những chuyện này tất nhiên là chuyện của ngày sau.

Chương 81: Ái tình

Đương nhiên Thẩm Hành không biết, trong lúc vô tình, câu chuyện “Cầu huyết” của nàng đã truyền thành giai thoại. Nàng chỉ biết sau khi trở lại, thiệp mời của các vị quan gia phu nhân càng lúc càng ít đi.

Nhìn từng bao tải giấy đỏ trên nền đất, đột nhiên nàng phát hiện, hóa ra gia quyến của văn võ bá quan cũng là một quần thể không hề nhỏ. Nếu phát cho mỗi người một lượng bạc thì tiền tiêu tháng của nàng cũng đi tong.

Kết quả là, nàng chấp bút viết thư, cảm tạ lời mời nhiệt tình của đối phương, đồng thời cũng biểu đạt sức khỏe mình không tốt, không cách nào ra ngoài được.

Văn bay chữ lượn, tự nhiên lại thấy mình cũng có chút tài nghệ nho sinh.

Theo suy nghĩ của Thẩm Hành, những tấm thiệp này đưa lại, có lẽ cũng thu được một đồng quà đáp lễ. Nàng sẽ cầm đi đổi bạc, vừa vặn chia cho nhóm hài tử không có ăn trong vùng, cũng sửa được thêm mấy ngôi miếu đồ.

Giao lưu giữa các hậu viện cũng là một môn học vấn, biết tiến biết lùi, ứng dụng hài hòa đó mới chính là đạo.

Nhưng mà có một số thời điểm, có thể xảy ra những chuyện không như mong muốn.

Ngày thứ hai sau khi phát thiệp mời, Thẩm đại tiểu thư nhận được một núi các món quà đáp lễ. Nhưng vấn đề là, những thứ đồ này đều là thuốc bổ chuyên bồi bổ nữ nhân, hơn nữa còn đã sắc xong rồi!!

“Hồng mễ trùng thảo ngân nhĩ canh, hồng đường tuyết liên chung, ô kê lộc nhung thang... Tiểu thư, gần đây tiểu thư không thoải mái à?”

Những dược thiện này đều là các phương thức dưỡng thai và an thai bí truyền. Nghe nói những tiệm thuốc ở kinh thành luôn sẵn lòng tìm kiếm, thậm chí, khi con mình vừa mới tròn một tháng, họ đã bắt tay vào tìm kiếm truy lùng.

Đạo Đạo ôm một bát thuốc chạy tới gần rồi hỏi.

“Nô tỳ nghe nói, ngoài kia người ta suy đoán tiểu thư và vương gia có con rồi mới thành hôn, là thật sao?”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn mây bay ở chân trời xa xa.

“Chẳng lẽ là thật sao.”

Nàng cũng mong điều đó là sự thật.

Không biết từ lúc nào, thành tựu bát quái ở trên phố đã vươn lên đến một tầm cao mới, giờ chỉ cần nhìn thấy những chén canh kia, nàng chỉ có thể phun ra sáu chữ: “Đổ canh đi, bát mang đi bán lấy tiền.”

Nàng không tin, bằng trí thông minh và tài trí của mình, chẳng lẽ không sửa được cửa sổ của mấy ngôi miếu đồ?

Lúc Tô Nguyệt Cẩm trở lại, Thẩm Hành đang đếm bạc trên giường, gió vun vút len lỏi qua song cửa sổ, hắn đưa tay nhét tay mình vào trong lòng bàn tay nàng:

“Có lạnh không?”

Hắn lười biếng dựa vào trên người nàng.

“Lạnh, chàng bảo thiếp ủ ấm cho à?”

Tay của hắn vẫn chẳng có hơi ấm nào như trước, lúc trời lạnh nó sẽ càng lạnh hơn. Bàn tay nhỏ bé ấm áp phủ kín bàn tay kia, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Sao lại lạnh thế này? Không phải đã hết độc rồi mà?”

Hắn nằm ườn trên giường không lên tiếng, rồi hỏi ngược lại nàng.

“Ta thấy hậu viện nhiều đồ quá, ai đưa tới à?”

“Còn có thể là ai nữa chứ, gia quyến của các đại thần đưa một ít thôi mà.”

Nàng ú ớ đáp, chỉ lo hắng lại hỏi gì thêm.

Tô thiên tuế lại không muốn nghe theo, đầy hứng thú nhìn nàng.

“Đưa cái gì?”

“Thì một ít đồ ăn bình thường, rất... bình thường ấy.”

“Rất... bình thường sao?” Hắn học cách nàng kéo dài âm cuối.

“Sao ta nghe nói, có người sức khỏe không tốt, nên mới có mấy thứ đồ này nhỉ.”

Hắn nghe nói? Nghe ai nói?

“Hôm nay Vương Ngạn Thần tới tìm ta, nói lung tung nên rất khó hiểu được.”

Hắn nói xong thì mỉm cười liếc nàng một cái.

Thẩm Hành trừng mắt nhìn lại, cả gò má đều đã đỏ cả lên. Vương Ngạn Thần là ngự y trong cung, thường ngày sẽ phụ trách bắt mạch cho hoàng thượng và nương nương.

Hắn đã biết, không lẽ hai vị trong cung kia...

“Là mọi người hiểu nhầm thôi.”

Nàng cố gắng tỏ ra rất tự nhiên, yên lặng nhét vào một quả hạch đào vào trong miệng.

Bởi vì chuyện này không chỉ thể hiện khả năng truyền đạt của nàng, mà còn gián tiếp bộc lộ trí thông minh, còn... Khắc khắc...

Tô Nguyệt Cẩm buồn cười nhìn khuôn mặt mập mạp trắng trẻo ngay trước mắt, hắn tiến sát tới rồi cung chiều nói.

“Phương thuốc gì thế, giữ lại đi, sớm muộn gì cũng dùng tới thôi.”

Hắn muốn có con, trai hay gái gì cũng tốt.

Thẩm Hành cúi đầu nhìn đôi hài của mình, nàng thấy rụt rè thế nào cũng không đáng bận tâm, thế là ha ha cười lại.

“Thì cứ sinh thôi, sinh mười bảy mười tám đứa cũng náo nhiệt.”

Bóng cây vất ngang, gió xuân phơ phới, đúng là thời tiết phù hợp để thai nghén thêm một sinh mệnh mới.

Nhưng mà Thẩm đại tiểu thư đã quên, có con chỉ là kết quả, còn muốn có con lại là một quá trình.

Sáng sớm hôm sau, nàng cảm thấy chỉ cần một đứa thôi là đủ.

Cuộc sống sau khi cưới không vui vẻ giống như trong tưởng tượng, tuy không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, nhưng gọi Tô thiên tuế lên ứng mào

còn khó khăn hơn cả phụng sự ai.

“Phụ hoàng tin tưởng con, nhất định có thể gọi thẳng nhóc kia vào triều đúng hạn.”

Lời thánh thượng nói còn văng vẳng bên tai.

Thẩm đại tiêu thư dùng đưa ba chiếc vòng tay bằng vàng ròng hồi lộ, mỗi một bước đi đều khó khăn hơn nhiều.

“Ô Nguyệt Cẩm... Nhanh lên một chút nào, sắp muộn rồi đấy.” Ròng rã nửa canh giờ, thế mà ai kia vẫn không chịu ngồi dậy.

Sau một hồi lâu.

Phía đầu chăn có cái đầu chui ra, ung dung thong thả nói.

“Nằm một lúc nữa thôi.”

“Không được.”

Nằm nữa thì tan triều mất.

“Nhưng ta ốm mà.”

Thẩm Hành cắn răng.

“Cớ này hôm qua chàng đã sử dụng rồi.”

“Thì cái chăn bị bệnh, ta phải nằm trên giường chăm sóc nó, nàng có muốn nằm luôn không?”

Chàng có thể chân thành hơn không hả?

Thẩm đại tiêu thư co giật khóe miệng, đột nhiên nghĩ tới câu mà Hoàng hậu nương nương từng nói: Sau này phiền con chăm sóc nó. Cuối câu còn kèm thêm hai chữ “ha ha” đầy ý vị.

Chỉ hận nàng hiểu ra quá muộn màng.

Những tháng ngày “giương nanh múa vuốt” trôi qua, nhưng không thể phủ nhận là, tất cả mọi người đều nhận thấy, tình cảm của Vương phi và Vương gia rất tốt.

Nếu một người bãi triều về muộn, một người khác sẽ đứng trước cửa ngóng trông. Bị phát hiện ra còn không chịu thừa nhận, làm bộ như đang

ngắm hoa xem nước.

Một người nói ra ngoài mua đồ, một người khác sẽ theo sát cạnh bên. Không cần tô tó, không cần hầu hạ, lúc trở về đồ đạc sẽ được Vương gia xách trên tay, khéo mắt đuôi mày là ý cười nồng đậm.

Người ta vẫn nói: Phu quân là trời, thê tử là thần, có tôn ti có thứ tự mới là luân thường. Nhưng ở trong Đao vương phủ này, vị trí phu thê lại ngang hàng với nhau.

Dần dần có người hiểu rõ, hóa ra “cử án” không nhất định sẽ phải tề mi, “trương kính” cũng không nhất thiết phải “Nhu tân”, cuộc sống thật ra chỉ là những điều nhỏ nhặt. Thỉnh thoảng khoe khoang, thỉnh thoảng làm càn, không cần nề nếp, mới là tình yêu đơn giản nhất.

Người ta nói mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, thực ra lúc Thẩm Quát gặp nạn, nàng cũng xem như linh hội được điều này.

Từ khi nàng “Đắc đạo” lên làm Vương phi, “gà chó” gần xa cũng bắt đầu rục rịch, muốn “thăng thiên” cùng mình.

Cứ ba năm hôm lại có bái thiếp sang, kim ngân ngọc khí không biết bao nhiêu kể hết. Ngoài gia quyến của triều thần, nàng còn có một vị bà con xa, cũng xem như từng có ân với Thẩm gia ngày trước, ngày ngày chờ trước cửa.

Lúc trước Thẩm đại tiểu thư vẫn nghĩ, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, đóng cửa chào khách là xong thôi. Nhưng không lâu sau lại lan ra tin đồn Thẩm vương phi xem thường việc qua lại với thân quyến triều đình, không để ý tới người nhà hàng xóm.

Những lời này không có ai dám nói. Nhưng có thể lan truyền đi như vậy, không cần nghĩ nhiều cũng biết, có lẽ là Thất công chúa chưa lộ diện mà thôi.

Đạo Đạo nói: “Tiểu thư, chúng ta kể chuyện này cho Hoàng hậu nương nương đi.”

Vừa mới đại hôn đã có tin đồn như vậy, thực sự không êm tai chút nào.

Nàng cúi đầu vuốt vuốt ống tay áo.

“Không quan trọng hà tất phải ảnh hưởng lão nhân gia, em đi xem thử, phu nhân nào có để lại bái thiếp thì ghi danh sách lại xem.”

“Tiểu thư định đánh người à?” Như vậy không hay lắm đâu?

Thẩm Hành đỡ thái dương than thở.

“Ngày mai làm yến tiệc ở hậu viện, ta muốn mời các vị phu nhân dự tiệc.”

Chương 82: Nhất yên thành danh

Chuyên ngữ: Địa Đản

Trong sương phòng được trang hoàng tinh xảo, trên bàn, thức ăn còn bốc hơi nghi ngút.

Thất huân bát tố, chiêu đãi gia quyến của mười mấy quan gia. Yên tiệc chu đáo, món ăn cũng chú ý cẩn thận, chỉ tiếc những món ăn này lại mang đầy ngụ ý, khiến cho người ta vừa vào đến cửa đã không dám phóng khoáng. Mọi người đều biết, thường thì món ăn bày đôi không bày đơn, như bốn mận một canh, sáu mận một chay, chưa từng gặp qua những số lẻ như bày, chín thế này.

Câu tục ngữ Thất điên bát đảo có nghĩa là hoa mày chóng mặt. Còn lời ám thị này hướng đến ai, phải xem bữa cơm này ăn thế nào mới được.

Thẩm Vương phi khoan thai đến muộn, nàng mặc một bộ váy ngày thường màu trầm hương thêu hoa văn nho nhỏ, chậm rãi đi vào cửa, trâm vàng hờ hững trên búi tóc lay lay, mộc mạc nhưng không kém phần quý khí.

Một khuôn mặt tươi cười, long lanh linh động, đặc biệt là đôi mắt hạnh kia, lúc nhìn xung quanh như làn thu thủy khẽ gợn sóng nhấp nhô, vô cùng hòa hợp.

Nàng khẽ mỉm cười chào hỏi: “Các vị phu nhân đã tới đông đủ rồi sao? Vài ngày trước không may nhiễm phong hàn, chờ một thời gian mới đến gặp mọi người được, ta thật lòng áy náy, mời các vị mau ngồi xuống đi.”

Mấy phụ nhân thấy thế đều phụ họa nói vâng vâng, chọn những lời hàn huyên dễ nghe mà nói, vừa lén lút suy đoán dụng ý của người này.

Bởi vì những người xuất hiện ở đây đều là các phu nhân của quan tam phẩm trở lên, tâm tư muốn nịnh bợ Đ oan vương gia đâu phải mới ngày một ngày hai.

Bởi vì trước đây ít khi chú ý tới Thẩm Hành, giờ lại thêm mấy món ăn được bày biện ở trên bàn kia, họ nói gì cũng cẩn thận hơn nhiều.

Ngược lại, có một vị “tẩu tẩu” không có đầu óc cho lắm, ý vào quan hệ mà há miệng nói thẳng. “Có lẽ Vương phi đã quên rồi, ta là chị dâu nhà cô, lúc còn nhỏ từng bế cô nữa đấy.”

“Ồ?” Thảm Hành ngược đầu nhìn vị phụ nhân trước mặt. “Đúng là không có ấn tượng gì cả.”

Nàng nhớ đến tận năm chín tuổi mình mới cùng nương đi từ Văn Hà Sơn trang quay trở lại kinh thành, lời nói dối thể này không có trình độ bao nhiêu.

Vị phụ nhân kia cứ tưởng nàng không hay biết gì, càng nói càng đắc ý. “Chứ sao nữa, lúc đo cô gầy gầy bé bé, vừa nhìn đã biết sau này chắc chắn sẽ là một mỹ nhân, lúc ấy ta còn nói với lão gia nhà chúng ta, đứa bé này có số phú quý, tương lai phải gả cho nhà vương hầu mới xứng với thân phận này.”

Thảm Hành nghe thấy vậy cũng gật đầu phối hợp, “Đúng là đã ứng nghiệm với lời phúc lành của ngài rồi.”

Nếu không phải còn vương mấy người ngoài trên bàn ăn, chỉ sợ nàng đã thêm một câu, “Một quả bao tiền nhỉ, ngài có muốn bói nốt vận mệnh nửa cuộc đời còn lại của ta không?”

Nói thật, cái cửa thân thích này hơi xa, người mà nàng ta nói là cô mẫu của nàng nhưng thực ra chỉ là em họ của cha nàng. Nhà ở huyện Du Bát, mặc dù phu gia không phải là quan lớn, nhưng dù gì cũng là tri huyện của một phương, chăm lo cho bách tính cả một vùng, so với quan kinh thành còn tự tại hơn nhiều.

Lần này, tẩu tẩu đó tới đây có ý gì ai mà chẳng biết, bà muốn Thảm Hành giúp đỡ thôi ít gió bên gối thiên tuế gia, điều lão gia nhà bà lên kinh thành làm quan.

Thảm Hành yên lặng cúi đầu thôi mạnh vào nắp chén, khẽ nói: “Ý của phu nhân Thảm Hành hiểu rõ. Nhưng ngài cũng biết đây lệnh điều động không thể tùy tiện đưa ra. Mặc dù Nguyệt Cẩm là Vương gia cao quý, nhưng cũng nên tránh khỏi một số chuyện không bị hiềm nghi. Chúng ta cũng có nỗi khổ riêng, chỉ sợ việc này không thể giúp được gì.”

Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Lưu Vu Thị trở nên cứng ngắt, rồi lại nở nụ cười châm biếm: “Vương phi nói vậy là sao. Chẳng qua chỉ một hai câu nói thôi mà, làm gì mà phiền phức như thế chứ. Tiểu phụ nhân không hiểu chuyện triều đình, nhưng ta biết Vương gia có uy tín trong triều, lão nhân gia chỉ cần nói một câu thôi đã có ích hơn nhiều mười tám tầng quan hệ. Hơn nữa...”

Bà ta liếc mắt nhìn lướt qua Thảm Hành: “Chúng ta và cha cô có quan hệ

không tâm thường. Nhớ năm đó khi Thẩm đại nhân ra làm quan, nếu không phải có lão gia nhà chúng ta ở bên cạnh giúp đỡ sao có thể có được ngày hôm nay. Vương phi không nể mặt tăng thì cũng nên nghĩ tới tình cảm của cha mình chứ nhỉ?”

Lưu Vũ Thị này một là không có học, nói chuyện thô bỉ không biết tiến lùi. Những vị phụ nhân khác nghe xong đều lặng lẽ nhú mày, nhưng không ai đứng ra chỉ điểm cho bà ta đôi câu.

Những người đang ngồi đây có ai mà không vì quan hệ. Có câu ném đá dò đường, cứ căng lỗ tai ra nghe là được rồi, nhìn Lưu phu nhân, “Lúc trước gia phụ ra làm quan từng được Lưu đại nhân cho hai lượng bạc để giúp đỡ, giờ cứ mở miệng ra là lại nhắc tới việc xưa này. Nhưng nếu như ta nhớ không lầm, từ lúc cha ta tiếp nhận chức lục phẩm điện nghị đã tự mình đưa trả năm lượng bạc để báo đáp. Nếu như tính ra thì Thẩm gia cũng chẳng nợ Lưu gia cái gì.”

Tiền nợ các người, chúng ta đã trả lại gấp đôi, lúc trước nói bốn lạng thì không được êm tai cho lắm, vậy nên dứt khoát đưa luôn năm lượng bạc cũng là nhà các người đề ra. Mặc dù cha nàng xuất thân bản hàn, nhưng chưa từng vì tiền tài mà phải khom lưng. Bây giờ nói đến năm lượng bạc thì xem là keo kiệt, nhưng khi đó đối với một thư sinh nghèo hèn thì chẳng khác gia tài.

“Ôi, Vương phi nói mấy câu này làm gì, họ hàng thân thích còn nợ nần gì chứ, đều là giúp đỡ nhau lúc khó khăn thôi mà. Khi đó, hai lượng bạc kia cũng đâu phải là ít, nếu là lúc này không biết giá bao nhiêu.” Bà ta vừa nói, vừa đưa tay ra làm động tác. Năm mươi lượng sao? Thẩm Hành cười, nhìn nàng ta mà không lên tiếng, tiện thể nghe bà ta nói tiếp. “Đều là chỗ thân thích cả, đâu cần phải khiêm tốn thế này. Giờ đường công danh của lão gia nhà chúng ta không thuận lợi, muốn đến kinh thành để học hỏi thêm kiến thức, ngài nghĩ thử biện pháp gì đi.”

Mặc dù nói như vậy nhưng trên mặt Lưu Vũ Thị không có vẻ cầu khẩn chút nào, nhìn dáng vẻ kia chẳng khác nào đòi nợ.

Nếu chuyện này xảy ra với một chủ mẫu nào khác, thì cho dù nên hay không nên, có lẽ đa phần họ sẽ lấy bạc ra để đuổi đi cho rồi.

Ai mà không biết loại phụ nhân này sẽ phiền phức ra sao, nếu từ chối thẳng thừng thì không biết sẽ xảy ra gì nữa.

Đương nhiên Thẩm đại tiểu thư cũng hiểu được chuyện này, khéo môi hơi

cong lên, nàng lấy một số bạc trong hộp gỗ ra.

Họ Lưu kia vừa nhìn thấy đã cười to như được vụ, ai mà ngờ được đôi phương chỉ lấy ra chọn chọn mấy lần rồi cất vào chỗ cũ.

Sau đó lại lấy ra hai đồng tiền, đặt vào tay bà ta. “Hiếm khi phu nhân đến đây một chuyến, nếu tặng vàng thì không hợp thể tục. Hai đồng tiền này là phần thưởng bề trên hôm qua ban xuống, nghe nói phụ hoàng đã từng lấy để chơi. Lần này là ngài đến, nếu đổi thành người khác, ta không nỡ đem cho đâu.”

Lưu Vu Thị bị trượng phu xúi giục tới đây, lúc nhìn thấy hai đồng tiền kia thì tức giận đến tái mặt cả rồi, nhưng đây là đồ ngự thưởng, sao có thể đem tiêu được, chỉ đành cố gắng mà từ chối không nhận, “Sao vậy được, đồ của hoàng gia toàn là vật quý, tiểu phụ nhân nhận không nổi.”

“Sao lại không nhận được?” Thảm Hành kinh ngạc kéo bà ta. “Phu nhân chẳng kiêng nể gì mà đến đây đòi điều lệnh, có gì mà không nhận được nữa đây. Giờ thế đạo không tốt, bạc không đủ, mà đến lòng người cũng chẳng đáng bao nhiêu. Nếu phu nhân đã thẳng thắn như vậy, Thảm Hành cũng không vòng vèo nữa. Ai gọi ngài đến đây, thì ngài cứ đi tìm người đó mà đòi tiền thưởng. Bạc cửa của Đoan Thân vương phủ không cao, chỉ cần thành tâm đến bái phỏng thì sẽ mở cửa ra đón tiếp. Còn nếu không thì một bước cũng đừng hòng bước lọt.”

Lúc này, cho dù Lưu Vu Thị có ngốc đi nữa thì cũng hiểu rõ ràng.

Bà đã đến thăm nhiều lần mà không được, vốn cũng có ý định đi về. Trong lúc trù trừ lại đúng dịp Thất công chúa dẫn bà lại đây, có lẽ người kia muốn thừa nước đục thả câu, mong có một bát canh để uống, nào có nghĩ đến những chuyện khác gì.

Nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Thảm Hành, bà vội vàng ngã quy xuống đất, “Vương phi thứ tội, dân phụ ngu dốt, thật sự không có ý gì khác.” Nhưng trên mặt Thảm Hành lại chẳng có ý tức giận gì, nàng sai người đỡ bà ta dậy.

“Vương phủ này, nhìn từ bên ngoài vào thì có vẻ ngăn nắp, nhưng ngài không nhìn thấy trong viện chúng ta cây cối um tùm không có người chăm sóc đó sao? Xưa nay Thánh Thượng vẫn coi trọng hai từ đơn giản. Nếu Lưu đại nhân thật sự muốn thẳng quan thì hãy bảo ông ấy làm việc cho thật tốt. Lúc nào mà quan càng làm càng nghèo, bách tính có cuộc sống càng ngày

càng tốt, khi ấy vị quan này đương nhiên cũng có thể thăng chức được rồi. Thảm Hành là người tuân thủ nữ tắc, không tiện nhiều lời xen vào chính sự. Mấy vị phụ nhân ở đây đều lớn tuổi hơn ta, đạo lý dễ hiểu như vậy tất nhiên không cần ta dạy, đúng không?”

“Vương phi nói rất đúng.”

Cái này là vừa giết gà vừa dọa khỉ, chẳng cần động đao cũng có thể gõ đến bảy tám dài. Những vị phụ nhân đang ngồi ở đây đều âm thầm suy nghĩ, vị Thảm vương phi này không phải người có thể dễ dàng trêu chọc.

Một bàn ăn nhạt như nước ốc, nhưng câu nói kia của Thảm Hành, “Quan càng làm càng nghèo, bách tính càng phải càng ngày càng tốt” lại trở thành châm ngôn. Phu nhân Minh Lý kể lại cho lão gia nhà mình, quả nhiên hiệu quả tác động không hề nhỏ.

Từ đó về sau, trong triều xuất hiện một trào lưu mới cực kì đơn giản, ông tay áo nhà ai mà không có tới mấy miếng vá thì không đủ chứng minh tính tiết kiệm của mình vậy. Sau khi Tô tiểu thiên tuế bãi triều, hần nghiêng người dựa vào khung cửa khẽ cười nhìn nàng, “Nàng xem, giờ trong triều ai cũng mặc quần áo lam lũ hết, nàng còn có hứng thú ngồi ở đây nấu rượu nữa à.”

Thảm Hành nhếch miệng cười to, đưa tay múc nửa chén rượu hoa đào mới ủ ra, “Rượu ngon trên tay, giai nhân bên cạnh, sao lại không có hứng thú chứ.”

Bị gọi là giai nhân, đuôi lông mày của Tô tiểu thiên tuế khẽ nhướn lên.

Hương rượu mát lành, tỏa lan trong miệng, đôi môi dựa sát vào nhau phảng phất từng hơi lạnh trong lành. Khẽ vuốt bờ môi mềm ẩm áp chẳng biết từ lúc nào đã tăng thêm cường độ, mãi đến khi nàng phản ứng lại thì đã bị hần ôm trong lòng sải bước vào nhà.

Thảm Hành không an phận giã giũa hai lần: “Bây giờ vẫn còn sớm đấy.” Hần tiện tay thả màn xuống, vô cùng bại hoại đáp lại một câu: “Việc này thì phân biệt sớm muộn để làm gì.”

Mà hậu quả của việc không phân biệt sớm tối chính là, hai người nào đó đói xanh cả mắt, hơn nửa đêm còn phải bò đi tìm đồ ăn, bởi vì không muốn kinh động đến mọi người, cho nên rón rén nửa ngày trời chỉ tìm được có hai củ khoai lang.

Thở không ra hơi, Thẩm đại tiểu thư không nhịn được tức giận, “Lúc tối nhà bếp bảo để lại cơm, sao chàng lại không cho người ta phần lại?”

“Sao ta không nghe thấy?” Tô thiên tuế ung dung nhìn nàng, “Lúc ấy nàng còn tâm tình mà nghe họ nói gì nữa sao?”

Thẩm Hành: “...”

Chương 83: Người xem đó mà làm thôi

Lúc gặp lại Tô Nguyệt Hoa là vào một hôm chạng vạng trời mây đen chằng chịt. Sắc trời âm u mờ mịt như sắp đổ trận mưa.

Thẩm Hành vừa mới từ Thẩm phủ quay về, ngược mắt lên đã nhìn thấy Thất công chúa tóc dài bay bay trong bộ áo trắng thuần đứng chình ình ngay trước cửa vương phủ, tuy không kinh ngạc, nhưng cũng quý dị đôi phần. Đột nhiên nàng lại nhớ tới một câu châm ngôn trên phố: Muốn chết cũng phải chọn ngày hoàng đạo.

Thấy trời sắp mưa, vì không muốn mời người kia vào trong phòng “tâm tình”, nàng cố ý đi sát bên chân tường.

Một bộ đồ trắng phau như tuyết, áo choàng cũng trắng, cộng thêm khuôn mặt đờ đẫn trắng bệch, nhìn sao cũng giống một pho tượng xấu xí.

Thẩm đại tiểu thư siết chặt chiếc áo khoác trên người, nàng thấy mình lớn tuổi còn mập mạp như vậy, thực ra cũng có điểm tốt đấy thôi.

Mới vừa dịch người muốn chui vào cửa phủ, tay đã bị Tô Nguyệt Hoa níu lại.

“Thẩm đại tiểu thư không nhìn thấy bốn cung à? Gặp rồi mà cứ im lặng đi vào cửa vậy sao, có quy củ nữa không?”

Thẩm hành rút tay lại mỉm cười, vờ như đến bây giờ mình mới nhìn thấy nàng ta, kinh ngạc nói.

“Hóa ra là Thất muội muội à! Ta còn tưởng là nha hoàn nhà nào bất tỉnh ở đó chứ. Mắt ta kém quá, không nhận ra được, muội định đi đâu à?”

Ai là muội muội của ngươi?!

Thất công chúa hai mắt trừng trừng, nàng ta muốn nhắc nhở thân phận với mình à, nhắc xem ai mới là người không hiểu quy củ ở đây sao.

Thẩm Hành nhanh mồm nhanh miệng nhưng nàng cũng không kém bao nhiêu, nàng ta bật cười đáp lại:

“Gặp Thẩm tiểu thư thế này làm Nguyệt Hoa nhớ lại, dạo trước còn có người nói không muốn bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng kia mà. Nhắc

tới cũng lạ, đại hôn của cô và Hoàng huynh, Nguyệt Hoa cũng nên đi tới dự tiệc mừng. Chỉ có điều ấy, lòng ta không dễ chịu cho lắm, Lâm gia sắp bị chém đầu cả nhà, mấy chục mạng người như thế sao mà cười được đây.”

“Hóa ra là vậy à.”

Thẩm Hành mỉm cười nhìn nàng.

“Gần đây ta ăn ngon ngủ ngon, công chúa còn nhỏ tuổi, nếu ngủ không ngon thì nên dùng mấy loại hương an thần ấy nhé.”

Tô Nguyệt Hoa nghe xong thì thâm trầm cả mặt.

“Ăn ngon ngủ ngon?”

Nàng ta tiến lên vài bước áp sát gần nàng.

“Người không sợ có báo ứng gì sao? Cả nhà Lâm gia đều do người vạch tội, thị tộc con cháu có tổng cộng ba mươi sáu nhân khẩu, nhiều người như thế, người không sợ gặp ác mộng kia à?”

“Thẩm Hành có gì mà phải sợ?”

Nàng lạnh lùng đứng lại, bình tĩnh nhìn lại Tô Nguyệt Hoa.

“Thứ nhất, Lâm gia bị định tội là vì có người đã vu hại Thẩm gia trước, cho nên tội danh của họ cũng bị lộ hết ra.

Thứ hai, chém đầu cả nhà chứng tỏ nhà họ Lâm đã làm nhiều chuyện bất nghĩa, buôn bán quan chức, tăng thu thuế địa phương, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của người dân.

Thứ ba, Thẩm Hành không phải thánh nhân gì, người suýt nữa hại chết cả nhà Thẩm gia, ta không có gì phải đồng tình thông cảm. Mọi chuyện đều có nhân quả của nó, nếu như vào ngày Lạc quý nhân bị phế, công chúa có thể khiến người ta phải thương tình rơi lệ, thì những gì Thẩm Hành nói hôm nay, ta nghĩ người cũng hiểu đôi phần.”

“Đừng có suy bụng ta ra bụng người, chuyện gì cũng có nguồn căn của nó. Trời lạnh đấy, công chúa quay về đi thôi.”

Tô Nguyệt Hoa nhìn Thẩm Hành chăm chú, mấy lần há miệng mà không biết nói gì.

Nàng là một công chúa, tuy rằng Mẫu phi bị biếm vào lãnh cung, nhưng

Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ làm khó dễ gì nàng, cơm áo gạo tiền cũng theo bậc quý nhân, cả đời không có gì đau khổ.

Nàng không quan tâm chuyện triều đình, càng không hiểu những khó khăn của nhân gian. Nàng chỉ biết nam nhân mình yêu sắp bị xử trảm, đau khổ của nàng biết giải tỏa cho ai.

Hoàng hậu tránh mà không gặp, phụ hoàng không rảnh chú ý, muốn cầu xin cũng không có cách nào.

Ngay khi Thảm Hành sắp vào cửa, không biết nàng ta lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên đưa tay kéo vạt áo của nàng lần thứ hai.

“Lâm Hi Hòa thì sao? Không phải người rất yêu hấn à, muốn gả cho hấn mà? Giờ hấn phải vào tù, người cứ trơ mắt nhìn hấn chết như thế? Người đúng là độc ác.”

Thảm Hành đưa mắt nhìn Tô Nguyệt Hoa cứ dậm dậm không dứt.

“Ta sẽ không trơ mắt nhìn hấn chết, bởi vì ta không muốn đến xem. Năm xưa khờ dại thôi mà, nhìn nhầm người kia tưởng phu quân của mình, giữa chúng ta đã chẳng ai nợ ai từ rất lâu rồi.”

Nàng không muốn nói, dưới tay Lâm Hi Hoà cũng không hề sạch sẽ, không biết bao bách tính đã uống mạng vì hấn, người thiếu niên cười vui với nàng đã tan vỡ từ lâu rồi.

Năm tháng đúng là điều chân thật nhất, nó có thể biến một người thành dị dạng hiền lành, cũng có thể khiến người ta phải hoàn toàn thay đổi. Rất rõ ràng, Lâm gia lựa chọn về thứ hai.

Nàng dứt khoát như vậy khiến Tô Nguyệt Hoa cũng không biết làm sao, cứ thế òa khóc thành tiếng.

Làm như nàng giết chết cả nhà nàng ta không bằng, còn kinh động đến cả vương phủ.

Quý công chúa ung dung hoa quý của ngày xưa ngã bên chân Thảm Hành, kéo kéo đôi hài rồi kêu gào khóc: “Ta mặc kệ, ta không muốn hấn chết. Người giúp ta cứu hấn đi, người đi đi!!”

Thảm Hành thở dài một hơi, đẩy ra ngón tay của nàng ra rồi ý vị nói:

“Đôi hài này là hài thù đó, cô nhẹ nhẹ chút.”

Tô Nguyệt Hoa đã khóc đến mờ mắt.

Đám người vây xem lại càng lúc càng nhiều, khiến cho Thẩm vương phi cũng hiếm khi khó chịu. Chần chừ một lúc, nàng nhìn thấy đỉnh kiệu màu tím sẫm của Tô thiên tuế đang từ từ nghiêng về hướng này.

Trong màn kiệu lung lay, gò má tuấn tú nghiêng về phía bên này rồi nhúu mày một cái. Chờ đến khi nhìn thấy rõ tình cảnh trước cửa, hẳn lại thoải mái đứng bên ngoài nhìn qua.

Nếu không phải trong mắt Thẩm đại tiểu thư có ý: Nếu chàng dám không tới, buổi tối cứ ngủ ở thư phòng luôn đi. Ánh mắt quá mức rõ ràng, chứ không chắc hẳn đã nói Quế Viên công công đi mua bao hạt dưa mang tới.

Bất đắc dĩ bò xuống khỏi kiệu, Tô tiểu thiên tuế tỏ vẻ rất vô tội.

Tô Nguyệt Hoa khóc đến mắt nhạt nhòa, nhưng nhìn thấy bộ mãng bào triều phục màu xanh đen không thể không quen thuộc hơn, nàng khàn giọng gọi: “Hoàng huynh.”

Hắn nghe thì đáp lại, nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi thật lòng hỏi thăm:

“Lạc quý nhân đi rồi à? Sao không thấy trong cung tới báo tang.”

Vốn Thẩm Hành đang định quay về tìm Đạo Đạo, nghe vậy suýt chút nữa cắn luôn đầu lưỡi.

Câu này mà cũng hỏi được sao.

Tô Nguyệt Hoa trong bộ trang phục không khác gì “tang phục”, đúng là không khác gì đến “báo tang” đấy nhỉ?

Đáng thương cho Thất công chúa khóc đến sắp tắt thở mà không nhận được một câu an ủi nào, run cầm cập nửa ngày mới nghẹn được một câu.

“Không phải, Lạc quý nhân rất khỏe, là muội, muội... Hoàng huynh, muội tới chúc mừng đại hôn của huynh. Còn có việc này nữa, Hi Hòa sắp bị xử trảm rồi, phụ hoàng không muốn gặp muội, huynh có thể đi khuyên người được không, tha cho Lâm Hi Hòa một mạng? Muội biết phụ hoàng vừa ý huynh nhất, sớm muộn gì huynh cũng được kế vị ngai vàng, nhất định phụ hoàng sẽ đồng ý thôi.”

Thái tử còn chưa lập, đề cập tới ngôi vị hoàng đế chẳng khác nào bất kính. Cũng may đám huynh đệ của Tô tiểu vương gia không ở đây, nếu không lại chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn chớp mắt hai lần.

“Không khéo rồi, phụ hoàng mới phê chuẩn cho ta ở nhà nghỉ ngơi, sắp tới cũng không phải vào triều.”

“Không vào triều? Tại sao chứ?”

Tô tiểu thiên tuế “khắc khặc” ho khan hai tiếng, hoành tráng đáp: “Gần nhất trở trời, ta linh tính mình sắp ốm đây rồi.”

Ốm mà còn phải linh tính nữa sao?

Ai mà hiểu được, có một ca ca không thương yêu sẽ bi thương cỡ nào?

Thấy công chúa nào đó đang rơi vào trạng thái ngu si, Tô Nguyệt Cẩm vội vàng kéo Thẩm Hành vào phủ.

Giây phút cửa lớn đang từ từ khép lại, Tô Nguyệt Hoa vẫn đứng sững trong gió, cả người lắc lư.

Quê Viên công công nói: “Vương gia ngài cứ để Thất công chúa ở ngoài kia thế à?” Chỉ sợ lát nữa trời sẽ mưa.

Hắn quen tay dụi tai vào lòng bàn tay của Thẩm Hành sười âm, vô tội nói:

“Trong cung cũng có nơi để sười âm thôi mà, nàng ta muốn lạnh thì cứ kệ đi.”

Sống thoải mái quá nên muốn để mưa xối vài phát cũng chẳng thiệt hại gì.

Nhưng mà khiến người ta bất ngờ là, đầu óc của Tô Nguyệt Hoa bị nước xối thật rồi, sau đó còn có chuyện xảy ra.

Bởi vì sau khi bị bệnh, thái y chẩn ra nàng ta có hỉ mạch.

Hài tử là của Lâm Hi Hòa, chuyện gièm pha như vậy nhưng nàng ta vẫn kiên trì vắc bụng chạy đến Phượng Loan điện cầu xin Hoàng hậu nương nương, vì hoàng tự mà tha cho Hi Hòa một mạng.

Từ trước đến giờ Hoàng hậu vẫn thích xem náo nhiệt, nhưng lại không muốn quản mấy loại chuyện thế này, bà xoay mặt gọi Lạc quý nhân trong

lãnh cung ra ôm người này đi.

Nguyên văn của bà là: “Phan Chi Hoa, cô là bà ngoại rồi đó, chúc mừng. Nhưng mà con rể sắp chết rồi, nén bi thương nhé. Khuê nữ của cô không chịu dưỡng thai, còn muốn dùng hoàng tỵ để uy hiếp, việc này cô xem đó mà làm đi.”

Chương 84: Quế Viên công công có nước tương sáng rồi.

Chuyên ngữ: Địa Đản

Phan Chi Hoa không phải là phi tần bình thường, trước khi bị vào lãnh cung, bà đã từng là Quý phi chỉ đứng sau Hoàng hậu. Những tâm tư, thủ đoạn ở chốn hậu cung này sao mà bà không rõ.

Có lẽ những năm gần đây cuộc sống trôi qua thoải mái hơn nhiều quá, cho nên trái tim tranh đấu đã không còn gai góc vì tình cảm.

Giờ nghe thấy khuê nữ nhà mình không được việc như vậy, cả khuôn mặt đều xanh mét tức điên, vội vàng ăn mặc chỉnh tề rồi chạy tới thiên lao.

Còn chưa biết chuyện nhà họ Lâm sẽ bị xử ra sao, tóm lại, đứa bé trong bụng Tô Nguyệt Hoa chưa thành hình đã bị đưa một bát thuốc sảy thai.

Thuốc là do Lâm Hi Hòa tự tay rót hết, sau đó hắn nói với người của Lâm gia, Lạc quý nhân ở trong cung đã nói, chỉ cần không để cho công chúa sinh con, thì có thể giữ cho Lâm gia một mạng.

Hoàng hậu nương nương nghe xong, mặt không chút thay đổi, nói: “Lạc quý nhân? Từ trước đến giờ có người này ở trong cung đâu nhỉ.”

Điều tra mà không tìm ra chứng cứ, vậy thì làm sao được nữa? Trên quan trường “dĩ bỉ chi đạo, vĩnh viễn thị luân” cứ loanh quanh vậy đó.

Dù quá trình có ra sao, đứa bé trong bụng Tô Nguyệt Hoa cũng đã không còn nữa. Bát thuốc sảy thai là của cha đẻ đứa bé đưa cho, điều này khiến cho vị công chúa luôn kiêu căng ngạo mạn dường như chỉ trong một đêm đã hiểu ra nhiều điều, trong đáy mắt cũng không còn được mấy phần bừng bình.

Lạc quý nhân thờ ơ nhìn nàng uể oải, lớn tiếng chất vấn: “Việc đã đến nước này, còn có gì mà không bỏ được đây?” Nàng mê man ngẩng đầu lên nhìn về phía mẫu thân mình.

“Nhưng con của con không còn nữa, con phải đi tìm ai để đòi đây? Nương, người là mẹ ruột của con, vì sao người cũng tàn nhẫn như vậy. Chẳng lẽ đứa bé không phải là cháu ngoại ruột của người sao?”

“Ta tàn nhẫn? Ta muốn con nhớ cho kỹ vào, chính cha đẻ của nó không cần nó! Lúc trước ta không tán thành việc con kết hôn với Lâm gia, nhưng

con lại cứ quyết tâm phải gả. Bây giờ chuyện đã bê bối thành ra như vậy, con vẫn còn hỏi ta phải tìm ai để đòi đưa bé sao?”

Phan Chi Hoa nhìn gương mặt không chịu tình ngộ kia, chỉ hận bản thân mình thường ngày không quản giáo, giáo dục nàng cho tốt.

“Trong lòng không thoải mái thì tự tìm chỗ mà giải tỏa. Không phải Lâm Hi Hòa vẫn còn bị nhốt ở trong ngục đó sao? Cả đại gia đình Lâm gia đều ở đó, bức bối thì tự mình tìm xem, đừng có chường mắt trước mặt ta nữa.”

Thân là con gái hoàng thất, không có tâm cơ thì chỉ có thể bị chơi đùa đến chết, đây là con đường do nàng tự chọn, không thể oán hận bất kì ai. Lời này của Phan Chi Hoa, Tô Nguyệt Hoa không biết có hiểu được bao nhiêu, cuối cùng, chàng vạng tối, nàng đã đi tới thiên lao.

Giây phút cánh cửa lớn mở ra, mùi máu tanh và hơi lạnh ẩm ướt phả ngay vào mặt, nàng không chịu được mà nôn khan hai tiếng, lúc này mới chậm rãi bước xuống bậc thang.

Trong phòng giam tối tăm không có ánh mặt trời, thỉnh thoảng lại có một bó đuốc khiến mắt người đau đớn.

Trương Văn Quân híp mắt hồi lâu mới thấy rõ người đến là Tô Nguyệt Hoa. Nàng vẫn mặc quần áo hào hoa phú quý, chất liệu vải bằng gấm vóc đồ tươi, được điểm xuyết nhiều vân thêu phức tạp. Chuyện của Tô Nguyệt Hoa sảy thai nàng chẳng hề hay biết, giờ thấy người tới lại có phần tưởng niệm, nàng cứ nằm trên mặt đất cất tiếng gọi công chúa.

Tô Nguyệt Hoa thản nhiên nhìn nàng một lúc xem như đáp lại, váy hoa xòe ra ngồi ở trên ghế nhỏ. “Bổn cung tới thăm ngài một chút.” Trương Văn Quân gật đầu liên tục, còn chưa kịp lấy lòng đã nghe được câu tiếp theo. “Bổn cung mang thai hài tử của Lâm Hi Hòa.”

Mang thai con của hắn? Trương Văn Quân cúi mắt, rừ mi xuống, đáy mắt ánh lên một tia sáng rất nhỏ, tựa như bi thương, cũng tựa như vui mừng, nàng nói. “Vậy thì thật chúc mừng cho công chúa, ta vẫn luôn cảm thấy công chúa là một người có phúc. Chỉ tiếc là bây giờ Hi Hòa vẫn còn nhốt trong ngục, nếu như chàng biết, nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Thật sao?”

Tô Nguyệt Hoa liếc nhìn nàng: “Người đúng là hào phóng, người ngoài mang thai con của chồng mình mà vui mừng vậy được.”

“Công chúa sao lại là người ngoài được.”

Trương Văn Quân lại tiến thêm một bước. “Chúng ta là người một nhà mà, trên dưới Lâm phủ, có ai không xem ngài là chủ nhân đâu chứ.”

Lời nói này rõ ràng có ẩn ý bên trong, nếu là Tô Nguyệt Hoa của những ngày trước đó, chỉ sợ đã bị nàng nắm mũi dắt đi, ngoan ngoãn nghe theo việc người ta sai bảo. Chỉ tiếc, “Đứa bé không còn nữa. Là Lâm Hi Hòa tự tay giết nó, hẳn tưởng làm thế hẳn sẽ sống, mà không biết rằng, tội danh sát hại hoàng tử lại lớn hơn rất nhiều! Con người cũng có lúc kỳ lạ thế đấy, khi người trăm phương ngàn kế lo nghĩ cho người khác, thì người khác lại âm thầm tính toán chuyện của người.”

Sao lại có thể như vậy nhỉ!

Trương Văn Quân khiếp sợ ngẩng đầu, hoàng tử là lá bài quan trọng trong ván bạc này mà, sao Lâm gia lại hồ đồ đến như thế?

“Không tin phải không? Lúc đầu ta cũng không tin. Nam nhân kia, ta đã yêu như thế, vì muốn gả cho hắn mà thậm chí không tiếc trở mặt với mẫu phi. Lúc nghe nói có đứa bé này, chuyện đầu tiên ta làm là chạy đến trước mặt phụ hoàng để xin tha cho hắn.”

“Nhưng hắn thì sao? Chỉ vì mẫu phi thuận miệng đáp một câu: chỉ cần hăng chịu, bà sẽ nghĩ biện pháp để thả hắn ra ngoài. Chỉ cần tự tay đưa chén thuốc kia rót vào miệng ta là được.”

Nàng yêu hắn như vậy, nếu có thể đổi tính mạng của đứa bé này để hắn được sống tiếp, nàng sẽ làm thế mà không hề do dự.

Nhưng chỉ vì một câu hắn đã làm như thế, lựa chọn giết chết con của nàng. Thậm chí còn chẳng nói một câu, nàng có đồng ý hay không. Nàng nói với Trương Văn Quân: “Người đừng sốt ruột, chẳng qua tâm trạng ta không tốt lại không biết giải tỏa ở đâu. Lạc quý nhân nói, tâm tình không tốt thì hãy tìm cách để thoải mái hơn đi. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của người, ta lại thấy quả thư thái hơn nhiều. Có lúc ta đã nghĩ, làm thiếp mà người có thể làm đến mức này cũng đủ rồi đấy chứ. Cha mẹ chồng coi trọng, chồng thương yêu, mặc dù tướng mạo không xuất chúng, nhưng người cũng có được nhiều điều.”

“Người bỏ ra nhiều hơn ta, nhưng kết cục lại thảm hại hơn ta. Nghe nói vết thương chỗ thái dương của người là do Lâm Phương Tri đánh? Chà chà, ra tay cũng ác độc thật đấy, ta nhìn mà không nỡ nữa mà.”

Trương Văn Quân không biết tình hình ở bên ngoài, cũng không biết cha mình có tìm được quan hệ nào hay không. Nhìn thấy mắt Tô Nguyệt Hoa càng lúc càng điên cuồng lộ rõ, nàng hoảng hốt lui về sau mấy bước.

“Công chúa nói gì vậy, ta nghe mà chẳng hiểu chút nào, trong tù ẩm ướt, chỉ sợ làm bản ngọc thể, kính xin công chúa mau trở về đi thôi.”

Giữa lúc run rẩy mà vẫn khôn khéo vậy đấy. Tô Nguyệt Hoa nhướn mày, lấy một chiếc dây thừng từ trong tay áo ra. “Ta không vội, chờ tiễn người đi xong ta còn muốn đến thăm Lâm Hi Hòa nữa mà.”

Trương Văn Quân không ngờ Tô Nguyệt Hoa lại có ý định này, nàng lùi từng bước một cho đến tận góc tường. Thảm Hành đã đánh gãy một tay một chân của nàng, lúc này đây, nàng chẳng còn sức lực mà đánh trả ai nữa.

“Người muốn làm cái gì? Hại chết đứa bé ở trong bụng người không phải là ta. Huống hồ ở đây là thiên lao, ngay dưới mí mắt thánh thượng. Thánh thượng còn chưa hạ chỉ, người không thể giết ta được!”

Tô Nguyệt Hoa chậm rãi tiến sát lại gần, nhếch môi cười nói: “Người tưởng ta không giết thì người vẫn còn mạng mà sống tiếp được sao? Ngay cả Trương gia cũng tịch biên rồi mà, người nghĩ mình còn đường nữa chắc.”

Trương Văn Quân, bốn cung quen với Lâm Hi Hòa, người cũng tốn không ít công đấy nhỉ. Bốn cung có ngày hôm nay, sao có thể quên người đã giật dây bắc cầu mai mối chứ?”

Trương gia bị tịch biên gia sản?!

Lúc sợi dây thừng thô chắc siết chặt trên cần cổ, Trương Văn Quân cố sức giằng co.

“Cho dù có phải chết cũng không tới phiên người ra tay, đồ điên này, mau thả ta ra. Khụ... Người đâu, mau tới, mau tới cứu ta!”

Lực tay của Tô Nguyệt Hoa không lớn, nhưng với tình hình bây giờ của Trương Văn Quân muốn tránh thoát khỏi cũng là điều không thể. Dây thừng trên tay nàng siết chặt, kéo thẳng về phía sau.

“Cứu người?! Chờ Diêm Vương tới cứu người đi! Nghe nói người rất

thích giết con của người khác, ngay cả người bên cạnh mình cũng không tha phải không. Không biết sau khi chết rồi cửa Địa Ngục có nhận người không nhỉ!!”

Cả khuôn mặt của Trương Văn Quân đã đỏ bừng cả lên, nàng giãy giụa quát. “Con của Lâm Hi Hòa chỉ có thể do ta sinh mà thôi. Tha cho Lâm tiện nhân kia là gieo gió gặt bão, người cũng vậy! Người tưởng người là cái thá gì, nếu không phải vì thân phận công chúa cao quý kia, Lâm gia sẽ nịnh bợ người sao? Lâm Hi Hòa sẽ yêu thích người sao?”

“Câm miệng!” Mái tóc dài của Tô Nguyệt Hoa đã lộn xộn từ lâu, đáy mắt đầy tia máu như mắt trí điên cuồng. “Ta thế nào đó là chuyện của ta, không tới phiên đồ tiện nhân bình phẩm!!”

Trương Văn Quân cũng biết mình chẳng có đường sống, nàng túm chặt lấy dây thừng trên cổ, mắng. “Người mới là tiện nhân đấy! Đáng đời, Lâm Hi Hòa... không muốn có con của người... Người đúng là đáng đời...”

“Ta đáng đời?! Vậy còn người thì sao? Gả cho hắn rồi mà còn phải giúp hắn cưới vợ bé?” Tay của Tô Nguyệt Hoa càng lúc càng siết chặt, đôi mắt chỉ còn khát máu và tàn nhẫn.

Nếu không phải vì người kia, có lẽ nàng vẫn là một công chúa cao cao tại thượng. Nếu không phải vì nàng ta, có lẽ cả đời này nàng cũng không biết được, Lâm Hi Hòa là con người ra sao. Nếu không phải nàng ta, sao nàng lại có ngày hôm nay được chứ.

Hai mắt của Trương Văn Quân trợn trừng, không còn không khí để thở, tay chân đập đá lung tung nhưng vẫn gắng gào thét: “...Đồ tiện nhân các người, Lâm Hi Hòa vốn là của ta... Ngoài ta ra, không có ai xứng làm... thê tử... của hắn...” Tiếng của nàng càng ngày càng nhỏ, cho đến khi chữ cuối cùng được thốt ra khỏi miệng, đó cũng là lần duy nhất nàng nói ra được chấp niệm suốt mười năm ròng rã. Trương Văn Quân dùng hết nửa đời người, cố gắng để leo lên quyền thế, nhưng cho đến chết cũng chưa được ngồi lên vị trí mình vẫn hằng ước mơ, ngôi vị chính thất.

Bên ngoài nhóm thị vệ đứng chờ khẽ nói: “Tiếng động bên trong lớn quá, có nên đi vào xem thử không nhỉ?”

Tên còn lại vẫn nhìn thẳng phía trước, đáp: “Đừng lo chuyện bao đồng, cấp trên có dặn, cho dù tắt thở rồi cũng phải làm như chưa. Lúc đi lên đoạn đầu đài, chết hay sống ai quan tâm nữa chứ.”

Ngày đó, ở trong tù, có hai người đã chết. Một là Trương Văn Quân, một là Lâm Hi Hòa. Chỉ khác nhau một điểm, hẳn bị người ta cho uống thạch tín, thất khiếu chảy máu mà chết. Lúc bọn thị vệ xông vào, trong nhà lao, Thất công chúa vẫn ôm đầu Lâm Hi Hòa trong ngực, ngồi ngẩn người đờ đẫn, bên cạnh là chiếc bát sứ vẫn còn xoay mòng mòng, như thể tiếng rên rỉ của trần thế bị ai.

Biểu hiện của Tô Nguyệt Hoa không giống như đã được giải thoát, cũng không giống như oán hận, chẳng có suy nghĩ gì, có lẽ phải nói là trống rỗng.

Sau đó, Thất công chúa bị giáng thành thứ dân. Có người nói nàng điên rồi, cũng có người nói nàng được Lạc quý nhân đưa đến một nơi không có ai hay biết để lập gia đình đấy. Nói chung, từ đó về sau, người kia đã không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa.

Ngày ấy, Lâm gia bị chặt đầu, Thẩm Hành không đi xem, nàng nằm nghiêng dưới giàn nho đến xuất thần ngơ ngẩn.

Tô Nguyệt Cẩm nói: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Nàng chậm rãi tựa vào ngực hắn, khẽ nói: “Đang suy nghĩ về nhân sinh, đúng là thế gian này chẳng nhìn thấu được gì. Trương Văn Quân cũng thế, Lâm Hi Hòa cũng vậy, một hồi như giấc mộng phồn hoa, chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, gió trúc sao mức nước được đây. Đáng tiếc, con người lại không biết điều đó, cứ mãi lạc bước trong bóng tối một mình. Thiếp vốn còn định mở bàn tiệc ăn mừng, nhưng giờ lại chẳng có hứng thú gì cả.”

Chết cũng chết rồi còn gì phải để ý nữa đây. Bên ngoài, tiếng pháo bông náo nhiệt lạ thường, là dân chúng trào phúng những tham quan mình ghi hận thấu xương. Nàng nháy mắt một cái, buồn cười nói: “Pháo tốn bạc mà, tội gì phải tặng những thứ này cho mấy kẻ đáng chết kia chứ.”

Khuôn mặt cứng nhắc của Tô thiên tuế như muốn biểu đạt vẻ tán thành, chỉ tiếc còn chưa nói được gì đã nghe tiếng của Quế Viên vọng lại: “Vương gia, ba ngàn tiếng pháo ngòi sai mua lúc nào thì đốt a, đã bày xong trước cửa rồi mà.”

“...” -_-!!!

Chương 85: Dạng tiểu chủ trở về.

Tháng hai, hoa sơn trà đơm nở.

Đảo mắt đã là đầu mùa xuân năm sau, chợ kinh thành vẫn phồn hoa như trước, cây cỏ thụ trong vương phủ vẫn cành lá xum xuê.

Thẩm vương phi vui đầu đi trong viện nhà mình, những tháng ngày không có Tô thiên tuế đúng là không thoải mái.

Khoảng thời gian trước ở Hoàn Nam lan tràn ôn dịch, rất nhiều bách tính bị mắc bệnh mà chết, ngự y trong triều cào nát cả da đầu cũng không nghĩ ra được phương pháp nào trị liệu.

Đúng lúc sư tử của Tô Nguyệt Cẩm là Triệu Hàm xuống núi, nghe nói việc này nên cùng tới Hoàn Nam.

Thẩm Hành vốn định đi cùng hắn, nhưng Tô thiên tuế lại lo tình hình dịch bệnh khó ma không chế được, cho nên không muốn nàng mạo hiểm cùng theo, cứ lên lút ra ngoài hai lần là lại bị "Áp giải" trở về.

Khi đó nàng không biết sư tử của hắn cũng chạy tới Hoàn Nam, cả ngày ở nhà, bát thạch tín không hề rời khỏi tay, chỉ cần có tin tức xấu thì cùng nhau sống chết.

Nhưng mà sự thực chứng minh, thạch tín để lâu có thể dán được cửa sổ. Chờ mãi tới khi bát "thuốc đoạn trường" kia đông lại thành một cục, cuối cùng cũng có tin tức tốt.

Tình hình dịch bệnh đã được khống chế, ít ngày nữa Tô thiên tuế có thể trở về kinh.

Đạo Đạo vừa đổi huân hương trong lư hương trong phòng, vừa quay sang nói với Thẩm Hành.

"Tiểu thư, Vương gia mang một tiểu cô nương ra ngoài như vậy, tiểu thư không lo lắng gì à?"

Nàng đặt chân lên chiếc giường nhỏ quý phi bên cạnh bàn, gật đầu chắc nịch.

"Ai nói ta không lo? Hắn không mang bạc theo, ta sợ sau khi quay về sẽ

bị vị sự tử kia lừa gạt, chúng ta không có nhiều bạc đâu."

Cả khuôn mặt Đạo Đạo đều đông cứng.

"Nô tỳ không nói chuyện này, tiểu thư không lo họ có tư thông xã giao gì à? Tiểu thư xem, cô nam quả nữ ở cùng nhau lâu như thế, lại hiểu rõ về nhau. Đặc biệt là Thiên tuế nhà chúng ta tuấn tú như vậy, cô nương nào mà không động lòng chứ."

Trong thoai bản, các chính thất đều làm nên như thế.

Thẩm Hành nghe vậy cũng cau mày suy nghĩ một hồi.

"Em dùng thành ngữ tư thông xã giao sao, đọc nhiều sách nên giỏi hơn rồi đấy."

Đạo Đạo: "..."

Hoàn Nam cách kinh thành khá xa, cố gắng đi nhanh cũng phải mất mười ngày.

Khi Thẩm Hành nhận được thư xác định ngày hồi phủ của Tô Nguyệt Cẩm, tâm trạng nàng cũng bay bổng cả lên, vừa hát vừa quét lá trong sân, cực kì sạch sẽ.

Quản gia Nguyên Phúc hoảng hồn run chân, run lập cập nói: "Vương phi, sao ngài lại quét rác thế này, Vương gia mà biết sẽ trách phạt tiểu nhân mất."

Nàng cười ha ha lắc đầu.

"Quý phủ chúng ta không có nhiều quy củ thế đâu, không nói cho chàng là được thôi mà."

Nguyên Phúc nghe xong thì tội nghiệp nhìn nàng.

"Lần trước Vương phi leo tường ra ngoài chơi chợ đêm, khi ấy ngày cũng nói vậy, sau khi trở về cũng có phải tiêu nhân khải ra đâu."

Còn nhớ chuyện này nữa à?

Hôm đó, nàng vừa về đã nôn thốc nôn tháo, Tô Nguyệt Cẩm dịu giọng an ủi nàng, khi ấy nàng có nhớ mình đã nói gì đâu.

Mãi tới lúc khỏi bệnh, Nguyên Phúc đã bị giam ở trong phòng chứa củi mấy ngày rồi.

Đó là lần đầu tiên nàng thấy hấn giận dữ với người hầu như vậy, vẻ mặt lạnh lùng đó nàng cũng không dám ngó, hết như một đứa bé làm sai, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Sau đó Nguyên Phúc nhìn thấy nàng là lại hoảng hồn hoảng vía, chỉ sợ nàng lại làm chuyện gì tai vạ tới mọi người.

Thẩm Hành ho khan hai tiếng, yên lặng móc một miếng bạc vụn ra để ông cầm mua rượu.

Nguyên Phúc cúi đầu nhìn xem, rồi lại khó khăn mở lời:

"Vương phi à, giờ giá rượu cao lắm đó."

"...Vậy thì mua nước uống..."

Dù gì phải một thời gian nữa hấn mới quay lại mà.

Thẩm Hành cảm thấy chuyện hồi lộ như vậy không thể tạo thành thói quen, người kia còn chưa kịp mở mồm nàng đã cướp lời trước:

"Thực ra từ lần trước, Tô Nguyệt Cẩm đã cắt hết tiền tiêu của ta rồi. Giờ mua cao đường ta cũng phải hỏi mượn, khổ đến thế là cùng."

Nàng khô sở quay đầu, muốn để ông nhìn thấy vẻ chân thành đang dâng trào trong mắt mình, ai ngờ quay đầu một phát đã suýt tẹo cổ luôn.

Nguyên Phúc uất ức đứng cạnh bên nhỏ giọng nói.

"Vương phi, Dạng tiểu chủ trở về."

Nàng trở mắt ngoác mồm nhìn nữ tử xinh đẹp đag mỉm cười quyến rũ, tự nhiên lại thấy mắt mắt không để đâu cho hết.

Sao họ lại gặp nhau trong tình huống này được chứ? Sao lại ngay lúc nàng không có khí thế gì vậy chứ?

Mặt nàng cứng đờ một lúc, rồi cố gắng tự nhiên vuốt vuốt mái tóc dài.

"A, cái kia...Chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi."

Trước khi Tô Dạng xuất hiện, hình như Thẩm Hành đã sắp quên mất người nàu chính là con dâu nuôi từ bé của phu quân nhà mình. Gả cho Tô Nguyệt Cẩm đã hai năm, nàng ta cũng chưa từng xuất hiện lấy một lần. Bộ quần áo sắc hoa kim ngân bằng lụa mỏng, cực kì trang nhã là thế nhưng mặc

trên người "nàng ta" lại lộ liễu ba phần.

Thẩm đại tiểu thư cúi đầu lật lật cái nắp trong tay, vô cùng lúng túng.

Muốn nói thì cứ nói quách đi, nếu không lại càng thêm khó chịu, cười hoài thế này mặt cũng mỏi lắm rồi.

Bầu không khí trong phòng có phần kì lạ, Dạng tiểu chủ uống nước xong, ánh mắt lại tò mò hẳn lên.

Không biết nàng mò được một tấm ván gỗ đầu ra, dán trên đó một tờ giấy tốt, bút lông vung vẩy dạo đầu.

"Hành tử tử, cho ta mượn ít tiền."

Thẩm Hành không biết các "Tỷ muội" khác hcung sống với chính thất thế nào, nhưng người này đúng là đã khiến nàng mở mắt.

Mở miệng cái là mượn bạc a.

Nhìn "Dạng cô nương" đang mỉm cười rạng rỡ, nàng moi moi móc móc hầu bao, rất nghĩa khí lấy ra mười lượng bạc đặt vào tay nàng.

"Đủ không? Đạo Đạo còn một ít nữa."

Dù sao cũng là lần đầu tiên họ mở miệng mượn tiền, hẹp hòi quá thì sao xứng với hai từ tử tử.

Trên mặt "Dạng cô nương" cứng đờ trông thấy, nàng cố sức nhìn kĩ một hồi lâu, mới phát hiện người kia không phải đang đùa mình, xoạt xoạt vài nét bút.

"Nhân gia muốn mượn ba trăm lượng bạc ròng."

ba trăm lượng bạc ròng?

"Mua cái gì mà quý thế?"

"Là một cái nghiêng bút thời Ngụy Tấn, màu sắc trang nhã, là hàng thượng phẩm đó."

Thẩm đjai tiểu thư chớp mắt hai lần.

"Nhưng hiện giờ bạc không thuộc quyền quản lý của ta, phải chờ Tô Nguyệt Cẩm về rồi hỏi mượn chàng mới được."

Lần trước nàng nôn kinh khủng quá, nghỉ ngơi hai ngày cũng không hồi sức nổi. Để tránh nàng ăn vụng lần nữa, hắc cố ý dặn mọi người trong phủ, không được đưa bạc cho nàng.

Chờ hắc về? Hắc chịu cho mới lạ.

Dạng tiểu gia cau mày, làm ra vẻ uất ức tủi thân.

Thẩm đại tiểu thư nhìn cũng thấy mùi lòng, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

"Nếu không, chúng ta tới phòng thu chi hỏi thử nhé? Có lẽ chi cho nàng thì hắc sẽ đồng ý thôi."

"Không đưa được, Vương gia có dặn, một lượng bạc cũng không thể buông tay. Nếu không ngài mà về sẽ treo tiểu nhân lên cây, ba ngày không cho phép ăn cơm."

Thẩm Hành đưa cho hắc một chiếc khăn tay lau nước mắt, vừa nói.

"Không phải cho ta, là Tô Dạng muốn dùng, cậu hoảng cái gì?"

"Dạng tiểu chủ thì càng không được đưa."

Anh trai phòng thu chi ôm chặt chiếc chìa khóa chấp.

"Vương gia đã căn dặn từ lâu, Dạng tiểu chủ muốn mượn bạc thì tự đi gặp Hoàng hậu nương nương. Nếu ai dám đưa một đồng, đuổi ra ngoài hết."

Nghiêm trọng thế sao?

Thẩm Hành kinh ngạc nhìn về phía Tô Dạng, dù thiếp thị không được sủng ái đi nữa cũng không đến nỗi lưu lạc bạc này.

Dạng tiểu gia đưa tay áo lên xoa xoa khóe mắt, đặt bút viết thêm.

"Nàng khỏi phải nghi ngờ, thường ngày hắc vẫn đối xử với ta thế đấy, nhưng ta thích cái nghiên mực kia mà."

Nàng ngây ngẩn đứng đờ tại chỗ, khó khăn đáp lời.

"Nếu không, ta đi hỏi Hoàng hậu nương nương thử xem?"

Sau nửa canh giờ...

Trước điện Phượng Loan Cung.

Thẩm đại tiểu thư thân thờ ngòai dưới đất, lần đầu tiên bắt đầu xem xét thật

kỹ về nhân phẩm của Tô Dạng.

Lúc nàng tiến cũng để gặp Hoàng hậu phản ứng của bà rất nhiệt tình. Nào ngờ Tô Dạng xinh đẹp vừa lo nửa khôn mặt kia ra, hai người đã bị đóng sập cửa nhốt luôn ngoài điện.

Bát Bảo cô cô cứng mặt nói.

"Nương nương dặn dò, bà vừa thấy Dạng tiểu chủ ẩn đường sẽ biến thành màu đen, hai mắt vô thần. Để bảo trọng phượng thể, chuyện mượn tiền không cần nhắc tới nữa."

Thẩm hành trừng mắt nhìn người nào đó đang thương xuân thu buồn ở một góc hoàng cung, thật sự rất muốn hỏi một câu:

"Rốt cục nàng tạo nghiệt gì, mà sao chẳng ai ưa nàng vậy!!"

Chương 86: Cùi trở không hướng ra ngoài.

Thẩm Hành cảm thấy thật bế tắc.

Trên phố có câu châm ngôn: Một người không thích bạn, có thể vì bạn chẳng hiểu bạn bao nhiêu. Hai người không thích bạn, có thể do thời vận của bạn không tốt. Nhưng nếu tất cả mọi người đều không thích bạn, hãy suy nghĩ thử xem vì sao người ta lại không thích mình đi.

Nhìn người nào đó đang chân chó trước mặt, lần đầu tiên nàng có cảm giác kích động muốn bỏ về nhà mẹ. "Tô Dạng, không ai muốn cho nàng mượn bạc cả, hay bỏ cái nghiên bút kia đi."

"Nhưng người ta thích nó mà."

"Nàng" đưa tờ giấy kia lên, hai mắt còn long lanh ánh nước. Thẩm Hành biết, có người lên chấm ớt mà ra, tuy rằng không hay nhưng cũng đâu phải dè. nhìn người trước mắt đang làm bộ đáng thương, nàng khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn phải lôi kéo "nàng ta" đi tới phòng Nguyệt Cẩm. "Đồ trang sức trong này cũng bán được ít bạc, nàng cầm lấy đi."

Đồ trang sức nàng toàn là đồ cưới của nàng cả đấy, bằng vàng ròng hẳn hoi, nhìn rất có phong cách của nhà giàu mới nổi.

Nàng tự định giá, tính đi tính lại, Tô Nguyệt Cẩm cũng sắp trở về rồi, nếu hẳn có hỏi đến thì xin hẳn ít bạc ra chuộc về là được.

Tô Dạng nhìn sang, đôi mắt phượng được đảo quanh một lúc, hình như trên mặt còn có vẻ sững sờ.

Không ngờ cô nương này lại chân thực như vậy, còn chịu giúp hẳn như vậy nữa. Hẳn là người có nghĩa khí, nếu đôi phương rộng rãi chi tiên, mình cứ đùn đẩy thì không hay cho lắm.

Thế là gật đầu, rung rung, cảm kích rơi nước mắt, làm đủ trò một lượt rồi mới móc cái bao tải nhỏ trong tay áo mình ra, từng bước tiến về đồ trang sức.

Từ trước tới nay, Thẩm đại tiểu thư rất ít cho người khác vay tiền, nhìn thấy "nàng ta" đang "mạnh tay" đến vậy, không hiểu sao nàng lại thấy bị lừa.

"Cái kia, Tô Dạng...Sao lại cần nhiều trang sức vậy chứ?"

Trong nháy mắt "nàng ấy" ngẩng đầu, giỡ lên mấy chữ to, "Nhiều trà thiếu bù, HÀNH tử tử, tử phải tin tưởng nhân phẩm của ta/"

Nàng tin được mới là gặp quý ấy!

Sau một hồi lâu, Dạng tiểu chủ vui vẻ gánh bao tải nhỏ đồ yrang sức đi ra, Thâm Hành cắn chặt khăn nhìn theo bóng lưng xinh đẹp đã bước đi xa quá, kích động muốn ôm hết quay về.

Đạo Đạo ghé sát cả khuôn mặt bự sư, ăn không nói có, "Tiểu thư, bình thường chính thất vẫn phải cho thị thiếp ít đồ mới mua chuộc được lòng người, bạc của tiểu thư xài đúng chỗ lắm mà." Nàng trừng đôi mắt không hề có tiêu cự, mê man đáp lại: "Đáng giá sao? Nhưng ta có muốn mua chuộc nàng ta đâu."

Sự thực chứng minh rằng, dù nàng có muốn mua chuộc hay không, bạc này cũng phải bỏ. Hơn nữa, sau vụ việc nghiên rửa bút qua đi, Dạng tiểu chủ lại đam mê tranh chữ của BÀNH VĂN VIỄN, bình sứ của NHỮ ĐAO PHƯỜNG, cộng thêm chén lưu ly tứ giác của CAO LY.

Mấu chốt nhất là, "nàng" toàn mua trúng hàng nhái cao cấp. Mặc dù Thâm HÀNH không am hiểu về đồ cổ cho lắm, nhưng đi theo thiên tuế cũng mua dầm thắm lâu, nàng cũng nhận biết được ít nhiều.

Tranh chữ của BÀNH VĂN VIỄN trong truyền thuyết được bán với giá một lượng năm tám ở đầu hẻm kia kia, nhưng "nàng ta" lại bỏ ra một trăm lượng bạc ròng.

Theo lý mà nói, Thâm Hành không nên quản mấy loại chuyện vô bổ thế này. Nhưng những thứ đó đều là tiền mình cả, nghĩ thế nào cũng thấy mình có liên quan đến mấy chuyện này đây.

Thế là, khi Tô Dạng quyết định đi mua cái chén bằng lưu ly tứ giác, nàng lẳng lẳng không tiếng động theo sau.

Khiến người ta không tưởng tượng được là, kết quả của việc theo đuôi càng khiến nàng phẫn uất. Bởi vì "nàng ta" không đi đến một cửa hàng nào cả, mà là một tiệm bán thuốc ở cách đó cực xa.

Tô Dạng vừa mới ngồi xuống đã có tiểu nhị ân cần ra bưng trà rót nước. Ông chủ cầm một chiếc hộp gỗ không lớn không nhỏ đưa cho "nàng". Thâm Hành cẩn thận thò đầu ra xem, tuy nhìn không rõ, nhưng nàng cũng biết vật

kia không hề nặng chút nào. Vậy mà số bạc Tô Dạng lấy ra lại không hề nhỏ, nàng thậm chí tính toán, ít nhất cũng phải hơn hai trăm lượng.

Sau đó, hấn rời khỏi tiệm thuốc lại loanh quanh ngoài chợ. Lần này thì ngược lại. Ba lượng bạc được một đôi.

Rốt cuộc Thẩm đại tiểu thư cũng hiểu, hóa ra không phải hấn không biết xem hàng, mà là cố ý mua những thứ đó, về để lừa nàng mà thôi.

Ngẫm lại, từ năm sáu tuổi nàng đã xông xáo giang hồ, cũng từng đánh con trai ngốc ba tuổi nhà võ lâm minh chủ một miếng đầy nước miếng.

Tuy chín tuổi đã quay về chính đạo, nhưng nàng cũng từng đá vào đầu nhi tử nhà thị lang, quét ngang chân vô số kẻ vô danh tiểu tốt. Mười hai tuổi bắt đầu học đoan trang, nhưng trong nhóm khuê các cũng không phải người dễ bắt nạt.

Thế là, nàng xắn tay áo, vò nắm đấm, tiến lên muốn lí luận với "nàng ta" một phen. Nhưng tiếc là, còn chưa được vài bước đã đụng phải một người.

Khí thế nhất thời mất đi hơn một nửa. Nàng xoa xoa thái dương đau đớn, còn chưa mở mắt ra là cảm giác có bàn tay vươn tới, "Đụng đầu à?"

Nàng vô thức muốn đẩy cái tay kia ra, nhưng khi nghe thấy tiếng nói của hấn mới miễn cưỡng dừng lại. "Cố tiểu hầu gia?"

Nàng mở mắt ra, kinh ngạc nhìn công tử phong thần tuấn lãng ngay trước mặt.

"Ừ". Khóe môi hấn vẫn hàm chứa ý cười, nhưng sau tiếng đáp lại không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, đáy mắt đầy ôn nhu.

Dường như hấn có vẻ hơi đen, cũng gầy gò hơn trước, nhưng giữa hàng lông mày lại anh khí ngời ngời, mang theo nét cô độc và trầm ổn khác xưa.

Một bộ áo gấm ngắn thêu mãng xà cuộn quanh, qiafy ống thấp thêu vân mây bay lượn, ít đi vài phần công tư phong lưu, lại nhiều thêm vài phần trường thành nội liễm.

Lâu rồi nàng chưa nhìn thấy hấn, cho nên không nhận ra khác lạ, Thẩm Hành cười hề hề chào hỏi: "Nghe Nguyệt Cẩm nói ngài đi Giang Thành a, ở đó có ngoại tộc náo loạn. Cố tiểu Hầu gia tự mình lĩnh binh ra trận, đánh một trận vô cùng hiển hách/"

Hắn vẫn nhìn nàng như vậy, khi nghe đến hai chữ "Nguyệt Cẩm" từ miệng nàng phát ra thì lại thoáng cau mày, hạ mi xuống.

Hắn nói: "Vừa đi Kinh Miên, lúc trở về đã nghe được tin đám cưới của hai người.... Muốn đi thăm nàng mà lại cảm thấy không thỏa đáng."

"Sao lại nói khách sáo vậy chứ."

Thẩm Hành cười, nhìn hắn.

"Ngài và Nguyệt Cẩm là huynh đệ, nên thường xuyên qua lại mới phải. Hơn nữa ta cũng thích chơi cờ với Hầu gia, ngại vừa mới về à, có muốn đến ăn một bữa cơm đạm bạc không."

Không biết vì sao vẻ mặt hắn trở nên chua xót, thoáng qua rồi lại cười đáp lại: "Như vậy đi, ta sẽ nhớ kỹ lời này. Nếu có cơ hội, ta cũng muốn ném thử tay nghề của nàng xem sao."

Tay nghề của nàng à. Thẩm đại tiểu thư lúng túng, xoa xoa tay. "Có...cơ hội, nhất định sẽ thế." Gió xuân trong lành, phảng phất theo chút hơi lạnh triền miên.

Cô nương trước mặt vẫn mỉm cười đơn thuần như thế, mặc một bộ váy màu xanh thêu dây hoa đơn giản, lại thanh lịch nhẹ nhàng, nàng không vì thân phận đã thay đổi mà mất hết những dáng vẻ ngày xưa.

Mái tóc dài nghịch ngợm vờn lên khoé môi người ấy, hắn bất giác muốn đưa tay ra vuốt, nhưng lúc sắp sửa giơ tay lại có một người khác đột nhiên chen vào giữa.

"Cố HẦU gia, đã lâu không gặp."

Trước mặt là tờ giấy vẫn chưa khô vết mực, Cố Duẫn Chi nhìn dung nhan thanh tú trong bộ quần áo diêm dúa lòe loẹt thì không khỏi bật cười.

"Tô Dạng đúng là hiếm khi có cơ hội thấy mặt người." Dạng tiểu chủ vung bút lông vung lên viết. "Người ta sợ nắng chiếu, cho nên mới không thích ra ngoài. Đúng rồi, sao Hầu gia lại xuất hiện ở đây, không phải là theo Hành tử tử của ta đi ra ngoài đấy chứ?"

Cố Duẫn Chi bật cười, nhìn Tô Dạng. Đương nhiên hắn cũng biết "nàng ta" là con trai, tính ra, ba người bọn hắn cũng là bạn cùng khôn lớn. Năm đó, sở dĩ hắn không nói chuyện này với Thẩm Hành cũng là vì những toan tính riêng mình. Đáng tiếc, Tô Nguyệt Cẩm lại khôn khéo hơn hắn, chưa lộ chút

nào đã điều hấn đến Giang Thành rồi.

Bây giờ, nhìn cái tư thế này của TTo Dạng cũng biết ngay củi chỏ sẽ không hướng ra ngoài, hấn muốn giúp Nguyệt Cẩm trông chừng vợ đây mà.

"Ta tiện đường đi dạo đến đây, vô tình gặp mặt nàng mà thôi. Nếu Tô tiểu chủ đã quay về thì ở thêm đôi ngày nữa hãy đi, mặc dù Nguyệt Cẩm không nói ra, nhưng trong lòng vẫn luôn mong nhớ người lắm đấy."

Cố ý gây khó dễ đó à. Dạng tiểu gia đưa bảng lên, loạt xoay vài nét bút. "Tiện thiệp thất sủng đã lâu rồi, bạc để mua đồ còn phải hỏi mượn Hành tử tử. Hơn nữa, Cố Hầu gia tuổi cũng không nhỏ nữa, dù sao cũng nên lập gia đình đi thôi, có muốn ta giới thiệu vài người cho không nhỉ?"

"Làm phiền Dạng tiểu chủ nhớ nhưng, có điều bây giờ Cố mỗ không có lòng với nữ nhi tình trường, để hai năm nữa rồi nói đi."

Tuy nói là như vậy, nhưng ánh mắt lại liếc về Thẩm Hành còn đang đứng một bên. Tô Dạng đưa lưng về phía Hành tử tử, đưa mắt cảnh cáo Cố Duẫn Chi, sau đó hấn huơ huơ tay, viết. "Người ta đói bụng rồi, chúng ta trở về đi thôi."

Vốn là Thẩm Hành còn kìm nén chuyện đang muốn hỏi "nàng ta", đương nhiên nàng sẽ thoải mái đồng ý, cho đến khi bóng lưng của hai người từ từ khuất xa, Cố Duẫn Chi vẫn còn đứng nguyên ở chỗ đó, mặt mờ khó hiểu.

Đời người khó sẽ mất đi vài thứ, bỏ lỡ rồi có khi sẽ bỏ lỡ một đời. Cố Duẫn Chi nghĩ, có thể lúc trước Tô Nguyệt Cẩm nói đúng, hấn yêu Thẩm Hành, nhưng hấn lại không dừng cảm tiến lên.

Chương 87: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Trong sương phòng yên tĩnh, làn khói xanh tỏa lên từ lư hương, nhẹ nhàng thoang thoảng, làm không gian lại mát mẻ yên bình.

Sở dĩ lúc mùa xuân thế này người ta vẫn xài ít hương liệu, nhưng Thẩm đại tiêu thư lại thấy, nàng nhất định phải để thứ này trong phòng để tỉnh táo nhiều hơn, kể cả chính bản thân nàng.

"Tại sao lại muốn gạt ta, mấy món đồ cổ ngọc khí kia nàng mua toàn hàng nhái. Dù Vương phủ có bạc thật đấy, nhưng cũng không thể tiêu xài như vậy được."

Huông hồ số bạc đó nàng phải mang đồ cưới ra đổi, sao lại lừa nàng thế được?

Trên mặt Dạng tiểu chủ cũng có phần hồ thẹn, nàng ung dung thông thả lướt đến cạnh gót chân nàng.

"Nàng theo dõi nhân gia."

Đây là vấn đề hai người đang thảo luận đây à?

Thẩm đại tiêu thư cô gắng lau đi mấy "đường đen" bên khóe mắt.

"Đúng, ta theo dõi nàng đấy. Ta còn lo nàng bị người ta lừa gạt, cho nên mới ra ngoài với nàng. Nàng đừng có đổi chủ đề, nói cho ta biết, nàng tới tiệm thuốc mua cái gì?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Dạng thoáng vẻ đắn đo, rồi cúi đầu viết một chữ lớn màu đen lên giấy.

"Thuốc."

Nàng cũng biết là thuốc! !

"Thuốc gì?"

"Thuốc cần uống."

Cái này càng nàng ta nói nữa sao.

Thẩm Hành hít sâu một hơi, nàng nghĩ một đương gia chủ mẫu như mình, bị thiếp thị ức hiếp đến hoa mày chóng mặt cuối cùng cũng ả ra.

Có thể bóp chết nàng ta sao? Có thể sao?

"Ô Dạng, chúng ta không chơi chữ. Nàng nói cho ta nghe, nàng bị bệnh hay có chuyện gì khó xử, nói ra ta sẽ giúp nàng giải quyết. Nhiều ngày như vậy, nàng lấy không ít bạc, dù sao cũng phải nói cho ta biết nó được sửa dụng thế nào chứ."

Tô Dạng chống hai tay lên mặt bàn, cả buổi trời không đụng vào cây bút, nhưng trên mặt lại man mác ưu thương.

Nàng ta không "nói chuyện", Thẩm Hành cũng không giục, cứ lẳng lẳng ngồi chờ như thế.

"Cái đó để cho đế ăn."

Sau một hồi lâu, Dạng tiểu chủ từ tốn viết lên tám ván gỗ.

Đế?

Trước khi Thẩm Hành gả cho Tô Nguyệt Cẩm, ngoài việc sửa ngôi cho người ta, nửa đêm chạy đi dán hồ cửa sổ, việc nàng thích làm nhất chính là đấu đế.

Dù chưa nhìn tận mắt, nhưng chỉ nghe tiếng thôi cũng biết được đó không phải hàng chợ.

Tô Dạng lấy cái nghiêng đá ra, tiếng kêu to vang vọng đầu tiên, nàng vừa nghe đã biết giống này rất khó tìm. Nhìn qua cái miệng bình nho nhỏ, nàng kinh ngạc thốt lên.

"Đây là con Tiểu Hóa mà."

Đúng rồi, trắng như đen, đen như đỏ, đỏ lại hao vàng. Con đế này không chỉ toàn thân vàng óng, mà đầu tròn, ngực rộng, miệng la to, đúng là cực phẩm.

Nàng đưa tay chỉ vào con đế với đôi cánh trong suốt kia, vui vẻ nói.

"Nàng mua ở đâu thế, đáng giá vài ngàn lượng bạc đấy."

Trước kia những người yêu thích đế vẫn thường hay tụ tập, năm ba hôm lại đấu đá một phen.

Thời gian đó Thẩm Hành cũng hay cải nam trang đi ra ngoài thăm thú.

Nhưng sau một hồi, mấy công tử kia lại muốn chơi đặt cửa đánh cược, tiền đặt cược càng ngày càng to.

Giá một con đê cũng như nước đầy thuyền, trên phố có câu tục ngữ: Vạn kim tan hết cũng chỉ vì chuyện đó, ý chỉ hiện tượng này.

Dạng tiểu gia không ngờ Thẩm Hành lại am hiểu chuyện này, khoe miệng nàng cong cong.

"Nàng cũng biết đấu đê à?"

"Cũng không hẳn là biết."

Nàng gãi đầu ái ngại.

"Nhưng mà ta cũng hiểu một chút. Nàng mới nói mua thuốc cho nó ăn à? Ta thấy tiếng kêu nó vang vậy mà, bay cũng khỏe, rất khỏe mạnh đó chứ."

"Ai nói bị ốm mới phải uống thuốc."

Dạng tiểu gia cười híp mắt tựa trăng rằm, cẩn thận mở chiếc hộp gỗ kia ra từng tý một.

"Cái này chỉ thảo, là cánh lá của lãng kim hoa, mỗi khi đến đầu xuân nó cũng sẽ nở hoa. Chờ tan rồi sẽ lấy lá hong khô, nghiền với thảo quả đút cho đê ăn. Không chỉ kéo dài tuổi thọ, mà còn có thể khiến nó càng ngày càng tinh tráng. Con đê này của ta ăn cái này từ nhỏ đấy."

Hóa ra là vậy!

Thẩm Hành nhìn nhúm chỉ thảo trong tay hắn, chần chừ nói.

"Nhưng nó đâu ăn nhiều thế được, một con đê ăn được mấy cành thảo quả chứ, nàng tốn nhiều bạc vậy mà."

Có lẽ không phải chỉ có một con.

Dạng tiểu gia xoay người đi sang chỗ bàn đá, cầm một đồng chai lọ đang được đặt trên bàn.

"Đây chỉ là một phần thôi, mấy con tốt ta nuôi hết ở Phụng Vu Sơn rồi. Ở kinh thành ba năm mới đánh cược một lần, không chuẩn bị sao thắng được, nàng nhìn xem con này thế nào?"

Ròng rã suốt một buổi chiều, Thẩm Hành đều trải qua trong tiếng côn

trùng kêu vang.

Hai người vừa chọi, vừa vung cò chiến đấu không phân cao thấp, tự dung lại tìm ra tri kỉ.

Những người có những đam mê tương đồng, người ta thường nói văn hoa là tri âm khó kiếm, còn thông tục thì là ngu ngu, mã tầm mã.

Dạng tiểu chủ ôm một mớ chai chai lọ lọ giải thích, Hoàng hậu nương nưon và Tô Nguyệt Cẩm không cho nàng mượn bạc là vì thấy việc này tốn kém, lại không có thể diện, cho nên mới tỏ vẻ không ưa nàng vậy thôi.

Nhưng "Nàng ta" lại không đề cập tới, trước kia hai vị nhà nợ cũng chi tiền không ít, chỉ có điều chi mãi vẫn không thỏa mãn được mà thôi. Dạng tiểu gia vốn chẳng coi nghĩa khí ra gì, đấu thắng để rồi thì không chịu xuất bạc, cho nên hai bên mới đoạn tuyệt quan hệ liên quan tới tiền tài.

Sau khi Thẩm đại tiểu thư có được một con dê mèn cực phẩm hấn đưa, nàng gật mạnh đầu biểu thị ý tán thành.

Đáng thương cho Đạo Đạo ở bên ngoài lo lắng, chỉ sợ tiểu thư nhà nàng bị "Tiểu thiếp" kia ức hiếp, suýt chút nữa đã chạy đi gọi người ra hậu viện phá cửa.

Từ đó về sau, Thẩm Hành đã trở thành chân chó của Tô Dạng. Suốt ngày ôm bình đế, dẫn hấn đi dạo chơi khắp thành.

Chỉ thảo không đủ, hai người lại mang đồ trong phủ đi cầm, dù thế nào cũng không thể để bọn đế bị đói.

Lúc Tô thiên tuế cưỡi ngựa chiến phong trần mệt mỏi trở về, nhìn thấy vợ mình đang cầm tay "Nam nhân khác", gánh hai bao tải đồ đi ra khỏi cửa nhà.

Phía sau là quản gia Nguyên Phúc đã sắp khóc đến nói, mở miệng la to.

"Chủ nhân, đừng cầm cố nữa mà, vương gia mà về sẽ đánh chết tiểu nhân mất."

Hấn như cười như không tựa người vào cạnh cửa, cảnh tượng này đúng "Đẹp mắt" kì lạ.

Thẩm Hành không chú ý tới bên này, nàng quay lại đáp lời Nguyên Phúc.

"Vương gia sẽ nghe ta, dù có về cũng không sao đâu, ông mau vào nhà

đi."

Hắn mỉm cười nhíu mày, lười biếng hỏi:

"Không ngờ phu nhân ở nhà đã giỏi giang vậy rồi? Vì phu kinh hoàng lắm đấy."

Thẩm Hành nghe thấy giọng nói kia thì sửng sốt hồi lâu.

Những ngày qua dù chơi bời đến quên trời quên đất, nhưng nàng cũng chưa quên ngày hắn nói trở về, hôm nay là sớm trước hai ngày.

Nhìn cặp mắt ủ rũ kia, người nào đó ném hết đồ đạc chạy sang rồi đau lòng hỏi han:

"Sao lại gầy thế này. Chàng mệt lắm à? Ta sai người nấu nước cho chàng tắm rửa nhé?"

Cũng may là còn chút lương tâm

Tô thiên tuế đưa tay kéo nàng vào ngực.

"Nàng thì mập mập chưa, chơi vui lắm ấy nhỉ?"

Thẩm Hành chợt dja, vui đầu cọ cọ trong lòng hắn.

"Không có mà, vì Tiểu Dạng quay về, nên thiếp mới đi dạo chơi với nàng ấy."

Hắn đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, dịu dàng an ủi.

"A HÀnh, nói dối thì phải động não, không cần làm khó mình thế đâu."

Sau đó hắn khinh thường quét mắt nhìn Dạng tiểu gia đã cứng đờ dưới đất, lạnh lùng chỉ thị:

"Nhốt hắn vào phòng, chờ ta dùng bữa tối xong sẽ thả ra."

Chương 88: Muốn có con.

Cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, Thẩm Hành gả cho Tô Nguyệt Cẩm đã hai năm, ngoài đôi lần hắn có công sự phải ra ngoài mấy ngày, còn lại chưa bao giờ phải xa nhau một thời gian dài đến như vậy.

Vừa thấy người trở lại, nàng còn quan tâm gì tới "hồ bằng cầu hữu" chết sống ra sao nữa, vừa dặn dò nhà bếp đi chuẩn bị bữa tối, vừa lấy quần áo tắm rửa đi về phòng.

Phía sau bình phong vẽ tuế hàn tam hữu đang mịt mờ hơi nước, hơi nóng hùng hực toát mồ hôi, người vốn dĩ nên ngồi trong thùng tắm lúc này lại lười biếng nằm nghiêng trên một chiếc sập nhỏ.

Vẻ mặt hắn có phần uể oải, vạt áo lỏng lẻo hở ra một nửa, xương quay xanh như ẩn như hiện.

Nàng nói: "Sao chưa đi tắm?" Dưới chân hơi nhón lên, chẳng có khí tiết gì lại muốn đi nhìn trộm, càng nhìn càng thấy xuân quang. Hắn híp hai mắt lại, như cười như không nói: "Đang đợi phu nhân hầu hạ."

Có lẽ bởi vì đi suốt đêm, giọng nói của hắn cũng trở nên khàn khàn, vừa có vẻ lười biếng khiến tai nàng nóng lên. Là một đại gia khuê tú, mặc dù đối mặt với phu quân nhà mình cũng nên rụt rè đi một chút, nhưng Thẩm đại tiểu thư vẫn biết phải bắt đầu ra sao, nàng nghe lời tiến lên phía trước, bàn tay vừa vươn ra đã bị hắn kéo lại.

Quần áo cứ thế trượt xuống, lồng ngực cường tráng nhấp nhô theo nhịp thở, cả khuôn mặt nóng bừng. Nàng cố gắng để cho mình nhìn đoạn trang một chút, mắt nhìn thẳng vào dây buộc bên hông, nhưng chần chừ nửa ngày vẫn không có dũng khí để cởi nút đó ra.

Yết hầu khẽ ho khan một tiếng, nàng nói khẽ: "Cái này chàng tự cởi đi." Hắn hơi nhíu mày, nụ cười đầy ý vị sâu xa, "Không muốn, ta mệt không muốn làm."

Ngón tay với những khớp xương rõ ràng chậm rãi ôm chặt nàng, vòng quanh một vòng eo hoàn mỹ. Cái chạm tay dịu dàng như mỡ ngọc thượng thừa, khiến năm đầu ngón tay của ai kia run rẩy. Hắn nói: "NÀO có ai hầu hạ được một nửa lại mặc kệ thế chứ."

Sau đó, nàng tựa vào ngực hắn, khẽ nói: "Nguyệt Cẩm, nếu bệnh của thiếp không chưa khỏi thì chúng ta nhận nuôi một đứa bé đi nhé."

Đây là nỗi đau ẩn sâu trong lòng nàng. Đã cưới được hai năm rồi, nhưng nàng vẫn mãi chẳng có thai. Ngự ý trong cung đến khám, nói thân thể của nàng tính âm hàn, là thể chất rất khó mang bầu được.

Nàng thừa nhận mình không phải một thể tử rộng lượng gì cho cam. Bởi vì nàng không muốn giả vờ thoải mái cưới thê thiếp về cho hắn, thậm chí vừa mới nghĩ tới cảnh tượng đó thôi đã đau nát tim gan rồi.

"Có phải thiếp rất xấu xa không, thiếp xấu nên mới mong chàng chỉ có mình thiếp, kiếp sau, nhất định kiếp sau chàng đừng gặp thiếp nữa."

Hắn chăm sóc nàng như vậy, thậm chí có gia quyến triều thần làm đầy tháng cũng lặng lẽ từ chối hết thiếp mời.

Hai bàn tay hắn khẽ nắm chặt, cười khẽ: "Cô ngọc này."

Rất ít khi hắn nói lời tâm tình êm tai, nhưng chỉ một câu này thôi cũng đủ khiến nàng đau lòng bật khóc.

Hắn nói: "A Hành, ta luôn cảm thấy cả đời này quá ngắn, đợi đến lúc tóc bạc da mồi, bước chân lên cầu Nại Hà, ta chỉ nguyện kiếp sau nàng vẫn là vợ ta."

Nàng tựa đầu trước ngực hắn, viền mắt đẫm nước mắt, nghẹn ngào không thốt được nên lời. Sinh tử ai ngờ, hay như người ta vẫn thường nói, chấp tử chi thủ, dư tử giai lão (nắm tay nhau, cùng già đi.)

Có rất nhiều người vẫn nói những câu này, nhưng làm được điều đó thì có được mấy ai? Đi khắp thế gian, có thể gặp được một người như thế, đã may mắn biết nhường nào? Còn gì đẹp hơn lời thề ước cùng nhau già đi.

"Không cần nhận nuôi đâu, chúng ta sẽ có con của chính mình."

Nàng cứ tưởng hắn đang động viên mình, cúi đầu nắm chặt bàn tay của hắn, nghe người kia nói tiếp. "Sự tử của ta tinh thông y thuật, lần này xin nàng xuống núi là để trị hết bệnh cho nàng. Chỉ cần cần thận điều dưỡng thì thân thể của nàng sẽ khỏe lên thôi."

Nàng hoảng hốt ngẩng đầu, cơ thể kích động đến run rẩy cả lên. "Chàng, chàng nói thật sao?" Hắn khẽ cười, dịu dàng hôn lên chóp mũi người kia. "Ta đã lừa nàng bao giờ à?"

Sư phụ hẳn là Thâm Lưu lão nhân, là thầy thuốc giỏi nhất thế gian này, tuy ông đã qua đời vào năm ngoái, nhưng con gái của ông cũng đã được chân truyền. Vạn sự đã định rồi, ông trời sẽ quan tâm đến mọi chuyện thế nhân.

Nàng bình tĩnh nhìn hẳn đang khẽ cười thoải mái, cảm giác sung sướng như điên không cách nào kiềm chế được. Nàng tin hẳn, nếu là chuyện không chắc chắn, hẳn sẽ không khẳng định với nàng như vậy.

Vừa nghĩ tới mình có hi vọng làm mẹ, trong nháy mắt, hưng phấn đó thật sự khó có thể hình dung bằng lời, nhón người hôn lên môi hẳn.

Thấy ái thê đã nhiệt tình như vậy, tiểu vương gia sao có thể lờ đi những yêu thương nhưng nhớ nhường này, đang từ từ hưởng thụ thì nghe tiếng ho khan của Triệu HÀM ngoai cửa: "Vẫn chưa xong cơ à? Phải uống thuốc đã chứ."

Thuốc này phải uống sau khi làm chuyện đó thì mới có hiệu quả tốt nhất, nàng cũng chờ gần hai giờ rồi mà, thầy thuốc cũng cần ăn cơm tối nữa chứ?

Trong phòng vang lên một chuỗi tiếng sột soạt, một lúc lâu sau, cửa phòng mở ra, mặt Thâm vương phi được che bằng một tấm lụa mỏng màu tím sẫm, không có tiền đồ ngồi ở trong góc phòng, cất tiếng gọi: "Sư tỷ."

Ban ngày phóng túng, đúng là không còn mặt mũi để gặp người khác mà.

Ai ngờ Triệu Hàm vừa vào đã giật luôn tấm lụa mỏng ở trên mặt nàng xuống, thẳng thắn nói: "Sau khi hai người xong chuyện thì phải gọi ta ngay, không cần phải ngại."

Nàng trở mặt, ghen họng, trừng mắt nhìn tiểu mỹ nhân yêu kiều khả ái kia, sững sờ giống như một pho tượng đá. Tô tiểu thiên tuế đưa tay lên nhận lấy chén thuốc. "Khó trách Tô Dạng vừa nhìn thấy tỷ đã bỏ chạy như vậy, xem dáng vẻ tỷ kia, làm gì có nam nhân nào muốn cưới."

Nàng chậm rãi bắt chèo chân. "Tại hẳn lập dị đó chứ, nam nhân mà ăn mặc như hẳn mới là thất bại đấy." Cả ngày đắp son phấn đầy mặt, thật quá khó coi.

Bon họ nói chuyện thoải mái như thế làm cho Thâm Hành vẫn ngốc ở bên như sét đánh ngang tai. Nàng cảm thấy hôm nay mình đã chịu quá nhiều kích thích, hốt hoảng nói: "Tô, Tô Dạng là nam sao?"

Hai người đang ngồi không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng nhét hạch đào vào tay nàng thêm mấy hột. Thế giới này, rốt cuộc là thế nào vậy ta....

Sau khi ăn tối xong, Triệu HÀM bung một chậu lớn thảo dược vào trong phòng Thẩm Hành. Vừa lấy củ nhóm lửa, vừa châm kim lên cánh tay. Thủ pháp của nàng rất tốt, những chỗ gân châm đâm vào tuy tê buốt nhưng chẳng đau chút nào.

Có lẽ là vì ở núi Phụng Vu đã lâu, nơi có linh khí nhiều như vậy, cho nên Triệu Hàm trở mã đẹp vô cùng, không hề giống một cô nương đã hia sau xuân xanh.

Vóc dáng nàng không tính là cao gầy, nhìn từ xa xa lại có cảm giác như một bé gái chưa dậy thì hết lớn.

Nhưng cũng bởi dáng vẻ nhỏ nhắn này, nét xinh đẹp của nàng càng được tôn thêm dăm phần thanh tú. Một bộ quần áo mộc mạc, nét mặt trắng thuần, đôi mắt to long lanh êm dịu, nhìn sao cũng thấy đẹp lạ lùng.

Tuy rằng tính cách có chút... Nhưng vẫn là một tiểu mỹ nhân hàng thật giá thật. Thẩm HÀNH nhìn hàng lông mi của nàng hơi cong cong, khẽ hỏi: "Su tử, tử thích Dạng công tử à?"

Kể từ khi biết thân phận thực sự của Tô Dạng, nàng đã sửa cách xưng hô. Một là tôn trọng giới tính của người ta, tuy rằng chưa chắc Dạng tiểu chủ đã để tâm đến những vấn đề này. Hai là thời thời khắc khắc nhắc nhở mình người đó thật sự là một nam nhân.

"Thích."

Triệu cô nương nghe vậy thì nhíu mày. "Từ khi ta mười tuổi biết hấn là nam nhân, cho nên vẫn thích hấn từ ngày đó cho tới tận bây giờ, chỉ có điều tên kia không có mắt nhìn người, cứ trốn tránh ta thôi."

Nàng nói chuyện thẳng thắn, tuy là ngữ khí bình thường, nhưng Thẩm Hành nghe được, trong lời nói đó còn có phần chua xót. "Vậy hai người lớn lên cùng nhau đúng không?"

"Ừ, mọi người đừng nhìn bộ dạng của Tô Dạng bây giờ, lúc nhỏ hất rất hay xấu hổ. Cho hấn đồ ăn, hấn sẽ đỏ mặt cười cười với ta, rất ít khi tự nhiên mở miệng nói gì, cứ yên yên tĩnh tĩnh. Nào có giống bây giờ, đang sống sờ sờ mà cứ tự chà đạp mình như vậy."

Châm kim là một quá trình kéo dài, Triệu Hàm thấy Thẩm Hành hiếu kỳ, cho nên nàng cũng thoải mái tự kể chuyện mình ra. "Ta còn nhớ câu đầu tiên Tô Dạng nói với ta, khi ấy hắn nhìn thấy ta bung chén thuốc đi về phía con thỏ, hắn vội vàng giật chén rồi đổ vào miệng mình."

"Từ nhỏ ta theo phụ thân học tập y thuật, phải nghiền nát thảo dược hàng ngày để chế thuốc. Dược phẩm tự nhiên chưa qua chế biến không thể cho người uống, vì vậy một nửa số đó ta sẽ đút cho chim muông bắt được trong niu, ai mà ngờ hắn lại phản ứng lớn như vậy."

Khi đó, Triệu Hàm cũng chỉ mới chín tuổi, nhìn thấy một tiểu tử môi hồng răng trắng đỏ mắt lên chỉ trích mình, cũng bị dọa cho sợ.

Xưa nay nàng chưa từng nhìn thấy hắn nổi nóng, nhưng hôm đó, cả khuôn mặt của hắn đều đỏ lên, chộp con thỏ trong tay nàng rồi chạy đi.

Hắn trở về nói cho "tướng công" của hắn biết, Triệu Hàm không phải là người tốt, bọn họ đừng chơi với nàng ta nữa nhé.

Khi đó Tô thiên tuế cũng chỉ là đứa trẻ, nhưng hiển nhiên là trưởng thành hơn so với Dạng tiểu gia rất nhiều. Sau khi dụ dàng trấn an "kiêu thê", hắn quay mặt ôm thỏ con đi nướng.

Dạng tiểu gia tức đến mức suýt chút nữa thì vạch rõ giới hạn với hắn, cả đời không qua lại với nhau. Sau đó, Triệu Hàm lại tìm được hắn trước, giải thích rõ ngọn nguồn với hắn, để cho hắn hiểu ra.

Khi ấy sức khỏe Tô Nguyệt Cẩm rất yếu, lúc bọn trẻ trong núi chạy đuổi nhau trong viện, hắn chỉ có thể ngồi ở trên xe đẩy, đứng cạnh dõi theo.

Thế nhưng, thuở nhỏ hắn đã biết cách để tự mình tiêu khiển, ví dụ như giả bộ té xỉu, dọa Tô Dạng sợ phát khóc, hoặc bắt được một con sâu gớm ghiếc sẽ dụ dàng nhét vào tay Tô Dạng, đây là những chuyện hắn vẫn hay làm nhất.

Vì thế, không ít lần Dạng tiểu gia tìm tới Triệu Hàm để than phiền. Nói mình "gả cho" một nam nhân như thế, cả đời bị phá hủy hết rồi.

Hắn không hài lòng với "tướng công" của mình, nhưng đối với Triệu Hàm lại có cảm giác ỷ lại không tên. Mấy đứa trẻ càng ngày càng lớn lên, lúc bắt đầu nhen nhóm môi tình đầu, Dạng tiểu gia bị ai phát hiện, hắn yêu một "nam nhân" khác.

Mà "nam nhân" khác này lại chính là Triệu Hàm.

Chương 89: Ngực nát tan

Đáng thương cho Triệu cô nương là mỹ nhân yếu điệu, nhưng ngày thường mặc nam trang quá nhiều, khiến cho người mình thương là Tô Dạng cũng nhận nhầm đối tượng.

Lúc Tô Dạng lấy hết dũng khí để tỏ tình là khi nàng vừa được mười hai.

Cơ thể hắn vừa bắt đầu dậy thì, giọng nói cũng khàn khàn hơn trước. Hắn nói: “Triệu Hàm, hình như ta thích đệ. Ta cũng biết là một “thê tử” như vậy là không tốt, nhưng mà ta thật sự không hề thích Nguyệt Cẩm. Ta dẫn đệ đi có được không, trời nam biển bắc, chúng ta sống chết có nhau.”

Lúc đó cả người Triệu Hàm đều ngơ ngẩn, một cô nương như nàng lại làm chuyện “hoành đao đoạt ái”, thứ hai là, nàng là nữ tử, mặc dù nàng cũng thích Tô Dạng nhưng tình cảm đó là “tỷ muội tình thâm.” Vì lẽ đó nàng từ chối không hề do dự.

Tình cảm lúc trẻ con vừa kích động lại hết sức đơn thuần, Dạng tiểu gia thất tình thì khóc ngập cả ngọn núi Phụng Vu. Lúc Triệu Hàm tới tìm, hắn còn đang ngồi khóc với Tô Nguyệt Cẩm.

Nàng nói: “Tô Dạng, huynh đừng khóc. Thực ra ta là nữ, chúng ta không thể ở bên nhau được đâu.”

Hắn khiếp sợ nhìn nàng, suýt nữa thì nhảy xuống núi tự vẫn.

Ngày hôm sau, Tô Dạng tới gặp Hoàng hậu nương nương thỉnh tội, hai mắt đầm lệ rất tự giác trình bày, hắn đã khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo nên muốn xuất gia làm ni cô.

Hoàng hậu nương nương không nói gì, nhưng nhìn hậu kết của hắn vừa nhô lên thì sững người một lúc.

Bà cứ tưởng hắn bị bệnh, nên vội vàng gọi thầy thuốc đến xem. Ai ngờ không chỉ ngực y mặt mày trắng bệch, mà ngay cả mình cũng sững sờ đờ đẫn.

Giả phượng hư loan, đây rõ ràng là bê bối hoàng thất. Dạng tiểu chủ không quen người ngoài hậu hạ, lúc ra ngoài cũng không muốn theo hậu, cho nên đến bây giờ hắn cũng không biết việc mình đứng tiểu có khác gì với các nữ tử khác hay không.

Đột nhiên trời xanh nổi sấm, dù là ai cũng khó mà nhận nổi.

Kinh khủng nhất là, Hoàng hậu nương nương còn phát hiện, dáng vẻ của Tô Dạng ngày càng giống Mẫn Phi.

Bà lấy máu của hần hòa chung với Tô Trâm Vũ, đáp án quả nhiên không khác với suy đoán của mình.

Tô Dạng là con trai Mẫn Phi.

Sau vụ án hương liệu, đứa bé của Mẫn Phi đột nhiên biến mất. Tù tù trong cung không ai gặp, Phùng Lăng hầu hạ bên cạnh bà ta cũng không thấy nốt, hóa ra lúc ấy Tô Dạng đã bị đưa ra ngoài.

Tô Dạng không có bất cứ ấn tượng nào với Phùng Lăng, hần chỉ biết mình là từ đất Thục chạy đến. Hoàng hậu nương nương không định che giấu sự việc này, bà nói thật cho hần biết: mẹ con hạ độc mưu hại Nguyệt Cẩm, bà ta hi vọng con có thể leo lên được ngai vàng. Nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, bà đã tự tử trong cung, còn Nguyệt Cẩm bị dư độc nên trở nên như thế. Còn có thể báo thù, nhưng ta sẽ đánh con tới chết. Nếu con đồng ý bỏ hết hận thù, chuyện năm đó chúng ta không nên nhắc lại.

Dù sao lúc ấy, Tô Dạng còn nằm trong tã lót, nó cũng vô tội mà.

Trong khoảng thời gian ngắn lại nhận được những tin tức kinh người đến vậy, thân là “Nữ tử”, Tô Dạng cảm thấy khó chịu vô cùng. Hần nhốt mình ở trong phòng hồi lâu, ngày hôm sau thì vác túi vải chào từ biệt mọi người. Hần không biết mình định đi đâu, hần chỉ biết mình cần phải tỉnh táo mà suy nghĩ thật kỹ.

Lúc trở lại lần nữa, hần vẫn mặc nữ trang như ngày trước, mị nhân như tờ nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Ca ca sẽ làm cái bia đỡ đạn cho đệ, nếu sau này có nguy hiểm gì, ta sẽ gánh giúp cho.”

Tính mạng của hần là do Mẫn Phi cho, nhưng người nuôi dưỡng hần lại là Hoàng hậu nương nương. Cái gọi là nhân quả tuần hoàn, cũng chỉ thế mà thôi.

Hần đã thấy Tô Nguyệt Cẩm phải dần vật cực khổ trên giường bệnh thế nào, hần không mong đợi thứ tội, mà chỉ muốn hai người có thể thoải mái ở cạnh nhau.

Đối với Triệu Hàm, không phải hần không thích, đặc biệt là sau khi biết

nàng là nữ tử. Thế nhưng, là một nam tử, một nam tử trưởng thành. Hấn cảm thấy việc mình mặc váy chạy tới tỏ tình với nữ tử mình thương là chuyện vô cùng mất mặt.

Những năm sau nữa, hấn vẫn hay né tránh Triệu Hàm, bởi vì lúc giải quyết những rắc rối phức tạp của đám triều thần, hấn sợ mình sẽ không tránh khỏi, càng sợ sẽ liên lụy đến nàng.

Chuyện đẹp loạn qua đi, lỡ làm cô nương nhiều năm như vậy, tự nhiên lại không có mặt mũi mà gặp nàng được nữa. Thân phận của hấn rất đặc thù, lại thích đi dạo chơi khắp chốn, hấn nghĩ cuộc sống này không tốt cho cô nương chút nào.

Hấn cũng từng đùa giỡn nói: “Triệu Hàm, tìm một nam tử tốt mà gả quách cho rồi. Mặc dù tên nào cũng phong lưu phóng khoáng, nhưng nếu không có chôn dung thân, tử phải làm sao đây?”

Nàng lại hoàn toàn không để ý tới lời hấn, tuổi thanh xuân đi qua, rông rã đã bên nhau mười bốn năm rồi.

Mười bốn năm yêu thương một nam tử ẩn mình, không phải kiên trì là đủ.

Đều là nữ tử, dù Thẩm Hành chưa từng trải nghiệm cảm giác yêu đơn phương, nhưng nghĩ thôi cũng thấy vô cùng khó.

Triệu Hàm nói: “Ta vẫn hay tự nói với mình, hấn lập dị thế mà. Nhưng trong lòng lại vội vã nói lại, vì hấn đang bảo vệ ta thôi. Nhiều năm như vậy, vây cánh tranh chấp, không biết bao nhiêu người muốn lấy mạng hấn, chỉ sợ hai bàn tay cũng không sao đếm đủ. Nhưng chuyện tình yêu ai nói rõ được đây? Yêu là yêu, nào có giống cho người ta mượn bạc, nói lấy về là lấy?”

“Nếu tình yêu có thể đổi thành bạc, chắc hấn phải nợ ta một ngàn tám trăm lạng luôn rồi.”

Ngữ khí của nàng vẫn ung dung là thế, nhưng nói đến đây nàng lại ngẩn cả người. Có lẽ là đang suy nghĩ, cũng có thể nàng còn đang nhớ lại.

Thẩm đại tiểu thư là người hiểu lễ nghĩa, theo lời nương nàng từng nói chính là: Người bên ngoài cười với nàng một cái, nàng có thể nhếch miệng cười lại khúc khích suốt một ngày.

Mặc dù có hơi nói quá, nhưng Thẩm Hành đúng là người biết báo đáp tri ân.

Ngày hôm sau sau khi nghe tâm sự, nàng ăn mặc chỉnh tề rồi quyết định “Thăm tù”.

Dạng tiểu chủ bị giam trong một gian vô cùng đặc biệt, tất cả cửa sổ đều được làm bằng đồng, trước cửa sổ còn có một cái khung sắt vuông nhỏ nhắn xinh xinh, người bên trong thò đầu ra để ngắm vương phủ.

Nghe nói thứ này đã được chế tạo riêng phục vụ cho Tô Dạng. Bên trong phòng có giường nhỏ nghỉ ngơi, còn có cả mấy món đồ chơi bằng gỗ. Mỗi lần Dạng tiểu chủ quay về đòi bạc, hắn vẫn bị giam ở trong hói lỗi.

Lúc Thẩm Hành tản bước tới gần, Tô Dạng đang chuẩn bị ngھnh cổ ra ngắm nhìn thiên hạ. Vừa thấy nàng tới, khuôn mặt nhỏ vung ra một tờ giấy.

“Đồ nữ nhân xấu xa, không nghĩa khí.”

Nàng nhìn tờ giấy kia chăm chặp hồi lâu, nhưng không muốn phải há mồm phản bác.

Nàng không lo Tô Dạng sẽ tìm cơ hội trốn, bởi vì trước khi bị giam, Tô thiên tuế đã nhét một mớ nhuyễn gân tán vào trong miệng hắn, giờ người kia chẳng có sức lực là bao.

Dạng tiểu chủ có vẻ rất oan ức, hắn cúi đầu viết viết.

“Không ngờ cô lại là người như vậy, tốt xấu gì cũng là hoạn nạn tri kỉ, nói phản chiến là phản chiến lại ngay. Cô nên khuyên nhủ gia nhà chúng ta đi, nhanh thả ta ra ngoài.”

“Tuy vương phủ này ta không danh không phận, nhưng dù sao cũng được xem là quý thiếp đó chứ? Để một đám người hầu xem thường ta như vậy, thật qua coi thường người khác rồi.”

Hắn lấp bắp viết, Thẩm Hành đứng bên cạnh nhìn nhìn.

Cho đến hắn phát tiết gân xong, nàng mới vươn tay nắm phần “nhô lên” trước ngực một cái.

Siết lại, có vẻ co dãn.

“Hóa ra là quả cam à.”

Nàng thuận tay móc quả cam kia ra, nhìn xem cẩn thận.

Chả trách tại sao nàng lại thấy ngực của Tô Dạng thật to, ngoài cái này ra, ai mà có cái gì to thế được.

Cả người Tô Dạng đều choáng váng, thấy nàng ta đang định lột vỏ ra ăn, hấn vội vàng bước lên giật lại.

“Là Tô Nguyệt Cẩm nói cho cô à? Biết rồi sao không nói sớm?” Phí công hấn viết nhiều như vậy.

Thẩm Hành nhìn Tô tiểu chủ đang tức giận phùng phùng, khẽ cười nói.

“Không phải huynh cũng gạt ta nhiều ngày thế sao? Xem như hòa nhau đi.”

Nói xong nàng giật quả cam kia lại, giờ tay định bóc.

“Cô không thấy cái này một đôi đó à? Cô ăn mất một quả thì ta làm sao bây giờ?”

Hấn nổi giận đùng đùng chỉ vào quả khác đang lủng lẳng trước ngực.

“Thì lấy xuống thôi.”

“Lấy xuống? Người xinh đẹp như ta sao mà ngực phẳng được chứ?”

Thân phận thật sự của hấn chỉ có một số thân tín bên cạnh biết, không thể tiết lộ ra bên ngoài.

Thẩm đại tiểu thư nghe vậy thì cho một múi vào miệng nhai nhai.

“Ngọt lắm. Dù sao giờ huynh cũng không ra được, đợi lúc nào đó ta trả quả khác là ổn thôi.”

Dạng tiểu gia tức đen nửa mặt.

“Nói vậy, không phải cô đến để thả ta ra ngoài à?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Nàng thoải mái nhìn hấn.

“Mấy chuyện cùi chỏ hướng ra ngoài xưa này ta không làm mấy đâu, hôm nay ta đến để khai đạo cho huynh mà.”

“Khai đạo cho ta?” Dạng tiểu chủ lười biếng nằm ườn trên giường của mình.

“Khai đạo ta không nên mượn bạc nữa, cứ bỏ đỏi mấy bảo bối kia sao? Ta

khuyên cô nên uống vài ngụm nước cho tỉnh táo, đừng phí công vậy nữa.”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ không chịu phối hợp kia cũng chẳng buồn để tâm, nàng thong thả nói.

“Không phải về đề, làm này đêm tìm huynh là vì chuyện của Triệu Hàm sư tử.”

Lời vừa nói xong, nàng thấy rõ vẻ mặt của Tô Dạng đã cứng đờ cả lại, nhưng mà rất nhanh sau đó, hấn đã chuyển thành dáng vẻ bại hoại như xưa.

“Triệu Hàm thì có chuyện gì được chứ? Tiểu gia ta thấy phiền lắm, nếu không phải để thả ta ra ngoài, cô đi đi cho khỏi khuất mắt ta.”

Nói xong, hấn đưa tay đẩy nàng ra khỏi cửa.

Thẩm Hành tự thấy tài ăn nói của mình không hề thua người ngoài, nhưng không ngờ người này lại không nghe khuyên bảo, chưa kịp nói gì đã tan tác cả rồi.

“Sao huynh không muốn đề cập tới chuyện này?”

Nàng nhét mặt vào trong, tiếp tục nói.

“Triệu Hàm sử tử đợi huynh nhiều năm như vậy, sao huynh có thể nhẫn tâm để tử chờ như thế.”

“Một cô nương như hoa như ngọc, có được mấy lần mười bốn năm để lãng phí được đây, nếu huynh là nam tử, đáng lý nên cưới nàng mới phải, tội gì phải khổ sở thế này.”

“Ta có cưới hay không cũng là chuyện của ta, nàng có đợi hay không lại là chuyện của nàng. Cô không liên quan thì đừng tới đây âm ỉ làm phiền ta nữa.”

Phiền? Vậy để ta cho huynh xem thế nào mới là phiền.

Thẩm đại tiểu thư vùng dậy, ngồi xếp bằng ngoài cửa, lái nhai ròn rã suốt buổi chiều.

Nàng muốn thử xem, nàng với hấn ai nhẫn nại hơn.

Nhưng mà sự thực chứng minh, tính nhẫn nại ấy mà, núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Thẩm đại tiểu thư ngậm lấy nước mắt bị Triệu Hàm kéo lê về phòng.

Khi đó, nàng cảm thấy mắt mình vô thần, miệng lưỡi thì tê dại, cả người sắp mất đi ý thức.

Nàng kéo Triệu Hàm nói: “Su ty, Tô Dạng thật chẳng ra gì, muội nói nhiều như thế, mà hắn cũng chẳng buồn để ý.”

Nàng ấy động viên, nhưng có vẻ không kinh ngạc là bao: “Ai mà như muội chứ, trước kia ta từng thắt cổ, nhảy sông, cắt cổ tay, ngay cả vác đá đập vào ngực hắn cũng vẫn cứ thế. Thôi cứ từ từ, chúng ta bàn kế tiếp, muội uống ngụm nước cho trơn họng cái đã.”

Chương 90: Thư cùng cách (thư li hôn)

Thẩm Hành vẫn luôn tán thưởng những người có ý tưởng sáng tạo, nhưng với những thủ đoạn cực đoan như vác đá đập lên ngực thế này, nàng cảm thấy thực sự không cam lòng.

Thế nhưng nói đến chiến thuật... cũng không phải là nàng không có giải pháp. Ròng rã một tháng trời, chỉ cần có thời gian nàng sẽ ngồi bàn bạc với Triệu Hàm cho đến khi chán ngấy, trước là bịa đặt, sau là ám độ trần thương, đánh vào đục vọng, thậm chí ngay cả thủ đoạn nhân lúc mĩ nhân đang tắm rửa cũng mang xài hết, nhưng tất cả đều thất bại, không “bắt” được người ta.

Cuối cùng, Thẩm đại tiểu thư nổi giận, vào sáng sớm của một ngày đẹp trời, sau khi dụ dỗ Tô thiên tuế vào triều xong, nàng lén lút chạy vào thư phòng.

Mở một tờ giấy ra, hí hoáy một hồi ngồi múa bút thành văn, sau đó rón rén tìm con ấn của hắn, đưa tay đóng dấu lên tờ giấy trắng kia.

Triệu Hàm đứng bên mà co rút cả khoe miệng, lo lắng hồi hộp nói: “Biện pháp muội nghĩ ra đây hả?”

Sao nàng cứ có cảm giác mình đang dắt thuê một con lừa chết vậy nè. Thẩm Hành cười ha hả, thối thối nét mực chưa khô, vô cùng bình tĩnh đáp lời: “Có một số chuyện không thử thì làm sao mà biết. Có phải Tô Dạng không có ý với tỷ đâu, chẳng qua chỉ thiếu một môi lửa mà thôi. Tỷ ở đây chờ đi, đợi khi nào ta gọi thì hẵng ra.”

“Như vậy không tốt lắm thì phải?”

“Có gì mà không tốt? Chiêu này gọi là đốt lửa sau vườn, lửa cháy rồi, đương nhiên sẽ khiến hắn phải ngoan ngoãn vào tròng.” Triệu sư tỷ cứng họng. Nàng đứng đó gật đầu, miễn cưỡng nuốt câu nói đã bên môi xuống bụng.

“Không phải ta lo Tô Dạng nổi điên, mà sợ hậu viện nhà muội sẽ nổi lửa kia kìa. Nhờ Tô Nguyệt Cẩm nhìn thấy tờ giấy cùng cách này, muội không sợ hắn xé xác muội ra à?”

Ngày xuân phơi phới, mặt trời đỏ lửa, mây tạp dịch đang vẩy nước quét nhà hiem khi thấy Vương phi nhà mình lại dậy sớm ra tiễn Thiên tuế gia.

Nàng mặc một bộ váy hoa vàng phấp phấp trên mặt đất, phất phất mấy cái đã quét sạch bụi bặm.

Đạo Đạo đi theo phía sau lưng, đau lòng nhìn gấu quần bẩn thỉu của người kia, suy nghĩ một hồi mới nói: “Ngài muốn tạo khí thế cũng không cần phải mặc váy dài vậy đâu.”

Thẩm Vương Phi không biết phải nói gì, nàng tiến lên vài bước mở cửa phòng Tô Dạng.

Hắn đang dùng bữa sáng ở trong phòng, một tô cháo trắng, thêm một đĩa bánh hạnh nhân bơ giòn, mùi vị thơm ngọt khác thường.

Thấy nàng đi vào cũng chẳng buồn ngạc nhiên, vừa ung dung thong thả ăn, vừa nói: “Hôm nay lại muốn dùng cách gì? Cô quả đúng là con người nhẫn nại.”

Nàng yên lặng nhìn hắn một lúc lâu, sau đó tìm một chỗ để ngồi xuống.

“Có gì vui mà chơi đâu, ta đến để tạm biệt huynh thôi. Ngày mai ta đã không còn là chủ nhân của vương phủ này rồi, trước khi đi đến thăm huynh một lúc.”

Thẩm Hành đã nói câu đó rất nhiều lần, mặc dù Tô Dạng chưa từng đáp lại, thế nhưng không có nghĩa là trái tim hắn được làm từ tảng đá. Triệu Hàm là người con gái tốt biết bao, cho nên hắn mới không muốn làm hại nàng.

“Tô Nguyệt Cẩm thì sao?” Hắn lo lắng đuổi theo. “Chắc chắn hắn sẽ không đồng ý chia tay cô.” Đương nhiên ta biết huynh sẽ hỏi thế này.

Thẩm đại tiểu thư đưa lưng về phía hắn, tự mình đắc ý, nhưng sau khi quay lại, vẻ mặt nàng lại chuyển thành vẻ ưu thương lấp lấp. “Hắn sao? Ta cũng không biết, là ta trộm ân của hắn, tự mình đóng lên thư cùng cách. Dù hắn có đồng ý hay không, chuyện này cũng đã quyết định, ta có quyền được làm mẹ, ta khát vọng một đứa con khỏe mạnh, bằng bất cứ giá nào, ta cũng không muốn đánh đổi.”

Vẻ mặt khiếp sợ của Tô Dạng, toàn bộ nô tài vẩy nước quét nhà trong viện cũng kinh ngạc đến mức nửa ngày không động đậy.

Lần này Thẩm Hành đã liều mạng lắm rồi, tiện thể cũng hù dọa các nô tài ở trong phủ.

Nàng thoải mái đón nhận những ánh mắt kia, sau đó quay lại dặn dò:

“Những gì nên cầm thì cầm đi. Bây giờ chúng ta trở về Thẩm phủ thôi.”

Diễn trò thì phải làm cho hết, làm nha hoàn đất lực nhất bên người, sao có thể thiếu phần của Đạo Đạo cho được. Nhưng mà, thường ngày người kia vẫn phối hợp cực kì xuất sắc, không biết hôm nay lại xảy ra chuyện gì. Nàng đứng chờ tại chỗ, một hồi lâu cũng không nói năng gì, nhìn kĩ lại thì trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Đồ không có tiền đồ! Lúc trước nói dối cũng có sợ vậy đâu.

Thẩm Hành thậm chí chê bai một tiếng, vừa định mở miệng nói chuyện, nàng ngạc nhiên khi thấy tờ cùng cách trong tay đã bị người ta lấy mất.

Tô tiểu thiên tuế mặc triều phục đứng dưới ánh mặt trời, đang tỉ mỉ đọc “tác phẩm” của nàng. Lông mày trên khuôn mặt góc cạnh hơi nhíu lại, im lìm không nói. Tâm tình của hắn rất không được tốt. Lần này nàng cũng bị dọa đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Đi vào nói chuyện.”

Hắn nhắc chân, bước qua bên cạnh nàng, mang theo hơi lạnh như ngày đông giá rét. “Hôm nay thất bại, ngày mai ta sẽ tiếp tục nghĩ cách để rời phủ xem sao.” Nàng nói với Tô Dạng như vậy, tận chức tận trách diễn cho xong vở kịch của mình, sau đó mặt mày xám xịt đi theo sau Tô Nguyệt Cẩm. Ngày hôm nay là ngày hoàng đạo đó à? Sao lại xui xẻo thế này?!!

Chương 91: Đại kết cục: Cử án kỳ môi

Xưa nay, chưa bao giờ Thẩm Hành nghĩ thư phòng là một nơi kinh khủng, nhưng ngày hôm nay bỗng nhiên nàng lại thấy nó chẳng khác đầm rồng hang hổ, ngay cả việc bước qua ngưỡng cửa cũng cần phải có một dũng khí lớn lao.

Cô dâu nhỏ đi sát sau lưng hắn, ngay cả ghé cũng chẳng dám ngồi xuống, cứ cẩn thận đứng cách hắn một đoạn khá xa.

Vết mực trên bàn sách còn chưa khô, vết hồng đọng lại cũng chưa kịp lau đi.

Tô Nguyệt Cẩm thờ ơ liếc nhìn hai lượt, thong thả gạt hết đồ qua một bên.

Hết sức rõ ràng, hắn không vui.

Thẩm Hành không biết phải làm sao, nàng lắp ba lắp bắp nói:

“À... Chàng... Chàng... Chàng không phải chàng đã đi thượng triều rồi à? Sao lại quay về sớm thế?”

“Quên mang sổ sách.”

Hắn lạnh lùng đáp lại.

“À, nếu phải quay về lấy sổ, chắc trong triều đang có việc đại sự lắm nhỉ? Hay là chàng làm việc trước đi, ta giúp chàng chuẩn bị đồ ăn sáng nhé.”

“Không vội.”

Câu trả lời vẫn cực kì ngắn gọn.

Thẩm Hành vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn chẳng có cách nào. Giấu phu quân nhà mình viết thư cùng cách, ngay cả dân thường cũng không được phép làm, huống chi hai người lại là hoàng tộc.

Nếu chuyện này lộ ra, đâu phải chỉ khó nghe thôi nhỉ?

“Chuyện hôm nay là do thiệp sai rồi.”

Nàng lén lút nhìn hắn.

“Chàng cũng biết sư tử Triệu Hàm có ân với chúng ta, thiệp cũng bắt đắc

đĩ lắm mới đưa ra hạ sách thế này. Tô Dạng thì khó đối phó quá, ngoài việc này ra, thiếp chẳng nghĩ ra được cách nào khác nữa.”

“Sur tử Triệu Hàm tốt là thế, thiếp thật lòng mong muốn tử ấy cũng có cuộc sống hạnh phúc như mình. Chuyện lần này, không phải thiếp cố ý gạt chàng, nhưng mà thiếp lo chàng biết sẽ không vui. Nói dối có thiện ý thì cũng nên được tha thứ mà, chàng thấy đúng không?”

Cả mớ lời hay ý đẹp, Tô Nguyệt Cẩm lại chỉ đáp lại thế này.

“Ừ.”

Thư phòng tĩnh lặng, chỉ còn âm thanh của gió thổi lá rơi. Nàng cúi đầu nhìn mũi giày của mình, hoàn toàn đã hết lời để nói.

“Sao chưa qua đây đỡ ta đi?”

Qua một lúc lâu, hấn ngồi trước bàn nói tiếp, hàng mi nhíu chặt như thể tổ cáo nàng chậm chạp.

Tức giận vì chưa được đỡ đấy sao?

Thẩm Hành nghe vậy thì lao vào ngực hấn ngay lập tức.

“Thế giờ ta đỡ chàng được không? Đừng tức giận nhé, ta đảm bảo, lần sau không dám thế nữa đâu.”

Tô Nguyệt Cẩm mệt mỏi đưa tay ôm lấy nàng, nhíu mày nói.

“Lần sau?”

“Không có lần sau, không có lần sau...”

Hấn cúi đầu, xé nát bức thư cùng cách kia thành từng mảnh nhỏ rồi ném vào chậu than thiêu trụi.

“Chuyện có lớn thế nào đi nữa cũng không được lấy chuyện này ra mà đùa.”

Hấn không muốn nhìn thấy thứ này lần nào nữa đâu.

Thẩm Hành ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, hết sức nghe lời.

“Mấy ngày gần đây, ta cứ tưởng các nàng đang suy tính chuyện gì. Không ngờ lại là cái này, ta hỏi nàng, nếu như Tô Dạng muốn mặc cho Triệu Hàm xuất giá, nàng định làm sao?”

Mặc cho Triệu Hàm xuất giá? Thảm Hành ngõ ngàng ngược mắt.

“Hắn sẽ không nhẫn tâm vậy chứ?”

“Ta đâu phải là hắn, làm sao mà đoán được hắn sẽ làm chuyện gì. Có lẽ sẽ ngăn cản, cũng có thể sẽ bỏ mặc. Chuyện đã không chắc chắn như thế, nếu là ta thì nhất quyết không làm.”

Thảm Hành nghe vậy thì suy nghĩ lúc lâu, nàng khẽ hỏi.

“Câu chàng nói có phải gián tiếp bảo thiệp không có đầu óc không?”

“Cách nói rất trực tiếp mà.”

Khuôn mặt Thảm Hành co giật liên hồi, nhưng vẫn ung dung quay mặt sang nhìn hắn.

“Vậy chàng nói thiệp nghe, chàng nắm chắc điều gì, làm sao có thể khiến Tô Dạng chấp nhận Triệu Hàm đây?”

Hắn lười biếng tựa xuống cạnh bàn.

“Không lợi lộc không dậy sớm, phu nhân định lấy cái gì ra trao đổi với vi phu?”

Chàng còn phải tính toán rõ ràng đến thế à?”

“Không phải nàng cũng tính kế ta sao?”

Nếu không phải cái thư cùng cách kia xuất hiện thế nào.

Thảm Hành đuối lý, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nàng xoay mặt ra nhìn Đạo Đạo và Triệu Hàm còn đang nghe lén bên ngoài cửa.

“Cái đó... thuốc đã sắc xong rồi.”

Một câu nói cực kì mờ昧, ám chỉ, hai người ngoài phòng còn đang cười hết sức gian manh.

Thảm Hành cảm thấy, mình có chết cũng vì bằng hữu mà thôi. Sau khi uống xong chén thuốc, nàng quay sang giành công với Triệu Hàm: “Tôi nay sẽ để tử xuất giá, muội nghĩa khí quá đúng không?”

Triệu Hàm cười híp mắt nhìn bàn tay đang đặt ngang hông nàng, thản nhiên đáp lại: “Muội cũng không thua thiệt gì mà.”

Hoàng hôn buông xuống, trong vương phủ đột nhiên lại nhộn nhịp sáng đèn, từng rương từng rương châu báu quý giá đặt đầy sân viện.

Tô Dạng ngây ngô đứng trông, thỉnh thoảng ngẩng cổ ra nhìn, thấy Triệu Hàm đội mũ phượng trùm khăn voan được người ta đưa lên kiệu, lúc đó hắn mới ngẩn ra.

Hắn không tin Tô Nguyệt Cẩm sẽ lấy Triệu Hàm, nhưng tận mắt thấy rồi hắn lại thoáng hoang mang.

Tô Dạng không rõ cảm xúc trong lòng mình là sao, hắn chỉ thấy, ngay lúc hai chân nàng biến mất trước mắt mình, đầu hắn hoàn toàn trống rỗng.

Cánh cửa sắt đóng chặt được mở ra, từ ngoài, hắn nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm nghiêng người dựa vào một bên cửa hạt dưa.

Bước lên mấy bước rồi hỏi.

“Triệu Hàm đi đâu?”

“Đương nhiên là đi lấy chồng.” Tô Nguyệt Cẩm lạ lùng đưa mắt sang nhìn hắn: “Nhà trai ở đối diện, cách chúng ta rất gần, có muốn đi uống ly rượu chung vui không?”

Sao có thể thế được?

“Mấy người đang giở trò quỷ gì thế hả?”

“Kích động như thế làm gì? Năm nay sư tử đã hai mươi sáu tuổi, phụ nhân bình thường đã có con mười tuổi rồi, đáng ra đệ nên vui mừng thay nàng mới đúng chứ.”

Tô tiểu thiên tuế nói xong cũng không buồn quan tâm hắn, kéo Thẩm Hành vừa thay đồ xong cùng đi qua đối diện.

Ngoài nhà, có hơn mấy chục bàn tiệc được bày ra, ngoài cửa dán đầy chữ hỷ màu đỏ thắm, không khí nào nhiệt vui mừng. Nhưng chỗ ngồi thì lại trống không, không thấy họ hàng hay bằng hữu đến chúc.

Tô Dạng cũng đi vào theo họ, càng nhìn càng lạ.

Thấy họ đi vào phòng cưới ở hậu viện, hắn cũng mờ mịt bước theo.

Trong tiềm thức hẳn cũng muốn biết Triệu Hàm gả cho ai.

Thiếu nữ mặc y phục đỏ thẫm đã tháo chiếc khăn voan đội đầu, tự mình bung một chén cơm ăn uống ngon lành. Nhìn thấy mấy người vào, nàng còn lớn tiếng gọi to: “Tới đây ăn nào.”

Hắn nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy bóng dáng tân lang. Đến khi giật mình tỉnh táo, hẳn mới nhận ra người mình đã bị điểm huyết đứng yên.

Tô Nguyệt Cẩm trước mặt từ từ thu hồi ngân châm lại, hẳn ngơ ngác nhìn Tô Nguyệt Cẩm, đến lúc đó mới phản ứng hiểu ra.

“Huynh lừa ta?”

Tô tiểu thiên tuế vô tội lắc đầu.

“Sao mà lừa đệ chứ? Rõ ràng là đệ tự mình tới đây mà.”

Sau đó dặn dò Quế Viên đã đợi sẵn bên cạnh từ lâu.

“Giúp tân lang mặc y phục, chớ để lỡ giờ lành.”

Đáng thương thay, Tô Dạng tiểu gia nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi, mình lại lập gia đình theo một cách thế này.

Hắn kéo kéo tay áo Tô Nguyệt Cẩm cảm phẫn nói:

“Huynh quên sư phụ đã nói ta sẽ khắc vợ à?”

Tô Nguyệt Cẩm còn nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu rồi ung dung gật lại.

“Sư phụ còn nói, thỏ trong núi có thể tu thành tiên, nhưng mà hai ngày sau sư phụ đã biến nó thành món thịt thỏ kho.”

Tô Dạng thừa nhận, cái cơ này của mình thôi hoắc.

“Cho đệ suy nghĩ thêm một lúc nữa được không?” Hẳn thích Triệu Hàm, nhưng tính tình của nàng quả thực khiến người ta đau đầu.

Một người mà khi tức giận có thể ném “Tướng công” của mình vào giữa đám hát rong, dù là ai đi nữa, trước khi quyết định cưới nàng cũng phải suy nghĩ cực kì thận trọng.

Tô Nguyệt Cẩm nhâm nhi, đều là nam nhân cả mà, đương nhiên hẳn hiểu được việc cưới một nương tử không hiền lành sẽ đáng sợ đến nhường nào.

Nhưng mà...

“Cuộc đời này vốn chẳng dài lâu, gắng nhịn một lúc là ổn thôi.”

Trong tay hắn bị nhét thêm một dải lụa màu đỏ thẫm, hắn nghe tiếng Tô Nguyệt Cẩm đã từ tốn đi xa.

“Từ nay về sau, trên đời này sẽ không còn Tô Dạng nữa. Đệ cũng không mắc nợ ta điều gì. Tân hôn vui vẻ.”

Tô Nguyệt Cẩm hiểu hắn hơn bất kì ai, cũng giống như hắn hiểu Tô Nguyệt Cẩm vậy.

Triệu Hàm đi cùng với hắn mười bốn năm, ném đủ bao đau khổ mới chờ được lời hứa hẹn. Tô Dạng giúp đỡ Tô Nguyệt Cẩm mười bốn năm, cũng chỉ vì muốn đỡ phần áy náy. Hắn lần lừ không chịu lập gia đình, cũng là vì muốn chờ đến khi Tô Nguyệt Cẩm ngồi vững trên vị trí ấy, sau đó mới yên tâm thoải mái rời đi.

Tình nghĩa giữa nam nhân thực ra nó cực kì đơn giản, không hề tinh tế như giữa các nữ nhân, nhưng lại xuất phát từ những điều chân thành nhất từ sâu tận đáy lòng.

Sau khi mặc y phục chỉnh tề, Tô Dạng tiểu gia bị kéo ra chính sảnh, họ hàng bằng hữu đã ngồi đầy ngoài đó.

Hắn trông thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, đều là những bằng hữu đã dốc sức vì vương phủ.

Hai tay Cố Duẫn Chi đưa quà cưới ra, hắn nói: “Hôm nay Dạng tiểu gia anh tuấn lạ thường, xin chúc hai vị trăm năm hạnh phúc.”

Tô Dạng khinh bỉ nhìn hắn, cái cặp mắt kia rõ ràng là đang trêu tức.

Đang định nói gì thêm, nhưng hắn bỗng giật mình hốt hoảng khi nhìn thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đang cải trang ngồi trước sảnh không biết tự bao giờ.

Họ không mặc những trang phục nghi lễ ở trong cung, mà còn lại là những bộ y phục bình thường tươi tắn như phụ mẫu dân thường.

Hoàng hậu nương nương vừa ăn đậu phộng vừa nói:

“Con trai, mau đến đây bái lạy ta đi, bữa tối còn chưa ăn đã phải chạy tới

đây, con cưới xin cũng bất ngờ thiệt đó.”

Nói xong bà lại thấy câu nói đùa này kết hợp với khuôn mặt của mình thì có phần không được thân thiện lắm, cuối câu còn kèm thêm mấy tiếng: “Ha ha.” Tuy Hoàng đế bệ hạ cũng khá bất ngờ, nhưng cũng may khi ra cửa ông không quên khoe giàu, cầm theo hai chiếc vòng huyết phượng mà Tây Vực cống nạp vào cung, đặt vào tay tân lang tân nương.

“Yêu nhau thì dễ nhưng giữ nhau rất khó, Dạng nhi, con phải đối xử tốt với cô nương nhà người ta nhé.”

Hắn đứng ngẩn ra tại chỗ, hai mắt dần ươn ướt.

Tô Nguyệt Cẩm khốn khiếp, ngay cả đường lui cuối cùng của hắn cũng bị ngăn lại hết, còn xúi giục mọi người làm vậy.

Nhưng không thể không thừa nhận, hắn đang rất cảm động.

Cha mẹ chúc phúc, họ hàng bằng hữu chúc mừng, dù không phải là vợ đẹp dịu dàng, nhưng cũng là hình tượng hắn vẫn hằng mơ ước.

Đang suy nghĩ không biết có nên cảm tạ các huynh đệ một phen, đột nhiên hắn lại nghe thấy Tô tiểu thiên tuế đang âm ỉ cá cược với Cố Duẫn Chi ở cách đó không xa.

“Huynh đoán hắn có khóc không?”

“Khó nói lắm, lúc còn bé hắn đã rất ra vẻ rồi.”

“Ta cược một trăm lượng bạc, hắn sẽ cố gắng được tới cùng.”

“Ta cá hai trăm lượng bạc, hắn sẽ trốn trong góc phòng lau nước mắt, nếu không ta sẽ xách con đế trong vò của hắn ra rán thành đồ nhắm.”

Kết quả đương nhiên là Tô tiểu thiên tuế thắng.

Dạng tiểu gia cố gắng rặn ra mấy giọt nước mắt, ngửa mặt lên trời thở dài.

“Tình huynh đệ thật là đặc biệt a.”

Bởi vì kết hôn là quyết định tạm thời, cho nên hơn nửa số khách mời đều là bách tính cả, đương nhiên Hoàng hậu nương nương sẽ không chào hỏi mấy người khác, cuối cùng việc này lại rơi xuống đầu con dâu Thẩm Hành.

Nàng mặc một bộ áo đỏ quần lụa đi qua đi lại. dù là trai gái già trẻ đều vui

tươi chào đón. Không hề có vẻ lạnh lùng cao ngạo nhà quan gia.

Cố Duẫn Chi nhìn theo bóng hình đó một lúc lâu, đau lòng than thở: “Hình như ta đã bỏ lỡ nửa đời sau của mình.”

Một nữ tử trong sáng là thế, cả thế gian vền vẹn chỉ có mỗi một người, chỉ tiếc hã đã biết quá muộn màng.

Dứt lời mà không thấy ai đáp lại, hã ngược mắt nhìn lên, đập vào mắt là khuôn mặt trầm tư của Tô Nguyệt Cẩm.

Hã cười lớn vỗ vai Tô Nguyệt Cẩm một cái: “Huynh là đang áy náy đây hả? Năm đó là tự ta chọn đến Giang Thành, nếu không có huynh cố gắng bảo vệ, có lẽ ta đã không thể ngồi lên vị trí ngày hôm nay.”

Được hay mất, đều là lựa chọn của chính mình mà thôi.

Nhưng không ngờ hã lại nhận được lời đáp trả.

“Duẫn Chi, huynh suy nghĩ nhiều rồi. Ta chỉ đang nghĩ, lần trước huynh thiếu ta mấy bao lì xì, lần này quay về thì tốt, huynh mang đủ bạc chưa?”

Cố Hàu gia mặt mày cứng ngắt, nhét một tờ ngân phiếu cho Tô tiểu thiên tuế.

Hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười thật to.

Người này áy, lúc nào cũng dùng mấy cách kì lạ để khiến người ta thoải mái.

“Huynh sẽ tìm được thôi.”

Duyên phận là do trời định, bỏ lỡ một lần không hã sẽ mất hết đi luôn.

Khi duyên phận tới, không ai có thể phản ứng kịp thời. Có thể hạnh phúc của Cố Duẫn Chi sẽ xuất hiện nhanh thôi. Nhưng đó là nữ nhân nào, đây lại là một câu chuyện khác.

----- Lời kết -----

Khánh Nguyên triều, năm thứ năm mươi hai, Lục hoàng tử Tô Nguyệt Cẩm lên ngôi, kế thừa đế vị, đổi niên hiệu thành Ngọc Hằng, phong nữ nhi của Lễ bộ thượng thư Thẩm Quát là Thẩm Hành làm hoàng hậu, tước hiệu Ý Sơ.

Lúc Hoàng đế tại vị vẫn luôn dốc sức vì đất nước, đổi mới chính quyền, bình định phản loạn ở biên cương, văn võ song toàn. Đất nước dưới thời cai trị, trăm họ an cư lạc nghiệp, dân chúng người người ngợi ca.

Tuy nhiên có một chuyện khiến cho người ta lấy làm kì lạ.

Đó là việc đế hậu tình thâm, hậu cung giai lệ chỉ có một mình Thẩm hoàng hậu, sinh dưỡng ba nam hai nữ, cả đời không phi. Là vị vua duy nhất trong lịch sử Khánh Nguyên triều, sống cùng Hoàng hậu đến đầu bạc răng long.

Con cháu đời sau người người hâm mộ, khắp ngõ nhỏ phố phường vẫn hay viết lại câu chuyện tình yêu của đế hậu thành những thoại bản được lưu truyền đến nay, gọi là: Cử án tề môi.

Chương 92: Phiên ngoại: Môi tình đầu của Tô thiên tuế.

Tô thiên tuế không khỏe, ít khi tới Thái học viện là điều mà triều thâm văn võ ai ai cũng biết. Thế nhưng từ ngày thân thể Tô thiên tuế tốt lên, hẳn vẫn không thích đi đến Thái học viện, điều này lại ít người biết được.

Mỗi lần Quế Viên đến xin nghỉ, ông đều phải khóc lóc kể lể với tiên sinh, thân thể gia nhà chúng tôi như thế nào, ho khan, ho ra máu đầy cả một chậu lớn, mặt mày tái nhợt không khác gì bông tuyết giữa ngày đông...

Mà vào lúc ấy, vị thiên tuế nào đó đang nằm thờ thẫn bên trong ngự hoa viên, ở một góc khuất mà không ai vào được, ngồi xếp chân bằng tròn cắn hạt dưa. Lúc Lâm Hi Hòa tiện tay ném bức thư vào bụi, lại vừa hay trúng vào tay hắn. Hắn nghe được tiếng trêu chọc của nhóm con em thế gia kia: “Hôm nay không đọc thư nữa à? Không hồi âm cho tiểu cô nương kia sao?”

Lâm Hi Hòa đáp: “Đương nhiên, nam nhi phải lấy sự nghiệp học hành làm trọng, làm gì có nhiều tư tình nhi nữ như vậy.”

Mọi người lại trêu đùa: “Hay là vì lúc trước huynh bị công tử nhà Khương thái úy cười nhạo nên mới không dám hồi âm thư của nữ nhi lục phẩm?”

Mặt hắn nhất thời đỏ lên. “Hòe Thắm, không phải như thế.” Sau đó phát tay áo rời đi.

Lúc mở phong thư kia ra, thiên tuế gia chẳng áy náy chút nào. Bởi vì trong nhận thức của hắn, như vậy mới chính là hắn.

Ngoài dự đoán, chữ viết trên bức thư đó rất ngoạn, chớ bay gà bới kinh hồn. Không giống những câu chuyện trong sách mà hắn đọc được, không có mùi thơm thoang thoang của phấn son, cũng không có những lời lẽ thề non hẹn biển miên man tình ý, nội dung trong thư chỉ kể lại mấy việc nhà rất rất bình thường.

Lúc đầu hắn không buồn đếm xỉa, nhưng càng đọc càng thấy thú vị. Khi Quế Viên hồn hên trở về, hắn đang ở trong thư phòng chăm chú nghiên cứu “học thức” của đối phương, tâm tình rất là vui vẻ. Quế Viên dí sát mặt gần hắn, cười đùa hí hửng: “Có tiểu cô nương nào xuân tâm manh động gửi thư cho ngài à?”

Hắn chống tay lên cằm, hứng thú nói: “Đúng là cô nương này xuân tâm

manh động, nhưng không phải viết cho ta.”

“Không phải viết cho ngài thì cái này đâu ra?”

“Nhật được.” Hấn chỉ chỉ tay vào nghiên mực, “Ông mài mực giúp ta.”

Mài mực? Quế Viên mờ hồ có dự cảm rất xấu. “Ngài muốn làm gì?”

“Đương nhiên là viết thư hồi âm.” Hấn vô cùng thân nhiên nhìn lại.

Nhận được thư không đáp chính là không lễ phép, hấn đâu phải kiểu người giống như Lâm Hi Hòa. Khóe miệng của Quế Viên công công co quắp liên hồi.

Lúc mới đầu, Quế Viên còn tưởng chủ nhân nhà mình nhàm chán quá nên mới làm thứ chuyện chán ngắt thế này, ngay cả Tô Nguyệt Cẩm cũng cho là thế. Ấy vậy mà trên tờ giấy kia, chữ viết càng ngày càng nhiều, tần suất hấn hồi âm cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí có lúc còn trượt xe đi xem đã có thư hồi âm chưa.

Quế Viên đứng bên cạnh xoa tay, thử dò xét, “Có phải ngài thích cô nương đó rồi không?”

Hấn cau mày hỏi lại “Thích là sao?”

Đối với phạm vi cao siêu ngoài “năng lực” của bản thân thế này, Quế Viên cũng cảm thấy khó khăn, suy nghĩ một lát mới thốt ra được một câu: “Đại khái là giống như kiểu một ngày không gặp tựa ba thu ấy.”

Tô thiên tuế nghe vậy thì gật đầu. “Vậy đúng là ta càng thích nàng rồi.” Người ta đều nói, thấy chữ như thấy người, nếu giống như lời ông vừa nói, có lẽ là hấn thích nàng thật đấy.

“Nhưng người ta không biết thư này do ngài viết, hơn nữa mặt mũi nàng ấy thế nào, ngài cũng chưa nhìn thấy, nhỡ tướng mạo của Thẩm tiểu thư không xuất chúng thì sao?” Như vậy còn thích nữa không?

Hấn nhíu mày nhìn Quế Viên, thích với tướng mạo thì liên quan gì à? Nhưng vẫn đường hoàng đáp lại. “Không dễ nhìn thì nói thư do ông viết.” Hấn hài lòng nhìn khuôn mặt mập mạp của Quế Viên đờ đẫn.

Mỗi khi bắt đầu mùa đông, sức khỏe của Tô Nguyệt Cẩm lại kém hơn rất nhiều, cả người lạnh ngắt không hơi ấm, thậm chí ban đêm cũng chẳng ngủ được một canh giờ.

Quế Viên biết, bệnh này là hậu quả năm xưa. Hắn nhìn Tô Nguyệt Cẩm lớn lên, tận mắt chứng kiến đứa trẻ còn nhỏ xíu, chịu đau đớn đến có rúm cả người, nhưng chưa từng kêu lên một tiếng.

Tô Nguyệt Cẩm vẫn phối hợp trị liệu, lúc ngâm mình trong nước thuốc nóng bỏng còn có tâm trạng mà trêu chọc Quế Viên vài câu. Thế nhưng hắn lại từ chối uống thuốc, hoặc lén lút đổ đi, có khi là dụ dỗ tiểu nha hoàn nào đó uống.

Sau đó, Quế Viên không thể không nghiêm lệnh cấm chỉ, tất cả nha hoàn không được tiến vào tầm cung của thiên tuế gia, tất cả người hầu đều đổi thành mama lớn tuổi.

Thế nhưng ông lại phát hiện ra, Tô Nguyệt Cẩm còn có thể dụ dỗ từ già cho đến trẻ, cuối cùng thuốc vẫn vào bụng người khác. Cuối cùng, ông không còn cách nào khác, chỉ đành nói nhỏ với tiểu tử đưa thư: “Lúc đưa cho Thẩm đại cô nương, nhớ nói rõ là Lâm công tử ngã bệnh, nhưng lại không chịu uống thuốc, người nhờ nàng khuyên nhủ vài câu.”

Thực ra Quế Viên cũng chẳng hi vọng gì vào chuyện này, nếu như Tô Nguyệt Cẩm đã tùy hứng lên thì bệ hạ cũng chẳng có cách. Có trách thì trách thiên tuế gia không chịu nghe người ngoài, chỉ nghe Thẩm cô nương. Đêm đó, sau khi uống hết thuốc trước mặt Quế Viên xong, hắn còn cố gắng ăn thêm điểm tâm ngọt mà thường ngày không thích.

Sau đó hắn còn nói kháy, “Thuốc uống rồi đấy, ông đừng có mách lẻo với A Hành nữa.”

Quế Viên gật đầu như già tỏi, ông cảm thấy Thẩm đại tiểu thư thần kì nhất thế gian.

Trước giao thừa, Thái học viện được nghỉ. Tô thiên tuế ngồi trong thư phòng ngâm ngốc cả một ngày. Hắn nói: “Quế Viên, càng ngày ta càng ghét bắt chước chữ của Lâm Hi Hòa.”

Quế Viên vò loạn cả một đầu tóc rối cũng không biết nói sao. Vốn chỉ là một trò đùa, nhưng ai ngờ sẽ nảy sinh tình cảm.

Trước đêm giao thừa, Thái học viện cho nghỉ, Tô Nguyệt Cẩm kéo Quế Viên đứng ở bức tường cao nhất của hoàng cung, yên lặng nhìn gương mặt tươi cười của thiếu nữ phía xa xa. Dung mạo của nàng rất ưa nhìn, mặc váy sa tanh thêu hoa đậm bụi, phối với một chiếc áo khoác lông cừu, vừa mập

mạ lại trắng trẻo.

Đôi mắt hạnh thông mình nhìn ngắm xung quanh, mái tóc như thác nước, tóc mai phất phơ trước trán, trên đầu chỉ cài một cây ngân tram bằng phi thúy.

Bàn chân nhỏ bé di di trên mặt đất, ánh mắt lại trông ngóng về phía cửa cung.

Quế Viên ngắt ngang suy nghĩ: “Chủ nhân, chúng ta trở về đi, nếu không nhớ lát nữa nhìn thấy gì không hay, nô tài lo ngại sẽ đánh hấn mất.” Tô thiên tuế gật đầu đồng ý, nhưng chân vẫn đứng yên bất động, mãi đến khu Lâm Hi Hòa xuất hiện, kéo Thảm Hành cùng đi, hấn mới thản nhiên khép hờ mi mắt.

“Tướng mạo không đẹp bằng ta.” Sau đó một hồi lâu, hấn nói như vậy, có vẻ gì đó rất trẻ con.

Quế Viên bắt đắ dĩ nhìn hấn, nhẹ giọng nói: “Ngài có thể tới nói cho Thảm cô nương, thư là ngài viết gửi.” Nói cho nàng biết sao? Hấn mắt tự nhiên lăm lăm: “Nhu thế không được hay cho lắm? Ta nghĩ nên trực tiếp cầu hôn.”

“Ặc, cầu hôn?”

Quế Viên tưởng Tô Nguyệt Cẩm chỉ nói chơi mà thôi. Nhưng sự thật chứng mình, Tô thiên tuế chưa bao giờ đùa giỡn. Bởi vì hấn đang suy nghĩ làm sao để làm khó dễ Lâm Phương Trì, và cả chuyện làm sao để Thảm Quát thăng quan nữa.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, ngày đầu tiên bước vào năm mới, hấn ngã bệnh. Hoàng hậu nương nương mặt lạnh ném vị thiên tuế nào đó đang cuộn tròn trong chăn không muốn rời xa kinh thành lên xe ngựa, đi đến Phụng Vu Sơn.

Hấn mệt mỏi là thế nhưng vẫn nói với Quế Viên: “Ta muốn làm cô nhi.”

Hài tử không có mẹ mới hạnh phúc làm sao.

Sau khi Hoàng hậu nương nương nghe được, bà chẳng có phản ứng gì, chỉ là lúc sắc thuốc lại lạng lẽ bỏ thêm một lượng lớn hoàng liên.

Hôm tin tức Thảm Hành muốn gả cho Lâm Hi Hòa truyền đến, Tô Nguyệt Cẩm đang ngồi thư trong thư phòng đọc sách, một trang sách thôi nhưng hấn đọc rờn rã hết một ngày. Tất cả mọi người đều biết, thiên tuế gia không vui.

Hoàng hậu nương nương nói: “Mỗi tình đầu thì không hoàn mỹ, nhưng Lâm Phương Tri không phải là người dễ đổi phò đầu con.”

Không ngờ lời này như sấm dộng. Ba ngày sau, hấn nhận được tin, Lâm gia hủy hôn. Đêm hôm ấy, hai mẹ con phấn khởi bùng bùng dẫn theo một đám tời tở, đốt pháo hoa ở trên núi cả đêm.

Chuyện sau đó thì y hết chuyện xưa. Tô thiên tuế phụng chỉ thánh thượng tới Thái sơn bái tế, nhưng hấn lại để cho Thượng thư bộ lễ Ngụy Thanh ám chỉ với Thẩm Quát, đưa Thẩm Hành cùng đi.

Thẩm đại cô nương mơ mơ hồ hồ nghe theo, vừa đến Vũ Thành đã lưu lạc tới hành cung, cầm đá tế núi lập vào “lỗ chó”.

Lúc ấy, Thiên tuế gia đứng cách đó không xa. Quế Viên công công thì đau lòng hỏi lại: “Trời ạ, đó là thánh vật của Khánh Nguyên triều chúng ta, ngài cứ để vậy sao?”

Ánh mắt hấn kì lạ nhìn Quế Viên: “Thánh vật thì sao?” A Hành thích là được.

Giấc mộng ba năm, thời gian lại trôi qua như nước, hấn yên lặng chăm chú nhìn cô nương với đôi mắt sáng trong đang tránh mưa dưới tàn cây, nói với Quế Viên: “Tối nay ta nên mặc bộ quần áo nào để chờ nàng tới đây?”

Nàng đứng trên cầu ngắm cảnh, người ngắm cảnh đứng trên cầu ngắm ai. Ánh trăng soi sáng cõi lòng ai, giấc mộng ai kia lại được tô điểm. Lần này, nhất định hấn sẽ không bỏ lỡ nữa.

Chương 93. Phiên ngoại: Thảm đại tiểu thư đại hỷ

Chuyên ngữ: Địa Đản

Lúc Thảm Hành biết tin mình mang thai là lúc đang ở nhà Dạng tiểu chủ ăn canh trứng nấu củ cải bó xôi. Bát canh thanh đạm nhẹ nhàng lại khiến nàng ói mửa như đứt từng khúc ruột gan.

Triệu Hàm đưa tay bắt mạch tượng cho nàng, rồi bình tĩnh nói: “Không có việc gì lớn cả, chỉ là Tô Nguyệt Cẩm phải làm cha rồi thôi”.

Nàng sững sờ nhìn về mặt đối phương, xác định người kia không nói đùa mới vội vàng chạy như bay về vương phủ nhà mình.

Cửa lớn thư phòng đang đóng chặt, nàng không biết có phải có hạ thần cần thương nghị chính sự ở trong không, cho nên lặng lẽ đứng bên ngoài cửa sổ, gọi vào: “Nguyệt Cẩm, bây giờ chàng có bận gì không?”

Hắn khẽ đáp lời, nét bút không ngừng nghỉ, nhưng vẫn ôn hòa nói: “Phải chờ thêm chút nữa, đuổi hết mấy lão thất phu này đi rồi sẽ đến gặp nàng”.

Cả thư phòng yên tĩnh, không dưới mười lão thất phu đang ngồi nghiêm chỉnh bên trong, hai mặt nhìn nhau, sáu chữ to hiện hữu: “Chúng ta không được yêu thích kia”.

Thảm đại tiểu thư đang hưng phấn vô cùng, nàng không chú ý đến nửa câu sau, cứ tưởng trong phòng chỉ có một mình hắn.

Cách một cánh cửa, nàng kìm nén tâm trạng mừng như điên, nói lại: “Há, không vội... Thực ra ta đến chỉ muốn nói cho chàng biết... Ta mang thai rồi!!”.

Vừa dứt lời đã chậm chậm rời đi.

Bên trong phòng, mấy lão thần nghe thấy việc vui thì vội rít nhìn về phía Đoan tiểu vương gia đang chễm chệ ngồi trên ghế chủ vị.

Hắn vẫn ngồi viết lách như trước đó, ngón tay với những khớp xương rõ ràng thản nhiên nắm chặt cán bút, ngòi bút lơ đãng lướt qua mấy cuốn sổ con làm rơi một chấm mực chu sa thật lớn.

Hắn nói: “Các ngươi đã nghe thấy gì chưa?”

Các triều thần đều chấp tay lia lịa xung rôi, nói cái gì mà cát tường, hấn cũng chẳng còn tâm tư mà nghe nữa, đứng thẳng lên, đi vài bước đã ra đến tận cửa.

“Nghe được rồi thì giải tán đi”.

Hấn dạn dò như vậy, âm sắc vẫn như thường nhưng bước chân đã có phần lộn xộn.

Có lẽ từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên hấn thất thố như vậy, nhưng lại chẳng bận tâm đến điều gì khác nữa.

Thẩm Hành không nghĩ Tô Nguyệt Cẩm sẽ đến nhanh như vậy, vốn nàng đang ngồi bóc vỏ cam, thấy hấn tới, quả cam cũng rơi luôn xuống đất.

Hấn không đi vào cửa mà yên lặng đứng cạnh cửa chăm chú nhìn nàng, như muốn nói gì đó, lại như thể bị nghẹn ngào trong cổ họng, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hấn từng nói với nàng, yêu nhau là chuyện của hai người, hấn không thích cảm giác có nhiều người bên cạnh. Khi đó hấn chưa tìm được Triệu Hàm, có lẽ đó là cách để trấn an của hấn.

Nhưng sinh mệnh nhỏ bé không hẹn trước này xuất hiện khiến hấn phát hiện ra mình cũng giống hệt như nàng, rất mong mỏi có con.

Thẩm Hành nói: “Còn đứng ngốc ở đó làm gì, mau đi vào đi”.

Hấn nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta muốn yên tĩnh một chút”.

Hấn không biết hình dung cảm giác lúc này như thế nào, cứ xuất thần nhìn người con gái yêu kiều đang cười khẽ trước mặt.

Nàng là thê tử của hấn, trong bụng nàng đang có con của hấn, mà hấn thì sẽ được làm cha.

Cảm giác này quá lạ lùng, tuyệt vời đến mức không sao kìm nén nổi.

“Vậy chàng cứ đứng nhìn như vậy à?” Nàng buồn cười liếc nhìn hấn.

Hấn sững sờ đưa mắt nhìn sang, con người trong suốt ngư ngư như trẻ nhỏ.

“Ta...chỉ không biết nên làm cái gì thôi”.

Làm một hiền thê, Thẩm Hành cảm thấy cười nhạo phu quân của mình là một việc làm không đúng đắn. Nhưng gương mặt tuấn tú trước mặt này quá sức vô tội, khiến cho nàng không nỡ được mà áp tới gần rồi bóp mạnh một cái.

“Ngốc, chàng chẳng cần làm gì cả, tới nói chuyện với ta là được rồi”.

Cả người rơi vào một vòng ôm ấm áp, đầu hấn tựa vào nàng một lúc lâu, như để bình tĩnh thêm một chút, hấn khẽ lẩm bẩm: “A Hành, ta muốn tiến cung một chuyến”.

Tiến cung?!

Trong Ngự thư phòng Cần Chính điện.

Tô tiểu thiên tuế ít khi tiến cung, lần này muốn đi tất nhiên phải có việc quan trọng.

Một quyển sổ con nho nhỏ, rất ít chữ, nhưng lại khiến đương kim thánh thượng tức giận đến đập vỡ chén trà.

Hấn cũng không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu tấu chương của mình bị bác bỏ, nhưng sau khi bị từ chối, ngày thứ hai hấn vẫn chờ như trước.

Đường đường là một vị vương gia, ngang nhiên dâng thư xin ở nhà cùng thê tử chờ sinh, chuyện này mà truyền ra ngoài không sợ bị người ta cười đến rụng răng à?!

Thế nhưng dù có phê chuẩn hay không, sổ con vẫn ở chỗ đó, không xa cũng không gần.

Dù có nguyện ý hay không, con trai của ông vẫn ở ngay trước điện, mặt dày mày dạn.

Thánh thượng cắn răng nghiên lợi nói: “A Hành mang thai, con ở nhà thì giúp được cái gì?”.

“Bóc vỏ cam a”.

Tô tiểu thiên tuế ung dung thong thả uống một ngụm trà, vô cùng nghiêm túc nói.

“Gần đây nàng rất thích ăn chua, một ngày có thể ăn hết một rổ cam nhỏ”.

Đương kim thánh thượng tức đến mức suýt nữa trợn mắt mà ngắt lịm.

Mặc dù trên triều cũng không tính là bận rộn, thế nhưng vì tương lai làm thái tử, bây giờ cũng là lúc nên tiếp quản sự vụ. Không lấy đại cục làm trọng như vậy, làm sao có thể khiến chúng thần quy phục.

Hoàng hậu nương nương mặt đơ liên tục nói mấy tiếng “Haha”.

“Tiểu gia mặc kệ, ta cảm thấy rất tốt”.

Bà nhẹ nhàng bước lên mấy bước, lấy hoàng ấn đóng lên cuốn sổ con.

Thế là xong.

Gần gũi như vậy nhưng Tô tiểu thiên tuế vẫn cảm thấy không yên tâm, hẳn thường xuyên tìm đến Triệu Hàm hỏi những chuyện bình thường nên chú ý.

Cái này cái kia, không thể tránh khỏi.

Cho đến mấy ngày trước khi Thẩm Hành sinh, kiêu hành hạ này mới phát huy đến giới hạn cuối cùng.

Hầu như mỗi buổi tối Dạng tiểu chủ đều sẽ nghe thấy tiếng Quế Viên bò lên đầu tường nhà hắn, gào thét rất cổ hợm.

“Triệu cô nương, hình như Vương phi nhà chúng ta sắp sinh rồi, mời ngài đến phủ xem thử xem”.

Hắn hết sức hoài nghi, lúc trước Tô Nguyệt Cẩm mua tòa nhà đối diện này cho bọn họ, có phải là để giúp đỡ lúc Thẩm Hành sinh nở hay không.

Ngày Thẩm đại tiểu thư sinh ra Lân nhi, Dạng tiểu chủ vui đến òa khóc, bởi vì rốt cuộc hắn cũng được ngủ một giấc ngon lành rồi.

Trên phố có nói, người đầu tiên mà hài tử mở mắt nhìn thấy, tính cách sẽ giống người đó.

Tuy quan niệm này không có nhiều căn cứ, nhưng Tô tiểu thiên tuế đã ngăn hết mọi người, chỉ còn một mình hắn canh giữ bên cạnh Thẩm Hành.

Hoàng hậu nương nương và Lục trang chủ đi vào mấy bận cũng bị mời ra ngay.

Nguyên nhân là một người mặt liệt, một người không thích đọc sách.

Đáng thương cho bà nội và bà ngoại, đứng ngoài chờ đến hơn nửa ngày

trời, tới gặp mặt cũng không sao gặp được.

Lúc được ôm đứa bé, nội tâm của phụ thân Tô tiểu thiên tuế đã vô cùng phức tạp. Kiểu phức tạp này không chỉ bắt nguồn từ cảm giác vui sướng khi được làm phụ thân, mà phần nhiều là vì tướng mạo của đứa bé.

Hài tử vừa mới sinh đều có vẻ nhăn nhúm, hăn lại không có nhiều kinh nghiệm, cho nên hăn nghĩ chắc là do ăn nhiều cam mà ra. Hăn yên lặng đưa đứa bé cho vú em bế trước, không dám để Thẩm Hành nhìn thấy.

“Con đâu? Ôm đến cho ta nhìn một chút”.

Kiều thê mở mắt, đây là câu đầu tiên nàng hỏi.

Hăn trù trù, nhẹ giọng nói: “Con ngủ rồi”.

“Ôm tới cho ta nhìn một chút”.

“Ôm tới sẽ tỉnh mất”.

“Tỉnh rồi ta cũng phải nhìn”.

...Một lúc sau.

“Sao lại xấu thế này?”

“...Ta đã bảo nàng ít ăn cam rồi mà...”.

Sử sách hoàng triều ghi lại.

Khi Thái tử Tô Yến sinh ra, Đế Hậu kinh hãi, hoang mang lẽ nào vì đồ ăn lạ nên vẻ ngoài mới khác thường như vậy. Mắt mày xanh xao, dù kinh ngạc nhưng không phải không thương.

Họ âm thầm bàn bạc, lần mang thai tiếp theo phải ăn nhiều món ăn trắng trẻo một chút. Con gái Thần y Tô thị nghe thấy thì cười to sáng khoái, hóa ra trẻ con mới sinh đều giống như vậy cả.

Sau khi trưởng thành, Tô tiểu công tử môi hồng răng trắng, rất hay được mọi người kể lại mấy chuyện xưa.

Cậu thường trợn to mắt hỏi Phụ hoàng nhà mình: “Lúc đó nhi thần xấu vậy sao?”.

Tô thiên tuế dịu dàng vỗ về đầu cậu, rất hiền hòa nói: “Ngày mai Phụ hoàng dẫn con đi xem khi, nhìn rồi con sẽ hiểu”.

Chương 94. Phiên ngoại: Âu thơ của Tô Toàn

Tô Toàn là nhi tử nhỏ tuổi nhất của Tô gia. Có lẽ cũng giống với câu nói kia: “Người bé sẽ được người già chiều chuộng nhất”, ngay từ khi Tô tiểu điện hạ này được sinh ra cậu đã biết phải làm sao mới được nhiều người chú ý.

Người ta vẫn nói con trai giống mẹ, nhưng Tô tiểu điện hạ lại giống hệt cha cậu. Đôi mắt trong suốt, long lanh, nụ cười dịu dàng trong vắt có thể làm bao người chao đảo.

Thẩm hoàng hậu sinh được ba trai hai gái, Tô Toàn thích nhất là trêu chọc đại ca của mình. Nguyên nhân là, đó là người duy nhất không thích cậu.

Lúc đại hoàng tử Tô Yên mới sinh ra, Thẩm Hành lâm bệnh nặng. Có lẽ là do lần đầu mang thai, sau khi sinh xong cơ thể rất yếu ớt, phải bồi bổ dưỡng sức suốt một thời gian dài.

Mà Tô Yên khi ấy đã được Hoàng hậu làm thời, cũng chính là Thái hậu bây giờ, xung phong ôm đi nuôi dưỡng.

Mọi người đều biết bà là một Hoàng hậu mặt đơ, nên dưới sự dạy dỗ của bà Tô Yên cũng trở thành một đứa bé không cười không nói.

Sự thay đổi như vậy khiến cha mẹ ruột của bé cực kỳ bất đắc dĩ.

Tô tiểu điện hạ được sinh ra có lẽ cũng là để bù đắp sự tiếc nuối này.

“Phụ hoàng, ôm A Toàn một cái đi, hôm nay A Toàn thơm lắm”.

“Mẫu hậu, hôm qua Mẫu hậu mang miếng ngọc Như ý đẹp lắm ấy, cho Toàn Toàn được không?”

Không thể phủ nhận, Tô Toàn là một đứa trẻ thích đòi quà. Chiếc miệng nhỏ nhắn như cánh hoa mỗi lúc mở ra xin cái gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng, dù bản lĩnh chơi mèo giỡn chó có xuất sắc thế nào thì đa phần cậu vẫn phải dựa vào sự chiều chuộng của hai vị Hoàng tử và hai vị Thẩm gia, tư thế mới “cưỡi mây đạp gió” được như vậy.

Dụng thiên tuế gia, à không Dụng vạn tuế gia có nói: “Đứa bé này giả heo ăn thịt hổ, so với t ngày bé, đúng là hơn chứ khôn kém”.

Ấy vậy, Tô Toàn lại không chiếm được sự yêu thương của Tô Yên.

Bởi vì cậu cảm thấy, nam nhi cần thành thực thận trọng, cả ngày cứ cười cười ôm người này một cái hôn người kia một cái thì còn ra thể thống gì đây.

Thế nhưng, dù không ra thể thống gì, thì Tô Toàn cũng đã làm thế rồi, hơn nữa còn bám chặt không buông.

Mỗi lần khi Tô Yên xuất hiện, cậu sẽ thấy một cái bóng nhỏ mập mạp lao vút về hướng mình, sau đó sẽ ôm chặt như dây leo trên người cậu.

“Hoàng huynh ôm một cái, Toàn Toàn rất nhớ huynh”.

Đây là lời đạo đầu Tô Toàn vẫn hay dùng tới, trong khi thực tế họ mới dùng thiện cùng nhau cách đó chỉ một giờ.

Đẩy đệ đệ của mình ra, Tô Yên nói: “A Toàn, đệ đã năm tuổi rồi, không thể đòi ca ca ôm như vậy được”.

“Dù A Toàn năm mươi tuổi cũng là đệ đệ của Hoàng huynh mà, sao không ôm được chứ? Hôm qua Phụ hoàng còn ôm mẫu thân mà, huynh không thương Toàn Toàn”.

Nghĩ tới cặp phụ mẫu lúc nào cũng ân ân ái ái của mình, Tô Yên bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Chuyện này khác nhau, sau này đệ cưới nương tử cũng có thể như vậy. Nhưng bây giờ, đệ xuống khỏi người ta đi, nếu không ta ném thẳng ra ngoài”.

Khuôn mặt bụ bẫm của Tô tiểu điện hạ nhăn nhó một hồi, đôi mắt to tròn phủ một màn hơi nước.

“Ca ca đừng mà, A Toàn khóc cho ca ca xem” vừa nói đã rơi lệ thật.

Tô Yên mệt mỏi thở dài: “Nói đi, lần này lại gây ra đại họa gì nữa?”

Không ai có thể hiểu Tô Toàn rõ hơn cậu, nếu đã tới tìm mình, chắc chắn là để thu dọn hậu quả.

“Đệ ngoan như thế sao mà gay rắc rồi gì được”.

Tô Toàn ba bước nhảy xuống đất.

“Nhưng mà nghe nói Hoàng huynh muốn xuất cung một chuyến, mang đệ

theo với được không, đệ muốn học thêm kiến thức”.

Xuất cung? Tô Yên quả quyết lắc đầu.

“Đệ đừng mơ, ta không mang đệ đi đâu”.

Đùa gì đấy, Tô Toàn ở trong cung đã là đại họa rồi, ra ngoài kia sao cậu quản được nữa?

“Đệ biết huynh không thương đệ mà”.

Hai chân ngắn cũn của Tô tiểu điện hạ giãy lạch bạch rồi ngồi khóc trên nền đất. Cái kiểu vật vã này chắc sẽ khiến Quốc trượng Thâm đại nhân hốt hoảng một phen.

Tô Yên lớn hơn Tô Toàn, nhưng cũng chỉ mới là đứa bé mười hai tuổi, thấy đệ đệ của mình khóc sắp ngất cả đi thì cũng thấy lo lo.

“Sao đệ lại vô sỉ thế hả, mau đứng lên đi”.

“Kệ đệ, ca ca không thương đệ, đệ sống còn có ý nghĩa gì đây, để đệ khóc chết đi...huhuhu...”.

Chưa từng thấy trẻ con la lối om sòm chắc sẽ khó mà tưởng tượng ra cảnh tượng bây giờ. Từng giọt nước mắt như mấy hạt đậu tròn lăn lợt lăn dài.

Tô Yên không còn cách nào khác đành phải tận tình khuyên bảo: “Vây đệ về xin Phụ hoàng và Mẫu hậu đi, nếu họ đồng ý thì ta sẽ dẫn đệ đi”.

“Họ không cho nên đệ mới phải tới xin huynh mà”.

Tô Toàn khóc lóc to hơn trước, khuôn mặt nhỏ uất ức co rúm như một trái táo khô.

Kết quả cuối cùng là, đương nhiên Tô tiểu điện hạ được toại nguyện ngồi lên xe ngựa xuất cung.

Nhai viên kẹo hồ lô được mua ở ven đường, Tô Toàn ra chiều cuộc đời này vô cùng hạnh phúc, đặc biệt là khi hạnh phúc này do mình “tranh thủ” mà ra.

Tô Yên xuất cung là để chọn tứ bảo đọc sách.

Tô Nguyệt Cẩm rất ít khi hạn chế quá trình trưởng thành của con, từ lúc mới bắt đầu viết chữ, hấn đã để các con tự chọn đồ dùng cho mình.

Trẻ em Hoàng gia khó tránh khỏi tự cao tự đại, cho nên hẳn càng muốn các con được cảm thụ thế giới bên ngoài.

Nhưng mà có lúc, cũng sẽ có những chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Chẳng hạn như Tô Toàn chưa trưởng thành, cậu gặp được một người hành nghề chui lủi nhất nhân gian – bọn buôn người.

“Cậu bạn nhỏ, kẹo hồ lô ngon không?”

“Ngon ạ” Tô Toàn mím môi cười đáp.

“Bà cũng muốn ăn một miếng sao?”

Thằng bé này xinh xắn quá. Bà buôn người kia vuốt ve cái đầu nhỏ của cậu: “Bà không ăn, nhưng bà có rất nhiều món ngon mà con chưa từng được ăn bao giờ, con có muốn thử không?”

“Có ạ”.

Bàn tay mập mạp đưa ra, nhưng mãi một lúc lâu không có gì được đặt vào tay cậu.

“Bà lừa cháu à?”

“Bà chưa lừa ai bao giờ. Nhưng chúng ta phải ăn nó trong góc, nếu không sẽ bị người ta cướp mất”.

Đừng tưởng Tô tiểu điện hạ còn nhỏ tuổi, thực ra cậu đã đọc không ít thoại bản, đôi mắt nhỏ xoay tròn một cái đã biết phải làm gì.

Cậu nhìn Tô Yên đang lựa chọn nghiên mực cách đó không xa, cười híp mắt nói:

“Bà muốn bán cháu à? Nhìn cháu xinh xắn thế này, chắc được không ít bạc đâu. Bà xem, ca ca cháu bên kia, chỉ cần cháu khóc một tiếng huynh ấy sẽ tới”.

Bà buôn người vào nam ra bắc đã nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thấy đứa bé nào thông minh như vậy. Nhìn y phục có lẽ là con nhà quyền quý, cho nên bà xoay mặt định đi.

Nào ngờ vừa được vài bước đã bị đứa bé kia kéo lại.

“Bà vội đi thế làm gì? Chúng ta bàn bạc đã”.

“Bàn...bạc?”

Tô Toàn bị bán, được mười lượng bạc, bán vào nhà Phương Nguyên, Phương học sĩ quan nhất phẩm ở kinh thành.

Phụ nhân nhà này mấy năm trước vừa sinh được một người con trai, đang độ tuổi cần một thư đồng nho nhỏ. Vừa vặn mấy hôm trước bà buồn người nghe được tin này, hơn nữa Tô tiểu điện hạ có yêu cầu chỉ được bán trong vùng phụ cận, cho nên cậu mới được đưa tới Phương phủ này.

Đang là người được phục vụ lại chuyển thành đi phục vụ người ta, Tô tiểu điện hạ lại cự kỳ phản kích.

Đáng thương cho Tô Yên điện hạ dẫn cậu ra ngoài, vừa xoay người lại đã không thấy đệ đệ đâu, sợ muốn khóc.

Một thị vệ thúc ngựa đưa Tô Yên về cung, cậu khóc lóc kể lể lại mọi chuyện một lần, nhìn dáng vẻ như chuẩn bị chịu đòn roi nhận tội.

Vạn tuế gia đang ngồi trên điện xem tấu chương, thấy con lớn nhà mình cũng hốt hoảng như vậy thì ngẩn ra một lúc.

“Biết khóc, biết cười như vậy cũng đáng yêu lắm đấy”.

Tô Yên sắp khóc ngất đi rồi, cậu lau nước mắt đi rồi nói: “Phụ hoàng đừng đùa, không thấy đệ đệ đâu nữa thật, nhi thần tìm khắp kinh thành cũng không thấy đâu”.

“ Không tìm ra cũng tốt, A Toàn ăn uống tổn kém quá”.

Thẩm hoàng hậu từ ngoài điện bước vào, vừa an ủi con trai nhà mình, vừa trừng mắt nhìn Tô Nguyệt Cẩm.

“Có ai lại chọc con mình thế không. Nhanh đưa người đi đi, thằng nhóc kia tự bán mình vào Phương phủ đó”.

Chương 95. Phiên ngoại: Đây là cha đẻ

Chuyển ngữ: Địa Đản

Tô tiểu điện hạ vốn cứ tưởng người hầu có một cuộc sống rất ung dung thoải mái, giống như việc hầu hạ cậu vậy, từ trước đến giờ chỉ mỗi chuyện đi cùng cậu dạo chơi, lăn lộn đánh nhau, rồi được ban thưởng.

Đến lúc tự mình đi hầu hạ người khác, cậu mới chợt nhận ra công việc này khó khăn đến nhường nào.

Đều là những đứa trẻ bằng tuổi hoặc không hơn kém nhiều, Tô Toàn đứng lên còn chur cao bằng ghế. Để cậu đi bung trà dâng nước có khác gì hành nhau.

Trong phủ, lão quản gia thường xuyên nói: “Người cẩn thận một chút, đừng để canh đổ hết, nếu không người sẽ bị phạt”.

Cậu chớp đôi mắt, nghĩ đến lúc mình còn ở trong cung, đưa tay ra thôi đã có người cầm lấy, vành mắt tự dung lại đổ oạch cả ra.

Lão quản gia thở dài, nhìn cậu một lúc mới lắc đầu than thở: “Còn đứng ngốc ở chỗ này làm gì? Cả nhà còn đang ở trong phòng chờ hầu hạ đây”.

Lúc này Tô Toàn mới phát hiện ra thì ra nước mắt không hữu dụng với tất cả mọi người. Chỉ có những người thực sự quan tâm đến cậu họ mới thấy đau lòng.

Cậu chịu đủ lắm rồi, muốn về nhà lắm rồi, nhưng chạy trốn mấy lần đều bị bắt lại.

Lần đầu tiên cậu cảm thấy hoảng sợ, cậu không có mặt mũi nào mà nói mình chính là Hoàng tử, mà dù có nói đi chẳng nữa, có lẽ cũng chẳng có ai tin.

Lần thứ ba đem cơm đút vào lỗ mũi của Phương thiếu gia, Tô Toàn bị nhốt lại.

Trong phòng chứa củi tối om, tiếng quản gia tức giận mắng um, góc tường ẩm ướt.

Cậu nước mắt lã chã, nhìn ra mặt trăng ở cách đó không xa, quyết định

chấn chỉnh lại.

Rất nhiều người phát hiện ra tiểu đồng mới tới này đã thay đổi thật rồi, bởi vì cậu không hề đùa giỡn chọc cười ai nữa, không lười biếng giả vờ gì nữa, mà lại thật thà làm những chuyện nên làm.

Khi đôi tay nho nhỏ đỡ ửng vì giặt quần áo, cậu tự mình cúi đầu thổi phồng một cái, sau đó tiếp tục chăm chú kỳ cọ.

Bản thân Tô Toàn là một đứa trẻ vui vẻ, những chuyện đã làm được người trong phủ cũng ghi nhận một hai.

Chỉ nói riêng vị Phương phu nhân kia, bà rất yêu thương cậu, thường thưởng cho cậu một vài món đồ chơi.

Tiểu điện hạ ở trong cung, có vật gì mà chưa từng nhìn thấy. Thế nhưng lần này, cậu lại xâu những hạt châu lớn bằng hạt đậu kia thành một chuỗi nho nhỏ, mang đi hồi lộ Trương tiểu ca thường xuyên đi ra ngoài mua đồ.

Ngày ấy khi bị bán vào Phương phủ, người nợ giao cả bộ quần áo đắt tiền của cậu cho cái bà buôn người, nhưng chiếc khóa trường mệnh ở trên cổ cậu vẫn còn giữ được.

Cái này nhìn thì bình thường, giống như những vòng bạc trang sức mà trẻ con thường đeo, huynh đệ bọn họ mỗi người đều có một cái.

Cậu móc khóa bạc đeo lên cổ Trương tiểu ca, dặn huynh ấy nhất định phải ngày ngày mang theo, còn đưa thêm mấy vật đáng tiền.

Không thấy cậu, Phụ hoàng và Mẫu hậu sẽ cho người đi tìm. Nếu nhìn thấy vật kia thì họ sẽ tìm ra được.

Tô tiểu điện hạ ngậm nước mắt giao báu vật kia ra, rốt cuộc nửa tháng sau cũng nghe được tin tức Thánh thượng muốn tới thăm Phương phủ.

Ngày đó là một ngày trời quang mây tạnh, sau giờ Ngọ, thân thể nhỏ bé của cậu nấp sau hòn giả sơn, khi thấy cha mình và mẫu thân bị một đám người vây quanh, cậu xúc động đến run rẩy cả bàn tay nhỏ bé.

Đi theo phía sau còn có ca ca và tỷ tỷ của cậu, cậu rất muốn tới gần, lại giận hờn lùi lại về phía sau.

Ở trong cung, cậu là đứa trẻ được nâng niu chiều chuộng, tự dưng lại phải chịu khổ nhiều như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Lúc lão quản gia sai người đưa trà bánh lên, cậu khỏ sở cầu xin nửa ngày mới được cơ hội bung mâm hoa quả tới.

Lúc bung mâm đi vào, cậu cố ý nâng cả mặt lên cao, đặt mâm trái cây lên bàn thật mạnh.

Phương đại nhân sợ hãi xin lỗi liên tục.

“Vạn tuế gia thứ tội, nô tài mới tới không hiểu quy củ, đã kinh động thánh giá”.

Vạn tuế gia đang cúi đầu nghịch chiếc nhẫn trong tay, nghe thấy tiếng động, lông mày cũng không buồn nhíu lại.

“Quy củ thì phải học từ từ”.

Tuy còn nhỏ nhưng Tô tiêu điện hạ là một người thông minh, vừa nghe thấy lời kia lòng cũng hiểu ít nhiều. Không ngờ hơn nửa tháng này, không phải người trong cung không tìm được cậu, mà là cố ý để cậu phải chịu khổ bên ngoài.

Khuôn mặt nhỏ bé trong veo kia xịu xuống, chấp tay nhỏ lại bi bô hỏi: “Xin hỏi Vạn tuế gia, cái gì gọi là quy củ?”

Một câu nói khiến người người hoảng sợ.

Muốn lớn tiếng quát to nhưng Vạn tuế gia còn chưa hé răng thì ai dám nhiều lời.

Tô Nguyệt Cẩm nghe xong thì lại nở nụ cười, lười biếng dựa vào ghế.

“Quy củ là công việc, con chọn việc bung trà rót nước thì phải làm cho tốt”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Toàn đỏ ửng cả lên, cố ý nén lệ nói: “Vạn tuế gia cảm thấy nô tài học quy củ thế nào?”

Tiểu tử còn cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “nô tài”.

Tức giận cái gì chứ?

“Còn thiếu sự kiên nhẫn”.

Hoàng đế bệ hạ nói xong thì đứng lên, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là phải hồi cung rồi.

Tô Yển ngồi một bên, mấy lần há miệng muốn nói nhưng lại bị nhị hoàng tử Tô Trạch ngăn lại.

“A Toàn nên ném chút khỏ sở”.

Nô tài trong cung đều bị cậu trêu chọc, nếu không quản giáo thì sẽ náo tận trời.

Tô Yển cau mày nhìn cậu.

“Sao đệ lại nói như vậy, không phải bởi vì lần trước A Toàn đập vỡ bình sứ Ô Tư của đệ chứ?”

“Tất nhiên không phải”.

Tô Trạch lạnh nhạt nhìn ca ca.

“Là bởi vì nó làm bể nghiên bút Đông Tấn”.

“...”

Tô Toàn cảm thấy oan ức, cậu đã khỏ vậy rồi mà không có lấy một bờ vai cho mình dựa dẫm, cắn tay áo nhìn mẹ ruột cạnh bên.

Mừng rỡ khi thấy bà hiền hào liếc nhìn lại, sau đó không có ý kiến gì, cũng đứng lên theo.

Trẻ con không thể chiều mà.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Toàn co quắp nhìn về phía hai vị tỷ tỷ.

Tam hoàng tử Tô Khanh vẫn vẫn tĩnh tĩnh ngồi một bên, rất uyển chuyển liếc mắt nhìn một cái.

Tứ hoàng tử Tô Tấn còn chẳng buồn liếc nhìn cậu, rất chăm chú ngồi ăn hết trái cây.

Tình thân bạc bẽo vậy đó, cả thế giới đều phản bội mình rồi.

Ngay khi đám người đó sắp bước ra khỏi cửa, cậu không buồn để tâm mặt mũi là cái gì luôn nữa, lạch bạch té nhào vào chân Tô Nguyệt Cẩm.

“Phụ hoàng, nhi thần biết lỗi rồi. Phụ hoàng đưa nhi thần về đi, sau này

con sẽ ngoan, không gây sự, không bắt nạt người ta nữa”.

Khuôn mặt xinh xắn đáng yêu lại khóc lóc như mưa. Bàn tay nhỏ bé bần thủ lướt qua, cả khuôn mặt lấm lem bùn đất.

Tô Nguyệt Cẩm cúi đầu kéo vạt áo của mình.

“Không phải vừa nãy còn hung dữ với ta à?”

“Không hung dữ. Là nhi thần không ngoan, xin Phụ hoàng cho A Toàn một cơ hội sửa sai làm lại cuộc đời”.

Vạn tuế gia ngược mắt nhìn về xa xa.

“Chuyện này cũng dễ nói thôi mà, nhưng có người cứ hay chạy đi cáo trạng, ta không thích”.

Qủa nhiên, gừng càng già càng cay.

Tô tiểu điện hạ thút thít suýt chút nữa rơi hai hàng nước mũi.

“Nhi thần...không cáo trạng. Phụ hoàng mang con về đi...Con chỉ nói, mấy ngày nay đến nhà Dạng thúc thúc chơi”.

“Ta biết là con vô cùng thông tuệ mà”.

Vạn tuế gia mỉm cười ôm lấy con, mang theo cậu ra cửa.

Đáng thương cho một nhà Phương phủ từ trên xuống dưới, mãi cho đến khi mọi người khuất bóng đi xa, mình vẫn còn ngây ngô tại chỗ, mồ hôi lạnh đầy người.

Từ sau ngày đó, Tô tiểu điện hạ hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Mà Phương phủ cũng không giám tuyển nô tài dưới mười hai tuổi.

Học được cách vấp ngã, tự mình gánh chịu, mới là cách để bọn trẻ thực sự trưởng thành.

Không lâu sau đó, tiểu hoàng tử Tô Trạch và công chúa Tô Tấn cũng bị đưa ra ngoài.

Nuôi thả hài tử có thịt ăn.

Hài tử Tô gia phải sống như vậy đấy, có dễ dàng gì đâu.

Sau này khi lớn lên, lúc đã có vị trí của mình, những hoàng tử này cũng

không sao quên được năm tháng tuổi thơ cực kỳ thê thảm của chính mình và phương thức giáo dục quá đặc biệt của phụ hoàng nhà họ.

Những chuyện này thì phải nói về sau.

Chương 96. Phiên ngoại: Tâm sự của Cố tiểu Hầu gia

Từ nhỏ Cố Duẫn Chi đã biết phụ thân nhà mình có tài hoa xuất chúng.

Được Thánh thượng phong làm Hộ quốc tướng quân, nhưng ông chưa từng đề cao những chiến công của mình, là một nam nhi kiên cường bất khuất.

Hồ phù của ba trăm ngàn thiết kị kinh thành đều trong tay Cố Tầm. Không chỉ mình ông coi trọng binh quyền, mà Thánh thượng lại là một người rất giỏi dùng mưu.

Quân chủ Khánh Nguyên triều bao năm qua vẫn thông minh như thế.

Điều này Cố Duẫn Chi đã lĩnh ngộ sâu sắc từ Tô tiểu thiên tuế Tô Nguyệt Cẩm.

Mẹ của hắn là em gái ruột của Hoàng hậu bây giờ, hắn cũng là anh em họ với Tô Nguyệt Cẩm. Từ nhỏ hai người đã quen biết nhau, cũng không ít lần bị người kia tính kế.

May mà người này có chút lương tâm, ngoài mang hắn ra làm trò cười mấy bận, sau này thì dẫn hắn cùng đi chọc phá Tô Dạng.

Có lẽ đây chính là nền tảng tình bạn giữa hai người.

Tuy Cố tiểu Hầu gia xuất thân từ tướng môn nhưng cơ thể không rắn chắc bằng những huynh đệ khác. Khi người ta múa đao múa côn, hắn chỉ có thể phẩy phẩy cây quạt giấy ngâm vài câu thơ cộng hưởng.

Hắn cảm thấy họ thật quá hung tàn, họ lại chán những thư sinh nho nhã kiêu như hắn.

Lần đầu tiên hiểu được ý nghĩa của câu thư sinh vô dụng là khi trên đường đi từ núi Phụng Vu quay về.

Khi đó hắn vừa mới đi khám bệnh cùng Tô Nguyệt Cẩm, lúc trở về đột nhiên đụng phải một nhóm trộm cướp suýt chút nữa đã mất mạng đi đời.

Ai mà ngờ nghi trượng của hoàng gia lại có người dám cướp.

Tội phạm trong núi nhiều vô số kể, lúc cần tiền thì bất chấp mạng sống. Tiểu công tử chỉ mới mười tuổi, tay nắm quạt giấy đứng sững sờ một lúc, sợ

đến choáng cả người.

Tên thủ lĩnh nhóm cướp cầm một thanh đại đao Cửu Hoàn trong tay, lúc vung lên chuẩn bị chém xuống đỉnh đầu hắn thì đột nhiên bị một thanh đoản kiếm chặn lại giữa không trung.

Cố tiểu hầu gia vĩnh viễn không thể nào quên được, cô nương mặc áo trắng quần mềm, tay cầm thanh đoản kiếm đứng mỉm cười nhìn hắn.

Đôi mắt hạnh như nước dịu dàng, có lẽ là dòng suối tinh khiết trong sạch nhất thế gian.

Nàng nói: “Công tử bình tĩnh quá, đao kiếm lao tới mà vẫn không nhúc nhích”.

Sau đó, nàng tung người chém giết mấy tên cướp kia, chiêu nào chiêu nấy đều đánh vào chỗ hiểm của đối phương.

Xưa nay hắn chưa bao giờ thấy cầm một thanh đoản kiếm cũng có thể có phong thái nhẹ nhàng như vậy.

Nàng khác hẳn những nữ tử xinh đẹp hắn từng gặp, không biết mới mấy tuổi mà thanh kiếm hai lưỡi kia đã dính đầy những máu.

Thiếu nữ đó kéo hắn sang một bên, cười híp mắt nói: “Công tử biết võ không? Nam nhi oai hùng một chút mới có khí chất”.

Hắn dò dẫm nhìn nàng, cả khuôn mặt đỏ bừng cả lên.

“Ta...biết một số quyền cước”.

Nàng cầm tay phải của hắn lên, nhìn lòng bàn tay mềm mại thì bật cười: “Người biết võ sẽ không có bàn tay thế này”.

Cố tiểu Hầu gia càng đỏ cháy mặt hơn, đầu ngón tay nàng mơn trớn khiến trong lòng hắn ngứa ngáy, không biết là cảm xúc thế nào.

Hắn nói: “Nàng đừng cười ta, có chí thì lớn tuổi vẫn thành, ta sẽ đi học”.

Nàng cong môi mỉm cười sáng khoái: “Hay lắm, chờ khi nào công tử học thành tài nhớ tìm ta luận võ, ta thích so tài với người ta lắm”.

Dứt lời, trên đầu nàng đã bị gõ hai cái.

Là một nữ tử quần áo đỏ.

Bà nương mày như thể đã chờ nàng rất lâu.

“Nương gọi ta rồi”.

Thiếu nữ đưa tay làm vẻ như giang hồ nghĩa hiệp.

“Non xanh còn đó, nước biếc chảy ra, hữu duyên tái ngộ”.

Hắn vội vàng đưa tay kéo nàng lại, lấp bắp hỏi: “Không biết cô nương xưng hô thế nào? Ân cứu mạng có ngày báo đáp, ta...”.

“Ta tên là Ôn Uyển”.

Nàng quay lại chớp mắt nhìn hắn, để lại tên tự mà nương đặt cho mình, rồi cười lớn rời đi.

Cô nương đó, chính là Thẩm Hành.

Lúc ấy nàng vừa rời khỏi Vãn Hà Sơn Trang, theo mẫu thân tới kinh thành tìm cha. Cá tính thích khoe khoang, lại mặt mày sinh động, thuận miệng nói một cái tên lại khiến chi thiếu niên mười tuổi ấy khắc cốt trong lòng.

Từ đó về sau, Cố tiểu Hầu gia bắt đầu luyện võ, Cố tướng quân rất đổi vui mừng.

Nhưng mà không một ai hay biết, tất cả những thay đổi này đều bắt nguồn từ nụ cười rạng rỡ của thiếu nữ nào kia.

Lần tiếp theo gặp lại Thẩm Hành là khi hắn ở lại hậu viện nhà Lưu Tiến Thần.

Chính hắn cũng không ngờ mình sẽ thấy Thẩm Hành ở đó.

Khi đó hắn ra tay trợ giúp Cố tướng quân tìm tang chứng vụ án, cho nên mới vào nhà Lưu Tiến Thần tìm tội chứng.

Lúc đó nàng có vẻ khá bối rối, theo sau còn có một cô nương luống cuống hơn cả nàng, cả một nhóm gia đình giờ đèn đuốc sáng choang.

Hắn dịu dàng kéo tay nàng sang, rồi chỉ cho nàng một con đường vắng vẻ dễ dàng đào tẩu.

Nàng vui mừng chấp tay cảm tạ những ba lần.

“Vị tiểu ca này, đại ân không lời nào nói hết, chờ ta tiết kiệm được bạc sẽ

quay lại chuộc huynh”.

Hôm ấy nàng đã nói như vậy, đôi mắt to tròn tràn ngập chân thành mang theo cả chút ngây ngô khờ dại.

Hắn cười gật đầu với nàng, nhưng cuối cùng lại không chờ nàng rời.

Nhà Lưu Tiến Thần bị tra xét, hắn và phụ thân tới quân doanh rèn luyện.

Những năm đó rời khỏi kinh thành, trong lòng hắn không ngừng tưởng tượng cảnh hai người gặp nhau.

Nhưng mà khi gặp lại, nàng chẳng còn nhớ về hắn một chút nào.

“Chào Hầu gia, ta có lẽ”.

Hắn nhìn nàng cười khở, nhưng lại vui mừng khi gặp lại dáng vẻ ngây thơ đó.

Cũng không phải là không mất mát, trong tiềm thức, hắn vẫn hy vọng nàng sẽ nhớ ra mình, lại hy vọng nàng quên.

Với một nam tử mà nói, chuyện mỹ nữ cứu anh hùng này làm sao mà mở lời cho được.

Nhưng dần dần hắn lại phát hiện ra, hình như mình đã chậm một bước rồi. Ánh mắt khi nàng nhìn Tô Nguyệt Cẩm và nhìn mình không giống nhau, lúc lơ đãng lại tỏ ra yêu quý.

Vì thế khi nàng cẩn thận hỏi dò mối quan hệ giữa Tô Dạng và Tô Nguyệt Cẩm, hắn lại cố ý che giấu, không nói cho nàng biết.

Biên quan Giang Thành báo tin khẩn, thủ hạ của phụ thân không biết phải dùng ai, hắn cũng không muốn bỏ qua cơ hội để kiến công lập nghiệp.

Ba năm chinh chiến trên sa trường, hắn hiểu rõ hơn ai hết chiến công quan trọng đến mức nào.

Hắn thích hào khí khi đứng giữa gươm đao, cũng muốn đối mặt với các tướng sĩ tràn đầy nhiệt huyết, chứ không phải chỉ dựa dẫm vào đôi cánh cha mình.

Hắn không muốn làm một tên “con ông cháu cha” không có tương lai, hắn khát vọng có thể nắm giữ cơ hội ở trong tay chính mình.

Nam nhi chí ở bốn phương.

Hôm ấy, trước khi đi, hấn lại không có dũng khí để đến gặp Thẩm Hành.

Hấn sợ mình sẽ không bỏ được.

Hấn nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Ta định đi Giang Thành”.

Người kia thoải mái nhìn hấn rồi nói rõ từng lời: “Đường đi thế nào đều do chính chân mình lựa chọn, đừng hối hận là được”.

Tô Nguyệt Cẩm biết hấn thích Thẩm Hành, mà hấn cũng chưa bao giờ che giấu tình cảm của mình trước người đó.

Quân tử vô tư.

Đêm đó, họ tâm tình một đêm, hấn cầm ky rượu say ngây say ngất.

“Có lẽ lúc ta muốn đi Giang Thành, ta đã thua huynh rồi”.

Thậm chí hấn từng suy nghĩ, ở lại với Thẩm Hành có lẽ mình cũng không thắng nổi, nhưng tới Giang Thành rồi cơ hội sẽ nhiều hơn một chút.

Người như họ, vẫn quen dùng lý trí để suy đoán mọi điều, nhưng lại bỏ quên những tình yêu thuần túy.

Tô Nguyệt Cẩm nói: “Duẫn Chi, không phải huynh không yêu, nhưng tình yêu của huynh không đủ để phấn đấu quên mình”.

Hấn cười lớn nhìn rừng trúc đang phát phơ ở bên ngoài cửa sổ.

“Có lẽ, thất bại trước một người như huynh, chẳng có gì không phục”.

Hấn đã từng nhìn thấy hộp gỗ chứa đầy những bức thư của người này, từng chữ từng hàng đều là những quyển luyến si mê của một nam tử viết cho người thiếu nữ. Hấn quý trọng lạ thế, bao nhiêu năm qua vẫn gấp kĩ cất đi tự xem là trân bảo.

Ngoài tình yêu ra, không ai có thể đoán được lúc nào nó sẽ đơm hoa kết trái, nhưng Tô Nguyệt Cẩm lại chọn cách đợi chờ.

Thử thiếu thời qua đi, nửa cuộc đời bỏ qua đáng tiếc.

Đứng trên tòa thành ở Giang Thành, hấn cúi đầu nhìn biên ải bình an.

Mỗi người sẽ có những lựa chọn khác nhau, hấn không hối hận, nhưng

đời này vẫn có những tiếc nuối khó quên.

“Tướng quân, Nhị đương gia ngang ngược kia lại tới nữa rồi, ngài có muốn gặp không ạ?”

“Không gặp, nàng ta mà tới thì cứ ném ra ngoài”.

“Nhưng mà...nàng ấy vào rồi”.

Trước lều trại, một cô nương ngồi trên lưng ngựa phất roi dài, hiên ngang cười lớn.

“Cô Duẫn Chi, sao theo đuổi chàng khó thế chứ?”

Duyên phận là trời định, bỏ lỡ là duyên, gặp được cũng duyên.

Chỉ mong mỗi người đều có tình với nhau, mỗi người đều tìm ra hạnh phúc của chính mình.

Chương 97: Phiên ngoại: Nhiều cô nương mặt đơ

Nhiều Nhiễm là một người mặt đơ, từ lúc nàng bắt đầu nhớ được kí ức đã khắc ghi việc này.

Lúc những hài tử bên cạnh đang bật cười khúc khích, khuôn mặt nhỏ của nàng vẫn lãnh lạnh một bên, cảm thấy những người kia sao mà ngốc đến thế.

Sau đó trở lại trong phòng, nàng lặng lẽ đưa tay xoa hai quai hàm cứng thịt, hi vọng có thể khiến chúng sinh động hơn một chút.

Nào có ai thích những thức bất bình thường, không mặt hay dáng dấp của Nhiều Nhiễm đều không tệ, nhưng nàng không thích khuôn mặt không cảm xúc của mình.

Nhiều gia là tướng môn thế gia, từ ngày Khánh Nguyên triều kiến quốc đã được cha truyền con nối tước vị Quang Vũ hầu.

Tôn tử các đời có sở trường binh khí, ngày cả nha hoàn trong phủ cũng có biết ít quyền cước công phu.

Địa vị của Nhiều gia trong triều cũng cực kì cao quý, không số một thì cũng là số hai.

Mà Nhiều Nhiễm, từ khi mười sáu tuổi đã biết, tương lai mình phải gả cho thái tử.

Đối với chuyện tình yêu, nàng cũng không có quá nhiều ảo tưởng. Có lẽ mình sẽ gả cho một nam nhân không tính là đáng ghét, thích hợp rồi sống với nhau một đời.

Có điều Khánh Nguyên triều lần từ mãi không chọn ai vào vị trí thái tử.

Con chúa của hoàng tộc đều giỏi giang như thế.

Các con của lão hoàng đế quá thông minh, một thời gian ngao cò tranh đấu, cuối cùng Vương gia Tô Trọng Vũ nhàn tản ở đất phong xa xôi lại trở thành là ngư ông đắc lợi.

Trước khi Thánh tổ băng hà có ban một đạo chiếu thư, phong con gái của Ngôn Linh là Nhiều Nhiễm là hoàng hậu, sau khi quốc tang sẽ cử hành phong tước.

Khi Nhiêu Nhiễm nhận được thánh chỉ, đã hai sáu tuổi rồi, một cô nương ở tuổi này còn có thể phong quang đại giả, nàng cảm thấy điều này quả thật là chuyện đáng mừng.

Ngay sau đó, nàng dẫn nha hoàn tiến vào Lu Lăng cung.

Lần đầu tiên gặp mặt Tô Trọng Vũ, đó là một ngày hè chói chang, sau giờ ngọ, khí trời “sáng sủa” khiến người ta muốn lột da cả người.

Nhiêu cô nương đi chân trần thoải mái nằm ngửa trên cành cây chợp mắt, vừa mới mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt như cười như không.

Hắn nói: “Nàng là Nhiêu Nhiễm à?”

Nàng từ trên cây chậm rãi ngồi dậy.

“Tô Trọng Vũ ?”

Hắn khẽ cười xem như đáp lại. Nhưng sau đó lại ngoảng đầu sang bên, biết lẽ không nhòm ngó chân nàng.

“Giày của nàng đâu? Đi vào rồi xuống đây, chúng ta nói chuyện.”

Nàng đưa tay chỉ vào đôi giày nhỏ dưới gốc cây không xa.

“Giúp ta xỏ vào.”

Khuôn mặt hắn lóe lên vẻ kinh ngạc, hình như hắn không ngờ có cô nương sẽ to gan đến thế. Sững sờ một hồi lâu rồi ngậy ngốc trả lời.

“Ta là hoàng thượng mà.”

“Hoàng thượng thì không xỏ giày sao?”

Nàng thản nhiên nhìn lại hắn, hoàn toàn không cảm thấy chuyện này thì có gì quá mực.

Giây phút giày xỏ ngược vào chân, nàng cảm thấy tên kia sao ngốc đến thế.

Hình như hắn không biết cách để hầu hạ người khác, khuôn mặt tuấn tú hơi nhú lại.

“Sao lại khó xỏ thế này?”

“Xỏ chân phải vào giày chân trái thì đương nhiên là khó.”

Nàng thật lòng mở miệng, chẳng ngạc nhiên khi thấy hai tai hấn hồng lên.

Hoàng đế mới đăng cơ có nhiều chuyện bận rộn, sau khi vội vã tạm biệt bên hàng liễu ven cầu, đến lúc hai người gặp lại nhau, một người đầu phượng quan trên đầu, một người mặc hồng trang đỏ thắm.

Hấn đẩy chiếc khăn voan của nàng ra, dịu dàng mỉm cười, nhưng câu đầu tiên nàng há miệng ra nói lại là. “Bây giờ không phải lúc cười đâu, ta phải tháo đồ trên đầu xuống đây.”

Tô Trọng Vũ chưa bao giờ cảm thấy thất bại như vậy, từ khi biết đến người con gái tên là Nhiêu Nhiễm này, hình như hấn đang kiếm sống nhờ vào việc phải hầu hạ người khác.

Làm một vị tướng quân, hấn cảm thấy chuyện này cực kì không được.

Vì vậy mỗi lần đến Phượng Loan cung, hấn luôn nỗ lực thể hiện sự tồn tại của mình. Lúc thì xô trà nóng vào người, khi thì cố ý náo loạn để người kia để ý.

Cuối cùng Bát Bảo cô cô ở gần đó cũng phải nhìn chán ngán, mỗi lúc bà thấy hấn sắp đổ nước lên người là lại lớn tiếng kêu la.

“Ai nha, vạn tuế gia bị bỏng nước trà rồi.”

Hai người vốn chẳng có cơ sở tình cảm gì, nhưng sống chung với nhau lại hòa hợp đến bất ngờ.

Trước khi gặp Nhiêu Nhiễm, hấn không có cảm giác thích hay không thích với nữ nhân nào cả, chỉ cần cân nhắc đến thế lực, nối dõi tông đường, chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng Nhiêu Nhiễm lại không giống người khác.

Hấn cũng không rõ là không giống chỗ nào, chỉ cảm thấy ở cùng nàng rất tuyệt.

Nàng không xu nịnh, cũng không thích hư vinh, thấy hấn đến cũng chỉ liếc nhìn một cái, sau đó nói một câu: “Ngồi đi.”

Hấn thích cảm giác như vậy, như một đôi vợ chồng rất bình thường.

Cũng có lúc hấn bị ý nghĩ này hù dọa, thế nhưng sau khi bãi triều, bước chân lại tự giác đi về phía Phượng Loan.

Sau khi đại hôn, ngoài Nhiêu Nhiễm ra, hẳn không chạm vào bất kì phi tử nào nữa.

Trước khi Tô Trọng Vũ đăng cơ đã có ba phòng trắc phi, hai người thi thiếp.

Với một vương gia hai mươi bảy tuổi mà nói, chuyện này chẳng đáng là gì.

Nhiêu hoàng hậu có lúc nổi hứng lên sẽ gặp gỡ, ôm ấp mấy hài tử, chọc cho chúng nường nường ầm ức.

Hậu cung phải được mưa móc hài hòa, ai không được mưa móc thì bất bình là phải.

Lạc quý phi là người thấy bất mãn nhiều nhất, bởi vì trước khi Nhiêu Nhiễm xuất hiện, nàng là phi tử được Tô Trọng Vũ sủng ái.

Nhưng mà, nàng cũng là một người rất thông minh, bèn quang khuyến khích vài con chim đi lên thăm dò trước.

Nhưng không biết vị hoàng hậu nường nường kia đã nói gì với nàng, nói chung, từng người khi quay trở lại như cà tím phơi sương.

Nàng hạ quyết tâm, tối muộn một chút sẽ cử hàng đi đến Phượng Loan điện, ngoan ngoãn chào hỏi:

“Nghe nói buổi trưa có mấy vị muội muội tới quấy rầy Hoàng hậu nường nường, là do ngày thường thần thiếp quản giáo không nghiêm, thỉnh cầu nường nường thứ tội.”

Trước Nhiêu Nhiễm, chuyện lục cung vẫn do nàng quản lý. Lần này, nàng đến với ý đồ rõ ràng, một là muốn giảng hòa, hai là muốn thể hiện địa vị của mình không giống như người khác.

Lúc nàng nói những lời này, Nhiêu hoàng hậu đang vượt lòng của Bạch Thánh Hiên, nghe xong vẫn lạng lạng như cũ.

“Thì ra hôm nay mấy người tới đây đều là tỷ muội của cô, là người một nhà thì không cần khách sáo.”

Tỷ tỷ quản giáo muội muội vốn là lẽ thường tình, Lạc quý phi muốn đề cao giá trị của bản thân cũng phải xem này có cho phép hay không.

Một câu tử muội trong nhà đã khẳng định chắc chắn, tong vũng nước đục cứ tranh tranh đoạt đoạt này, vị trí của nàng không cần bàn thêm nữa.

Phan Chi Hoa là người thông minh, lập tức nàng cười nói lại ngay.

“Nương nương nói phải, chúng thần thiếp cùng nhau phụng dưỡng Hoàng thượng, thân chẳng khác một nhà. Chỉ có điều trẻ tuổi không hiểu chuyện, suốt ngày cứ lo lắng ai sẽ được chuyên sủng, ngày tháng sau cũng chẳng dễ chịu.”

“Trong lòng thần thiếp hiểu rõ, tử muội trong hậu cung cũng khổ như nhau, cho nên nếu có cơ hội nào, thần thiếp vẫn hay thúc giục thánh thượng đi dạo sang chỗ các tử muội khác.”

Nói gần nói xa như thế là muốn so đo về học vấn đấy à.

Nhiều hoàng hậu nghĩ vậy, nàng nghiên người dựa trên nguyên thủy theo phượng hoàng mẫu đơn.

“Ta rất thích nghe mấy lời cô vừa nói. Nhưng từ trước đến giờ ta không thích tỏ vẻ ngoài như vậy, vừa hay cô là người có tâm, nên giúp ta đề ý nhiều một chút. Nếu như ngày nào đó Hoàng thượng có đi tới chỗ các phi tần khác, cô nhớ thúc giục ngài đến chỗ ta đây. Qua đêm ở chỗ ta thì không tính là chuyên sủng ấy nhỉ, như vậy chẳng phải vẹn của đôi đường sao?”

Cô hùng hồn thế à?

Phan Chi Hoa trở mắt ghen họng nhìn không mặt không cảm xúc đằng kia, nàng cảm thấy cái mồm mép nhanh nhẹn xưa nay chẳng còn hữu dụng. Rốt cuộc cũng hiểu rõ tại sao, khi những người kia quay về lại trắng bệch cả mặt mày như thế.

Là một hoàng hậu, nàng ta không dụ dỗ, không nghiêm khắc, nàng chỉ dùng sự vô liêm sỉ của mình làm người khác phải cảm miệt mà thôi.

Nếu Lạc quý phi cứ bỏ qua như vậy thì quá coi thường nàng rồi.

Trên có trương lương kế, dưới có quá tường thâm.

Buổi tối không gặp được Vạn tuế gia, không có nghĩa là ban ngày không thấy được.

Cách năm ba ngày lại chạy tới dâng canh, ngại ngùng xấu hổ ngoài đầu nhìn đã tập nhiều lần từ trước.

Nhưng có những lúc, không phải cứ nỗ lực thì sẽ có thu hoạch.

Thời gian Thánh thượng ở bên cạnh Nhiêu hoàng hậu càng lúc càng nhiều, nào có thời gian mà quan tâm kẻ khác, nàng thấy hơi lo lắng, cho nên tìm đến Mẫn phi để cùng nhau bàn bạc.

Vị Mẫn phi này tính ra cũng có thể xem là tỷ muội nhà Nhiêu hoàng hậu, tuy là họ hàng thân thích khá xa, nhưng dù sao cũng có quen biết với Nhiêu Nhiễm từ trước khi tiến cung.

Nàng tiếp cận nàng ta là muốn thăm dò thử xem, không ngờ người này lại kín kẽ vô cùng, chỉ đưa ra ít hương liệu vẫn thường hay sử dụng.

“Nghe nói gần đây tỷ tỷ ngủ không yên giấc, có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều. Miếng đàn hương này có thể giúp tỷ ngủ ngon hơn mỗi đêm, ban ngày cũng lại giúp người ta tỉnh táo, tỷ mang theo người.”

Lúc đó, nàng chỉ nghĩ người kia không muốn dính thị phi, cũng không cưỡng cầu thêm nữa, tiện tay nhận số hương liệu kia.

Lúc ấy, Hoàng hậu nương nương vừa sinh một bé trai. Tình cảm đế hậu như keo sơn, chỉ tiếc là sau khi sinh sức khỏe của hoàng hậu nương nương không thoải mái cho lắm.

Nàng tận dụng thời gian đưa canh cho Hoàng thượng tỉnh thần, cũng không biết trời cao chiếu cố thế nào, đêm đó thánh thượng lại để nàng ở lại Càn Chính điện qua đêm.

Thê tử vừa sinh con trai, phủ quân đã xảy ra quan hệ với thị thiếp, dù là ai cũng khó mà tiếp nhận được.

Trong cơn tức giận Hoàng hậu nương nương bệnh tình càng lúc càng nặng thêm, thánh thượng cực nhọc ngày đêm, không buồn nghỉ ngơi chỉ túc trực bên nàng ba ngày ba đêm.

Lạc quý phi vốn được thánh sủng lại vô tình bị đẩy vào lãnh cung.

Mãi đến tận khi bị giam trong lãnh cung lạnh lẽo, tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời, Phan Chi Hoa vẫn không sao hiểu rõ, vì sao sáng sớm hôm ấy, khi mở mắt ra, Thánh thượng lại chán ghét trừng mắt nhìn nàng như vậy.

Chương 98: Phiên ngoại: Chấp thủ tịch dương.

Nhiều Nhiễm biết tính mình vô tâm, thế nhưng sau khi nghe được tin Tô Trọng Vũ “ăn vụng”, tâm can tỳ phổi của nàng đau đớn tựa như kim đâm. Nàng trừng mắt nhìn nam nhân đang đứng thủ thế trong góc nhỏ, nhẹ giọng nói: “Lăn ra ngoài.”

Miệng hắn mở ra rồi khép lại, cuối cùng đành cười khổ một hồi: “Nàng hết giận thì ta mới lăn, lăn bao nhiêu vòng cũng được. A Nhiễm, để ta bảo vệ nàng, ta đảm bảo sẽ không tới gần nàng đâu.”

Nàng hiểu lẽ gặt đầu, sau đó yên lặng ra hiệu cho Bát Bảo thả Bạch Thánh Hiền ra.

Con heo mập kia nàng ôm về nuôi từ bé, khả năng bảo vệ chủ nhân cũng được đất trời soi chiếu.

Từ khi tiến cung nó chẳng ưa gì hoàng đế bệ hạ, bây giờ có cơ hội công khai như vậy, sao mà bỏ qua được. Giương nanh múa vuốt nhào tới trước, đột nhiên lại có một làn khói mịt mù.

Kèm theo đó là tiếng “gầm gừ” của Bạch tiểu chủ, Hoàng hậu nương nương cũng từ từ chìm vào mê hương.

Lúc mở mắt ra đã là giờ Ngọ ngày hôm sau.

Nàng không biết mình đã mê man bao lâu, nhưng trên mặt người mặc áo màu vàng trong góc kia đã có khá nhiều vết răng.

Bạch Thánh Hiền tranh công nằm nhoài cạnh đầu giường, mùi máu tanh nhắc nhở nàng rằng, con vật này đâu có thể ngồi không.

Lão phu trong núi khi đã lớn tuổi lắm rồi, đừng đưa bầu rượu suốt ngày như kiểu chưa tỉnh ngủ.

Nhưng y thuật lại quả đúng cao minh, không tới mấy ngày, sức khỏe nàng đã dần dần phục hồi.

Ai ngờ vào lúc đó, con trai nàng lại sốt cao không giảm, mặt mày tái xanh.

Ngự y chuẩn đoán là do trúng độc mà thành, có lẽ vì sử dụng hương liệu

nào đấy.

Khi nữ nhân gần như điên cuồng kia bị kéo tới, lần đầu tiên nàng động tay đánh người. Kéo tóc của nàng ta từ chính điện tới tận Phượng Loan cung, nàng chỉ vào con trai mình rồi lên tiếng chất vấn:

“Người cũng là mẹ mà, sao lại ra tay với một đứa bé thế này, sao lại nhẫn tâm như thế?”

Ngày đó, Mẫn phi bị người ta lôi ra khỏi Phượng Loan cung, máu đỏ cả thềm đá.

Nàng ta tự tử mà chết, Nhiêu Nhiễm nói, mình không muốn làm ô uế tay mình.

Sau đó, hoàng hậu nương nương dẫn Tô tiểu thiên tuế lên núi Phụng Vu. Trong triều bận rộn, nhưng chỉ cần có thời gian Thánh thượng sẽ chạy tới thăm hai người họ.

Có khi chỉ là đứng trong sân lẳng lặng ngắm nhìn, có lúc tâm trạng hai mẹ con họ tốt, hẳn sẽ lần tới nói chuyện đôi câu.

Từ nhỏ Tô Trâm Vũ đã là một nam nhân kiêu ngạo, hẳn cũng đã từng vô số lần đề kiêu ngạo bùng lên. Nhưng sự thực chứng minh, những điều đó không thể áp dụng vào Nhiêu Nhiễm.

Hắn lấy hết lòng mình, cung chiêu bảo vệ cô nương lạnh lùng nho nhỏ đó.

Chỉ hận đã gặp nhau quá muộn, không thể quen nhau vào ngày xuân đẹp nhất.

Chuyện Mẫn phi dùng hương liệu cũng gián tiếp lộ ra mối quan hệ giữa Phan Chi Hoa và Tô Trâm Vũ, sở dĩ hai người họ “lăn lộn” một hồi cũng là nhờ “công lao” của hương liệu này đây.

Người ta vẫn nói, chỏ sủa sẽ không cắn, Mẫn phi này im lặng nhiều năm như vậy, hóa ra đã tính toán hết sức chu toàn.

Nếu không phải chính nàng ta làm sự việc bại lộ, có lẽ thành tượng sẽ ân hận suốt đời.

Tuy rằng lượn quanh thế này cũng khiến hoàng hậu chán ghét một thời gian, nhưng nhìn hoàng đế bệ hạ tắm rửa đến mức sắp tróc da bong vảy, nàng cũng hípc mắt bỏ qua một lần.

Phan Chi Hoa bị giáng xuống thành quý nhân, nhưng trong bụng nàng đã mang long chủng.

Đứa bé mới ba tháng nếu sẩy thai sẽ cực kì nguy hiểm, có khi là một lần hai mạng.

Mà Phan Chi Hoa lại rất mong có đứa bé này.

Ngày đó, nàng ôm bát thuốc sẩy thai khóc lóc bên chân Nhiêu Nhiễm.

“Nô tì biết nương nương không muốn đứa trẻ này, nhưng mà con là cốt nhục của nô tì, giờ con không còn nữa, người làm mẹ như nô tì sao dám sống trên đời, xin nương nương cho nô tì đi cùng con.”

Lượn lờ quanh hoàng hậu diễn một bài muốn cheesrt, nhìn lại còn thấy thú vị hơn diễn kịch rất nhiều.

“Ô Trâm Vũ tìm người rồi à?”

Nàng sững sờ lau nước mắt.

“Hoàng thượng không muốn đứa bé. Nhưng nếu không có con, đời này của nô tì sẽ không thể có con lần nữa.”

Hoàng hậu nương nương nhẹ nhàng lướt qua bụng người kia.

“Đã lớn vậy rồi à, người chuẩn bị chu đáo quá.”

Phan Chi Hoa chột dạ quỳ dưới đất: “Nô tì... nô tì chỉ muốn được làm mẫu thân.”

Gả làm vợ đế vương, cả đời đừng mơ có quyền tái giá. Chết già trong cung cấm, dù mất hết cung chiều nhưng ai mà chả mong sẽ có nơi gửi gắm.

Nhiêu Nhiễm không nói gì, nàng cúi đầu ôm Tô tiểu thiên tuế vào lòng.

“Thì sinh đi.”

Sau một hồi lâu, nàng trả lời như vậy.

“Nếu sinh con trai thì đưa tới đất phong, con gái thì cho làm con nuôi của ta, lúc xuất giá có thể nở mày nở mặt.”

Phan Chi Hoa không ngờ người này sẽ cho mình sinh con dễ dàng như vậy, cứ ngơ ngốc quỳ yên tại chỗ.

“Hoàng hậu nương nương... nói thật sao?”

Nàng cúi đầu nhìn xuống: “Lừa người làm gì... ta cũng là mẫu thân mà.”

Cho nên, nàng biết đứa con quan trọng với phụ nữ nhường nào.

Lạc quý nhân rung rung nhìn nữ tử đang ngồi trên ghế chủ vị, sững sờ một lúc rồi đập đầu ba cái.

“Đa tạ hoàng hậu nương nương.”

Lần này nàng thật lòng muốn cảm tạ nàng ta, không hề giả tạo.

Nhiều Hoàng hậu mặt đơ đưa tay trước ngực làm tư thế Quan Âm.

“Đứng lên đi.”

Nàng cảm giác mình bao dung sắp thành tiên được rồi.

Nàng không độ lượng, nhưng một chuyện ván đã đóng thuyền như vậy, giày vò người ta cũng là làm khổ chính mình.

Đứa bé thì vô tội.

Đời người khó tránh khỏi những điều không như ý, cố chấp với quá khứ không bằng hãy quý trọng lúc này.

Cả đời Nhiều Nhiễm vẫn mơ mơ hồ hồ, lần giả vờ hồ đồ nhất lại chính là lần tìm đường sống cho “tình địch”, khoan dung cho nam nhân của nàng.

Yêu nhau hai ba năm, họ cũng hiểu người kia tường tận.

Yêu nhau thêm mười năm nữa, đó sẽ là một thói quen khó bỏ.

Đợi đến khi đầu tóc bạc phơ, da nhăn nheo chân chim lồi lõm, học có thể cầm tay nhau, đó mới là tình yêu thật sự.

Rất nhiều năm sau, mọi người vẫn có thể nhìn thấy, dưới núi Phụng Vu cây cối um tùm, hai bóng lưng lợm khộm cúi nhau bước về phía trước.

Dưới ánh tà dương đỏ rực mênh mang, họ tập tễnh nhìn thời gian lấy của mình tuột tạt, ít đi ba phần nóng nhiệt lại có thêm bảy phần bình yên, đây mới là phong cảnh tươi đẹp nhất thế gian này.

Yêu lúc đương thời, nắm tay dưới ánh tà dương.

